

Sống lại cả Anh bên em là đủ

LIỄU NHƯ AN

Review by Lạc Hậu

F b . c o m / R e v i e w g o t t i n 0 1 0 5

Mục lục

- Chương 1: Sống Lại, Trở Lại Năm 12 Tuổi . . .
- Chương 2: Tần Trạch, Anh Bị Rơi Vào Bẫy Của Em Rồi . . .
- Chương 3: Ác Quỷ, Người Nổi Tiếng
- Chương 4: Ngày Bé, Buôn Bán Lời Một Ít
- Chương 5: Trước Đây, Tần Trạch Đã Yêu Tô Nhiên Như Vậy Đây
- Chương 6: Kiếp Trước, Bất Mí Một Ít Khuyết Điểm Của Tô Nhiên...
- Chương 7: Hẹn Hò, Làn Đầu Tiên Ở Kiếp Này...
- Chương 8: Xếp Hạng, Tần Trạch Nổi Giận...
- Chương 9: Chị Họ, Chị Mới Không Thích Anh Chàng Kia
- Chương 10: Duyên Phận, Bốn Người Cùng Đạo Chơi
- Chương 11: Tần Trạch, Anh Thật Không Hiểu Chuyện Tình Cảm
- Chương 12: Thư Tình, Bị Người Hăm Hại
- Chương 13: Bùng Nổ, Lời Thề Của Tô Nhiên
- Chương 14: Sự Thật, Xuất Hiện Manh Mối
- Chương 15: Lời Đồn, Ấm Áp Trong Vòng Tay Tần Trạch
- Chương 16: Nước Mắt, Bước Ra Trước Che Chắn Và Bảo Hộ...
- Chương 17: Lễ Giáng Sinh, Chàng Trai Oai Phong...
- Chương 18: Chú Hai Bệnh Xơ Gan Tái Phát.
- Chương 19: Tết Âm Lịch, Em Họ Muốn Kết Hôn Với Tôi . . .
- Chương 20: Khỏi Giảng, Nhớ Đến Valentine Cầu Huyết. . .
- Chương 21: Cầu Cầu, May Mắn May Mắn . . .
- Chương 22: Mẹ, Sóng Gió Mang Thai. . .
- Chương 23: Tim Đập, Chạm Nhẹ Bên Mũi . . .
- Chương 24: Tỏ Tình, Xem Như Thế Đi . . .
- Chương 25: Bất Ngờ, Gặp Phụ Huynh
- Chương 26: Ước Hẹn. . .
- Chương 27: Cường Hôn, Thiếu Niên Piano Vương Dực . . .
- Chương 28: Con Khi Nhỏ, Nhật Ký Vinh Quang Khi Trưởng Thành . . .
- Chương 29: Đôi Chỗ, Một Ít Chuyện Kỳ Quái. . .

[Chương 30: May Mắn, Jq...](#)

[Chương 31: Hoảng Sợ, Bí Mật Từ Hải Dương...](#)

[Chương 32: Ước Định Giữa Những Người Đàn Ông](#)

[Chương 33: Cậu Hai, Nhớ Lại](#)

[Chương 34: Con Ngựa, Dắt Dây Đỏ Tới...](#)

[Chương 35: Năm Tháng Vội Vã, Nửa Năm Trôi Qua](#)

[Chương 36: Nụ Hôn Đầu, Danh Phận Xác Định.](#)

[Chương 37: Cao Trung, Rất Nhiều Điều Mới...](#)

[Chương 38: Đêm Trăng, Tần Trạch Tới Chơi...](#)

[Chương 39: Đêm Trăng, Tần Trạch Tới Chơi. \(2\)](#)

[Chương 40: Huấn Luyện Quân Sự, Té Xiu, Rong Huyết...](#)

[Chương 41: Huấn Luyện Quân Sự, Con Cọp Phát Uy...](#)

[Chương 40.2](#)

[Chương 43: Này, Mời Em Đi Ăn Đi](#)

[Chương 41.2](#)

[Chương 45: Kích Động, Ngày Biểu Diễn Quốc Khánh...](#)

[Chương 46: Diễn Tấu, Chỉ Vì Một Minh Anh...](#)

[Chương 43.2](#)

[Chương 48: Vào Thu, Một Đống Việc Vặt...](#)

[Chương 49+45, Tình Định, Phải Không?](#)

[Chương 50: Ở Chung, Ước Hẹn, Nắm Tay....](#)

[Chương 46.2](#)

[Chương 52: Cơn Ác Mộng, Hoa Bi Ngạn](#)

[Chương 47.2](#)

[Chương 54: Cả Nhà, Hạnh Phúc...](#)

[Chương 55: Đã Sớm Muốn Ăn Em](#)

[Chương 49.2](#)

[Chương 57: Cảm Mạo, Chuyện Lý Thú, Thăm Bệnh Lẫn Nhau...](#)

[Chương 58: Cảm Mạo, Chuyện Lý Thú, Thăm Bệnh Lẫn Nhau \(2\)](#)

[Chương 59: Bác Sĩ Thú Y, Tiểu Thí Ngừu Đào *...](#)

[Chương 51.2](#)

[Chương 61: Vệt, Lại Thêm Thành Viên Mới...](#)

[Chương 62: Muốn Tự Hạp, Nơi Cưu Trú Nhỏ Trạch Nhiên](#)

[Chương 63: Cho Anh, Người Cuối Cùng Ôm](#)

[Chương 54.2](#)

[Chương 65: Tô Nhiên, Âm U. . .](#)

[Chương 55.2](#)

[Chương 55.3](#)

[Chương 68: Ngoại Truyện Nhỏ](#)

[Chương 69: Truy Hồn, Đường Âm Dương \(Ngoại Truyện\)](#)

[Chương 56.2](#)

[Chương 71: Hóa Thân Con Rối Lên Đại Học \(Phiên Ngoại\)](#)

[Chương 72: Kỳ Lạ, Ngày Thứ Nhất Du Học Tại Mỹ...](#)

[Chương 73: Xào Rau, Chính Là Xx Sao Xx](#)

[Chương 74: Đi Học, Không Chỉ Có Một Hình Thức Như Vậy...](#)

[Chương 75: Nước Ngoài Gặp Đồng Hương...](#)

[Chương 76: Lễ Tạ Ôn, Sự Vui Mừng...](#)

[Chương 77: Về Nước, Chú Hai...](#)

[Chương 78: Tần Trạch Bộc Lộ Tài Năng...](#)

[Chương 79: Hoa Đào, Nở Rồi Lại Rơi Xuống...](#)

[Chương 80: Nụ Hôn Thức Tỉnh Mỹ Nhân Say Ngủ...](#)

[Chương 81: Kết Hôn, Kết Hôn Nha...](#)

[Chương 82: Động Phòng, Lần Đầu Tiên...](#)

[Chương 83: Bánh Bao Ra Đời...](#)

[Chương 84: Ba Năm Sau Khi Cưới...](#)

[Chương 85: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi Người](#)

[Chương 86: Ngoại Truyện: Nhật Kí Năm Mười Tuổi Của Thỏ Thỏ...](#)

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sống Lại, Trở Lại Năm 12 Tuổi . . .

Tô Nhiên vừa mới nhận được bằng tốt nghiệp đại học N, tâm trạng vô cùng tốt đi trên đường lớn, đại học N mặc dù không phải là trường đại học tốt nhất tỉnh Chiết Giang, nhưng cũng là một trong những trường trọng điểm, mà nói thế nào cô cũng là một sinh viên mới tốt nghiệp, muốn tìm một công việc bình thường cũng không phải là việc gì quá khó khăn.

Hơn nữa cô căn bản cũng không cần tìm việc làm, bởi bạn trai cô Tần trạch, đã sớm giúp cô thu xếp rồi, muốn cô trở về làm cô giáo dạy Ngữ Văn ở một trường phổ thông trọng điểm.

Nghĩ đến Tần trạch, trên môi Tô Nhiên lại khẽ mỉm cười.

Anh, tuyệt đối là một người ngốc nghếch không hơn không kém. Nhớ năm đó anh theo đuổi cô, bị cô tàn nhẫn từ chối ba lần, vậy mà anh vẫn ngây ngô không từ bỏ.

Mỗi một lần đều vì cô mà bị thương đầy mình, sau khi gặp lại anh, anh vẫn như ánh sáng mặt trời, mỉm cười một cách tự nhiên.

Vì vậy cô lại thở phào một cách nhẹ nhõm, vỗ ngực nói, cũng may, anh không suy sụp tinh thần, nếu không tội lỗi cô rất lớn.

Sau bạn của anh nói cho cô biết, cô mới biết rõ mọi việc, nụ cười của anh thật ra đều là giả vờ, vì không muốn cô thấy lo lắng, không phải thấy áy náy.

Giây phút hiểu rõ mọi chuyện đó, trong lòng của cô tràn ngập đau đớn nhưng cũng rất ngọt ngào.

Lần đầu tiên anh tỏ tình là vào năm lớp mười. Cô không thích anh, bởi vì cô cảm thấy anh ngốc nghếch, lại không đẹp trai, vì vậy cô từ chối thẳng thừng, anh vuốt vuốt mái tóc, cười ha hả nói: "Chúng ta vẫn là bạn bé chứ." Sau đó bước chân "Nhẹ nhàng" bước đi.

Sau này, cô mới hiểu được, thật ra bước chân của anh không phải nhẹ nhàng mà là trống rỗng.

Bạn của anh nói, sau khi anh trở về, liều mạng ở trong phòng thức khuya dậy sớm không nói không rằng đọc sách một tháng, thành tích học tập của anh nhảy vọt lên đứng đầu cả lớp, đứng thứ hai toàn trường mới ngừng lại.

Lần thứ hai anh tỏ tình là sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông. Cô nhìn thấy anh cao hơn, trên gương mặt hơi đen của anh có đôi mắt đen sáng ngời, có chút thất thần, ma xui quỷ khiến như thế nào cô lại gật đầu đồng ý. Nhưng mà sau khi quen nhau, Tô Nhiên cảm thấy không được tự nhiên, đột nhiên trong cuộc sống lại thêm một người, bản thân lại thêm một việc để quan tâm, một người cần để nhớ, không khiến cô cảm thấy ngọt ngào, mà trái lại có cảm giác nó như một loại gánh nặng.

Vì thế, một tuần sau cô đề nghị chia tay. Sắc mặt của anh trở nên trắng bệch, nhưng mà trên mặt vẫn mỉm cười, rất lâu sau mới nói: "Không có việc gì, nếu không phải là người yêu, chúng ta vẫn là bạn bè."

Bạn của anh nói nói, từ lần đó về sau, anh ngày đêm không ngừng chơi trò chơi, tam quốc, ma thú,lúc nào anh cũng là người đánh được boss lớn cuối cùng, anh đã trở thành một người nổi tiếng trong dưới game. Nhưng mà, anh cũng gầy đi mất 10kg, mắt cũng cận nặng 2 độ, cuối cùng bị cảm phát sốt một tuần sau mới khôi phục bình thường.

Lần thứ ba, nói chính xác, thật ra là Tô Nhiên đưa ra đề nghị quay lại. Vì lần đó, Tô Nhiên đi tìm việc làm thêm nhưng bị người ta lừa mất 1000 đồng, sau đó lên xe buýt lại bị người ta móc ví, đó là kỳ nghỉ hè năm nhất đại học lên năm hai. Lúc ấy, Tô Nhiên khóc hết nước mắt, Tần Trạch lặn lội từ thành phố chỗ anh đang sống đến tận thành phố cô học để an ủi cô, lại còn đưa cô về nhà. Sau đó, Tô Nhiên bị anh làm cho cảm động, nói: "Nếu không, chúng ta có thể thử quay lại nhé?"

Tần Trạch vui mừng như điên.

Nhưng một tháng sau, người trong nhà Tô Nhiên phát hiện ra mọi chuyện, nghiêm khắc phản đối Tô Nhiên yêu đương trong Đại Học, tư tưởng của gia đình cô khá bảo thủ, cảm thấy con gái nên học xong đại học, có công việc ổn định, sau đó tìm một người đàn ông để gả đi, như vậy mới hợp lý. Khi còn học đại học thì tuyệt đối không cho phép có bạn trai, chứ đừng nói đến là một người bạn trai có gia cảnh không tốt, về ngoài cũng không được dễ nhìn.

Tô Nhiên khóc, cô không có dũng khí đứng trước mặt Tần Trạch để nói, vì vậy chỉ viết một bức thư, đưa cho Tần Trạch, để cho anh sau khi trở về đọc.

Một tuần lễ trôi qua, rồi 2 tuần, cho đến ngày thứ bảy tuần thứ 3, Tần Trạch thân thể vô cùng tiêu tụy xuất hiện trước cửa phòng ngủ của Tô Nhiên, ôm chặt lấy Tô Nhiên, chỉ hận không đem Tô Nhiên nhét vào trong ngực được, hơi thở nóng rực của anh phun bên tai Tô Nhiên, giọng nói khàn khàn lại có một chút bá đạo, lại có chút yếu ớt:

"Tô Nhiên, đây là lần thứ ba, anh, không muốn buông tay."

"Em, cũng sẽ không buông tay!"

"Tô Nhiên, tin tưởng anh. anh nhất định sẽ cố gắng cho em một cuộc sống hạnh phúc."

Sau khi nghe câu nói này của Tần Trạch, lòng Tô Nhiên bỗng mềm nhũn, nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi, cô mệt mỏi tựa vào lòng Tần Trạch gật đầu, khẽ thở dài nói: "Tần Trạch, em tin anh."

Sau đó, Tần Trạch yên tâm mà hôn mê.

Bạn của anh nói lần này thật sự Tô Nhiên hơi quá đáng, cô cho anh hi vọng ngọt ngào, rồi lại vô tình phá nát, lúc này lòng anh đã thật sự bị tổn thương, ba tuần kia, cả ngày anh đều nằm trên giường nửa sống nửa chết.

Ăn cơm, bọn họ nhìn chăm chăm bắt anh ăn xong, nhưng sau đó anh ới ra hết toàn bộ. Bài tập, nhìn anh viết rất hăng say, lại phát hiện anh toàn bộ chỉ viết một chữ, Nhiên.

Bạn của anh nổi giận: "Cô gái này, có gì tốt để cho cậu vì cô ta mà hành hạ bản thân ra bộ dáng như thế này! Cậu thích cô ta 7 năm, cô ta thích cậu bao lâu! Tần Trạch, cậu tỉnh lại ngay cho tớ, cô ta không xứng đáng để được cậu yêu, cô ta là một cô gái có ý nghĩ không vững vàng, không thể yêu cậu được đâu, cậu có cho cô ta nhiều hơn nữa, cô ta cũng không nghĩ cậu là người tốt. Tần Trạch, trên đời này thiếu gì phụ nữ, người suýt sắc như cậu, tại sao lại phải yêu thầm một bông hoa!"

Tần Trạch vốn đang nửa sống nửa chết nhưng sau khi nghe thấy những lời này bỗng nhiên dùng dùng nổi giận tung một đấm vào mặt người bạn ấy: "Cậu! Không được nói xấu cô ấy!"

Bạn anh nói, hai người là anh em từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, quan hệ của cả hai cực kỳ tốt, bình thường nếu một người có canh uốngtuyệt đối sẽ không để người còn lại bị đói. Vậy mà lần đầu tiên anh đánh người anh em của mình lại là, vì cô.

Tô Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên một lực rất lớn đâm sầm vào cô khiến cô bay lên trời, toàn thân đau nhức làm cô không kịp kêu lên, bên tai

mơ hồ nghe được âm thanh lo lắng suốt ruột vang lên: "Cô gái, cẩn thận —"

Một tiếng phanh xe hết sức chói tai vang lên hòa vào tiếng hét sợ hãi của những người xung quanh, sau đó trước mặt cô tối sầm lại, cô hôn mê.

"Bạn học, bạn học..."

Tô Nhiên dùng sức mở to mắt, cố gắng tỉnh lại.

Dựa vào nghị lực kiên cường, Tô Nhiên mở mắt, quan sát bốn phía, hình như là phòng làm việc, Tô Nhiên đang tựa trên ghế sa lon, đối diện là hai cái bàn làm việc kiểu cũ đặt sát vào nhau, trông rất giống văn phòng làm việc của giáo viên ở trường học.

Tô Nhiên cảm thấy có chút hỗn loạn, tình huống hiện tại là tình huống gì vậy, cô hình như là bị xe đụng mà, tại sao lại không ở trong bệnh viện, mà lại ở đây, chẳng lẽ là được một giáo viên cứu? ?

Trên vách tường trước mặt có một chiếc gương màu lam rất lớn, Tô Nhiên muốn nhìn thử xem rốt cuộc lúc này mình đã thê thảm đến mức nào..

Trong gương không có bóng dáng của Tô Nhiên, chỉ có cô gái nhỏ tóc ngắn khoảng 12 tuổi. Tóc được tết đuôi sam chia hai bên, mái tóc ở trên trán rối tung lên, ánh mắt sáng ngời, không có mắt kiếng, nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Tô Nhiên, ngón tay run run chỉ bản thân mình trong gương —
Hàaa...! mình trẻ lại rồi.

Cô khó có thể tin.

Vì vậy từ từ chuyển động tay phải, trong gương bản thu nhỏ của Tô nhiên cũng chậm chậm chuyển động tay phải.

Tô Nhiên hung hăng mình bắm một cái, đau ——!

Mình sống lại!

Cô sờ sờ mặt của mình, sờ sờ tay của mình, rốt cuộc xác định, mình là một người sống sờ sờ, mà không phải là một giấc mơ.

Xem ra, không biết bản thân đụng phải “vận cứt chó” gì, Tô Nhiên ban đầu hơi hoảng sợ nhưng dần dần lại trở nên mừng như điên. Nếu cô có thể sống lại một lần nữa, cô sẽ chín chắn hơn so với trước đây, như vậy cô sẽ yêu thương và trân trọng người kiếp trước đã yêu cô. Sau đó, cô sẽ giúp đỡ gia đình có cuộc sống tốt hơn, ít nhất muốn gia đình mình ấm no hơn kiếp trước trở thành một gia đình khá.

Trong lúc Tô Nhiên đang mơ giấc mộng tương lai thật đẹp thì, cửa mở ra, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi đeo kính mặc áo choàng trắng đi vào.

"Tình rồi sao? Cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt ạ."

Ông ấy kiểm tra mí mắt của Tô Nhiên rồi trách mắng với giọng điệu có chút không hài lòng: "Xem ra không còn gì đáng ngại nữa, cô bé cũng thật là, giảm cân cái gì chứ? Mấy ngày này không ăn cơm đầy đủ có phải không? Hôm nay nhiệt độ lại cao, không cảm nắng mới là lạ."

Giảm cân, Tô Nhiên như bị sét đánh, thì ra khi mình còn bé, đã có suy nghĩ tiên tiến như vậy, bản thân được mấy cân thịt, vậy mà lại nghĩ đến chuyện giảm cân!

"Được rồi, nhanh về phòng học đi, hôm nay hôm nay ngày đầu tiên học sinh mới đi học, em đã gây ra chuyện lớn như vậy." Thầy giáo kia có chút bức mình vẫy tay đuổi Tô Nhiên đi.

Năm nhất trung học! (~ lớp 7 ở VN)

Một từ ngữ thật đẹp, Tô Nhiên mỉm cười.

Anh và cô quen nhau không phải ở năm nhất trung học sao?

Cô cố gắng lục lại phần trí nhớ còn sót lại, từ đến lớp (4) năm thứ nhất, rồi đưa mắt nhìn đến vị trí ngồi của cô, cô nhìn xung quanh, đột nhiên cô trông thấy một cậu bé mặc áo sơ mi màu trắng, một cậu bé u buồn nhưng luôn sạch sẽ.

Là Cậu ta, chính là cậu bé cô đã từng mến.

Trong lòng Tô Nhiên bình tĩnh như nước, cô lôi kéo quai đeo cặp của mình, khẽ mỉm cười, bản thân mình đã ngần này tuổi, nếu với một cậu bé mà vẫn động tâm thì đúng là càng lớn càng trẻ lại.

Cô chậm rãi đi lướt qua, khi đi ngang qua mấy bạn học nam, cậu bé kia đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Tô Nhiên.

Tô Nhiên nhìn vào ánh mắt trong sáng có chút u buồn của cậu bé kia chỉ khẽ mỉm cười rồi bước đi. Cả đời này, cô không muốn dính dáng vào người nổi tiếng của trường học, càng không muốn dính vào bạch mã hoàng tử ở trong lớp, cô chỉ muốn trông nom tốt chàng ngốc của mình mà thôi.

Kiếp trước, khi còn học trung học, cô còn rất ngây thơ, không biết khi còn học trung học mới là mới gian quý giá nhất, cho nên kiếp này, cô phải từ từ hưởng thụ lại cơ hội khó có thể có lại một lần nữa.

Từ từ nhìn anh càng ngày càng trở nên xuất sắc, trở nên giỏi nhất.

Tô Nhiên chớp mắt mấy cái, ngồi ở trong phòng học của năm nhất trung học này, nhìn mọi thứ xung quanh mọi người dường như đều rất thân quen, làm lòng cô đột nhiên dâng trào cảm xúc, không ngờ, buổi tối hôm cô

tốt nghiệp đại học, ra ngoài chúc mừng cùng bạn bè khi trở về không cần thận bị xe đụng phải, lại có thể đem cô quay ngược thời gian trở về 10 năm trước, hôm nay là ngày đầu tiên bước vào trường trung học, cũng chính là ngày 2, tháng 9, năm 2001.

Nhìn các học sinh lần lượt đi vào phòng học, ánh mắt Tô Nhiên đưa mắt nhìn khắp phòng học bắt đầu tìm kiếm một người.

Ánh mắt tìm kiếm trong đám người rất lâu, rốt cuộc cô cùng nhìn thấy một cậu bé gầy teo, đi vào trong tầm mắt cô.

Da của cậu bé ngăm đen, gương mặt trung bình, trừ ánh mắt và lông mày đặc biệt xinh đẹp thì những thứ còn lại đều bình thường. Cậu bé kia mặc một chiếc áo sơ mi trắng đã bị tẩy cho ố vàng và chiếc quần bò rộng thùng thình, đem toàn bộ thân hình của cậu ôm trọn nổi bật lên thân thể gầy teo.

Khóe mắt Tô Nhiên có chút ươn ướt, cô cắn môi tự nói với lòng mình: "Ông trời cho cô cơ hội sống lại một lần nữa, cô tuyệt đối sẽ không lãng phí. Kiếp trước anh nuôi chiều cô, yêu cô, đã từng cho cô một cuộc sống hạnh phúc, Tần trạch, kiếp trước những quan tâm chăm sóc và yêu thương anh dành cho cô, cô chưa kịp trả lại, cô đã xảy ra tai nạn, cho nên kiếp này, đến lượt cô yêu thương anh thật nhiều.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tần Trạch, Anh Bị Rơi Vào Bẫy Của Em Rồi . . .

Sớm vào giờ tự học, Tô Nhiên nhìn cuốn sách tiếng Anh trong tay, vỗ ngực liên tục.

Kiếp trước, Anh ngữ của cô rất kém, mỗi lần đều kéo kết quả thi của cô lùi về phía sau, sau khi lên đại học, tiếng anh cấp bốn lúc cô sắp tốt nghiệp ra trường mới qua được, đau lòng. Cô, thề, lần này, bản thân phải rèn luyện từ lúc còn nhỏ, cố gắng học thật giỏi Tiếng Anh.

Nói đến Anh ngữ không tốt còn có một người, đó chính là Tần Trạch.

Tần Trạch là một điển hình của nam sinh khoa học tự nhiên, toán lý hóa môn nào cũng xuất sắc, Ngữ văn thì miễn cưỡng vượt qua, chỉ có Anh văn là thê thảm, cô nhớ trước kia, cô và anh thường xuyên được "mời" vào văn phòng chăm sóc đặc biệt, tiếc là... dù hai người vẫn không có cách nào tiến bộ

Cô quyết định bản thân phải tự giám sát quá trình học tập Anh ngữ của anh, tốt nhất là mua một máy mp3, sau này mỗi lúc nghỉ trưa có thể ngồi cùng anh luyện nghe Anh ngữ, học tiếng Anh là phải kết hợp vừa nghe vừa đọc.

Hơn nữa, thân thể Tần Trạch rất gầy yếu. Từ năm anh học tiểu học, ba anh quanh năm ở ngoài, trong nhà chỉ còn anh và mẹ. Mà quan hệ giữa nhà anh và ông bà nội không được tốt lắm. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Cô nhớ mãi đến những năm anh học phổ thông, tình hình mới được cải thiện. Lúc đó ba anh trở về, biết vợ và con trai mình sống không được tốt giận đến tím mặt. Khi ông đi, ông đã dặn dò cẩn thận, nhờ ba mẹ mình chăm sóc vợ con

hộ ông. Nhưng không ngờ, cha mẹ ông đã nói dối mọi chuyện rằng vợ con ông ở nhà đều khỏe, mà tiền bạc hàng năm ông gửi về đều giấu hết, đã giấu thì thôi đi, cha của ông còn đem tiền đó cho một người con khác của mình nữa, thật mẹ nó là không phải người mà.

Làm hại cậu bé Tần Trạch gãy như da bọc xương, còn mẹ của anh phải làm mỗi ngày ba công việc, mệt sống mệt chết, cũng không được bao nhiêu tiền.

Ba của Tần Trạch trong cơn tức giận đã quyết định cắt đứt quan hệ với ông bà nội, sau đó cả nhà anh mới sống qua những ngày tháng yên lành.

Mỗi khi nhớ đến chuyện này, Tô Nhiên đều đau lòng.

Cô quyết định, nhất định phải nuôi Tần Trạch ăn uống đầy đủ, nhất là lúc đang học trung học ở vào độ tuổi ăn tuổi lớn, thiếu ăn, nên không thể nào cao lên được, điều này là điều Tần Trạch tiếc nuối nhất sau khi lớn lên, anh cao chưa đến 1m75 nữa.

Được rồi, vậy thì bắt đầu bằng việc cho anh uống sữa tươi.

Trong lúc, Tô Nhiên miên man suy nghĩ, buổi tự học nháy mắt trôi qua. Các học sinh bắt đầu tụm năm tụm ba trò chuyện, lúc này các cô cậu bé vẫn còn nhỏ, chưa biết tình cảm là gì, nên nam nữ trò chuyện vẫn còn rất thoải mái. Nếu thêm một năm nữa, đến lớp 8, lớp 9, khi đó các nữ sinh mới chuyển sang giai đoạn "rụt rè e thẹn" mà ít thân thiết với các bạn nam hơn.

Tô Nhiên vốn là một người đã trưởng thành nên dĩ nhiên chẳng còn cái cảm giác e thẹn đối với mấy cậu bé đó rồi, cô rất tự nhiên xoay người sang hỏi: "Tần Trạch, cậu giỏi môn tiếng Anh không?"

Tần Trạch ngẩng đầu, cũng không có chút gì ngạc nhiên, anh chàng vừa gãi đầu, run rẩy cầm lấy cuốn sách tiếng Anh nói: "Không phải chỉ mấy chữ abcd thôi sao, có gì tốt đâu mà đọc?"

Tô Nhiên cũng cảm thấy thế, đúng là tiếng Anh ở năm nhất trung học thật sự quá đơn giản.

"Nếu thấy sách này đơn giản quá thì mình cho cậu mượn vài quyển khác, mình với cậu cùng xem." Tô Nhiên cười tủm tỉm nói, nhóc con, em cảm thấy đơn giản vậy thì chị đây sẽ cho chị dạy cho em biết!

"Không được, mình còn rất nhiều việc khác phải làm, không rảnh rồi đi đọc những thứ vô vị đó." Tần Trạch rõ ràng lộ vẻ không vui.

Tô Nhiên nhin, nhóc con, cậu thật sự chả đáng yêu chút nào! di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Tô Nhiên im lặng bắt đầu nhớ đến bánh bao kiếp trước cô nói gì nghe vậy.

"Vậy thì sau này mỗi ngày mình tặng cậu một hộp sữa tươi, đổi lại, cậu thì mỗi buổi trưa giúp mình học từ vựng." Tô Nhiên bắt đầu dụ dỗ.

"Sữa tươi?" Tần Trạch có chút dao động, từ nhỏ đến giờ cậu chưa bao giờ được uống sữa tươi, nếu sau này mỗi ngày đều có thể uống thì...

Tô Nhiên thấy Tần Trạch đã dao động, tiếp tục tấn công: "Cũng không mất nhiều thời gian lắm, mỗi ngày 15 phút thôi, sẽ không làm phiền cậu lắm đâu."

"15 phút?" Tần Trạch suy nghĩ sơ qua, cậu không cảm thấy mình nhận sữa tươi của Tô Nhiên có gì là không đúng, vì cậu cảm thấy cậu đâu phải nhận không, đây là cậu cái giá tương ứng với sức lao động của cậu, vì thế cậu suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng không thể để cậu bị thiệt, đổi thành nửa giờ đi, thế nào?"

"Được, quyết định vậy đi, ngày mai bắt đầu." di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Tô Nhiên thầm cười trong lòng, nhóc con, coi như cậu vẫn còn chút lương tâm, một hộp sữa tươi cũng hơn 1 đồng, mai mốt anh một hộp cô một hộp, vậy là mỗi ngày hết ba đồng, bằng một bữa sáng của cô rồi. Có điều, nhóc con, gừng càng già càng cay, tối mới nói vài câu mà cậu đã sập bẫy của tôi, sữa tươi nhé, tiếng Anh, một mũi tên trúng hai đích.

Chớp mắt, đã trôi qua một ngày, Tô Nhiên đối với chương trình học này vẫn nghiêm túc nghe, mặc dù cô nghe giảng cảm thấy nhàm chán, vì thật sự những nội dung kia quá đơn giản, cô thầm nghĩ, sau này phải mang thêm sách đi học, ngày trước cô muốn cô không biết gì về các địa danh nổi tiếng trên thế giới, lần này nhất định phải hạ quyết tâm, đọc cho bằng hết.

Cô thu dọn sách vở rồi cùng bạn cùng bàn của mình Lý Yến, cùng nhau về nhà.

Nhà Lý Yến ở cùng xóm với cô, cô bé này có dáng người khá cao, trông như quả mướp, tính tình có chút bốc đồng, hấp tấp, học rất được môn thể dục. Có điều, theo cô nhớ thì hình như khi thi lên phổ thông, cậu ấy đành phải vào một trường phổ thông bình thường. Tô Nhiên nhìn gương mặt tươi cười của Lý Yến, thầm nghĩ, sau này cô cô có thể giúp đỡ cô ấy, dù sao bạn bè của cô cũng không nhiều lắm. Mà bạn thân lại càng không có được mấy người. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Hai người cùng về đến một ngã tư thì chia tay, lát sau Tô Nhiên đã về đến nhà của mình.

"Cha mẹ, con mới về." Tô Nhiên dựng xe đạp xuống, mở cổng rồi chạy nhanh vào nhà, tìm cô đạp nhanh một cách kỳ lạ, cuối cùng cô cũng được gặp cha mẹ rồi.

"Về rồi à, Nhiên Nhiên." Một giọng nói ôn hòa ấm áp vang lên, người đàn ông cao mìm cười đi về phía cô. Hốc mắt Tô Nhiên bỗng nhiên có chút ươn ướt, cha, thật trẻ, thật khôi ngô, gương mặt đen đen vẫn chưa mang

nhiều dấu vết của thời gian, Tô Nhiên nắm chặt lấy quai cặp, run run nói: "cha."

"Con bé này, sao vậy, về thì chuẩn bị ăn cơm đi, còn đứng ngây ngốc ở đây làm gì?" Giọng nói có chút tức giận của mẹ cô vang lên từ nhà bếp. *điễn. đàn. lê. quý. đôn*

Tô Tường nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, rồi chỉ vào Triệu Xuân, còn cố tình giả bộ ra vẻ sợ hãi làm Tô Nhiên bật cười. Sau đó cả hai cùng ngồi xuống bàn ăn.

Mẹ thấy cô và cha cười hì hì đi vào, lập tức liếc mắt nhìn Tô Nhiên, rồi lẩm bầm với giọng bức mình: "Được rồi, được rồi, đừng cười nữa, mau đến ăn cơm. Nhiên Nhiên, con còn chưa cất cặp sách nữa? một chút phép tắc cũng không có, nhanh lên, đi cất cặp, rồi rửa tay còn ăn cơm nữa."

Tô Nhiên nhìn thấy gương mặt trẻ trung của mẹ cùng với lời cầu nhàu quen thuộc, bằng linh hồn với tuổi đời hơn 20, khi nghe thấy không còn có cảm giác phiền chán và sợ hãi như lúc nhỏ nữa, ngược lại còn cảm thấy mẹ cô hết sức dịu dàng và hiền lành. Trong lòng Tô Nhiên bỗng xúc động, chạy đến ôm lấy Triệu Xuân đang đứng ở tủ bát đĩa.

"Mẹ, mẹ là tốt nhất." Chỉ một câu nói đơn giản mang theo tình cảm ấm áp dịu dàng đã khiến cả người Triệu Xuân cứng đờ, hốc mắt đỏ hoe nhưng bà vẫn đẩy Tô Nhiên ra, nói với vẻ giận dữ: "Đứa bé này, hôm nay bị đụng trúng đầu thế, nhanh đi cất cặp vở đi, thức ăn sắp nguội hết rồi."

Tô Nhiên cười hì hì, không hề để ý khi nghe thấy Triệu Xuân mắng mình, vì cô rõ ràng cảm nhận được mẹ cô đối với cô rất ấm áp và lời nói rất xúc động, thật ra mẹ cô không hề nghiêm khắc như vẻ bề ngoài, mẹ cô rất mong cô thân thiết với bà nhiều hơn nữa.

Tô Nhiên trong lòng ấm áp, ngoan ngoãn chạy ra nhà ngoài cất cặp sách, sau đó rửa tay, cả gia đình, ngồi dưới ngọn đèn mờ nhạt vui vẻ hòa

thuận ăn cơm tối.

Mà Tô Nhiên nhìn mẹ cô lúc nào cũng cẩn thận chu đáo, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, trước đây, cô hơi sợ mẹ mình, vì mẹ cô lúc nào cũng mắng cô, cái này không tốt, cái kia không được, đôi khi còn đánh cô nữa. Nhưng sau này trưởng thành rồi cô mới biết khi đó vì mẹ quá thương cô, mẹ sợ cô học thói hư tật xấu, không biết nhìn xa trông rộng, mãi đến khi cô vào được đại học mẹ mới có thể thở dài nhẹ nhõm, từ đó về sau mẹ cô cũng dịu dàng với cô hơn trước rất nhiều, nhưng mà, do lúc còn bé mẹ cô quá nghiêm khắc với cô nên mối quan hệ giữa hai người rất khó thân thiết được.

Mẹ, trước kia con đối xử với mẹ rất xa lạ, từ nay về sau, con nhất định sẽ cố gắng học tập thật tốt để mẹ tự hào về con.

Đêm xuống, Tô Tường và Triệu Xuân nằm trên giường cùng nhìn nhau cười, con của hai người đã hiểu chuyện, bắt đầu biết quan tâm người khác.

Ở một phòng khác, Tô Nhiên nằm trên giường suy nghĩ, cô muốn giúp kinh tế gia đình mình khá hơn nhưng hiện giờ cô còn quá nhỏ, bản thân không thể tự gầy dựng sự nghiệp, vậy thì bắt tay vào công việc của ba cô, cô sẽ nêu ra ý kiến cho ông. điếu. đàn. lê. quý. đôn

Cô nhớ năm cô học năm thứ nhất trung học, cha cô đi hỏi thăm nhiều người thì nghe được tin bánh ngọt kiểu tây bán rất được, liền đầu tư một vạn mua lò nướng, sách hướng dẫn, rồi tự học sau đó đẩy xe ba bánh đi bán ở khắp các thôn, tiếc là tay nghề làm bánh của ba cô không được giỏi lắm nên cuối cùng đành ngừng bán.

Cứ như vậy cho đến một năm sau, Vương Kiến Thành, chồng của em họ ông mở một nhà máy dệt ở thành phố D chỉ qua một năm đã buôn bán lời hơn mười vạn, cứ nghĩ đây là một năm làm lớn nên tìm đến cha cô, cha

cô cảm thấy chuyện này cũng có lợi liền vay mượn khắp nơi đầu tư vào 6 vạn, thế nhưng năm đó, ngành dệt ở thành phố D bỗng sa sút, cuối cùng đến tiền vốn ba cô còn không lấy lại được, lỗ đến 3, 4 vạn.

Tô Nhiên suy nghĩ thật kỹ, năm nay mới là thời cơ tốt nhất đầu tư vào ngành dệt, nếu để sang năm thì không còn kịp nữa. Cô phải nhắc nhở ba cô trước tiên phải giao thiệp với Vương Kiến Thành đã, sau đó mới cho ông ấy biết triển vọng của ngành dệt trong tương lai.

Trong lòng Tô Nhiên đã tìm được biện pháp nên tinh thần cũng thả lỏng hơn, giây lát sau đã chìm vào giấc mộng.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ác Quỷ, Người Nổi Tiếng

Ngày hè nắng chói chang, trong phòng học, thầy chủ nhiệm Kim Hữu Nhân to béo đi tới đi lui trước bảng đen, bên dưới là một đám học sinh choai choai đang buồn ngủ, cầm quyển sách Ngữ văn đang luyện tập như gà mổ thóc. Riêng Tô Nhiên thì chăm chú xem từng trang từng trang trong quyển "Đại Từ Điển Hán Ngữ Hiện Đại".

"Bài học hôm nay tạm dừng ở đây." Kim Hữu Nhân cười tủm tỉm nhìn lớp học sắp hết giờ, sau đó nói tiếp, "Lần trước bài tập làm văn về miêu tả con người, các em đã làm đến đâu rồi? Có bạn nào xung phong đọc bài của mình cho cả lớp cùng nghe không?"

Các bạn nhỏ vốn đang trong trạng thái mơ màng tức thì tỉnh táo, đồng thời cúi đầu nhìn chăm chăm quyển sách trong tay.

Tô Nhiên cũng không muốn bị làm người khai đao nên cũng cúi đầu, im lặng theo dõi tình hình.

Kim Hữu Nhân cũng không bận tâm lắm, trực tiếp chỉ đích danh: "Từ Hải Dương, em đọc đi."

Cả lớp bắt đầu xôn xao bàn tán.

"Oa, là Từ Hải Dương, cậu ấy giỏi lắm nha, nghe nói lúc học Tiểu Học, cậu ấy luôn là người đứng đầu cả khối, mà còn từng đứng thứ nhất trong toàn huyện về cuộc thi Olympic của bậc Tiểu Học nữa."

"Đúng rồi, mình còn nghe nói nhà cậu rất giàu, ba cậu ấy còn lái Audi nữa."

"Thật sao thật sao, vậy cậu ấy giống mẫu bạch mã hoàng tử trong mộng của mình quá."

"Nói cho các cậu tin này nữa nè, mình nghe nói Hội Học Sinh đang định tuyển cậu ấy, rồi bồi dưỡng, nói không chừng sau này cậu ấy sẽ trở thành Hội Trưởng Hội Học Sinh đó."

"Giỏi quá, cậu ấy chẳng những đẹp trai mà học giỏi nữa, hơn nữa các cậu có để ý ánh mắt của cậu ấy không, giống như bị màu xanh của nước biển vây quanh, làm mình cứ có cảm giác như đang nhìn vào một đại dương mênh mông."

"Ừ ừ, đúng đúng, chính là cảm giác đó."

Lý Yến kéo tay áo Tô Nhiên, ánh mắt sáng rực ghé vào tai Tô Nhiên nói nhỏ: "Oa, cậu ấy giỏi vậy à! Hắc hắc, chúng ta rất may mắn khi được ngồi phía sau người nổi tiếng như cậu ấy."

Tô Nhiên không biết nói sao, các bạn nhỏ à, các bạn còn non quá, tên nhóc kia có chỗ đẹp đẹp trai chứ? Ngoài thành tích học tập lúc này khá cao, cái khí chất u buồn kia mà thôi. Sau này đợi đến cậu ta thi rớt đại học, hoàng tử trong mộng của các nhóc, sẽ không gượng dậy nổi, biến thành một người không tự tin, thành một đứa con trai lồi thối lệch thếch đáng khinh."

"Hừ, có gì hay đâu." Tần Trạch ngồi sau Tô Nhiên khẽ lẩm bẩm.

Tô Nhiên quay đầu lại nhìn liền thấy Tần Trạch đang trừng mắt nhìn Từ Hải Dương, trong lòng tràn đầy oán giận, cô thầm cười, cậu bé này khó chịu cũng thật đáng yêu.

"Không vui?"

"Dĩ nhiên, bốn đại gia trước giờ ghét nhất là cái loại mọt sách suốt ngày ôm cái mặt như trái khố qua kia." Tần Trạch lập tức đáp, trên gương mặt mặt đen đen như viết rõ tám chữ "Thằng nhóc kia thật sự rất chướng mắt".

Tô Nhiên nghe xong lại càng buồn cười, haha, nhóc con ngốc nghếch của cô đúng là có mối hận trời sinh với vương tử mà cô từng thầm mến, cô cười híp mắt, trong lòng tính toán nói: "Tớ thấy cậu ganh tị với người ta thì có, không ăn được nho thì nói nho còn xanh."

Tần Trạch đầu "Vèo" một chút quay sang ánh mắt trừng lớn hơn nữa nhìn cô, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tớ mà thèm ganh tị với nó? Bốn đại gia đây mà chịu thua trái khố qua mặt trắng kia sao?"

Trái khố qua mặt trắng? Tô Nhiên nín cười muốn đau bụng, Tần Trạch à, anh cũng sáng tạo quá đấy.

"Tớ không tin, trừ khi lần thi giữa kỳ này cậu làm tốt hơn cậu ta cơ." Tô Nhiên giả bộ làm vẻ không tin nói.

Tần Trạch lấy tay nắm chặt thành bàn học, cậu vẫn trừng mắt nhìn Tô Nhiên nhưng không nói thêm gì nữa.

Tô Nhiên nhìn vào đôi mắt đen láy của Tần Trạch bỗng nhiên có thể mơ hồ thấy được đôi mày kiếm anh tuấn của cậu ấy sau này, trong lòng càng thêm nhộn nhạo, nhưng hiện giờ cô đang từ từ nuôi cá, chưa đến thời điểm thả câu.

Một lúc sau, rốt cuộc lý trí của Tần Trạch đã chiến thắng tình cảm, cậu bứt bứt tóc, hừ một tiếng: "Tớ không có hứng thú. Cùng cậu ta thi đấu làm tổn hại đến thân phận của bốn đại gia."

Tô Nhiên vẻ mặt sụp đổ, đứa bé này thật là khó trị, cô thật sự rất nhớ bánh bao của cô trước kia “Cô bảo anh đi tây anh không dám đi hướng đông” Hu hu ~ ~

"Được rồi, được rồi. Cả lớp trật một chút, bạn Từ Hải Dương muốn đọc, mọi người lắng nghe xem và đoán thử xem người mà em ấy miêu tả là bạn học nào nhé." Kim Hữu Nhân vỗ vỗ xuống bàn, lúc này bầu không khí ồn ào trong lớp mới dần yên tĩnh.

Từ Hải Dương đứng ở bên cạnh, vừa vịn che đi ánh sáng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, che người đang không đạt được mục đích là Tô Nhiên đang buồn bã ỉu xiu nằm sấp trên bàn, để lại một cái bóng đen cao ngất ngưỡng.

Từ Hải Dương bắt đầu đọc bài của mình, cậu bé đang trong thời kỳ vỡ giọng nên giọng nói có chút ồm ồm, nhưng vẫn nhẹ nhàng vang vọng trong phòng học.

các cô bé hoa si, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cậu bé lúc nào cũng mặc sơ mi trắng tinh tươm, mái tóc đen nhánh che gần nửa gương mặt lúc nào cũng lộ vẻ u buồn, nhưng lại càng tăng thêm khí chất vốn có ấy của cậu ta.

"Cậu ấy có mái tóc xoắn xoắn tự nhiên, thường tết thành hai bím tóc nhỏ thả ở sau gáy. Phần mái lúc nào cũng được thả lỏng xòa, nhẹ bay khi cậu ấy bước đi trên đường, nhưng nếu là dưới ánh nắng mặt trời, thì trông nó y hệt như một bộ lông xù xù của các chú cún cưng, tràn đầy sức sống."

Cún lông xù? Cả lớp vừa nghe cậu ta ví von như thế đã bật cười ha hả, ngay cả thầy chủ nhiệm cũng không kềm được mà nhếch môi cười.

Tô Nhiên úp mặt xuống bàn, hai bàn tay che đầu, mặt cô đỏ bừng lên, trong lòng không ngừng tự mắng chửi bản thân mình, cô làm sao quên mất

trước đây cũng bởi vì anh chàng nổi tiếng này viết một bài văn về cô nên cô mới bắt đầu thầm mến cậu ta.

Trước đây, cô nhất định sẽ ngượng ngùng, xấu hổ, tim đập loạn.

Còn hiện giờ, cô chỉ muốn tìm một miếng đậu hủ đập đầu chết quách cho xong.

So cô với cún lông vàng, cô trước đây còn cảm thấy ngọt ngào nữa chứ, mẹ tôi ơi!

"Bạn ấy rất ít khi nói chuyện, bình thường chỉ thích đọc sách, mấy hôm trước vừa đọc xong quyển "Wuthering Heights" (Đồi gió hú), "Anna Karenina", mấy ngày nay là quyển "Đại Từ Điển Hán Ngữ Hiện Đại", tôi thực khâm phục với sở thích đọc các tác phẩm văn học nổi tiếng trong và ngoài nước của bạn ấy. Có đôi khi tôi suy nghĩ, nếu một ngày nào đó bạn ấy đọc quyển "Đại Cương Văn Học Cổ Trung Quốc", tôi cũng không cảm thấy kỳ lạ."

Cả lớp lại cười ồ lên, gương mặt Tô Nhiên đã đỏ nay càng đỏ hơn.

Đồ xấu xa, dám đem cô ra làm trò cười.

Lý Yến ngồi cạnh Tô Nhiên cười đến nghiêng trước ngã sau, chẳng những thế mà còn vừa cười vừa lắc lắc cánh tay Tô Nhiên.

"Haha, anh ta miêu tả cậu giống y như đúc."

"Bạn ấy dường như không thích trò chuyện cho lắm, bình thường đi học cũng ít phát biểu, đôi khi tôi vô tình nhìn về phía bạn ấy, lòng lại thầm giật mình, không ngờ bạn ấy lại có thể ngăn người nhìn về cửa sổ một lúc thật lâu, tôi không thể hiểu được bên ngoài cửa sổ ấy có gì hấp dẫn đến thế, ánh mắt cậu ấy có thể chăm chú như vậy, tôi thật sự nghi ngờ cậu ấy có thể tưởng tượng trên khung cửa sổ có một cánh hoa."

cả lớn cười lớn lên, phá lên cười, cười muốn ngã lăn ra đất.

Tô Nhiên nghiêng răng nhìn bóng lưng màu trắng kia, đột nhiên trong lòng chợt cảm thấy anh chàng kia đúng là một ác quỷ, một con sói đội lốt cừu.

"Cám ơn mọi người đã lắng nghe, bài văn đã hết."

Cả lớp tức thì vỗ tay rầm rầm.

Kim Hữu Nhân cố nhịn cười nói: "Bài văn của Từ Hải Dương khá hài hước, nhưng cũng miêu tả vô cùng chính xác, các em có đoán được người bạn học kia là ai chưa? "

Cả lớp đồng thanh đáp: "Tô Nhiên!"

Tô Nhiên gượng cười nhìn thầy chủ nhiệm và các bạn cùng lớp.

"Reng... reng... reng ~" Tiếng chuông báo hiệu tiết học đã hết.

"Buổi học hôm nay đến đây thôi, tan học, cán sự môn ngữ văn nhớ thu lại bài tập về nhà của các bạn, còn nữa, chỉ còn nửa tháng nữa là đến kỳ thi giữa học kỳ, các em nhớ chuẩn bị bài vở cho tốt, đây là kỳ thi đầu tiên của các em ở bậc Trung Học Cơ Sở đấy."

"Dạ." Cả lớp lại đồng thanh đáp.

Vừa hết giờ học, các bạn nữa trong lớp lập tức ủa đến vây quanh Tô Nhiên líu ríu hỏi đủ thứ chuyện.

"Tô Nhiên, cậu thân với Từ Hải Dương lắm hả?"

"Tô Nhiên, tóc của cậu là xoắn tự nhiên sao, không làm cho nó thẳng được à?"

"Ô Nhiền, cậu đọc quyển "Đại Từ Điển Hán Ngữ Hiện Đại" thật á? Cậu đọc xong quyển này thì định đọc tiếp quyển gì?"

"Ô Nhiền, Từ Hải Dương để ý cậu kỹ quá nha? Các cậu còn ngồi gần như thế, bình thường có thường xuyên nói chuyện không?"

"Ô Nhiền..."

Suốt giờ nghỉ giữa tiết, Ô Nhiền bị cả đám bạn vây quanh không ngừng hỏi cái này cái kia, khiến cô đau cả đầu, rốt cuộc một lúc sau tiếng chuông vào học lại vang lên giải vây cho Ô Nhiền, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy được ngồi học lại thoải mái đến thế."

khóe miệng cô run rẩy, cô lại ngộ ra một chân lý sâu sắc: Sức ảnh hưởng của các nhân vật nổi tiếng thật lớn, cô muốn có cuộc sống yên ổn và tốt đẹp thì tốt nhất nên tránh xa đại thần, chỉ lo cho bản thân mình thôi, vậy là được rồi. Nhớ kỹ! nhớ kỹ!.

Tần Trạch ngồi sau Ô Nhiền, khi nghe thấy hai cái tên Ô Nhiền và Từ Hải Dương cứ liên tiếp bị ghép lại với nhau, thì cúi đầu nắm chặt nắm tay.

Sau đó, cậu từ từ kéo góc áo của Ô Nhiền.

Kéo, kéo rồi lại kéo.

Ô Nhiền giật mình quay đầu sang hỏi: "Gì vậy?"

Im lặng.

Ô Nhiền lại hỏi: "Gì vậy?"

Vẫn im lặng.

Ô Nhiền bực mình nói: "Nếu không nói mình quay lên đây."

Kéo mạnh một cái nữa.

Tần Trạch đột nhiên ngẩng mặt lên, gương mặt đỏ bừng nói: "Mình đồng ý."

"Hả?" Tô Nhiên nhất thời ngẩn người, đồng ý gì thế?

Tần Trạch quay mặt sang một bên nói: "Thi giữa kỳ, mình nhất định vượt qua cái thằng khố qua mặt trắng kia. Chắc chắn!"

Tô Nhiên chợt hiểu, hóa ra cậu nhóc bị bài văn "xuất sắc" của Từ Hải Thiên kích thích, Tần Trạch à Tần Trạch, cậu quả nhiên vẫn còn là một đứa bé!

Haha, mặc kệ, miễn sao cậu ta làm theo ý cô là được.

"Được, cậu thắng mình sẽ mời cậu một bữa cơm."

"Vậy cậu lo mà chuẩn bị tiền đi."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ngày Bé, Buôn Bán Lời Một Ít

Từ hôm khai giảng đến nay đã được một tháng, cuộc sống của Tô Nhiên mỗi ngày đều rất có quy luật.

Sáng, mua hai hộp sữa tươi với giá ba đồng tiền. Trưa, cô và Tần Trạch cùng học tiếng Anh, ban đầu Tần Trạch vốn bị cô kéo theo nhưng sau "sự kiện viết văn" kia thì giờ anh cũng bắt đầu cố gắng.

Tối về, cô tiếp tục viết khoảng mười chương truyện, mỗi chương chừng mấy ngàn chữ, nội dung chủ yếu xoay quanh các chuyện tình lãng mạn chốn sân trường, với những kinh nghiệm ngày trước, cô muốn viết mười câu chuyện cũng không phải quá khó khăn. Những bản thảo ấy cô chia ra gửi về các tạp chí "Thiếu Nữ Xinh Đẹp Online", "Thiếu Nữ Hoa Cỏ Bốn Mùa", "Thiếu Nữ Thiên Sứ", "Thiếu Nữ Mộng Mơ". Lần đầu cô chỉ gửi ổi nhà xuất bản chừng 4-5 chương, chủ yếu để kiếm thêm tiền tiêu vặt.

Ở thời điểm này cô chỉ có thể kiếm tiền bằng cách ấy, ai bảo nhà cô vẫn chưa có nhiều thay đổi. Mặc dù dưới sự thúc đẩy không ngừng của cô, ba cô dần có hứng thú với ngành dệt, sau hai tháng cân nhắc ông đã quyết định hợp tác với Vương Kiến Thành vào nội thành phát triển nhưng vì đây chỉ mới là giai đoạn đầu, tiền bạc không nhà chẳng những không có thêm ngược lại vì đầu tư mà vơi đi sáu bảy phần.

Với tình hình hiện giờ, mỗi tháng bố mẹ cô không giảm 100 đồng tiền tiêu vặt của cô đã là tốt lắm rồi.

Có điều, mỗi ngày cô đều phải mua sữa tươi, tính ra cô không còn dư được bao nhiêu.

Mấy ngày nay Tô Nhiên lúc nào cũng ngóng chờ thư hồi âm từ nhà xuất bản, cô gửi bản thảo đã gần một tháng rồi, lẽ ra lúc này phải nhận được tin báo rồi chứ.

Hôm nay, Tô Nhiên đi học về vẫn theo thói quen kiểm tra hộp thư trước cửa nhà, bỗng nhiên, hai mắt cô mở to, cả người cô ngẩn ra nhìn chăm chăm vào hộp thư, hóa ra hộp thư vốn trống rỗng nay lại có tận bốn lá thư ở bên trong.

Cô cố gắng kìm chế xúc động, vội vàng lấy bốn lá thư ra xem.

Trên mỗi phong thư lần lượt viết được gửi từ nhà xuất bản của các tạp chí Thiếu Nữ Xinh Đẹp Online", "Thiếu Nữ Hoa Cỏ Bốn Mùa", "Thiếu Nữ Thiên Sứ", "Thiếu Nữ Mộng Mơ".

Trong lòng Tô Nhiên cảm thấy vừa kinh ngạc vừa xúc động, mặc dù cô sớm biết các tác phẩm của mình ít nhiều sẽ được chọn nhưng cô tuyệt đối không dám tưởng cả bốn tạp chí đều gửi thư trả lời cho cô. Cô lấy thư xong lập tức "nhanh như chớp" chạy về phòng, sau đó mở từng lá thư ra xem, sau đó mỉm cười vô cùng hài lòng.

Cô vốn gửi hơn mười truyện ngắn, mà mỗi tạp chí lần lượt chọn ra hai truyện.

Trong bốn lá thư ấy, tạp chí nào cũng nói rất hài lòng với tác phẩm của cô, họ cũng hi vọng cô tiếp tục gửi bản thảo đến, trong phong thư, ngoài lá thư của ban biên tập còn kèm theo ấn phẩm có đăng tác phẩm của cô và tiền nhuận bút. Vì các truyện mà ba tạp chí Thiếu Nữ Xinh Đẹp Online", "Thiếu Nữ Thiên Sứ", "Thiếu Nữ Mộng Mơ" chọn đều có khoảng 5000 chữ nên tiền nhuận bút mỗi chương là 150 tệ, riêng truyện mà tạp chí "Thiếu Nữ Hoa Cỏ Bốn Mùa" chọn lại có đến 8000 chữ nên tiền nhuận bút cô nhận được nhiều hơn một chút, 250 tệ mỗi chương.

Tính đi tính lại, tổng cộng Tô Nhiên được 1400 tệ, Tô Nhiên có được số tiền này lập tức từ một kẻ nghèo rớt mồng tơi trở thành phú hộ, một số kế hoạch của cô cũng có thể thực hiện rồi.

Trước đây, cô rất muốn được học một nhạc cụ nào đó, có điều khi đó phí học rất đắt, mỗi tuần học một buổi, mà một khóa chỉ mười lăm buổi thôi nhưng học phí gần một ngàn tệ, hơn nữa nhạc cụ cũng rất đắt.

Tô Nhiên rất thích đàn violin, lần đầu tiên cô thử áp mặt vào thân đàn đã cảm thấy rất tuyệt, hơn nữa mỗi khi dây đàn rung lên, trái tim cô như muốn hòa chung nhịp điệu với nó. Tiếng đàn violin vô cùng du dương và uyển chuyển, mỗi lần cô nghe thấy nó đều có cảm giác như mình đang đứng trước một cánh đồng bạt ngàn, tiếng gió nhẹ nhàng thổi vào tai, rất là thoải mái.

Ngày mai là thứ Bảy rồi, cô phải nhanh đi đăng ký mới được, nhưng trước đó, cô phải được sự đồng ý của hai vị phụ huynh đã.

"Mẹ ơi, con muốn đăng ký học violin" Buổi tối khi đang ăn cơm, Tô Nhiên nói.

"Học cái đấy làm gì! Mới học đến cấp hai thì lo mà học bài vở cho tốt đi, đàn violin không phải là thứ để những người nghèo chúng ta học." Mẹ cô trừng mắt nhìn cô rồi tức giận nói.

"Mẹ, mẹ nghe con nói đã..."

"Nói nói cái gì, mẹ nói không được là không được." Mẹ cô lập tức ngắt lời.

"Bà từ từ để con gái nói hết đã chứ." Bà cô hiếm khi nghiêm khắc nhưng hôm nay lại trừng mắt nhìn Triệu Xuân khề nói, mấy tháng nay, Tô Nhiên rất thường trò chuyện với Tô Tường, mà càng trò chuyện, Tô Tường càng phát hiện kiến thức của con gái mình có đôi lúc còn rộng lớn hơn

mình nữa. Con bé bảo ngành dệt rất có tương lai, lúc đó ông vẫn chưa tin nhưng hai tháng nay ông không ngừng tìm hiểu, ông giật mình phát hiện những lời con gái mình nói đều đúng, sau lần này, vô tình ông lại coi trọng ý kiến của con gái mình hơn.

"Ba, mẹ. Con biết học tập rất quan trọng, nhưng giờ là thế kỷ 21 rồi, đợi đến khi con tốt nghiệp cũng phải 10 năm nữa, 10 năm sau xã hội sẽ phát triển rất nhanh, áp lực và cạnh tranh cũng lớn, đến lúc đó, ở đâu cũng có sinh viên, thật tình giá trị của sinh viên không còn cao nữa, cho nên nếu con muốn có cơ hội không chỉ với tấm bằng đại học tốt mà phải hiểu biết nhiều hơn người ta nữa. Vì thế con mới quyết định học violin, sau này nó sẽ là ưu thế của con." Tô Nhiên trước đây từng nếm không ít gian khổ khi tìm việc làm, dĩ nhiên biết rõ sự khắc nghiệt của nó rồi, những lý do đường đường chính chính như thế này không cần nghĩ cô cũng có thể nói được một tràng.

Triệu Xuân nghe xong không nói gì, còn Tô Tường lại càng vui vẻ hơn, ông cảm thấy Tô Nhiên nói rất đúng, người ta có mình cũng có thì nói làm gì, cái người ta không có mình lại có mới quan trọng, vì thế ông lập tức đồng ý với Tô Nhiên.

"Tôi thấy Nhiên Nhiên nói rất đúng, tôi đồng ý, chuyện này cứ quyết định vậy đi."

Triệu Xuân thấy Tô Tường đã đồng ý cũng không nói thêm gì nữa.

"Có điều, tiền học, phải từ từ mới được." Tô Tường hơi lúng túng nói.

Tô Nhiên thấy thời cơ đã đến lập tức lấy ra mấy phong thư của mấy tạp chí: "Ba mẹ, con biết tình hình hiện nay của nhà chúng ta nên sau khi khai giảng con có viết mấy chương truyện gửi ấy tạp chí, họ đã chọn và xuất bản rồi, đây là 1400 tệ tiền nhuận bút, con nghĩ bấy nhiêu cũng đủ để đóng học phí một khóa rồi."

Triệu Xuân và Tô Tường đều giật mình, hai người cẩn thận đọc đi đọc lại mấy phong thư, rốt cuộc xác nhận mọi chuyện đều là thật.

"Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên của chúng ta đã trưởng thành, biết suy nghĩ rồi, còn biết chia sẻ gánh nặng với ba mẹ nữa." Triệu Xuân hoàn toàn không còn vẻ nghiêm khắc bình thường nữa, bà nhìn Tô Nhiên với vẻ mặt hết sức xúc động.

Tô Nhiên tươi cười nói: "Giỏi, con gái của ba giỏi lắm."

"Ba mẹ, sau này con sẽ tiếp tục cố gắng." Tô Nhiên thấy ba mẹ của mình hai cũng vui mừng và cảm động, trong lòng bỗng cảm thấy có chút đau xót nhưng vô cùng hạnh phúc.

"Ngoan, ngoan, ăn cơm."

Triệu Xuân và Tô Tường cùng gấp thức ăn vào chén của Tô Nhiên.

Vì vậy, dưới ánh mắt hiền từ của ba mẹ, Tô Nhiên tiếp tục ăn cơm tối, chuyện học đàn cứ thế xem như đã quyết định.

Về đến phòng, Tô Nhiên thấy sách giáo khoa của mình bị nhả ở góc sách liền lấy một mảnh giấy trắng ra bao lại, sau đó lại cảm thấy quyển sách trắng toát như vậy trông không được hay lắm, lại lấy bút lông, chấm mực, đề tên sách.

Cứ thế liên tục bốn quyển sách Ngữ Văn, Toán, Anh Ngữ, Khoa Học đều được cô bao lại.

Cô mỉm cười hài lòng nhìn chữ viết của mình trên bìa sách, cô luyện chữ đến gần ấy năm rồi mà chữ viết còn không đẹp mới là lạ.

Sửa soạn xong mọi thứ, Tô Nhiên lại sức nhớ mình còn chưa gọi điện cho Tần Trạch. Cô định hẹn tên nhóc kia ngày mai cùng đến nội thành một

chuyển.

Sau khi ghi danh học nhạc, thường thì đến tuần thứ hai mới bắt đầu học, cho nên cô muốn tranh thủ thời gian này cùng Tần Trạch đến thư viện đọc sách.

Cô nhắc điện thoại lên liền bấm ngay một dãy số đã nhớ rõ trong đầu.

Im lặng chờ đợi.

Một giọng nói trong trẻo vang lên: "Alo".

"Là mình, Tô Nhiên đây!" Không hiểu sao đột nhiên Tô Nhiên cảm thấy có chút hồi hộp.

"À, có gì không?" Giọng nói ở bên kia vẫn đều đều không chút ngạc nhiên hay vui mừng.

Trong lòng Tô Nhiên bỗng cảm thấy hơi bức bối, dù sao đây là con gái gọi điện tìm anh mà, vậy mà vẫn bình tĩnh cho được, đúng là đồ con nít mà.

"Mai rảnh không, vào nội thành với mình không?"

"Có, vào đấy làm gì?" Giọng nói có chút tò mò.

"Mình muốn vào nội thành mua chút đồ, hai tháng nay coi như bọn mình cũng có chút thân thiết, nên mình muốn rủ cậu đi chung."

"Ừ, cũng được, 8:00 sáng mai ở nhà ga trung tâm." Người kia thoải mái đồng ý.

"Ừ. Vậy gặp nhau ở đó." Tô Nhiên gác điện thoại rồi ngã lăn xuống giường, đồ ngốc à, anh có biết lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta là khi nào không?

Là mùa hè, sau khi thi xong đại học.

Lần đầu tiên cùng nhau đi công viên thiếu nhi, lần đầu tiên xem phim, cũng là lần đầu tiên nắm tay.

Đó là lần đầu tiên chúng ta chính thức hẹn hò.

Cũng là lần em nói lời chia tay.

Anh gốc của em à, sau này, em sẽ mãi mãi nắm chặt tay anh, không bao giờ... buông tay nữa.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trước Đây, Tần Trạch Đã Yêu Tô Nhiên Như Vậy Đây

Mỗi đêm mưa, anh thao thức, em có biết, anh đang nhớ em không?

Mỗi trận mưa phùn rả rích, em có cảm nhận được, anh đang rất nhớ em?

Tô Nhiên, anh nhớ em, nhớ nhiều lắm.

Cảm giác kỳ lạ này chỉ xuất hiện mỗi khi anh ở bên cạnh em.

Đau khổ, tim đập loạn nhịp, lo lắng và ngọt ngào.

Chẳng lẽ, đây chính là mùi vị của tình yêu!

Mỗi khi anh nhớ đến những chuyện của chúng ta, anh đều cảm thấy rất vui.

Là nhân duyên từ kiếp trước hay kiếp này đã định như vậy rồi?

Có một cách giải thích gọi là nhân duyên.

Còn một cách giải thích khác gọi là ràng buộc suốt đời.

Xin lỗi, anh chưa được em đồng ý đã vội đặt em vào trái tim mình.

Anh chưa được em đồng ý đã lặng lẽ ghi nhớ hết mọi chuyện xảy ra giữa chúng ta.

Anh nhớ, năm lớp bảy, lần đầu tiên anh gặp em, khi đó anh cố ý va phải em, cũng vì muốn chào em một tiếng.

Anh nhớ, năm lớp tám, lần đầu tiên ngón áp út của mình chạm vào môi của em, tim anh đập thật nhanh, anh xấu hổ đỏ mặt, tận ba ngày sau vẫn không muốn rửa ngón tay ấy.

Anh nhớ, năm lớp chín, lần đầu tiên nhận được điện thoại của em, anh hồi hộp một lúc lâu cũng không biết nên nói gì.

Anh nhớ, năm lớp mười, lần đầu tiên tỏ tình với em, tuy em nhìn anh bảo anh khờ khạo, nhưng anh vẫn rất vui.

Anh nhớ, năm lớp mười một, lần đầu tiên ở ngã rẽ, em nhìn anh như người xa lạ, hại anh đau đến mất hồn mất vía mấy ngày liền.

Anh nhớ, năm mười hai, lần đầu tiên anh gọi điện cho em, thật ra anh rất hồi hộp nhưng khi nghe thấy giọng nói của em, lòng anh vô cùng ấm áp, dù khi ấy chúng ta chỉ trò chuyện vồn vện có một phút.

Anh nhớ, năm thứ nhất Đại Học, lần đầu tiên anh nói, anh rất nhớ em, em tức giận oán trách: Nhớ mình hay nhớ tin nhắn trước của mình.

Anh nhớ, Đại Học năm thứ hai, em đồng ý làm bạn gái của anh, anh về phòng ngủ cứ ngẩn người, anh quyết định phải đối xử tốt với em, không thể để người khác cướp mất em.

Không để bất cứ ai bắt nạt em, không để Tô Nhiên chịu bất cứ thiệt thòi nào.

Ghét nhất khi cùng em đi công viên thiếu nhi, vì lần đó chúng ta đã chia tay.

Ghét nhất khi cùng em đi xem phim "Họa Bì", vì lần đó chúng ta đã chia tay.

Ghét nhất lần đầu tiên nắm tay Tô Nhiên, vì lần đó chúng ta đã chia tay.

Đau lòng nhất là lúc anh đề nghị chúng ta thử lại một lần nữa, em lại nói: Không muốn. Cảm xúc vụn tan, anh và em nắm tay chỉ như một loại bố thí của em dành cho anh...

Anh nhớ, năm thứ nhất Đại Học, món quà sinh nhật đầu tiên anh tặng em là hộp Chocolate Kim Ti Hân, đó là món quà đầu tiên anh mua bằng chính tiền lương của mình.

Hôm đó, anh lén hôn em một cái, em đuổi theo anh chạy khắp quán KFC.

Nhưng nghĩ lại cũng do mình ngốc nghếch, ai đời muốn hôn người ta lại còn báo trước cho đương sự biết.

Anh nhớ, kỳ nghỉ hè đầu tiên của năm nhất Đại Học, anh đi làm thêm ở công trường, em nhất quyết bắt anh phải mua thuốc bổ, anh cứ nghĩ cuối cùng em đã quan tâm đến anh. Nhưng nào ngờ, tất cả chỉ vì em muốn chào hàng mà thôi. Lúc đó, lòng anh buồn lắm, nhưng anh lại không thể trách em, mà lại còn thích em nhiều hơn nữa.

Anh nhớ, cũng mùa hè năm đó, em bị trộm ví, sau đó còn bị mẹ trách vài câu, tâm trạng tệ vô cùng, anh sợ tín hiệu của điện thoại mình không tốt, gửi tin nhắn không nhanh, nên đã chạy đến bên em, để khi em khóc, cũng có bờ vai mà tựa vào.

Anh không biết mình đã làm biết bao chuyện ngốc nghếch nữa, mỗi khi nhớ em lại lẩm ba lẩm bầm số điện thoại của em, anh nói nhiều đến nỗi mấy người bạn cùng phòng của anh ai cũng thuộc lòng nó.

Em rất đặc biệt, có lẽ vì thế, rất khó để làm em cảm động. Mặc dù vậy, anh vẫn muốn nói với em: Anh - thích - em. Dù em hoàn toàn không hề có

cảm giác gì với anh cả.

Vì áy náy, em quyết định không xem phim nữa.

Vì áy náy, em chấp nhận bắt đầu với anh một lần nữa...

Tô Nhiên, anh rất thích em. Những lời này anh đã nói với em không biết bao nhiêu lần rồi nhưng có lẽ em không biết, mỗi lần anh nói thích em đều có những ý nghĩa khác nhau, và cũng vì thế nên em mới không hiểu tình yêu của anh dành cho em nhiều đến nhường nào.

Tô Nhiên, em từng nói: Tần Trạch, anh có biết mấy người bạn cùng phòng của em chê anh phiền lắm không?

Chỉ một câu thôi, lòng anh tê tái vô cùng.

Khi anh nghe thấy câu nói ấy, anh rất đau, anh biết mình rất phiền phức.

Nhưng anh xin lỗi, anh không cố ý, vì anh quá ích kỷ, anh không nên lúc nào cũng gọi điện thoại cho em.

Tô Nhiên à, em có biết mỗi cuộc điện thoại ấy, anh gọi, chỉ vì muốn nghe thấy giọng nói của em.

Tô Nhiên nói: Tần Trạch, em thấy mỗi ngày mình nói chuyện với nhau một chút là được rồi.

Khi em thốt ra câu đó, anh rất tủi thân.

Nhưng anh là con trai, dù tủi thân cũng chỉ có thể nuốt nước mắt vào lòng.

Bạn anh thường hỏi: Sao bạn gái cậu lại lạnh nhạt với cậu như vậy?

Anh lúc nào cũng đáp rằng: Tô Nhiên đối xử với mình rất tốt. Rồi khẽ cười qua cho chuyện.

Tô Nhiên nói: Tần Trạch à, đừng nhớ em hoài như thế, em có gì tốt đâu, anh làm việc của mình đi.

Khi đó, anh cảm nhận được em không cần thứ tình cảm của anh, còn tình cảm em dành cho anh, rất nhạt.

Thế nhưng, tình cảm của anh dành cho em không chút nào suy giảm mà ngược lại, còn thích em, nhớ em và muốn gặp em nhiều hơn.

Thời gian này ngày trước, mỗi khi anh nhớ em, anh sẽ lại gọi cho em, nhưng bây giờ, anh dùng việc đọc sách để khống chế cảm xúc của mình.

Trong một tuần ngắn ngủi, anh đã đọc xong hết tất cả giáo trình và tài liệu.

Khoảnh khắc anh mở sách ra: anh rất nhớ em, rất muốn nghe giọng nói của em, muốn được cùng em trò chuyện.

Khoảnh khắc anh đóng sách lại: anh cũng vẫn - nhớ em!

Trên mạng nhạt nhẽo, bạn anh thấy anh trên QQ mới hỏi: Đang làm gì đó?

Anh đáp: Không có gì, chỉ ngán người nhớ cô ấy mà thôi.

Bạn anh nói: Chán cậu quá, sao không tìm bạn gái cậu mà tâm sự đi.

Anh đáp: Bạn gái không phải người để những khi buồn chán thì đến tìm, cô ấy phải được đặt vào trong tim.

Mùa đông năm ấy.

Anh rất đau khổ.

Mùa đông năm ấy.

Anh thật bất lực.

Em cũng không muốn như vậy.

Anh biết, anh hiểu, anh thông cảm, anh hiểu rõ hết.

Nhưng, có ai hiểu được lòng anh lúc này.

Lá rời cây là vì gió cuốn đi hay là vì cây không giữ lá ở lại.

Một năm, lúc nào anh cũng chờ đợi.

Nhưng đáp lại sự chờ đợi của anh, là một sự lạnh nhạt vô cùng.

Anh buồn, sa ngã, cả ngày chỉ lên mạng chơi game, anh nghĩ, nếu mình sử dụng hết thời gian rảnh rỗi thì sẽ không nhớ đến em, lòng mình cũng không còn đau đớn nữa.

Nhưng tất cả, chỉ là do anh tự dối lòng mình.

Em còn nhớ bài hát "Từng Yêu Em" không? Đêm khuya, mỗi khi nhớ em, anh đều nằm trên giường lặng lẽ nghe nó, nghe đến ngán ngời, nghe đến đau lòng. Cuối cùng thiếp vào giấc mộng, anh chỉ mong mình có thể gặp được em trong giấc mộng ấy, cho dù chỉ có thể nhìn thoáng qua.

Mùa đông năm đó, anh luôn chờ đợi...

Nhưng kết quả lại là bi kịch chia tay.

Anh mơ mơ màng màng suốt hai ngày hai đêm.

Anh đói, anh muốn ăn một chút gì đó, nhưng lại ăn không vô.

Mì gói, anh vừa thấy nó đã rơi lệ.

Tim, nhói đau. Một cơn đau thấu tận tim gan.

Giây phút ấy, trong đầu anh toàn là hình ảnh của em, anh muốn gặp em, muốn gặp em.

Để gặp em, anh có thể xuống giọng năn nỉ em, dù anh biết em không thích anh cầu xin em.

Để gặp em, anh có thể bất chấp đường xa đi tìm em, cho dù anh biết, có thể em sẽ không đồng ý gặp anh.

Ngồi xe lửa ba tiếng đồng hồ. Anh mơ mơ màng màng, đường huyết xuống thấp, không nhìn rõ, đầu thì đau, thế nhưng trong lòng anh vẫn nhớ đến em.

Chỉ một câu nói: Tô Nhiên rất khỏe! Đã đủ trở thành động lực cho anh cố gắng chịu đựng.

Chúng ta đã cùng nhau đi qua một chặng đường gian nan như thế.

Anh - thật sự rất thích em

Thích mái tóc dài bồng bênh ấy, nên lúc nào cũng muốn vuốt ve nó

Thích đôi môi quyến rũ của em, nên luôn muốn được hôn lên nó

Thích dáng vẻ ngốc nghếch nhưng rất đáng yêu của em, nên luôn muốn được ôm em, ôm thật lâu

Vui.

Vui khi nghe em gọi tên anh trong điện thoại: Tần Trạch, Tần Trạch, Tần Trạch à, anh thật chung tình

, trái tim anh như muốn tay chảy vì câu nói ấy.

Thích em nói anh: Đáng ghét! Xấu xa, xấu xa.... đáng ghét

~Thích gương mặt xinh xắn đáng yêu của em, nên anh luôn muốn được chạm vào nó, được vuốt ve cả đôi mắt của em.

Thích tiếng cười khúc khích trong điện thoại của em, cười rất đáng yêu, rất mê người

Thích em chu môi nói: Tần Trạch, Tần Trạch sao anh lại đánh em...

Anh: Tô Nhiên ngoan... Tần Trạch không đánh em, Tần Trạch làm sao nỡ đánh em... đến đây... bé cưng...

Tô Nhiên: Ủ...

Thích dáng vẻ xấu xa của em, lần nào cũng không cho anh ôm ngủ. Ngoại trừ một lần nọ.

Thích mùi hương dịu nhẹ trên người Tô Nhiên, mỗi lần đều làm anh say mê, làm anh không kiềm chế được mà lại càng yêu em nhiều hơn.

Em có biết khi mình lăn lăn trên bãi cỏ, rất là đáng yêu không?... anh rất rất thích

Thật sự anh muốn bắt lấy em, ôm em vào lòng, hôn em thật say đắm

Khi anh nhìn em đầy trù mến, em luôn xấu hổ mà cúi đầu tựa vào lòng anh ~ rất dịu dàng.

Mỗi khi em bận rộn hoàn thành công việc của mình, em cũng không quên gọi điện cho anh, anh rất cảm động.

Mặc dù em rất chăm chú xem băng video nhưng vẫn ngây ngốc nhận điện thoại của anh. Thật đáng yêu. Anh rất thích

Thích em làm nũng với anh, lắc lắc tay anh, đáng vẽ trẻ con làm anh rung động.

Thích em cũng buông thả giống anh. Vì anh muốn được thấy một mặt hư hỏng của Tô Nhiên, dù em như thế nào, anh cũng thích em.

Vì như vậy có thể chứng minh, anh và em là một đôi trời sinh.

Vì như vậy có thể chứng minh em rất quan tâm đến anh, anh - là của em.

Thích em nắm lấy tay anh đầy tình cảm, cùng bước đi trên cầu Song Kiều bên bờ sông Dũng Giang.

Thích em những khi vào nhà vệ sinh đều nói: Ai ui, em đau bụng, em đi vệ sinh, không được vào đâu đấy.

Anh: Hehe, anh muốn nhìn lén

Tô Nhiên: Xấu xa... đáng ghét

Thích em cùng anh xem phim "Tiên Kiếm 3" rồi ngăn người nói: Tần Trách là anh, Lưu Phương... cũng là anh

Thích em nói em thích anh, anh nghe mà lòng đau xót

Thích em mỗi tối đều trò chuyện với anh, tuy như thế anh sẽ mất ngủ. Nhưng Tô Nhiên, thật quá hấp dẫn

Thích cùng em đi học, bởi vì chỉ có khi đó mới được nhìn thấy hình bóng em ngày xưa, cô bé ngốc ngồi trước mặt anh.

Ngày đó Tô Nhiên nhận tin nói: Đồ ngốc, Tô Nhiên của anh rất ngoan, ngủ gục trong lớp mất rồi.

Anh đọc tin nhận mà lòng vô cùng ấm áp, vì đó là lần đầu tiên Tô Nhiên nhận mấy chữ: Tô Nhiên của anh. Trái tim, rất ấm áp

Ngày đó, Tô Nhiên lần đầu tiên nói: Tần Trạch, Tần Trạch, em rất nhớ anh ~ Lòng anh, vui vẻ... không thể nào diễn tả được.

Ngày đó, Tô Nhiên nói: Sau này, nếu mẹ em không cho em và anh ở cạnh nhau, em sẽ tuyệt thực. Lòng anh vừa đau vừa cảm động. Tô Nhiên đã bắt đầu thích anh, anh rất vui. Nhưng nghĩ đến em vì anh mà chịu khổ, anh rất lo lắng và đau lòng.

Ngày đó, Tô Nhiên nói: Hiện giờ, em đã bắt đầu chấp nhận anh. Tuy chỉ mới bắt đầu, nhưng anh rất vui sướng. Bởi vì, Tô Nhiên đã cho phép Tần Trạch xuất hiện trong trái tim mình.

Ngày đó, Tô Nhiên nói: Tần Trạch, anh hư lắm, hôm qua em mơ thấy anh hôn một cô gái khác, em rất đau. Anh rất vui, Tô Nhiên bắt đầu lo lắng vì anh, tuy anh biết Tô Nhiên lo lắng những chuyện không thể xảy ra nhưng vẫn không sao không vui mừng được.

Ngày đó, Tô Nhiên ngây ngốc nói: Tần Trạch, Tô Nhiên là của anh, sau này không cho phép anh không thích Tô Nhiên nữa

Anh thích tính cách bá đạo đó của em, vì anh - là của em.

Em luôn ngốc nghếch hỏi anh rằng: Tần Trạch, rốt cuộc anh có thật sự yêu em không?

Anh luôn dùng công thức tích phân để trả lời cho em, nhìn thấy em nghe mà không hiểu, đáng vẻ ngây ngốc vô cùng đáng yêu. Lúc ấy, anh rất

muốn ôm lấy em cả đời, mãi mãi không bao giờ buông tay. Vì anh, rất thích em

Tô Nhiên đau buồn, anh lại càng buồn hơn, Tô Nhiên vui vẻ, anh vui hơn cả em nữa.

Tô Nhiên nói: Tần Trạch, em rất thích anh. Thích anh đến đau lòng.

Còn anh.

Anh thích em, rất rất nhiều, nếu lúc này em có thể lấy trái tim của anh ra xem, nhất định em sẽ thấy có hai chữ Tô Nhiên ở trên đấy. Đời này, anh chỉ thích, mỗi một mình em.

Ngày đó em nói, vì anh thích em, nên em mới thích anh. Nếu chẳng may một ngày nào đó, Tần Trạch không còn thích em nữa, vậy thì Tô Nhiên cũng sẽ không còn thích anh. Nhưng anh, cam đoan, bản thân mình, sẽ thích em cả đời, yêu em mãi mãi, không bao giờ đổi thay.

Anh và em cùng leo núi, được cõng em trên vai, anh rất hạnh phúc.

Anh và em cùng đến Tam Sinh Thạch khắc chữ, anh rất hạnh phúc.

Anh và em cùng đi trên một con đường núi nhỏ bé, em khẽ kéo tay anh, anh rất hạnh phúc.

Anh và em cùng ngồi trên một chiếc ghế gỗ, em ghé đầu lên đùi anh, áp tai vào người anh, anh rất hạnh phúc.

Anh và em cùng dạo bước trên cánh đồng ruộng mênh mông, ngắm hoa, đi qua cầu đá... cùng nhau viết lên bài ca hạnh phúc.

Anh biết chữ “đau” có thể bị phóng đại quá cỡ trong đầu Tô Nhiên.

Dù vậy vẫn rất thích bộ dạng ngốc nghếch của em khi Tô Nhiên nói trước mặt anh rằng: Đau, đau, đau...

Rất trẻ con, rất buồn cười, rất yếu đuối, nhưng anh lại thích em như thế.

Tuy vậy, anh vẫn không muốn nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối ấy của em.

Nếu biết em buồn, em đau đớn, anh sẽ lập tức che chở, bảo vệ, chăm sóc và yêu thương em.

Anh ngốc nghếch chờ em suốt một năm, cảm giác thình thịch ban đầu chuyển thành yêu thương sâu sắc

Mỗi một hành động của em, đều làm anh say đắm

Tất cả những gì của em, dù là tốt hay xấu, anh đều thích

Một nụ cười nhẹ nhàng của em cũng làm lòng anh ngây ngất

Một câu nói dù vu vơ hay thật lòng, anh cũng mãi mãi ghi khắc trong tim ~

Mỗi một động tác xoay người của em, đều khắc sâu trong trí óc anh. Đêm đến, chúng lại len lén hiện lên trong lòng anh.

Lời nói của em, cử chỉ của em, đều có tác động rất lớn với anh, ảnh hưởng tới tâm trạng anh, chi phối cảm xúc của anh.

Thế giới này có em, đây là lý do, anh xuất hiện trên đời.

Vì có em, thế giới của anh mới tràn ngập màu sắc.

Anh - thích - em

Anh muốn nói thật to với em rằng: Tô Nhiên, anh yêu em.

Mặc dù trong ký ức tuổi thơ của em không có anh, và anh cũng không thể cùng em trải qua những tháng ngày đầy hạnh phúc ấy.

Nhưng, anh có thể cùng em đi hết thời thanh xuân, đồng cam cộng khổ, sống đến bạc đầu.

Có lẽ 60 năm sau, trên thế giới này sẽ có thêm một đôi vợ chồng già:

Sáng sớm: Ông lão và bà lão cùng nhau ngồi trước hiên nhà ngắm nhìn mặt trời từ từ lên cao, bên cạnh còn có một chú cún nhỏ nằm ngủ trên mặt thảm trải sàn.

Ban ngày: Bà lão dắt tay ông lão, ông lão chống gậy, chậm chậm di chuyển như mặt trời từ từ thay đổi vị trí, bên cạnh hai người, vẫn là chú cún con vô cùng hoạt bát.

Chiều tối: Ông lão và bà lão cùng ngắm mặt trời lặn, chú cún vẫn ở đây, thỉnh thoảng chen vào từng tiếng sủa vang.

Ngày xưa ngày xưa: vì anh quan tâm em, lo lắng cho em, anh quyết định làm một chàng hộ hoa sứ giả.

Tháp tùng em đến thế gian này.

Vì anh quan tâm em, lo lắng cho em, nên anh sẽ mãi mãi bảo vệ em, cho đến khi em trở lại thế giới ấy.

Một thế giới vô cùng an toàn

Cho nên, nếu em có đổi số điện thoại cũng phải cho anh biết trước nhất nha, nếu không tìm được em, anh sẽ...

Rất lo lắng cho em.

Cho nên, nếu em đến nơi an toàn, em phải báo tin về cho anh, vì anh rất, nhớ em.

Cô bé ngốc, anh yêu em, mãi mãi, mãi mãi yêu em

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kiếp Trước, Bật Mí Một Ít Khuyết Điểm Của Tô Nhiên...

Thứ nhất

"Sao em lại ghét ghê như thế!"

Câu nói này, mỗi ngày em phải nghe đi nghe lại mấy lần, tuy lần nào nghe xong em cũng tức giận với anh, nhưng thật lòng, em cảm nhận được ẩn sâu trong đấy là một sự nâng niu chiều chuộng, nên em sẽ rộng lượng không thêm so đo với anh đâu.

Thứ hai

"Tô Nhiên là quỷ ham ăn, em xem vòng eo của em thô chưa kìa "

Những lời này đúng là cơn ác mộng của em, làm em buồn suốt một tháng sau đó, lúc nào cũng buồn bã ngắm mình trong gương, càng nghĩ, lại càng buồn. Mãi đến khi anh ân cần bảo rằng "Thật ra, Tô Nhiên không có béo, là anh trêu em thôi", thì em mới vui vẻ trở lại.

Thứ ba

"Tô Nhiên, khoe mắt em có nếp nhăn rồi kìa, da lắm tẩm tàn nhan nữa " anh vừa lén cười vừa vuốt tóc em nói.

Em vừa nghe xong sẽ nổi trận lôi đình đánh anh một trận, nhưng tiếc là, anh cao hơn em, tuy rằng chỉ một chút xíu thôi nhưng em vẫn không với tới được, em tức tối trừng mắt nhìn anh, giận anh, không thêm nói chuyện với anh nữa, hừ, xem ai sẽ đầu hàng trước đây.

Thứ tư

"Ôi, chân dài chân ngắn, đi đường loạng choạng rất kỳ."

Lần đầu tiên nghe anh nói thế, em tức giận đá anh một cước nhưng không hiểu sao anh lại tránh được, em giận dữ không thèm quan tâm anh nữa, nhưng khi thấy vẻ mặt tội nghiệp của ai đó, em lại không thể giận nổi nữa.

Thứ năm

"Ôi, em ở bẩn quá, xem móng tay em kìa, bẩn quá đi "

Thật ra em vừa mới tắm xong đó, nhưng lại quên mất không để ý đến móng tay. Haiz, chỉ quên cắt thôi mà, lát về làm một chút là xong, vậy mà anh nói em như thế, đáng ghét làm em xấu hổ muốn chết.

Thứ sáu

"Ôi, em có râu rồi kìa bán nam bán nữ phải không "

Trời ạ, anh lại dám nói em như thế sao? Em tức giận đưa tay kéo tóc anh, làm anh đau đớn "gào thét", nhưng vẻ mặt cứ nhìn em trộm cười, làm cơn giận của em cũng tiêu tan, em là con trai hay con gái không phải anh là rõ nhất sao, hihi.

Thứ bảy

"Ôi, em..."

Những câu nói này, làm em xấu hổ lắm, thật muốn giết anh chết luôn ý.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hẹn Hò, Lần Đầu Tiên Ở Kiếp Này...

Tô Nhiên đã sớm đến chờ sẵn ở nhà ga, trước đây, cô luôn để anh phải chờ, nên lúc này, cô sẽ chờ đợi anh, chờ anh từ từ lớn lên, ngày càng ưu tú, ngày càng giỏi giang, để anh càng thích cô hơn.

Cuối tháng mười, tiết trời mát mẻ, Tô Nhiên buột tóc đuôi ngựa gọn gàng, vì mái tóc tự nhiên nên phần đuôi hơi cong một chút, phần mái thì kẹp một chiếc kẹp màu hồng, nhờ thế mà mái tóc có phần rối bời kia trở nên gọn gàng hơn nhiều.

Tô Nhiên nhìn mái tóc đuôi ngựa cháy vàng của mình có chút khổ sở, trước đây, cô chăm sóc tóc mình rất cẩn thận, vì lần nọ cô lang thang trên Taobao tìm được một loại thảo dược của dân tộc Thái, loại thảo dược này ngâm vào nước rồi dùng để ủ tóc sẽ có tác dụng rất tốt, hơn nữa giá cũng không đắt, chỉ 20 mấy tệ đã mua được năm lượng.

Cô dùng suốt một thời gian dài, mãi đến năm thứ tư đại học mới dưỡng ra được mái tóc đen bóng, hiền thực, trông như vừa đi làm tóc ở tiệm về vậy. Tiếc là lúc này cô muốn mua cũng không được, dù sao lúc này dùng nói Internet chưa phát triển, ngay cả Taobao cũng chỉ mới xuất hiện, không tính đến chuyện không đảm bảo, ngay cả hàng hóa cũng ít đến thăm thương, e là thảo dược mà cô cần tìm phải đợi thêm ít lâu nữa.

Tô Nhiên kéo kéo chiếc túi vải trên vai có chút tiu nghỉu.

Hôm nay cô mặc một bộ váy dài màu trắng, bên ngoài còn khoác một cái áo len màu vàng nhạt, chân mang giày da cũng màu vàng, cả bộ trang phục mang đến một cảm giác tươi mát dễ chịu.

Tuy bản thân Tô Nhiên cảm thấy mình ăn mặc rất bình thường nhưng ở cái trị trấn nhỏ này lại không phải như vậy.

"Ài, cô bé kia là còn cái nhà ai, sao trước nay chưa từng thấy nhỉ, thật là đáng yêu, trông có vẻ mới mười hai mười ba tuổi nhưng mặt mũi xinh xắn quá." Một bác gái đi chợ một mình kéo một chú đang kéo xe xích lô hỏi.

"Chắc chắc, bà Lý à, đừng nói bà vừa mắt cô bé đấy chứ, bà đừng có không biết xấu hổ, con cái nhà bà đều hơn 20 cả rồi, cả ngày ăn chơi lêu lổng còn muốn đi cưới vợ hay sao?" Chú kéo xe kia nháy mắt trêu chọc bà Lý.

"Đừng có đùa nữa, nói thật đi, anh không biết cô bé kia là ai sao? Cô bé chỉ mặc bộ quần áo bình thường mà sao lại xinh đẹp thế nhỉ?" Bác gái kia trừng mắt nhìn chú kéo xe rồi lại chăm chú quan sát Tô Nhiên, càng xem càng thích thú.

"Nghe bà nói thế tôi cũng thấy cô bé kia cũng có gì đó giống giống... à giống với mấy người trên TV." Chú kéo xe sờ cằm ra vẻ suy nghĩ.

"TV? À à, Vương Tài, hôm nay xem ra chú nói đúng được một chuyện, cô bé này đúng là mang đến cảm giác như trên TV hay nói đó, cảm giác... cảm giác gì nhỉ? À..." Bác gái đang suy nghĩ bỗng nhiên vỗ đùi một cái nói tiếp: "Không không, phải là khí chất! Đúng rồi, chính là khí chất, cô bé này có một khí chất làm người xung quanh cảm thấy dễ chịu."

"Đúng, đúng, ha ha, bà Lý quả là người có hiểu biết, người đẹp, ăn mặc cũng xinh xắn, còn có khí chất đặc biệt, hay hay". Chú kia liên tục nói mấy chữ hay làm mấy người xung quanh có chút giật mình.

Bất kể Tô Nhiên có bao nhiêu bình tĩnh đi chăng nữa nhưng bị nhiều người ở sau lưng lạng lẽ "khen ngợi" như vậy cũng không khỏi đỏ mặt.

Thật ra, bộ quần áo cô đang mặc rất là bình thường, nếu so với trước đây, nó có thể nói là bình thường của bình thường, nhưng không ngờ ở thời đại này lại khiến nhiều người giật mình như vậy.

Tô Nhiên vì quá xấu hổ nên quyết định tiếp tục giữ vẻ khiêm tốn.

Cô khẽ mỉm cười với những người đang bàn tán về mình, sau đó đi về phía một góc khuất ở nhà ga.

Khi cô bé đi qua bên kia đường rồi vẫn nghe thấy vài câu tán thưởng: "Cô bé kia thật lễ phép."

"Ừ, đúng là một đứa trẻ ngoan."

Gương mặt Tô Nhiên càng lúc càng đỏ.

Ngay lúc này, Tần Thạch thông thả đi đến, anh ta vừa đến nhà ga đã đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng khi thấy Tô Nhiên trốn ở một góc khuất trong bóng râm thì hai mắt sáng bừng lên.

Tô Nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình thì ngẩng đầu, mỉm cười, hóa ra là chàng ngốc.

Cô vừa định lên tiếng, không ngờ Tần Trạch nhìn nhìn ngăm ngăm cô bỗng nhíu mày cướp lời: "Tô Nhiên à, mình thấy cậu nên mặc đồng phục thì hơn."

Tô Nhiên cứng người, hóa đá tại chỗ. Cô bỗng nhiên cảm thấy không ngờ tiết trời cuối tháng mười lại lạnh như vậy. Cái này gọi là nắng gắt cuối thu sao?

"Đây, cầm lấy, là phần sữa của hôm nay." Tô Nhiên đưa hộp sữa trong tay cho Tần Trạch, trong lòng thầm nhủ, cô là người rộng lượng, rộng

lượng, rất rộng lượng, cô không phải trẻ con, không so đo với con nít, cô tự nói với bản thân mấy lần mới dập tắt được lửa giận trong lòng.

Tần Trạch vui vẻ nhận lấy, sau đó không nói gì thêm cứ thế căn một góc của hộp sữa rồi uống sạch, không những thế còn tiện tay vứt vào một bụi cỏ ven đường.

Tô Nhiên tức giận nói: "Cậu uống sữa nhanh như vậy chứng tỏ thuộc dạng con trai ngay thẳng phóng khoáng, vậy mà lại vứt rác bừa bãi như thế sao? Thật là không thể nhịn được nữa mà."

Tần Trạch cười cười nói với vẻ như "có chuyện gì to tát đâu": "Làm gì dữ thế, ai cũng vậy mà, mình không vứt ở đây thì ở đâu? Đây đâu phải trường học, cậu cũng không thể làm gì mình, càng không thể phạt mình trực nhật, hơn nữa cậu nhìn xem ở đây làm gì có thùng rác nào?"

Nguy biện, Tô Nhiên thầm nói xấu ai đó.

"Cho dù không có thùng rác nhưng người khác vứt lung tung không có nghĩa cậu cũng như thế." Tô Nhiên trừng mắt nhìn Tần Trạch, quyết không bỏ qua.

"Sao mình lại không được?" Tần Trạch có chút khó hiểu, hai mắt nhấp nháy.

"Bảo vệ môi trường là việc nên làm, dân chúng ta là vậy, đi đâu cũng làm theo số đông, thấy người ta làm sao thì mình làm vậy, nhưng lại không chịu đổi mới, sao chép tác phẩm của nước khác còn dám đắc ý huênh hoang rằng là sản phẩm của mình, thật đúng là làm xấu mặt quốc gia, haizz, mình nói hơi lạc đề chút nhưng chẳng lẽ cậu không biết đến cả người ngoại quốc khi làm những bản hiệu đại loại như "Xin đừng vứt rác, cảm ơn." , thậm chí còn chú thích thêm một câu được phiên dịch thành tiếng Trung Quốc, đây là ý gì? Người nước ngoài muốn nói cho chúng ta biết, để chúng

ta thay đổi thói quen của mình, thế nên người ta viết hẳn tiếng Trung để chúng ta có thể đọc được mà làm theo, cậu không thấy sao?"

Tô Nhiên nói một hơi thật dài, sau đó có chút thở hổn hển.

Tần Trạch nhíu mày không nói gì, đột nhiên vang lên một tiếng còi xe.

"Thôi được rồi, xe đến kia, chúng ta lên xe trước nói sau." Tần Trạch nhìn thấy xe vừa dừng đã muốn đi tiếp, bỗng có chút nôn nóng.

"Không cần, hết chuyến này vẫn còn chuyến khác, nhưng tật xấu của cậu phải thay đổi ngay, nếu không sau này sẽ thành thói hư không thể sửa được." Tô Nhiên biết nếu cô còn dung túng anh, sau này anh sẽ không xem trọng những lời cô nói nữa, tật xấu này có thể từ từ sửa nhưng những gì cô nói phải làm anh nhớ thật kỹ.

Tần Trạch nhìn Tô Nhiên với dáng vẻ y như "chiến sĩ một đi không trở lại", sẵn sàng hi sinh bất cứ lúc nào, đại loại giống kiểu "nếu cậu không nghe lời mình, mình chết cho cậu xem", vân vân và vân vân, nên sau đó, anh im lặng, gật đầu.

Anh đã bị cô đánh bại, không hiểu sao một cô bé mảnh khảnh, dịu dàng có chút yếu ớt, bình thường lúc nào cũng im lặng vậy mà cũng có một mặt kiên cường như thế này? Sao trước đây anh không nhận ra nhỉ?

Tần Trạch xoay người đi nhặt về vỏ hộp sữa mình vừa vứt ban nãy, lúc này nó đã dính lấp tẩm những giọt sương, nhìn Tô Nhiên hỏi: "Vậy vứt ở đâu?"

Tô Nhiên lạnh nhạt đưa ra một túi nhựa, nói: "Vứt vào đây."

Vì thế, sau đó Tần Trạch phải cầm túi nhựa màu trắng, bên trong là một hộp sữa ươn nhẹp lại còn bẹp dúm, cùng Tô Nhiên ngồi đợi chuyến xe kế tiếp suốt nửa tiếng.

Sau khi lên xe, Tần Trạch vẫn miên man suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã làm nên chuyện ác nhân thất đức nào mà lại gặp phải một khắc tinh như thế này, bình thường trên lớp lúc nào cũng ép buộc anh làm một học sinh ngoan ngoãn, ra ngoài thì bắt anh làm một công dân tốt gương mẫu của quốc gia, trời ơi là trời.

Lại nửa tiếng sau, xe đã đến nội thành, Tô Nhiên nhìn khắp nơi nườm nượp người qua lại, cảm thấy thật mới mẻ, thật thú vị.

Hóa ra thành phố lớn của mười năm trước là thế này, tuy không phồn hoa náo nhiệt nhưng đã có chút dấu hiệu của sự phồn thịnh.

"A, là ở đây." Tô Nhiên và Tần Trạch rốt cuộc cũng tìm được cung văn hóa, Tô Nhiên thở phào một hơi nhẹ nhõm, tinh thần vẫn vô cùng sáng khoái, trái ngược với cô, Tần Trạch ở bên cạnh đã mệt muốn ngất xỉu.

Sau khi hai người đến nơi, Tô Nhiên dựa theo địa chỉ của cung văn hóa mà cô có nhanh chóng đi tìm, nhưng mất tận hai giờ đi không ngừng nghỉ mới tìm được, hai chân anh đau nhức rã rời vậy mà cô nàng gầy gò yếu ớt bình thường hay im lặng, thỉnh thoảng bùng nổ quật cường vậy mà vẫn còn hưng phấn như vậy, anh quả thật phục sát đất mà.

"Cậu đi đăng ký đi, mình ngồi đây đợi cậu sẵn nghỉ ngơi một chút luôn," Tần Trạch ngồi xuống băng ghế đá nói, bây giờ có chỗ ngồi nghỉ là sướng nhất, anh chẳng muốn đi đứng gì nữa.

Tô Nhiên thấy đáng vẻ mệt mỏi của Tần Trạch lại âm thầm viết thêm một mục tiêu vào kế hoạch của mình, sau này phải bắt anh rèn luyện thể lực mới được.

Lát sau, Tô Nhiên đã đăng ký xong trở ra, cô đăng ký một gói học khá thực tế: nửa khóa cộng thêm kỳ nghỉ đông, tổng cộng 16 buổi, và một khóa thực hành đàn violin sơ cấp, tổng cộng học phí là 1200 tệ. Đây là số tiền

cô có thể bỏ ra được, hơn nữa còn dư 200 tệ, bấy nhiêu đủ để cô dùng đến kỳ nhuận bút kế tiếp.

Sau khi cô xong xuôi mọi việc liền kéo Tần Trạch đến quán mỳ Lan Châu kế nhà sách Tân Hoa, từ này giờ cô đã đói muốn ngất xỉu rồi.

Hai người ăn một bát lớn và một bát nhỏ mì thịt bò mới no bụng hài lòng.

Ban đầu Tô Nhiên vốn định trả tiền nhưng khi vừa ăn xong đã thấy Tần Trạch đứng dậy thanh toán, cô cũng không tranh giành hay nói thêm gì, đàn ông ra đường rất trọng sĩ diện, bất kể là lớn hay nhỏ, thể diện đều rất quan trọng.

Chàng ngốc của cô dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, không sao, mấy bát mì này cũng không đắt lắm.

Chiều, Tô Nhiên kéo Tần Trạch vào nhà sách Tân Hoa định tìm mua một số sách.

Có điều, Tần Trạch sống chết không chịu vào.

"Rốt cuộc cậu có vào hay không?" Tô Nhiên lôi kéo một lúc lâu vẫn không lay chuyển được, cô bắt đầu có dấu hiệu mất kiên nhẫn.

Chàng ngốc của cô trước đây lúc nào cũng cố gắng học tập, mỗi lần cô thấy anh chăm chỉ như vậy lại hỏi sao anh nỗ lực lại không kèm được mà hỏi lý do. Nhưng lần nào anh cũng vượt đầu cô và đáp một câu giống hệt nhau: "Cô bé ngốc, vì anh muốn sau này có thể mang đến cho em một cuộc sống thật tốt." Lúc ấy, nghe anh nói vậy cô chỉ cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng lúc này cô mới thật sự hiểu, một người ghét đọc sách, ghét những thứ nhàm chán như vậy mà có thể làm những chuyện như thế vì cô, lòng cô càng hạnh phúc và càng quyết tâm trân trọng anh hơn.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch trước mặt mình, đáy mắt bỗng có chút đau lòng.

"Này... cậu làm sao đấy?" Tần Trạch thấy Tô Nhiên bỗng nhiên đang hùng hùng hổ hổ lại xẹp xuống như bong bóng xì hơi có chút luống cuống.

"Không... không có gì!" Tô Nhiên lập tức phấn chấn tinh thần, trước đây những gì mình đã lướt qua thì bây giờ sẽ bù đắp lại, chỉ mới có bấy nhiêu khó khăn mà mình đã không chịu nổi rồi sao? Trước kia Tần Trạch bị mình tổn thương không chỉ có bấy nhiêu đây đâu.

Ngay khi hai người bọn họ cãi qua cãi lại ở trước nhà sách, một bóng người quen thuộc lặng lẽ xuất hiện, lạnh lùng nói: "Có muốn liếc mắt đưa tình thì tìm chỗ nào vắng vắng một chút, đừng đứng giữa đường cản trở người khác."

Tô Nhiên và Tần Trạch giật mình quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tô Hải Dương!

Tần Trạch từng mắt nói: "Cậu đến đây làm gì?"

Từ Hải Dương lạnh lùng đáp, ánh mắt nhìn Tần Trạch như nhìn một thằng ngốc: "Tìm sách."

Ặc, đến nhà sách dĩ nhiên là phải tìm sách rồi, Tô Nhiên liếc mắt nhìn Tần Trạch đang tức điên người khẽ cười, chàng ngốc của cô thật đáng thương, cậu bé à, người nổi tiếng không dễ gây chuyện đâu.

"Haha, chúng mình không cản đường cậu nữa, đọc sách vui vẻ nhé." Tô Nhiên kéo Tần Trạch sang một bên, nhìn Từ Hải Dương khẽ cười nói.

Từ Hải Dương bình thản nhìn Tần Trạch nhưng khi đưa mắt đến Tô Nhiên lại dừng lại vài giây sau đó mới quay đầu đi, nói bằng giọng mũi: "Ừ."

Kế đó, hoàng tử u sầu của chúng ta vô cùng phong độ, nhẹ nhàng bước vào nhà sách Tân Hoa.

Mà phía sau anh chàng, Tần Trạch đang tức muốn bốc khói nhìn chăm chăm anh như muốn dùng ánh mắt mình đánh cho đối thủ mấy cái vậy.

"Đi vào!" Tần Trạch kiên quyết nói, cũng không chú ý đến Tô Nhiên, cứ thế vào chọn một quyển sách kinh tế rồi ngồi đối diện Từ Hải Dương, nhìn người kia với vẻ hùng hùng hổ hổ.

Tô Nhiên khẽ nuốt ngụm nước miếng, cậu ngốc, thực bướng bỉnh mà.

Cô lắc đầu rồi chọn một quyển sách Anh Văn, đọc được một lúc lại thở dài đi tìm thêm một quyển từ điển Anh Văn nữa.

Ba người cứ lặng lẽ ngồi đấy hết buổi chiều, thỉnh thoảng Tô Nhiên khẽ ngẩng đầu nhìn Tần Trạch khẽ mỉm cười. Tần Trạch cũng thỉnh thoảng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Từ Hải Dương, sau đó bất mãn hừ vài tiếng rồi lại cúi xuống đọc sách. Thỉnh thoảng, Từ Hải Dương khẽ ngẩng đầu nhìn Tô Nhiên đang chăm chú đọc sách, thấy cô nhú mày, thở dài vẻ khó chịu, không kèm được lại mỉm cười.

Chạng vạng tối, khi xe đến, Tần Trạch và Từ Hải Dương vẫn như nước với lửa, như kiểu gươm tuốt vỏ, nổ giương dây, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh. Tô Nhiên đi bên cạnh thật không biết làm sao cho phải, nhưng khi cô thấy cậu bé Tần Trạch tức giận lòng lại vô cùng ấm áp.

Lần đầu tiên hẹn hò xem như viên mãn, nếu không có tình huống căng thẳng lúc sau, có lẽ sẽ còn hoàn hảo hơn.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xếp Hạng, Tần Trách Nỗi Giận...

Kỳ thi giữa kỳ đến và cũng đã trôi qua.

Hôm nay không khí lớp Bảy (4) có chút căng thẳng.

"Các em, kỳ thi này thành tích của lớp chúng ta không tệ, điểm số môn Tiếng Anh đứng đầu các lớp trong khối, môn Toán thứ 2, Ngữ Văn thứ hai, Khoa Học thứ ba, xét tổng điểm thì đứng thứ hai trong khối." Gương mặt béo nút ních của thầy giáo Kim Hữu Thần lộ rõ vẻ tươi cười vui mừng.

"Đặc biệt là em Tô Nhiên, kỳ thi này, Tô Nhiên có tổng số điểm cao nhất lớp chúng ta, hơn nữa còn đứng thứ sáu trong cả khối. Đây là một thành tích học tập rất tốt, lúc thi nhập học, em ấy chỉ đứng hạng 103, vậy mà bây giờ một lượt lên đến 100 hạng, các em cần phải học tập em ấy."

Kim Hữu Nhân càng nói càng kích động, ánh mắt nhìn Tô Nhiên càng lúc càng sáng bừng lên, như ngôi sao sáng rực giữa bầu trời đêm, sự nhiệt tình ấy nếu có thể hóa thành ngọn lửa chắc sẽ thiêu trụi Tô Nhiên thành tro tàn.

Da mặt Tô Nhiên rất mỏng, bị thầy giáo nhìn như vậy có chút mất tự nhiên cúi đầu xuống.

Ông trời ạ, thầy xem tuổi tác của mình đi, em thật không muốn bị thầy nhìn bằng ánh mắt "đắm đuối" thế này đâu... em sẽ nôn ra mất!

Còn Kim Hữu Nhân thấy Tô Nhiên đỏ mặt, cúi đầu, lại cho là cô bé Tô Nhiên này thật khiêm tốn, được khen không hề lộ vẻ kiêu ngạo, trong

lòng lại thầm đánh giá Tô Nhiên cao hơn vài phần.

Không khí cả phòng học như một nồi áp suất vừa được mở nắp, ai ai cũng sôi nổi bàn tán, mọi người đều cực kỳ tò mò về cô bạn Tô Nhiên này.

"Bạn ấy giỏi quá. Không ngờ người đứng nhất lại không phải là Từ Hải Dương, bình thường bạn ấy lặng lẽ ít nói, vậy mà lại giỏi đến thế." Nữ sinh A nhìn Tô Nhiên với ánh mắt rực sáng.

"Ừ, mà bình thường bạn ấy còn rất tốt nữa, nói chuyện với ai cũng tươi cười, hôm trước mình làm mất bút bi của bạn ấy mà bạn ấy chỉ cười rồi bảo không sao đâu." Nữ sinh B vừa nói vừa nhìn Tô Nhiên với vẻ tôn sùng.

Câu chuyện cứ thế phát triển, thoáng cái, trong mắt các bạn cùng lớp, Tô Nhiên đã bị thần hóa.

Những lời bàn tán này Tô Nhiên đều nghe thấy rõ ràng, sự thích thú trong lòng bắt đầu tăng mạnh lên, nhưng lát sau, cô đã bình tĩnh lại. Với trình độ đại học của cô đem so với mấy đứa trẻ 12, 13 tuổi vậy mà còn bị thua đến 5 người, thật không có gì đáng để kiêu ngạo.

"Các em trật tự, lớp chúng ta vẫn còn hai bạn khác lọt vào được bảng xếp hạng mười người đứng đầu cả khối, các em đoán thử xem là ai nào?" Kim Hữu Nhân vừa nói vừa chớp đôi mắt ti hí, kích thích sự tò mò của mọi người.

Tô Nhiên giật mình, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra ~ cô nhìn quanh bốn phía mới phát hiện mọi người đã bắt đầu sôi nổi bàn tán tiếp, nhưng chủ đề đã thay đổi rồi, cô lại một lần nữa im lặng, lúc này cô mới cảm nhận được sâu sắc rằng đúng là mình và những cô cậu bé kia có quá nhiều khác biệt.

"Từ Hải Dương!"

"Từ Hải Dương"

Đa số các học sinh đều hô to cái tên Từ Hải Dương, Tô Nhiên chuyển tầm mắt về phía bóng lưng màu trắng phía trước, khẽ nhú mày, cô cảm thấy hình như hôm nay bóng lưng của hoàng tử ưu sầu đặc biệt thẳng hơn bình thường..

"Xùy xùy, đương nhiên là bốn đại gia đây, đúng là lũ con nít ngốc nghếch vô tri mà." Bỗng nhiên Tô Nhiên nghe thấy sau lưng mình vang lên giọng nói vô cùng thân thiết có chút tức giận lẫn bất mãn, khóe miệng cô khẽ nở nụ cười, cả cô cũng không biết chàng ngốc của mình lúc này có thể sánh được với người nổi tiếng kia không?

"Haha, các em đoán rất đúng, là bạn Từ Hải Dương, bạn ấy đứng hạng thứ tám." Kim Hữu Nhân cười nói.

"Người còn lại là ai vậy thầy?" Các học sinh gần như đồng thanh hỏi.

Hai mắt Tần Trạch mở to đầy mong chờ, lòng thầm nghĩ, hừ, là mình, mình nhất định đứng thứ nhất.

"Người thứ ba là bạn Tần Trạch." Kim Hữu Nhân vừa nói vừa chuyển ánh mắt về phía Tần Trạch, cậu bé này hơi gầy yếu nhưng đôi mắt sáng ngời rất đặc biệt, y vừa nhìn vừa tự vấn bản thân tại sao trước đây lại không phát hiện ra cậu học trò này? Hiện giờ tuy cậu bé đứng thứ ba trong lớp nhưng ở môn Khoa Học lại đứng đầu, là một hạt mầm rất tốt.

Tần Trạch vừa nghe thấy thầy giáo gọi tên mình, lập tức đứng dậy, nắm tay siết chặt, lớn tiếng hỏi: "Thầy ơi, con hạng mấy? Có phải cao hơn tên khổ qua mặt trắng kia không?"

Kim Hữu Nhân ngẩn người, các bạn trong lớp cũng ngẩn người, Tô Nhiên xoa trán, thở dài, cô thật cảm thấy ngượng ngùng thay cho ai đó, Tần Trạch à, thật mất mặt mà!"

"Haha..." Kim Hữu Nhân gượng cười, sau đó nói: "Bạn Tần Trạch của chúng ta đứng thứ ba trong lớp, và thứ mười cả khối, cần phải tiếp tục cố gắng."

Tô Nhiên vừa nghe thấy đáp án cứ ngỡ Tần Trạch sẽ giận dữ rộng to khiêu nại các kiểu nhưng không ngờ, Tần Trạch chỉ lăm lăm gì đó, đôi mày xinh đẹp khẽ giật giật, sau đó lặng lẽ ngồi xuống.

Cũng trong tích tắc ấy, anh chàng trường trường nhìn Từ Hải Dương, từ ánh mắt ra một tia sáng như có như không. Sau đó cậu bé mím môi lạnh lùng nói:

"Tôi nhất định sẽ vượt qua cậu!"

Chỉ vài từ ngắn ngủi nhưng vào tai Tô Nhiên, cô lại có cảm giác không thở được, cô biết sau lần cùng Tần Trạch đánh cược, cậu ấy đã cố gắng như thế nào, cậu ấy tin chắc mình có thể chiến thắng Từ Hải Dương, không ngờ, cuối cùng lại thua. Tuy giọng nói của cậu ấy đã cố gắng kiềm chế nhưng với những gì cô hiểu biết về anh, làm sao cô lại không cảm nhận được sự không cam lòng ấy đây?

Tần Trạch ngồi xuống, Tô Nhiên lấy một mảnh giấy nhỏ bắt đầu viết viết.

Từ Hải Dương vẫn gương mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, chậm rãi nói: "Ngu ngốc!"

Trên mảnh giấy nhỏ kia, Tô Nhiên viết: "Lần này cậu làm rất tốt, chủ nhật này mình mời cậu ăn cơm!"

Tần Trạch nhận được mảnh giấy có chút ngắn ngủi nhưng vẫn bĩu môi viết: "Đẹp đi, đại ca đây không cần bố thí, đợi ngày nào đó mình thắng được trái khổ qua kia mình nhất định sẽ ăn sạch tiền của cậu."

Tô Nhiên nhìn mảnh giấy rồi vò thành một nhúm vứt đi.

Cô đã xem thường chàng ngốc của cô rồi, anh kiên cường hơn cô nghĩ nhiều.

Tối hôm đó, Tô Nhiên nói cho ba mẹ cô nghe thành tích của mình.

Tô Tường và Triệu Xuân nghe xong vô cùng vui mừng, lập tức đi vào trấn mua một con gà nấu cho cô một bát canh thật lớn.

Trên bàn cơm, Tô Nhiên thấy ba mẹ mình tươi cười ngọt ngào, lòng cũng hết sức vui vẻ, ba mẹ, cuộc sống của chúng ta sẽ từ từ thay đổi, sau này chúng ta sẽ càng ổn định và hạnh phúc hơn.

Sau bữa ăn tối, Triệu Xuân ở nhà dọn dẹp, Tô Tường dẫn Tô Nhiên sang nhà mẹ của mình, cũng chính là bà nội của Tô Nhiên, Chu A Hoa.

Chu A Hoa là một bà lão hoa nhĩ dễ gần, sức khỏe vẫn còn rất tốt và cô cùng minh mẫn, vóc người của bà không mập mạp quá, dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng mỗi ngày vẫn tự mình đi làm kiếm tiền, mỗi ngày dẫn các ông lão bà lão đi lễ phật, kiếm được chừng 30 tệ, bấy nhiêu tiền nếu không mua sắm gì, chỉ dùng chi tiêu ăn uống bình thường cũng có thể xem như thoải mái.

Chỉ là chồng bà mất sớm, bà một mình nuôi lớn ba anh em Tô Tường, cho dù bản thân bà giỏi giang khắc khổ nhưng dần về già, cuộc sống một mình không khỏi có chút cô đơn, đây cũng là lý do hiện nay bà sống cùng con gái út của mình là Tô Tiểu Hồng. Tô Tiểu Hồng là người rụt rè thậm chí có chút nhu nhược, mối quan hệ của cô và chồng mình là Uông Hằng Phong không được tốt lắm, mà Uông Hằng Phong còn thường xuyên đi làm không có ở nhà, nên Tô Tiểu Hồng đã dẫn cô con gái mới bảy tuổi của mình về nhà mẹ đẻ.

"Bà nội, cô út, con đến rồi đây." Tô Nhiên vừa đến cổng nhà đã hớn hở kêu to.

Chu A Hoa, Tô Tiểu Hồng và cả em họ của cô là Ưông Đình Đình đang ở trong nhà ăn cơm tối, ba người nghe tiếng gọi của Tô Nhiên đều ngẩng đầu nhìn ra.

"Chị... chị." Ưông Đình Đình vui mừng kêu lên, cô bé đặt bát cơm xuống chạy thẳng ra cổng đón Tô Nhiên, sau đó nắm lấy tay Tô Nhiên đứng đưa nói: "Chị, em nghe mẹ nói chị đang học đàn violin ở trong thành phố phải không? Chị dẫn em theo được không?"

Tô Tiểu Hồng nghe con gái Đình Đình của mình nói thế, thoáng đỏ mặt, tay có chút không tự nhiên chùi xuống quần, sau đó nghiêm nghị nói: "Chị con đi học không phải đi chơi, con đi theo làm sao chị học được."

Đình Đình bĩu môi rõ ràng không đồng ý với lời mẹ mình, cô bé ngẩng gương mặt đáng yêu của mình nên nhìn chăm chăm Tô Nhiên với đôi mắt sáng rực.

Tô Nhiên thấy cô út của mình vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, thêm cả cô em gái Đình Đình xinh xắn đáng yêu, lòng chợt dâng lên một niềm áy náy vô cùng.

Thật ra trước đây cô không đối xử tốt với cô em họ của mình lắm, vì mẹ cô không thích cô út và Đình Đình, mẹ cô bảo hai người này vừa lười thôi vừa không có vẻ thật thà nên bình thường cô chỉ đối xử theo lễ phép bình thường, chứ không thân thiết gì cho lắm.

Nhưng sau này, cô út bị dượng ức hiếp suýt chút ly hôn, mẹ cô mắng thẳng vào mặt dượng một cách thậm tệ, mắng đến mức dượng cô đỏ mặt tía tai không sao phản bác được làm Tô Nhiên kinh ngạc không thôi.

Không phải mẹ cô không thích cô út sao? Sao lại vì cô út mà mắng dượng kinh khủng như thế?

Mẹ cô lập tức đáp: "Cô út là em gái của ba con, là người một nhà, làm sao để người nhà khác bắt nạt được?"

Mãi đến lúc đó Tô Nhiên mới biết thật ra tuy mẹ cô không thích cô út cô nhưng vẫn xem họ là người trong gia đình. Và Tô Nhiên mới hiểu ra, mình thật vô tâm, cô út của cô đối xử với cô tốt như thế nào, vậy mà cô hành động ra sao? Bình thường hờ chút là gây khó dễ cô bé Đình Đình?

Giống như có lần, cô thấy Đình Đình muốn đi vệ sinh, sẽ cố ý đóng cửa nhà vệ sinh lại, nhìn thấy cô bé sốt ruột đến chảy nước mắt, mình lại vô tâm tươi cười.

Lại như có lần cô bé muốn mượn đồ của cô, cô lại tàn nhẫn nói: "Đây là đồ của chị, chị không ượn đâu."

Tuy sau đó, khi cô lớn lên, cô cũng chăm sóc Đình Đình hơn trước nhưng đấy không phải thật sự xuất phát từ trái tim, chỉ là vì lễ và nghĩa vụ của một người chị.

Lúc này, cô cúi đầu nhìn cô bé Đình Đình đáng yêu đang nhìn mình với vẻ mong chờ, cô không sao tàn nhẫn như ngày xưa được nữa, mỉm cười nói: "Ngày mai là thứ Bảy, chị sẽ dẫn em đi."

Chu A Hoa tươi cười nói: "Nhiên Nhiên nhà chúng ta đúng là đứa bé hiểu chuyện." Bà vẫy tay gọi cô bé Đình Đình sang dặn dò: "Ngày mai nhớ phải nghe lời chị họ, không được chạy nhảy lung tung."

Tô Tiểu Hồng có chút lo lắng nói: "Nhiên Nhiên mới 12 tuổi, để hai đứa bé vào nội thành có quá nguy hiểm không?"

Tô Tường vẻ mặt vô cùng hài lòng vừa cười vừa vỗ vai Tô Nhiên nói: "Đứa bé này đã trưởng thành hơn nhiều, còn biết tự kiếm tiền, tự mình xác định tương lai, chỉ đơn giản vào nội thành sẽ không có vấn đề gì đâu, hơn nữa lần trước nó cũng một mình đi đăng kí học."

Chu A Hoa cười nói: "Trẻ con nông thôn lúc nào trưởng thành sớm, giống ba của nó, 7 tuổi đã biết nấu cơm, chăm em, Nhiên Nhiên nhà chúng ta đã 12 tuổi, chỉ đi xe công cộng thôi mà, sẽ không có chuyện gì đâu."

Tô Tiểu Hồng đỏ mặt, ngại ngùng cười, cũng đồng ý.

"Wooo, ngày mai được vào nội thành, chị... chị, chị em mình chơi đồ hàng đi, em tìm thấy mấy cục đá thích lắm, em còn giấu được một hộp diêm nữa, lát nữa có thể nấu ăn rồi."

Đình Đình vui vẻ bày trò.

Tô Nhiên nghe mà đen mặt, chơi đồ hàng, cô bao nhiêu tuổi rồi còn phải chơi trò chơi này nữa!!!

Lấy đá cục làm bếp lò, rơm làm củi, cỏ dại làm rau cải, trời ạ, sao không để mưa đá đè chết cô luôn đi.

Tô Tường, Chu A Hoa, Tô Tiểu Hồng ở bên cạnh vui vẻ trò chuyện, Chu A Hoa và Tô Tiểu Hồng vừa nghe thành tích học tập của Tô Nhiên đều tươi cười vui mừng, hai người họ thật sự vui mừng cho Tô Nhiên, cũng tự hào bản thân là bà nội và cô út của Tô Nhiên.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chị Họ, Chị Mới Không Thích Anh Chàng Kia

"Buổi học hôm nay đến đây thôi, các em về nhà nhớ ôn lại ký hiệu của các âm cơ bản và biến âm, nhớ là E-F, B-C trong đó đều là bán âm. Đồng thời cũng phải xem lại khuông nhạc, nhớ tên từng nốt với độ cao thấp khác nhau. Đây là những kiến thức nhạc lý cơ bản nhất, buổi kế tiếp chúng ta mới bắt đầu học đàn violin, về sau còn nhiều thứ cần phải ghi nhớ hơn nữa." Trên bục giảng, thầy giáo với mái tóc đen tuấn tú tao nhã thu dọn hộp đàn violin của mình rồi cao giọng nhắc nhở hai mươi mấy học sinh bé nhỏ bên dưới.

"Bạn Tô Nhiên ở lại một chút, các bạn học khác có thể ra về." Thầy giáo nhìn Tô Nhiên mỉm cười nói, sau đó phất tay ý bảo những học sinh khác có thể về.

"Dạ, thầy Vương." Tô Nhiên thầm thở dài trong lòng, hôm nay cô học không tốt chút nào, nhạc lý cơ bản không biết gì hết, cũng không có xem trước bài về khuông nhạc, lúc thử đàn thì toàn phát ra tiếng nhạc kinh khủng, haiz, không bị thầy la mới là lạ.

Lát sau, trong phòng phòng chỉ còn mỗi Tô Nhiên mặt nhăn mày nhíu và thầy giáo Vương Ưu với vẻ mặt mỉm cười.

Tô Nhiên ngẩng đầu nhìn Vương Ưu, thoáng ngẩn người, người này trông hết như một khối ngọc xinh đẹp, cả người tỏa ra khí chất dịu dàng mê người.

Ngón tay thon dài nhanh nhẹn dọn dẹp bàn giáo viên, mái tóc đen ngắn, áo sơ mi trắng bên trong, khoác ngoài là áo len màu vàng nhạt, quần

dài thẳng đứng, đôi giày da đen nằm im dưới nền đất sần sàng chờ mệnh lệnh tiếp theo của chủ nhân.

Đây là dạng người gọi là thân sĩ sao?

"Tô Nhiên, em Tô Nhiên!" Vương Ưu có chút cao giọng gọi.

Tô Nhiên bỗng bừng tỉnh, cô nghe Vương Ngôn gọi mình tức thì liền lên tiếng xin lỗi: "Xin lỗi thầy Vương."

"Không sao, hôm nay là ngày đầu tiên em đến lớp, biểu hiện có chút thiếu sót nên thầy muốn hỏi một chút xem em có từng học qua nhạc lý hay chưa?" Vương Ưu nhẹ nhàng nói rõ từng chữ, ánh mắt vô cùng ôn hòa, thoát nhìn trông vừa tao nhã vừa không khiến người khác cảm thấy hồi hộp căng thẳng.

Có chút thiếu sót? Tô Nhiên nghe lời nhận xét của Vương Ưu, lòng thầm cảm kích không thôi, câu chữ vừa đúng vấn đề vừa không làm tổn thương lòng tự trọng của cô, thật lòng cô biết bản thân mình xuất thân thế nào, căn bản là dốt đặc cán mai, không biết một chút gì hết.

"Thầy Vương, hôm nay là lần đầu tiên em được chính thức học về nhạc lý." Câu nói này có ý là từ trước đến nay chưa từng được biết gì về âm nhạc, thầy à, thật sự em không biết gì đâu.

Vương Ưu gật đầu.

Tô Nhiên tự động phiên dịch trong lòng, 'Chẳng trách hôm nay lại tệ như vậy!', cô xấu hổ đỏ mặt.

"Thầy Vương, hôm nay trở về em nhất định sẽ cố gắng, cố gắng theo kịp các bạn, dù em không chắc mình có thể kéo đàn hay như mọi người hay không nhưng về phần nhạc lý chắc chắn sẽ để không thua kém, nhất định!"

Tô Nhiên biết nếu mình muốn đàn giỏi, thì phải cố gắng hơn người khác gấp mấy lần.

Cô kiên cường nhìn thẳng vào Vương Ưu, một sự tự tin mạnh liệt hiện rõ trong ánh mắt cô, khiến cả người cô dường như tỏa ra ánh sáng chói lóa như một mặt trời bé nhỏ ngày hè.

Ánh mắt ôn hòa của Vương Ưu cũng thoáng kinh ngạc, lần đầu tiên bóng hình Tô Nhiên hiện rõ trong con người của anh. Bất kể bình thường Vương Ưu thân thiện như thế nào nhưng anh vẫn là một người xuất thân từ tầng lớp thư hương cao ngạo, anh liếc nhìn một cái đã biết Tô Nhiên xuất thân bình thường, nhưng từ giờ phút này, Tô Nhiên với sự tự tin của mình đã thành công nhận được sự chú ý của anh.

"Đây là những thông tin căn bản nhất về nhạc lý, em có thể lấy về từ từ xem." Vương Ưu mở cặp da màu đen của mình, lấy ra một xấp tài liệu đặt xuống bàn trước mặt Tô Nhiên.

Tô Nhiên gật đầu nhận lấy rồi thu dọn đồ đạc, đứng dậy, ra về.

Vương Ưu tựa người vào cửa, anh mắt cong thành một đường cong tuyệt đẹp.

"Cô bé này, thật thú vị."

Anh lại kiểm tra phòng học một lượt rồi đóng cửa, đi về phía phòng học Piano, trong phòng lúc này đang có hai thiếu niên đang đàn dương cầm. Một người có mái tóc màu nâu, da trắng như tuyết, đôi mắt cũng màu nâu, gương mặt hoàn mỹ. Người còn lại tóc đen, ánh mắt hơi trầm xuống, có chút u buồn, không ngờ lại là người quen của Tô Nhiên, Từ Hải Dương.

Vương Ưu nheo mắt lắng nghe cậu thiếu niên tóc nâu tấu nhạc.

Giai điệu của bản nhạc kia như hóa thành một luồng sáng soi rọi xuống vực sâu tăm tối, nhẹ nhàng uyển chuyển lướt ngang từng mồm đá, lúc lên lúc xuống, lúc trầm lúc bổng, uốn lượn nhịp nhàng kéo người nghe vào một thế giới mộng ảo xinh đẹp.

“Rachmaninoff - Piano Concerto No. 2” Vương Ưu khẽ nói. “Bộp bộp bộp”. Vương Ưu vỗ tay tán thưởng, khẽ cười nói: “Đàn hay lắm, tiết tấu rõ ràng, khí thế hùng hồn, có cảm xúc, Tiểu Dực, thiên phú âm nhạc của em còn muốn giỏi hơn anh nữa.”

“Anh hai.” Chàng hoàng tử tóc nâu xoay người, cười nói, dưới làn da trắng muốt khẽ ửng hồng. “Người em ngưỡng mộ nhất vẫn là anh hai, chẳng phải anh từng đoạt giải nhất Piano trong cuộc thi lớn ở Paris sao?”

Vương Ưu xoa đầu cậu bé, nói với vẻ cưng chiều: “Trưa nay muốn ăn gì đây?”

“Chúng ta ăn món Pháp đi, lâu rồi đệ không được ăn.” Vương Dực miễn cưỡng trước mặt Vương Ưu lại bộc lộ bản tính trẻ con hoạt bát của mình.

Vương Ưu tươi cười gật đầu: “Đi thôi.” Anh nói xong liền kéo Tiểu Dực đi.

“Anh, Hải Dương cũng đến kia, gọi cậu ta cùng đi với mình luôn nha.” Tiểu Dực vừa nói vừa kéo lấy cánh tay Từ Hải Dương, Từ Hải Dương hơi tránh đi, sau đó lắc đầu nói: “Không được, Tiểu Dực, cậu và anh cậu đi ăn đi, chiều mình còn phải đến thư viện đọc sách nữa, đến muộn sẽ không có chỗ ngồi.”

Vẻ mặt Tiểu Dực lộ rõ sự nuối tiếc, Vương Ưu nhìn Từ Hải Dương mỉm cười nhã nhặn, sau đó cùng Vương Dực ra về.

“Anh, thật tiếc quá!”

“Tiểu Dực thật lương thiện, có điều Hải Dương có việc bận, chúng ta cũng đừng ép buộc người khác, như vậy là không lễ phép.”

“Dạ, em nhớ rồi.”

Từ Hải Dương đứng dậy, gương mặt thoáng thả lỏng, cậu khẽ chạm tay vào phím đàn rồi lập tức rút về, sau đó quay đầu bước đi không nhìn lại một lần nào nữa.

Tô Nhiên sau khi học xong liền rời khỏi cung văn hóa đi về phía khu trò chơi dành cho thiếu nhi, cô thấy Đình Đình vẫn ngoan ngoãn ở đây chơi cầu thang liền thở phào nhẹ nhõm, cũng may mà cô em nhỏ của cô thật biết vâng lời.

“Đình Đình, đi ăn trưa nào.” Tô Nhiên khẽ gọi.

“A, chị họ, chị học xong rồi ~” Đình Đình dường như chơi rất vui vẻ, cô bé hưng phấn chạy về phía Tô Nhiên, “Chị họ, em đã bảo rồi mà, ở đây chơi rất vui, có cầu thang trượt, có nhà hơi, còn có mấy đồng cát để nghịch nữa, haha.”

Tô Nhiên thấy cả người Đình Đình lấm tấm mồ hôi liền rút khăn tay lau sạch cho cô bé.

“Chúng ta đi ăn KFC nha.” Tô Nhiên suy nghĩ một lúc rồi quyết định ăn món này, chắc hẳn là Đình Đình chưa từng ăn, hơn nữa, giá tiền một phần KFC nhỏ cô vẫn đủ trả. Hôm trước, vì cô thi được kết quả tốt, hôm nay đi học còn dẫn Đình Đình theo nên trước khi đi có cho cô 100 tệ, hôm nay các cô được thoải mái chơi đùa, ăn xong chiều còn đi vườn bách thú nữa.

“KFC? Chị họ, em biết KFC, mấy bạn học của em đều từng ăn rồi, bọn họ đều bảo nó ăn rất ngon.” Hai mắt Đình Đình bỗng sáng rực lên.

Tô Nhiên thấy Đình Đình vui vẻ như vậy, lòng lại càng chua xót, con nhà nghèo, có những thứ, tuy với người khác có vẻ rất đơn giản, nhưng với bọn họ, lại thật xa vời.

Ngày trước, mặc dù những bữa ăn KFC với cô không phải là khó, nhưng để có một ngôi nhà 120 thước vuông và một chiếc xe nhỏ, đối với những người giàu có, nó chỉ là một món quà tặng bình thường, nhưng với cô, lại khó như lên trời.

Khi Tô Nhiên kéo tay Đình Đình đi ra ngoài, một cái bóng màu trắng bỗng xuất hiện và phải Tô Nhiên.

“Chị!” Đình Đình sợ hãi kêu lên.

Một cánh tay cứng rắn đỡ lấy Tô Nhiên kéo vào lòng.

Tô Nhiên giật mình, ngơ ngác ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời sáng rực, cô không thể nhìn rõ được gương mặt của người kia.

Ai thế?

“Có sao không?” Người kia vội vàng hỏi.

Giọng nói thật quen, Tô Nhiên bị ánh nắng chiếu vào mắt có chút choáng váng, lảo đảo một lúc mới đứng vững được, lúc này cô chợt nhận ra, người kia là, Từ Hải Dương!

Sao lại tình cờ thế này!

Tuần trước gặp nhau ở nhà sách, lần này gặp nhau ở cổng cung văn hóa.

“Không sao, cậu đi đường sao không cẩn thận thế!” Tô Nhiên nói với vẻ bất mãn, ban nãy rõ ràng là Từ Hải Dương va phải cô.

Từ Hải Dương nghe câu chất vấn của cô, vẻ mặt lo lắng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một sự bình tĩnh có chút hững hờ.

“Lần sau tôi sẽ cẩn thận.” Một giọng nói lạnh lạnh, không có chút cảm xúc vang lên từ đỉnh đầu của Tô Nhiên.

“Cậu cũng đến học đàn sao? Violin, Piano? Hay nhạc cụ gì khác?” Tô Nhiên thấy không khí có chút không được tự nhiên, vội chuyển đề tài.

Không ngờ kết quả, câu bé kia lại ưỡn ngực liếc mắt nhìn Tô Nhiên, rồi nói một câu không chút liên quan: “Tô Nhiên, cậu đừng có kiêu ngạo quá, lần sau, mình sẽ đánh bại cậu.”

Sau đó, sải bước rời đi, để lại hai bóng người đang không theo kịp vấn đề.

“Chị, chị có lỗi với anh ấy sao?”

“Haha, giống lắm sao?” Nếu tính chuyện cô không cẩn thận để anh đứng thứ hai trong lớp, có thể xem như cô đã đắc tội cậu ta rồi.

“Chị, chị thật đáng thương.” Đình Đình bỗng nhìn cô với ánh mắt rưng rưng nước mắt.

Tô Nhiên khẽ rùng mình, ánh mắt của cô bé quá ngây thơ, tuy không muốn nhưng cô vẫn rất phối hợp hỏi: “Vì sao?”

“Anh đẹp trai ban nãy, tuyệt đối sẽ không thích chị đâu.” Đình Đình xòe tay lắc lắc, nhún vai nói.

Gì, chị đây mới là không thích cậu ta, đâu phải mỗi người đều có cách nhìn giống nhau? Đặc biệt là một người sống cả hai đời người như cô, mắt nhìn người của cô đã khác trước rất nhiều rồi.

“Bé con, ai dạy em những lời này thế hả?” Tô Nhiên đỏ mặt, tuy nói thế nào, cả hai đời, da mặt cô vẫn mỏng như vậy, đây là điểm đặc biệt duy nhất không chịu thay đổi của cô.

Cô giơ tay búng nhẹ vào trán Đình Đình.

“Đau!” Đình Đình kêu rên

~Trong nhà hàng KFC Tô Nhiên gọi hai cái đùi gà, một phần khoai tây chiên, một cái cánh gà, đồ uống thì Tô Nhiên mua ở bên ngoài, tổng cộng chỉ có 40 tệ, vừa vặn nằm trong phạm vi chi trả của cô.

“Chị ơi, ngon quá.” Đình Đình vui vẻ nói.

“Sau này, chỉ cần em cố gắng học tập, khi nào đạt được hạng nhất như chị, chị sẽ dẫn em đến đây chơi và ăn KFC nữa,” Tô Nhiên nhìn Đình Đình khẽ nói.

Đình Đình nhìn đùi gà trong tay, nghĩ nghĩ, rồi gật đầu nói: “Dạ, chị họ nhớ nha, không được nuốt lời.”

“Ừ, chị nói lời giữ lời, chúng ta ngoéo tay nào.”

Hai ngón tay út khẽ chạm vào nhau.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Duyên Phận, Bốn Người Cùng Dạo Chơi

"Haha, chị, chị ăn nhanh lên đi, xem em ăn xong rồi nè." Đình Đình chọn rộn.

"Em ăn thêm đi." Tô Nhiên đưa mắt nhìn ngắm bốn phía, trước đây cô đã ăn KFC không ít lần, còn Đình Đình lại khác, hôm nay lần đầu tiên cô bé được ăn nên để cô bé ăn nhiều một chút.

Trước đây, ba mẹ Đình Đình ốc còn không mang nổi mình ốc, nên gần như để cô bé "tự sinh tự diệt", cuối cùng còn không thi nổi vào trường Phổ Thông, đành phải học ở một trường Trung Cấp Kỹ Thuật bình thường. Sau này, chị hứa, sẽ giúp em có cuộc sống tốt hơn, bất kể là thành tích học tập hay phẩm chất con người.

Đột nhiên, một bóng người gầy gò xuất hiện trong tầm mắt cô, là Tần Trạch.

Không ngờ anh cũng đến đây.

Tô Nhiên thấy Tần Trạch mua một vài thứ gì đó, rồi bê mâm đến ngồi ở bàn ngay cạnh bàn của cô, phía sau lưng anh là một cậu bé mặc áo khoác màu vàng cũng bê một mâm tương tự.

Lúc Tần Trạch ngồi xuống bàn cũng đã nhìn thấy Tô Nhiên.

Anh giật mình vui mừng kêu lên: "Là cậu!"

Tô Nhiên mỉm cười: "Hôm nay cậu cũng đến đây à?"

Cô vừa hỏi xong, lòng cũng đã thầm đáp, đây chính là cái gọi là duyên phận! Cùng đến nội thành, cùng đến ăn KFC, lại còn ngồi ngay cạnh nhau.

"Haha, bốn đại gia đây lần này thi được điểm cao, nên mẹ mình cho tiền vào đây chơi một hôm." Tần Trạch trước sau như một, thẳng thẳng đáp.

"Mình cũng thế, đây là em họ của mình, Uông Đình Đình, năm nay bảy tuổi, mới học lớp 1". Tô Nhiên giới thiệu em gái của cô xong, Tần Trạch nhìn cô bé mỉm cười rồi cứ thế bắt đầu ăn.

Tô Nhiên khẽ xoa trán, Tần Trạch nhà cô đúng là hơi hợ, không chào hỏi em cô một câu cũng không sao, còn bạn anh, sao cũng không chịu giới thiệu gì thế này?

Trái lại, cậu bé khoác áo vàng lại chủ động bắt chuyện: "Mình là anh em tốt của Tần Trạch, Hoàng Tuấn Phong, là bạn chơi chung từ nhỏ đến giờ, cậu học cùng lớp với nó à?"

Tô Nhiên mỉm cười gật đầu, sau đó thăm quan sát cậu bé.

Hoàng Tuấn Phong có nước da bánh mật, dáng người tầm tầm, tóc ngắn như lông bàn chải, gương mặt bình thường, không có chút gì đặc biệt nhưng tính tình lại cực kỳ hòa đồng và vui vẻ, hơn nữa gia đình cậu ta cũng tương đối có gia giáo nên trông cậu cũng có thể xem là một cậu bé thanh tú, ưa nhìn.

"Thằng nhóc này trong lớp có làm chuyện gì buồn cười không? Mỗi lần mình với nó đi chơi thì kiểu gì nó cũng làm mấy trò khiến người ta dở khóc dở cười." Hoàng Tuấn Phong có vẻ rất vui khi gặp người quen của bạn mình, nhỏ giọng hỏi thăm bí mật với Tô Nhiên.

"Này này, Tiểu Hoàng, bốn đại gia đây có làm trò cười bao giờ đâu, mình vốn rất xuất sắc nha!" Tần Trạch trừng trừng người bạn thân của

mình.

Hoàng Tuấn Phong liếc mắt nhìn Tần Trạch rồi cười hì hì nói: "Là cậu ép mình nói đó nha, mình không có định ở trước mặt bạn học... NỮ... của cậu mà nói huych tẹt ra đâu nha!"

Bạn học nữ? Lại còn kéo dài chữ "nữ" ra nữa, Tiểu Hoàng này, cậu không thấy hành động của mình đáng khinh lắm sao?

Tiểu Hoàng, thật ra trước đây cũng là người nhiệt tình chăm sóc Tần Trạch khi Tô Nhiên chia tay anh, cũng là người đã nói cho cô biết những sự thật kia. Nên Tô Nhiên có ấn tượng rất tốt với anh, hơn nữa, nhà cậu ta rất giàu, vậy mà lúc nào cũng quan tâm người anh em gia đình không được khá giả của mình, bất cứ lúc nào có thứ tốt cũng nghĩ đến Tần Trạch đầu tiên.

Mà cô phải công nhận, hai người này rất hợp nhau, đặc biệt ở điểm độc mồm độc miệng, cô nhớ có lần Tần Trạch đang nói chuyện điện thoại với cô còn cố ý nói nhà anh có nuôi một con chó rất ngu ngốc, lúc nào cũng không nghe lời anh, hờ tí còn nhào đến cắn anh nữa. Lúc đó cô không biết rõ chuyện, còn lo lắng cho anh, sợ anh bị bệnh chó dại, nhưng sau đó anh cười ha hả bảo rằng, Tiểu Hoàng thích mặc quần áo màu vàng, còn họ Hoàng kia là họ người.

Ngất

Người bên cạnh lại tiếp tục nói: "Cậu có nhớ lần bọn mình xuống phố mua súng nước không? Hôm ấy cậu làm thế nào mà để nước dấy ra quần, cậu bảo nhìn thế giống như tè ra quần quá, nên mới đi thay, đổi chỗ bị ướt ra sau, cuối cùng lúc về đến khu nhà mình, ai cũng lén cười hỏi mình có phải thằng bé Tần Trạch ị ra quần không? Hahahaha, hóa ra lúc chúng ta đùa giỡn, cậu ngã xuống đất, bùn đất dính nước bê bết cả mông cậu."

Hahahaha, cậu bạn vừa dứt lời, ba người liền cười rộ lên, Đình Đình còn cười đến nỗi gục đầu xuống bàn.

Tần Trạch đỏ bừng mặt, nghiêng răng rít lên: "Hoàng Tuấn Phong, chuyện từ tám trăm năm trước rồi còn đem ra nói nữa. Thằng nhóc chết tiệt, mình giết chết cậu."

Hai người, người rượt đuổi người chạy trốn, cả bữa ăn cứ thế trôi qua trong bầu không khí hết sức vui vẻ.

"Chiều nay bọn mình định đi sở thú chơi, hai người có muốn đi cùng không?" Tô Nhiên hỏi Tần Trạch và Hoàng Tuấn Phong.

Tần Trạch dừng dừng đáp: "Sao cũng được."

Nhìn dáng vẻ của anh, Tô Nhiên có chút tức giận, con trai con đứa gì mà nhỏ mọn thế không biết: "Này, giỡn một chút mà cậu làm gì khó chịu thế."

Tần Trạch quay đầu đi, lẩm bẩm: "Chuyện ấy chẳng có gì, vì hôm nay có cậu ở đây!"

"Cậu nói gì thế?" Tô Nhiên không nghe rõ giật mình hỏi lại, còn Hoàng Tuấn Phong đứng cạnh giật mình ngạc nhiên rồi cười cười rất là quỷ dị: "Chúng mình cũng đi sở thú, haha, cùng đi nào."

"A, vậy chúng ta cùng đi vào vườn bách thú nào." Tiểu Đình Đình hào hứng nói.

Bốn người cùng đi, vui vẻ càn quét vườn thú.

"Woo, chị chị, con khỉ kia đáng yêu quá, khỉ mẹ bắt rận cho khỉ con kìa." Tiểu Đình Đình nói.

"Woo, hươu cao cổ đúng là có cổ thật dài..." Tiểu Đình Đình lại nói.

"Woo..."

Thoáng cái đã hết buổi chiều, mọi người đến phòng chụp ảnh lưu niệm, cả bốn định cùng chụp một bức ảnh để làm kỷ niệm.

Vì tính tình Hoàng Tuấn Phong khá hài hước nên Tiểu Đình Đình rất thích, mà Hoàng Tuấn Phong còn hay kéo tay Tiểu Đình Đình chạy nhảy khắp nơi, nên chỉ sau một buổi trưa, hai người đã hết sức thân thiết rồi.

"Em muốn đứng cạnh anh Tuấn Phong và chị họ." Tiểu Đình Đình tay trái kéo Hoàng Tuấn Phong, tay phải kéo Tô Nhiên, còn người chụp hình lại bảo hai cậu trai nên đứng hai bên, hai cô gái đứng ở giữa, cuối cùng không hiểu tại sao Tô Nhiên lại đứng ngay cạnh Tần Trạch.

"Đứng sát vào. Cười."

Ảnh chụp được rửa ra hai tấm. Tô Nhiên và Đình Đình một bức, Tần Trạch và Hoàng Tuấn Phong giữ bức còn lại.

Tô Nhiên xem hình thấy bốn người trong hình, Đình Đình tươi cười hồn nhiên, Hoàng Tuấn Phong lại cười giống như âm mưu của mình đã thành công vậy, cô mỉm cười tự nhiên, còn Tần Trạch đứng cạnh cô hình như có chút xấu hổ đỏ mặt.

Haha, đúng là đồ ngốc mà, lần đầu tiên chụp ảnh với bạn nữ lại có nét mặt ngây ngô xấu hổ thế này sao?

Bốn người sau khi lên xe về lại thị trấn liền chia ra ai về nhà nấy, Tô Nhiên bế Đình Đình đã mệt lả về nhà bà nội, cô bé này thật là rất thích Tiểu Hoàng, đã ngủ rồi mà miệng vẫn gọi anh Tuấn Phong, lần sau cùng đi ăn KFC.

Tô Nhiên khẽ vuốt bức ảnh, nụ cười trên khóe môi càng thêm hạnh phúc.

Về đến nhà, ba cô tươi cười hơn hờ lắng nghe cô kể lại hôm nay đi đâu làm gì. Còn mẹ cô lại liếc mắt nhìn cô nói: "Chỉ nhớ con bé kia, còn Vũ Lộ và Bạch Tuyết thì sao? Lần sau có đi nhớ dẫn hai con bé kia theo nữa, hai đứa bé kia lúc nào cũng nhớ con."

Tô Nhiên mỉm cười gật đầu đồng ý, sao cô lại có thể quên mất hai cô em họ đáng yêu kia chứ?

Ông Vũ Lộ và Vương Bạch Tuyết là hai cô con gái của hai người em ruột của mẹ cô.

Vương Bạch Tuyết năm nay 10 tuổi, học lớp 4 Tiểu Học. Vì mẹ cô được gả vào thành phố nên cô bé cũng trở thành người thành phố. Cô bé này da dẻ trắng như tuyết, có đi nắng cũng không bị đen, tính tình rất tinh quái, thành tích học tập cũng rất tốt, mọi người trong nhà ai cũng cưng chiều. Nhưng đến Phổ Thông bắt đầu không chăm học nữa, thích hàng hiệu, mê minh tinh, ganh đua với đám con nhà quyền quý, thành tích bắt đầu tuột dốc không phanh.

Nhưng nhìn chung, cô bé là người thẳng thắn, ăn nói dí dỏm, rất có chủ kiến, còn đặc biệt quan tâm bạn bè của mình nên Tô Nhiên thật lòng rất ít cô em họ này.

Ông Vũ Lộ bằng tuổi với Ông Đình Đình, là con của em gái út của Triệu Xuân, Triệu Đông, hơn nữa còn ở cùng thôn với nhà Đình Đình, tính tình thật thà chất phác, cô bé có nước da hơi đen, ánh mắt nhỏ, lúc nào cũng thích chơi cùng với Vương Bạch Tuyết. Vì trong ba chị em, cô bé nhỏ tuổi nhất nên sau này lớn lên, cá tính bị Tô Nhiên và Vương Bạch Tuyết ảnh hưởng rất nhiều.

Cô bé tuy không thể nói là chịu khó học tập nhưng rất có cố gắng, thành tích ở bậc Tiểu Học, Trung Học, Phổ Thông đều tương đối cao. Mà cô bé cũng thích đồ hiệu như Nike và Adidas, cũng thích minh tinh, mê

Internet, hơn nữa còn học Bạch Tuyết yêu đương ở bậc Phổ Thông. Có điều, cô bé được hai cái tốt là vẫn giữ vững thành tích học tập, tuy không có thể gọi là nổi bật nhưng cũng được, còn trào lưu mê ngôi sao, minh tinh, cô thích nhưng nhìn chung vẫn là một con gà mờ.

Từ ngày cô trọng sinh trở về, ngày ngày chỉ lo học tập, viết văn, giúp ba gầy dựng sự nghiệp, quên bẵng đi hai cô em họ ấy, để xem, cơ hội gặp mặt gần đây nhất hẳn là ngày đông chí, cả nhà cô đến nhà ngoại ăn cơm gia đình.

Tô Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy thật hoàn hảo, thoáng cái liền chìm vào giấc mộng, ngay trước khi ngủ, cô bỗng nghĩ đến đại hội thể thao của trường, thầm nhủ.

Tần Trạch...

Em sẽ... từ từ... rèn luyện thể lực cho anh...

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tần Trạch, Anh Thật Không Hiểu Chuyện Tình Cảm

1500 mét - không có người đăng ký!

Tô Nhiên nhìn danh sách người đăng ký dự thi đại hội thể thao một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng quyết định đăng ký mục 1500 mét không có ai đăng ký kia.

"A! Tô Nhiên, cậu đăng ký 1500m à, vậy mình cũng đăng ký mục ấy." Lý Yến thấy Tô Nhiên điền tên vào ô trống sau mục đề 1500m cũng nôn nóng muốn đặt bút theo.

"Lý Yến, cậu chạy cự ly ngắn thì tốt hơn." Tô Nhiên không còn cách nào khác đành giữ tay Lý Yên lại, nhắc nhở.

"Nhưng mà mình muốn cùng chạy với cậu." Lý Yến quay sang nhìn chăm chăm Tô Nhiên với ánh mắt hết sức vô tội và đầy mong chờ.

"Hai người cùng đăng ký, nhưng giải thưởng thì chỉ có mỗi một giải nhất thôi." Ủy viên thể dục Kim Đông đứng cạnh bình tĩnh nói, "Nên mình khuyên hai cậu tốt nhất không nên đăng ký mục giống nhau, chẳng may trở mặt thành thù thì không hay."

"Vậy sao Tần Trạch và Tô Nhiên lại được thi cùng nhau?" Lý Yến bất mãn nói.

Câm nín...

"Cô à, người ta là con trai." Kim Đông vẫn bình tĩnh đáp.

"Được rồi Lý Yến, cậu đăng ký 100m và 200m đi, giành hai giải nhất cho lớp chúng ta, mình hứa sẽ đứng ở điểm đến đón cậu." Tô Nhiên không còn cách nào khác đành nhường bước.

"Được được, Tô Nhiên, mình yêu cậu nhất." Lý Yến ôm cổ Tô Nhiên, gương mặt cọ cọ lên mặt Tô Nhiên, cười ngây ngô.

Kim Đông nhìn thoáng qua hai người phụ nữ trước mặt (bạn yêu à, người ta chỉ mới 12 tuổi, phải gọi là cô bé hoặc thiếu nữ mới đúng), sau đó, vô cùng bình tĩnh, tiếp tục giúp người khác đăng ký.

Quả là một cậu bé cực kỳ bình tĩnh.

Tô Nhiên trầm nghĩ.

Sấm tối, tan học.

"Tô Nhiên, Tô Nhiên, chờ mình một chút." Một cô bé từ đâu chạy đến, thở hồng hộc, khoe môi nở nụ cười ngọt ngào, kích động nói: "Tô Nhiên, mình mượn quyển tạp chí "Thiếu Nữ Xinh Đẹp Online" được không?"

Là Văn Phương, cô bé này ngày trước là bạn tốt của Tô Nhiên, cả hai đều thích đọc tiểu thuyết nên thường trao đổi truyện với nhau, mà tính tình của Văn Phương còn hết sức dịu dàng, dễ gần, Tô Nhiên rất thích cô bạn ấy.

"Được." Tô Nhiên mở cặp sách của mình lấy ra quyển tạp chí "Thiếu Nữ Xinh Đẹp Online", quyển tạp chí này vốn là do lần trước ban biên tập trả tiền nhuận bút gửi kèm theo, vì trong đấy có đăng bài viết của cô, nhưng cô không có ý định nói cho Văn Phương biết, có câu cây cao đón gió, cô chỉ muốn khiêm tốn mà thôi.

"Đây." Tô Nhiên đưa quyển tạp chí cho Văn Phương.

Văn Phương mỉm cười nhận lấy: "Cám ơn cậu, Tô Nhiên."

"Đừng khách sáo, có đọc cũng đừng thức muộn quá, không tốt cho việc học đâu." Tô Nhiên cười nói.

Văn Phương chu môi, sau đó có chút buồn rầu nói: "Mình không giống như Tô Nhiên cậu, mình học không giỏi, mình chỉ thích xem Anime thôi, học bình bình như thế này là tốt rồi."

Tô Nhiên nghe Văn Phương nói thế cũng không nói thêm gì nữa, mỗi người có một sở thích riêng, cô cũng không thể áp đặt suy nghĩ của mình và ép buộc người khác phải làm theo nó, đâu phải chỉ có học sinh có thành tích tốt mới có thể bước vào ngôi trường đại học nổi tiếng."

"Này Văn Phương, nếu cậu đã thích thế thì phải cố gắng kiên trì đến cùng, cậu thích Anime thì cứ đi theo con đường ấy, vững tâm mà đi, chắc chắn sẽ có tương lai vô hạn." Tô Nhiên chân thành nói.

"Haha, Tô Nhiên, cậu nói chuyện thật giống người lớn! Hiện giờ mình chưa nghĩ đến chuyện đó, dù sao còn lâu lắm mới đến lúc thi Đại Học mà." Văn Phương lại mỉm cười ngọt ngào nói.

Tô Nhiên cũng mỉm cười nhìn cô bé, đúng là còn rất lâu nữa mới đến kỳ thi Đại Học nhưng cô muốn chuẩn bị ngay từ bây giờ, vì cô đã có sẵn mục tiêu của mình rồi, cô muốn thi vào trường Đại Học Bắc Đại nổi tiếng nhất Trung Quốc, học ngành thú y, sau đó ra nước ngoài học thêm nữa. Cô muốn được hiểu biết thêm nhiều thật nhiều mọi thứ trên thế giới, đây là nguyện vọng ngày trước của cô, trước đây không thể nhưng bây giờ cô đã có cơ hội thay đổi thì không thể để bản thân mình phải hối hận nữa.

"Này, Tô Nhiên, cậu có tập luyện không? Mình đợi cậu từ nãy đến giờ." Tần Trạch từ phía đường chạy hét lớn, giọng điệu có vẻ khá bức bối.

"Haha, cậu xem "bạn thân" của cậu khó chịu rồi kìa." Văn Phương nháy mắt trêu đùa.

Tô Nhiên khẽ cười, không để ý đến hai chữ "bạn thân" bị Văn Phương nhấn mạnh: "Có muốn tập chung với bọn mình không?"

"Không, trời lạnh thế này, da mình nhạy cảm lắm." Văn Phương lắc đầu, sau đó lại mỉm cười nói: "Với lại mình không muốn làm bóng đèn đâu, mình về trước đây. Tạm biệt, quyền tập chí này mai mình trả cậu."

Cô bé nói xong liền vẫy tay chào Tô Nhiên, rồi nhảy lên xe đạp chạy đi, lúc này Tô Nhiên mới bước về phía sân thể dục.

"Đến đây, đến rồi đây." Tô Nhiên chạy đến trước mặt Tần Trạch có vẻ đã đợi cô khá lâu, lên tiếng xin lỗi.

"Hừ, nếu không phải cậu cùng nhóm với mình thì bốn đại gia đã chẳng thèm đợi rồi." Tần Trạch bĩu môi trách cứ.

"Đại gia, tiểu đệ sai rồi, xin đại nhân đại lượng bỏ qua, cho tiểu nhân một cơ hội, tiểu đệ hứa sẽ không dám tái phạm nữa." Tô Nhiên kính cẩn khiêm nhường nói, vừa nói cô còn cố ý khom người cho thật giống nữa.

"Haha, không sao không sao. Chúng ta đi thôi." Tần Trạch cố tình quay mặt đi lớn tiếng nói: "Bốn đại gia nào có giận gì cậu, ai bảo cậu là anh em của mình." Cậu nói xong liền xoay người chạy trước.

Haha, cậu bé này đúng là đáng yêu. Chỉ có thể mà đã xấu hổ rồi, đúng là đồ ngốc.

"Này, sao còn chưa chịu chạy nữa." Tần Trạch chạy được một đoạn bỗng quay đầu lại rống to.

Haha, Tô Nhiên cười khúc khích rồi cũng cất bước chạy theo.

"Này Tần Trạch, mình có chuyện này muốn hỏi cậu?" Tô Nhiên vừa chạy được vài bước, lòng bỗng nhiên có chút xúc động.

"Hả? Gì?" Tần Trạch chạy băng băng về trước, không hề có vẻ mệt mỏi gì.

"Cậu xem mình là gì?" Tô Nhiên vừa hỏi xong, trống ngực liền đập thật nhanh, cô rất hồi hộp nhưng lại giả vờ hỏi một cách tự nhiên.

"Cậu là anh em tốt nhất của mình." Tần Trạch nói với vẻ đương nhiên.

Anh em tốt? Cậu ấy xem cô như con trai à?

"Có hơn Tiểu Hoàng không?" Tô Nhiên muốn đả thông tư tưởng của cậu bé ngốc này một chút, tình cảm của anh dành cho cô không lẽ lại giống với Tiểu Hoàng sao?

Tần Trạch vừa nghe cô hỏi thế, lòng liền thầm tự hỏi không hiểu sao tự dưng Tô Nhiên lại đi ghen với Tiểu Hoàng? Mặc dù Tiểu Hoàng là bạn thân từ bé của mình, nhưng Tô Nhiên mỗi ngày mang ình một hộp sữa, ờn này nặng như núi Thái Sơn nha, cho nên...

"Cậu và Tiểu Hoàng đều là anh em tốt nhất của mình, thật đấy!" Tần Trạch nói với vẻ nghiêm túc, nói hết câu còn sợ Tô Nhiên không tin mà nhấn mạnh thêm hai chữ "thật đấy".

Ngất, hai người đúng là ông nói gà bà nói vịt.

Thôi được rồi, xem như anh chưa hiểu chuyện tình cảm, em lại chờ anh thêm một chút vậy, đợi đến khi nào anh yêu em sâu đến tận xương tủy, thì đến lượt em làm nũng, bắt nạt anh.

Haha.

Quên đi, hiện nay mình mới học Trung Học, tình đầu lúc này cũng hơi sớm quá, có lẽ cuộc cách mạng tình cảm chỉ mới bắt đầu manh nha mà thôi.

Nửa giờ sau, hai người chia tay nhau ở cổng trường, ai về nhà nấy.

Tô Nhiên đang đạp xe về thì thấy một bóng người rất quen.

À, là Từ Hải Dương.

Cậu bé này sao muộn thế này mà vẫn còn ở đây? Rõ ràng nửa giờ trước đã tan học rồi mà? Cô tò mò nhưng lại không có ý nhiều chuyện, cô chỉ muốn nhanh về nhà luyện đàn và ôn nhạc lý, cô vốn không được thông minh, chỉ còn cách cố gắng hơn người khác mà thôi.

Tô Nhiên nhanh chóng chạy vượt qua Từ Hải Dương, về đến nhà mình.

Từ Hải Dương đang đạp xe đi phía sau bỗng nhiên tăng tốc, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thư Tình, Bị Người Hăm Hại

Thứ năm, đại hội thể dục thể thao chính thức bắt đầu.

Hạng mục thi đấu đầu tiên là chạy ngắn 100m của nam, lần lượt chia ra ba nhóm của lớp 7, 8, 9. Kế đến là chạy ngắn 100m nữ, cũng chia tổ giống như thế. Sau đó là 200m nam, các hạng mục đều phân chia giống nhau cho 400m và 800m. Ngày thứ hai mới đến lượt chạy cự ly dài 1500m, tiếp sức bốn người, còn các môn như đẩy tạ, nhảy xa, nhảy cao đều lần lượt xen kẽ thi cùng với các hạng mục của môn điền kinh trong ngày đầu tiên.

Bậc tiểu học 6 lớp, bậc phổ thông 6 lớp. Bậc phổ thông chia thành sơ trung và cao trung, mỗi hệ 3 năm. Nên mình sẽ sắp xếp theo cấp lớp của Việt Nam cho dễ hiểu. Hiện nay Tô Nhiên là sơ trung năm nhất, nghĩa là lớp 7.

Trên đường chạy ngắn 100m đã xuất hiện các tuyến thủ mặc quần thể thao ngắn màu xanh lam, áo 3 lỗ màu trắng, các cậu thiếu niên đều đang chờ hiệu lệnh bắt đầu. Gương mặt trắng bốc của Từ Hải Dương vẫn lạnh lùng như cũ, còn ủy viên thể dục Kim Đông lại vô cùng thoải mái, khiến người ta có cảm giác anh chàng khá là tự tin.

"Mau xem, mau xem kìa, Từ Hải Dương và Kim Đông đều cùng tham gia kìa." Lý Yến kéo tay Tô Nhiên thích thú kêu to, Tô Nhiên thì ngược lại, có chút nhàm chán.

Lúc này bỗng nhiên có ngón tay của ai đó khẽ chạm vào lưng Tô Nhiên, Tô Nhiên quay đầu lại nhìn, hóa ra là Mạc Mai Mai.

Mạc Mai Mai là ủy viên trong ban tuyên truyền, đôi mắt to tròn, dáng người dậy thì khá tốt, có lồi có lõm, có thể xem như là một người đẹp có tiếng. Thành tích học tập của cô cũng khá nổi bật nhưng đấy chỉ là trong năm lớp 7 mà thôi, Mạc Mai Mai là nữ sinh điển hình của ban khoa học xã hội. Đến năm lớp 8, khi các môn khoa học tự nhiên bắt đầu khó dần, nhất là môn toán, các bạn học nam bắt đầu phản công, Mạc Mai Mai cứ thế bị đẩy lùi về sau, từ đấy không vùng lên được nữa.

"Tô Nhiên, cậu cũng đến xem Từ Hải Dương thi đấu à?" Mạc Mai Mai cười híp mắt, nũng nịu nói.

Tô Nhiên và Lý Diễm vừa nghe xong liền nổi da gà đầy người, các cô từ trước đến nay nào có thân thiết với những nhân vật của công chúng thế này, mà những học sinh xuất sắc như Mạc Mai Mai cũng chẳng bao giờ đi tìm những "học sinh kém" như Tô Nhiên và Lý Diễm mà trò chuyện. Thế nhưng từ sau dạo Tô Nhiên vụt sáng từ kỳ thi giữa kỳ, rất nhiều người lúc trước thấy cô còn chẳng thèm nhìn nay lại chủ động bắt chuyện làm thân.

"Tô Nhiên đến xem hay không liên quan gì đến cậu?" Lý Yến không chút suy nghĩ liền hỏi ngược lại.

"Mình chỉ muốn hỏi chút thôi mà, sau cậu lại dữ như thế ~", cô nàng Mạc Mai Mai lại tiếp tục nũng nịu nói, có điều về cuối câu lại giống như rưng rưng muốn khóc.

Thật chịu không nổi.

Lý Yến kéo tay Tô Nhiên đi về phía đường chạy 500m.

"Oa, không phải chứ? Cậu ấy như thế mà cũng có lắm nam sinh chết mê chết mệt được sao?" Lý Yến chui vào một góc thầm mắng.

Tô Nhiên xoa xoa lớp da gà vừa bị dọa nổi lên của mình, lần đầu tiên lên tiếng khen Lý Yến: "Rất quyết đoán, quả đúng là thiếu nữ thời đại."

"Xùy, đừng có ra vẻ trưởng giả như thế, cậu muốn khoe khoang tài học vấn của mình đấy à? Ý chết, cuộc thi bắt đầu rồi kìa." Lý Yến vừa nghe thấy tiếng súng hiệu lệnh liền kéo tay Tô Nhiên chạy đi xem.

Khi hai người đến nơi đã thấy Kim Đông thành công dẫn đầu về đích, còn Từ Hải Dương thì theo sát phía sau, giành giải nhì của khối lớp 7.

"Haha, Từ Hải Dương lại hạng nhì, Tô Nhiên, cậu có thấy sau lần thi giữa kỳ đến nay, anh chàng này nổi tiếng giữ hạng nhất hồi tiểu học giờ đã chuyển sang giữ hạng nhì không?" Lý Yến vô tư lên tiếng nhận xét.

Tô Nhiên im lặng... Nếu sau đây trở thành sự thật thì tội của cô thật sự quá lớn.

"Mà cái cậu Kim Đông kia cũng không tệ, giỏi thể thao mà thành tích học cũng không tệ, lần thi giữa kỳ cậu ấy đứng hạng năm trong lớp mình đấy." Một giọng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên sau lưng Tô Nhiên và Lý Yến.

"Ừi, Văn Phương, cậu làm mình sợ muốn chết, cậu đừng có bất ngờ xuất hiện rồi lên tiếng như vậy chứ?" Lý Yến xoa lồng ngực, giống như bị dọa hết hồn vậy. Văn Phương mỉm cười ngọt ngào, đưa tay xoa lưng Lý Yến.

"Văn Phương, cậu xem xong rồi sao?" Tô Nhiên thấy quyển tạp chí trong tay Văn Phương liền hỏi.

"Ừ, quyển tạp chí này cũng không tệ, các kỳ sau nhất định mình sẽ đón mua, mình thích nhất là truyện "Em ở nơi này ngẩn ngơ chờ anh." Giọng văn không đặc sắc lắm nhưng nội dung lại rất cảm động. Cả quyển tạp chí "Thiếu Nữ Xinh Đẹp Online" ấy toàn là truyện hài hước, chỉ có mỗi truyện kia là dạt dào cảm xúc, mình đọc xong cũng bị lây nhiễm mà lòng hạnh phúc theo, không biết kỳ tiếp theo có còn đọc được truyện của tác giả kia nữa không, đúng là đáng để mong chờ!"

Văn Phương ôm quyển tạp chí say sưa nói, cô bé đã hoàn toàn chìm vào thế giới của riêng mình.

Còn Tô Nhiên đứng bên cạnh nghe thấy thế liền mỉm cười đầy thỏa mãn, đó là sự vui sướng xuất phát từ tận đáy lòng, là một giá gia, còn có gì thích thú hơn việc được nghe những lời khen ngợi của độc giả dành cho truyện của mình chứ?

An Nhiên, an khang và Bình yên , đây là cuộc sống tương lai mà Tô Nhiên hi vọng mình sẽ có được, cũng giống như bút danh của cô vậy. Cô không cần nó có quá nhiều chuyện vui và dĩ nhiên cũng không cần chuyện buồn, cô chỉ cầu mình có thể bình yên sống hết cuộc đời.

"Này, hai người đừng có thả hồn cười ngây dại thế chứ? Đến lượt thi của mình rồi kìa, Tô Nhiên, cậu hứa gì với mình? Cậu đến điểm đích chờ mình đi, cậu cũng biết đấy, lát nữa mình chạy xong thế nào cũng mệt đứt hơi, đến lúc đó cậu phải đỡ mình đấy. Mình không muốn phải xấu hổ trước mặt nhiều người đâu.

Lý Yến vừa ngang ngược vừa ỏ rử nói.

- Dạ biết dạ biết rồi chị hai của em ạ, mình không đỡ cậu thì ai mà đỡ đây?

Tô Nhiên trừng mắt nhìn Lý Yến.

- Mình cũng đỡ cậu.

Văn Phương dịu dàng lên tiếng, giọng nói của cô bé rất ngọt ngào và thánh thót, khiến người nghe xong thấy rất dễ chịu.

- Huhu, hai cậu đúng là bạn tốt của mình mà, tri kỷ

Lý Yến lại bắt đầu khoa chân múa tay, miệng cảm ơn rồi rút rồi ôm chầm lấy bạn của mình, cọ cọ mặt vào mặt hai người.

Tô Nhiên và Văn Phương quay đầu nhìn nhau mỉm cười.

Và cứ như thế, tình bạn xuất phát từ sự khích lệ rất nhỏ, giúp đỡ rất nhỏ, nhưng dần dần cảm rễ và lớn lên.

Chạy cự ly ngắn, 100m nữ, giải nhất: Lý Yến.

Chạy cự ly ngắn, 200m nữ, giải nhất: Lý Yến.

Haha, toàn thắng!

Giữa trưa, Tô Nhiên, Văn Phương và Lý Yến cùng đến nhà ăn mua cơm, khi cả ba vừa vào lớp liền thấy mọi người trong lớp nhìn Tô Nhiên bằng ánh mắt kỳ quái.

"Quác... nữ chính đã trở về!" Một giọng vịt đực kháp kháp hét to lên.

Sau đó cả lớp cười vang.

Tô Nhiên nhú mày, chuyện gì thế?

Văn Phương và Lý Yến cũng mù tịt không biết có chuyện gì.

Cả ba lần lượt bước về bàn của mình trong ánh nhìn chăm chăm của bạn bè cùng lớp.

"Ồ

đúng là cái thứ không biết xấu hổ! Con gái lại còn dám viết thư tình cho con trai." Một giọng nữ vang lên, vừa nói vừa cố tình kéo dài dằng về khinh bỉ, nhưng lại không nêu rõ họ tên của người mình đang nói.

"Cậu không biết người ta ý mình học giỏi, thành tích cao liền nghĩ mình hay lắm, hoàng tử của chúng ta giỏi như vậy, học giỏi, thể thao cũng giỏi, làm sao lại thích cái con nhỏ xấu xí ấy chứ." Một giọng nữ khác lập tức lên tiếng, hai người người hát người bè ăn ý vô cùng.

Tô Nhiên đang định đến xem là cô nàng ngu ngốc nào lại đi viết thư tình gửi cho Từ Hải Dương còn để các bạn học biết như thế, chuyện này không khiến mọi người tức giận mới là lạ. Từ Hải Dương không những đẹp trai lại còn học giỏi, là một hình mẫu lý tưởng của rất nhiều người, nếu một ngày nào đó, tài sản chung bỗng hóa tài sản riêng vậy thì người vừa bê hoa vào chậu đấy chắc chắn sẽ bị đám ong bướm bên ngoài oánh cho tan xác.

Lúc này, bỗng nhiên Lý Yên quay sang nhìn Tô Nhiên với vẻ kỳ quái, sau đó chỉ tay, chuyển sự chú ý của Tô Nhiên về phía Từ Hải Dương đang bị rất nhiều bạn học vây quanh.

Khi Tô Nhiên nhìn sang cũng là lúc Từ Hải Dương ngẩng mặt lên, ánh mắt cả hai giao vào nhau. Cô cảm nhận được đôi mắt u buồn của anh chàng bỗng có chút kỳ lạ, vừa có bất ngờ, vừa có tò mò lại dường như có chút... vui mừng.

Ầm!!!

Tô Nhiên giống như bị điện giật, không phải chứ? Theo tình hình và phản ứng của cậu ta, cái cô nàng không có đầu óc kia chẳng lẽ là cô? Bức thư kia là do Tô Nhiên, cô viết?

Nhưng... cô cần thận lục lại đầu óc của mình, rõ ràng cô có bao giờ viết thư tình cho ai đâu? Cô thấy cậu ta tránh còn không kịp nữa à, sao lại đi làm cái chuyện mua dây buộc người thế này?

Mấy cậu nam sinh đang vây quanh Từ Hải Dương bắt đầu thay cậu ta ồn ào, thậm chí có người còn đọc to nội dung bức thư nữa.

"Cậu biết không, mỗi ngày mình ngồi phía sau đều nhìn trộm bóng lưng của cậu mà ngẩn người, vì sao cả bóng lưng của cậu cũng đẹp như thế? Mình thật cảm ơn ông trời, cảm ơn vận mệnh đã an bài chúng ta gặp gỡ nhau. Cuộc sống của mình vì có sự xuất hiện của cậu mới hoàn hảo, mình tin, cuộc sống của cậu cần một mảnh ghép là mình để trở nên hoàn chỉnh.

Hải Dương, cậu và tên cậu rất là giống nhau, giống như mặt biển mênh mông sâu không thấy rõ, nhưng Hải Dương, mình thích cậu, thích đến mức không kiềm chế được.

Người thăm mếu cậu, Tô Nhiên."

Học máu, phun máu, ói ra máu.

Trời đây ời, cái thư này là ai viết thế, cô vừa nghe xong da gà lại nổi đầy người, đây đúng là 100% giống với giọng văn của Quỳnh Dao, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào lấy tên cô viết thư tỏ tình thế này? Câu văn không đạt tiêu chuẩn như thế thật sự là nổi nhục ột người đã tốt nghiệp đại học như cô.

"Tô Nhiên... đầu cậu bị nước nào à?" Lý Yến đứng cạnh cô cũng bất ngờ.

"Mình nghĩ mọi người đều bị nước vào đầu." Tô Nhiên khổ sở nói. Mấy đứa nhóc này đúng là bị bệnh, cái dạng thư tình này ai muốn viết mà chẳng được. Thế mà lại tin là thật làm um sùm hết cả lên, đúng là bệnh hết rồi.

"Ừ, nói cũng đúng, đây không phải là giọng văn của cậu." Lý Yến gật đầu, trầm giọng nói.

"Văn tiêu chuẩn cao thế này mình viết không nổi." Tô Nhiên lạnh giọng nói.

Văn Phương hí hoáy viết vài chữ vào mảnh giấy nhỏ truyền cho Tô Nhiên: "Có người muốn cậu bị mọi người ghét nên mới bày trò hại cậu như thế này."

Tô Nhiên đọc xong liền giật mình, cô không ngờ Văn Phương lại tin tưởng cô vô điều kiện như thế.

Một dòng nước ấm áp khẽ chảy trong lòng cô.

Cô cầm bút viết vài chữ vào mảnh giấy: "Cám ơn cậu đã tin tưởng mình."

Văn Phương vừa nhận lấy mảnh giấy, mở ra xem rồi lại nhìn Tô Nhiên mỉm cười, hôm nay là lần thứ hai rồi.

Ba người Tô Nhiên bí mật bàn bạc, còn các bạn học trong lớp đã sớm ồn ào rối loạn, không ít người vừa bàn luận vừa chỉ trỏ Tô Nhiên.

Đặc biệt nhất là các thành viên trung thành của "Đội hộ vệ của Hải Dương" như Diêu San San và La Bội Huyền, cả hai luôn miệng châm chọc và chỉ trích Tô Nhiên.

Nhưng trong lớp vẫn còn mấy người im lặng không tham gia "cuộc vui" này, ví như lớp phó Ngô Nhạc Đăng, ủy viên thể dục Kim Đông, thủ quỹ Kim Diêu Đăng.

Đúng lúc này, Mạc Mai Mai đột nhiên đứng lên, giọng nói nũng nịu từ tốn nói: "Chúng ta đều là bạn học cùng lớp với nhau, Tô Nhiên giỏi như thế cũng rất xứng đôi vừa lứa với Hải Dương mà, Hải Dương cậu thấy thế nào?"

Câu hỏi của Mạc Mai Mai vừa dứt, cả lớp liền im lặng như tờ. Đúng nha, sự kiện thư tình này vẫn đề quan trọng nhất nằm ở câu trả lời của nam chính.

Rốt cuộc cậu ấy sẽ quyết định thế nào đây?

Từ Hải Dương không nói gì, chỉ từ từ bước về chỗ ngồi của mình, khẽ cười.

Nụ cười này trong mắt Tô Nhiên chính là nụ cười hài lòng, có chút hả hê, ý như muốn nói: Tô Nhiên à, rốt cuộc cậu cũng thua mình thôi, cậu thích mình thế thì cả đời này cậu đừng mơ đến chuyện chạy thoát khỏi lòng bàn tay của mình. Người chiến thắng cuối cùng mãi mãi đều là mình - Từ Hải Dương.

Sau đó, anh chàng đặt bức thư tình lên bàn Tô Nhiên, quay lưng đi, ngồi vào chỗ của mình.

"Đừng bàn luận nữa, mình không muốn tiếp tục phải nghe chủ đề."

Lời nói vừa lạnh lùng vừa cứng rắn khiến các bạn cùng lớp đang định nói tiếp đều nuốt hết vào lòng.

Đây là khí thế chấn nhiếp khiến người người sợ hãi phải vâng theo lời của cậu ta.

Đương nhiên, khí thế này hoàn toàn không có chút ảnh hưởng gì đến Tô Nhiên.

Hừ, Tô Nhiên cười lạnh, Từ Hải Dương à Từ Hải Dương, cậu thật quá tự phụ rồi, cậu vẫn chưa biết trên đời này, chuyện thất bại chính là khi cậu cứ ngỡ cậu đã chiến thắng đối thủ của mình thì nhận ra từ trước đến nay, đối thủ của cậu căn bản không xem cậu là đối thủ.

Đột nhiên, cửa lớp học bị ai đó đẩy mạnh bật mở.

Tần Trạch ngọc ghéech chạy đến trước mặt Tô Nhiên, cậu thấy trên bàn Tô Nhiên có một bức thư quái lạ đang định lấy lên xem thì bị Tô Nhiên

giật lấy, sau đó còn cốc đầu hấn mấy cái.

"Ui da, đau quá, cậu bị cái gì đấy, không cho xem thì nói một tiếng." Tần Trạch xoa đầu, bất mãn nói nhưng khi thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tô Nhiên liền có chút sợ sệt.

"Này, đừng có xụ mặt vậy chứ, cười cái coi, haha." Tần Trạch cười ngốc nghếch đồ dành Tô Nhiên.

Cả lớp vừa nghe thấy thế liền yên lặng như tờ.

"Tần Trạch, đến đây đến đây." Lỗ Tri Nan ngồi cùng bàn với Tần Trạch vội vàng chạy đến kéo cậu ngốc đi.

Mãi đến lúc này Tần Trạch mới phát hiện bầu không khí trong lớp thật kỳ lạ.

"Có chuyện gì sao?" Tần Trạch thuận miệng hỏi.

"Khụ khụ, không có gì, không có gì, đi ăn cơm, ăn cơm." Lỗ Tri Nan bị câu hỏi của Tần Trạch làm ho đến đỏ mặt.

"Ừ, đi ăn đi, mình đói muốn chết rồi." Sự ngây ngô của Tần Trạch đã được bộc lộ hết mức ngay tại lúc này, cậu hoàn toàn phớt lờ bầu không khí quái dị trong lớp, vừa nghe thấy chữ ăn là quên hết mọi chuyện.

Tô Nhiên thấy thế lại càng tức giận, Tần Trạch, cái chàng ngốc này.

Cô vò bức thư tình thành một cục ném vào thùng rác.

Cả lớp dừng lại một chút rồi lại tiếp tục ăn cơm.

E là suốt bữa cơm này, có không ít người phải kiềm nén tính nhiều chuyện đến nhập viện mất.

Lý Yến nhìn Tô Nhiên rồi lại nhìn các bạn học trong lớp, sau đó cúi đầu ăn và ăn, hôm nay cô đặc biệt mua đùi gà định ăn mừng vậy mà giờ gặm nó lại như ăn phải đèn cầy vậy.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bùng Nổ, Lời Thề Của Tô Nhiên

Sáng thứ sáu, Tô Nhiên gửi xe cẩn thận rồi bước về lớp học của mình.

Đây vốn là một việc diễn ra hàng ngày không có gì đặc biệt, nhưng hôm nay lại là ngày đầu tiên sau khi xảy ra "sự kiện thư tình", hơn nữa còn trùng hợp thế nào, Tô Nhiên và nam diễn viên chính trong sự kiện kia không hẹn mà lại chạm mặt.

Nếu chỉ có thể thôi thì Tô Nhiên hoàn toàn có thể phớt lờ Từ Hải Dương, bình thản mà bước đi, nhưng đây là giả thuyết, là "nếu", thực tế nào được như ý người.

"Chà, đây không phải bạn học đứng đầu lớp chúng ta . Tô Nhiên sao?" Bạn nam sinh tên La Sâm, lăm la lăm lét, ồn ào the thé hét to.

"Khà khà, đúng là Tô Nhiên rồi, đại tài nữ đã viết thư tình cho đại tài tử Từ Hải Dương của chúng ta đó, này, Hải Dương, cậu có thích cô ấy không? Con gái người ta đã viết thư tình cho cậu, cậu đồng ý hay không cũng phải cho người ta một câu trả lời chứ?" Cậu bé gầy gầy cao cao, trên người toàn là quần áo đắt tiền - Triệu Giang Phong cười như không cười nhìn Tô Nhiên và Từ Hải Dương nói.

Tô Nhiên ngán người, nói thẳng như vậy sao?

Trên khóe môi hơi mỏng của Từ Hải Dương thoáng nhếch lên một nụ cười đầy cay nghiệt: "Vô vị".

Tô Nhiên gật đầu, đúng thật.

"Hải Dương, chẳng lẽ cậu thích con bé tóc xù gia cảnh bình thường này à, chà chà, sở thích của cậu cũng thật quái gở, cậu không thấy từ hôm khai giảng đến nay cậu ta chỉ mặc mỗi một bộ đồng phục muốn nổi mốc lên men chua luôn rồi sao? Chắc sáng mặc đi học tối về giặt rồi hôm sau lại mặc tiếp. Trời ạ, chịu không nổi mà!" Triệu Giang Phong nhìn Từ Hải Dương, dáng vẻ đúng kiểu không chịu nổi nữa.

"Này này, Hải Dương, cậu là người trong mộng của biết bao bạn nữ, nhà cậu lại còn giàu có nữa, cậu mà đi chung với loại người kia sẽ bị mất giá trị bản thân đấy." Cái giọng eo éo bán nam bán nữ của La Sâm lại vang lên.

Từ Hải Dương càng nghe càng kênh mặt, cậu đưa mắt nhìn Tô Nhiên vừa đi lướt ngang, có vẻ như không nghe thấy.

Nhưng không, những lời kia Tô Nhiên đều nghe rõ ràng rành rành, cô cẩn trọng thầm nghĩ, dù cô được trọng sinh, nhưng cô chỉ muốn bảo vệ và chăm sóc tốt những người mà mình yêu quý. Cô cũng không muốn tranh cãi nhiều với mấy cô cậu nhỏ tuổi này, nên trong suốt nửa học kỳ đầu, cô luôn luôn giữ vẻ im lặng, khiêm tốn. Thế nhưng, khi có người khinh miệt ngay trước mặt cô như vậy, cô có muốn im lặng cũng không thể nữa.

"Con nhà giàu thì có gì hơn người? Các cậu vốn chẳng có khả năng sống độc lập, quần áo đẹp đẽ thì sao? Xung quanh các cậu cũng chỉ toàn một lũ a dua nịnh hót, bản chất các cậu vốn đã chẳng có gì đặc biệt, rặt một lũ ích kỷ, một đám ký sinh trùng không hơn không kém. Hừ."

Từ Hải Dương khẽ sững người.

"Vậy theo tiểu thư thiên tài đây, cái gì gọi là phương thức đối nhân xử thế căn bản nhất?" Triệu Giang Phong nhếch môi nói với vẻ không đứng đắn, gương mặt vẫn như cười như không.

"Phải biết tôn trọng người khác, không được xem thường bất cứ hai. Cười người hôm trước, hôm sau người cười. Hôm nay các cậu ở đây cười nhạo tôi thì sau này sẽ đến lượt tôi ở trên cao phỉ nhổ các người, nhớ kỹ, đừng xem thường người - nghèo!" Tô Nhiên lạnh lùng nói, cô vẫn nhìn thẳng về trước không hề quay đầu lại nhìn những người ở phía sau.

"Hừ, hay cho cậu đừng xem thường người nghèo! Tô Nhiên à, tôi sẽ chống mắt lên xem sau này cậu sẽ thành công như thế nào! Haha, Từ Hải Dương, rốt cuộc cậu có thích cô nàng kiêu ngạo này không? Nếu cậu thích cô ta thì, khà khà, kết quả thế nào cậu cũng biết rồi đấy." Triệu Giang Phong tựa người vào tay vịn xe đạp, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường và tự tin.

Từ Hải Dương vốn đang cúi đầu bỗng nhiên từ từ ngẩng mặt lên, sau đó, chân trái giơ lên cao, đá vào hông Tô Nhiên.

Tô Nhiên bị đánh bất ngờ nên ngã bịch xuống đất.

Im lặng! Hoàn toàn im lặng.

Tất cả các khán giả bên ngoài đều há hốc mồm nhìn chuyện vừa xảy ra.

Mấy bạn nữ cùng lớp lại càng kinh ngạc hơn, cả đám ngẩn ngơ đứng chôn chân tại chỗ, hoàng tử của bọn họ. điếu. đàn. lê. quý. đôn

"Haha, Hải Dương, mình biết cậu rất có cá tính mà, một cước này đá rất hay, chúng ta đi!" Triệu Giang Phong ngửa mặt cười to, tiếng cười vô cùng đắc ý vang vọng khắp nơi.

Triệu Giang Phong ôm vai Từ Hải Dương bước đi lướt qua Tô Nhiên, Triệu Giang Phong vẫn vẻ mặt xấu xa như cũ, La Sâm nịnh nọt bỏ đi sau, còn Từ Hải Dương thì bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Tô Nhiên, cậu có sao không?" Mấy bạn nữ lớp 7-4 vội vàng chạy đến đỡ lấy Tô Nhiên bị ngã mãi mà không đứng dậy, ai cũng vô cùng lo lắng.

Một đá ngày hôm nay của Từ Hải Dương đã làm ấn tượng tốt đẹp của cậu trong lòng những bạn học nữ tuột giảm rất nhiều. Gì chứ đá con gái, lại còn đá ở vị trí nhạy cảm như vậy, dù cậu ấy là người trong mộng cũng không thể tha thứ được.

Thế nên các bạn nữ đứng xem bên ngoài cực kỳ đồng cảm với người bị hại là Tô Nhiên.

Tô Nhiên từ từ đứng dậy, phủi bụi bắn dính trên người, sau đó.

"Từ Hải Dương, tôi, Tô Nhiên, hôm nay trịnh trọng nói cho cậu biết, cho dù đàn ông trên đời này đều chết sạch hết, tôi - cũng - sẽ - không - bao - giờ - thích - cậu!"

Tiếng hét vang rền như sấm, khí thế thật to lớn.

Bầu không khí êm đềm tĩnh lặng ban sáng của trường trung học Minh Tú đã bị tiếng hét này phá vỡ hoàn toàn, các học sinh đứng xung quanh đều to mò nhìn sang cô bé gầy gò mặc bộ đồng phục màu xanh biếc, mái tóc xoắn xoắn, tay chỉ thẳng vào cậu nam sinh đẹp trai đứng trước mặt, đôi mắt cô sáng rực như vì sao trong đêm tối.

Đôi môi nhếch lên đầy khinh bỉ, cả người cô tuy đả đả đả lửa giận nhưng cũng thật cuốn hút!

"Hải Dương, xem ra cậu đã bị người ta ghét triệt để rồi." Triệu Giang Phong vừa cười vừa nói.

"Tùy họ." Từ Hải Dương thoải mái đáp nhưng ánh mắt lại khế nổi lên một gợn sóng, nắm tay siết chặt, sau đó bước nhanh về phòng học.

Triệu Giang Phong quay đầu nhìn thẳng vào Tô Nhiên bằng ánh mắt quỷ quái.

Cả ba cậu trai lần lượt đi mất.

Tô Nhiên siết chặt quai cặp, quay đầu, mỉm cười.

Mọi thứ nháy mắt hoàn toàn thay đổi, ánh mặt trời dâng cao, trăm hoa đua nở.

"Mình vào lớp đây, các cậu cũng nhanh vào phòng học đi, lát nữa thầy chủ nhiệm đến, thấy các cậu không có mặt lại phạt nữa."

"Ừ ừ." Mấy bạn học nữ cùng lớp nhìn chăm chăm Tô Nhiên đang tươi cười, ngơ ngác đáp.

Tô Nhiên nói xong cũng đi, để lại mấy bạn nữ sinh vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn.

"Ban nãy các cậu có phát hiện gì không?" Một bạn nữ sinh nói.

"Gì?" Một bạn nữ sinh khác vẫn đang nhìn chăm chăm Tô Nhiên đang bước đi càng lúc càng xa dần, ngây ngốc đáp.

"Ban nãy khi Tô Nhiên nói câu kia với Từ Hải Dương thật là rất. oai nha, cậu có thấy nụ cười của cô ấy không, cực kỳ rạng rỡ. a

không biết đâu, hình như mình. bắt đầu có chút sùng bái cậu ấy rồi

"

"Haha, đúng là rất oai, cậu ấy thật dũng cảm, dám nói thẳng mặt anh ta, câu nói ấy giống hệt một lời thề nha, mình thấy từ người cậu ấy giống như phát sáng rực rỡ ấy"

"Ừ ừ, đúng rồi, mà mình thấy lạ lắm, một người vốn lạnh lùng như Tô Nhiên làm sao có thể viết cái lá thư tình buồn nôn như thế được? Cậu có thấy thế không?"

"Mình cũng cảm thấy kỳ lạ! Mà mặc kệ, từ giờ mình không ghét cậu ấy được nữa rồi. đúng là thần tượng của các nữ sinh mà!"

Các bạn học nữ kia phấn kích bàn luận, địa vị của Tô Nhiên trong lòng các cô lại một lần nữa tăng lên giống như lần kết quả học tập giữa kỳ được công bố.

Mà lúc này, sau sự kiện thư tình đến sự kiện lời thề, Tô Nhiên trong mắt các bạn học nữ đã thân thiết hơn rất nhiều. Bởi vì chắc chắn thần tượng của bọn họ sẽ không có bất kỳ mối quan hệ yêu đương nào.

Kể đó, buổi đại hội thể dục thể thao vẫn tiếp tục. Tô Nhiên ở trường đại học từng dự thi mục 1800m, nên mục 1500m này đối với cô chỉ là chuyện nhỏ.

"Tô Nhiên hạng nhất!"

"Tô Nhiên thật giỏi!"

Ánh mắt các bạn học nữ lớp 7-4 nhìn Tô Nhiên lại càng rực sáng, địa vị của cô trong lòng các bạn nữ ấy sau khi được tăng lên, nay lại tiếp tục được củng cố.

Khi cô giành được hạng nhất đã mệt đến mức tối sầm mặt mũi, khó khăn lắm mới ngã được vào vòng tay của Lý Yến và Văn Phương, tuy vậy cũng đủ làm Lý Yến vui mừng ôm cô, hôn mấy cái.

Trước đây, lúc cô tham gia chạy 1500m này, lúc về đích đã áp chót, xung quanh không có ai chào đón, cũng chẳng có vòng tay ấm áp nào, mệt muốn ngất xỉu.

Lúc này, thật tốt, cô thật may mắn vì có được hai người bạn tốt này.

"Haha, các cậu thật tốt với mình."

Văn Phương nhìn Tô Nhiên, mỉm cười ngọt ngào.

"Tô Nhiên, dù có chuyện gì, chúng mình vẫn sẽ đứng về phía cậu, ở phía sau, ủng hộ cậu."

Đúng lúc này, Mạc Mai Mai bỗng nhiên từ đâu đi đến, cười cười chúc mừng: "Tô Nhiên, cậu thật giỏi nha, sáng từ chối Từ Hải Dương, nay lại tiếp tục giành giải nhất, đúng là nữ thần của lớp 7-4 chúng ta!"

"Hừ, tránh sang một bên, đừng có đứng chắn ở đây, không thấy Tô Nhiên mệt muốn ngất xỉu rồi sao?" Lý Yến vốn chẳng ưa Mạc Mai Mai nên lập tức lên tiếng.

"Tô Nhiên! Sao cậu lại thành thế này rồi? Sáng nay lúc cậu hét to với Từ Hải Dương, khí phách lắm mà?" Mạc Mai Mai lại nũng nà nũng nịu nói.

Văn Phương nhìn chằm chằm Mạc Mai Mai rồi ngọt ngào nói: "Mạc Mai Mai, Tô Nhiên nhà tôi không thích Hải Dương, nếu cậu thích thì cứ theo đuổi đi, mình nghĩ Tô Nhiên sẽ chắc chắn không có ý kiến gì đâu!"

"Cậu. cậu có ý gì? Cậu nghĩ tôi lại cần người con nhỏ hư hỏng này vứt bỏ sao?" Mạc Mai Mai tức giận nói.

Tô Nhiên nghe Văn Phương và Lý Yến bên vực mình, lòng ấm áp vô cùng, lúc này cô thật sự mệt lắm, cô không muốn đôi co nhiều nữa, chỉ muốn được nghỉ ngơi thôi.

"Chúng ta đi thôi, mặc kệ cậu ta." Tô Nhiên khẽ nói.

"Ừ." Văn Phương gật đầu.

Lý Yến cũng không ý kiến, cô và Văn Phương đỡ Tô Nhiên rời đi.

Mạc Mai Mai bị phốt lờ, đứng yên tại chỗ, tức đến giậm chân.

"A! Tần Trạch thua mục bốn người chạy tiếp sức rồi."

"Sao thế, ban nãy mình thấy Tần Trạch đạt giải nhất mục 1500m, cự ly dài cậu ấy còn chạy tốt như thế thì cự ly ngắn làm sao có chuyện được?"

"Hình như vì ở đoạn cuối, lúc Từ Hải Dương chạy bỗng dừng chẳng hiểu sao lại ngã."

"Thật là, cái cậu Từ Hải Dương này sao cứ gặp chuyện thế? Không phải cậu ấy liên tục đứng hạng nhất ở bậc Tiểu Học sao?"

"Chắc là đồn quá rồi, thôi kệ, lớp mình cũng may còn có Tần Trạch và Kim Đông."

"Ừ, mình nghe nói sáng nay, Từ Hải Dương còn đá bạn Tô Nhiên một cái, thật là xấu mặt con trai chúng ta."

Mọi chuyện cứ thế tiếp tục, trong vô hình, danh tiếng của Từ Hải Dương tuột giảm nghiêm trọng, còn ba người Tô Nhiên, Tần Trạch và Kim Đông lại nổi lên rục rờ sau kỳ đại hội thể thao này.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sự Thật, Xuất Hiện Mạnh Mối

Ngày qua ngày, thoáng cái đã đến cuối tháng 12, tiết trời mùa đông ở Giang Nam tuy không lạnh như ở phương Bắc nhưng cũng vì không lạnh lắm mà nơi đây không có nhiều hệ thống sưởi như nơi ấy, thế nên tính đi tính lại, cuối cùng hai nơi lại đảo ngược với nhau.

Tô Nhiên sợ lạnh nhất, nếu phải đi đâu sớm sẽ quần mấy lớp áo, nhìn cô như một con chim cánh cụt béo ú. Có điều, vì mặc nhiều lớp áo mà trên đường đi, gió thổi áo bay, trông cô càng thêm đáng yêu hơn nhiều.

Sau sự kiện "thư tình" và "lời thề", danh dự của Tô Nhiên không những không bị bôi nhọ mà còn tăng mạnh, các bạn học ai cũng hết sức kính cẩn với cô, đương nhiên cũng có một số người ngoại lệ, ví như đám ngược Mạc Mai Mai, mấy người cực kỳ trung thành với Từ Hải Dương.

Có điều, Tô Nhiên hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện này, mỗi ngày cô đều luyện đàn, đọc sách, bận đến nỗi thở không ra hơi, làm sao còn thời gian rồi đi lo những chuyện vụn vặt ấy nữa.

Nhắc đến đàn, cô lại khẽ cười, cô nhớ lần trước, khi cô chỉnh sửa hoàn hảo lại bản nhạc lý một cách rõ ràng, thầy Vương đã nhìn cô bằng ánh mắt hết sức kinh ngạc, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tô Nhiên quay đầu nhìn ra cửa sổ, trông thấy Tần Trạch áo quần phong phanh, đôi tay đỏ ửng vì lạnh, không ngừng kéo cổ áo, thầm lo lắng. Cái tên ngốc này, trời lạnh thế này sao không biết mang bao tay vào, cả khăn choàng cổ nữa?

"Haiz, cậu lại nhìn Tần Trạch rồi. Tô Nhiên à, mình không biết cậu thích cậu ta ở điểm nào nữa? Cậu ấy vừa gầy vừa không được xinh trai, trừ mấy môn khoa học và thể dục có điểm khá tốt, thành tích học tập gần đây được hạng cao, thì chẳng còn ưu điểm gì nữa." Lý Yến thầm thì với vẻ khó hiểu.

Tô Nhiên cười cười đáp: "Còn bảo không có ưu điểm, chẳng phải cậu nói được một loạt rồi sao?"

Lý Yến liếc mắt: "Nhưng nhà cậu ấy không được khá, mà vóc dáng chẳng dễ nhìn chút nào, làm sao xứng với Tô Nhiên của bọn mình."

Tô Nhiên quay đầu nói với vẻ nghiêm túc: "Lý Yến, cậu không được nói Tần Trạch như thế, cậu ấy rất tốt với mình, rất rất tốt."

Lý Yến trợn mắt nói: "Thôi đi, mình thề với đôi mắt cận 2 độ của mình là trừ cái dáng vẻ ngốc nghếch của cậu ta ra, mình hoàn toàn không nhìn thấy cậu ấy tốt gì với cậu."

Tô Nhiên thoáng ngẩn người, sau đó mỉm cười kiên định nói: "Vì cậu ấy còn nhỏ! Con trai luôn phát triển chậm hơn con gái mà."

Văn Phương truyền một mảnh giấy đến: "Tô Nhiên, tiêu cậu rồi, nhìn vẻ mặt ban nãy của cậu, nhất định là yêu đến thảm luôn."

Tô Nhiên nhìn mảnh giấy rồi lại nhìn Tần Trạch bên ngoài cửa sổ, mỉm cười ngọt ngào.

Văn Phương và Lý Yến nhìn nhau, thở dài.

Tần Trạch, nếu cậu dám không thích Tô Nhiên nhà bọn mình thì cậu chết chắc rồi.

Tần Trạch ở bên ngoài bỗng hắt hơi một cái, thầm nói, ai nói xấu sau lưng mình thế. Cậu xoa xoa mũi rồi lại tiếp tục đùa giỡn ầm ĩ với mấy cậu bạn.

Vào giờ học, Tô Nhiên vẫn miên man suy nghĩ về chuyện của Tần Trạch.

Cô bỗng nhiên nhớ sắp đến lễ Giáng Sinh rồi, cô có thể đan bao tay và khăn choàng cổ tặng Tần Trạch.

Có điều sẽ khá cực đây! Ngày trước dường như cô chỉ từng làm một cái móc chìa khóa hình chữ nhật có thêm một con chó nhỏ, khăn choàng cổ và bao tay ư? Đúng là một thử thách lớn với cô rồi.

"Tô Nhiên, đề bài này chúng ta nên làm thế nào đây? Em lên bảng làm cho các bạn cùng xem nào." Thầy dạy toán đứng trên bục giảng thuật miệng gọi một cái tên.

Tô Nhiên vội đứng dậy, Lý Yến lên chỉ lên trang sách toán nói: "Trang 120, bài số 3."

"Ừ." Tô Nhiên mỉm cười, sau đó lên bảng bài, từng bước được trình bày rất gọn gàng và chính xác.

"Giỏi lắm. Tô Nhiên, em có thể về chỗ, các em xem đây, đây là những bước cơ bản để giải một đề toán. Các em nhớ viết ghi chú vào vở của mình, sau này nếu gặp đề bài tương tự thì cứ theo cách này mà làm." Thầy dạy toán nhìn bài giải trên bản cực kỳ ưng ý nói.

Tô Nhiên mỉm cười nhìn thầy giáo và các bạn học, sau đó bước về chỗ.

Bỗng nhiên xuất hiện một cái chân của ai đó vấp ngang đường đi, Tô Nhiên dĩ nhiên vui lòng chiều theo ý người, "nhẹ nhàng" bước lên cái chân

ấy.

"Ai ui, đau quá, giết người mà

~ Thầy ơi, Tô Nhiên đạp chân em." Diêu San San hét to như tiếng heo bị chọc huyết.

Thầy dạy toán ngay lập tức nổi giận đùng đùng.

"Trò Diêu, em tự đưa chân mình đặt giữa đường đi còn không phải muốn người ta đạp lên sao? Còn nữa, tiếng hét của em làm mất hết hứng thú của tiết học, ra ngoài đứng!!!"

"Thầy

" Diêu San San cứ tưởng mình đang nằm mơ, rõ ràng cô bé là người bị hại mà? Sao thầy lại giúp đỡ cái con bé quái gở kia?

Mạc Mai Mai và La Bội Huyền cũng tức đến nghiến răng.

Các bạn học còn lại đều cười cười xem trò vui, ai cũng biết rõ Diêu San San muốn ngáng chân cho Tô Nhiên ngã, ai ngờ người ta không những không bị xấu hổ mà còn làm hại mình, đúng là gây ông đập lưng ông.

Tô Nhiên ngồi xuống chỗ của mình, Tần Trạch nhìn cô bằng đôi mắt đen lay láy, tươi cười nói: " Người anh em làm tốt lắm."

Lý Yến nhìn Tô Nhiên rồi giơ lên ngón tay cái, Tô Nhiên cười đáp, không nói thêm gì.

Đúng lúc này, một tờ giấy nhỏ được truyền đến bàn Tô Nhiên: "Tô Nhiên, cậu còn nhớ sự kiện thư tình tháng trước không? Mình quan sát cẩn thận rồi, mình nghĩ ba người Mạc Mai Mai, Diêu San San và La Bội Huyền là đáng nghi nhất."

Lý Yến và Tô Nhiên nhìn nhau rồi cùng quay đầu nhìn Văn Phương, gật đầu.

Các cô đều cùng nghĩ như thế.

Tô Nhiên viết xuống vài chữ: "Trưa nói tiếp."

Đến trưa, ba người Tô Nhiên, Văn Phương và Lý Yến cùng cáo ốm và xin nghỉ tiết, sau đó lén trở về phòng học.

"Tô Nhiên, cậu thấy cách này được sao? Tìm trong bàn học của từng người sẽ có ích?" Lý Yến hỏi.

Tô Nhiên hờ hững đáp: "Dù chuyện có hoàn hảo đến đâu nhất định cũng sẽ có sơ hở, mà sơ hở lại thường nằm ở nơi bình thường nhất, chính là bàn học."

"Tô Nhiên, cậu thật thông minh!" Lý Yến và Văn Phương cùng tán phục.

Tô Nhiên đặt một ngón tay lên miệng, ý bảo hai cô bạn mình giữ im lặng.

Hai người còn lại liền hiểu ý và chia nhau ra tìm kiếm.

Khi ba cô gái đang bưng bưng khí thế tìm kiếm manh mối thì bỗng nhiên có hai người mở cửa phòng học bước vào.

Cả ba theo phản xạ cúi thấp người xuống, nấp dưới bàn học.

"Đồ đáng ghét, đã bảo đừng hôn môi mà, xem môi người ta sưng hết rồi này." Một giọng nữ nũng nịu oán trách.

Cả ba giật mình nhìn nhau, giọng nói này là của Diêu San San. Trời ạ, chuyện gì thế này? Cô ta hôn môi với ai?

"Không phải cô hôn tôi trước sao? Ti tiện." Một giọng nam trầm thấp có chút cợt nhả vang lên.

Ti tiện? Xem ra chàng trai này không thể nào thích Diêu San San. Mà giọng nói này

"Giang ca, sao anh lại nói em như thế, em thích anh thật mà, vì anh, chuyện gì em cũng dám làm." Diêu San San lập tức khép nép cầu xin.

Hóa ra là Triệu Giang Phong, gã công tử ỷ mình tiền lúc nào cũng kiêu ngạo.

"Oh

Đồ ti tiện, lần trước cô làm khá lắm, cái tên mặt bánh bao Từ Hải Dương kia rốt cuộc cũng phải lên cùng thuyền với tôi, nhờ thế mà tôi được thêm mấy vạn tiền tiêu vật. Từ Hải Dương à? Căn bản nó không có tư cách đứng ngang hàng với tôi, nếu không phải nó thân thiết với Vương Dực của nhà họ Vương thì tôi mà thềm liếc mắt đến nó à.

"Giang ca, cũng nhờ anh sáng suốt nghĩ ra trò lừa bịp ca, nếu không em chẳng biết phải làm thế nào. Cái con bé Tô Nhiên kia cùng lắm chỉ là một quân cờ nhỏ, ai bảo nó dám huênh hoang như thế, a

, Giang ca, anh đừng thế, đau quá." Diêu San San đau đớn kêu lên.

Ba người Tô Nhiên đều chấn động, quả nhiên! Lý Yến trừng mắt định lao ra thì bị Văn Phương và Tô Nhiên giữ lại.

"Cô phải nhớ kỹ cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Nếu làm hỏng chuyện của tôi thì cô liệu hồn. Hôm nay cô có chút quá mức rồi, con bé Tô Nhiên không phải dạng ngu ngốc, tôi nghĩ nó sắp nghi ngờ đến cô rồi." Triệu Giang Phong nhéo mạnh để lại từng vết ửng hồng trên làn da trắng nõn của Diêu San San.

"Giang ca, em biết rồi, nhưng mà Mạc Mai Mai mới là người ủng hộ Từ Hải Dương nhất. Hiện nay cô ta với Tô Nhiên gây chiêu vô số lần, em nghĩ Tô Nhiên sẽ không nghi ngờ em nhiều đâu, hơn nữa, chuyện đó cũng đã xảy ra được 1 tháng, cô ta không có phản ứng gì, em nghĩ chắc đã bỏ qua rồi." Diêu San San cẩn thận nói.

"Hừ, tốt nhất nên thông minh một chút. Tôi vào lớp trước, lát cô vào sau, tránh để người khác phát hiện tôi và cô đi cùng nhau."

"Dạ, Giang ca." Diêu San San ngoan ngoãn đáp, Triệu Giang Phong ngả ngón rời khỏi phòng học.

Lát sau, Diêu San San cũng đi.

Lý Yến lập tức nhảy dựng lên mắng: "Hai cái tên súc sinh này dám bày kế hãm hại Tô Nhiên, mình tức điên lên mất, tức quá, các cậu đừng can mình nữa, để mình dạy cho bọn nó một bài học."

Văn Phương so ra lại bình tĩnh hơn: "Bọn họ là người có tiền, dư sức lo lót cho thầy cô, cậu nghĩ bọn mình đủ sức giúp Tô Nhiên trở mình sao? Nếu không phải vì chuyện này đã xảy ra được một tháng, e là bọn họ cũng không lộ liễu như vậy đâu."

Lý Yến vẫn không sau nuốt trôi cơn tức này, cô nhìn chăm chăm Tô Nhiên đang im lặng.

"Tô Nhiên, cậu định thế nào?"

Lúc này Tô Nhiên đang mãi suy nghĩ xâu chuỗi lại các vấn đề.

Vương Dực? Đây chẳng phải là em trai thầy Vương Ưu sao? Sao lại có liên quan đến Từ Hải Dương? Triệu Giang Phong lợi dụng cô để kềm chế Từ Hải Dương, còn Từ Hải Dương vì sao lại ngoan ngoãn để hãm ta

hâm chân? Còn nữa, tại sao Triệu Giang Phong lại muốn lợi dụng Từ Hải Dương? Không lẽ có liên quan đến gia tộc của cậu ta?

Trời ơi, trước đây nào có chuyện rắc rối như thế này, sao bây giờ lại xảy ra nhiều chuyện như thế?

"Tô Nhiên, Tô Nhiên." Lý Yến lay lay vai Tô Nhiên.

Văn Phương trừng mắt nhìn Lý Yến rồi đẩy ta cô bé ra khỏi vai Tô Nhiên: "Hắn là Tô Nhiên đang bận suy nghĩ, với hàng loạt tin tức bất ngờ này, chúng ta phải cho cậu ấy chút thời gian. Tô Nhiên rất giỏi tính toán, mình nghĩ cậu ấy sẽ nghĩ ra cách, đến lúc đó bọn mình tiếp sức giúp đỡ cậu ấy là được."

Lý Yến nhìn Tô Nhiên, rồi im lặng ngồi xuống một góc cùng Văn Phương từ từ chờ đợi.

Tích tắc, tích tắc, từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua, Lý Yến và Văn Phương vẫn ngồi im đợi Tô Nhiên, không rời nửa bước.

Đột nhiên, Tô Nhiên cúi đầu, đứng dậy.

Cô cất tiếng với giọng khàn khàn.

"Mình muốn làm sáng tỏ mọi chuyện, mình phải bảo vệ sự trong sạch của bản thân!"

Lý Yến vừa nhìn thấy Tô Nhiên, hốc mắt đã ươn ướt: "Huhu, Tô Nhiên, mình cứ sợ cậu không thể suy nghĩ thông suốt. May quá, mình biết Tô Nhiên không phải người dễ dàng chịu khuất phục mà, nhất định sẽ phản kháng."

Văn Phương vui mừng nói: "Chúng ta cùng phản kháng."

"Ừ, cùng làm." Đời này, mình phải kiên trường, trước khi bảo hộ người mình yêu thì phải bảo vệ được chính bản thân mình.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lời Đồn, Ấm Áp Trong Vòng Tay Tần Trạch

Tốc độ lan truyền của dư luận luôn vô cùng đáng sợ.

Gần đây, ở trường trung học Minh Tú lan truyền một câu chuyện.

Diêu San San và Triệu Giang Phong có quan hệ mờ ám, hơn nữa còn thích chơi trội, chèn ép hai nhân vật khá nổi tiếng hiện nay là Từ Hải Dương và Tô Nhiên. Hồi tháng 11, có người cố tình mạo danh Tô Nhiên viết thư tỏ tình gửi cho Từ Hải Dương, nội dung bức thư vô cùng buồn nôn, diễn đạt nông cạn, hoàn toàn khác xa cách hành văn của tài nữ Tô Nhiên. Mà người làm việc này chính là Diêu San San, còn người chỉ đạo phía sau là Triệu Giang Phong.

Lời đồn này xuất phát từ WC nữ, sau đó lan truyền khắp trường với tốc độ ánh sáng, bốn cái tên Diêu San San, Triệu Giang Phong, Từ Hải Dương, Tô Nhiên thường xuyên được nhắc đến trong những cuộc bàn luận của các học sinh, quả thật còn muốn nổi hơn cả các danh nhân trong sách lịch sử.

Mà ba người tung tin này, Tô Nhiên, Văn Phương, Lý Yến, vẫn bình thản như không, cả ba thông thả tìm hiểu làm sao để đan khăn choàng cổ và bao tay.

Giữa trưa, một cuộc hội nghị ba người được mở ra trong bữa cơm trưa vô cùng ấm áp.

"Tô Nhiên, bên này phải đan thế này, thế này... ừ, đúng rồi, phải như thế này." Văn Phương vừa xem quyển "Ba nghìn câu hỏi về phương pháp

đan móc hoa văn" vừa chăm chú hướng dẫn Tô Nhiên.

"À, à mình hiểu rồi." Tô Nhiên tháo các mũi đan vừa làm xong rồi lại thực hành lại một lần nữa.

Lý Yến thì ngồi cạnh ăn trứng chần nước sôi, vừa ăn vừa ngáp vì quá chán.

"Các cậu không quan tâm tình hình hiện nay sao?"

Văn Phương ngẩng đầu, nhìn Lý Yến, nói: "Tô Nhiên không vội, chúng ta lo cái gì?"

"Ừ nhỉ, Tô Nhiên, cậu bảo phải tìm cho ra sự thật mà, sao giờ lại rảnh rồi ngồi đây đan khăn choàng cổ, đúng là hoàng đế chưa vội mà thái giám vội!" Lý Yến buồn rầu trút giận vào hộp cơm đã ăn xong của mình.

Tô Nhiên nhìn chiếc khăn choàng đã đan được một nửa của mình rồi ngẩng đầu lên cười nói: "Tiểu Yến, chúng ta đã thả lưới rồi, bây giờ chỉ cần đợi cá mắc câu thôi, chuyện đấy đâu thể theo ý chúng ta được. Nhưng lễ Giáng Sinh thì sắp đến rồi, mình phải tranh thủ thời gian, thế giới này cũng sẽ không vì nỗi oan của mình mà dừng lại.

"Nói thì nói thế, nhưng mình sốt ruột lắm!" Lý Yến tức giận quay đi.

Tô Nhiên lại chăm chú làm tiếp, sau đó, nhú mào, haiz, lại đan sai rồi.

Văn Phương mỉm cười ngọt ngào, giúp Tô Nhiên đang luống cuống tay chân tháo những mũi đan sai. Để lại Lý Yến vừa bức bối một mình.

Đúng lúc này, một người bạn cùng lớp vội vàng chạy đến: "Tô Nhiên, thầy Kim gọi cậu đến văn phòng kìa!"

"Hử? Thầy Kim tìm mình?" Tô Nhiên buông chiếc khăn choàng cổ xuống, xem ra sắp đến lúc kéo lưới rồi.

Cô và người bạn kia cùng đi đến văn phòng, Văn Phương im lặng thu dọn các cuộn len, Lý Yến bóng Tô Nhiên khuất dần phía xa, lo lắng nói: "Không biết cậu ấy có sao không?".

Văn Phương ngẩng đầu, ánh mắt ấm áp bình thường nay đầy vẻ lo lắng: "Tô Nhiên, cậu ngàn vạn lần đừng có chuyện gì..."

Một giờ sau...

Tô Nhiên rời khỏi văn phòng, tiết trời hôm nay khá lạnh, gió mùa ào ào thổi lên, cô ngẩn người nhìn áng mây trên trời, tâm trạng có chút u sầu.

Lời đồn này là do ba người Tô Nhiên truyền ra bằng cách viết lên bảng đen ở hành lang và trong góc WC, cô không đủ thể lực để đấu với người giàu như họ, nên chỉ có thể dựa vào áp lực của dư luận để đáp trả.

Việc thầy chủ nhiệm gọi lên văn phòng cũng nằm trong dự đoán của Tô Nhiên. Dù sao nhà Triệu Giang Phong giàu như thế, bọn họ nhất định sẽ gây áp lực cho thầy Kim, để thầy chặn đứng những lời đồn có ảnh hưởng xấu đến Triệu Giang Phong. Mà việc thầy Kim phải làm chính là bảo Tô Nhiên gánh chịu tất cả trách nhiệm, cụ thể là bắt cô đứng ra thừa nhận thư tình là do cô viết. Vì cô ganh tị với Triệu Giang Phong và Diêu San San nên mới cố tình tung tin đồn hãm hại bọn họ.

Gương mặt mập mạp của Kim Hữu Thân vẫn còn đọng trong đầu cô.

Giọng nói van nài của hắn cũng văng vẳng bên tai cô: "Tô Nhiên, em thử đặt mình là thầy xem, thầy phải nuôi con nhỏ và cả một gia đình, thầy không thể để mất công việc này."

Tô Nhiên mím môi, hoàn toàn không chịu thỏa hiệp: "Em xin lỗi thầy, em không thể làm thế, em phải để mọi người biết, bản thân em trong sạch."

Kim Hữu Nhân tức đến nổi cả gân xanh: "Em đúng là người không biết điều."

Tô Nhiên cúi chào Kim Hữu nhân rồi bước lùi ra khỏi văn phòng.

"Thầy Kim, em xin lỗi, em không thể vì thầy mà vứt bỏ lời hứa hẹn với hai người bạn duy nhất của mình."

Trên bầu trời xuất hiện từng bông hoa tuyết, Tô Nhiên buồn bã ngồi xuống một băng ghế đá không người, để mặc những bông tuyết rơi xuống người mình.

Lễ Giáng Sinh năm ấy, Tần Trạch từng viết một bài nhật ký, mỗi lần Tô Nhiên đọc lại đều cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đây là lễ Giáng Sinh đầu tiên mà hai người họ trải qua cùng nhau, cô tặng anh một quả bình an (1) được đổi từ 24 đồng một hào, một cái móc khóa thêu chữ thập hình một chú cún nhỏ và một sợi dây chuyền có mặt lồng hình chụp chung của anh và cô, đây là món quà đầu tiên cô nghiêm túc chuẩn bị cho anh, khi ấy, anh kích động ôm chặt lấy cô, lúc về còn đặc biệt viết nhật ký.

Nội dung nhật ký cô vẫn còn nhớ:

3 tháng... thời gian trôi qua thật êm đềm, đây có phải là kết quả của sự cố gắng? Hi vọng mọi thứ vẫn sẽ tốt đẹp qua mùa đông này

~"Song Ngư" của anh, anh muốn nói... (chòm sao của Tô Nhiên là Song Ngư)

Có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ của "Song Ngư", dù bên ngoài trời có tuyết rơi, lòng anh vẫn rất ấm áp

~Mỗi khi...

Nhìn thấy quả táo, anh lại nhớ đến 24 đồng xu ấy...

Nhìn thấy dây chuyền, anh lại cười ngây ngô, thần thờ một lúc lâu...

Cô bé ngốc à, mọi thứ em chuẩn bị đều viết cả ra giấy, sợ anh không phát hiện được bí mật của em sao?

Nhìn thấy ảnh chụp, trông rất ngốc, nhưng rất thân thiết, đầy tình cảm...

Nhìn thấy chú chó nhỏ trên móc khóa xinh xinh, anh lại nhớ đến đầu ngón tay bị kim châm của em. "Đau", mỗi vết kim, là một lần anh nói đau...

Không biết cô bé ngốc khi ấy nghĩ thế nào nữa, anh rất lo...

Nhìn thấy hoa phù dung, anh lại nghĩ ... có lẽ mất đi mới nhận ra và quý trọng

~Anh có phần khó chịu vì quà của mình bình thường quá. Tuy em đã nói không sao, nhưng anh cũng buồn muốn chết

~Muốn ở cạnh em mỗi tiết học, tiếc là anh lại ngủ thiếp đi.

Muốn cùng em làm bài thi, tiếc là anh chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Muốn cùng em xem show truyền hình "Khoái lạc đại bản doanh" (2)...

Tuy em nghe bài lý luận tích phân của anh có chỗ hiểu chỗ không nhưng vẫn không ngừng gật đầu...

Dạo quảng trường, đài phun nước, chơi trò xe điện của trẻ con, ngắm cảnh bên bờ sông Dũng Giang...

Cùng mua sắm ở cửa hàng bách hóa, rồi hòa vào biển người mê mông.

Thật rắc rối khi để em trông thấy con chó nhỏ ấy, nhất là người ta còn bảo con chó này sẽ không lớn thêm nữa, thôi xong rồi xong rồi...

Anh rất muốn mua tặng em, nhưng... thôi quên đi, thế là kéo em đi thẳng. Không ngờ em không có phản ứng gì, chỉ đi lang thang khắp nơi, đi lang thang một cách chăm chú.

Vô tình, anh và em gặp ông bà lão kia, hai người tay nắm tay, thông thả dạo quanh quảng trường, dưới ánh mặt trời, trông hai người vô cùng ấm áp.

Không biết chúng ta có thể ở cạnh nhau đến khi ấy không...

Khi đó chúng ta có thể cùng sưởi nắng, cùng cho chó ăn, cùng làm cỏ trồng hoa, cảm giác thật... tuyệt vời.

Gió to quá, anh không muốn đi, anh không nỡ bước vào, để em một mình ở trạm xe. Anh rất muốn ở cạnh em khi em chỉ có một mình, nhưng anh không thể lay chuyển được em, bên ngoài gió to, to lắm em à...

Tích tắc sau khi bước vào toa tàu, anh đã hối hận, em sẽ lạnh lắm, gió như thế...

Tuyết vẫn rơi...Cô ngồi trên băng ghế vô tình ngủ thiếp đi

~Tuyết càng rơi, càng lớn...

Tần Trạch luôn lặng lẽ chăm sóc cô, đau lòng vì cô, anh vì cô sẵn sàng trả giá. Mỗi khi cô đau lòng, anh đều ôm lấy cô mà an ủi...

"Này, Tô Nhiên, cậu ở đây làm gì?"

Bỗng nhiên, từ đâu vang lên một tiếng gọi thật to khiến cả người Tô Nhiên run rẩy, là ... Tần Trạch?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tần Trạch bằng đôi mắt đắm lệ.

Tần Trạch đứng trước mặt cô thờ hồn hển, gương mặt đỏ ửng vì lạnh, nhưng vẫn lộ rõ vẻ quở trách, lo lắng, còn có chút gì đó như trút được gánh nặng.

"Đồ ngốc, khóc cái gì? Chuyện của cậu mình biết cả rồi, không phải lỗi của cậu, cậu không sai, lúc này cậu phải cười chứ? Cười thật tươi, như thế mới là Tô Nhiên đầy kiên cường mà mình quen biết!"

Tô Nhiên ngơ ngác nhìn Tần Trạch, sau đó cười nói: "Mình không khóc! Chỉ là... nước mắt tự nhiên rơi."

Tần Trạch bước đến gần, lấy khăn tay đưa cho Tô Nhiên.

Đây là lần đầu tiên từ khi trở về năm 12 tuổi, Tần Trạch dịu dàng xoa mái tóc xoăn của cô: "Đồ ngốc, sau này mình sẽ cố gắng, không để anh em của mình bị người ta ức hiếp nữa."

Tô Nhiên vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy, lại ánh mắt thân quen kia, cuối cùng cô không kiềm được mà nhào vào lòng Tần Trạch.

Hơi thở thân quen vây lấy Tô Nhiên, cảm giác thật ấm áp, thật an tâm, lúc này cô mới giật mình nhận ra, Tần Trạch của cô dường như đã cao lớn hơn trước.

Tay cô, ôm lấy eo Tần Trạch, mặt kề lên vai anh, từ từ nhắm mắt, cười ngây ngốc.

Em không so đo với anh nữa, anh em cũng được, cậu bé ngốc của em.

Tần Trạch kinh ngạc mở to hai mắt, cậu cảm nhận được trước ngực mình có cái gì tròn tròn, mái tóc xù mềm mại bay bay.

Thật ra cũng có lúc Tô Nhiên yếu đuối!

Tuyết vẫn rơi, Tô Nhiên vẫn ôm lấy Tần Trạch, hưởng thụ sự ấm áp quen thuộc, còn Tần Trạch, mặt cậu càng lúc càng đỏ bừng.

"Khụ khụ, người anh em. Tuy mình xem cậu là con trai nhưng ôm ấp lâu thế này cũng không tốt lắm."

Tần Trạch nói xong còn cười ha ha phụ họa.

Lúc này Tô Nhiên mới lưu luyến rời khỏi bờ vai của Tần Trạch.

"Cám ơn."

"Cám ơn cái gì? Chúng ta là anh em thân thiết. Anh em gặp nạn làm sao mình không giúp được?"

"Haha, đồ ngốc, khóc xong mình cảm thấy tốt hơn rồi."

"Ừ, vậy chúng ta về phòng học, mình và cậu cùng gặp đôi câu nam nữ trong truyền thuyết!"

Tô Nhiên khẽ cười, đồ ngốc, cám ơn anh, anh lại một lần nữa giúp em có thêm can đảm đối mặt với khó khăn.

"Đi!"

Tô Nhiên hét lớn.

Tần Trạch cười to, tiếng cười thoải mái tựa như mang theo hương vị của ánh mặt trời.

"Ô Nhiên, cái kế hoạch tung tin đồn của cậu thành công lắm nha! Chúng ta cùng đi bắt cá nào." Tần Trạch bỗng nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi.

Ô Nhiên thoáng ngẩn người, Tần Trạch vẫn cười híp mắt nhìn cô. Cô khẽ giật mình, không lẽ anh đã đoán được mọi chuyện rồi sao? Không thể nào?

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nước Mắt, Bước Ra Trước Che Chắn Và Bảo Hộ...

Tô Nhiên vốn muốn một mình đi gặp Triệu Giang Phong và Diêu San San, vì mọi chuyện lúc này đã quá mập mờ rồi. Nếu lại thêm Tần Trạch vì bất bình thay cô mà đi cùng thì chuyện lại càng thêm phức tạp.

Aiz, muốn đóng vai học sinh trung học thật không dễ, đặc biệt còn là học sinh nổi tiếng nữa. Những năm trung học trước đây của cô, nếu không phải xem tiểu thuyết thì cũng là làm điệu, cùng lắm thì thăm mến một người, đơn giản biết bao nhiêu.

Tần Trạch thấy Tô Nhiên kiên trì như vậy cũng không miễn cưỡng cô nữa, cậu vỗ vai Tô Nhiên, nói: "Mình ở phía sau trông chừng."

"Ừ, mình vào đây."

Ngay khi Tô Nhiên bước vào phòng học, một cái bóng đen đột ngột xuất hiện trước mặt cô.

Tô Nhiên phản xạ có điều kiện tránh sang một bên, nhưng bóng đen kia xuất hiện quá nhanh và bất ngờ nên Tô Nhiên hoàn toàn không kịp chuẩn bị.

"Bộp", một tiếng động chất tai vang lên.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì lại tiếp tục vang lên hai tiếng "Bộp bộp" chất tai hơn cả lúc này.

Diêu San San đứng ở ngay cửa nhìn chăm chăm Tô Nhiên với vẻ mặt không thể tin nổi, hai má cô ta sừng đỏ, miệng há to, mấy ngón tay run rẩy không ngừng. Lúc này mấy bạn học trong lớp đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Tô Nhiên dám đánh trả?

Mà lại còn tát Diêu San San đến hai cái?

Cô ấy can đảm thế, không sợ bị Triệu Giang Phong, người chống lưng cho Diêu San San, trả thù sao?

Tần Trạch vốn đã giơ tay ra, nhưng rồi lại từ từ rút về, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

Tô Nhiên, làm tốt lắm.

"Tô Nhiên, mày dám đánh tao?" Diêu San San trừng mắt, giận dữ hét to.

Tô Nhiên lạnh lùng nói: "Sao tôi lại không dám? Tôi chưa từng nường tay với những người đã vu oan giá họa hãm hại mình."

Diêu San San xoa xoa hai má, trừng mắt dữ tợn: "Quả nhiên những lời đồn kia là mày tung ra, mày... mày là đồ hèn. "

"Sao cậu lại bịa đặt, bôi nhọ danh tự của mình... Tô Nhiên, cậu là đồ đáng ghét... huhu, mình không muốn sống nữa ..."

Diêu San San lật lọng nhanh mà thay đổi trở lại bình thường cũng nhanh không kém, một giây trước còn hung hãn như vậy thế mà một giây sau đã khóc lóc sụt sùi.

Tô Nhiên dĩ nhiên sẽ không để mình bị người ta xoay vòng vòng: "Cậu đã làm những gì trong lòng cậu biết rõ nhất, tôi nghĩ mọi người cũng

biết chuyện gì vừa xảy ra. Cậu nghĩ tôi không tìm được chút chứng cứ nào sao?"

Diêu San San lại tiếp tục khóc lóc: "Mình không phải người hư hỏng như thế, mình không có làm không có làm. Chứng cứ gì? Cậu lấy ra xem!"

Tô Nhiên đưa tay vào túi lấy ra một cái máy ghi âm, lạnh lùng nhìn Diêu San San: "Hôm trước cậu và Triệu Giang Phong hẹn hò ở đầu tiết thể dục, những gì hai người nói tôi đều ghi lại không sót câu nào, haha, cậu đã vất vả thanh minh như vậy, thế thì để mọi người cùng nghe thử nhé."

Diêu San San biến sắc, các bạn học cùng lớp lại càng chăm chú hồi hộp quan sát, mà những học sinh lớp bên cạnh cũng bắt đầu tụ tập lại đây.

Diêu San San VS Tô Nhiên, thật gay cấn!

Triệu Giang Phong im lặng ngồi ở phía sau, tay sờ cằm, ánh mắt có chút lo lắng.

"Cậu... làm sao cậu ghi âm được? Giờ thể dục? Hôm đó không phải mọi người đều xuống sân cả rồi sao?" Diêu San San vừa thấy Tô Nhiên định nhấn nút phát, giật mình hoảng hốt nói bừa.

Bí mật đã bại lộ.

"Hừ, cậu nghĩ chuyện mình làm bí mật lắm sao? Hôm đó tôi không khỏe nên xin phép nghỉ, không ngờ lại tình cờ trông thấy một màn đặc sắc như vậy." Tô Nhiên vẫn tiếp tục lạnh lùng nói.

Ánh mắt của cô cực kỳ rét lạnh, giọng điệu đầy khinh thường, vẻ hòa đồng dịu dàng bình thường nay hoàn toàn biến mất. Lúc này trông cô như một đầu Giao Phong từ Địa Ngục thăm thẳm bùng nổ mãnh liệt, vừa bá đạo lại vừa cay nghiệt, làm người nghe không thể nghi ngờ những lời cô vừa nói, tin tưởng một cách tuyệt đối.

Tần Trạch vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tô Nhiên thì tim đập mạnh một cái. Tô Nhiên quá rục rỡ, bỗng nhiên cậu cảm thấy mình thật không xứng là một thằng con trai.

Cậu tự cười nhạo mình, Tô Nhiên mà cần mình bảo hộ sao?

Cậu thật không dám tin người vừa mới ôm lấy mình khóc nức nở và người hiên ngang lẫm liệt trước mắt lại là cùng một người.

Tô Nhiên...

Ánh mắt của cậu thoáng cái liền u tối, vẻ mặt uể oải vô cùng.

Diêu San San thấy Tô Nhiên sắp ấn nút liền sợ hãi hét to: "Đừng!"

Triệu Giang Phong đang ngồi ở phía sau, đứng bật dậy, chạy đến giật lấy máy ghi âm trong tay Tô Nhiên.

"Rầm...", máy ghi âm vỡ nát.

Linh kiện bên trong bay tán loạn ra xung quanh, có món lăn đến tận bên ngoài cửa lớp mới dừng lại.

Tô Nhiên nhìn vẻ mặt tức giận tối đen của Triệu Giang Phong mà hừ một tiếng, mĩa mai: "Sao? Chột dạ à? Thật ra trong máy đó chả có đoạn ghi âm nào. Tôi cố tình thử để hai người lòi đuôi cáo, không ngờ cả hai cùng tự chui đầu vào lưới!"

Triệu Giang Phong nheo nheo đôi mắt đầy tà mị, rồi lại vung tay lên.

Trời! Các bạn học đang đứng xem đều kinh ngạc mở to mắt, cực kỳ hồi hộp.

Cánh tay vừa vung lên liền đánh thẳng xuống, Tô Nhiên theo phản xạ nhắm mắt lại.

Mấy bạn học nữ nhát gan sớm đã sợ hãi nhắm mắt lại, hai nắm tay xiết chặt, không dám nhìn nữa.

Bịch!

Một tiếng động trầm đục vang lên, hoàn toàn không giống tiếng chói tai trong dự đoán của mọi người.

"Thật có lỗi, đối thủ của cậu là tôi!" Một giọng nam trong vắt chưa qua giai đoạn vỡ giọng vang lên bên tai mọi người. Tất cả đồng loạt ngẩng đầu lên.

"Là Tần Trạch! Đẹp trai quá!"

Tần Trạch nở một nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời, khẽ nói.

Cánh tay với màu da bánh mật nắm chặt lấy cánh tay trắng nõn của Triệu Giang Phong.

Sức mạnh cường tráng đấu Sức yếu rỗng tuếch.

Chính trực ung dung đấu Xấu xa gian ác.

Một trắng một đen được phân chia một cách rõ rệt, khiến các bạn học nữ lớp 7-4 cuống cuồng.

"A ... Tần Trạch! Tần Trạch!"

Lúc này, các cô bé mới phát hiện, hóa ra Tần Trạch bình thường ngây ngô như thế, bên trong lại còn một mặt mạnh mẽ như vậy. Chàng trai tốt này đã làm các cô rung động không thôi.

"Buông tay!" Triệu Giang Phong gầm gừ, đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

"Ngại quá, những gì cậu vừa làm đã chứng minh hai người có tật giết mình. Triệu Giang Phong, Diêu San San, hai người đã thua rồi." Tần Trạch vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt lộ vẻ nguy hiểm của Triệu Giang Phong.

"Tần Trạch, đừng chọc giận tôi, chuyện này không liên quan đến cậu, tôi nể cậu có thực lực, tôi không muốn đối đầu với cậu." Triệu Giang Phong nhìn Tần Trạch, vẻ mặt tuy vẫn còn lạnh lùng nhưng giọng điệu rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Tô Nhiên là bạn thân của tôi, cậu là kẻ thù của cậu ấy, thì cũng chính là kẻ địch của tôi!" Tần Trạch vẫn cười, nhưng ngữ điệu vô cùng kiên quyết.

Tô Nhiên đang được Tần Trạch che chở ở phía sau, vô cùng sửng sốt.

Lý Yến lau khóe mắt, cảm động, vừa khóc vừa nói: "Tần Trạch, cậu ấy ... cậu ấy ... đúng là ... được lắm, được lắm."

Văn Phương vuốt lồng ngực của mình, vui mừng nói: "Tô Nhiên, ánh mắt của cậu đúng là không tệ!"

Từ Hải Dương vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra, ngồi yên lặng, chăm chú xem sách giáo khoa.

Triệu Giang Phong nhếch môi cười nói: "Giỏi lắm! Cậu đúng là rất thú vị. Tôi sẽ cho cậu một cơ hội, một tuần sau, sau khi tan học, ở cánh rừng nhỏ, chúng ta đánh thử một trận. Nếu cậu thắng, tôi sẽ không so đo với Tô Nhiên nữa và đồng thời cũng công khai xin lỗi Tô Nhiên."

Tần Trạch cười đáp: "Được, quyết định thế đi!"

Sau khi tan học, Tần Trạch và Tô Nhiên vẫn như mọi ngày, cùng nhau đến chạy bộ quanh sân thể dục.

"Cậu có chắc sẽ thắng được Triệu Giang Phong không?" Tô Nhiên nhìn bầu trời vẫn còn một ít hoa tuyết lất phất, lo lắng nói.

"Không chắc." Tần Trạch gãi đầu, cười ngây ngô.

Tô Nhiên nóng nảy: "Không chắc sao còn đồng ý dễ dàng thế hả?"

"Đồ ngốc, mình đã nói sẽ bảo vệ anh em của mình, mình nói được sẽ làm được." Tần Trạch vừa chạy được một chút, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tô Nhiên, nói với giọng nghiêm túc.

Tô Nhiên thấy đôi mắt đen đầy vẻ chân thành của Tần Trạch, tim lại đập rộn ràng, vừa xấu hổ vừa tức giận, hét lên: "Tần Trạch! Cậu là đồ ngu ngốc!"

Cô hét xong liền chạy nhanh về trước, bỏ mặc Tần Trạch ở.

Tần Trạch, anh không biết nếu anh đánh nhau với người khác, chẳng may bị thương, em sẽ lo lắng như thế nào sao?

Anh vì em mà mạo hiểm, em lại càng tự trách bản thân mình nhiều hơn, đồ ngốc, đồ đàn, đồ con lợn!

Rõ ràng đã nói từ giờ, em sẽ chăm sóc anh thật tốt, cứ sao chẳng được bao lâu anh lại ngốc nghếch đứng trước mặt em mà che mưa chắn gió, đồ ngốc, ngốc quá.

Em không muốn như thế. Em chỉ muốn anh được khỏe mạnh, được cùng anh sống những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc.

Em không muốn anh dính vào những chuyện đen tối ấy, không muốn anh bị thương, không muốn anh vì lo lắng cho em mà chịu khổ.

Đồ ngốc!

Tay của Tô Nhiên bị một người kéo mạnh, giữ lại.

Tô Nhiên cố gắng rút tay ra, vùng vẫy không muốn đụng chạm với Tần Trạch.

Bực quá, tại sao cứ gặp Tần Trạch là mình lại trở nên trẻ con như thế này, đây đâu phải là tính cách của mình.

Tần Trạch à Tần Trạch, sao anh lại đáng ghét như thế.

"Lo ình sao?" Giọng của Tần Trạch bỗng nhiên thật trầm, còn có chút khàn khàn nữa.

Hử? Tô Nhiên mở choàng hai mắt, nước mắt lăn dài theo hai gò má.

Sao giọng của Tần Trạch nghe có phần cô đơn thế này?

"Người anh em, mình thật sự rất biết ơn cậu, từ ngày khai giảng, cậu đã cố tình gài bẫy mình để sau đó mỗi ngày đều mang mình một hộp sữa. Thành tích của cậu tốt như thế mà vẫn muốn cùng mình học tiếng Anh, mỗi lần ấy, chúng ta đều tự học. Còn cả việc cậu nói mình chạy bộ một mình vừa buồn vừa sợ, ép mình phải cùng đi. Tất cả, tất cả những chuyện này mình đều ghi tạc trong lòng."

Tần Trạch ngẩng đầu mỉm cười, nhìn những hoa tuyết đang rơi.

"Trừ mẹ của mình và Tiểu Hoàng ra, cậu là người thứ ba đối xử tốt với mình như vậy, quan tâm mình bằng cả tấm lòng. Vậy nên, Tô Nhiên, cậu có thể để mình làm giúp cậu chuyện này không?"

Tần Trạch cúi đầu, nhìn vào đôi mắt đỏ ửng của Tô Nhiên.

Anh cười, cười một cách hết sức dịu dàng. Một cậu bé 12 tuổi mà có thể nói ra những lời này sao? Không ngờ anh trưởng thành sớm như vậy, chuyện này đúng là nằm ngoài dự đoán của Tô Nhiên.

Nhưng cũng lại một lần nữa làm lòng cô chấn động.

Hóa ra Tần Trạch đã nhìn thấu cô từ lâu, cô ngoài mặt thân thiết nhưng trong lòng lại rất lạnh lùng. Tuy cô gặp ai cũng mỉm cười nhưng lại tự bảo vệ nội tâm mình rất cẩn thận, cô không tin bất cứ ai, chuyện gì cũng chỉ tin vào bản thân mình, tất cả cũng vì không muốn gặp phải rắc rối.

Vì một lý do đơn giản nhưng vô tình lại dựng nên một vách tường thật cao, để không ai có thể bước vào được thế giới của mình.

Nhưng, cậu thiếu niên mới 12 tuổi mà cô cho là ngây thơ chất phác kia, lại có thể liếc mắt một cái là nhìn thấu được cô.

Hơn nữa còn muốn đến gần cô, bảo vệ cô.

Tô Nhiên nhìn cậu thiếu niên trước mắt, khẽ thở dài, bất kể thời gian có thay đổi thế nào, Tần Trạch vẫn giống như trước đây, là người hiểu Tô Nhiên nhất. Và Tô Nhiên, vẫn bị Tần Trạch lặng lẽ làm cảm động.

"Ừ, vậy thì hôm đó, mình cũng sẽ giống cậu hôm nay, ở phía sau quan sát cậu."

Tần Trạch mỉm cười nói: "Ngày đó không biết tuyết có rơi như thế này không."

Tô Nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: "Ngày ấy, cũng là lễ Giáng Sinh!"

Tần Trạch gật đầu, nói: "Vậy thì hôm đó chúng ta lại đi cùng nhau rồi."

Em sẽ chờ anh thắng lợi trở về, tặng anh quà mừng chiến thắng, khăn choàng cổ và găng tay.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lễ Giáng Sinh, Chàng Trai Oai Phong...

Tô Nhiên đến trường, thái độ của mọi người đối với cô rõ ràng có phần nề nang hơn trước.

Cô mỉm cười gật đầu đáp lại, mấy cô nàng nữ sinh lại hạnh phúc kêu to.

Lý Yến vỗ vai Tô Nhiên, đầy vẻ thích thú.

Văn Phương nhìn phản ứng của mấy bạn học kia nói: "Tô Nhiên, lần này cậu thắng rồi."

Tô Nhiên từ chối cho ý kiến, tay nắm chặt quai cặp sách đang đeo trên vai, nhú mồm: "Hình như mình nghe thấy mấy bạn nam mới đi ngang bàn luận cái gì kia?"

Cả ba chăm chú lắng nghe.

"Trước đây Triệu Gian Phong học chung trường tiểu học với mình, tuy không cùng lớp nhưng tính tình của cậu ta nổi tiếng quá mà. Mình nghe nói có lần có anh lớp trên chọc phải cậu ta, cậu ta gọi mấy thằng du côn đến đập cho anh kia một trận, thành người thực vật luôn. Chuyện đó ồn ào lắm, đồn khắp trường."

Thành người thực vật? Cả ba vừa nghe đến đây đều giật mình run rẩy.

Một người khác tò mò hỏi: "Chuyện lớn thế mà không làm được gì sao? Mình nghe nói tội cố ý đánh người rất lớn, dù có là vị thành niên thì ít

nhất cũng bị quản chế chứ?"

"Gia đình của Triệu Giang Phong đâu phải tầm thường, mình nghe nói vụ ấy nhà cậu ta tốn không ít tiền, mãi đến lúc nhà của anh bị đánh đồng ý hòa giải riêng, chuyện mới lắng đi."

Không tầm thường? Cả ba quay sang nhìn nhau, thờ dãi.

Tô Nhìn nhìn ánh mắt đầy sự sùng bái của các bạn học nam nữ, chợt nhớ đến hoàn cảnh nhà mình, tuy xướng dật của ba đã bắt đầu vào guồng, nhưng đây dù sao cũng chỉ là mới bắt đầu, vẫn chưa kiếm được bao nhiêu tiền, thế thì bây giờ cô có thể làm được gì đây?

Bản thân cô ngoài việc học giỏi nhờ trùng sinh, nổi bật như sâu hóa kén thành bướm thì chẳng được gì nữa.

Tô Nhiên chìm vào suy tư.

Đột nhiên loáng thoáng nghe thấy vài câu mang tính "đánh thức người trong mộng": "Haiz, lại đến cuối kỳ, mình chưa ôn được gì hết."

"Ừ, à này, cậu xem Tô Nhiên tiến bộ vượt bậc hay ghê chưa, nếu mình moi được chút gì từ cậu ấy thì tốt quá. Ba mình bảo điểm cuối kỳ của mình mà cao thì sẽ ình đi du lịch châu Âu!"

Hay là mình mở một lớp dạy phụ đạo?

Tô Nhiên nghĩ là làm, lập tức nói chuyện mình vừa nghĩ ra cho Văn Phương và Lý Yển, hai cô bạn nghe xong cũng tán thành. Sau đó chia nhau hành động, người đi in áp phích, người đi quảng cáo với bạn bè.

Từng bước tiến hành hết sức trôi chảy.

Bên cạnh đó, mỗi ngày từ tờ mờ sáng Tần Trạch đã dậy rèn luyện thân thể, cậu còn cố tình đến tìm một ông lão thần bí trong thôn xin chỉ dạy,

nghe đâu người này trước đây từng có thời đi lính.

Ông lão kia khá là bất ngờ và thích thú, vì những người trẻ tuổi hiện nay còn có mấy người thích tập võ rèn luyện thân thể nữa? Bọn nhỏ chỉ thích ở nhà chơi game, hiếm lắm mới có một cậu nhóc đáng tuổi cháu lão đến chơi cùng, làm sao lão không dụng tâm mà rèn luyện cậu nhóc được.

"Rầm!" Tần Trạch bị đánh ngã, cậu đứng dậy xoa xoa mặt, hét lớn một tiếng, tiếp tục!

"Rầm!" Lại gục ngã, đứng lên, và tiếp tục.

...

Ba ngày sao, lớp học phụ đạo của Tô Nhiên chính thức được mở.

Địa điểm không đâu xa lạ chính là trường tiểu học cạnh trường trung học của cô, vì mẹ Văn Phương quen thân với người bảo vệ của trường tiểu học, cho nên dưới sự giải thích, năn nỉ, nhõng nhẽo của cô nàng, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn dặn đi dặn lại không được về muộn, không được phá hỏng thứ gì trong phòng.

Ngày đầu tiên, không ngờ có đến gần 50 người.

Học phí của mỗi người là 10 đồng, số tiền này đối với những trẻ em gia đình khá giả, căn bản chẳng đáng là gì. Mà mục đích của Tô Nhiên trong lần dạy học này không phải là tiền, mà chính là gây dựng danh tiếng cho lớp phụ đạo.

Bản thân Tô Nhiên có cách dạy đặc biệt khác người, cộng thêm sự hiểu biết về Anh Ngữ sau khoảng thời gian học tập điên cuồng của kiếp trước, mà cô còn có không ít những tâm đắc về môn Toán Học hay những môn trong khoa tự nhiên khác. Vừa bắt đầu, cô lần lượt giải thích từng phần một cách tỷ mỉ, thầy cô giáo trên lớp giảng dạy rất tốt nhưng những

gì họ nói chỉ về mặt lý thuyết khô cứng, đương nhiên làm sao có thể đơn giản dễ hiểu như những gì Tô Nhiên đúc kết được.

Một lát sau, trong lớp học chỉ còn thỉnh thoảng vang lên những tiếng "À, ra thế" của học sinh.

Rất nhiều chỗ không hiểu dần dần được hé mở.

Nửa giờ đồng hồ thoáng cái trôi qua, sự bội phục của mọi người dành cho Tô Nhiên càng thêm sâu sắc.

Khi mỗi người ra về đều tỏ vẻ hài lòng, gần như ai cũng bảo ngày mai sẽ lại đến học tiếp.

Văn Phương và Lý Yến thấy hôm nay kiếm được 500 đồng, đều kích động đứng ngồi không yên.

Tô Nhiên nhìn hai cô bạn, cười nói; "Sau này sẽ còn nhiều hơn nữa."

Ngày thứ tư.

Lớp học phụ đạo nháy mắt tăng đến con số 70 người, chỗ ngồi trong phòng không được nhiều nên tất cả đều phải chen chen chúc chúc ngồi cùng với nhau.

Tần Trạch chỉ có thể trụ được mấy chiêu dưới tay ông lão thần bí.

Ngày thứ năm.

Người người nối đuôi đến học ở lớp phụ đạo, con số nhanh chóng tăng đến 100 người, số người quá nhiều nên có không ít người phải đứng học.

Tần Trạch đã có thể tránh được mấy đòn tấn công vào vị trí quan trọng của ông lão.

Ngày thứ sáu.

Con số học sinh đến học tại lớp phụ đạo đã tăng đến 200, tất cả đều là con nhà có tiền, thậm chí còn có một số học sinh gia cảnh bình thường, mỗi buổi chỉ có 10 đồng, đây không phải là mức học phí quá cao. Danh tiếng lớp phụ đạo của Tô Nhiên ngày càng lan rộng, kinh động đến cả hiệu trưởng trường trung học Minh Tú.

Mà về phía Tần Trạch, càng lúc cậu càng bộc lộ thiên phú về mặt võ thuật của mình, chỉ trong vòng chưa đến một tuần ngắn ngủi, thế nhưng cậu đã có thể thoát ra an toàn dưới tay ông lão có kinh nghiệm chiến đấu mấy chục năm, tuy quá trình có chút thảm hại nhưng Tần Trạch đã thật sự làm được.

Ngay cả ông lão cũng không thể không lên tiếng khen ngợi: "Đúng là trường giang sóng sau đè sóng trước. Xem ra ta không nhận mình già không được rồi, haha."

Thật ra ông lão này cũng không phải người thường, con lão hiện nay chính là người quản lý quân cơ, còn lão là lão tướng có công với cách mạng, địa vị rất cao, nhưng vì đã về hưu nên muốn về quê nhà ở ẩn, thế nên khi nhìn thấy cậu bé Tần Trạch không những có nghị lực mà còn có thiên phú trời cho về mặt võ thuật, thật là một đứa nhóc đáng yêu.

Ông thấy Tần Trạch vẫn chưa đến tuổi dậy thì, tuy hơi ốm yếu một chút nhưng nếu bắt đầu bồi dưỡng từ bây giờ, tương lai sau này chắc chắn sẽ không hề yếu kém.

Cá chép hóa rồng. Tương lai của Tần Trạch từ giờ phút này đã hoàn toàn thay đổi.

Thoáng cái đến ngày thứ sáu.

Tần Trạch nhìn người anh em của mình: "Tiểu Hoàng, cậu tính thế nào?"

"Còn tính gì nữa?" Tiểu Hoàng giậm chân một cái, "Con mẹ nó, nó tưởng nó là ai? Đập nó một trận cho nó sáng con mắt ra."

Tần Trạch vỗ vai Tiểu Hoàng, dù lòng biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: "Ra về cùng đi à?"

"Dĩ nhiên." Tiểu Hoàng xoa tay nói: "Cậu là anh em của mình làm sao mình không đi được? Vừa hay mấy ngày nay mình đang ngứa ngứa tay chân không tìm được bao cát nào luyện tập đây."

Cả tuần này, Tiểu Hoàng thấy Tần Trạch điên cuồng luyện võ cũng xin vào đấu với ông lão vài trận, tuy lần nào cũng bị đánh bầm dập cả người khiến hăn gào khóc không thôi, nhưng nhờ thế cũng học được mấy chiêu hữu dụng.

Bảy ngày này với Tần Trạch cứ như một cái chớp mắt, nhưng với Tô Nhiên lại khác, mỗi ngày cứ như một năm, ngày nào cô cũng nhìn Tần Trạch bằng ánh mắt đầy lo lắng, trên lớp cũng thường lơ đãng, thầy cô gọi tên cô mấy lần cũng không nghe thấy.

Sau khi tan học, Tần Trạch và Tô Nhiên cùng đi đến cánh rừng như đã hẹn.

Tần Trạch mỉm cười để lộ ra chiếc răng khểnh: "Chờ mình chiến thắng trở về."

Tần Trạch và Tiểu Hoàng ngông nghênh bước vào cánh rừng, Triệu Giang Phong đã sớm chờ sẵn từ lâu rồi. Phía sau cậu ta còn có bốn tên côn đồ tóc vàng tóc đỏ.

Triệu Giang Phong thấy Tần Trạch đến, lập tức ra hiệu, cả nhóm cùng bước lên.

Đôi mắt gian tà của Triệu Giang Phong híp lại, hằn hét to: "Tần Trạch, gan của mày cũng không nhỏ. Chỉ có hai thằng cũng dám đến đây?"

Không đợi Tần Trạch đáp trả, Tiểu Hoàng đã bực bội nói: "Con mẹ nó, lắm mồm quá. Đánh xáp lá cà hay đánh từng người?"

Triệu Giang Phong không hề tức giận, ngược lại còn cười nói: "Được lắm. Cỗ ra vẻ thêm chút nữa đi, trong rừng này chẳng có ai, tao đánh chết mày cũng không ai biết."

Tiểu Hoàng nào để ý nghe hằn lải nhải nữa, phồng chùng cậu ta đã ngửa tay đang nhìn ngắm con mồi rồi. Cậu ta bước lên đá móc một cái, đẩy Triệu Giang Phong ngã ụp xuống đất. Cú đá móc này rất có kỹ thuật, dĩ nhiên là học từ ông lão thần bí kia rồi.

Triệu Giang Phong không ngờ thằng nhóc trước mặt nói đánh là đánh. Hắn còn định châm biếm Tần Trạch vài câu cho bỏ tức nữa, ai dè lại bị người ta đá ngã xuống đất. Triệu Giang Phong lồm cồm bò dậy, quay đầu quát với mấy gã lưu manh sau lưng: "Còn đứng đó làm gì, lên!"

Đám người kia lúc này mới có phản ứng, lập tức vây lấy Tiểu Hoàng và Tần Trạch.

Tô Nhiên đứng bên ngoài nhìn thấy tướng mạo mấy người kia, đại khái phác họa được một chút, đều là dạng điển hình của túng dục quá độ. Ngoại hình cao ráo nhưng chỉ có thể hù dọa thôi, nếu đánh nhau thật thì đúng là đồ bỏ đi.

Lúc này, Tiểu Hoàng hỏi Tần Trạch: "Ổn không?"

Tần Trạch tự tin nói: "Yên tâm!"

Đám người kia nghe Tần Trạch nói thế liền buông lời cười nhạo, thậm chí còn mắng: "Thằng nhãi con, mày cứ láo đi, lát nữa đừng có khóc."

Một người khác chen vào: "#%@\$%#%" (tiếng mắng chửi đã được mã hóa)

Nhưng Tần Trạch không có cơ hội nghe người kia nói thêm gì nữa, vì cậu đã vung nắm đấm đánh thẳng xuống cằm gã.

Quả nhiên, cậu hoàn toàn không làm Tô Nhiên và Tiểu Hoàng thất vọng, đám người này chỉ có thể hù dọa con nít, trẻ em, hay học sinh tiểu học, còn đối với Tần Trạch, chẳng tốn bao nhiêu sức đã đánh gục hết tất cả.

Tần Trạch bước về phía Triệu Giang Phong, lạnh lùng nói: "Không được tiếp tục gây chuyện với Tô Nhiên nữa, nếu không tao sẽ ày chết rất khó coi. Tao nhắc một lần nữa, tao không đùa, không tin mày cứ thử xem!"

Tần Trạch nói xong liền cùng Tiểu Hoàng thông thả bước khỏi cánh rừng, tựa như trong mấy tiểu thuyết võ hiệp, hai anh hùng sau khi trừ gian diệt bạo liền rời khỏi, để lại mấy thi thể nằm ngổn ngang trên nền đất.

Tần Trạch bước từng bước đầy oai phong về phía Tô Nhiên.

Anh chàng đặc ý nói: "Thế nào, thấy mấy anh em của cậu lợi hại chưa?"

Tô Nhiên nở một nụ cười vô cùng đáng yêu: "Giáng sinh vui vẻ." Cô nói xong liền nhón chân choàng khăn quàng cổ màu vàng nhạt cho Tần Trạch, đồng thời đưa cho cậu đôi găng tay cùng màu.

Tần Trạch nhìn chiếc khăn quàng cổ và đôi găng tay: "Cậu đan?"

Tô Nhiên gật đầu: "Đi thôi."

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, như chốn không người.

Từng bông hoa tuyết lất phất rơi xuống, hòa vào ánh đèn ánh ra từ trường học, một khung cảnh đẹp đến mê người.

"Tuyết rơi thật rồi." Tô Nhiên đưa tay hứng lấy từng bông hoa tuyết, rồi nhìn chúng tay trong lòng bàn tay của mình.

"Ừ, học kỳ kết thúc, lại một năm nữa sắp trôi qua." Tần Trạch cười, cùng Tô Nhiên bước chầm chậm trong cơn mưa tuyết.

Mà trong cánh rừng, một số người tò mò ở lại quan sát đều hoàn toàn im lặng, tựa như những khoảng không gian này lại cho hai người, ai cũng ngẩn người mà nhìn.

Tần Trạch thật oai phong, thật đẹp trai, thật giỏi!

Cậu ấy và Tô Nhiên đi cạnh nhau, thật xứng đôi.

Ngay khi mọi người đang dõi theo bóng lưng Tô Nhiên và Tần Trạch.

Triệu Giang Phong bỗng nhiên lên tiếng: "Mình xin lỗi."

Ba chữ kia khiến tất cả mọi người đều sững sờ, đây là Triệu Giang phong hung hăng ngạo mạn sao? Cậu ta lại có thể nói hai chữ xin lỗi?

Tô Nhiên không quay đầu lại, cũng không đáp lời.

Chỉ kéo Tần Trạch đi về phía trước, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Này, đợi chút!" Tiểu Hoàng đang trầm ngâm, bỗng giật mình thấy người anh em và người rất có thể là em dâu của mình đã biến mất, lập tức chạy đuổi theo.

Triệu Giang Phong tựa người vào góc cây, đôi mắt gian tà nhìn về phía Tần Trạch và Tô Nhiên vừa biến mất, cười nói: "Thật thú vị"

Vẻ mặt của cậu ta thật giống như nhìn thấy món đồ chơi hấp dẫn vậy,
cười đến mức ranh mãnh.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chú Hai Bệnh Xơ Gan Tái Phát.

Nếu có người hỏi, trường sơ trung Minh Tú hiện tại hai nhân vật nổi danh nhất là ai. Như vậy thì, thân ái, chỉ cần người nói câu này ra khỏi miệng sẽ bị người ta khinh bỉ một cách trần trụi.

Tại sao?

Bởi vì hai người này rất nổi tiếng, nổi tiếng giống như là dấu hiệu của trường trung học Minh Tú.

Tô Nhiên, ban bốn năm thứ nhất, một cô bé thiên tài, đứng trong top mười của toàn trường, chạy cự ly dài trong môn thể dục đứng thứ nhất toàn trường. Kể từ thi giữa kỳ bỗng nhiên nổi tiếng, đến sự kiện thư tình bị hãm hại, cô đã lợi dụng trí thông minh của mình có thể dồn ép Công Tử Ca Triệu Giang Phong nói xin lỗi, một lần bước lên đứng hạng nhất trong bảng phong vân của trường Minh Tú, sau lần đó, Tô Nhiên còn phát huy được đầu óc kinh doanh của mình, mở ra lớp phụ đạo đặc biệt của Tô Nhiên, đã làm cho học sinh năm nhất sơ trung Minh Tú trong cuộc thi chung được vươn lên vị trí thứ hai, ngang hàng với trường trung học tốt nhất Ngọc Sâm.

Một người khác vẫn ở ban bốn, luôn xưng hô “Anh em” với Tô Nhiên.

Người này chính là Tần Trạch. Thành tích học tập của cậu đứng trong top 10, thể dục chạy cự li dài nam đứng thứ nhất toàn tổ, khoa học cả năm đứng đầu. hơn nữa lại có công phu rất tốt, một mình đánh nhau với côn đồ, nhưng lại không hề bị thương. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là thái độ của Triệu Giang Phong đối với Tần Trạch trở nên cung kính một

cách thần kỳ. Mà kỳ lạ nhất chính là không biết lý do vì sao, thái độ của thầy giáo đối với Tần Trạch cũng rất khách khí, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười chào đón.

Vì vậy bảng xếp hạng vẫn không hề thay đổi, Tô Nhiên và Tần Trạch vẫn luôn đứng đầu danh sách, cùng lúc đó trường học cũng đã nghênh đón kỳ nghỉ đông mà mọi người mong ước đã lâu.

"Tô Nhiên, kỳ nghỉ đông sắp tới cậu có kế hoạch gì?" Lý Yến giúp Tô Nhiên sắp xếp lại sách vở, trên mặt là nụ cười nịnh nọt.

Hắc hắc, Tô Nhiên đã giúp cô kiếm được một số tiền lớn !

Lớp phụ đạo này mở ba tuần, thế mà số tiền kiếm được đã lớn hơn mười ngàn tệ, tất cả được 13000 tệ.

Cô và Văn Phương mỗi người nhận 3000 tệ, chủ yếu là công sức lao động của Tô Nhiên lấy 7000 tệ, vốn dĩ họ cũng không muốn lấy, thật ra các cô cũng không làm được cái gì, ngược lại cũng bởi vì nghe Tô Nhiên giảng ba tuần lễ, thành tích đã tăng lên đứng trong top 50 của trường. nhưng Tô Nhiên lại kiên trì cho các cô, cuối cùng các cô cũng không lay chuyển được cô ấy nên đã cầm 3 ngàn.

Mà Tô Nhiên để cảm ơn bác bảo vệ, gửi bác ấy 500 tệ, khiến bác ấy rất vui mừng, nói học kỳ sau muốn mở lớp dạy học nhớ tìm bác ấy.

Gia đình Văn Phương và Lý Yến gia cảnh đều không tốt, có 3000 tệ này, học phí cả kỳ sau cũng đã có đủ, điều này làm cho ấn tượng của cha mẹ Lý Yến và Văn Phương đối với Tô Nhiên cũng tốt hơn.

Tô Nhiên bắt đầu nhìn Lý Yến vì cô bận rộn, nói: "Lớp học Violin còn nửa tháng, nghỉ, tớ muốn đặc biệt rèn luyện bản thân một chút."

"Thật vất vả đó!" Lý Yển thở dài nói, muốn làm một thiên tài, chính là phải cố gắng gấp mười lần người khác.

Văn Phương hùng hù hỏ hỏ chạy đến, sách vở đang cầm trong tay: "Tô Nhiên, Tô Nhiên, cậu lại phát tài rồi, có người đặc biệt mời cậu kỳ nghỉ đông dạy thêm, nói nửa tháng sẽ trả 5000 tệ, hơn nữa là một phụ huynh nha! Tô Nhiên bây giờ cậu nổi tiếng rồi."

Tô Nhiên sờ mũi mỉm cười, đây chính là hiệu quả mà cô mong muốn.

Kiếp trước ở các nước Phương Đông đã đào tạo thành công, Tô Nhiên lần đầu lên kế hoạch xây dựng sự nghiệp, chính là thừa dịp vừa mới bước vào thế kỷ 21, nhân lúc nghề dạy thêm này còn mới phát triển, phải tạo ra một danh tiếng cho mình.

Mặc dù cô bây giờ mới là một học sinh năm nhất trung học, nhưng trong nhà cũng có mẹ quản lý, sau này cô nổi danh với nghề dạy học này, sẽ để mẹ quản lý. Hoặc còn có thể kêu lên Văn Phương, Lý Yển quản lý cùng mẹ. Chờ này đến lúc lớp dạy thêm này danh tiếng lớn thêm chút nữa thì có thể mở nhiều lớp hơn.

Tô Nhiên nhận sách vở từ trong tay Văn Phương, vội vã mang túi trên lưng, cùng hai người chào tạm biệt, liền chạy thẳng về nhà.

Có lúc, cơ hội thành công đang ở trong chốc lát, chỉ có nắm chắc lấy cơ hội, mới có thể bước từng bước về đỉnh cao của thành công.

Tô Nhiên và Triệu Xuân thương lượng một lúc lâu, Triệu Văn chưa quyết định chắc chắn được.

Dù sao đây cũng là một ngành nghề mới xuất hiện, hơn nữa trong nhà cha cũng đang gây dựng sự nghiệp, tiền bạc có chút eo hẹp, hơn nữa nếu về sau nếu kiếm tiền được như Tô Nhiên nói, thì thật sự quá tốt. Mà Triệu Xuân bây giờ đành làm việc ở trong một xưởng đóng sách, mặc dù một

nhưng mỗi tháng cũng có một khoản thu nhập cố định 1500, an ổn mà lại thực tế.

Đợi đến lúc Tô Tường về nhà, cả nhà rơi vào trầm mặc.

Tô Nhiên liên tục nói rõ, việc này nhất định sẽ làm ra tiền, còn đem khoản tiền 13000 tệ mình kiếm được trong ba tuần lấy ra làm ví dụ, đồng thời còn chuyện mấy gia đình trả lương cao thuê mình dạy thêm nói ra nữa, Triệu Xuân lúc này mới do dự nói: "Nếu không, để mẹ và cha con buổi tối suy nghĩ lại xem sao."

Tô Nhiên cũng không miễn cưỡng ba mẹ quyết định ngay, mà chỉ nhấn mạnh với ba mẹ: "Ba mẹ, hiện tại cuộc sống của mọi người trình độ ngày càng cao, các gia đình càng ngày càng có tiền, nhưng trình độ văn hóa bọn họ không cao, bọn họ liền gửi hi vọng con của mình, có thể được giáo dục một cách tốt nhất, nhưng mà ở Trung Quốc trường đại học giáo dục tài nguyên quá bất công, muốn đi vào trung học thì còn có thể, nhưng để vào đại học thì lại rất khó khăn, mà lớp phụ đạo này lại hình thành đúng thời điểm. Chỉ cần chúng ta có thể thành lập được một trường trung học trọng điểm, sau này sẽ có nhiều người đến đăng ký, chỉ cần chúng ta có thể đào tạo được một đứa bé nổi tiếng, sau khi thành công danh tiếng của chúng ta có thể truyền khắp thành phố, thậm chí là toàn tỉnh, sau đó tuyên truyền nhiều hơn, nhất định sẽ kiếm được khoản tiền rất lớn."

Tô Tường trầm mặc một lúc thật lâu sau đó nói: "Con tại sao cho là ba mẹ sẽ gây dựng được một trường trung học trọng điểm, thậm chí có thể đào tạo được một đứa bé xuất sắc."

Tô Nhiên cười một tiếng tự tin: "Chỉ bằng con!"

"Được! Tô Nhiên!" Tô Tường sắc mặt ửng hồng, kích động khác thường. "Tô Nhiên chỉ bằng một câu nói này của con, lòng ba đã có 7 phần lay động, nhưng mà mọi việc không thể gấp gáp nóng nảy, ba và mẹ con

còn cần hỏi ý kiến những người khác đã, sau đó mới ra một quyết định thích hợp.”

Tô Nhiên gật đầu một cái, cha mấy tháng này được tôi luyện trong thương trường, càng ngày càng có chủ kiến, càng ngày càng ổn trọng hơn.

Buổi tối, điện thoại của nhà họ Tô vang lên không ngừng, mãi cho đến sáng sớm hôm sau mới yên tĩnh.

Cuối cùng ba Tô gõ bàn nói: "Cứ làm theo như lời Tô Nhiên nói đi."

Thời gian nhà họ Tô chuẩn bị mở tiệm, Tô Nhiên luyện tập Violin hơn nữa còn dạy thêm cho ba đứa bé nên thời gian nhanh chóng trôi qua.

Nhưng mà nhà Tô cuối năm lại xảy ra một chuyện bất hạnh.

Chú hai của Tô Nhiên cũng chính là em trai của Tô Tường tái phát bệnh xơ gan, được đưa đến bệnh viện, ngay lập tức người của nhà họ Tô cũng tiến vào tình trạng khẩn trương, ngay đến cả lớp phụ đại đang chuẩn bị trang trí cũng dừng lại.

Tô Nhiên theo Tô Tường, Chu A Hoa, Tô Tiểu Hồng vội vàng bệnh viện.

Khi chạy đến bệnh viện chú hai Tô Lương đã được đẩy vào phòng cấp cứu, thím hai Lâm Phượng Đan và em họ Tô Siêu đang ở bên ngoài chờ đợi.

Tô Nhiên là đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra, nhưng mà cô mấy tháng nay vì chuyện của bản thân mà loay xoay cho sút đầu mẻ trán, quên hết chuyện của chú hai.

Thật ra chú hai với gia đình Tô Tường quan hệ cũng không khá lắm, chủ yếu là vì thím hai Lâm Phượng Đan quá mạnh mẽ, từ sau khi gả cho

chú hai, liền nắm hết quyền kinh tế, mà chú hai lại điển hình của nô lệ vợ, thím hai nói chú làm gì, thì chú làm cái đó, chưa bao giờ biết phản kháng.

Kết hôn nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ mua cho bà nội một bộ quần áo, ngay cả đêm giao thừa cũng không về nhà bà nội dùng cơm tất niên, luôn là lấy cớ làm bận công việc buôn bán không về được

Mà em họ Tô Siêu, lại là một đứa trẻ hư, ba của mình bị đưa vào bệnh viện, nhưng mà không lo lắng chút nào, lại vì lần đầu tiên được vào bệnh viện lớn mà rất vui vẻ.

Chú hai cũng là người cơ khổ, cưới một người vợ khiến cho chú ấy trở mặt thành thù với mẹ, mà nản thân chú lại tìm hết cách yêu thương chăm sóc cho vợ, đến khi chú qua đời một năm, đã gả cho một người chồng thân thể khỏe mạnh, đem mẹ chú ném cho Tô Tường một chút tiền nuôi dưỡng cũng không có thì thôi đi, còn trách cứ Chu A Hoa, sinh ra một đứa con trai đoản mệnh, bắt thím ấy thủ tiết, khiến cuộc sống về sau khổ cực!

Tô Nhiên vẻ mặt hốt hoảng của thím hai bây giờ, đáy lòng cười lạnh.

Lúc bác sĩ đi ra đã là ba tiếng sau.

Chu A Hoa lo lắng ngơ ngác đón hỏi: "Bác sĩ, con tôi không có việc gì chứ?"

Hình như mỗi người thân của bệnh nhân, câu đầu tiên hỏi bác sĩ đều như vậy, từ một bên của gương mặt đã thể hiện ra người thân bệnh nhân trong tiềm thức vẫn luôn hi vọng người nhà không có chuyện gì, hi vọng người nhà của mình bệnh nhẹ.

Bác sĩ kéo cánh tay Chu A Hoa ra nói: "Bệnh nhân phẫu thuật rất thành công, nhưng mà vẫn chưa thoát ra khỏi thời kỳ nguy hiểm, anh ấy bị xơ gan rất nghiêm trọng, đã không có cách nào chữa khỏi được, chúng tôi chỉ có thể cố gắng để không chế, còn nữa, tối nay là thời kỳ đặc biệt của

bệnh nhân, phải đặc biệt coi chừng, nếu như không sống được, có thể. . . .
."

Lúc này Lâm Phượng Đan kéo cánh tay Chu A Hoa lại, khóc sụt mướt nói: "Bà nội, bà nội tốt của con, bà bình thường ăn chay niệm phật, tối hôm nay, bà phải cầu cho a Lương! Bà nội, bà nội!"

Chu A Hoa vỗ vỗ tay Lâm Phượng Đan, khắp gương mặt tràn đầy vẻ bi thương: "Nó là con của ta, ta nhất định phải cầu xin, nhất định phải cầu xin."

Mũi Tô Nhiên ê ẩm, trong lòng nặng trĩu, cho dù bản thân biết chuyện tương lai sẽ xảy ra? Nhưng bản thân lại không dám ngăn cản mọi chuyện..

Bác sĩ xem xét tất cả, sắc mặt có chút chết lặng, ông lắc đầu một cái, rồi đi.

Chú hai được đẩy vào gian phòng bệnh nặng, mọi người cùng nhau đứng bên giường chú hai.

Siêu Siêu năm nay 10 tuổi, qua năm mới vừa tròn 11 tuổi, tuổi còn nhỏ, không thể ngăn cản được mệt mỏi nên đã ngủ. Tô Nhiên nhìn gương mặt xanh xao của chú hai, rốt cuộc đáy lòng cũng không nhịn được sợ hãi và khổ sở, nhắm hai mắt lại.

Trong phòng bệnh có tiếng vang của dụng cụ, thỉnh thoảng có mấy tiếng nước nở, ngược lại an tĩnh vô cùng.

Đột nhiên, có một trận động tĩnh bùng tình mọi người.

Tô Nhiên hoảng sợ những chuyện xảy ra trước mắt.

Chú hai đôi mắt hiện đầy tơ máu đang mở lớn, nhưng ánh mắt rõ ràng vẫn đang chìm sau vào mơ màng, hình như là xuyên thấu qua không khí

nhìn vào phương xa nào đó.

Chú ấy đang khua tay lung tung, trong miệng sốt ruột nói: ""Mẹ, con thấy được bọn họ, con thấy bọn họ đến đón con đi, mẹ, mẹ, con phải đi."

Tô Nhiên rợn cả tóc gáy, Siêu Siêu đã bị dọa đến phát khóc.

Cha nhấn chiếc chuông máu đỏ trên đầu đường, lo lắng kêu bác sĩ, mà thím hai nặng nề nghiêm mặt, liên tiếp lui về phía sau.

Chỉ có bà nội, dứt khoát gục trên người chú hai, lớn tiếng kêu: "Tô Lương, con vẫn còn sống, bọn họ tìm lộn người, nhanh trở về đi, nhanh trở về đi."

Bà nội gọi xong như kỳ tích , chú hai vậy mà yên tĩnh lại.

Mấy vị bác sĩ đã chạy đến kiểm tra chú hai một cách cẩn thận, nói cho mọi người, các chỉ tiêu của chú hai đều rất bình thường, đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm rồi.

Phù, thím hai sau khi nghe được những lời này, mới nằm ở trước giường bệnh thứ hai, lớn tiếng nói: "Anh thật không có lương tâm, nếu anh ra đi em và Siêu Siêu phải làm sao bây giờ!"

Tiếng khóc tê tâm liệt phế, làm cho người ta vừa nghe đã cảm thấy người phụ nữ trước mắt này lo cho chồng biết bao nhiêu, Tô Nhiên lạnh lùng, nên làm gì? Tái giá chứ sao!

Tô Nhiên biết hành động vừa rồi của bà nội, là là giữ âm khí vào người, nhào vào trên người chú hai chính là ngăn cách âm khí, muốn giữ chú hai lại nhưng lại giảm tuổi thọ bản thân.

Mặc dù không biết đây có phải là sự thật không, nhưng là Tô Nhiên biết, cho dù là thật, bà nội cũng sẽ không từ mà gục vào người chú hai, mà

thím hai vĩnh viễn chỉ biết lui về phía sau, đối với bà nội mà nói, con bà là quan trọng nhất, đối với thím hai mà nói bà ấy mới quan trọng nhất.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tết Âm Lịch, Em Họ Muốn Kết Hôn Với Tôi . . .

Vì chuyện chú hai nằm viện, cho nên em họ Tô Siêu sẽ sống trong nhà Tô Nhiên. Không biết vì sao kiếp trước cậu bé không thích tiếp xúc với Tô Nhiên, nhưng kiếp này lại luôn thích đi theo làm cái đuôi của Tô Nhiên. Tô Nhiên đi đến đâu cậu bé theo đến đó.

Đêm giao thừa, vốn dĩ sẽ đến nhà bà ngoại ăn cơm, nhưng mà bởi vì xảy ra chuyện như vậy cho nên đành ở nhà tổ chức ăn thôi.

Buổi tối, ngoài trời pháo hoa tung đầy trời, Tô Nhiên công Tô Siêu gọi điện chúc tết những người bạn thân thiết với mình, dĩ nhiên người đầu tiên cô muốn gọi là Tần Trạch.

"Tút —— tut ——" sau một chuỗi âm thanh, là giọng nói của một phụ nữ trung niên.

"Alo?" người phụ nữ hỏi.

"Dì là mẹ của Tần Trạch ạ? Cháu là bạn học của Tần Trạch, muốn chúc tết bạn ấy." Tô Nhiên có chút khẩn trương đây lần đầu tiên cùng mẹ của cậu ấy nói chuyện, hi vọng để lại cho dì ấy ấn tượng gì xấu.

"Xin lỗi, Tần Trạch không ở nhà, thằng bé đi đặc huấn rồi." người phụ nữ hơi áy náy, nhưng lại không giấu được tự hào nồng đậm.

"Đặc huấn gì ạ, lễ mừng năm mới cũng không về ạ?" Tô Nhiên nghi ngờ.

"Đặc huấn bên trong bộ đội nói Tần Trạch nhà dì là một hạt giống tốt, nên nhân dịp nghỉ hè và nghỉ đông đi tập huấn, sau này khi học xong sơ trung sẽ vào đặc huấn." Người phụ nữ đầu dây bên kia không giấu được niềm vui sướng, truyền từ đầu bên kia điện thoại đến tận đầu bên này.

"À ~ Vậy dì, giao thừa vui vẻ." Tô Nhiên lễ phép chúc mừng một câu.

"Được được, cháu cũng năm mới vui vẻ." sau khi mẹ Tần Trạch chúc mừng điện thoại cũng kết thúc.

Tần Trạch xem ra cậu đã bị người sĩ quan kia nhìn trúng rồi sau này cậu muốn vào trường quân đội sao? Vốn dĩ còn muốn được cùng nhau học trung học chứ!

Tô Nhiên có cảm giác mất mát nhưng mà cũng có chút vui mừng, Tần Trạch cậu đã càng ngày càng trở nên ưu tú hơn! Sau đó, cô gọi điện thoại cho Văn Phương và Lý Yến nói vài câu chúc mừng mới cúp điện thoại.

"Nhiên nhiên, có thể đi tắm rửa rồi." Triệu Xuân ở phòng vệ sinh gọi vọng ra.

"Vâng." Tô Nhiên đáp một tiếng, đến phòng ngủ cầm quần áo đi vào phòng tắm. Đóng cửa, cởi quần áo, lại nghe thấy tên nhóc ở bên ngoài hỏi: "Bác gái, chị đâu rồi ạ?"

Triệu xuân không nghi ngờ gì nói thẳng: "Ở phòng tắm."

Tô Nhiên vừa nghe thấy tiếng bước chân đến gần đã vội vàng đứng dậy đem cửa phòng tắm khóa lại, mới vừa thở phào một hơi, nhưng không ngờ ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa: "Chị tắm ở trong à? Em muốn đi vào, xem chị tắm."

Sắc lang!

Tô Nhiên thầm mắng, nhưng mà đối với một đứa bé 10 tuổi cô lại không mắng được, dù sao nhóc quá nhỏ, tư tưởng vẫn còn rất thuần khiết, đồng thời cô mắng bản thân ngược lại bản thân có vẻ quá “Trưởng thành” rồi.

"Đừng!" Cô trả lời dứt khoát.

Tô Siêu ở bên ngoài dùng sức gõ cửa: "Chị, chị mở cửa đi..., em muốn nhìn."

Tô Nhiên chọn lựa chính sách không để ý đến nó, thằng bé ở bên ngoài ầm ĩ là chuyện của nó, cô ở bên trong tắm là chuyện của cô, hơi ầm ĩ một chút cũng không liên quan đến mình. nhưng mà tên nhóc này cứ gào thét mãi ngược lại chọc giận Triệu Xuân.

"Chị con đang tắm làm sao con có thể vào xem được, con là bé trai chị là con gái!" Triệu Xuân đi lại kéo Tô Siêu, vừa nghiêm khắc dạy dỗ.

Tô Siêu bị lôi đi còn oan ức nói: “Chị là con gái, cháu mới muốn vào nhìn!”

Miếng xà bông thơm trong tay Tô Nhiên trượt khỏi tay rơi xuống bồn tắm xoay một vòng.

Cô bình tĩnh nhặt lên, cuối cùng tắm xong rồi, Hu ~~ mùa đông tắm nước nóng, sao vẫn lạnh vậy ! Vù vù O o ~~

Lúc ngủ, pháo hoa ngoài cửa sổ đã không còn thấy nhiều như lúc mới ăn cơm chiều xong nữa, nhưng vẫn có mấy đóa nở rộ giữa bầu trời đêm.

Tô Nhiên luyện Violin đang chuẩn bị ngủ.

Không ngờ, này Tô Siêu lại sớm hơn một bước chui vào trong chăn của Tô Nhiên, lộ ra khuôn mặt tròn vo của mình.

"Chị, em muốn ngủ cùng chị."

"Tùy thích." Tô Nhiên không sao cả, mình mới 13 tuổi, còn chưa hoàn toàn trưởng thành, cũng không có gì hay để người ta ăn đậu hũ, mà Tô Siêu lại chỉ là một bé trai 11 tuổi, cái "Vũ khí hành hung" kia còn chưa đứng lên được, cho nên căn bản cũng không cần lo.

Tắt đèn.

"Chị, chị kéo violon rất dễ nghe ." Tô Siêu ở trong chăn, đăm đăm cánh tay Tô Nhiên nói.

Tô Nhiên liếc mắt, mình học Violin vẫn chưa tới ba tháng, mình chăm học khổ luyện, đến bây giờ cũng chỉ sẽ kéo chính xác "Cũng tới mức hên xui" 21 giọng trầm, trung âm, cao âm, lấy đầu ra chuyện dễ nghe hay không , đứa nhỏ này, vô mộng ngựa vô tới tận đùi rồi.

Cô lật người, không để ý tới thằng bé, cô thật sự hơi mệt mỏi.

"Chị, cha em cũng nói, trong gia đình cha chị đẹp nhất." Tô Siêu nói tiếp.

Tô Nhiên nghe thấy Tô Siêu nhắc đến cha của cậu bé, trong lòng không hiểu sao mềm nhũn, mặc dù cô không thích nhưng đứa nhỏ này cũng rất đáng thương, bệnh chú hai mãi không tốt lên được, chú ấy cũng không chống đỡ được mấy năm, lúc Siêu Siêu 6, 7 tuổi sẽ qua đời, đến lúc đó, đứa nhỏ này chính là một đứa trẻ không cha.

"Siêu Siêu, thích cha sao?" Tô Nhiên lật người, hướng về ánh mắt của Tô Siêu nhẹ nhàng hỏi.

"Ừ, thích, nhưng mà em lại mẹ hơn, bởi vì cha có lúc rất hung dữ với em, nhưng mà công việc của ba rất vất vả, em tương đối đau lòng cho cha." Tô Siêu nhìn Tô Nhiên quay sang, rất vui mừng.

"Hiện tại cha ngã bệnh, sau này em phải cố gắng hơn đừng để cha đau lòng , sau đó cố gắng học tập để cha em vui hơn một chút." Tô Nhiên nhìn chăm chú vào Tô Siêu, dặn dò.

Siêu Siêu cái hiểu cái không gật gật đầu

Đứa nhỏ này, cô không thích nó là bởi vì lúc tang lễ chú hai năm đó, nhìn thấy vẻ mặt muốn ăn thịt gà của nó trên mặt ngay cả một chút biểu cảm buồn bã cũng không có trong khi đang mặc lễ phục tang lễ vẫn có thể cười cợt được. Đối với người bất hiếu từ đầu đến cuối cô không có hảo cảm.

Nhưng mà đối với Siêu Siêu trước mắt, cô không còn lạnh lùng giống như lúc trước được, biết thích cha, biết đau lòng cho cha, sau này nó lạnh lùng như vậy, mặc dù có liên quan đến việc chú hai bình thường quá nuông chiều, nhưng quan trọng nhất vẫn là chuyện thím hai không quan tâm đến nó.

"Ngủ đi." Tô Nhiên dịu dàng vỗ vỗ đầu Tô Siêu, dịu dàng nói.

"Chị, trên người của chị thơm quá, về sau, em muốn cười chị, như vậy sau này chị vĩnh viễn có thể ngủ với em, sau đó cho em xem chị tắm." Tô Siêu cười nỉ non.

Tô Nhiên cứng ngắc, ha ha, đồng ngôn vô kị*, đồng ngôn vô kị a! Nhìn gương mặt Siêu Siêu ngây thơ chất phác ngủ, nhìn cánh tay nhỏ bé tóm chặt lấy cánh tay trắng nõn nhỏ bé của Tô Nhiên trong lòng Tô Nhiên nghĩ, đứa nhỏ này thiếu hụt cảm giác an toàn cần thiết ! Thiếu hụt tình cảm sao? Rõ ràng không phải, chú hai và thím hai chỉ có một đứa con, đối với nó rất là cưng chiều. Có lẽ, là giữa thím hai và chú hai không hòa thuận ~~ thế nên mới tạo nên ý tưởng kỳ quái như vậy của cậu bé.

(*)(Đồng ngôn vô kị: Trẻ con nói chuyện với nhau không phải kiêng dè gì.)

Về sau muốn kết hôn cô, ha ha, đây chính là loạn luân đó ~ má ơi ~~

Đầu năm mừng một, Tô Nhiên cùng Tô Siêu đã rời giường từ sáng sớm, đã bái tổ tông thần phật, ăn bánh gạo nếp tượng trưng cho đoàn viên sum vầy, Triệu Xuân cũng không quản hai người bọn họ nữa.

Tô Nhiên mặc một độ đồ mới màu hồng, mở ra nhìn lại mấy cuốn sách viết về động vật, cô rất ưa thích động vật, cũng quyết tâm phải làm bác sĩ thú y, như vậy sẽ có một nền móng vững chắc nhất thiết phải phấn đấu.

Tô Siêu nhìn Tô Nhiên không để ý tới nhóc, không biết từ nơi nào cậu bé tìm được một chiếc đèn nhang đang cháy sáng, lúc Tô Nhiên đang nghiêm túc đọc sách đốt một lỗ trên quần áo.

Nhưng Tô Nhiên vẫn không phát hiện ra, tiếp tục xem sách.

Cho đến khi có mùi khét xông lên mũi Tô Nhiên, Tô Nhiên mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Tô Siêu!" Tô Nhiên quát lớn.

Tô Siêu nghiêm túc nhìn Tô Nhiên, đột nhiên có chút rụt rè: "Chị."

"Đây quần áo mới của chị, em đem đó đốt thủng một lỗ như thế này, vừa thô lỗ, lại vừa không lễ phép, đứa bé giống như em vậy sẽ không ai thích đâu!"

Tô Siêu nghe xong, uất ức vô cùng: "Ai bảo chị không để ý đến em!"

"Muốn người khác để ý đến em, việc đầu tiên là em phải tôn trọng người khác, phá hỏng quần áo người khác chẳng những người đó không để ý đến em, còn chán em nữa, không bao giờ muốn chơi với em nữa."

"Vậy em nên làm gì?" Tô Siêu ghen ngào hỏi.

Tô Nhiên hơi xoay xoay người, hazzz, mình cũng không cao mấy!

Sờ sờ đầu Tô Siêu: "Thật tâm mời người khác chơi cùng em, người ta nhất định sẽ đồng ý, Siêu Siêu, đều bây giờ em cần làm là chân thành nói lời xin lỗi với chị."

Tô Siêu lau sạch sẽ nước mắt, nói: "Chị, xin lỗi sau này em sẽ không như vậy nữa, chị tha lỗi cho em."

"Không sao. Chị rất thích Siêu Siêu ." Tô Nhiên nói ra lời nói trái lương tâm, hi vọng câu nói trái lương tâm này của mình, có thể giảm bớt tính cách lạnh lùng của thằng bé, còn giúp thằng bé học thêm được phẩm chất yêu thương người.

"Ừm!" Tô Siêu cười rất vui vẻ.

Mấy ngày sau, Tô Siêu được ông ngoại thằng bé đến đón đi.

Mà thím hai nghe nói quần áo mới của Tô Nhiên bị Tô Siêu đốt cháy mấy lỗ nhỏ, nên đã mua lại quần áo mới cho cô, Tô Nhiên cũng không từ chối, nhận, như vậy không ai nợ ai, là tốt nhất.

Mấy ngày tiếp theo, Tô Nhiên thì ở lại các nhà khác làm khách vượt qua.

Cô rốt cuộc cũng được gặp hai người mà cô luôn tâm niệm muốn gặp được — Bạch Tuyết và Vũ Lộ. Nhưng mà càng về sau cô mới phát hiện ra, cô và hai cô ấy không thể trở về được lúc chuyện gì cũng có thể giữ bí mật cho nhau được nữa, cùng nhau bày mưu tính kế.... giữa khoảng cách giữa quan hệ bạn bè và người thân tốt đẹp kia nữa.

Hiện tại, cô đối với hai người bọn họ, nhiều hơn chỉ là chị mà thôi.

Bởi vì độ tuổi tâm lý của Tô Nhiên với Bạch Tuyết, Vũ Lộ kém nhau thật sự khá xa, giữa các cô có một khoảng cách không thể dùng bùn có thể lấp lại được, trong lòng Tô Nhiên rất buồn phiền, rất buồn phiền, Trùng sinh có lúc cũng không phải một chuyện tốt!

Mặc dù cô có nhiều hơn hai người bạn thân, nhưng lại mất đi hai người em họ không giấu nhau bất cứ điều gì.

Kỳ nghỉ đông sẽ không kết thúc tại đó, ba người nhà họ Tô lại bắt đầu lắp đặt các thiết bị ở lớp phụ đạo, mà Tô Nhiên cũng thừa dịp cha ở nhà nhắc nhở ông: “Cha, sự nghiệp ngành dệt của cha vừa mới khởi sắc, năm nay cứ từ từ đã, cha không cần gấp, làm đâu chắc nấy về sau mới nhanh chóng phát triển.”

Tô Tường đối với ý kiến của Tô Nhiên rất coi trọng, suy nghĩ kỹ một chút về đạo lý này, vì vậy quyết định trong năm mới, cứ từ từ đã không cầu đột phá, chỉ cầu vững vàng. Tạo lập một cơ sở tốt, mới là đạo lý đúng.

Tô Nhiên thấy cha chấp nhận ý kiến của mình, mới thở ra một hơi, năm nay tương lai của ngành dệt suy vong! Cha, cha nhất định phải từ từ, không nên gấp.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Khai Giảng, Nhớ Đến Valentine Cầu Huyết. . .

Đi học, đi học, lại một học kỳ nữa bắt đầu.

Nhưng mà, lễ khai giảng năm nay rất đặc biệt, tại sao? Bởi vì vừa đúng lễ tình nhân.

Tô Nhiên vừa đi vào phòng học, đã nhìn thấy trên bàn của mình có rất nhiều chocolate và hoa hồng, vui vẻ, hắc hắc, vận đào hoa của bản thân đã nở rộ rồi.

Nhìn xa về phía sau, trên bàn Tần Trạch cũng chất đầy chocolate và hoa hồng, sau đó vừa ngẩng đầu, lại phát hiện trên bàn Từ Hải Dương ở trước mặt cũng đặt đầy những vật phẩm. nhưng tinh tế quan sát thật kỹ sẽ phát hiện, trên bàn Từ Hải Dương số lượng chocolate sẽ ít hơn của Tô Nhiên và Tần Trạch.

haz, những đứa trẻ đáng thương, đây đều là ngây thơ của tuổi trẻ đã qua!

Tô Nhiên đem những cất kỹ những chocolate đó, tính toán lúc rảnh rồi, mở từng cái ra, những chocolate đều bao hàm tâm ý của một thiếu niên nào đó, cô sẽ không chà đạp lên tâm ý của các thiếu niên thiếu nữ đó.

Một lát sau, học sinh trong phòng học dần dần nhiều hơn, Từ Hải Dương nhìn thấy chocolate trên bàn vẻ mặt rất bình tĩnh, còn lấy một cái túi lớn ra, đem chocolate và hoa hồng đặt vào đó. Tô Nhiên im lặng, xem ra đứa nhỏ này ở tiểu học đã nhận được rất nhiều, haz, bọn nhỏ bây giờ, càng

ngày trưởng thành càng sớm rồi, trước đó vài ngày, chính cô còn bị em họ mình "Cầu hôn" !

Tô Nhiên có chút mong đợi, Tần trạch nhìn thấy một bàn chocolate sẽ phản ứng như thế nào, hưng phấn, kích động hay là cao hứng quá khóc lớn, hắc hắc ~~

Đột nhiên, đột nhiên ánh mắt tất cả các bạn học đều tập trung đến một điểm sáng nào đó, "Oa ~" tiếng thán phục liên tiếp. trong mắt các cô bé đều lấp lánh như mộng ảo, phát sáng lên.

Tô Nhiên ngẩng đầu, nhìn lại.

Đó là một cảnh tượng rất đẹp, một đầu tóc ngắn sạch sẽ, tròn mắt đen lấp lánh, da thịt sáng bóng màu đồng cổ cô đọng lại trên bóng lưng gầy gò của cậu bé, đứng ở trước cửa lớp, gương mặt tuyền thoi với cùng bạn bè trò chuyện.

Ánh mắt của Tô Nhiên hơi ẩm ướt, cậu ấy lại cao lên, cũng rắn chắc hơn, cả người trên người lộ ra một cỗ bừng bừng hướng lên Sinh Mệnh Khí Tức, ấy là sao tràn đầy tinh thần phấn chấn cùng hi vọng. Màu xanh lá cây đồng phục học sinh ấy là sao vừa người, sẽ không tựa như thì ra là trống rỗng, hẫng và Kim hữu nhân nói chuyện phiếm, thái độ không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, tiến lùi có độ, thậm chí so sánh là lão sư Kim hữu nhân còn có một cỗ hạ bút thành văn tự nhiên, xem xét lại Kim hữu nhân ngược lại có mấy phần thận trọng.

Thật không dễ dàng Tần trạch mới kết thúc cuộc nói chuyện với Kim Hữu Dân, xoay người chạy vào phòng học. Thiếu nam thiếu nữ cũng che đậy trái tim của mình, rất đẹp trai, một chàng trai có khí thế.

Nhưng mà cũng rất áp lực.

Đúng lúc này, ánh mắt Tần Trạch sáng lên, sau đó mấy bước đã chạy đến trước bàn học, mở một hộp chocolate ra, nhét vào trong miệng: "Vừa đúng lúc bụng tớ đang đói."

Ha ha, nhìn khuôn mặt đáng yêu không chú ý đến chuyện vật vãnh của Tần Trạch, chút áp lực lúc này cũng tan biến, các bạn học đều nở nụ cười, mà các bạn gái đều vuốt khuôn mặt đỏ ửng của mình, ngượng ngùng .

Sau nửa học kỳ, tâm xuân của các bạn nhỏ dường như bắt đầu động.

Tô Nhiên quay đầu, nhìn một bên gương mặt đang ngây ngốc của Tần Trạch, mở miệng: "Nghỉ đông đi đâu vậy?"

Tần Trạch ngượng ngịu nói: "Bị ông già bắt đến nơi đặc huấn quân đội dành cho thiếu niên ."

"Ông già? Là ai vậy?" trước đây chưa từng nghe Tần Trạch nói đến có người thân có quyền thế như vậy.

Tần Trạch cũng không che giấu, rất tự nhiên nói: "Chính là ông cụ đã dạy tớ võ thuật, hình như là đại tướng, nhưng mà bây giờ ở nhà nhàn rồi, nên nhận tớ làm cháu nuôi."

Đại Tướng! là người đã vào quân đội được mấy chục năm rồi, lập được vô số công lao mới có tư cách lên được chức vị đó , Tần Trạch lại được ông ấy nhận làm cháu nuôi, cậu ta có phúc như thế nào mới được như vậy chứ!

Bọn nhỏ đều điên cuồng, ánh mắt nhìn Tần Trạch không hiểu sao càng cuồng nhiệt hơn.

Mặc dù trong lớp bọn nhỏ trong lớp người có tiền không ít, nhưng mà người có quyền lại không có mấy người, Triệu Giang Phong cũng chỉ là một nhà giàu mới nổi sau đó cùng chính phủ và mấy người quan chức có

quan hệ một chút mà thôi. Mà Tần Trạch là cháu nuôi của Đại Tướng, mặc dù là như vậy so với bọn họ cấp bậc cao hơn mấy lần. Tần Trạch sau này tiền đồ nhất định sẽ sáng lạng. cho dù không bước vào được chính quyền trung ương, nhưng ở các tỉnh huyện chắc chắn là được.

Lập tức, giá trị của Tần Trạch như được lật mình, bảng xếp hạng của trường trung học Minh Tú có lẽ sẽ thay đổi.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch dường như bắt đầu cách xa mình, hơi khó chịu.

Tần Trạch, tứ năm mơ cũng muốn cậu trở nên ưu tú hơn, nhưng mà khi cậu thật sự trở nên ưu tú hơn, tứ lại sợ, sợ thân phận địa vị cậu cao, sẽ không nhìn thấy tứ ở phía sau yên lặng phấn đấu. Cậu bây giờ, không giống như kiếp trước nữa, không phải ta thì không cưới?

Một ngày trôi qua rất nhanh, Tô Nhiên lại không có một chút tinh thần nào.

Lúc tan học, Tần Trạch vẫn như trước đây muốn cùng Tô Nhiên chạy bộ, lại phát hiện không thấy Tô Nhiên đâu cả.

"Kỳ lạ, túi sách của cậu ấy vẫn còn để trên bàn, nhưng người lại đi đâu rồi."

Tần Trạch lẩm bẩm, đi ra khỏi phòng học, một cô bé gương mặt đỏ bừng, lảo đảo va vào lồng ngực Tần Trạch: "Tần Trạch. Tứ...tứ thích cậu."

Mà ở phía sau cây cột, giọng nói ngây ngô khẩn trương của một cậu bé đồng thời vang lên: "Tô Nhiên. tứ thật sự rất thích cậu, cho nên có thể. làm bạn gái tứ được không!"

Hai âm thanh vang lên cùng nhau, hai đôi trẻ đều kinh ngạc nhìn về cặp đôi khác ở phía sau cây cột.

Tần Trạch và Tô Nhiên tầm mắt giao nhau, sau đó duy trì như vậy.

Trong ánh mắt của Tô Nhiên có hốt hoảng, chột dạ và căng thẳng.

Trong ánh mắt của Tần Trạch ngoại trừ kinh ngạc, còn lại là muốn làm sáng tỏ mọi chuyện.

Ánh mắt đẹp của cậu ánh lên tươi cười nói: "Người anh em, cậu cũng bị người ta tỏ tình!"

Giọng nói tự nhiên, ngay cả một chút mùi dấm chua cũng không có, giống như đang hỏi một câu "Cậu ăn cơm chưa?" một câu hỏi không thể bình thường hơn được nữa, Tô Nhiên chán nản, đây chính là sự khác biệt giữa yêu và không yêu sao? Tần Trạch, cậu không thích tớ ư? Cứ nghĩ rằng cậu kiên quyết che chở trước mặt tớ, vì tớ mà khiêu chiến Triệu Giang Phong, khi nhận khăn quàng cổ và bao tay của tớ... vui mừng mỉm cười, nói lên cậu ít nhất cũng có chút gì đó thích tớ.

Haz, Tô Nhiên tâm trạng đột nhiên xuống dốc.

Cô chưa xót mỉm cười nói với cậu bạn kia: "Thật xin lỗi, tớ không thể nhận lời với cậu được, bởi vì tớ đã có người trong lòng rồi, mặc dù cậu ấy không thích tớ."

Trái tim cậu bé kia, tan nát dưới đất.

Mà Tần Trạch Dương đang mỉm cười như ánh mặt trời, khóe miệng cũng cứng lại.

Người anh em của cậu, đã có người trong lòng rồi, hơn nữa đối phương lại không thích cậu ấy! Là tên khốn kiếp nào, lại có thể chướng mắt

người bạn hoàn mỹ của cậu ta như thế! Tức chết cậu mất. Đột nhiên nhìn thấy Tô Nhiên nhìn thoáng qua Từ Hải Dương đang đâm đầu đi đến, Tần Trạch tình cờ nghĩ đến một số việc, rất khéo thật sự rất khéo lại đụng nhau rồi.

Chẳng lẽ là cậu ta? Nhất định là cậu ta! Tần Trạch nhớ đến Tô Nhiên thường nhìn theo bóng lưng Từ Hải Dương, lộ ra vẻ mặt đau thương, nhất định là Tô Nhiên thích Từ Hải Dương, nhưng là trái dưa chuột đắng, lại không thích cậu ấy, cậu ấy mới biểu hiện đau lòng như vậy.

Sắc mặt như muốn chết vậy.

Tức chết đi được. người anh em của cậu hoàn mỹ như thế kia, trái dưa chuột đắng ghét kia lại sao lại không thích người anh em của cậu như vậy.

Tần Trạch nổi giận, chặn Từ Hải Dương lại hướng về cầm cậu ta hung hăng một đấm.

Từ Hải Dương phản ứng không kịp, vừa vặn bị đánh, cả người bay ra ngoài, trượt ngã năm, sáu thước gì đó mới dừng lại, có thể nghĩ, một năm đấm này của Tần Trạch, bao hàm bao nhiêu tức giận của Tần Trạch.

A! cô bé gửi thư tình cho Tần Trạch sợ hãi hét lên!

A! cô bạn học đi sau Từ Hải Dương cũng chạy đến hét lên!

Hả! Tô Nhiên xoay đầu lại, không rõ nguyên nhân, không biết chuyện gì xảy ra!

Nữ sinh thứ nhất kêu lên sợ hãi là do cảm thấy Tần Trạch rất ngầu, mà nữ sinh thứ hai là vì lo lắng cho Từ Hải Dương ngã nhào mà lo lắng hét chói tai, còn Tô Nhiên lại hoàn toàn ở ngoài tình huống, trong đôi mắt ngoài mê mang vẫn là mê mang!

Tần Trạch từ trên cao nhìn xuống Từ Hải Dương, cắn răng nghiêng lợi: "Cậu nghe kỹ cho tở, có người thích cậu, đó là phúc khí của cậu, cậu không nên ở trong phúc mà không biết hưởng, Thôi đi, càng nói càng tức giận, dù sao, cậu cũng nên trân trọng người thích cậu!"

Nói xong cũng không quay đầu lại, trực tiếp đeo cặp sách lên lưng và đi, ngay cả người anh em hoàn mỹ của cậu cũng không nhìn

Đùng! Đùng! Đùng!

Tô Nhiên trên đầu toát ra ba dấu chấm hỏi thật lớn, chuyện gì xảy ra!

Ngược lại nữ sinh lúc này đưa thư tình cho Từ Hải Dương, mặt ửng hồng: "Anh Tần Trạch, anh rất đẹp trai, yêu anh chết mất, anh nhất định là biết em tỏ tình bị từ chối, nên báo thù cho em phải không? Ô ô, Tần Trạch đại nhân, anh rất dịu dàng, ừ ~~ yêu anh, cả đời!"

Tô Nhiên giật mình một cái, tê dại chết cả người.

Từ anh Tần Trạch đến Tần Trạch đại nhân, trời ạ, Tần Trạch sức quyến rũ của cậu có phải quá lớn rồi không. Rõ ràng nửa năm trước chỉ là cậu bé ngốc nghếch!

Tô Nhiên trong lòng tràn đầy oán niệm, nhóc con, nếu như sau này cậu bị người khác ăn, cẩn thận bị thiên lôi đánh xuống đưa cậu đi luân hồi!

Ở bên kia, người họ Từ nào đó hoàn toàn không được nhìn đến, lau vết máu ở khóe miệng mình.

Đứng dậy, xốc bọc sách bị rơi dưới đất lên, vung ra trên người, im lặng rời đi —— bóng lưng ấy sao mà cô đơn mà lạnh lùng làm sao.

Đầu xuân gió cuốn những chiếc lá khô trên mặt đất, khiến Từ Hải Dương rất đáng thương và cô đơn.

Valentine, ở nơi này xảy ra tình tiết cầu huyết, cũng đi qua, Tô Nhiên về đến nhà, nhìn đám chocolate, cảm thụ hết tâm ý của học sinh, tất cả đều ném cho Đình Đình giải quyết.

Sau đó nằm ở trên giường, âm thầm tìm kiếm vương mắc và hờn dỗi trong lòng đối với Tần Trạch.

Mặc dù, cô là một người trưởng thành, ở trong thân xác của một đứa bé 13 tuổi, rõ là đủ ngây thơ, nhưng là nếu như đây là lời nói của Tần Trạch, lại nói cô ngây thơ, cô cũng muốn tức giận.

Có lẽ đây chính là điều mọi người thường nói, yêu sâu, so đo cũng nhiều hơn.

Phần phụ khác sau Valentine: bảng xếp hạng Phong Vân mới nhất của trường trung học cơ sở Minh Tú.

Đứng đầu bảng Phong Vân: Tần Trạch chỉ số danh tiếng: năm ngôi sao

Thứ hai bảng Phong Vân: Tô Nhiên chỉ số danh tiếng: 4,5 ngôi sao

Đứng thứ ba bảng Phong Vân: Kim Đông chỉ số danh tiếng: 4 ngôi sao

Xếp thứ 4 bảng Phong Vân: Từ Hải Dương chỉ số danh tiếng: 4 ngôi sao.

Thứ năm bảng Phong Vân: Hoàng Tuấn Phong chỉ số danh tiếng: 3,5 ngôi sao

Lớp bốn gần đây nở mày nở mặt, bốn bị trí đầu trong bảng đều là người của lớp bốn, mà vị thứ năm cũng là anh em cùng sinh ra tử với Tần Trạch, haz, lớp bốn không muốn nổi tiếng cũng khó khăn.

Kim Hữu Nhân lại rất vui sướng, trong lòng thoải mái thân thể béo mập, ngay đến cả dự đoán trước Triệu Giang Phong đến gây phiền phức cũng không có, mà hiệu trưởng lại vì trong lớp 4 có biểu hiện xuất sắc, nên cũng tính toán tăng tiền lương cho Kim Hữu Nhân. Cho nên Kim Hữu Nhân nhìn thấy Tô Nhiên và Tần Trạch thì liền coi bọn họ như tổ tông để hầu hạ.

Mà Tần Trạch và Tô Nhiên, được hiệu trưởng trao tặng danh hiệu "Học sinh mẫu mực của trường trung học Minh Tú", đây chính là vinh dự cao nhất trong trường Minh Tú, năm trước vinh quang này đều trao tặng cho người đầu thủ khoa cuộc thi tốt nghiệp trung học! Hiện tại Tần Trạch và Tô Nhiên, may mắn nhận được danh hiệu vào lúc này, đây tuyệt đối là hai người mà trước đây chưa có sau này cũng chẳng tìm thấy nữa.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cầu Cầu, May Mắn May Mắn . . .

Lúc đó Tô Nhiên đang suy nghĩ, vì sao lại phải vất vả như vậy, vì sao lại muốn sống trong một khu nhà cao cấp, danh tiếng, địa vị, quyền thế, nếu như có thể, cô chỉ muốn có một mảnh ruộng tốt, một gian nhà lá, sau đó nuôi con chó con, được ngắm trời chiều, trồng đủ loại cây.

Bị người ta nói không có chí hướng cũng tốt thôi, bị người mắng không có tiền đồ cũng được, dù sao con người lúc còn sống cũng sống được vài chục năm, miệng cười thường mở ra quá khứ, sau đó hai mắt nhắm lại, thì không còn thấy ai nữa! cuộc sống thoải mái, đơn giản như vậy, mình lại lựa chọn những ngày tháng cực khổ, buộc chính bản thân mình làm những việc mà ngay cả bản thân cũng không thích

Tô Nhiên phải không thích giao tiếp với người khác, nhưng bởi vì muốn gia đình mình giàu có hơn, không để để cho bà ngoại và dì nhìn mẹ một cách thương hại nói: "Ba đưa con gái của mẹ con lại nghèo nhất, con cho mẹ mấy ngàn tệ, con lấy lại đi, coi như cho Nhiên Nhiên nộp học phí, hoặc là mua chút đồ ăn ngon."

Loại thương hại này đã kích lòng tự ái của Tô Nhiên, bởi vì loại thương hại này bao hàm cả ý nghĩ mẹ cô không đủ sức nuôi gia đình, bao hàm một loại tình thân "Xem thường", rồi còn bao gồm một quan tâm không có cách nào cự tuyệt, nhưng mà loại quan tâm này khiến người ta rất đau lòng, tức giận và phát điên.

Mỗi lần đến thời điểm này, Tô Nhiên cũng cố gắng kiềm chế lại oán hận trong lòng, sau đó cười nói với bà ngoại: "Bà ngoại, bà cầm đi, con

không thiếu tiền đâu ạ."

Cô vô cùng kiên quyết, nhưng lại bị một câu nói của dì chặn trở lại: "Sau này lớn lên, có tiền, lúc đó đền ơn cho bà ngoại."

Cô không còn lý do cự tuyệt, mà lòng tự trọng cũng không cho phép cô khóc lóc om sòm.

Sau đó bà ngoại và các dì cao giọng trò chuyện, mà mẹ bắt đầu bận rộn, quét sân, nấu cơm, trông những đứa trẻ còn nhỏ, mà Tô Nhiên ở trong đám đông cười ảm đạm.

Thật ra thì cô không cần những điều thương tiếc như thế này, dì và bà ngoại tốt, cô có thể nhìn thấy, cũng sẽ ghi ở trong lòng, sau khi lớn lên tuyệt đối sẽ không quên, số tiền này, cô cầm, rộn lòng!

Cho nên, sau khi cô trọng sinh vẫn cố gắng hết sức.

Cố gắng thay đổi tình cảnh nhà mình, cố gắng thay đổi chính mình, cố gắng thay đổi Tần Trạch, để tất cả mọi người hạnh phúc hơn, cuộc sống tươi đẹp hơn, nhưng mà cuộc đời có rất nhiều việc, không phải mình cứ cố gắng sẽ làm được, chẳng hạn như, tình cảm của Tần Trạch đối với bản thân.

Cho dù Tô Nhiên biết, tất cả mọi chuyện không thể vội vàng, chậm rãi chờ đợi, sẽ có một ngày hoa sẽ nở, nhưng mà Tần Trạch càng ngày càng xuất sắc, cô trở nên sợ, trở nên vội vàng, muốn làm cho Tần Trạch ngay lập tức một lòng yêu mình, bất kể có bao nhiêu cô gái xinh đẹp tài giỏi xuất hiện, trong mắt cậu, chỉ thích một mình cô "Thích đến mức mất hồn, có chút ngốc".

Mấy ngày nay, Tô Nhiên vẫn luôn luôn u ám, tuy có một số ý kiến với lớp phụ đạo, nhưng lại không để tâm, thái độ đối với Tần Trạch cũng không mặn không nhạt .

Văn Phương và Lý Yến nhìn ra Tô Nhiên có điểm gì đó không thích hợp, nhưng lại ăn ý không mở miệng, họ vẫn đi cùng Tô Nhiên, ăn cơm, trêu đùa, nhìn những hoa khô và hot boy trong trường.

Nhưng mà, thái độ với Tần Trạch thì không bằng trước kia, điều này khiến cho Tần Trạch rất buồn bực.

Cũng không khỏi suy đoán lung tung.

Chẳng lẽ là vì mình đánh người Tô Nhiên thích nhất Từ Hải Dương, cho nên giận mình, trời ơi, Tô Nhiên coi trọng nhất là người nghĩa khí, không thể nào vì như vậy mà giận mình được!

Vậy. Còn có lý do gì nữa sao, khiến Tô Nhiên lại đối xử lạnh nhạt với mình như vậy, trước vẫn luôn mỉm cười ngọt ngào với mình cơ mà.

Tần Trạch trên đầu còn vài cọng tóc, bị hấn hành hạ đến tan tác ~~ buổi tối nằm trên giường, vẫn còn nhìn chiếc khăn và bao tay Tô Nhiên đan cho mình than thở, haz, ngày mai lại là một ngày buồn bực!

Ngày qua ngày bỗng chốc đã đến tháng tư, cảnh xuân rực rỡ, chim hót hoa thơm, vạn vật phủ thêm màu xanh hoa cỏ, cả vùng đất được thay một màu áo mới, mà tâm trạng của Tô Nhiên vẫn còn ở trong trạng thái ngủ đông, không hồi phục giống như vạn vật.

Mà tâm trạng của Tần Trạch càng ngày càng kém, cả người trầm xuống, ngay đến cả Tiểu Hoàng cũng vô tình bị cậu áp đến mức trầm theo, ép tới mức không thở nổi, rất nhiều bạn học, muốn làm quen, cũng bị ánh mắt giống như sói đói đó dọa sợ phải nhượng bộ lui binh, haz ~

Tần Trạch, Tần Trạch, nóng nảy lo lắng, làm cái gì cũng không vừa ý, ánh mắt cậu nhìn Tô Nhiên, hình như trở nên buồn bã .

Văn Phương và Lý Yến nhìn thấy vậy, trong lòng rốt cuộc xả được cơn giận, cái tên ngốc kia, cuối cùng bị dày vò rồi, đối với cậu ta quá tốt, thật đúng là cứ như Tô Nhiên nhà chúng ta nợ cậu ta vậy!

Vì vậy Tô Nhiên lại cố ý chiến tranh lạnh, mà Tần Trạch giống như là sói đói cuồng bạo. Thi giữa kỳ đã kết thúc!

Thi giữa kỳ, thứ tự xếp hạng không có gì thay đổi, Tô Nhiên lần này tiến bộ hơn, rốt cuộc nhảy lên vị trí thứ nhất. Mà Tần Trạch lại đành phải đứng sau Từ Hải Dương Chi, nhưng mà hai người vẫn đứng trong top 10.

Khi Kim Hữu Nhân tuyên bố thành tích, cũng không có phản ứng gì nhiều, nhưng lại mỉm cười đối với ba người, tỏ vẻ chúc mừng.

Văn Phương và Lý Yến thậm chí cũng không nói lời chúc mừng, ở một bên miễn cưỡng ngáp một cái, coi như là đáp lại. Hai người bạn này xấu quá ~~

Còn các bạn học khác lại vô cùng bình tĩnh.

Thành tích này đã ở trong dự liệu của mọi người, tất cả mọi chuyện đều là đương nhiên.

Mà Tô Nhiên và Tần Trạch vẫn đang "Chiến tranh lạnh", cũng trong thời gian thi giữa kỳ năm nhất trung học đó, khu dạy học phụ đạo của Tô Nhiên cũng đã được xây dựng lên.

Lớp phụ đạo nằm ở đối diện trường tiểu học, trường trung học Minh Tú cũng cách đó không xa, đặt tên là lớp phụ đạo "Cầm tú", cái tên này cũng không có nguồn gốc gì lớn, chính là Tô Nhiên chỉ thuận miệng nói, và Triệu Xuân vừa nghe, cảm thấy rất được, không nói hai lời, sử dụng luôn.

Cầm tú (về sau lớp phụ đạo gọi là Cầm tú) đã bắt đầu hoạt động, chủ yếu chia làm hai bộ phận, bộ phận thứ nhất là tập trung vào việc quản lý

học sinh tiểu học, bởi vì người lớn buổi ngày phải đi làm, không có thời gian dạy kèm cho những đứa bé, vì vậy liền đem những đứa bé đó đến gửi, muốn Cẩm Tú chăm sóc hộ.

Công tác ở bộ phận này, là làm điểm tâm chiều cho bọn nhỏ, cơm tối, còn đốc thúc việc làm bài tập, kiểm tra, giảng giải, bình thường chia làm hai loại đó là phụ đạo bình thường và phụ đạo đặc biệt. lớp phụ đạo bình thường thời gian cố định là 6 giờ tối, chủ yếu những đứa bé lớp 1,2, số lượng bài tập ít, hơn nữa phụ huynh thường đón sớm. Mà lớp phụ đạo đặc biệt lại bắt đầu vào lúc 8 giờ tối, học sinh làm xong bài tập ở nhà xong, sẽ luyện tập thêm một chút, tiếp tục tập trung tiến hành ôn luyện. bộ phận này nhận được khá nhiều học sinh đăng ký, có khoảng 50 đứa bé.

Một phần khác còn lại là nhằm vào những ngày nghỉ của học sinh trung học, toán học, Anh ngữ, ngữ văn, khoa học, bốn môn, mà Tô Nhiên lại còn là một cố vấn.

Tuyển Giáo viên, là một vấn đề.

Thật may là ở năm 2003 này, nhà nước đối với việc quản lý các giáo viên vẫn còn lỏng, lúc này các giáo viên trong trường vẫn có thể làm công việc khác ở ngoài , mà tiền lương Cẩm Tú trả cho mỗi giáo viên lại không tồi, nên cũng tuyển được 5 giáo viên tiểu học, mỗi thầy cô sẽ kèm cho mười đứa bé, Triệu Xuân và bà ngoại, bà nội cũng giúp một tay, sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, cũng xem như khá ổn.

Ngày nghỉ mời mấy thầy cô giáo dạy ở trường trung học, những giáo viên này lúc đầu không nghe Tô Nhiên chỉ huy, dù sao Tô Nhiên cũng chỉ là một học sinh, nhưng sau khi biết "Tô Nhiên" chính là học sinh xuất sắc trong trường Minh Tú, hơn nữa bị Tô Nhiên đã cố gắng thuyết phục và nói rõ ràng kế hoạch của nàng thì mọi người đều đồng ý, đều cam tâm tình nguyện làm theo.

Sau khi giáo viên dạy học cho học sinh trung học cũng đã chuẩn bị xong, việc tuyển học sinh đã dễ dàng hơn nhiều.

Rất nhanh nhóm học sinh đầu tiên đã đến đăng ký, khoảng 30 đứa bé, mặc dù vẫn còn ít, nhưng mà Triệu Xuân và Tô Nhiên cũng không nản lòng, bởi vì điều này so với dự đoán của hai người tốt hơn nhiều.

Để lấy được lòng tin mọi người, Tô Nhiên đặc biệt thúc đẩy ôn tập trong thời gian cuộc thi chuyển cấp, bởi vì danh tiếng bên ngoài của cô, cho nên học sinh đăng ký học rất nhiều, nhưng số học sinh tuyển thực sự chỉ có 300 người, sau này có người muốn đăng ký, nhưng bởi vì số học sinh đã quá nhiều, nên Cẩm Tú không nhận thêm nữa, không ngờ như vậy ngược lại danh tiếng của Cẩm Tú lại tăng vọt, vật hiếm mới quý, Cẩm Tú ngừng việc thu nhận học sinh, khiến cho một số người có tiền rất thất vọng, vì tuyển sinh đúng thời điểm học sinh đang sắp thi tuyển cấp nên đúng như dự đoán trước, lệ phí Cẩm Tú thu cũng tăng lên dần, khiến Triệu Xuân kiếm được rất nhiều tiền.

Sau khi toàn bộ mọi thứ ở Cẩm Tú đã đi vào ổn định, Tô Nhiên để cho mẹ quản lý, nàng đến lớp vào đúng hai khóa vào ngày thứ bảy và chủ nhật, thời gian còn lại cô vẫn đến cung thiếu niên luyện tập Violin, cô luyện được hơn nửa năm rồi, cũng sắp đến ngày thi, để thành thạo Violin rất khó luyện, Tô Nhiên ngoại trừ việc học tập phần lớn thời gian đều vui đầu vào việc luyện tập đàn Violin.

Thình thoảng cô lại đến nhà bà nội một lần, đột nhiên nghe được thấy ông bác của cô nói (chính là anh trai của ông Tô Nhiên) A Hoàng đã sinh chó con được mấy tháng rồi, Tô Nhiên mới kích động chạy tới nhìn.

May Mắn dễ thương của cô, cô muốn đến xem chú chó nhỏ này một lát.

Vừa nhìn cô đã thấy một chú chó nhỏ tròn vo đang lảo đảo đi lại trên nền xi măng trước nhà ông bác một cách thích thú, nó có màu đen đang dùng cái mũi mềm mại của mình ngửi mấy cây cỏ đuôi chó mọc lên giữa khe hờ xi măng.

Hắc hắc, chú chó nhỏ màu đen này của nhà cô trước đây tên là May Mẫn(Kiếp trước ấy ạ))) , thật ra nó cũng không phải đen toàn bộ, mà trước bụng và giữa trán có màu trắng, sau khi lớn lên, màu đen sẫm đó còn có lẫn một ít long màu vàng, mà đôi mắt đen láy lại biến thành màu trà, lỗ tai dựng rất cao, phần lông trên lưng hơi cứng, nhưng đám lông trên đuôi lại rất mềm mại, vuốt rất thoải mái.

Màu đen, màu đen, ha, tìm được rồi, chính chú chó nhỏ này.

Lúc này May Mẫn, rất nhỏ, hai tay là có thể bế nó lên được, đôi mắt nho nhỏ, có chút tò mò nhìn Tô Nhiên.

Rất đáng yêu! Tô Nhiên sờ sờ lỗ tai nho nhỏ của May Mẫn, sau đó gãi gãi cằm của nó, may mắn thoải mái ư hử mấy tiếng, sau đó nhẹ nhàng, nhẹ nhàng liếm tay Tô Nhiên một cái, rồi vui sướng dao động cái đuôi nhỏ của mình.

Tô Nhiên rất vui, ghé mặt mình tới gần, liều mạng cọ cọ cọ vào đầu nó, hu hu, May Mẫn, có thể gặp lại được may thật tốt.

May Mẫn mất vào kỳ nghỉ đông năm thứ nhất đại học của Tô Nhiên, không phải tự nhiên chết, mà là bị mấy người trộm cho trong thôn cho ăn bã thuốc.

Nghe cha nói, May Mẫn đã liều mạng cố gắng đến hơi thở cuối cùng để đi về, đợi đến khi trở về nhà, nó kêu ư ử một tiếng rồi mới đi , sau đó ánh mắt nó xám ngắt, bốn chân cũng cứng ngắc, trong miệng hộc ra bọt màu trắng, rõ ràng nó đã vô cùng vất vả, nhưng vẫn cố gắng không tắt thở, nhất định đợi đến khi cha trở về, mới bằng lòng rời đi, tất cả tình cảnh đó

khiến cho một người đàn ông như Tô Tường cũng đỏ cả mắt, Triệu Xuân thậm chí thề sau này không bao giờ nuôi chó nữa.

Thật sự rất lo lắng! lo lắng!

May Mẫn, chú chó tốt, mày có biết tại sao lúc đầu tao lại đặt cho mày một cái tên tầm thường như vậy không?

Không phải hi vọng mày mang đến cho gia đình chúng ta Đại Cát Đại Lợi, mà chỉ muốn cho mày có thể biến nguy thành an, bình yên tránh thoát mỗi một lần gặp tai họa, nhưng mà.

May Mẫn, nhóc ngoan của mẹ, lại cùng mẹ sống một lần nữa trên đời nhé, bằng lòng không?

Tô Nhiên, đem May Mẫn đặt ở trước mặt A Hoàng, sau đó bản thân lui về sau cách đó một đoạn.

May Mẫn, cho mày một cơ hội lựa chọn, chính mày hãy lựa chọn cho kỹ?

May Mẫn, trước tiên ở dưới bụng A Hoàng lăn mấy vòng, mà Tô Nhiên cũng không vội, cô chậm rãi chờ, dường như nếu May Mẫn không đến, cô sẽ không đứng lên.

Cuối cùng, sau khi May Mẫn chơi đùa mệt, phát hiện Tô Nhiên sắp hóa thành tượng đá, nó nghiêng cái đầu nhỏ, rồi le đầu lưỡi hồng hồng ra nghiêm túc, rất nghiêm túc nhìn Tô Nhiên.

Nhìn thấy vậy trong lòng Tô Nhiên hơi lưu luyến, được rồi, được rồi, nhóc con, tao đang lừa gạt mày thôi, nếu mày không đến đây, tao cũng sẽ chờ đến lúc mày đến!

Đột nhiên, nhóc con kia, lắc lắc bốn cái chân nhỏ, chạy như điên vào trong lòng Tô Nhiên, quá vui mừng khiến Tô Nhiên ngã ngửa ra sau.

Ôi, cái mông của tao.

Nhóc con ở trong lòng Tô Nhiên, tròn tròn mắt, lè lưỡi, phe phẩy cái đuôi nhỏ của mình.

Hắc! hình như mày rất đặc ý!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mẹ, Sóng Gió Mang Thai. . .

Triệu Xuân là một người không thích động vật, bởi vì bà đặc biệt thích sạch sẽ, mà nếu có động vật nhỏ sẽ làm cho nhà loạn lên. Ba Tô và Tô Nhiên lại vô cùng thích động vật nhỏ bất kể là mèo hay chó, ngay cả con gà con vịt nhỏ cũng rất yêu thích.

Mọi người thường nói, Tô Nhiên là phiên bản nhỏ của Tô Tường, bất kể là vẻ bề ngoài, hình thể hay tính cách.

Khi Tô Nhiên ôm May Mắn về nhà, Triệu Xuân đang ở nhà trong tính toán sổ sách trong ngày, mà ba Tô ở trong xưởng dệt, đến tối thứ bảy và chủ nhật mới về nhà cho nên lúc này không ở nhà.

"Mẹ chó nhỏ nhà bác cả có thể bắt về nuôi được rồi, con muốn nuôi một con." Tô Nhiên nhẹ nhàng nói với Triệu Xuân đang hết sức chăm chú.

Cô có chút thấp thỏm, không biết mẹ sẽ phản đối kịch liệt như thế nào đây? Nhưng bất kể mẹ có phản đối như thế nào cô cũng quyết tâm muốn nuôi.

"À, vậy con bắt một con về nhà đi, như vậy cũng có thể trong nhà cho chúng ta." Triệu Xuân cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời.

Ặc, Tô Nhiên đem tất cả những lời nói mình đã chuẩn bị sẵn để phản bác lại nuốt trở về, kinh ngạc không thôi!

"Mẹ, con không nghe lầm chứ, mẹ lại có thể trực tiếp đồng ý như vậy." Khó có thể tin.

Triệu Xuân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên giữa đồng số sách: "Cái con bé này." Mới vừa muốn nói tiếp, ánh mắt lướt qua đôi mắt đen lung liếng của May Mẫn, đang le cái lưỡi hồng hồng ra nhìn về phía bà~

Sau đó mặt của của bà vui vẻ như gió xuân, cười rục rờ giống như hoa hướng dương.

"Nhiên Nhiên, con làm việc gì thật sự càng ngày càng nhanh nhẹn đó, muốn nuôi con chó con đã bắt một con chó về, nhìn đáng vẻ rất thông minh con đã đặt tên cho nó chưa?" Triệu Xuân trong giọng nói cũng mang theo vui vẻ hớn hở.

Được rồi, được rồi, mẹ, mẹ kiếm được nhiều tiền lãi nên rất vui vẻ, hiện tại hỏi mẹ cái gì, bà cũng đều đồng ý.

Tô Nhiên cũng vui vẻ thoải mái, tiết kiệm bao nhiêu hơi sức để thuyết phục.

"May Mẫn, con hi vọng nó đại cát đại lợi, luôn luôn bình an sống khi già rụng hết răng, đi đứng không không tiện, ánh mắt cũng mờ đi không thấy rõ, đời sau của nó sẽ lại tiếp tục bảo vệ nhà của chúng ta an khang!" May mẫn thuận lợi, hắc hắc, cô đặt một cái tên không hay, nhưng lại bao hàm bao nhiêu tâm ý của cô.

"Ừ, cái tên rất hay, nó ăn cơm chưa? Con ra sau nhà tìm cái tô, cho nó ăn một chút." Triệu Xuân dặn dò.

"Azzz." Tô Nhiên ôm May Mẫn, đặt nó ở trong nhà kho ở sân trước, ở trên một chỗ trống, cô trải một cái bao tải, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đặt nó lên. Nhóc con này sợ hãi dè bụng mình sát đất, bốn chân duỗi hình chữ đại nằm trên đất, cái mũi nhỏ căng lên, không dám động.

Nhìn thấy Tô Nhiên muốn đi, lo lắng thu chân của mình lại, muốn cùng đi ra ngoài, nhưng bởi vì nơi này xa lạ nên ngã một cái rất đau, khiến

Tô Nhiên rất đau lòng.

Vội vàng đi đến ôm lấy May Mẫn, cùng dẫn nó đi lấy cơm.

Chờ đến lúc lấy cơm xong, một lần nữa trở lại chỗ vừa này, cún con, bởi vì ngửi thấy được mùi thơm của cơm, cả khuôn mặt tiến đến gần tô cơm, bẹp bẹp bắt đầu ăn.

Tô Nhiên nhìn dáng vẻ dễ thương của May mẫn, chân giống như là mọc rễ vậy, không muốn đi nữa.

Sờ đầu một cái, gãi gãi nhột, nhéo lỗ tai, kéo kéo cái đuôi.

Tại sao lại có sinh vật đáng yêu như vậy tồn tại trên thế giới này, mặc dù May Mẫn là cô chó bình thường nhất trong những chú chó bình thường, nhưng Tô Nhiên lại cảm thấy vật thể trước mắt, là chú chó nhỏ đáng yêu nhất trên thế giới.

"May Mẫn, mày thật đáng yêu ~~" Tô Nhiên đắm chìm trong vui sướng khi gặp lại May Mẫn, hoàn toàn quên mất thời gian trôi qua.

Cho đến khi Triệu Xuân mặt đen lại: "Tô Nhiên, con tắm đi ngủ đi, cũng 9 giờ rồi, còn chưa ngủ ngày mai còn phải dạy học nữa!"

Tô Nhiên giật mình, tha thứ cho cô, cô sợ nhất là mẹ, kiếp trước và kiếp này cũng không có gì thay đổi.

Từng bước một quay đầu lại cùng May Mẫn lưu luyến chia tay, May Mẫn "U hử" gào thét, khiến trong lòng Tô Nhiên lại đau đớn

"Mẹ, nếu không cho May Mẫn ngủ trong nhà nhé." Cô không đành lòng ! Không đành lòng!

Triệu Xuân vẻ mặt hung dữ: "Không được!"

Nhìn thái độ cứng rắn của Triệu Xuân, Tô Nhiên đành khuất phục, May Mắn ~~

Nửa đêm, May Mắn rên rỉ càng lúc càng thê thảm hơn, Tô Nhiên nằm ở trên giường trần trọc trở mình, nhóc con! Rời xa mẹ, đi đến gia đình xa lạ ngày đầu tiên chắc hẳn rất sợ hãi.

Tô Nhiên len lén rời giường, nhẹ nhàng mở cửa phòng của mình, hi vọng không quấy rầy mẹ.

Mới vừa mở cửa, Tô Nhiên nhìn thấy phòng của mẹ vẫn sáng đèn, bên trong còn có âm thanh nói chuyện "Sột sột soạt soạt". Đột nhiên một đoạn trò chuyện truyền vào tai Tô Nhiên, cô nhất thời dừng bước.

"A Tường, tháng này cái kia của em chưa tối, anh nói có thể hay không?" Triệu Xuân giọng nói có chút lo lắng lại có chút mong đợi.

"Kế hoạch hoá gia đình không cho phép! Nhiên Nhiên mặc dù 13 tuổi, vượt quá xa khả năng có thể sinh đứa thứ hai 8 tuổi, nhưng chúng ta nếu vượt kế hoạch sinh đẻ sợ không được làm giấy khai sinh, nếu có, sợ không giữ lại được." Triệu Xuân giọng nói trở nên sa sút.

"."

Âm thanh phía sau càng lúc càng nhẹ, Tô Nhiên cố dùng sức để lắng nghe cũng không nghe được chữ nào nữa.

Tô Nhiên lén xuống dưới lầu, mở cửa, ôm lấy May Mắn đang yếu ớt kêu, suy nghĩ lại mọi chuyện: bây giờ là mừng một nửa năm sau, cuối tháng tư, mẹ và cha đang bàn luận chuyện này. Có phải là chuyện kia hay không?

Chuyện kia, Tô Nhiên có ấn tượng, năm đó, giờ phút này mẹ của cô bị sinh non, nghe bà nội nói lần đó tất cả đều là lỗi của cô, vốn dĩ cha và mẹ

đã quyết định sinh em bởi vì nhưng mà không biết chế độ như thế nào, đồng ý hay không đồng ý cho phép sinh con, cho nên tìm bà nội nhờ hỏi chủ nhiệm phụ nữ, đương nhiên chỉ là nói bóng nói gió mà thôi!

Mà bà nội lại là người đặc biệt thẳng, sẽ không nói dối.

Đến chỗ chủ nhiệm phụ nữ, liền hỏi chủ nhiệm: "À, chủ nhiệm, Triệu Xuân nhà chúng tôi muốn tối tới hỏi một chút, nếu mang thai, có thể làm giấy khai sinh cho con không. Không phải Triệu Xuân nhà tôi đâu, chủ nhiệm, bà không cần suy nghĩ nhiều đâu ~"

Vì vậy chủ nhiệm đương nhiên suy nghĩ nhiều, ba lần bốn lượt tới báo cho cha, nếu sinh ra là không tuân theo kế hoạch hoá gia đình ~ nếu sinh ra sẽ vi phạm quy định của quốc gia ~~ sẽ phạt một khoản tiền không nhỏ~~

Cha bị bà ấy chọc giận, không sinh thì không sinh! Nên đành bỏ!

Lúc đi sinh non, thầy thuốc nói: "Bà mang thai mới được vài ngày, ở chỗ chúng tôi dụng cụ tiên tiến nên mới kiểm tra được nếu bà đi kiểm tra bệnh viện ở địa phương chắc chắn không kiểm tra được, haz, nếu bà muốn phá thai, nên đợi thêm vài ngày nữa, đứa nhỏ thật sự còn quá nhỏ....."

Sau khi bỏ đi, mẹ rất đau lòng! Sớm biết như vậy sẽ không kêu bà ngoại đi, việc hư nhiều hơn là thành công!

Mà lúc Tô Nhiên biết chuyện này, đã là sau khi Triệu xuân sanh non, lúc ấy cô còn tò mò hỏi cha: "Cha, là con trai hay con gái?"

Cha trừng mắt, tức giận nói: "Đứa bé, có gì hay mà hỏi!"

Tô Nhiên lập tức im lặng, bị giật mình, cha cô rất hiền lành bây giờ bỗng nhiên tức giận.

Cuối cùng cha lại thở dài nói: "Chỉ là một vũng máu!"

Tiếng than thở nặng nề, rơi vào đầu của Tô Nhiên lại nặng trĩu, dù là hôm nay, Tô Nhiên vẫn cảm nhận được khoảnh khắc bi thương đó, là một người đàn ông trưởng thành mất đi một đứa con còn chưa kịp nhìn thấy mặt mà đau lòng.

Tô Nhiên nhẹ vuốt May Mắn nó cuối cùng cũng yên tĩnh lại, dựa vào trong ngực cô, cô hạ quyết tâm, chuyện này cô nhất định phải thay đổi!

Nàng nhẹ nhàng để may mắn đang ngủ say xuống, sau đó nhanh chân chạy lên lầu, như cơn gió đứng trước mắt Triệu Xuân: "Mẹ, ngày mai phải đến bệnh viện địa phương kiểm tra, rồi xin giấy khai sinh!"

Triệu Xuân sững sốt! Đứa nhỏ lại nổi điên gì đây nữa?

"Đây là chuyện của người lớn con biết cái gì! Còn không mau đi ngủ!" Triệu Xuân không nhin được đuổi người, bà đang rất buồn phiền !

" Mẹ ~~" Tô Nhiên cau mày, kêu một tiếng thật dài: "Sinh thêm một em bé nữa! bất kể là lần này thật sự có hay không có, chúng ta cứ đi khám xem, nếu như không có mẹ và cha hãy cố gắng một chút, nói không chừng sau này sẽ có, nếu quả thật có rồi, nói không chừng, bởi vì thời gian mang thai còn quá ngắn, bệnh viện kiểm tra không ra được?"

Triệu Xuân nhìn chăm chăm Tô Nhiên, có chút tức giận, cũng có chút động lòng: "Đứa bé này, không biết con biết những điều này từ đâu!"

Tô Nhiên ngồi bên cạnh Triệu Xuân, ôm cổ của bà đầu dựa vào đầu Triệu Xuân, lỗ mũi có chút chua: "Mẹ ~~ sau này sinh em trai hay em gái, chờ con lên cao trung, lên đại học, muốn ở trường, đi xa nhà, đến lúc đó, có em con bầu bạn bên cạnh cha mẹ, trêu chọc mẹ cười, làm cho mẹ tức giận, như vậy mẹ sẽ không cô đơn lạnh lẽo, cũng sẽ không cảm thấy cuộc sống nhàm chán. Chờ em trai hoặc em gái, trưởng thành, con sẽ cùng em hiếu kính cha mẹ, một nhà bốn người chúng ta sẽ vui vẻ sống cùng nhau, như vậy rất hạnh phúc đúng không mẹ?"

Âm thanh của cô rất dịu dàng, mặt của Triệu Xuân cũng dần nhu hòa hơn, cuộc sống như thế bà cũng đã từng suy nghĩ, bà thực sự động lòng.

"Nhiên Nhiên, con vĩnh viễn là con gái tốt của mẹ." Triệu Xuân vỗ vỗ vai Tô Nhiên, hốc mắt ẩm ướt, "Đứa bé ngoan, nhà chúng ta gần đây có ít tiền, cũng không quá túng thiếu như trước đây, mấy ngày nữa đến ngày 1 tháng 5 rồi, mẹ dẫn con vào nội thành mua một ít quần áo mới. cuộc thi giữa kỳ con đứng đầu mẹ và bố con cũng chưa chúc mừng con, Haz, con đứa bé này, lên sơ trung, càng ngày càng đỡ lo còn giúp đỡ được gia đình nữa."

"Mẹ ~~" Tô Nhiên ôm chặt lấy Triệu Xuân, hiếm khi có cơ hội nũng nịu, kiếp trước, cô hi vọng có thể cùng mẹ gần gũi như vậy, có thể làm nũng với mẹ, bây giờ rốt cuộc cũng thực hiện được.

Thật ra thì, yêu một người, thì cần gì phải bày tỏ thái độ chứ?

Nếu cứ bày tỏ như vậy, chỉ sợ sẽ cùng người mà mình yêu thương càng ngày càng xa cách nhau!

Tô Nhiên nhìn mẹ cười, buông xuống mọi lo lắng trong lòng, yêu một người, nên chịu đựng tổn thương mà người mình yêu mang đến, yêu một người không chỉ có ngọt ngào, cũng sẽ có tổn thương.

Tình yêu không có sự công bằng, người nào thích người nào nhiều hơn chút, nên nỗ lực nhiều hơn một chút.

Ngày hôm sau, trước lúc Tô Nhiên đi học, cố ý dặn dò Triệu Xuân, đừng gọi nói gì với bà nội, nếu làm như vậy sẽ đứt dây động rừng, sẽ không tốt gì cả. Ngược lại cứ trực tiếp đi, cứ thoải mái như vậy sẽ dành được 8 phần thắng lợi.

Tô Nhiên làm cho mẹ bớt lơ lửng, nếu như không được, trở về sẽ nghĩ biện pháp khác,

Triệu Xuân hiểu rõ nên gật đầu, tối hôm qua, chờ sau khi Tô Nhiên trở về phòng ngủ, bà gọi điện nói với Tô Tường về những lời mà Tô Nhiên nói, Tô Tường cũng rất cảm động, hai người nói nhỏ thật lâu, cuối cùng quyết định, sinh thêm một đứa bé, để gia đình vui vẻ hơn.

Bây giờ sự nghiệp của bọn họ đã dần dần bước vào quỹ đạo, nuôi một đứa bé nữa, cũng không phải là gánh nặng.

Có thêm một đứa nhỏ, hai người nghĩ tới đây, cũng ngọt ngào mỉm cười.

Liên dựa theo ý tưởng của Tô Nhiên, đi thử một lần, biết đâu sẽ có!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tim Đập, Chạm Nhẹ Bên Môi . . .

Sáng sớm, lúc Tần Trạch nhìn thấy Tô Nhiên, Tô Nhiên đang học bài.

Khi cậu mang theo đám mây u ám, tính toán yên lặng đi qua cô, Tô Nhiên đột nhiên quay đầu, nói: "Cho cậu, hôm nay sữa tươi ấm, bây giờ mặc dù thời tiết lại bắt đầu nóng, nhưng mà vẫn nên uống đồ ấm có lợi cho dạ dày."

Trên mặt Tô Nhiên có 5 phần nghiêm chỉnh, 3 phần quyến rũ, còn có 1 phần xấu hổ cuối cùng là 1 phần khó chịu.

Tần Trạch nhìn vẻ mặt sinh động trên mặt của Tô Nhiên, nhìn cô trong lúc vô ý khẽ cong đôi môi lên, còn có một ít nũng nịu, trái không khống chế được nhảy lên kịch liệt .

Cậu lập tức cầm lấy sữa tươi, trở lại chỗ ngồi, đợi đến lúc Tô Nhiên quay đầu lại, tim của cậu mới bắt đầu dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Cậu xoa ngực, rất là kỳ quái lắm bầm lâu bầu: "Chẳng lẽ mình mắc bệnh tim, nếu không tại sao lại đập nhanh như vậy chứ?"

Cầm lấy sách giáo khoa, mắt len lén nhìn về phía lưng Tô Nhiên , sau đó nhếch miệng cười khúc khích: "Tô Nhiên đối với mình hình như có chút nhiệt tình."

Ngón tay phải hướng về phía lưng Tô Nhiên chọc chọc, tay trái cầm một quyển bài tập Anh ngữ, hắc hắc, cậu tính toán lợi dụng cơ hội hỏi bài

tập, tiến một bước xác nhận, Tô Nhiên đối với mình đã bớt lạnh nhạt rồi không.

Ngón tay không biết nặng nhẹ chọc sau lưng, Tô Nhiên đau đến nhe răng nhếch miệng, tên ngu ngốc này, không biết mình bởi vì luyện võ thuật, sức lực trở nên rất lớn sao?

Cô cau mày quay đầu, vừa muốn lên tiếng chửi rửa, lại cảm giác một vật ấm áp xẹt qua mình

Đôi môi.

Ánh mắt của cô bỗng nhiên mở lớn, cô nhìn chăm chăm Tần Trạch, ngây người, thời gian giống như dừng lại vào thời khắc này, chỉ còn lại những cánh hoa đào bay loạn ngoài cửa sổ, gió mát thổi đầy phòng học, chiếc rèm cửa sổ màu trắng của phòng học giống như một chú chim tung cánh.

Tô Nhiên cảm giác được tất cả các giác quan của mình lúc này, trở nên rất nhạy cảm, ngay đến cả những hạt bụi ở trước mắt cũng trở nên rõ ràng, mà trên đôi môi của bản thân lại hiện lên một chút rung động, khiến cho toàn bộ thân thể nàng nóng lên.

3 giây sau, mặt của hai người cũng trở nên đỏ bừng, Tô Nhiên cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, nhanh chóng xoay người, ngón tay lau môi của mình, cảm thấy thật là nóng, không biết là bởi vì toàn thân quá nóng, khiến đầu ngón tay cũng nóng, hay là bởi vì đôi môi quá nóng, khiến cho toàn thân cũng trở nên nóng bỏng.

Ô ~ Tô Nhiên đầu "Phanh" một tiếng, đụng trúng phía trên bàn học, nhưng là cô lại không cảm thấy đau.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế bản thân bình tĩnh bởi vì trong khoảnh khắc này cô có một kích động muốn xoay người lại ăn luôn "Tần

mồ", hazz, Tô Nhiên, cô vẫn luôn kiêu ngạo vì bản thân biết kiềm chế? Bởi vì đôi môi bị đầu ngón tay chạm qua một chút, đã bắt đầu tan rã, thất bại thảm hại, a a a, Tô Nhiên ơi, chẳng lẽ bản thân lại bị Tần Trạch ăn đến sít sao à?

Đồng thời, trán Tô Nhiên dựa vào mặt bàn, hai tay vô lực rũ xuống ở hai bên, nhắm mắt lại, đỏ mặt, đang nỗ lực hạ nhiệt độ của bản thân xuống.

Mà Tần Trạch ở bàn sau, nhìn mình chăm chăm ngón tay mình, có vẻ ấm lên.

Trái tim, giống như lại bắt đầu nhảy kịch liệt, Tần Trạch dùng một cánh tay khác che lên lồng ngực của mình, sau đó hung hăng bắt lấy da đầu của mình, giống như một quả bóng cao xu xì hơi, trên đầu bốc lên một đám khói trắng, nằm bẹp dí ở trên bàn.

Lý Yến không nói gì nhìn hai người nằm ở trên, chịu không thêm nhìn đến ~

Ngồi cùng bàn Tần Trạch, Lỗ Tri Nan cũng liếc mắt, có phải những người có thành tích tốt, đều ngu ngốc như vậy chứ?

Tan giờ học, Tô Nhiên và Lý Yến cùng nhau về nhà.

Mới vừa đi tới cửa trường học, Tô Nhiên đã cảm thấy có cái gì không đúng. Làm sao lại nhiều người như vậy? Còn giống như có cảnh sát, chẳng lẽ ở trước cửa trường học xảy ra chuyện gì sao?

Nhưng mà Tô Nhiên cũng không để ý lắm, lúc các cô đến gần mới phát hiện, Triệu Giang Phong đột nhiên đứng ở trước mặt cảnh sát. Thấy các cô ra ngoài, Triệu Giang Phong cười một tiếng rất kỳ lạ, chỉ vào Tô Nhiên Lý Yến nói: "Chính là các cô ấy, bắt lại cho tôi!"

Phía sau mấy cái cảnh sát vừa nghe thấy Triệu Giang Phong ra lệnh liền bao vây các cô lại.

Một người nhóm cảnh sát nói với Tô Nhiên và Lý Yển: "Chúng tôi là đội cảnh sát hình sự cục công an, bây giờ nghi ngờ hai người các cô liên quan đến một vụ án cố ý đả thương người khác, xin theo chúng tôi trở về cục hỗ trợ điều tra!"

Thế này mà là mời sao, không đợi Tô Nhiên và Lý Yển nói chuyện, còng tay lạnh lẽo đã còng vào tay hai cô.

"Chú tại sao bắt chúng tôi?" Lý Yển vội la lên.

"Ai nói chúng tôi bắt cô? Hỗ trợ điều tra có hiểu hay không! Nói chuyện cẩn thận một chút đi!" Một cảnh sát tuổi trẻ tuổi trừng mắt nói với Lý Yển.

"Hỗ trợ điều tra không cần thiết phải mang còng tay chứ?" Tô Nhiên lạnh lùng nói.

"Hừ! Chúng tôi làm việc không cần cô dạy, con mẹ nó ít nói nhảm đi! Tôi nghi ngờ cô là nghi phạm, thì tôi có quyền mang còng tay!" Một tên cảnh sát mập quát với Tô Nhiên.

Hai người đem Tô Nhiên và Lý Yển áp lên xe cảnh sát.

Mà Tần Trạch đang muốn về nhà, nhìn thấy cảnh này, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, dường như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực của mình.

Toàn thân cậu run rẩy, có một loại cảm giác khó tả trải rộng toàn thân.

Đúng, cậu đang sợ!

Cậu nhìn xe cảnh sát càng chạy càng xa, loại cảm giác sợ hãi này bao phủ lên chỗ yếu ớt nhất trong lòng hắn.

Đồ khốn kiếp! Triệu Giang Phong, cậu chờ đó cho tôi !

Tần Trạch bước lên xe đạp, phóng nhanh như phát điên chạy về phía nhà ông cụ, cậu cắn răng, thống hận, tại sao, mình lại có thể nhỏ yếu như vậy, rõ ràng đã so với trước kia trở nên mạnh mẽ rất nhiều rất nhiều, lại phát hiện mình cái gì cũng không bảo vệ được.

Tô Nhiên, Tô Nhiên, mặc dù còn chưa biết rõ, tại sao tớ đối với cậu có thể không giống như trước, nhưng cậu đối với tớ nhất định là rất đặc biệt! Cho nên. Bất luận kẻ nào cũng không được tổn thương cậu!

Xe cảnh sát đang chạy trên đường, chỉ một lát sau, đã nghe thấy âm thanh của Triệu Giang Phong truyền đến từ buồng lái: "Dương đội trưởng, lát nữa tìm mấy anh em chăm sóc thật tốt hai cô ta một chút, mẹ, đánh người của tôi, tôi sẽ cho cậu ta nếm tư vị giống như vậy, ha ha!" Sau đó là âm thanh của tên mập mập lúc này hét lên với Tô Nhiên: "Không thành vấn đề, lát nữa đem hai đứa nó vào phòng thẩm vấn, tìm mấy tên trẻ tuổi mặc thường phục vào dạy dỗ chúng nó cho nín lòng gân cốt, chắc chắn, đáng tiếc, hai cô bé xinh đẹp!"

"Hắc hắc, vậy phải cảm ơn đội trưởng Dương rồi!" Triệu Giang Phong cười nói.

"Triệu Giang Phong, cậu đừng quá đắc ý, Kiên gia gia của Tần Trạch là thượng tướng, nếu cậu dám động vào Tô Nhiên, cậu nhất định sẽ không được sống yên đâu." Lý Yến hét lên.

"Hừ, lão già kia đã sớm về hưu, tuyên bố mặc kệ chuyện của những người trẻ tuổi, hơn nữa Tần Trạch chẳng qua chỉ là cháu nuôi, ba tôi cũng không biết Tần Trạch là người nào! Hắc, Tần Trạch cũng liền chỉ giả bộ tỏ ra uy phong trước mặt bọn cô mà thôi, gần đây quan hệ giữa ba tôi và công an rất tốt, muốn khiến Tần Trạch đau lòng còn không phải quá dễ dàng rồi sao. Nhìn kỹ hai người các cô một chút, đáng dấp cũng không tệ, có tư vị

của tài nữ." Triệu Giang Phong liếm liếm miệng, trên mặt lộ ra rõ ràng dâm! Sắc! .

Lý Yến tức giận xì một tiếng khinh miệt, Tô Nhiên tỉnh táo quan sát cục diện, biết Triệu Giang Phong nhất định là muốn trả thù chuyện năm ngoái, cậu ta cũng điên rồi, chuyện đã lâu như vậy rồi, hơn nữa không trực tiếp tìm đến Tần Trạch, mà lại tìm đến Tô Nhiên, như vậy vừa làm nhục Tô Nhiên vừa mạnh mẽ đả kích Tần Trạch, một công đôi việc.

Triệu Giang Phong, cho tới hôm nay mới lộ ra bộ mặt thật, tính cách của người này không đơn giản, nếu như dùng trên con đường chính đạo, thì sau này nhất định sẽ có tiền đồ. Đáng tiếc.

Tô Nhiên nháy mắt cho Lý Yến, hai người hiểu nhau nên rất ăn ý khi Lý Yến thấy vậy bỗng chốc hiểu được ý của Tô Nhiên, sau đó cũng không nói chuyện nữa, cố giữ hơi sức, chuẩn bị có cơ hội sẽ chạy trốn, có thể tận công bất ngờ.

Bên kia vẫn còn tiếp tục.

"Ở trong đồn công an làm chuyện này không tốt lắm đâu?" Tên mập nói.

"Có cái gì không được, xảy ra chuyện chi cha tôi sẽ chịu trách nhiệm, anh sợ gì!" Triệu Giang Phong khinh miệt nói.

Chỉ lát sau, hai người bị đẩy vào phòng phỏng vấn, người được gọi là Dương đội trưởng mập đi vào, chỉ vào Lý Yến nói với tên cảnh sát quen: "Trước tiên đem cô bé này dẫn đi, tìm một căn phòng trói lại."

Tên cảnh sát kia lại kéo Lý Yến đi, thì Tô Nhiên nhiên đã đi trước một bước chặn ở trước thân cô.

"Ôi, không kịp đợi đến lượt sao ~ cô em, nhưng mà bây giờ còn chưa tới phiên cô em, cô em cũng đừng xen vào việc của người khác, nếu không ta tức giận lên có thể giết chết cô em...cô em có tin hay không?" Tên cảnh sát đó thấy Tô Nhiên dám ngăn cản anh ta nên uy hiếp nói.

"Anh đây là chấp pháp phạm pháp! Anh còn xứng làm cảnh sát ư? Không cảm thấy có lỗi với huy hiệu cảnh sát trên mũ sao?" Tô Nhiên không sợ hãi nói ra lời chỉ trích.

"Chấp pháp phạm pháp? Vậy lão tử sẽ nói cho mày biết, lão tử chính là luật pháp! Nếu không phải Triệu Giang Phong muốn mày, lão tử hiện tại đã làm thịt mày rồi!" Tên cảnh sát kia la lên.

"Tôi ở đây anh đừng hòng động vào bạn ấy!" Hiện tại điều duy nhất Tô Nhiên có thể làm chính là liều mạng bảo vệ Lý Yến, Lý Yến bị cô liên lụy, cô không thể lưu lại trong cuộc đời cô ấy một bóng ma khi bị chà đạp.

"Mày ngang bướng quá rồi đấy, nhóc con thôi." Đội trưởng Dương lên tiếng: "Tiểu Đỗ, cậu giáo huấn cô ta một chút." Đội trưởng Dương nói với tên cảnh sát kia.

Tiểu Đỗ được sự đồng ý của đội trưởng Dương, lại càng thêm kiêu ngạo, từ trong ngăn tủ móc ra một cây côn cảnh sát, phía trên còn lóe ra ánh lửa đom đóp.

"Chắc chắc, đây chính là cây côn điện áp hai trăm V, đánh ở trên người khẳng định rất sáng khoái đó!" Tiểu Đỗ cười gian chuẩn bị chích lên người Tô Nhiên.

"Con mẹ nó cậu ngu quá rồi đấy, đúng là con mẹ nó mới tới!" đội trưởng Dương mắng: "Nếu như cậu trực tiếp dí lên người cô ta sẽ để lại vết thương bên ngoài da , Tiểu Chu, cậu dạy dạy cậu ta đi!"

Một tên cảnh sát vừa đen vừa gầy bước tới, dùng chìa khóa mở mộ bên còng sắt trên tay Tô Nhiên ra, lại đem nó khóa tại trong một chiếc bình thủy tinh chứa đầy nước. Không đợi Tô Nhiên kịp phản ứng, người tên Tiểu Chu đó đã đem côn điện dí vào trong nước.

Tô Nhiên lập tức run một cái.

Lý Yển nhìn Tô Nhiên bị giày vò, nước mắt cuồn chảy, Tô Nhiên

"Như thế nào, có phải rất sướng khoái không!" Tiểu Chu hỏi. Điện côn nếu như trực tiếp đâm lên người sẽ lưu lại vết thương bên ngoài da, bây giờ có nước dẫn điện, có thể giày vò, nhưng sau đó lại không để lại chứng cứ gì,

"Hừ!" Tô Nhiên vẻ mặt trắng bệch, quật cường không nói lời nào.

Tiểu Chu vừa nhìn thấy gương mặt quật cường của Tô Nhiên, ánh trong mắt bốc lên một ngọn lửa, lập tức kéo dài thời gian hơn.

Tô Nhiên chỉ cảm thấy, thân thể giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn cắn cô vậy, cắn toàn thân, sau đó là cảm giác đau thấu xương.

Lý Yển "A" kêu một tiếng muốn chạy tới, nước mắt thi nhau chảy xuống, nhưng lại bị tên cảnh sát gọi là Tiểu Đổ kia kéo lại.

"Được rồi! Đừng điều chỉnh nữa nếu không sẽ chết đó!" Đội trưởng Dương mắng.

Tô Nhiên xụi lơ nằm ở trên bể nước, cả người không có một chút hơi sức nào nữa.

Lý Yển rút cuộc tránh thoát tay của Tiểu Đổ, vội vội vàng vàng chạy tới bên người Tô Nhiên, khóc rống.

Lúc Tô Nhiên cảm giác sắp té xỉu đến nơi, cửa phòng thẩm vấn “Bốp” bị đá văng.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tỏ Tình, Xem Như Thế Đi . . .

Sau tiếng nổ, một thiếu niên đứng ở trong đám tro bụi, ánh mắt lo lắng lập tức dừng trên người Tô Nhiên.

"Tần Trạch!" Đôi mắt Lý Yển đắm lệ mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Trạch như hung thần xuất hiện trước cửa, vui mừng gọi lớn.

"Mày là ai, ai cho mày xông vào đây?" Tiểu Chu rống to, tiến lên chặn Tần Trạch lại, Tần Trạch bộc phát khí thế kinh người, một áp lực vô hình bao trùm cả cục Công An .

Động tác Lưu loát, mạnh mẽ công kích, trong nháy mắt, Tiểu Chu đã nhào trên đất.

Mọi người trong cục cảnh sát bắt đầu hoảng loạn, rồi rút móc súng lục ra, nhắm ngay Tần Trạch, đội trưởng Dương hét lớn: "Lại dám đánh lén cảnh sát, đứng lại cho tôi, không được nhúc nhích! Cử động nữa, tôi sẽ nổ súng!"

Tần Trạch coi thường tất cả, đối diện với áp lực của cây súng không bị ảnh hưởng chút nào.

Cậu chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng những ngón tay thon dài cẩn thận nhẹ nhàng vuốt lên mặt của Tô Nhiên, dùng hết hơi sức cố nặn ra một khuôn mặt tươi cười: "Tô Nhiên, cậu ổn không?"

Tô Nhiên dùng sức mở mắt, nhìn vẻ mặt dịu dàng của Tần Trạch gần trong gang tấc, mỉm cười: "Cậu đã đến rồi!"

Ừ, Tần Trạch tới rồi, vậy thì không việc gì nữa cô có thể yên tâm ngủ, má ơi, cô thật sự quá mệt rồi!

Tần Trạch bế ngang Tô Nhiên, không nhìn đến mấy người đang che trước mặt hắn, trong ánh mắt lạnh khốc như phóng ra muôn vàn lưỡi đao: "Tránh ra!"

Mấy tên cảnh sát cầm súng lục, chỉ vào đầu Tần Trạch, nhưng không tự chủ được run rẩy, từng giọt mồ hôi lớn lăn xuống.

Đội Trưởng Dương nhìn các khớp ngón tay của Tần Trạch, rồi lại nhìn Tiểu Chu đang nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, nuốt ngụm nước miếng, tên nhóc này nhiều lắm chỉ là một học sinh trung học, vậy mà lại có lực bộc phát mạnh mẽ như vậy, quá kinh khủng!

Thế cục càng ngày càng giằng co, ngoài cửa một người mặc cảnh phục đi vào, là một người đàn ông mạnh mẽ cao lớn.

"Lão Dương! Các cậu đang làm cái gì ở chỗ này vậy!" Một âm thanh nghiêm túc vang lên.

"Cục phó Khương, chúng tôi đang tra hỏi mấy phạm nhân ở đây!" đội trưởng Dương toát mồ hôi, bất đắc dĩ đáp.

"Phạm nhân? Ai cho cậu bắt người! Được được được, trước tiên đem súng để xuống đã." Cục trưởng Khương nghiêm nghị quát lớn.

"Cái này, cái này là Triệu Giang Phong đến tìm đến bọn tôi, muốn chúng tôi đi bắt người." Đội trưởng Dương khổ sở nói, súng lục trong tay vẫn còn giờ lên.

Phó Cục Trưởng Khương vẻ mặt âm trầm, gật đầu một cái. Triệu Giang Phong ông biết, là con trai của một người lãnh đạo trực tiếp của ông

cục trưởng La, xem ra chuyện không dễ làm rồi đây, dù sao hai tên nhóc này ông đều không đắc tội được.

"Buông súng xuống hết cho tôi! Tần Trạch cậu có sao không?" Một người trẻ tuổi bước vào phòng nghiêm nghị quát lớn, sau đó nhìn về phía Tần Trạch quan tâm hỏi.

"Chú Trương, cháu không sao, nhưng mà bạn của cháu không ổn một chút nào, cháu đưa cô ấy đi bệnh viện trước." Sắc mặt Tần Trạch rất khó coi.

"Được, cậu mau đi đi, bên ngoài có xe, Tiểu Lý cháu cũng biết rồi." Người trẻ tuổi dặn dò, sau đó nhìn lướt qua cục phó Khương.

"Ha ha, đều buông xuống, đều buông xuống, bí thư Trương tại sao lại có thời gian rảnh rồi tới đây vậy?" Gừng Phó Cục Trưởng ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người như trút được gánh nặng bỏ súng xuống, thiếu niên này cho bọn hắn cảm giác, tựa như một hoành hành cùng thảo nguyên Nga Lang, sắc bén mà tàn nhẫn.

Tần Trạch gật đầu một cái, ôm Tô Nhiên, bước nhanh ra khỏi bất cảnh sát, mà Lý Yến cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

"Ôi chao, bí thư Trương thật là! Làm sao lại tự mình lên đây vậy, tôi đã nói ngài chờ tôi dưới đó một lát tôi sẽ xử lý mọi chuyện sao?" Cục trưởng Khương nịnh nọt nói.

Bí thư Trương liếc nhìn Tiểu Chu nằm dưới đất, nhóc con này, đúng thật là một cậu bé có tố chất, chỉ đi đặc huấn một kỳ nghỉ đông, đã đạt được trình độ này, lại có thể quật ngã được một được một người trưởng thành lại là một cảnh sát võ trang được huấn luyện, không trách được ông cụ coi trọng cậu bé như vậy!

Nghĩ tới đây, ông xanh mặt xoay người lại, lạnh lùng nói: "Khương Thành Chí, ông xem lại chuyện tốt mà cục các ông làm đi! Tần Trạch, là cháu nuôi của Thành Dương Minh! Hừ, không nên coi thường thân phận này, ông cụ không có cháu trai, chỉ có một cháu gái, hiện tại ông cụ đã hơn bảy mươi tuổi, có bao nhiêu người đến muốn tạo quan hệ với ông ấy, ông ấy đều cự tuyệt, nhưng là năm trước lại nhận người cháu nuôi này, còn cố ý đưa cậu bé đến căn cứ quân sự Đông Hải huấn luyện, chính ông ngầm lại xem, cậu bé có địa vị gì trong lòng ông cụ!"

Trong lòng Phó Cục Trưởng run rẩy, đưa tên Triệu Giang Phong và đội trưởng Dương này mắng trăm ngàn lần, bắt người tại sao không thông qua sự đồng ý của ông chứ? Xem ra lần này thảm rồi.

(Phía dưới có chút rắc rối, có thể trực tiếp nhảy qua, đọc có chút khó hiểu, chỉ cần biết rằng, Thành Dương Minh được trao tặng cấp bậc cao nhất trong quân đội —— thượng tướng! Hơn nữa rất coi trọng Tần Trạch.)

Nhà họ Thành cũng không phải là gia tộc bình thường, năm đó cha của Thành Dương Minh và Mao gia gia* là bạn chiến đấu, sau đó bất hạnh bị chết trong chiến tranh Trung Nhật, nên cũng được trao tặng bậc cao nhất trong quân đội là thượng tướng, mà khi đó Thành Dương Minh mới được gần 10 tuổi, vì an ủi con mồ côi của chiến sĩ chết trận, Mao gia gia đã nhận nuôi Thành Dương Minh, mặc dù không thể nào chăm sóc được chỉ là trên danh nghĩa, nhưng cũng coi như có ân tình phụ tử , sau này Thành Dương Minh tạo dựng sự nghiệp riêng, càng ngày càng xuất sắc, đợi đến khi quốc gia phát triển vững vàng, ông cũng được liệt vào thể hệ có công với nước.

(*) Mao Trạch Đông.

(Phía trên có chút rắc rối, có thể trực tiếp nhảy qua, đọc có chút khó hiểu, chỉ cần biết rằng, Thành Dương Minh được trao tặng cấp bậc cao nhất trong quân đội —— thượng tướng! Hơn nữa rất coi trọng Tần Trạch.)

Quốc gia niệm tình ông cụ đã lập vô số thành tựu cho quốc gia, khi ông về hưu, trao tặng cấp bậc cao nhất là Thượng Tướng (Đại Tướng), mà con trai duy nhất của ông cụ, làm chủ nhiệm quân cơ ở Giang Nam, bởi vì năm đó ông vẫn luôn chiến đấu ở trên tiền tuyến, cho nên lúc ông có con trai đã sắp 30 tuổi, mà lúc con trai ông sinh cháu gái cũng đã 30 tuổi cho nên cháu gái ông 13 tuổi vừa đúng bằng tuổi Tần Trạch.

Cho nên nhà họ Thành mặc dù ít người, nhưng thân phận lại rất cao, không phải cục trưởng cục công an của một huyện có thể làm lung lay được, Triệu Phú Cường (cha của Triệu Giang Phong) không biết rõ ràng đã gây ra chuyện, lại có thể trêu chọc vào một người như vậy.

Tần Trạch này là đối tượng bồi dưỡng của ông cụ, rất có khả năng không muốn công bố thân phận cháu nuôi là vì muốn nhận làm cháu rể đấy!

Hazz, Bản thân đã gặp xui xẻo rồi, chỉ hy vọng xui xẻo này không quá lớn, nhưng mà hai người Triệu Phú Cường và cục trưởng La chỉ sợ tai vạ đến nơi rồi! Trong lòng Phó Cục Trưởng Khương đang la hét.

Bên kia, bây giờ Tô Nhiên đang yên tĩnh nằm ở trong bệnh viện, Tần Trạch ngồi bên cạnh Tô Nhiên gọi điện cho người nhà: "Dạ, hôm nay con ngủ ở nhà bạn học, không cần lo lắng cho con đâu..., con sẽ chăm sóc thật tốt cho mình, Dạ, dạ, con biết rồi."

Tô Nhiên đang truyền nước biển, cười hỏi: "Mẹ cậu đồng ý à."

Tần Trạch cũng cười cười: "Ừ, tớ là con trai mà."

Tô Nhiên gật đầu, sau đó là thời gian dài trầm mặc, cô không biết nên nói những gì, mà Tần Trạch lại yên lặng nhìn Tô Nhiên, giống như đang suy nghĩ điều gì, cũng không nói.

Yên tĩnh, có thể khiến một người suy nghĩ như ngựa hoang mất cương, chạy loạn tán loạn.

Tô Nhiên nhắm mắt lại, suy nghĩ lung tung.

Một lát suy nghĩ đến chuyện trước đây không lâu, lúc chú hai ngã bệnh mình lấy thân phận người thân vào bệnh viện thăm bệnh, mà bây giờ cũng bản thân cũng vào bệnh viện; lát sau lại nghĩ đến, sáng hôm nay, rung động khi đầu ngón tay của Tần Trạch xẹt qua đôi môi của mình; một lát suy nghĩ đến chuyện, không biết mẹ đã đi làm giấy khai sinh chưa?

"Tô Nhiên, cậu ngủ rồi sao?" Tần Trạch nhẹ nhàng hỏi.

Tô Nhiên mở mắt, bởi vì đèn giường chiếu sáng mình, mà Tần Trạch lại trong bóng tối, cô không nhìn rõ mặt của cậu, chỉ cảm thấy Tần Trạch hình như chuyện gì đó rất quan trọng muốn nói với cô.

"Tô Nhiên, còn nhớ rõ lần trước tớ đã nói với cậu, cậu là người anh em tốt nhất với tớ không?" Giọng nói của Tần Trạch rất dịu dàng.

"Ừ." Tô Nhiên lặng lẽ đồng ý một tiếng.

"Cậu đối với tớ thật sự rất tốt, tốt đến mức có đôi lúc tớ nghĩ sao trên thế giới này lại có một người tốt như vậy, từ lần gặp đầu tiên đã cố ý đối xử tốt với tớ? Sau đó, tớ đã biết được đáp án, bởi vì, Tô Nhiên cậu là thiên sứ tốt đẹp nhất trên thế giới, đặc biệt đến đây để an ủi đứa bé không có người yêu thương như tớ."

Tần Trạch cười, cười rất nhẹ, rất hạnh phúc.

"Tớ." Tô Nhiên đang muốn nói, lại bị ngón tay Tần Trạch chạm lên môi.

"Xuyt, hãy nghe tớ nói đã." Tần Trạch nghe Tô Nhiên không nói nữa, thu tay về, "Kể từ gặp cậu, cuộc đời của tớ tốt đẹp đến tớ cũng khó có thể tin, thành tích thay đổi tốt hơn, nụ cười của mẹ nhiều hơn, hiện tại ông còn nhận tớ làm cháu nuôi, dạy ta rất nhiều rất nhiều thứ mà tớ chưa từng được nhìn được nghe thấy, những đồ vật này đã kích thích tớ, mỗi lần làm được những động tác có độ khó cao, còn tính toán được đáp án, cuối cùng tớ cũng học rất nhanh, ông cụ càng ngày càng yêu thích tớ, trong lòng tớ cũng càng ngày càng kiên định hơn."

"Tớ cảm thấy được cuộc đời của tớ trở nên thuận lợi như vậy, tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp, cảm giác bản thân rất tốt, khiến cho cả người tớ cũng nhẹ nhàng hơn, thậm chí khiến cho tớ quên đi mất người anh em của mình, cho đến lúc bất chợt phát hiện ra cậu cách tớ càng ngày càng xa, càng ngày càng trở nên mờ nhạt, tớ mới bắt đầu hốt hoảng, lúc nào thì người anh em tốt của tớ đã chiếm vị trí quan trọng như vậy rồi."

Mặt của Tần Trạch chậm rãi tới gần, xuất hiện trong vầng sáng, Tô Nhiên nhìn gương mặt cậu thiếu niên càng ngày càng có nghị lực và sắc sảo, cảm thấy rất cảm động, rất cảm động.

"Hôm nay, lúc ngón tay tớ chạm phải môi cậu, tim của tớ đập rất nhanh. Khi nhìn thấy cậu bị bắt đi trước mặt tớ, tớ mới phát hiện, tớ thật sợ mất đi cậu, thật sự rất sợ cậu sẽ bị thương, lần đầu tiên tớ phát hiện ra, thì ra một người có thể sợ đến mức toàn thân phát run." Tần Trạch nhẹ giọng cười, ngón tay tỉ mỉ sờ lên khuôn mặt Tô Nhiên, lông mày, mắt, lỗ mũi, còn có. Đôi môi.

Mặt của cậu không biết tại sao lại biến đỏ.

"Ta ghét bản thân mình tại sao lại nhỏ yếu như vậy, nhỏ yếu chỉ có thể dựa vào người khác, mới có thể cứu cậu, Tô Nhiên, nhìn cậu cách tớ càng ngày càng xa, tớ rất sợ, Tô Nhiên, Tô Nhiên, Tô Nhiên, tớ đang suy nghĩ tình cảm của tớ đối với cậu rốt cuộc là tình cảm gì đây?"

Tần Trạch nhớ ký tên Tô Nhiên, mỗi lần đọc, ánh mắt lại trở nên trầm thêm một chút.

"Cô bé ngốc, tại sao khóc, tớ hiểu rất rõ cậu có người trong lòng, tớ cũng không biết rõ tình cảm cậu đối với tớ, nhưng mà, tớ nghĩ, rất nhanh, tớ sẽ biết, cho nên, trước lúc đó, cậu chờ tớ một chút, chờ tớ một chút, chờ tớ có thể thật sự nhận rõ tình cảm của mình, có năng lực cho cậu tất cả những gì tốt đẹp nhất, Tô Nhiên, không cần cách tớ càng ngày càng xa, nếu không, tớ sợ tớ không có cách nào giống như ngày hôm nay vậy, đuổi kịp cậu."

Tần Trạch dịu dàng lau sạch sẽ nước mắt trên mặt Tô Nhiên: "Cô bé ngốc!"

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch, càng nhìn lại càng cảm thấy Tần Trạch sao lại mê người đến vậy, ai nói chỉ có người đàn ông già dặn mới có mùi vị, người đàn ông nhỏ tuổi của cô như vậy khiến cô rất động lòng, khiến cô cam tâm tình nguyện chờ cậu.

"Ừ." Tô Nhiên khước miệng khẽ cong lên, nhanh chóng trả lời.

Tần Trạch nghe thấy vậy, vẻ mặt như bay bổng, mà ở trong phòng bệnh lại giống như đang bước vào một vườn hoa đào, chung quanh có thể thấy được màu hồng cánh hoa đang nhẹ nhàng bay múa.

Mặc dù, không nói rõ là thích cô, nhưng cô đã nghe ra trong lòng của Tần Trạch có một tình cảm đặc biệt nào đó với mình, nếu như không có gì bất ngờ. thì đó chính là thích rồi.

Tô Nhiên nhắm mắt lại, cảm thụ đầu ngón tay dịu dàng của Tần Trạch, đứa nhỏ này, hiếm khi có dũng khí như vậy ~~

Như vậy tính là tỏ tình rồi ~~ dù sao cô cứ cho là như vậy.

Lúc Tô Nhiên và Tần Trạch đang xác định tình cảm thì, Triệu Xuân và Tô Tường, đột nhiên mở cửa phòng bệnh.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bất Ngờ, Gặp Phụ Huynh

Khi Triệu Xuân và Tô Tường mở cửa, thấy một màn như thế này.

Một thiếu niên xa lạ, đem hai bàn tay của cậu ta sờ loạn trên mặt con gái của bọn họ, mà con gái của bọn họ vì bị tên sắc lang đó khinh thường mà nước mắt rơi như mưa.

Vì thế Tô Tường xúc động, hét lên: "Thằng bé này ở đâu ra, lại dám động tay động chân với con gái của Tô Tường này vậy." Vừa dứt lời, người đã đến trước mặt của Tần Trạch, vừa mới đưa năm tay lên, đang chuẩn bị cho tên nhóc trước mặt nhìn xem sự lại hại của mình, nhưng không ngờ Tần Trạch lại nhẹ đẩy thắt lưng Tô Tường, dưới chân nhẹ quét một vòng, trọng tâm cả người Tô Tường không vững, chỉ một xú nữa là ngã xuống đất, Tần Trạch dùng cánh tay mạnh mẽ đỡ Tô Tường đứng vững trở lại.

Tần Trạch cười thăm hỏi: "Chào ba của Tô Nhiên, cháu là bạn học của Tô Nhiên, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, lần đầu tiên gặp mặt lúc bác đưa áo mưa đến phòng học cho Tô Nhiên."

Tô Nhiên ở trên giường không biết làm sao: "Cha, mẹ, cậu ấy là bạn cùng lớp con, Tần Trạch. Hôm nay vì có cậu ấy con mới được cứu."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Tô Tường vẫn không vừa mắt Tần Trạch, chẳng nhé những điều ông vừa thấy là giả sao.

Ngược lại Triệu Xuân lại hào phóng hơn rất nhiều, mỉm cười hỏi: "Nhiên Nhiên nhà bác, từ nhỏ tố chất thân thể rất tốt, lần này là do không

cẩn thận, lại đụng phải dây điện, cũng may mắn có cháu, az, đứa nhỏ này, đúng là quá sơ ý không có chút cẩn thận nào của một cô gái đáng có cả."

Ha ha, Tô Nhiên hơi xấu hổ, đúng là cô hay quên thứ này thứ kia bình thường cũng không cẩn thận .

Mà lời Triệu Xuân nói, là do Tô Nhiên nói dối, cô suy nghĩ cẩn thận chuyện này một chút, những chuyện không tốt này vẫn nên giấu đi thì tốt hơn. Không nên làm cho cha mẹ lo lắng, cho nên sau khi vào bệnh viện, cô đã bảo Tần Trạch gọi điện nói cho ba mẹ Tô.

Tần Trạch đứng bên cạnh mỉm cười, bây giờ cậu đã buông xuống tâm sự trong lòng, hiện tại cậu cảm thấy cậu là người hạnh phúc nhất trong thiên hạ.

"Mẹ, mẹ đi làm chưa vậy?" Tô Nhiên đột nhiên nhắc đến chuyện này, trong lòng có chút căng thẳng.

Triệu Xuân nở một nụ cười thật thoải mái: "Bệnh viện ở địa phương đã giúp mẹ làm, cũng đã kiểm tra qua, mẹ không mang thai, bọn họ nói qua một tuần lễ nữa, có thể nhận giấy khai sinh rồi."

"Vậy, mẹ không mang thai sao?" Tô Nhiên nhìn vẻ mặt vui vẻ của Triệu Xuân, có chút nghi ngờ.

"Hắc hắc, mẹ con mang thai, nhưng bởi vì mới mang thai có mấy ngày, đến cả bệnh viện lớn cũng mới chỉ tạm thời kiểm tra ra, bệnh viện ở địa phương làm sao có thể kiểm tra ra được." Tô Tường cười, còn có tâm trạng vui sướng chờ đợi của người làm cha.

"Ha ha, cha mẹ, quá may mắn rồi, sau này gia đình chúng ta sẽ có bốn người rồi, nhưng mà chúng ta vẫn nên giấu đã, chờ nhận được giấy khai sinh, khi đó lại nói ra ngoài." Tô Nhiên vẫn cẩn thận nhắc nhở cha mẹ mình đang bị vui sướng làm choáng váng đầu óc.

"Được, được, cha mẹ biết." Triệu Xuân trừng mắt liếc Tô Nhiên, đột nhiên nghĩ đến còn có một người bị vắng vẻ này giờ, vì vậy lôi kéo cậu ngồi xuống bên cạnh.

"Cháu tên là Tần Trạch sao, trong nhà những ai?"

"Cha mẹ làm gì?"

"Thành tích học tập như thế nào?"

"Ông bà cháu còn khỏe không? Đối với cháu có tốt không?"

Trên đầu hai cha con Tô Nhiên toát mồ hôi, đây đâu phải là trò chuyện đâu, rõ ràng đang điều tra gia đình nhà người ta? Nhưng mà Tần Trạch ở trước mặt mẹ Tô Nhiên rất lễ phép, đối với những câu hỏi của Triệu Xuân, đều trả lời một cách rõ ràng, mà Triệu Xuân càng nghe càng vui mừng, đứa nhỏ này quen biết với ông Kiên, ha ha, có tiền đồ, có tiền đồ.

Cuối cùng, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, càng ngày càng hợp ý, Triệu Xuân lớn giọng nói: "Đứa bé này thật sự không tệ, về sau chăm sóc Tô Nhiên nhà bác nhiều hơn nhé, Tô Nhiên nhà bác rất ngây ngô, về sau cháu chỉ bảo con bé nhé, để cho con bé lanh lợi thêm một chút."

Mẹ ~~ cậu ấy ngốc hơn con đó, có biết không vậy? Ai dạy ai đây!

Mặc dù, Tô Nhiên nghe thấy lời mẹ già nói cực kỳ khó chịu, nhưng mà.

Nhưng vẫn còn may, là Tần Trạch cậu được mẹ tớ chấp nhận rồi! Nhớ đến kiếp trước, mẹ phản đối tớ qua lại với cậu! Do gia cảnh nhà cậu không tốt, hơn nữa thi đại học lại trượt, kiểm tra cũng không được khá lắm. thành kiến của mẹ đối với cậu giống như biển khó có thể lấp đầy được.

Mẹ luôn trừng mắt nhìn chăm chăm Tô Nhiên rồi nói: "Mẹ đã nói không được là không được, loại con trai như vậy có gì tốt, học tập không bằng con, gia cảnh lại không bằng gia đình chúng ta, nếu con gả đi, chỉ có thể chịu khổ mà thôi!"

Tô Nhiên kiên quyết phản kháng: "Mẹ, là con người thì tất nhiên sẽ có thời điểm thất bại, lúc cậu ấy thi lên trung học còn đứng Top 5 toàn lớp nữa cơ mà, lúc học cao trung còn là học sinh mũi nhọn trong ban nữa!"

Triệu Xuân nghe vậy lại giận hơn: "Những đứa con trai mà điểm thi lên trung học tốt như vậy, tại sao lúc thi đại học lại trượt, chắc chắn lúc học cao trung đã chơi bời lêu lổng rất nhiều!"

"Mẹ! Cậu ấy đang rất cố gắng học đại học, học ngành kiến trúc thiết kế cũng đạt được nhiều giải thưởng, các cuộc thi hàng năm đều đứng trong Top 5, còn chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm khóa đều khen cậu ấy có năng lực, lúc đi thực tập cũng được ông chủ khen ngợi!"

"Hừ, có ích lợi gì chứ! Những người học cái đại học kia đều không phải là người tốt, thành tích ở lớp học đứng Top 5 thì có gì đặc biệt hơn người chứ, con tốt nghiệp ở một trường đại học lớn trong cả nước, cậu ta chỉ được nhận chứng chỉ tốt nghiệp cấp ba, cái giấy chứng nhận chính quy kia là do mua mà có được thôi!" Triệu Xuân không thỏa hiệp!

Tô Nhiên tức giận đến phát hỏa, ra sức đóng sầm cửa lại: "Con chỉ thích cậu ấy thôi, trên đời này người đối xử với con tốt nhất là cậu ấy, cậu ấy cũng là người thích hợp nhất với con! Mẹ, dù mẹ có nói như thế nào nữa, con vẫn muốn gả cho cậu ấy."

Triệu Xuân cảm thấy cứng rắn không được gì ngược lại càng khiến con bé tức giận, nên đứng ngoài cửa bắt đầu thuyết phục nhẹ nhàng: "Nhiên Nhiên, cả cuộc đời của mẹ, cũng bởi vì không nghe lời bà ngoại con, cứ nhất định phải gả cho ba con, cho nên bây giờ vẫn nghèo nhất trong ba chị

em, để cho mọi người khinh thường, con nên nghe lời mẹ, mẹ cũng vì muốn tốt cho con mà thôi, ngoan, sớm buông tay đi, đối với con hay với cậu ta đều tốt, nếu không, sau này con sẽ khổ."

Tô Nhiên nghe thấy vậy, trực tiếp dùng gối che lỗ tai mình lại, trong lòng đau khổ: Tần Trạch, Tần Trạch, tại sao muốn ở cùng cậu lại khó khăn như vậy, tại sao mẹ lại không hiểu cho tình cảm của hai đứa chúng ta, tại sao chúng ta lén lút yêu nhau ba năm, đến năm bốn đại học mới công bố còn gặp nhiều phản đối như vậy, Tần Trạch, tại sao lại mệt mỏi như vậy chứ?

Tô Nhiên nghĩ tới đây, nhìn lại thái độ của mẹ đối với Tần Trạch, tâm trạng không biết vì sao càng thêm chua xót, cuộc sống chính là như vậy ư?

Có tiền, có tương lai, thì cái gì cũng có thể nói được.

Không có tiền, không có tương lai, thì con đường phía trước khắp nơi đều là chông gai.

Az, không muốn nghĩ đến nữa, mọi chuyện đã qua cứ cho qua đi, bây giờ đã qua rồi, tất cả mọi việc đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, không phải sao?

Tần Trạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Nhiên cười dịu dàng với mình, mặt lại không kiềm chế được đỏ lên, chộc cho Tô Tường tức giận trừng mắt mấy lần, mà Triệu Xuân thì lại che miệng cười trộm.

Buổi tối cứ trôi qua như vậy, hôm sau, bởi vì mới là thứ sáu, cho nên Triệu Xuân và Tần Trạch đi đến trường học, thuận tiện xin nghỉ cho Tô Nhiên, Kim Hữu Nhân đã sớm ra chỉ thị ngăn cấm, mà học sinh trong trường Trung học Minh Tú đầu ăn ý không bàn luận chuyện này, cho nên lúc Triệu Xuân nói Tô Nhiên không cẩn thận bị điện giật dẫn đến bị thương, phải xin nghỉ một ngày, Kim Hữu Nhân cũng không kinh ngạc, chỉ là trấn an Triệu Xuân mấy câu, cũng mong ước Tô Nhiên sớm khỏe lại.

Vì vậy trong một ngày này, Tô Nhiên ở lại trong bệnh viện yên tĩnh điều dưỡng thân thể, nhưng mà đến buổi tối thì lại rất náo nhiệt, trong phòng bệnh của Tô Nhiên chật ních các bạn học kể cả những người cô không quen biết, các học sinh nghe nói học sinh gương mẫu của bọn họ nằm viện nên cùng nhau đến thăm bệnh, bỗng chốc bệnh viện giống như biến thành trường học, cực kỳ náo nhiệt.

Sau đó, bệnh viện phải điều động tới nhân viên an ninh, mới có thể đem những học sinh này đuổi ra ngoài.

Tô Tường Triệu Xuân, mới thăm thiết cảm nhận được, con gái bọn họ thật, thật, nổi tiếng quá! Nổi tiếng đến mức làm cho người ta xấu hổ!

Lý Yến và Văn Phương là được Triệu Xuân tự mình dẫn vào, sau đó bà cùng Tô Tường ra ngoài.

Ba người Tô Nhiên xúm lại nói về chuyện chấn động lòng người tối qua, Văn Phương nghe xong lập tức hét lên, sau đó lại cảm thán, và đau xót cho Tô Nhiên và Lý Yến, cuối cùng, cô ôm Tô Nhiên và Lý Yến: “ Xin lỗi, ngày hôm qua mình không ở đó cùng các bạn!”

Lý Yến cùng Tô Nhiên đồng thời nói: “ Ngốc nghếch cậu không tới đó mới là chuyện tốt!”

Nói xong, ba người đều ngậm cười rồi ôm nhau ha ha nở nụ cười.

Cứ như vậy, sau mấy ngày nằm viện, Tô Nhiên đã vui vẻ trở lại, bắt đầu đi học trở lại.

Vừa vào cổng trường, Tô Nhiên đã cảm thấy bầu trời hôm nay đặc biệt xanh hơn, lá cây trong trường cũng xanh hơn, và tất cả các bạn học trong trường đều đáng yêu.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều vui vẻ chào Tô Nhiên, mà Tô Nhiên cũng vui vẻ đáp lại từng người, lúc đi vào trong lớp, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt của Tần Trạch, hai người hơi mặt đỏ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Đêm hôm đó, mặc dù, Tần Trạch không nói thích cô, nhưng cũng có nói cảm giác với Tô Nhiên không giống những người khác, còn nói cô chờ cậu, vậy có thể coi như là tỏ tình một nửa rồi.

Oa ~ thời gian trôi thật nhanh, tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp, Mùa hè, mùa hè mau đến đi.

Lúc Tô Nhiên đang vui sướng, thì bỗng nhiên nghe thấy mấy tiếng thảo luận nho nhỏ, khiến cho Tô Nhiên dựng lỗ tai lên.

“ Mọi người nghe nói chưa, hiện tại nước ta đang bùng phát một loại dịch cảm, rất kịch liệt, hình như có thể gây chết người đó.”

“ Đúng vậy! Hiện tại rẻ bản lam trong hiệu thuốc, và thuốc tiêu độc đều đã bán hết, ngay đến cả tỏi trong chợ giá cũng tăng gấp mấy lần.”

“ Tớ còn nghe nói, ở rất nhiều thành phố lớn không cho phép người tự tiện ra vào thành phố, những người phát sốt, nhảy mũi đều phải chuyển tới phòng cách ly!”

“ Cách ly, tại sao lại cách ly?”

“ Đương nhiên là bởi vì nó truyền nhiễm, bệnh này quá nguy hiểm, lại lan truyền nhanh, chỉ cần tiếp xúc với bệnh nhân, 89% sẽ lây bệnh.”

Nghe thấy lời nói của những đứa bé này, Tô Nhiên nhú mày, xem ra dịch SARS đã bùng phát khắp cả nước rồi! Az haz haz, cô cũng quên bég mất dịch bệnh này rồi, kỳ nghỉ dài hạn ngày mừng một tháng năm chắc chắn không được thoải mái rồi~

Nhưng cũng phải noi rằng đất Giang Nam này đúng là phong thủy bảo địa (Tốt), bão bão thối không tới, động đất động đất cũng không có, hạn nạn lụt cũng không đến phần nó, ngay đến cả SARS, ở thành phố Giang Nam cũng chỉ là một con cọp giấy, thấy nó đáng sợ, nhưng lại không có ai bởi vì nó mà chết, thật sự là dịch SARS này không lan truyền đến Giang Nam!

Cho nên lúc Tô Nhiên nghe thấy mấy đứa bé này nói chuyện với nhau, cô vẫn rất bình tĩnh....

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ước Hẹn. . .

Nghe các bạn học nói, công việc làm ăn của cha Triệu Giang Sơn xuất hiện khủng hoảng rất lớn, cho nên hẳn chuyển trường rồi, hình như xuất ngoại làm lại từ đầu.

Tô Nhiên vừa nghĩ đến người này lại thở dài, tự làm tự chịu, bị như vậy không đáng thương một chút nào.

Ngày mùng một tháng năm được nghỉ dài hạn bảy ngày, người ta kiên quyết chia thành ba ngày và bốn ngày chia như vậy thì được cái gì chứ? Thật là, muốn đi du lịch, thì cứ đi, không muốn đi du lịch, thì không đi thôi, điều này có thể tránh dịch SARS lan truyền được à?

Mẹ cô tuân thủ ước định với cô, mang cô vào nội thành mua mấy bộ quần áo, mỗi bộ đều hơn 100 tệ, giá tiền như vậy ở năm 2003, đối nhà Tô Nhiên đã cực kỳ đắt tiền rồi, xem ra mẹ thật sự đã vun tay thưởng cho cô rất nhiều.

Lúc ngồi trên xe buýt, nhìn thấy mấy người ngồi xung quanh đều mang theo khẩu trang, vẻ mặt lạnh lùng, mà Tô Nhiên và Triệu xuân lại chẳng trang bị cái gì cả, trong lòng Tô Nhiên đã biết trước, cho nên không sợ hãi, mà Triệu Xuân lại cảm thấy không cần thiết, hai người cứ đi trong đám đông như vậy, cuối cùng vẫn bình an trở về.

Sau ngày nghỉ lễ dài hạn mùng một tháng năm, trong chớp mắt đã đến nghỉ hè, lúc này dịch SARS đã được khống chế, mà rất nhiều bộ phim điện ảnh lấy chủ đề dịch SARS cũng như măng mọc ào ào nổi lên.

Hôm nay ngày đầu tiên nghỉ hè, Tô Nhiên buồn chán nằm trên giường, phản ứng mang thai của mẹ rất mãnh liệt, suốt ngày nôn mửa, có thể là do mẹ đã 35 tuổi mới sinh em, vì thế bà ngoại đã đem mẹ về nhà để chăm sóc, cha làm việc trong nhà máy dệt, nghe nói gần đây nhận được một hợp đồng buôn bán mấy chục vạn tệ, nên cha đang vội cho sút đầu mẻ trán.

AZ, ngày hè chói chang, nên làm gì đây?

Tô Nhiên mở tủ lạnh ra, ngậm que kem rồi xem TV, má ơi, trong phòng chưa lắp điều hòa không khí, nóng chết cô mất, ở trên sàn nhà lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại ~~ a ~~ thực sự nhàm chán muốn chết.

"Reng ~~ Reng reng reng ~~" chuông điện thoại reo lên, Tô Nhiên phờ phạc bắt máy: "Alo?"

"Là tớ." Trong điện thoại truyền tiếng khàn khàn của con trai trong thời kỳ đổi giọng.

"Tần trạch, chuyện gì vậy?" Tô Nhiên phờ phạc rãi rời, sức sống bỗng chốc trở nên bưng bưng.

"Chúng ta cùng nhau xem chiếu bóng đi." Trong lời ngây ngô, Tô Nhiên có thể tưởng tượng được người thiếu niên đầu kia điện thoại gương mặt đã đỏ như máu.

"Được, đợi ở chỗ cũ. Nửa giờ sau gặp." Trong lòng Tô Nhiên rất vui, vừa thả điện thoại xuống, đã chạy vội vào phòng.

Cô lấy một chiếc váy màu lam mà mẹ vừa mới mua ra, cô xỏ tung tóc ra, sau đó tỉ mỉ tết thành hai bím tóc nhỏ sau đó cuốn lên thành hai bọc nhỏ rồi dùng hai sợi dây buộc màu lam cố định hai đầu, lại dùng kẹp tóc màu trắng cuộn tóc mai sang một bên, chạy xuống lầu, lấy một chiếc giày da màu lam mới mua đi vào, ở trên lưng đeo một chiếc túi màu trắng nhỏ, bỏ bóp da, khăn giấy, một cuốn sổ mang bên mình và một chiếc bút, xem mình

trong gương một chút, hài lòng gật đầu, ha ha, thỉnh thoảng giả bộ non nớt một lần, cũng rất tốt!

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, lên đường.

Khi Tô Nhiên đến, Tần Trạch đã đợi ở nơi đó, không tệ lắm ~ so với lần hẹn hò đầu tiên tốt hơn nhiều, lần đó đứa nhỏ này đến trễ !

Tần Trạch đã đến tuổi dậy thì, gần đây cao hơn không ít, đã cao 1m65 rồi, so Tô Nhiên cao hơn một chút, con gái dậy thì sớm hơn, Tô Nhiên biết bây giờ mình đã cao 1m60 rồi, về sau liên tục cũng chỉ tăng được 5 cm là cùng, đời trước thân thể của cô cao 1m62, so với hai cô em họ Bạch Tuyết và Lộ Vũ đều thấp hơn, luôn bị người ta lấy ra làm chuyện cười, nói lớn thấp nhất, nhỏ nhất cao nhất, không biết kiếp này mình có thể cao bao nhiêu cm đây? Có chút mong đợi.

Tần Trạch mặc áo sơ mi sọc đứng đen trắng, phía dưới là một chiếc quần jeans màu thâm đen, một đôi giày chơi bóng màu đen, cả người nhìn sạch sẽ mà lại có tinh thần, màu da của Tần Trạch rất hợp với bộ quần áo này!

Hai người đứng ở trạm xe, quan sát lẫn nhau, trong đôi mắt cùng lộ ra hương vị thưởng thức.

Tần Trạch khẽ cúi đầu, tay không tự giác gãi gãi đầu: "Cậu hôm nay. . . . Rất đẹp."

Trong lòng Tô Nhiên hồi hộp, đứa nhỏ này rốt cuộc đã thông suốt, nghĩ tới lần trước, còn dám nói mặc động phục vẫn đẹp nhất! Tần Trạch, Tần Trạch, đáng vẻ xấu hổ của cậu, cực kì đáng yêu !

"Cậu cũng rất đẹp trai! Xe tới rồi, lên đi." Tô Nhiên mỉm cười, sau đó lên xe, Tần Trạch đi theo phía sau Tô Nhiên, cả thân thể vừa vặn ngăn trở các hành khách phía sau đang vội vàng muốn lên xe.

"Con mẹ nó, đi nhanh lên!" Phía sau có người rống lên, Tần Trạch làm như không nghe thấy.

Trên xe chỗ trống rất nhiều, Tần Trạch và Tô Nhiên đi tới phía sau xe, Tô Nhiên gần cửa sổ, Tần Trạch ngồi ở bên ngoài.

Lái xe chuyển động, Tô Nhiên nhìn Tần Trạch, cười, mà ánh mắt của Tần Trạch lại nhìn xung quanh, không dám nhìn Tô Nhiên.

"Chúng ta đi xem phim gì?" Tô Nhiên đánh vỡ trầm mặc.

"SARS." Tần Trạch nói nho nhỏ.

"Ừ." Tô Nhiên nhẹ nhàng đồng ý.

"Không thích xem sao?" Tần Trạch có chút khẩn trương.

Tô Nhiên đưa tay, vò rối tóc Tần Trạch, mặt mày lưu chuyển, xuân tình vô hạn: "Đứa ngốc, chỉ cần là tớ và cậu cùng nhau đi xem, tớ tất nhiên đều rất thích."

"Ừm!" Trong đôi mắt của Tần Trạch lấp lánh, muốn cùng nhiệt tình lại như lửa mùa hạ xinh đẹp.

Rạp chiếu bóng, không khí trong lành khiến cho Tần Trạch và Tô Nhiên khắp cả người mát mẻ thoải mái hơn.

"Tô Nhiên, tớ đi mua Popcorn cùng đồ uống, cậu chờ tớ một lát." Tần Trạch đưa Tô Nhiên vào chỗ ngồi, còn mình thì đi về phía cửa hàng bán đồ ăn vặt.

Chỉ một lát sau, Tần Trạch đã mua hai gói Popcorn và hai hộp đồ uống trở về, khuôn mặt cậu tươi cười như ánh nắng tươi sáng: "Cho, Tô Nhiên."

Tô Nhiên nhận lấy, hỏi: "Vé xem phim mua rồi sao?"

Tần Trạch gật đầu, từ trong túi tiền móc ra hai tấm vé hơi ướt, trên phiếu cũng có nhiều nếp gấp.

Tô Nhiên nhận lấy, nhìn xuống thời gian trên vé, là ngày hôm qua, đầu ngón tay nhẹ vuốt phẳng các nếp gãy, khẽ cười: "Đi, sắp đến thời gian rồi, vào đi thôi."

Trong rạp chiếu bóng âm u, Tô Nhiên len lén kéo tay Tần Trạch, đầu ngón tay hơi thô ráp, có một tia ấm áp, mười ngón tay Tô Nhiên lặng lẽ, vững vàng giữ chặt lấy bàn tay cô yêu thích nhất.

Tần Trạch khẽ đỏ mặt, cảm thụ bàn tay nhỏ bé trong tay cậu truyền đến ấm áp, cậu ở phía sau canh chừng bóng lưng cô, mặc dù ở trong bóng tối, thế nhưng cậu lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tô Nhiên.

Tô Nhiên.

Trái tim của tớ đang loạn nhịp, tớ đột nhiên suy nghĩ, tay của cậu, nếu cả đời đều nắm lấy tớ như vậy thì tớ hạnh phúc biết bao.

Hai người ngồi xuống, một người mỉm cười giống như đứa trẻ lấy được viên kẹo mà mình thích nhất, còn một người khác giống như mới vừa bước vào một vườn nhạc, vui vẻ nói cười như người lạc vào thế ngoại đào nguyên, từ trong đáy lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Điện ảnh là cái gì chứ, Tô Nhiên không hề chú ý xem, trong bóng đêm chỉ chăm chú nhìn vào chàng trai ngốc của cô.

Đứa ngốc, đã hiểu rõ trái tim mình rồi sao?

Ngón tay nhỏ bé của cô không tự chủ được, len lén quần lấy ngón tay út của Tần Trạch.

Hơi đen, trắng noãn, hai ngón tay vẫn chưa hoàn toàn lớn, móc thật chặt lại với nhau.

Tần Trạch, nhân duyên trời định, mỗi người một ngón tay út đã cột chặt lấy định mệnh của hai người, trong đáy lòng cô mỉm cười, chúng ta ước định đi, đời này, tớ với cậu nhất định phải ở bên nhau.

Khi hết phim mọi người đều ra về, hai người, bước chậm trên con đường trong nội thành phồn hoa, ánh mặt trời chiều vào hai cánh tay đang nắm của hai người, ánh mặt trời chói mắt thoáng hiện vô số ánh sáng nhỏ nhỏ, từng bước từng bước, nhẹ nhàng chiếu xuống không gian.

Đường dành riêng cho người đi bộ, rất nhiều quán nhỏ bày đầy đủ các loại đồ vật kiểu dáng kỳ quái.

Một gian hàng hấp dẫn Tô Nhiên.

Dây đỏ, một sợi dây đỏ được tết hết sức khác biệt, xuất hiện trước mặt Tô Nhiên, Tô Nhiên tỉ mỉ nhìn ngắm.

Bà chủ là một bà cụ rất quen mặt, bà cười nhìn hai người, nói: "Hai cháu là người yêu đúng không! Thích dây tết hình đồng tâm của cụ?"

Người yêu.

Mặt của Tần Trạch nóng bỏng, há mồm đang muốn giải thích thì phát hiện bản thân cả lẫn không có cách nào nói nên lời.

Tô Nhiên ngược mắt lên, khóe miệng khẽ cong.

Tiếng cười dễ nghe của bà cụ vang lên: "Bây giờ không phải, rất nhanh sẽ phải, hai người là thanh mai trúc mã có tình cảm với nhau, thật sự khiến người ta hâm mộ!"

"Cụ. Không phải vậy. cháu cậu ấy. Khụ khụ." Tần Trạch vội vã giải thích.

Bà cụ nhìn nhìn Tô Nhiên ở một bên chỉ mỉm cười không nói, hiền lành vỗ vỗ lưng Tần Trạch, nhẹ nhàng ở bên tai Tần Trạch nói nhỏ: "Cô gái kia, rất đáng để cháu thích đó, không nên để cho người ta chờ lâu!"

Trong nháy mắt Tần Trạch trừng lớn hai mắt, khẽ nhếch miệng: "Bà."

Bà cụ cười ha hả nháy mắt mấy cái: "Đến, lựa chọn xong rồi sao?"

Tô Nhiên tò mò nhìn Tần Trạch và bà cụ nói nhỏ, nhưng cô cũng không vội vã hỏi, cầm lên sợi dây đỏ tết hình con bướm hỏi: "Bà, cháu muốn sợi này."

"Được." Bà cụ lấy gậy trúc gỡ sợi dây ở trên cao xuống: "Bướm bướm sao? Có ý nghĩa rất tốt !"

"Có ý nghĩa gì ạ?" Tô Nhiên nhìn bà cụ giúp mình buộc vào bên cánh tay trái tò mò hỏi.

"Bướm bướm tượng trưng cho lên đường, đưa bé, tâm nguyện của cháu đã bắt đầu cất cánh rồi." Bà cụ cột chắc dây đỏ lên tay Tô Nhiên, lại lấy ra một sợi dây màu xanh đậm cũng có hình con bướm bướm, nói, "Chiếc này với chiếc màu đỏ kia của cháu là một đôi, cho đưa bé dễ dàng xấu hổ kia đi, bà nhìn được, duyên phận của các cháu rất sâu!"

"Bà ~~" Tô Nhiên kinh ngạc, bà giống như có một sức mạnh thần bí, có thể nhìn thấu tất cả.

"Người già thành tinh, ha ha, đi đi." Bà cười nói.

Tô Nhiên cầm sợi dây màu xanh đậm, đưa cho Tần Trạch: "Cầm."

Tần Trạch gãi gãi da đầu, nhận lấy.

"Bà ơi, một cây 5 tệ, cháu gửi bà 10 tệ ạ." Tô Nhiên lấy tiền ra.

Bà lại mỉm cười cầm 5 tệ trong đó: "Nhân duyên vốn là một đôi, bà làm sao có thể thu tiền cả hai người?"

Tô Nhiên nhìn bà kiên trì, thu hồi tiền, lúi kéo tay Tần Trạch, gật đầu chào bà: "Cám ơn bà, chúng cháu đi."

Bà khoát khoát tay, nhìn Tô Nhiên và Tần Trạch đi xa.

"Là một cặp đôi được thần linh chiếu cố, thật sự không tệ một chút nào."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cường Hôn, Thiếu Niên Piano Vương Dực . . .

Nghỉ hè ngày thứ hai, Tần Trạch phải đi đặc huấn ở căn cứ quân sự Đông Hải rồi, mà Tô Nhiên vừa quản lý ban phụ đạo, vừa chuẩn bị cuộc thi cấp 3 Violin, thỉnh thoảng trêu chọc May Mắn đã lớn lên không ít, cùng nó chơi ném đĩa, những ngày sau này rất là phong phú.

Thời gian trôi qua, Triệu Xuân bụng càng ngày càng lớn, hôm nay, chính là ngày Tô Nhiên đến cung thiếu niên để thi.

Tất cả đều rất thuận lợi, Tô Nhiên diễn tấu một bài hát, thuần thực mà mang theo hương vị của bản thân, giống như người của nàng bình thường tràn đầy điềm tĩnh và cảm động. Nếu như không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, chắc có thể qua thôi.

Thứ bảy mỗi tuần Tô Nhiên đều đến thư viện đọc sách.

Ánh mắt cô di chuyển ở từng dãy trên giá sách, tìm kiếm một cuốn sách tên 《 Ngủ ngày 》 .

Tìm được, thì ra là ở phía trên cùng của giá sách, Tô Nhiên nhón chân lên, duỗi cánh lên, dùng đủ sức, đột nhiên trượt chân một cái, thân thể bỗng nhiên giống như cánh hoa bay lên không trung.

Tô Nhiên chưa kịp hét lên, đã ngã vào lồng ngực của một người nào đó.

"Ai u!" Âm thanh bị đau mang theo giọng mũi mềm dẻo, rất êm tai.

Tô Nhiên quay đầu, nhìn, lời nói xin lỗi dừng ở trên khóe miệng.

Một bông hoa trắng rất thuần khiết! Thiếu niên này có đồng tử trong suốt như nước mùa thu, không nhiễm một tia tạp chất, như một vị tiên nhân ngoài bầu trời xa xôi, như ngọc đứng ở đó.

Lông mày như mực, khẽ nhíu lên, trong đôi mắt tràn đầy lo lắng, thiếu niên tìm kiếm khắp toàn thân Tô Nhiên hỏi: "Cậu có bị thương ở đâu không? Có chỗ nào không thoải mái? Có thể nói chuyện được không?"

Tô Nhiên phục hồi tinh thần lại, đứng dậy, cười khẽ chuyển dời thân thể, cùng thiếu niên giữ vững khoảng cách an toàn: "Không có việc gì, cảm ơn cậu."

Thiếu niên thở phào nhẹ nhõm, phiếm môi như một loại hoa quả màu đỏ mê người mỉm cười thật sâu, bàn tay đáng yêu vỗ vỗ lồng ngực của mình: "Thật tốt quá, cậu không có việc gì."

Tô Nhiên nhìn thấy hành động chân thành tha thiết của thiếu niên kia, bỗng nhiên trở nên nhiệt tình hơn: "Vừa rồi, cậu có bị thương không?"

Thiếu niên vội vàng phất tay, môi đỏ mọng cong lên: "Tớ không dễ vỡ như vậy." Cậu ta đột nhiên đưa đầu tới, nhìn Tô Nhiên túi đựng Violin trên vai Tô Nhiên, cảm thấy rất hứng thú, "Cậu cũng học âm nhạc?"

Tô Nhiên mỉm cười gật đầu, thiếu niên này, không làm cho người ta cảm thấy có ác ý!

"Ha ha, quên tự giới thiệu mình, tớ tên là Vương Dực, học Piano, 10 năm." Âm thanh mềm mại, làm cho người ta nghe cũng cảm thấy rất thoải mái.

"Tô Nhiên, mới vừa học Violin một năm, xin chỉ giáo nhiều." Tô Nhiên cười chỉ chỉ Violin của mình.

Vương Dực hưng phấn gật đầu một cái, kéo tay Tô Nhiên chạy ra phía ngoài thư viện: "Hắc hắc, rốt cuộc cũng có người muốn tớ dạy, đi, dẫn cậu đi chỗ tốt."

Lúc Tô Nhiên tỉnh hồn lại, cô chỉ có thể cảm thụ tay cô và Vương Dực đang nắm lấy nhau, thấy cảnh vật hai bên đường không ngừng thụt lùi phía sau, còn có tiếng gió nhẹ thổi nữa, đứa nhỏ này, muốn dẫn cô đi nơi nào, cô có chút tò mò rồi đó?

Bảy lần quặt tám lần rẽ, thế nhưng quẹo vào cung thiếu niên dậm một trữ vật thất.

Nhìn đầy phòng bụi bặm, Tô Nhiên thực sự không hiểu chỗ như thế này, rốt cuộc có bí mật như thế nào.

Mặt mũi Vương Dực tràn đầy hưng phấn: "Cậu là người thứ ba biết bí mật của tớ đó, lúc tớ không muốn luyện đàn, sẽ trốn đến chỗ này, cùng Hải Dương, tùy ý đánh đàn, không nhìn cầm phổ, thích đánh như thế nào thì đánh."

Hải Dương?

"Từ Hải Dương sao?" Tô Nhiên bật thốt lên hỏi.

Chân mày Vương Dực nhếch lên, môi đỏ mọng tạo thành chữ O nho nhỏ, kinh ngạc hỏi: "Làm sao cậu biết?"

Tô Nhiên bất đắc dĩ, Từ Hải Dương, chưa cắt đứt cùng cậu ta lại còn gặp phải duyên phận như thế này....!

"Cậu ấy là bạn học của yows."

"A! Thì ra bạn học! Không trách được." Vương Dực nhìn vẻ mặt không muốn nói nhiều của Tô Nhiên, ánh mắt trong suốt cong thành hình

bán nguyệt, lôi kéo tay Tô Nhiên, từ từ đi bên piano đã được lau chùi sạch sẽ.

"Tô Nhiên, tớ đàn một bài tặng cho cậu."

Vương Dực ngồi vào trước cây đàn dương cầm, cười dí dỏm.

Tô Nhiên ngồi xuống bên cạnh Vương Dực, gật đầu một cái.

Vương Dực hít một hơi, ngón út dè xuống nốt thứ nhất.

Giống mặt hồ yên tĩnh, bị một giọt nước nho nhỏ rơi xuống, tạo ra những đợt sóng lăn tăn, Tô Nhiên lập tức bị hấp dẫn.

Âm nhạc vui vẻ, khiến Tô Nhiên như được nhìn thấy một cánh rừng cây cối um tùm, những chú chim nhỏ, trên tàng cây kêu lớn, ừ, tiếng kêu rất có sức sống, đột nhiên, một âm thanh rất cao, hù dọa những chú chim nhỏ trên cây, ah, một chuỗi những âm thanh đáng yêu, thì ra là một con nai con lanh lợi, xông vào.

"Bài hát rất thú vị, cậu tự sáng tác sao?" sau khi nghe xong khúc đó, Tô Nhiên chuyển sang nhìn Vương Dực, nhếch miệng lên, mắt cong hình bán nguyệt, lông mi màu đen chiếu lên con người trong trẻo.

Tươi cười xinh đẹp lại mang theo tinh thần phấn chấn, vui vẻ lại có chút sùng bái. Như ánh mặt trời mới mọc, ánh mặt trời ấm áp trải rộng cả vùng đất, hoa cỏ được dát lên màu vàng óng ánh, những cánh hoa trắng noãn dưới ánh mặt trời khẽ dao động.

Vương Dực ngây người, trên gương mặt trắng như tuyết bỗng nhiên đỏ ửng, như hồng mai giữa tuyết, tươi đẹp vô cùng.

Tô Nhiên nhìn Vương Dực, buồn cười, thiếu niên đơn thuần như vậy thật sự rất ít, chỉ cười với cậu ta một cái, mặt đã hồng thành như vậy, cô

vẫn cho là trừ Tần Trạch nhà cô ra, sẽ không còn người thứ hai nữa, không ngờ lại để cho gặp được một người nữa !

Vương Dực dùng ngón tay thon dài từ từ sờ lên hai mắt của mình, ngăn trở không để cho trống ngực của cậu đập liên hồi như vậy nữa, trên cánh môi đỏ mọng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

"Tô Nhiên, Tớ nói này~" thiếu niên cúi đầu, màu tóc nâu sẫm, che cả khuôn mặt.

"Cái gì?" Tô Nhiên nén cười.

"Về sau không nên cười với người khác như vậy, tớ sợ ——" thiếu niên dừng lại.

Tô Nhiên có chút nghi ngờ.

"Tớ sợ, bọn họ cũng sẽ như tớ, động lòng." Âm thanh như tiếng trống tiếng chuông vào lúc hoàng hôn, chấn động cả rừng sâu núi thẳm làm cho người ta kinh ngạc.

Ánh mắt nghiêm túc, lời nói thuần khiết, bóng dáng thiếu niên chìm trong ánh sáng mặt trời, nhìn giống như mộng ảo.

Hử? Không nghe lầm chứ, gặp mặt chưa đến một tiếng đồng hồ, đã được tỏ tình, ngày hôm nay không biết được ngôi sao may mắn nào chiếu vậy? Tô Nhiên vừa định nói, đừng nói giỡn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc như vậy, xuất hiện ở trên người thiếu niên không có thời gian rồi như cậu ta, chẳng lẽ là giả sao?

Ánh mắt trong suốt đột nhiên nhìn thẳng vào trong mắt Tô Nhiên, thiếu niên trong suốt, vừa nhìn thoáng qua một cái đã bị người ta nhìn thấu.

Vì vậy cũng nghiêm túc nhìn về thiếu niên đó, hé miệng hỏi lại:
"Đúng không ——"

Thiếu niên vươn tay, nâng đầu Tô Nhiên lên, cổ định vững vàng, đầu màu nâu sẫm chậm rãi tới gần, sau đó nhắm mắt lại, đôi môi đỏ mọng hướng về phía Tô Nhiên sắp hạ xuống.

Tô Nhiên kinh ngạc trong nháy mắt, đã không còn kịp né tránh, nhìn đôi môi đỏ mọng đang càng lúc càng tới gần, như vậy giây giũa cũng không trốn được, không được, nụ hôn đầu của cô nhất định phải dành cho Tần Trạch, tại sao có thể cho cậu ta được!

Cái khó ló cái khôn, Tô Nhiên dùng hết hơi sức, khẽ quay đầu, hung hăng cắn tay Vương Dực.

"A! Đau quá!" Vương Dực bị đau mở mắt, cánh tay tự nhiên nhanh chóng buông ra.

"Vương Dực!" Tô Nhiên trầm giọng hù dọa, "Cậu dám cưỡng hôn tớ!"

Thiếu niên mặt đỏ rực , đang cầm bàn tay tội nghiệp lên thổi hơi:
"Không cần tức giận..., vẫn chưa hôn mà, cậu còn cắn tớ nữa, cậu xem, đỏ lên, còn có dấu răng nữa !"

Tô Nhiên liếc mắt nhìn, hình còn có tia máu nữa, đúng thật là hơi nặng.

Cô có chút xấu hổ: "Đau không?"

Ánh mắt màu nâu sẫm như thủy tinh của Vương Dực, hờn dỗi nhìn thoáng qua Tô Nhiên: "Đương nhiên rồi!"

Nhìn thiếu niên ngây thơ, nét mặt còn mang theo chút giận hờn, Tô Nhiên cảm thấy áy náy vô cùng! Ô ~ giống như cô mới là người làm người

ta ủy khuất vậy.

"Vương Dực, tớ ——"

"A ——!" Thiếu niên đột nhiên hét thật lớn, cắt đứt lời nói của Tô Nhiên.

Tô Nhiên tức giận: "Để cho tớ nói xong đã!"

Vương Dực chu miệng lên: "Tớ không! Tớ không muốn nghe những lời nói mà tớ không muốn nghe!"

Tô Nhiên tức giận sôi trào, tại sao lại có đứa bé tùy hứng, bá đạo như vậy chứ? !

"Tớ không ——"

"A ——! Tớ không nghe, không nghe, cậu tại sao cứ nhất định phải nói ra, Tô Nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tớ đã thích cậu, tại sao cậu không giống như tớ lần đầu tiên gặp đã thích tớ! ?" Ánh mắt Vương Dực đơn thuần nhìn thẳng vào cô.

"Trên thế giới này, không phải cậu thích, đối phương cũng phải thích!" Tô Nhiên quả thật muốn phát điên lên mất, cái gì đây? Đúng là tú tài gặp nhà bình, cảm giác có lý mà không nói được.

"Tớ mặc kệ! Anh tớ nói, chỉ cần tớ thích, nhất định tớ sẽ có được." Vương Dực tự phụ chu miệng lên.

A! Nhóc con này, thật đáng yêu!

"Nhưng tớ sẽ không thích cậu ——" Tô Nhiên cố ý lớn tiếng nói với Vương Dực: "Tớ đã có người mình thích!"

Trong nháy mắt yên tĩnh lại, Vương Dực ngây ngốc nhìn Tô Nhiên.

Sau đó trong đôi mắt như lưu ly đó, đột nhiên tuôn trào nước mắt.

Thiếu niên mười mấy tuổi, ở trước cây dương cầm yên lặng rơi lệ, đôi môi đầy đặn đỏ mọng của thiếu niên bị một hàm răng trắng như tuyết cắn, lông mi ướt át, cậu cười một cách chói lọi, sau đó vẻ mặt lại như đưa đám: "Tô Nhiên, anh ta từng nói quân tử không cướp người yêu của người khác, cho nên. Cho nên. Cậu về sau không cần thích. Tớ."

Trường hợp này, khiến chân Tô Nhiên nhũn ra, mềm lòng, nường tay, dùng chiếc khăn trắng như tuyết, đưa tới trước mặt Vương Dực: "Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ, đừng khóc nữa."

Vương Dực nhận lấy khăn, cố gắng nén xuống, nhưng nước mắt cứ giống như hạt châu chảy ra: "Nhưng người ta đau lòng mà, nước mắt tớ cứ chảy chảy ra, tớ cũng không có cách nào dừng được!"

Ô ô, Thiếu Niên xinh đẹp khóc thút thít, làm cho người ta tan nát cõi lòng!

Tô Nhiên, không tốt một chút nào Chạy trốn chết.

Nhìn Tô Nhiên chạy trốn, Vương Dực che lại gương mặt nóng bỏng của mình, nước mắt như trân châu chảy xuống, sau đó chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất: "Az, không còn hơi sức đuổi theo."

Từ Hải Dương từ từ đi tới, sắc mặt lạnh lẽo: "Cậu ta là người máu lạnh, cậu tốt nhất nên thu hồi tâm tư lại."

Vương Dực nhìn sâu vào ánh mắt Từ Hải Dương, chứa đựng nước mắt, ghen ngào cười: "Cậu đang nói với tớ, hay đang nói với chính bản thân cậu, Hải Dương?"

Sắc mặt Từ Hải Dương không thay đổi, đi đến trước dương cầm, đánh lên 《Bản hòa tấu kèn clarinet》.

"Đau đớn, cô đơn, chán nản, bài nhạc 《 thiên nga chết 》 của Mozart rất thích hợp với tâm tình bây giờ của cậu ! Hải Dương, cậu có từng nghĩ tới không, có mấy lời, dù sẽ khiến mình thất vọng, nhưng so với cơ hội nói ra cũng không có , tốt hơn nghìn lần vạ lần."

Tay Vương Dực trắng noãn, khoác lên trên vai Từ Hải Dương: "Cậu là người tự ti như vậy."

Cuối cùng một dấu chấm hết hạ xuống, Vương Dực đứng dậy: "Ca ca, e là đời sốt ruột rồi, cậu đi cùng tớ không? Ba cậu nhìn thấy cậu, luôn vui vẻ !"

"Tớ không đi, cậu đi đi." Từ Hải Dương lạnh lùng nói.

"AZ!" Vương Dực thở dài, từ lúc nào, cậu ấy càng ngày càng trở nên lạnh lùng, ngay cả cậu cũng không thể đi vào trái tim của cậu ấy nữa?

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Con Khi Nhỏ, Nhật Ký Vinh Quang Khi Trưởng Thành . .

.

8 tháng sau.

Trong sân nhà họ Tô, chỉ có một chú chó lớn màu vàng đen, nhắm mắt lại, vùi ở trong ổ ấm, ngáy rất to, thỉnh thoảng đánh một cái ngáp lớn, chép miệng.

Một lát sau, bụng chú chó thăm thì kêu lên. Đói bụng. Chú chó mở mắt, chạy một vòng quanh sân, sau đó lại tiếp tục nằm trong ổ của mình, tiếp tục ngủ.

Rất giống mẹ của nó! Nếu như Tô Nhiên nhìn thấy chú chó biểu hiện như vậy, cô nhất định sẽ ôm lấy đầu chú chó, cọ thật mạnh ~~ bé con này, bình tĩnh quá! Đúng là trò giỏi hơn thầy rồi, dĩ nhiên thầy này, chính là chỉ bản thân Tô Nhiên ~

Bệnh viện, ở trong bệnh viện ~

"A ——"

"A ——" tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu qua phòng sinh.

Tô Tường ở ngoài cửa, dừng lại, sau đó lại tiếp tục dạo bước, nóng nảy lo lắng.

Tô Nhiên nhìn chăm chú vào ánh đèn đỏ rực trong phòng sanh, ngón tay không ngừng gõ vào tay vịn bên cạnh ghế dựa.

"Ôi chao, hai cha con các con, yên tĩnh một chút xem nào, đầu ta cũng bị hai người các con làm đau hết đây rồi, tiểu Xuân cũng không phải là lần đầu tiên sinh con, không phải vừa mới vào phòng sinh có nửa tiếng thôi sao?" Bà ngoại là người bình tĩnh nhất, không hổ là người đã quen với trường hợp này.

"Bà ngoại, năm đó lúc mẹ sinh con, hết bao lâu?" Tô Nhiên hỏi.

"Năm đó cháu, là một tiểu quỷ không an phận, mẹ cháu sinh cháu hết cả một buổi tối, sáng ngày hôm sau cháu mới chậm rì rì sinh ra, thật là không dễ cho mẹ con bớt lo."

Tô Nhiên cười khúc khích, hắc hắc, không biết lần này, mẹ sinh trong bao lâu?

Đang suy nghĩ, trong phòng sinh đột nhiên truyền ra tiếng trẻ con khóc như mèo kêu, sau đó cửa phòng sinh được mở ra: "Chúc mừng, thêm một quý tử!"

Nhanh như vậy, mới nửa giờ, Tô Nhiên kinh ngạc.

Ha ha, ha ha, bà ngoại vừa nghe thấy sau đó kích động huơ tay múa chân, đây chính là cháu trai đầu tiên của nhà bà ngoại ~~ không khiến cho bà vui vẻ sao được

Tô Tường và Tô Nhiên đi vào phòng sinh, sau đó lựa chọn, đầu tiên là ôm hài tử.

Oa ~ rất nhiều nếp nhăn, nhăn nhun như một con khỉ nhỏ~~!

Y tá dán một tấm gạc màu trắng trên bụng của con khỉ nhỏ, chắc là chỗ vừa mới cắt rốn xong. Sau đó lau sạch vết máu trên người bé, ôm đặt lên một cái cân, hắc hắc, 8 cân bảy lượng, thì ra còn là một con khỉ nhỏ mập mạp ~~

Triệu Xuân mệt sống mệt chết, nhìn mình chồng và con gái không đến quan tâm mình, trong lòng buồn cười.

"Mẹ đứa nhỏ, em xem, bộ dáng đứa nhỏ giống em nhiều hơn." Tô Tường rốt cuộc cũng nhớ tới vợ mình vẫn còn ở đây, ôm con khi nhỏ đến trước mặt Triệu Xuân nhìn một chút.

Triệu Xuân trừng mắt liếc Tô Tường, sau đó nhìn kỹ con khi nhỏ một chút: "Cha đứa nhỏ, vẫn tương đối giống anh hơn."

Vì vậy, lúc hai người đang bàn luận đến chủ đề giống người này nhiều một chút, giống người kia nhiều một chút, Tô Nhiên hạ một quyết định, con khi nhỏ này, tuyệt đối là giống cô, nhiều hơn một chút!

Gien của bé với cô mới gần nhất ~

Nhìn bé sơ sinh nhìn về phía cô nhếch miệng cười, Tô Nhiên không tự chủ cười theo.

Vì vậy một nụ cười tươi trái với nhếch miệng cười, cho đến khi bé sơ sinh cười đến cạn ca lo, lại không được tiếp tế, "Oa" một tiếng tuyên bố kết thúc nụ cười ngây ngô.

Con khi nhỏ mãnh liệt yêu cầu được ăn.

Vì để tăng cường hiệu quả, bé con không một mảnh vải, còn cái đầu dài lắc qua lắc lại, âm thanh lại như mèo nhỏ kêu lên ~

Tô Nhiên ngẩng đầu xin sự giúp đỡ của y tá, y tá nhìn con khi nhỏ một chút, lại bị mặc cho bé một chiếc áo sạch sẽ, cười nói: "Đứa bé đói bụng, nên bú sữa rồi." Nói xong muốn ôm đi.

Triệu Xuân vội vàng nói: "Để tôi tự mình cho, uống sữa bột tôi không yên tâm."

Y tá cũng không nói thêm cái gì, cười hì hì đặt đứa bé trong ngực Triệu Xuân.

Tô Nhiên nhìn đứa bé uống sữa, tự nhủ nói thầm: mặc dù nhóc con này như con khỉ nhỏ, nhưng mà vẫn rất đáng yêu.

Khỉ con, uống sữa, uống sữa, vèo một cái, đã đầy tháng.

Nhà của Tô Nhiên cũng không pho trương tổ chức “Lễ đầy tháng”, chỉ mời bạn bè thân thích đến tổ chức một bữa nho nhỏ, sau đó luộc một rổ trứng gà hồng, đến từng nhà báo tin mừng, đây là phong tục sinh con trai, cho nên nhà Tô Nhiên cũng làm theo quy củ.

Ngày hôm nay, nhưng cực kỳ náo nhiệt, mà Tô Nhiên lại vào trong phòng nhìn em trai.

Da thịt trắng mềm, mắt đen lúng liếng.

Khỉ nhỏ, khỉ nhỏ, sao em lại nhỏ như vậy, chị ôm em cũng không dám dùng lực, nhìn cánh tay nhỏ bắp chân của em trai, buồn bực nhất chính là, tại sao em bé nhỏ mà trên cổ lại có cái đầu lớn như vậy.

Tô Nhiên nhìn cánh tay nhỏ bé của khỉ con, lại uốn éo uốn éo như cánh hoa lan vậy.

Khinh thường: "Khỉ con, tiếng kêu của em thanh tú thì đã đành, chẳng lẽ sau này còn muốn làm ca sĩ nữa à?"

Là da khỉ nhỏ trơn nhẵn, hắc hắc, thừa cơ ăn một chút đậu hũ, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn, ha, xúc cảm không tệ, Tô Nhiên lại nhịn không được bóp.

Triệu Xuân rống to: "Không nên xoa mặt em trai con, về sau nếu biến hình, vậy thì khó coi chết đi được."

Tô Nhiên cười tiếp tục: "Mẹ, đâu có nghiêm trọng như vậy, mẹ xem em trai rất đáng yêu."

Vì vậy Triệu Xuân cũng không nhìn nổi hấp dẫn, gia nhập vào hành động xoa bóp gương mặt giống như Tô Nhiên.

Con khi nhỏ rất bất mãn, bẹt bẹt miệng, oa một tiếng khóc lên.

Tô Nhiên và Triệu Xuân bị dọa sợ vội vàng thu tay lại.

Tô Nhiên trừng bé!

Còn học được hù dọa người! Không bóp thì không bóp, hôn nhẹ cũng được.

Tô Nhiên cúi đầu, vừa định đụng tới bé.

Ôi mẹ nó, một năm đêm trắng nhỏ nhắn xuất hiện.

Lại dám phản kháng!

Tô Nhiên cảm thấy kỳ lạ! bé con mới nhỏ như vậy, mà tính khí lại rất lớn!

Trời ạ! Nhỏ như vậy mà đã làm phản về sau phải làm sao đây!

Tô Nhiên cười gian, lấy bình sữa ra, nhét vào trong miệng khi nhỏ: "Hắc hắc, chị dụ dỗ em...em còn dám không nghe lời chị."

Khi nhỏ, thường thức vị sữa, hai tay giương nanh múa vuốt ôm lấy bình sữa, nhìn cánh tay bập chân bé con gian nan, Tô Nhiên ở một bên vui vẻ, nhìn chị đánh lén.

Không ngờ, sau khi Tô Nhiên đánh lén thành công, con khi nhỏ bộc phát.

Bình sữa tử bị bé ném ra thật xa, sữa vung vãi khắp phòng, con người tức giận nhìn cô, sau đó khóc lên ~~

Triệu Xuân ôm lấy khi con đỗ, ánh mắt giống như dao găm róc xương lóc thịt trên người Tô Nhiên, sau đó trách mắng cô cả một buổi chiều.

Khi con, khóc, khóc, đến ba tháng lớn.

Tóc đen kịt, đầu rậm rạp, gương mặt vẫn mập mạp , đỏ rục, gần đây tính khí càng lúc càng lớn, điều khiến Tô Nhiên không hiểu nhất là, con khi nhỏ này, tính khí lớn như vậy, tại sao tiếng khóc còn vẫn đáng yêu như trước vậy?

Như tiếng của mèo con vậy!

Tháng sáu, thời tiết đã nóng lên, bởi vì gia cảnh nhà Tô Nhiên ngày càng dư dả, hơn nữa trong nhà lại còn có một con khi nhỏ không thể chịu nóng, nên Tô Tường đã sớm lập điều hòa nhiệt độ.

"Khi con cũng đã được ba tháng, nên lấy một cái tên nghiêm chỉnh, họ khẩu cũng chưa báo đâu!" Triệu Xuân nói với Tô Tường.

Tô Tường lười biếng nằm máy điều hòa không khí, rảnh rang hí mắt: "Kêu Tô Nhị đi!"

Vừa dứt lời, Tô Nhiên liền phun một ngụm nước , ha ha ha, cha thật khác người!

Triệu Xuân mất hứng: "Khó nghe quá, quê như vậy, đổi một cái tên khác đi!"

"Tô Vinh Hoa, tên này đã đủ mạnh mẽ chưa!" Tô Tường xem ti vi, không chút để ý nói.

"Khụ khụ, tầm thường!" Tô Nhiên đem mấy quả nhỏ để trong tủ lạnh ra, lòng vẫn còn sợ hãi, cũng may, cũng may, không bị ghen .

Tô Tường tiện tay vỗ vỗ đầu Tô Nhiên: "Dám nói cha con lấy tên tầm thường, nếu không con lấy một cái tên đi!"

Tô Nhiên vội vàng đút một quả nho cho Tô Tường: "Cha, con cảm thấy được, Tô Vinh Hoa không tệ, người cũng như tên, em trai sau này nhất định sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô tận!"

Ô ô, cô vô năng, không nên để cô chọn, nếu đặt một cái tên kỳ quái, thật là tội nghiệt quá.

Triệu Xuân vỗ đùi: "Hai người đều đồng ý rồi, vậy thì gọi Vinh Hoa đi!"

Ô ô, khi con, đừng trách chị ~~

Vì vậy, đương nhiên, tên của con khi nhỏ, chính là Tô Vinh Hoa!

Vinh Hoa Vinh Hoa, gọi, gọi, khi con được bốn tháng, vậy mà lại học được cách biếng ăn.

Rõ ràng vừa bắt đầu ăn rất nhiều, nhưng bây giờ phải dỗ dành lừa gạt, mới ăn được một chút như vậy.

"Con khi nhỏ, nhìn, trong tay bà ngoại cầm gì kia." Thừa lúc khi con nhìn chăm chăm món đồ chơi mới trong tay, bà ngoại đem quả nê nhét vào trong miệng khi con.

Az, rõ ràng đứa nhỏ này mập như vậy, bác sĩ lại nói hẳn dinh dưỡng không đầy đủ, phải bổ sung nhiều Vitamin, nhìn xem mọi người đều bận rộn.

Con khi nhỏ, nhóc ăn một quả táo thôi, lại phải mất tới thời gian một ngày, không muốn ăn còn phun ra, nhóc... nhóc nhóc, thật là không biết điều, nhóc cũng biết, chị của nhóc khi còn bé, ngay đến cả mùi vị của táo như thế nào cũng không biết!

Tên phá của!

Lúc khi con, phun, ăn , ăn , phun, khi con đã 5 tháng rồi.

Gần đây, khi con, luôn thích vận động, chẳng hạn như đem cánh tay nâng lên, rồi để xuống, đem cái chân kia, đưa ra đá lung tung.

Nôi, kéo kệt kéo kệt kêu lớn.

Tô Nhiên thỉnh thoảng đến nhìn khi nhỏ, cuối cùng phát hiện, vị trí của bé có cái gì đó không đúng, nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, lại không nói ra được.

Cuối cùng có một ngày, đứa nhỏ này, ngay trước mặt Tô Nhiên, vững vàng lật một cái lưng hướng lên trời, lại không hoang mang một chút nào lật lại, Tô Nhiên kích động đến mức sắp rơi nước mắt.

A! Chân tướng đã rõ, thì ra lý do không thích hợp chính là cái này!

Năm tháng khi con lớn lên sẽ xoay người, thật mong đợi, đứa nhỏ này, lúc nào thì có thể ngồi, lúc nào thì có thể đi, lúc nào thì có thể chạy, lúc nào thì, nói chuyện và hát.

Lúc khi con lật người và y y nha nha ở bên trong, Tô Nhiên ngày cuối cùng kỳ nghỉ hè sơ nhị của Tô Nhiên cũng trôi qua, lúc tựu trường sẽ phải nghênh đón một năm gian khổ nhất của sơ trung, Sơ Tam rồi, Tô Nhiên nắm chặt quả đấm, khuyến khích bản thân cố gắng lên.

Hắc hắc, học một ít của người Hàn Quốc đi, câu nó thường ngày mà họ vẫn hay dùng!

fighting!

fighting!

Tô Nhiên, tất thắng!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đổi Chỗ, Một Ít Chuyện Kỳ Quái. . .

Học kỳ mới giờ mới bắt đầu, không khí học tập ở Sơ Tam rất trầm trọng, một số cậu bé trước kia không cố gắng bởi vì vậy ngày càng thành thực, cũng trở nên chăm chỉ học tập hơn, quay lại con đường thi cử, chạy đi chạy lại như những chú ngựa đen hoạt bát, khiến cho các ban chủ nhiệm lớp ăn nhỏ nho kinh ngạc.

Nhưng mà cũng chỉ giật mình nhẹ mà thôi, dù sao những hiện tượng này ở những năm trước cũng thường có.

Còn có một số đứa bé trước kia ở ngoại trú, bởi vì liên quan đến kỳ thi cấp ba, cũng trở về ở nội trú.

Sơ Tam ban (4), cũng có một có một bạn học từ nơi khác chuyển trường đến, là một cậu bé trắng nõn hơi mập, mắt to mày rậm ôn hòa, chỉ là thành tích không tốt một chút nào, đứng hàng đứng vị trí kém trong lớp. Cậu bé này rất thích cười, cười lên, khóe miệng có một sâu lúm đồng tiền rất sâu, giống như một con mèo khả ái, vì vậy mọi người gọi cậu là "A miêu" .

A miêu vốn tên là Như Diệu Minh, bởi vì ba mẹ vẫn còn làm việc ở nơi khác, trong nhà không có người nào chăm sóc, vì vậy sẽ tạm trú ở trong trường học, mà Tô Nhiên vừa đúng lúc được sắp xếp ở cách vách cậu, vì vậy a Miêu đã kêu Tô Nhiên giúp cậu mua đồ ăn sáng hộ.

Tô Nhiên dịu dàng nói, cô thức dậy tương đối trễ, có lúc có thể không kịp mua!

Đứa nhỏ này, không hề nghĩ ngợi, đã nói: "Không có việc gì, nếu cậu mang đi, thì buổi sáng hôm đó tớ sẽ không ăn, một ngày hai ngày không ăn sẽ không chết đói được."

Lời nói này, có nhiều học thức, nói đúng hơn là nếu Tô Nhiên không mua, cậu sẽ đói bụng, cho nên, Tô Nhiên buổi sáng cậu nhất định phải mua bữa ăn sáng cho tớ! Lợi dụng lòng trắc ẩn người khác, đạt được mục đích của mình, đứa nhỏ này, ấn tượng đầu tiên đối với Tô Nhiên không tốt.

Mà Tô Nhiên là một người đối xử với người khác không quá cứng rắn, người khác kỳ kèo đối với cô một chút, cô sẽ bắt đầu dĩ đồng ý, chuyện mua bữa ăn sáng, Tô Nhiên coi như đã chấp nhận.

Cứ như vậy, Tô Nhiên vẫn luôn mua sữa tươi cho Tần Trạch, chắc chắn sẽ có một phần bữa ăn sáng đưa cho a Miêu, có lúc sẽ là bánh nướng bánh tiêu thêm sữa đậu nành, có lúc lại là bánh bao sữa tươi, có lúc lại sẽ là bánh thịt, đa dạng chủng loại.

A Miêu được ăn được bữa ăn sáng tự tay Tô Nhiên mua, mỉm cười hạnh phúc, mà những đứa bé khác trong lớp, nhìn cậu, thờ dãi, đồng tình nói, ngày tốt như vậy, sẽ nhanh chóng chấm dứt.

Sau đó mặt của Tần Trạch càng ngày càng đen, trái tim sợ hãi! Sợ hãi!

Ngày này, lúc Tô Nhiên đem bữa sáng cho A Miêu, Tần Trạch bỗng nhiên đứng dậy.

"Tên nhóc."

Tần Trạch âm trầm xuất hiện trước mặt của A Miêu, nhiệt độ lập tức lần thấp vài độ.

Tần Trạch 14 tuổi, đã có chiều cao gần 1m7, dáng người hoàn hảo, da màu đồng sáng bóng, tóc hơi ngắn, mặt mày như kiếm, khỏe miệng cậu nhẹ

cong lên, mắt khẽ nheo lại, một loại sát khí bén nhọn như dĩa thú đột kích như gió, tàn sát bừa bãi đánh sâu vào A Miêu, non nớt, dọa tâm linh nhỏ bé của cậu.

A Miêu nở nụ cười suy yếu vô lực, cậu run run rẩy rẩy nói: "Tần.
. Trạch, cậu có. Chuyện gì. Sao?"

Tần Trạch rất có khí phách mắt quét xuống A Miêu: "Về sau, không được bắt Tô Nhiên đem đồ ăn sáng đi nữa, hiện tại, lập tức, lập tức nói cho tớ!"

Vẻ mặt cười đáng yêu của A Miêu, tái nhợt không có chút máu, ô ô —— mẹ ơi, nơi này có con sói muốn ăn thịt người ——! !

Cậu ta lẩn một vòng, thật vất vả mới tránh được áp lực, rốt cuộc cũng đi tới trước bàn Tô Nhiên, rõ ràng bàn ngay bên cạnh, cậu sửng sốt cảm giác mình đi một mội giống như đi qua trăm sông ngàn núi vậy.

"Tô Nhiên. Về sau bữa ăn sáng, tự tớ sẽ mua, cậu...cậu, người không cần mang cho tớ nữa." Đứa nhỏ này cà lăm nói xong, sau đó bước nhanh chạy đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, yên lặng cầu nguyện.

Mau vào học đi, mau vào học đi!

Tô Nhiên dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết, là ai giờ trò quỷ.

Cô trợn mắt nhìn Tần Trạch cách đó không xa một cái, trên mặt hàm chứa sự đáng yêu, hàm chứa tức giận, quyến rũ vô hạn.

Tần Trạch lập tức đỏ hết mặt, mắt không tự chủ được bắt đầu đảo xung quanh, từ từ đi tới vị trí của mình, nho nhỏ, nhỏ giọng nói: "Tớ chỉ muốn tốt cho cậu."

Tô Nhiên vỗ xuống đầu của cậu: "Về sau không cho hù dọa người khác."

Tần Trạch ngoan ngoãn gật đầu, gãi gãi da đầu, cười khúc khích: "Được!"

A Miêu thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, Tần Trạch trước sau biến hóa cũng quá khoa trương rồi, lúc này còn là Dã lang thảo nguyên, sau một phút liền biến thành chó Nhật ôn thuần rồi!

Mà những bạn học khác còn lại coi như không thấy gì, A Miêu kỳ quái: "Quan hệ giữa Tần Trạch và Tô Nhiên như thế nào vậy?"

Một bạn học rất khinh bỉ liếc A Miêu một cái: "Quan hệ giữa hai người Tần Trạch và Tô Nhiên không phải cậu có thể hiểu được, hừ, ngay cả chúng tớ nhìn hai năm mà vẫn chưa rõ ràng nữa là, đâu đến lượt một học sinh mới chuyển trường tới như cậu đoán mò, dù sao không phải là bạn học đơn thuần, cũng không phải quan hệ tình yêu nam nữ, nhưng nhìn vẻ mặt hai người lại rất mập mờ, tóm lại rất phức tạp ——!"

A Miêu nhìn Tần Trạch đỏ mặt, gật đầu một cái: "Phức tạp, phức tạp, đúng là phức tạp!"

Buổi chiều có buổi họp lớp, Kim Hữu Nhân nói: "Bởi vì lớp học đang bước vào Sơ Tam, thành tích thay đổi rất lớn, vì thế các bạn học có không gian học tập tiến bộ hơn, thầy quyết định một lần nữa sắp xếp lại chỗ ngồi."

Trong phòng học bỗng chốc nổ tung giống như tổ ong vỡ vỡ, huyên náo không thôi. "Thầy giáo, em ngồi cùng Tinh Tinh rất tốt, không muốn đổi ~~"

"Thầy, em muốn ngồi cùng bàn với người có thành tích tốt một chút, cậu ấy và em cùng nhau ngồi, có thể giảng bài tập cho em!"

"Hoan hô ~ Thầy giáo lần này đổi cho em một bạn học có tính khí tốt một chút, Diêu Sàn Sàn, em không thích, bạn ấy rất xấu!"

"Thầy giáo, em muốn ngồi cùng Tô Nhiên, tính bạn ấy rất tốt, thành tích tốt, người lại xinh đẹp!"

"A, Thầy giáo, em muốn ngồi với Tần Trạch."

"Thầy giáo, Thầy giáo, em thì tùy tiện, chỉ cần là Tần Trạch hoặc là Tô Nhiên là được, em đều thích!" Một nữ sinh hét lên rất lớn.

Kim Hữu Nhân vỗ xuống bàn.

Trong phòng học mới trở nên an tĩnh trở lại: "Mọi người không cần tranh luận, thầy tự có chủ trương."

Vì vậy dưới sự chỉ huy của Kim Hữu Nhân, từng bạn học được đổi chỗ ngồi. Sau một lúc lâu, trong phòng học hầu như tất cả bạn học đều được sắp xếp vị trí, mà bên cạnh Tô Nhiên vẫn chưa có người nào.

"Từ Hải Dương, em đến ngồi bên cạnh Tô Nhiên đi."

Tô Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, có chút khó có thể tin, Từ Hải Dương thành tích không tệ mà, Kim Hữu Nhân sắp xếp cậu ta ngồi cùng bàn với cô là có dụng ý gì?

Ánh mắt Tần Trạch sắc bén trừng mắt về phía Kim Hữu Nhân, làm hại sau đầu Kim Hữu Nhân nhỏ vài giọt mồ hôi lạnh, ông, chỉ muốn thành tích Anh ngữ của Từ Hải Dương tăng lên mà thôi, đứa nhỏ này, đã rơi ra khỏi top 10, ông chỉ muốn Tô Nhiên giúp cậu bé một chút mà thôi! Nói thế nào, cũng làm cho Từ Hải Dương đảm bảo được vị trí trong danh sách mà thôi~

Tay chân của Kim Hữu Nhân như nhũn ra, tay không tự giác đặt lên bàn, tiếp tục nụ cười vụn vặt của ông: "Ha ha, bạn học Từ Hải Dương, em

nhanh chóng về chỗ ngồi của mình đi, về sau, phải nhiều học hỏi nhiều hơn anh ngữ chỗ bạn Tô Nhiên! Thầy giáo mong đợi tiến bộ của em."

Từ Hải Dương từ từ, từ từ đi tới chỗ ngồi bên cạnh Tô Nhiên, sau đó ngồi xuống.

Một luồng lưu nhiệt nóng bỏng, cuốn lấy toàn thân Từ Hải Dương, cậu yên lặng cúi đầu, ngón tay ma sát cuốn sách trên tay.

Âm thanh Tô Nhiên nhẹ nhàng truyền đến: "Từ Hải Dương, tớ biết rõ cậu chán ghét tớ, cho nên không cần miễn cưỡng ngồi cùng tớ."

Ngón tay Từ Hải Dương đang ma sát trên sách giáo khoa dừng lại, từ từ cong, cứng ngắt.

Đôi mắt bị ngăn lại sau tóc mái trở nên đau thương, sau đó hờ hững.

Cậu đột nhiên đứng dậy, đứng rất thẳng, rất thẳng.

"Thầy giáo —— em không muốn ngồi ở đây." Âm thanh của cậu lạnh lùng của cậu như bình thường, Tô Nhiên ở bên cạnh, đột nhiên cảm giác một chút bi thương thấm vào người, cô kìm lòng không được nhìn về phía gò má của cậu, gương mặt hơi nẩy nở, trắng noãn Như Ngọc, mắt thâm thúy, sống mũi rất thẳng, đường cong trên miệng tuyệt đẹp, quanh thân cậu u buồn và lạnh lùng rất là xứng đôi.

Từ Hải Dương và Tần Trạch có vẻ đẹp hoàn toàn khác nhau.

Từ Hải Dương là một học sinh rất nho nhã, khắp người tỏa ra khí chất tao nhã phong độ của người trí thức, mà Tần Trạch lại là một ánh mặt trời mạnh mẽ một khốc nam, cả người tràn đầy một loại lực lượng bùng nổ mạnh mẽ. Từ Hải Dương u buồn, lạnh lùng, mà Tần Trạch thẳng thắn, ngớ ngẩn. Hai người cực kì bất đồng.

Tại sao, như vậy hai người hoàn toàn bất đồng về hình thức nhưng đều là người ưu tú, trước kia cô thầm mến cậu, nhưng cuối cùng lại không yêu cậu, ngược lại ban đầu không thích anh chàng ngốc kia, cuối cùng lại đi vào lòng của cô, chiếm đoạt lòng của cô.

Tô Nhiên muốn mang Từ Hải Dương ra khỏi thôn xao, nhưng lại nghĩ đến chuyện như vậy dường như không hợp lý lắm

Nhưng mà qua không bao lâu, Tô Nhiên đã cho mình một đáp án, bởi vì Từ Hải Dương cho cô chính là kinh ngạc và sùng bái, mà Tần Trạch cho cô lại là tình cảm chân thành nước chảy đá mòn.

Cô chỉ là một cô gái bình thường nhất, cô sẽ bị sự cự tuyệt lạnh nhạt khiến cho tổn thương, sẽ bị tình yêu nồng đậm làm cho cảm động, cô muốn không phải một người Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cô muốn lâu dài, cùng chung mái nhà, làm bạn đến già.

Trong phòng học ác bạn học cũng nghị luận âm ỉ, hơn nữa câu nói nhiều nhất vẫn là: "Quả nhiên, tin đồn không sai một chút nào! Từ Hải Dương không muốn gặp Tô Nhiên."

"Điều đó là khẳng định rồi, chính Tô Nhiên là người đoạt mất ánh hào quang của cậu ta, sau đó cậu không còn dành được vị trí đầu nữa, hiện tại cũng rơi ra danh sách mười người đứng đầu hàng năm rồi, muốn được cử đi học rất nguy hiểm ~"

Kim Hữu Nhân lau mồ hôi lạnh, cười: "Nếu bạn học Từ Hải Dương, không thích ngồi, vậy thì thay đổi vị trí, em và Mã Giai Ngọc cùng nhau ngồi đi, Anh ngữ em ấy cũng rất tốt."

Từ Hải Dương, lặng lẽ từ bên cạnh Tô Nhiên đi qua.

Ánh mắt của cậu khẽ nhắm lại, miệng nhẹ nhàng mím, quyến sách trên tay, có một dấu móng tay thật sâu.

Tô Nhiên ngẩng đầu, cô nhìn Từ Hải dương nhắm mắt lại.

Từ Hải Dương, giữa chúng ta chẳng lẽ thật sự không thể có tình bạn đơn thuần được sao? Cậu chán ghét tớ, ghét đến mức liếc mắt nhìn tớ cũng cảm thấy buồn nôn sao?

Azz, thật ra thì kiếp trước, quan hệ của chúng ta vẫn không tệ !

Tần Trạch vẫn như cũ ngồi ở sau lưng Tô Nhiên, mà Lý Yến bị điều đi rồi, Văn Phương lại đứng dịp bị điều đến bên cạnh Tô Nhiên.

"Tô Nhiên, thật tốt quá, về sau có thể ngồi cùng cậu." Văn Phương kích động ôm lấy Tô Nhiên, cười ngọt ngào.

Tô Nhiên mỉm cười gật đầu một cái.

Quay đầu: "Vẫn là cùng cậu bàn trước bàn sau, về sau, vẫn là xin chỉ giáo nhiều hơn."

Tần Trạch cười như ánh nắng mặt trời rực rỡ: "Tô Nhiên, cũng xin chỉ giáo nhiều hơn."

Ánh mắt của hai người, miệng nhẹ nhàng cong lên, trong giây lát đó, ngoài cửa sổ tiếng ve trở nên nghe cảm động hơn, màu hồng của những bông hoa sen càng thêm xinh đẹp.

Tô Nhiên cười đến nhẹ nhàng, cô sờ mái tóc bị gió thổi loạn, có cậu làm bạn đã cảm thấy đủ rồi.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 30: May Mắn, Jq. . .

Ngày đầu tiên của Lễ quốc khánh, Tô Nhiên dắt may mắn, đi dạo xung quanh.

Hôm nay đúng là một ngày nhàn rỗi, con khỉ nhỏ bị bà ngoại mang đi, thiếu đi âm thanh bé khóc, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại.

Sau khi có em trai, lực chú ý của cha mẹ đối với cô giảm bớt rất nhiều, phần lớn tình lực đều đặt trên người em trai, nhưng Tô Nhiên lại không cảm thấy có sự đối đãi khác biệt gì ở đây, dù sao em trai chỉ là một đứa bé, ba mẹ cưng chiều bé là phải, cho dù cha mẹ đối xử với em trai tốt hơn cô đi nữa, trong lòng cô mặc dù hơi mất mát, nhưng càng nhiều hơn là cô vui mừng, có con trai có con gái, trong lòng cha mẹ nhất định đang lên cười rồi.

Bởi vì bọn họ là người một nhà, không có ai không thương ai nhiều hơn chút, có chỉ là ai yêu ai nhiều hơn một chút. Em trai nhỏ nhất nhà, người trong nhà đương nhiên sẽ yêu bé nhiều hơn. Mà cô là chị, làm sao có thể ăn dấm chua của em trai được, hơn nữa bản thân cũng trưởng thành rồi, những chuyện này cũng nên suy nghĩ cẩn thận hơn.

May mắn đã là một cô chó lớn, từ đầu tới đuôi dài chừng một mét, lông vàng đen rất sạch sẽ, lỗ tai nhọn dựng thẳng lên thật cao, lông mi của nó rất dài, đôi mắt đen lúng liếng của nó lúc còn là một cô chó con, bây giờ đã đổi thành màu hổ phách lưu ly. Nó thích khép hờ đôi mắt lại, bốn cái chân có lực, ưu nhã đi chậm theo từng bước chân của Tô Nhiên.

Nói về chuyện, tại sao Tô Nhiên có thể biết May Mẫn là một cô chó? Bởi vì đĩa nhỏ này, mấy ngày trước vậy mà nó lại có kinh nguyệt !! Nó đi mấy bước, trên đất liền thấy mấy giọt máu nhỏ màu đỏ như hạt châu vậy, nhìn thấy đĩa nhỏ này như vậy, Tô Nhiên mới giật mình, thì ra nhà cô đã có một cô chó xinh đẹp trưởng thành.

Triệu Xuân lại liên tiếp oán giận: "Sàn nhà lại bị dơ rồi, đúng là muốn cái mạng già của tôi mà, phục vụ mấy người chết bầm các người không đủ, hiện tại lại thêm một con chó cái động dục nữa."

Tô Nhiên cau mày, dừng lại dừng lại, kết thúc hồi tưởng, May Mẫn nhà bọn họ rất tao nhã, Rất đáng yêu, tại sao có thể dùng "Chó cái, động dục" tới phá hư chuyện tốt đẹp chứ!

Tô Nhiên phất tay một cái, đem những ký ức không tốt gạt đi.

Ờ..., có mấy con chó lớn cùng xuất hiện rồi.

Một con chó lớn màu hoa râm đột nhiên chui ra, sau đó cúi đầu, vẫy đuôi, cái mông uốn éo đi qua trước mặt May Mẫn.

Ánh mắt May Mẫn nhìn xuống dưới một chút, tiếp theo rũ mắt xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Tô Nhiên "Phì" bật cười, cô chó này, còn rất ngạo nữa đó!

Chú chó hoa râm kia, hu hu cầu xin, May Mẫn lại ngơ ngẩn như không nghe thấy, ngạo mạn bước đi.

Tô Nhiên cười, hung hăng sờ sờ đầu May Mẫn: "Đứa bé này, tại sao có thể dùng thái độ này đối với người khác được chứ, nếu không tìm được bạn trai thì biết làm sao?"

May Mẩn khẽ vẩy đuôi, lỗ tai xoay vòng, tạo tư thế cao ngạo, còn con người hổ phách lưu ly nhìn thoáng qua Tô Nhiên, coi như là đáp lại Tô Nhiên .

"Az, đứa bé này, khi còn bé rất quẩn tao, sao hiện tại lại có thể lạnh nhạt như vậy được chứ!" Tô Nhiên dắt dây xích của May Mẩn, buồn buồn.

Lúc này, một chú chó màu vàng to lớn mạnh mẽ đi tới từ phía trước.

Phía sau con Chó vàng phía còn có mấy con khác gầy teo, dinh dưỡng không đầy đủ.

Này mấy con chó gầy gầy kia nhìn thấy May Mẩn tới, bỗng nhiên đầu đầu kêu "Uông Uông", mà chú chó vàng đứng đầu, bộ dáng "Thiên hạ chí tôn" khí phách Vương tướng.

Đôi mắt đang khép hờ của May Mẩn khẽ mở rộng, sau đó không nhìn Tô Nhiên bên cạnh, mà chân sau hạ xuống rồi bắt đầu ngồi .

Tô Nhiên nhìn thấy tình huống như vậy, cũng rất hứng thú, hắc hắc, đến thân cận? Hay là đến cướp cô dâu?

May Mẩn nhà ta đúng là một mỹ nữ, nhìn ánh mắt tham lam của những con chó đực kia kìa.

Nhìn May Mẩn ngồi xuống, chú chó màu vàng sủa lớn một tiếng, những chú chó khác đều yên tĩnh lại, ngoan ngoãn ngồi xuống hai bên.

Sau đó nó ngẩng cao đầu lên , từ từ đi tới trước mặt May Mẩn.

Cẩn thận thò đầu ra, đem lỗ mũi màu đen ướt nhẹp đến trước mặt May Mẩn ngửi~ ngửi ~

May Mẩn ra vẻ tính cách rất tốt, đôi mắt khép lại hình bán nguyệt, sau đó để mặc cho con chó vàng kia ngửi.

Sau đó, sau đó nữa, nó bắt đầu không nhìn được nữa, ngáp một cái thật lớn, chú chó màu vàng bị dọa sợ, sau đó đem cái đuôi lay động lên xuống, trong miệng còn kêu ư ư.

A a ~~ Tô Nhiên đồng tình nhìn chú chó đực lúc đầu còn tỏ vẻ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang của kẻ dẫn đầu, mà lúc lại biến thành một chú chó biết vâng lời, az, may mắn nhà tao cùng mày không thích mày, mày nên chết tâm đi.

Trong lòng Tô Nhiên vừa nghĩ đến đây, May Mẫn đã đứng lên, kéo Tô Nhiên muốn đi về phía trước.

hai mắt chú chó vàng kia mở thật to, tội nghiệp nhìn May Mẫn phía trước, sau đó cùng nhắm mắt theo sau May Mẫn, trái tim không thay đổi.

Trời ạ, trời ạ, rất có tâm đó, Tô Nhiên gật đầu, đối với chú chó theo đuôi May Mẫn tỏ vẻ hài lòng.

Không ngờ, đi chưa được mấy bước.

Tô Nhiên đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên tiếng chuông dồn dập, còn có âm thanh rất ồn ào: "Tại sao lại nhiều chó như vậy! Nhanh tránh ra cho tao!"

Tô Nhiên vẫn chưa phản ứng gì, bỗng nhiên có một nguồn sức mạnh, từ dây cương cô đang nắm truyền đến, theo sức lôi kéo lớn Tô Nhiên lao đảo đến bên đồng cỏ khô bên cạnh, lại theo quán tính, tiến thêm vài bước, mới giữ vững được thân thể.

Một người đàn ông ở trên xe đạp điện, mắng to: "Đi không có mắt à, nếu là đừng mày, tao làm cách nào mà bồi thường được!" Người đàn ông kia nói xong, còn hung hăng trừng mắt nhìn Tô Nhiên một cái, rồi mới rời khỏi.

Tô Nhiên im lặng, cuộc sống này đúng là rối loạn, người đụng còn mắng người bị đụng, còn lý luận nữa chứ!

Đột nhiên dưới chân May Mẫn bắt đầu gậy rối, Tô Nhiên cúi đầu, nhìn thấy May Mẫn đang xoay quanh chân mình, thỉnh thoảng còn liếm liếm tay của cô, cọ cọ đùi cô.

Tô Nhiên ngồi chồm hồm xuống, sờ sờ đầu May Mẫn, May Mẫn cúi đầu kêu lên một tiếng, đầu lưỡi mang lửa nóng, liếm lên mặt Tô Nhiên.

Hình như đứa nhỏ này đang lo lắng! những lúc thấy cô gặp nguy hiểm, đứa nhỏ này mới trở nên dễ nổi nóng! Đứa nhỏ này, đối với cô thực sự rất tốt, rất trung thành !

Tô Nhiên vừa định nói cảm ơn với May Mẫn, mới phát hiện dây xích của cô bị chú chó vàng kia cắn.

Bây giờ còn kêu hu hu với May Mẫn, khẩn trương gấp rút ở trên người May Mẫn người tới người lui.

Thì ra đứa nhỏ này cắn sợi dây, vì để cứu cô.

Mặc dù đứa nhỏ này muốn cứu May Mẫn mà thôi.

May Mẫn nhìn Tô Nhiên không có chuyện gì, lúc này mới vui sướng vẫy vẫy đuôi, thái độ đối với chó vàng cũng khá hơn một chút.

Vì vậy sau một chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ, Tô Nhiên mang theo một nhóm chó lớn bắt đầu tản bộ.

Chó vàng chạy trước chạy sau, vui mừng vây quanh May Mẫn kêu.

May Mẫn cúi đầu, mặc cho chú chó vàng kia ở trên người của nó lưu lại hương vị. Còn một bầy chó khác, giống như vây quanh hoàng thượng và hoàng hậu đi du lịch, cung cung kính kính, không dám vượt qua nửa phần.

Xem ra chó vàng rất có thực lực, đáng dấp và thân thể cường tráng, không tệ không tệ, Tô Nhiên nhìn con rể càng nhìn càng hài lòng.

Sau khi tản bộ trở về, tình cảm chú chó vàng và May Mẫn đã giống như keo sơn, hai con chó vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cái đuôi quấn lấy nhau, một đôi tình lữ đẹp ~

Nhìn hai vợ chồng son bọn chúng ngọt ngào, Tô Nhiên vỗ vỗ đầu May Mẫn, mở sợi dây xích của nó ra.

"Đi đi, cùng bạn trai mày đi chơi với nhau đi."

May Mẫn giống như là nghe hiểu được lời nói của Tô Nhiên, cúi đầu, hưng phấn lại có chút xấu hổ cọ cọ chân Tô Nhiên, sau đó cùng chó vàng chó chạy ra ngoài.

Chú chó vàng uy vũ sủa lớn một tiếng, những chú chó khác cũng cung kính lui về phía sau, không đi theo bọn chúng nữa.

Hắc, chú chó vàng này muốn làm gì? Không muốn cho đám tùy tùng đi theo nữa à?

Tô Nhiên tò mò.

Lặng lẽ đi theo.

Hắc hắc, phát hiện.

Trong bụi cỏ, May Mẫn bị chú chó vàng bổ nhào vào trên mặt đất.

Cái miệng lớn của chú chó vàng nhẹ nhàng cắn cổ May Mẫn, con người màu hổ phách của May Mẫn dịu dàng như nước nhìn chú chó vàng, sau đó cũng há mồm, cắn cắn cổ của chú chó vàng.

"Hu ~~" Chú chó vàng rầm rì, nhắm nửa con mắt, dùng đầu cụng vào đầu May Mẫn.

Nhìn chú chó vàng đẩy đẩy đầu May Mẫn , May Mẫn nghi ngờ quay đầu lại, nháy nháy mắt với chú chó vàng, giống như đang nói: "Thân ái, anh muốn em đứng lên làm gì vậy? Em đang nằm thoải mái !"

Chú chó vàng chó hu hu vừa gọi, giống như là đang an ủi May Mẫn, không cần phải sợ.

Sau đó chiếc chân trước to lớn, leo lên eo May Mẫn.

Tô Nhiên thấy vậy mắt trừng lớn!

Chẳng lẽ đây chính là JQ trong truyền thuyết!

Chú chó vàng thân ái, mày cần phải đối xử dịu dàng với May Mẫn nhà tao đây, đây là lần đầu tiên của nó!

Không biết, thế nào thế nào nhỏ giọt ~~

Cái mông trắng kiện của chú chó vàng, nâng lên!

May Mẫn cúi đầu rầm rì một tiếng, quay đầu, con người màu hổ phách trong đôi mắt của nó có chút mê mang, có chút khổ sở, còn có chút gì đó không biết làm sao!

Chú chó vàng chó cúi đầu dịu dàng kêu lớn một tiếng, lè lưỡi, liếm liếm lông May Mẫn.

May Mẫn dịu ngoan quay đầu đi, mà chú chó vàng bắt đầu như dòng nước xiết tiến mạnh!

"này nọ í é í é" "này nọ í é í é"! "này nọ í é í é" "này nọ í é í é"!

Tô Nhiên nhìn xuống đất mặt đỏ tới mang tai, thì ra là, thì ra là, hai chú chó yêu yêu, cũng giống như người yêu yêu vậy! Hu hu! Vậy đây không phải là cô đang tận mắt chứng kiến hiện trường ân ái rồi sao?

Một lúc lâu, chú chó vàng dừng lại động tác .

Lẳng lẳng ôm May Mẫn, thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng, có thể nghe ra nó thương tiếc, mà May Mẫn cũng đáp lại mấy tiếng, âm thanh có chút mệt mỏi, nhưng lại dịu dàng như nước.

May Mẫn, May Mẫn, mà cứ vậy mà bị chú chó vàng ăn rồi.

Tô Nhiên tay trái bịt mắt, tay phải ra sức quạt, thật là nóng, thật là xấu hổ, trời ạ ~~

Cô xoay người, rời đi.

Bước chân giống như đang bay, thân thể hơi lảo đảo, kiếp trước bản thân cô, cũng không trải qua những thứ này, mặc dù đã xem phim A ~ nhưng cũng không phải người thật việc thật!

Tô Nhiên đỡ tường, ngồi xuống ở trước cầu thang trước cửa, nhìn mặt trời lặn về phía tây, ánh chiều ta đẹp đẽ, ánh nắng màu cam ấm áp bao phủ thôn nhỏ của bọn họ, cô nhìn May Mẫn và chú chó vàng yêu thương che chở nhau đi tới

Hâm mộ quá!

Làm người có lúc còn không bằng những chú chó này đâu!

Thấy bọn nó mới tự do làm sao, tốt đẹp biết dường nào, ngọt ngào đến mức nào chứ, nhưng mà giữa người và người, vẫn còn rất nhiều suy tính này nọ nữa!

Tô Nhiên đứng dậy, kéo May Mẫn qua, lại trợn mắt nhìn chú chó vàng kia, nói: "Hôm nay vợ mày mệt mỏi, ngày mai trở lại!"

Sau đó đem cửa lớn khóa lại, dặt May Mẫn vào trong ổ nghỉ ngơi, hình như May Mẫn mệt mỏi thật sự, nằm ở trên cái đệm mềm nhũn của mình, sau đó nhắm hai mắt lại.

Mà ở chú chó vàng kia ở ngoài cửa sắt, an tĩnh nằm ở cửa, cũng không vội vã rời đi.

Tô Nhiên liếc mắt nhìn chú chó vàng, hừ: "Vẫn còn biết điều đó."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hoảng Sợ, Bí Mật Từ Hải Dương . . .

Kỳ nghỉ Quốc Khánh trôi qua hơn một nửa, Tô Nhiên và Tần trạch hẹn nhau cùng đi chơi trong nội thành.

Buổi sáng hai người đến một quê cũ của một vị danh nhân nổi tiếng, bởi vì là người địa phương, cho nên miễn phí. Chỗ ở cũ nên không có gì mới lạ, chỉ có một ít tranh chữ của vị danh nhân và giới thiệu về cuộc đời của người đó.

Tháng 10, thời tiết vẫn còn rất nóng, Tần trạch và Tô Nhiên mua đồ uống: "Cho cậu, uống một chút, để hạ nhiệt độ."

Tô Nhiên nhận lấy, uống một hớp, oa, đúng là mát mẻ hơn rất nhiều: "Cám ơn."

Tần trạch có chút tức giận: "Cậu với tớ mà còn xa lạ như vậy sao? Lại còn nói cảm ơn với tớ. Thu lại lời đó không được nói nữa."

Tô Nhiên gật đầu một cái, cười.

"Vẫn chưa đến thời gian ăn trưa, chúng ta đến chỗ bán hoa một chút đi." Tần Trạch đề nghị, cậu biết cô bé trước mắt này, thích nhất là đám hoa cỏ, còn có một ít động vật nhỏ nữa.

Tô Nhiên vừa nghe thấy cậu đề nghị như thế, mắt sáng rực lên: "Được."

Hai người không ngồi xe buýt, mà đi bộ trên đường, Tần Trạch đi ở phía trước, che nắng cho Tô Nhiên, giữa hai người còn giữ một khoảng cách nhất định, để cho hai người có cảm giác tự nhiên.

Người đi trên đường rất nhiều, dù sao cũng đang là kỳ nghỉ lễ.

Thân thể Tô Nhiên không tốt lắm, đi bộ luôn bị người ta đụng dập đầu, mà hôm nay người đến người đi rất nhiều, không biết Tô Nhiên đã bị dòng người xô đẩy qua lại hết bao nhiêu lần.

Tô Nhiên thì không để ý, nhưng Tần Trạch ở bên cạnh lại rất đau lòng, đến lúc cậu thật sự không nhịn được nữa, bàn tay to của cậu chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Nhiên, có chút tức giận: "Ngốc nghếch, đi theo tớ."

À? Tô Nhiên vẫn chưa tỉnh hồn lại: cậu ta sao vậy, tại sao lại tức giận?

Tần Trạch đúng là lợi hại, Tô Nhiên đi theo Tần Trạch, tận dụng triệt để mọi thứ, cho nên không bị bất cứ ai đụng trúng, cô cảm thấy thật thần kỳ.

"Tần Trạch, sao cậu có thể làm được như vậy?" Tô Nhiên tò mò.

Trên mặt Tần Trạch tràn ngập tự phụ: "Một chút chướng ngại vật như vậy, làm sao có thể làm khó bản đại gia chứ?"

Tô Nhiên cười: "Đúng, đúng, đúng, cậu lợi hại nhất."

Tần Trạch bị thái độ qua loa này của Tô Nhiên kích thích gương mặt phồng lên như bánh bao.

"Này? Còn giận dỗi như đứa bé nữa? Chúng ta đã học Sơ Tam rồi đó."

Tần Trạch sững sờ, Đúng vậy, bọn họ đã học Sơ Tam rồi, cậu đã quen biết Tô Nhiên hơn hai năm rồi.

"Tô Nhiên, cậu cảm thấy tớ không tốt sao?" Tần Trạch quay đầu, nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tô Nhiên.

Tô Nhiên kéo kéo tay Tần Trạch, lắc đầu một cái: "Bất kể như thế nào, tớ đều không chán ghét cậu." Tần Trạch, tớ làm sao có thể chán ghét cậu được, đời này, tớ sợ trừ cậu ra, tớ sẽ không thích thêm bất cứ người nào nữa!

Mặt của Tần Trạch, lại len lén đỏ lên, cậu cố ý dùng sức ho khan mấy tiếng, che giấu mặt vẻ mặt đang đỏ lên của mình.

Cậu đã không còn trẻ con như trước đây nữa, nhưng đôi mắt Tô Nhiên vẫn thỉnh thoảng đỏ mặt, az, mình thật là quá kém rồi.

Cậu chán nản gãi gãi đầu .

Động tác này chính là một thói quen, Tần Trạch của cô bất kể là trước kia hay hiện tại, vẫn không hề thay đổi. Cô tin chắc như vậy.

Lúc hai người đang trao đổi tình ý, thì giọng nói nhẹ nhàng của một thiếu niên vang lên bên tai.

"Tô Nhiên, Tô Nhiên, có thể gặp cậu ở chỗ này, thật sự quá tốt ——" theo âm thanh, một bông hoa trắng tinh, chạy tới.

Vừa đến nơi, đã ôm lấy cánh tay Tô Nhiên, lắc lắc: "A! Tô Nhiên, lễ quốc khánh tại sao cậu lại không tới cung thiếu niên, lần trước tớ dạy cậu Piano điệu Valse, cậu đã đánh được chưa? Còn nữa, nghe nói cậu đã thông qua Violin 5 cấp rồi, lợi hại thật đó, cậu mới chỉ học có hai năm."

Tô Nhiên sợ hết hồn, bình tĩnh nhìn lại, mới phát hiện ra là cậu bé Vương Dực!

"Tiểu Dực, cậu hỏi tớ nhiều vấn đề như vậy, tớ làm sao trả lời được."
Tô Nhiên cười bất đắc dĩ nhìn Vương Dực.

Con người màu nâu của Vương Dực chuyển động, sợi tóc màu nâu sẫm nhẹ nhàng tung bay, nụ cười của cậu ta chân thành tha thiết đẹp đẽ, nhấn cái mũi nhỏ: "Thì hỏi hơi nhiều một chút, nhưng mà, Tô Nhiên tớ rất nhớ cậu ! Cậu đã hơn nửa tháng không đến cung thiếu nhi gặp tớ rồi."

Tô Nhiên bị ánh mắt đáng thương của Vương Dực nhìn chăm chăm như vậy, có chút ngượng ngùng: "Tiểu Dực, tớ mấy ngày trước dốc lòng chuẩn bị cho cuộc thi lên cấp, cho nên không đến tìm cậu học được, lần sau, tớ bảo đảm ."

Ánh mắt dịu nhẹ như mùa thu của Vương Dực rốt cuộc cũng lộ ra ánh mặt trời, đôi môi đỏ mọng vui vẻ mỉm cười.

Tần Trạch bị vắng vẻ ở một bên, nhìn thấy thiếu niên đột nhiên xuất hiện ôm lấy cánh tay Tô Nhiên, tức giận cực kỳ, nhưng khi Vương Dực hỏi những vấn đề kia, mới phát hiện mình không biết trình độ Violin của Tô Nhiên đã tiến bộ đến mức này, thậm chí còn biết đàn dương cầm, rõ ràng lần đầu tiên Tô Nhiên đi báo danh là đi cùng cậu , vậy mà đến bây giờ cái gì cũng không hiểu rõ.

Kể từ khi đi ghi danh cùng với Tô Nhiên xong, cậu cũng không hỏi Tô Nhiên tình huống violin như thế nào, chỉ biết thứ sáu hàng tuần Tô Nhiên sẽ đi học Violin, thỉnh thoảng cậu sẽ đứng bên ngoài đợi cô, nhưng lại chưa từng có ý định tìm hiểu, còn không bằng cái tên có vẻ ngoài còn tinh khiết hơn con gái, lại là nhân yêu dụ dỗ những cô bé!

Cậu còn tự nhận mình là người thân nhất với Tô Nhiên nữa chứ!

Trong lòng Tần Trạch có chút khó chịu ~~

Cậu ở một bên lẳng lẳng nhìn Tô Nhiên, Tô Nhiên, còn có cái gì, mà tớ không biết đây?

Tô Nhiên đang nói chuyện, đột nhiên phát hiện Tần Trạch có cái gì đó không đúng lắm, nhìn về phía Vương Dực áy náy cười cười, đưa tay ở trước mắt Tần Trạch vẫy vẫy: "Tại sao lại ngẩn người như vậy?"

Tần Trạch phục hồi lại tinh thần, cười cười, không lên tiếng.

Tô Nhiên có chút không quen, Tần Trạch vẫn luôn tùy tiện, giả bộ thâm trầm như vậy không phải là thói quen của cậu.

"Cậu chính là Tần Trạch? Nghe Tô Nhiên nói về cậu ~ quả nhiên bộ dáng rất mạnh mẽ!" Bông hoa trắng, nhìn cánh tay khỏe mạnh của Tần Trạch, nhìn cánh tay gầy teo trắng trẻo của mình, không có một chút bắp tay nào, đáng yêu thở dài.

Cậu ta hình như cảm thấy hứng thú với bắp thịt của Tần Trạch, đưa ngón tay như bạch ngọc của mình ra đâm đâm —— đâm: "Thật sự. A ——!"

Vốn dĩ tâm tình của Tần Trạch có chút buồn bực, hơn nữa đối với bông hoa nhỏ này lại không có thiện cảm, mà Vương Dực lại cứ lú lú bên cạnh, còn động thủ đâm cánh tay Tần Trạch, Tần Trạch không kiềm chế được lửa giận của mình: "Tránh ra!"

Cánh tay lớn vung lên, Vương Dực làm sao có thể chống đỡ được lực tay của Tần Trạch, ngã về phía sau!

"Tiểu Dực ——" bên kia có một thanh niên mặc quần áo màu trắng và một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đồng thời kêu lên, bước như bay tới, phía sau hai người là ba cây kem nằm dưới đất đang dần tan chảy.

Nhưng mà nước xa không cứu được lửa gần, mà phản ứng của Tô Nhiên lại chậm một nhịp, Vương Dực khẽ nhếch miệng lên, ánh mắt chứa đựng hoảng sợ, sau đó nặng nề ngã nhào trên đất.

Tô Nhiên vội vàng chạy tới, khẩn trương hỏi: "Vương Dực, có sao không?"

Không đợi Vương Dực trả lời, thanh niên mặc áo trắng đã hung hăng đẩy Tô Nhiên ra, rống giận: "Hai người các người có chuyện gì vậy, tại sao đẩy Tiểu Dực, Tiểu Dực nếu có chuyện gì xảy ra, các người chờ bị kiện đi."

Tô Nhiên xoa xoa cái mũi, đau quá!

Nghe âm thanh quen thuộc, sau đó lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc: "Thầy giáo Vương?"

"Tiểu Dực, sao rồi, có bị thương không, ngón tay có thể hoạt động không? Có sao không?" Vương Ưu hoàn toàn không nghe thấy lời của Tô Nhiên, tất cả tâm trí đều tập trung vào Vương Dực.

Mặt Vương Dực trắng bệch, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, nhưng mà mặt mày cậu cong cong, cong đôi môi đỏ mọng lên nói: "Anh, em không sao ..., nhưng cánh tay bị trầy một ít da, ngược lại Tô Nhiên bị anh đẩy, cái mũi phải chịu tội rồi."

Anh?

Tô Nhiên lại bị dọa hoảng sợ.

Vương Ưu, Vương Dực, ưu dực, ưu dị, không phải là hai anh em sao?

Vương Ưu tự mình kiểm tra ngón tay Vương Dực, lại xem vết thương trên cánh tay Vương Dực, lúc này mới thở ra một hơi. Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, trở về bôi một ít thuốc ngoại, thì ngay cả vết sẹo cũng

không lưu lại, nhưng để cho an toàn, vẫn nên đi tiêm một mũi phòng bệnh uốn ván mới được.

"Em cái tên ngọc này, mình bị thương, còn lo lắng cho người khác, không phải đã nói với em rồi sao, phải cẩn thận bảo vệ ngón tay của mình? Chúng ta là người học nhạc, nếu như ngón tay bị tổn thương, thì đồng nghĩa với phá hủy cuộc đời của mình." Vương Ưu nghiêm mặt, nghiêm túc dạy dỗ Vương Dực.

Mà Vương Dực len lén lè lưỡi.

Nở một nụ cười ngay cả trăm hoa cũng phải xấu hổ: "Anh, không phải không có chuyện sao? Không nên tức giận, có được không?"

Mặt Vương Ưu hình như có chút ửng đỏ, sau đó ánh mắt của anh ta dịu dàng xuống: "Được rồi, được rồi, anh, không tức giận, anh chỉ là quá lo lắng cho em."

Sau đó anh ta ôm lấy Vương Dực, giống như ôm lấy đồ vật quý báu nhất trên thế giới vậy.

Anh ta quay đầu lại, ánh mắt giao với ánh mắt của Tần Trạch, một cổ sát khí bén nhọn bắn ra: "Không có lần sau nữa!"

Tần Trạch không sợ hãi, thản nhiên nhìn lại: "Nếu có lần sau nữa, tôi cũng không sợ!"

Tô Nhiên thấy tình thế dương cung bạt kiếm của hai người, vội vàng nháy mắt ra dấu với Vương Dực.

Vương Dực hiểu rõ, cong đôi môi đỏ mọng lên, nhả đầu lông mày: "Anh, còn không đi sao? Em sợ vết thương của em sẽ nhiễm trùng, sau đó bị vi khuẩn (virus) tà ác xâm nhập, như vậy thì em trai đáng yêu của anh, sẽ đi đời nhà ma mất !"

Tô Nhiên đen mặt, nào người nào lại tự nguyện rửa mình như vậy chứ!

Từ Hải Dương lạnh nhạt liếc nhìn Tần Trạch: "Coi như số cậu gặp may!"

Bên này Vương Ưu lại rất khẩn trương, cũng không để ý đến Từ Hải Dương ở phía sau lưng anh ta, ôm Vương Dực, hét lên: "Bác Từ, bác lái xe tới đây, Tiểu Dực bị thương."

Bác Từ tài xế đáp lại một tiếng.

Một chiếc xe Audi màu bạc đã lái đến, bác Từ hạ cửa sổ xuống: "Đại Thiếu Gia, Nhị thiếu gia bị thương nghiêm trọng không?"

Vương Dực nhìn về phía bác Từ nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, lúc này bác Từ mới yên lòng.

Nhưng mà Vương Ưu vẫn lo lắng mở cửa xe: "Nhanh chóng đến một bệnh viện gần đây, bác Từ mau lên."

Bác Từ gật đầu một cái, tươi cười với Từ Hải Dương ở phía sau: "Hải Dương, còn không mau lên xe, ba phải lái xe đi ngay!"

Ba?

Audi màu bạc?

Tô Nhiên và Tần Trạch trao đổi ánh mắt với nhau, một lần nữa bị hù sợ.

Mà Từ Hải Dương thay đổi vẻ lạnh lùng thường ngày, đột nhiên mặt đỏ lên, rống to: "Con đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên ở trước mặt bạn học của con nói ba là ba của con!"

Bác Từ sững sờ, lúc này mới nhìn thấy Tô Nhiên và Tần Trạch, trong nháy mắt không biết làm sao, cả lẫn nói: "Hải Dương. Ba, không, ba. Không thấy."

Từ Hải Dương nhìn chăm chăm Bác Từ, trong hốc mắt dần dần chứa đầy nước mắt, sau đó quay đầu lại, chạy nhanh về hướng ngược với chiếc xe.

"Hải Dương." Bác Từ kêu to.

Nhưng trong lúc đó, lại truyền đến giọng nói nghiêm nghị của Vương Ưu: "Bác Từ, lái xe!"

Vương Dực bất mãn gọi: "Anh!"

Vương Ưu kiên định nói: "Trong lòng anh, chỉ có em là người quan trọng nhất! Bác Từ, mau lái xe!"

Bác Từ không có cách nào, đạp chân ga.

Lúc này Tô Nhiên hô to: "Bác Từ , bác lái xe đi, cháu và Tần Trạch nhất định sẽ tìm Từ Hải Dương về!"

Tần Trạch liếc nhìn vẻ mặt lo lắng của Bác Từ, mặc dù trên mặt có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nặng nề gật đầu.

Bác Từ lúc này mới yên lòng một chút: "Vậy thì bác nhờ hai cháu nhé, cảm ơn hai cháu."

Nói xong, khởi động xe, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Tô Nhiên và Tần Trạch.

"Làm sao bây giờ?" Tô Nhiên hỏi.

Tần Trạch xoa xoa đầu Tô Nhiên nói: "Nếu đã ôm lấy chuyện này, thì chỉ có thể làm đến cùng thôi, đúng là cô bé thích lo chuyện bao đồng."

Tô Nhiên có chút buồn bực: "Cậu không phải cũng giống như vậy sao, đừng cho là tớ không nhìn ra."

Tần Trạch bị nói trúng tâm sự, đỏ mặt, sau đó lớn tiếng nói: "Tìm nhanh lên, bà cô ngốc của tôi ạ!"

"Được rồi! Bên này."

Hai người chạy theo hướng Từ Hải Dương biến mất.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ước Định Giữa Những Người Đàn Ông

Vốn dĩ ánh mặt trời đang gay gắt, vậy mà trong lúc bất chợt mây đen đã giăng đầy, 10 tháng tuy được coi như là mùa thu, nhưng thời tiết bất thường giống như ngày hè vậy.

Sắc trời u ám, Tô Nhiên và Tần Trạch lại càng thêm lo lắng, ba người không ai mang dù, nếu lát nữa trời mưa, làm thế nào về nhà?

"Nếu không chúng ta chia nhau ra tìm?" Tô Nhiên nhìn thấy tốc độ hai người đi tìm như vậy quá chậm, vì vậy đề nghị.

Tần Trạch khẽ cân nhắc, lại nhìn thời tiết, chân mày nhíu lại, cuối cùng gật đầu một cái.

"Cậu, phải tự mình cẩn thận." Tần Trạch nhìn Tô Nhiên xoay người muốn đi, không yên lòng dặn dò.

"Biết rồi." Tô Nhiên cười đồng ý.

"Còn nữa, trời mưa, thì vào chỗ nào đó tránh mưa, nếu thật sự không tìm được, cũng không có biện pháp nào cả, 5h chiều, gặp nhau ở cửa hàng bán thu cứng, nhớ đó, bất kể tìm được hay không, nhất định phải tụ hợp ở đó!" Tần Trạch vẫn còn có chút lo lắng.

"Biết rồi, không ngờ cậu lại dài dòng như vậy."

Tần Trạch từ trên cao nhìn xuống Tô Nhiên, vỗ vỗ đầu của cô: "Ai bảo trong lúc cậu tập trung suy nghĩ đến chuyện gì, thì quên hết tất cả những

chuyện khác, cô gái ngọc như cậu, tớ cực kỳ không yên tâm."

Tô Nhiên nghe thấy Tần Trạch trong lúc lơ đãng nói ra những lời ngon tiếng ngọt, trong lòng vui vẻ không nói nên lời.

Cô gật đầu một cái, sau đó cùng Tần Trạch chia nhau ra tìm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, từng đám từng đám mây đen, đã giăng kín trên bầu trời, Tô Nhiên cảm thấy rất lo lắng, chắc chắn trận mưa này sẽ rất lớn, không biết đứa bé kia rốt cuộc đang ở nơi nào?

Tô Nhiên chạy mệt rồi, dựa vào lan can, cố gắng suy nghĩ.

Đối với thân thể Hải Dương, hiện tại suy nghĩ kỹ lại một lần nữa, ban đầu có chút chuyện còn phân vân, bây giờ rốt cuộc đã có thể hiểu được hết rồi.

Đứa bé kia rất u buồn, luôn có cảm giác có cái gì đó đang chiếm cứ trong lòng cậu ta, làm cho cậu ta xua đi không được, khiến cậu ta không cách nào xoay chuyển được.

Tấm lưng đứa bé kia vĩnh viễn thẳng tắp, giống như muốn nói với người đời, cậu ta có tôn nghiêm, cậu ta không khuất phục, hơn nữa cậu ta còn có niềm kiêu ngạo của riêng mình. Đứa bé kia cố gắng học tập, bất kể là đi học hay tan lớp, cậu ta luôn an tĩnh xem sách, làm bài tập.

Đứa bé kia, cho tới bây giờ đều tự mình đạp xe đạp đi học, chưa từng thấy ba cậu ta đưa tới trường.

Những điểm nghi vấn này, trước kia cô cũng biết, nhưng lại chưa từng suy nghĩ đến, tại sao?

Bây giờ đã hiểu rõ, bất mãn đối với cậu ta, chỉ còn lại thương tiếc.

Đứa bé kia, còn có một người bạn có tiền như vậy, được người nhà bảo vệ đến ngay cả một giọt nước cũng không lọt, mỗi ngày nhìn Vương Dực không buồn không lo, nụ cười không nhiễm một chút bụi nào, nhìn lại mình, cha của mình lại làm tài xế trong nhà người bạn đó gọi phải tới hô phải đi, trong lòng của cậu ta có biết bao nhiêu là hâm mộ và bất mãn, cuối cùng chỉ có thể dùng lạnh lùng để bảo vệ bản thân không bị thương.

Đứa nhỏ này, cũng được xem như là một người không chịu khuất phục, vẫn luôn duy trì thái độ đúng mực đối với những kẻ có tiền, dùng lạnh lùng để duy trì lòng tự ái và kiêu ngạo của mình, dùng cố gắng để chứng minh sự nỗ lực và ưu tú của mình.

Az, chẳng qua là đứa nhỏ này, quá hiếu thắng, quá nhạy cảm, cũng không chịu bỏ xuống mọi việc, ba mẹ kiếm tiền để nuôi mình, làm con cái nên cảm kích mới phải, bọn họ làm ra những đồng tiền ấy cũng không hề dễ dàng, con cái tại sao còn kén cá chọn canh.

Từ Hải Dương, tóc mai của cha cậu đã bạc trắng cả rồi, bác ấy khổ cực, cậu có nhìn thấy không?

Công việc của ba mẹ, chúng ta cần phải tôn trọng bọn họ, không phải đi oán giận bọn họ, chúng ta có thể thay đổi, chỉ có bản thân chúng ta mà thôi, nếu như cậu không muốn bản thân mãi ở địa vị thấp như vậy, thì bản thân cậu cần phải cố gắng thôi!

Giữa lúc Tô Nhiên đang suy nghĩ, bỗng nhiên trời đổ mưa.

Tô Nhiên tìm một mái hiên để trú mưa, phúi phúi nước mưa trên người, rồi nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đã hơn 4 giờ rồi, không biết Tần Trạch bên kia như thế nào?

Mưa càng lúc càng lớn, Tần Trạch bất đắc dĩ phải tìm một chỗ tránh mưa, cậu nhìn thấy một mái hiên lớn trước một cửa hàng, liền chạy vào

tránh mưa, vừa mới đi vào liền phát hiện thấy một bóng dáng cô đơn đứng tựa vào trước cửa!

Trên áo sơ mi trắng có rất nhiều vết bẩn, hai mắt cậu ta vô hồn, tóc ướt nhẹp, hoàn toàn không sáng rỡ như lúc ở trường, mà rất nhếch nhác, mắt hồn nhìn lên bầu trời.

"Từ Hải Dương!" Tần Trạch tức giận hét lên.

Từ Hải Dương quay đầu, ngơ ngác nhìn Tần Trạch.

"Cái tên khốn kiếp nhà cậu, đồ hèn nhát!" Tần Trạch tiến lên tức giận đánh một quyền lên mặt Từ Hải Dương, Trong đầu Từ Hải Dương chỉ cảm thấy ông ông nổ tung một tiếng, sau đó ngã vào trong vũng nước.

Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn Tần Trạch, mệt mỏi quay đầu đi chỗ khác: "Đánh thẳng, cậu có thể đi rồi."

Những lời này, khiến Tần Trạch tức giận hơn: "Từ Hải Dương, tôi xem cậu là đối thủ cạnh tranh, vẫn lấy cậu làm mục tiêu, phấn đấu tới hôm nay, con mẹ nó cậu, lại dám ở chỗ này sa sút! Cậu đứng lên cho tôi hai chúng ta làm một trận!"

Từ Hải Dương cười lạnh: "Đối thủ cạnh tranh, người được tôi công nhận là đối thủ cạnh tranh chỉ có hai người, một là Tiểu Dực, một người khác còn lại là. Tô Nhiên, cậu là cái thá gì!"

Tần Trạch nhìn ra trong lời nói của Từ Hải Dương ẩn chứa lửa giận, trong lòng ngược lại rất vui mừng, cậu không sợ cậu ta tức giận, sợ nhất là cậu ta buông tay trống rỗng, bộ dáng như không có linh hồn.

"Tôi là cái thá gì! Nhưng cậu lại hết lần này đến lần khác thua dưới tay một người không là cái gì như tôi, kết quả thi cuối kỳ, tôi vẫn đứng trong top 10, còn cậu, đứng thứ mười một! Có một người cha thấp kém như thế,

nên mới có một đứa con đồ bỏ đi như cậu!" Tần Trạch tiếp tục chê cười cậu ta.

"Cậu!" Từ Hải Dương giống như một con mèo bị dẫm đuôi, mặt đỏ lên, bản thân nhảy dựng giường nanh múa vuốt! Năm đấm hướng về phía Tần Trạch.

"Cậu câm miệng cho tôi! Câm miệng! Câm miệng!" Từ Hải Dương nổi giận.

Nhưng mà năm đấm của cậu ta, Tần Trạch lại dễ dàng tránh né được, Từ Hải Dương ở trước mặt cậu, nhiều lắm là chỉ là một chú sư tử con vừa mới dài răng! Không đủ để khiến cậu sợ hãi!

"Muốn tôi câm miệng, không có cửa đâu, đây vốn dĩ là sự thật, tại sao không để cho tôi nói, sợ người khác biết, vậy thì cậu ghét bỏ ba của mình! là một tên hèn nhát! Hừ, còn học tự ti! Cần được ăn đòn!" Tần Trạch càng nói càng tức, vừa đánh một quyền lên mặt Từ Hải Dương.

Lần này, trực tiếp đem Từ Hải Dương đánh bay ra ngoài.

Lần này, trực tiếp đem Từ Hải Dương đánh bay ra ngoài.

Từ từ bò dậy, Từ Hải Dương ở trong nước mưa, ngẩng đầu lên.

Máu mũi chảy xuôi theo nước mưa, khiến cho khuôn mặt của cậu ta trở nên dữ tợn hơn.

"Cậu biết cái gì? Ba của tôi là tài xế của nhà giàu, nhưng mà tôi lại cùng thiếu gia nhà giàu đó là bạn bè thân thiết, nhìn thiếu gia đó được mặc đồ tốt nhất, đi xe xịn, học hành cũng là nơi tốt, học tập chỉ cần tiến bộ một chút, là có thể được nhận phần thưởng được đi du lịch bất cứ chỗ nào trên thế giới, tôi hận, hận tại sao ba tôi chỉ là một người tài xế, mà không phải là người giàu có kia, tôi hận, tại sao cùng sống dưới một mái hiên, mà tôi lại

phải khúm núm, mà cậu ta lại cao cao tại thượng, cười vô tâm vô phế như vậy chứ!"

Vào lúc này Từ Hải Dương phát tiết ra tất cả nỗi oán hận trong lòng, ánh mắt cậu ta đỏ như máu, trong lòng cậu ta tràn ngập bất mãn, tức giận đè nén trong những năm qua, hoàn toàn bộc phát trước mặt Tần Trạch,

Tần Trạch nhìn Từ Hải Dương điên cuồng, than thở!

"Tất cả mọi chuyện, cậu không có khả năng thay đổi, nếu cậu muốn, chỉ có thể do chính cậu tự phần đấu để thay đổi mà thôi!" Lời của cậu nói, lại giống như suy nghĩ trong lòng Tô Nhiên.

"Nói thì dễ dàng, cậu cho rằng phần đấu, là một chuyện dễ dàng sao?" Từ Hải Dương mặc cho những giọt mưa tắm rửa thân thể mình, cười lạnh.

Ánh mắt Tần Trạch bén nhọn bắn thẳng tận sâu trong nội tâm Từ Hải Dương: "Không có làm không được, chỉ có bản thân không muốn làm mà thôi. Thật ra thì, bản thân cậu so với những đứa bé bình thường khác đã tốt hơn rất nhiều lần rồi, bởi vì cậu có quý nhân tương trợ, tại sao cậu lại không biết lợi dụng điều đó, đem quý nhân là thành đá đặt chân, sau đó cố gắng vươn lên, cuối cùng vươn lên một vị trí còn cao hơn vị quý nhân đó nữa."

Từ Hải Dương trầm mặc.

Sau một lát, cậu ta bi thương cười một tiếng.

Một cậu bé nho nhỏ, lại có một nụ cười bi thảm như vậy.

"Không phải là không muốn, chẳng qua là cảm thấy mệt quá!"

Tần Trạch đột nhiên hét lớn một tiếng, đem tất cả bi thương của Từ Hải Dương lập tức cuốn đi.

Cậu bỗng nhiên nở một nụ cười tự tin giống như Uzumaki Naruto vậy: "Cứ cố gắng, đi thẳng đi nữa, sẽ không mệt mỏi, sẽ không cảm thấy khó cực, chỉ cảm thấy càng ngày càng hạnh phúc!"

Từ Hải Dương đứng trong mưa, dường như có thể cảm thấy một vùng sáng như ánh mặt trời.

Tại sao, trên thế giới này lại có một người như vậy, tự tin một cách mãnh liệt, chẳng những chống đỡ được niềm tin của mình, còn đốt cháy tín niệm của người khác!

Từ Hải Dương, lại một lần nữa mất hồn.

"Đây là, ước định của những người đàn ông chúng ta, nhắc năm đấm của cậu lên!" Tần Trạch nhếch môi, răng trắng như tuyết, đôi mắt đen nhánh sáng ngời như ánh mặt trời, hướng về phía Từ Hải Dương mỉm cười xán lạn.

Từ Hải Dương, không tự chủ được nhắc quả đấm lên, đưa về phía không trung.

Hai quả đấm, ở trong cơn mưa to, va chạm!

"Được! Về sau chúng ta chính là đối thủ cạnh tranh của nhau! Từ Hải Dương, tớ mong đợi cuộc tránh đấu lần này của chúng ta, không chỉ đơn thuần là thành tích, còn có cuộc sống nữa!"

Tần Trạch thu hồi quả đấm, sau đó sờ mũi một cái, mỉm cười!

Từ Hải Dương nhìn Tần Trạch tràn đầy tự tin cười, gương mặt lạnh lùng, trở nên sinh động .

Mỉm cười, từng chút từng chút ở trên mặt tràn ra.

"Đi, có lẽ Tô Nhiên đang sốt ruột chờ chúng ta rồi." Tần Trạch lay bả vai Từ Hải Dương.

Tình thần Từ Hải Dương chấn động, sau đó cúi đầu, cười thầm, thật lâu sau vẫn chưa cảm nhận được, hai người đàn ông đã lập được tình hữu nghị rồi.

Giữa hai người đàn ông, điều duy nhất để tăng tiến tình hữu nghị, có lẽ là đánh nhau một trận.

Hai người huyền nháo một trận ở trong cơn mưa này, cuối cùng cũng kết thúc, bởi vì trời mưa, hơn nữa cửa hàng này còn nằm trong một góc hẻo lánh, hai người đánh nhau, cũng không khiến mọi người chú ý.

Chỉ là hiện tại hai người kề vai sát cánh, toàn thân ướt nhẹp, vô cùng chật vật đi trên đường cái, mới khiến người đi đường chỉ chỉ chỗ chỗ.

Nhưng Tần Trạch và Từ Hải Dương cũng không hề để ý.

Khi hai người xuất hiện tại cửa hàng sủng vật, đã sáu giờ tối rồi, Tô Nhiên nhìn thấy hai người cười hì hì đi tới, tất cả oán khí cũng tan thành mây khói, chỉ cần hai người bình an trở về, vậy là tốt rồi.

Hỏi ông chủ cửa hàng sủng vật mượn hai cái khăn lông, đem mặt xoa xoa sạch sẽ, nhưng mà quần áo của hai người, đều ướt hết, cái này thì không có biện pháp gì rồi.

Tô Nhiên oán trách mấy câu: "Không biết hai người làm cái gì, giống như lăn lộn trong hố bùn ra vậy."

Tần Trạch cười khúc khích, mà vẻ mặt Từ Hải Dương càng thêm mềm mại, vẫn giống như lần đầu tiên vậy, Tô Nhiên vẫn tự nhiên như vậy, vẫn dùng những lời nói quan tâm để hỏi cậu.

Ba người, trên đường đi về nhà, luôn bị người đi đường chỉ chỉ chỗ chỗ, gương mặt Tô Nhiên nóng lên, Tần Trạch lại làm ra vẻ chẳng sao cả, mà vẻ mặt Từ Hải Dương lại nhẹ nhàng sung sướng, hình như gặp được một việc tốt nhất trên thế giới.

Tô Nhiên len lén hỏi Tần Trạch: "Làm sao cậu làm được?"

Tần Trạch thần bí nháy mắt mấy cái: "Đây là ước định giữa những người đàn ông bọn tôi."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cậu Hai, Nhớ Lại

Trường trung học Minh tú gần đây xảy ra một chuyện lớn, chuyện lớn gì, mà khiến mọi người sợ hãi như vậy?

Dĩ nhiên là có liên quan đến các nhân vật phong vân trong trường rồi.

Những nhân vật phong vân này yên lặng sau 1 năm, lại bắt đầu xuất hiện trở lại, sự kiện mà ở trường trung học Minh Tú khó có khả năng xảy ra nhất.

Sau khi kết thúc Lễ quốc khánh, Từ bạch mã hoàng tử và Tần Đại hắc mã, lại cùng nhau vừa nói vừa cười đi học, trời ạ, Từ đại bạch mã nổi danh là hoàng tử u buồn, ngàn năm băng sơn, có người còn ở sau lưng nói cậu ta là mặt than, mà lúc này, lại mỉm cười, mặc dù cười có chút cổ quái, nhưng mà thật sự đang cười.

Mà thần kỳ nhất không phải là cái này, mà là, hai người từ trước đến nay vừa gặp mặt đã đỏ mặt tía tai, lại kề vai sát cánh, vừa nói vừa cười đi đến trường!

Đây không phải là tin tức số một, vậy còn có tin tức nào rung động hơn nữa!

Vì vậy, tin tức này được truyền đi khắp trường trung học Minh Tú suốt trong vòng hai tháng, rất lâu sau đó vẫn chưa ngừng .

Thi giữa kỳ, Tô Nhiên vẫn vững vàng ở vị trí thứ nhất, Tần Trạch nhảy lên xếp thứ sáu, mà Từ Hải Dương lại một lần nữa trở lại top mười,

nhảy thẳng lên vị trí thứ năm, điều này làm cho Tần Trạch hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ Hải Dương khẽ cong khóe môi đẹp đẽ của cậu ta lên, ác ý cười.

Sau khi Tô Nhiên nhìn thấy, mỉm cười, nụ cười như thế này , đã lâu không gặp, có thể nhìn thấy một lần nữa thật sự rất tốt.

Văn Phương và Lý Yến thành tích vững vàng lọt vào Top 100 của trường, đến thành phố học trung học cũng không có vấn đề gì nữa rồi.

cuộc sống ở trường học quả thật rất hài hòa, chuyện trong nhà lại không ngừng phát triển, mỗi ngày Tô Nhiên đều mỉm cười dịu dàng, không có chuyện gì phải suy nghĩ ngày thật tốt, khoảng cách mình trở thành con sâu gạo có phải không xa rồi không?

Khi đến 12 tháng, mẹ nhận được thiệp mời của cậu Hai.

Áo ~ thì ra là cậu hai muốn kết hôn.

Nói đến cậu hai, trong lòng Tô Nhiên trở nên mềm mại hơn.

Cậu hai là con trai thứ hai của ông ngoại, gọi là Triệu Lăng, cùng một cầm tinh với Tô Nhiên, hai người đều tuổi ngựa , nhưng hơn kém nhau 12 tuổi.

Tô Nhiên khi còn bé, là một đứa trẻ không có người thương, bố mẹ đều ra ngoài làm việc, luôn để cô ở nhà một mình, mà mỗi buổi tối, sau khi bọn họ ăn xong cơm tối, còn muốn đi đánh bài, có lúc đem theo Tô Nhiên đi cùng, Tô Nhiên cảm thấy nhàm chán, lại không chịu đựng được cơn ngủ, chỉ có thể dựa vào người mẹ hoặc ba để gối đầu ngủ, mà có nhiều lúc, để một mình Tô Nhiên ở nhà, mặc kệ không hỏi thăm.

Lên tiểu học, thầy giáo nói mỗi học sinh đều phải mua sữa tươi, cho nên Tô Nhiên cũng phải mua, khi Tô Nhiên một mình khiêng một thùng sữa tươi về nhà, Tô Tường, Triệu Xuân lại nổi giận, nhà chúng ta không có tiền, thì uống sữa tươi làm cái gì chứ, vì vậy Tô Nhiên chỉ có thể khóc một lần nữa dùng cánh tay nhỏ, đem sữa tươi đi trả lại, lại bị thầy giáo khinh bỉ xem thường.

Mà cậu hai là người hiểu rõ nhất Tô Nhiên.

Cậu rất đẹp trai, lúc cậu cười lên bên má trái sẽ xuất hiện một má lúm đồng tiền.

Năm ấy Tô Nhiên ba tuổi, Triệu Lăng mười lăm tuổi.

Thân thể nho nhỏ cô độc đứng ở một góc trong phòng, tối đen, sợ hãi bao phủ bên cạnh cô. Một đôi mắt đen hoảng sợ bị bóng đêm cắn nuốt. Cô lẻ loi nhìn vào trong bóng đêm, hy vọng ba mẹ sẽ xuất hiện.

"Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên." Theo từng tiếng gọi âm ỉ là là âm thanh ấm áp, Tô Nhiên cảm giác được trong giây lát đó, ánh sáng đuổi đã đuổi bóng đêm đi, cô giống như lại được nhìn thấy ánh mặt trời vậy, ra sức ngẩng đầu, lúm đồng tiền như hoa. Trong tầm mắt cô là một người đang mỉm cười dịu dàng, không phải là ba, cũng không phải là mẹ, mà chính là người trong sáng như mặt trăng mặt trời, một người con trai nhẹ nhàng sạch sẽ.

Triệu Lăng thương tiếc ôm Tô Nhiên, vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô, hừ hừ một bài nhạc nhẹ, trong ánh mắt ôn nhu giữ lại một ánh sáng sâu kín.

"Nhiên Nhiên, bé con, đừng khổ sở. cậu sẽ ngủ cùng cháu."

Thân thể nho nhỏ của Tô Nhiên như một chú chim non, rúc thật chặt vào thân thể mang cho cô sự an tâm và ấm áp. Khuôn mặt thất vọng một

lần nữa tươi cười trong đôi mắt dấy lên một ngọn lửa, cô thỏa mãn ngủ, trên khuôn mặt bé con nhỏ nhắn lưu lại một nụ cười thật sâu.

Triệu Lăng nhìn nhìn Tô Nhiên giống như chim non non nớt, than nhẹ: "Bé ngốc, sau này cậu sẽ thương cháu."

Sáng sớm, bé Tô Nhiên mở mắt ra ánh mắt mông lung, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là Triệu Lăng đang ngủ một cách yên tĩnh bên cạnh.

Tô Nhiên đưa bàn tay nhỏ bé non nớt ra, rất chăm chỉ xoa bóp cánh tay của Triệu Lăng bị cô kê trở nên cứng ngắc, mặc dù non nớt, nhưng thật sự rất ấm áp.

Triệu Lăng tỉnh lại, mỉm cười sáng lạng với Tô Nhiên, mà lúm đồng tiền bên má trái lại giống như lúc dòng suối chảy xuôi để lại những xoáy nước tinh xảo vậy.

Tô Nhiên cũng lộ ra nụ cười ngây ngốc.

Năm đó, Tô Nhiên bảy tuổi, Triệu Lăng mười chín tuổi.

Ngày mai, Tô Nhiên chính là học sinh tiểu học, mà Triệu Lăng muốn đi xa quê, đến vùng khác học đại học.

Tô Nhiên rất khổ sở, ở trong mắt cô, Triệu Lăng không giống một người cậu lớn tuổi, mà lại giống như một người anh trai có thể dựa vào, có thể cùng cậu cùng nhau nhìn ánh sao sáng trên bầu trời, nghe cậu thuận miệng kể những câu chuyện xưa; buổi tối ngủ, có thể ở trên người cậu tùy ý lăn lộn; trời còn chưa sáng, đã lôi kéo cậu cùng nhau xem chương trình phim hoạt hình buổi sáng.

Một chàng trai ở bên cạnh cùng cô lớn lên, sẽ phải rời đi, cô tức giận trốn đi, không muốn cũng không dám đi gặp.

Chẳng qua là thừa dịp người khác không chú ý, len lén nhìn bóng lưng bóng cậu sắp xếp lại hành lý, dựa vào bức tường như tuyết trắng ngần người.

Sau đó, khi Triệu Lăng đang đi ra cửa, một đôi mắt vĩnh viễn dịu dàng nhìn khắp mọi nơi, hỏi "Nhiên Nhiên cô bé ngốc này, sao lại không thấy." Lúc này.

Tô Nhiên vốn dĩ đã tính toán trốn lúc này lại mặc kệ tất cả, cô kỳ cục chạy đến trước Triệu Lăng.

"Để cho cháu đưa cậu đi!"

Triệu Lăng khẽ kinh ngạc hé miệng, sau đó, một nụ cười mang theo xoáy nước chảy nở rộ trên môi.

"Được."

Hai người đi qua nơi mà hai người đã từng cùng nhau đi hái hạt giống cỏ màu tím, cùng nhau nhìn những bó lúa mì xếp đồng lên nhau, đi qua ngôi nhà rách nát nơi cùng nhau trốn những chú mèo, đi qua rất nhiều nơi đáng để tưởng nhớ.

Gió thổi nhẹ nhẹ, thổi vào chiếc quần chéo màu trắng của Tô Nhiên, và chiếc áo sơ mi màu xanh lam của Triệu Lăng.

"Cô bé ngốc, đưa đến nơi này thôi, trở về đi. Đến tết cậu sẽ trở về." Triệu Lăng ngồi xổm xuống, vuốt hai bím tóc sừng dê được cắt tỉa xiêu xiêu vẹo vẹo của Tô Nhiên.

Trong đôi mắt Tô Nhiên chứa đầy nước mắt, theo lời nói dịu dàng của Triệu Lăng, mà rơi xuống.

Cô cố nén lại nước mắt cười: "Cậu hai, cháu chờ cậu trở lại."

Lời nói trẻ thơ, có thể cảm động lòng người, Triệu Lãng nâng mặt của Tô Nhiên lên, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt cô .

"Trở lại, dẫn cháu đi nội thành chơi, nhất định đó."

Mùi vị chua xót tràn ngập ở trong miệng Triệu Lãng, đứa bé này, mặc dù ở trong dòng họ là đứa bé lớn tuổi nhất so với đồng lứa, nhưng là đứa bé khiến người ta đau lòng nhất.

Bé thông minh hơn so với những đứa bé khác, cũng không muốn làm cho người khác thêm phiền toái, còn nhỏ tuổi, cũng biết nhường chỗ ngồi cho em họ; trên bàn cơm ăn đùi gà, cho tới bây giờ đều đem hai đùi gà chia cho hai cô em họ, az! Dù sắp đến thời gian ly biệt, rõ ràng là không bỏ được, nhưng lại không ép buộc người khác lưu lại, chỉ biết cười nói: "Cháu chờ cậu trở lại."

Sau này, người nào cưới được bé, sẽ hạnh phúc đến cỡ nào.

Lễ mừng năm mới năm ấy, Triệu Lãng trở lại, mới vừa để túi hành lý xuống, đã khoác thêm áo khoác cho Tô Nhiên, lôi kéo tay Tô Nhiên, điểm một cái vào mũi của cô: "Cô bé ngốc, cậu tới thực hiện lời hứa của cậu đây."

Tô Nhiên xấu hổ mỉm cười, trong lòng lại kích động khác thường.

Cô gái nhỏ đáng yêu, biểu lộ tất cả ở trước mắt Triệu Lãng.

Ánh đèn ven đường nội thành, chiếu xuống những chùm ánh sáng mang màu sắc khác nhau, hai người bước chậm ở trên đường phố chợ đêm, thỉnh thoảng sẽ đi qua một con đường nhỏ u ám yên tĩnh.

Tô Nhiên không cảm giác được gió bắc thổi mạnh.

Chẳng qua là những lời nói dịu dàng của Triệu Lăng để cho cô tỉnh thoảng vui vẻ, thỉnh thoảng tức giận, thỉnh thoảng cười giống như bông hướng dương đang nở rực rỡ nhất trên cánh đồng hoang.

Dù là lời nói nghiêm túc nhất, từ trong miệng cậu hai nói ra vẫn dịu dàng như vậy.

"Nhiên Nhiên, nghe mẹ cháu nói, lần này kết quả thi của cháu không tốt, nhớ, học kỳ sau nhất định phải học thật tốt."

Tô Nhiên gật đầu một cái, nhìn bàn tay dặt bàn tay nhỏ bé của mình, mỉm cười.

"Đến quán ăn cần đến rồi, ngẩng đầu lên nhìn một chút."

Tô Nhiên cuống quýt ngẩng đầu, ánh đèn u ám lúc đầu đã được thay thế bằng ánh đèn nhiều màu sắc, là ánh sáng được chiếu đến từ quán nhỏ bên đường, ngọn đèn nhỏ tản ra một cách mờ nhạt, lan tỏa sự ấm áp, mà mùi thơm này ở trong những ngày mùa đông, lại càng thêm kích thích vị giác của Tô Nhiên.

Tô Nhiên cảm thán: "Thật là thơm!"

Triệu Lăng hiếm khi nghịch ngợm nháy mắt với Tô Nhiên, trên mặt vẫn dịu dàng như cũ.

"Có đồ tốt, cho cháu nếm thử một chút."

Dắt tay Tô Nhiên, đến chỗ những viên tròn được chiên rán vàng rộm, Triệu Lăng dừng bước.

"Bà chủ, cho cháu hai cái, lấy khăn giấy gọi lại cho cháu ạ." Bà chủ sáng khoái rút ra mấy tờ giấy khăn, bọc bánh lại, đưa cho Triệu Lăng.

Triệu Lăng đem một cái đến trước mặt Tô Nhiên, cười nói: "Cẩn thận nóng, từ từ đi."

Tô Nhiên thối thối lên cái bánh, cắn một cái, trời ạ! Thật là nóng, thật mát!

Tô Nhiên đáng yêu le lưỡi, trong đôi mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chọc cho bà chủ và Triệu Lăng cười ha ha.

Bà chủ giải thích: "Bên trong là kem, cẩn thận ăn cẩn thận."

Tô Nhiên gật đầu xin lỗi, kéo kéo ống tay áo Triệu Lăng: "Cậu hai, tại sao bên ngoài là nóng, bên trong lại lạnh như vậy."

Triệu Lăng mỉm cười: "Cậu cũng không biết, sau này bản thân Nhiên Nhiên tự đi tìm kiếm đáp án nhé."

Tô Nhiên nghi ngờ, trên thế giới còn có chuyện gì mà cậu hai không làm được không biết sao?

Tô Nhiên gần mười năm tuổi, Triệu Lăng cũng đã 27 tuổi rồi.

Cậu kết hôn.

Ở bữa tiệc vui của cậu, Tô Nhiên len lén nhìn nụ cười tràn đầy hạnh phúc của Triệu Lăng.

Có chút mất mát: "Về sau, người mà cậu cưng chiều, không bao giờ là cô nữa, mà người phụ nữ bên người cậu." Mặc dù mất mát, nhưng Tô Nhiên chỉ dám đem những đau lòng vê vào trong trái tim.

Sau tiệc mừng, cô ngây ngốc, xấu hổ hỏi: "Cậu hai, sau này cậu còn cưng chiều cháu nữa không?"

Triệu Lăng hơi sững sờ, cũng không trực tiếp trả lời, chỉ cười xoa xoa đầu Tô Nhiên nói: "Sau này, sẽ có một người rất thích rất thích cháu, dùng hết cả đời yêu thương cháu, cưng chiều cháu, Nhiên Nhiên nhà ta, chắc chắn sẽ gặp được một người tốt như vậy."

Nói xong, ánh mắt của cậu dịu dàng hôn lên trán Tô Nhiên.

Tô Nhiên đỏ mặt.

"Đây là lần cuối cùng cậu hai hôn cháu, về sau."

Triệu Lăng mỉm cười không nói.

"Nhiên Nhiên nhà ta cũng là một cô gái rồi."

Bây giờ Tô Nhiên nhớ lại một lần nữa, trong lòng có một dòng nước ấm áp quanh quẩn trái tim, là cậu hai đã cùng cô vượt qua những năm tháng tuổi thơ cô độc, cô rất cảm ơn cậu, lần này, cô đi tham gia hôn lễ, nhất định sẽ không như vậy nữa, không hỏi ra câu hỏi như vậy.

Cô sẽ thật tâm chúc phúc cậu.

Cậu hai, tiếc nuối sau này của cậu, cháu nhất định sẽ không để cho nó xảy ra, cháu sẽ bảo vệ cậu thật tốt, để cho cậu và mẹ hạnh phúc cả đời.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Con Ngựa, Dắt Dây Đỏ Tới . . .

Hôn lễ của cặp hai được tổ chức ở một khách sạn trong thành phố, vì thế một nhà bốn người Tô Tường đều mặc trang phục long lầy.

Bây giờ gia đình Tô Nhiên cũng được xem như là một gia đình khá giả, trước đây không lâu nhà máy dệt nhỏ của cha buôn bán một đơn hàng kiếm được khoảng 20 vạn, mà mẹ thu nhập từ trung tâm bồi dưỡng cũng ổn định, hơn hai năm cố gắng, hiện tại một năm kiếm được khoảng 10 vạn.

Tô Tường mặc một thân tây trang màu đen, vốn dĩ ông cao ráo lại đẹp trai, hiện tại mặc một thân âu phục như thế này càng đẹp trai hơn. Về thành thực mê người của người đàn ông hơn 30 tuổi được Tô Tường thể hiện một cách hoàn mỹ ra ngoài.

Triệu Xuân mấy năm này bởi vì gia đình giàu có, sau khi sinh con khi nhỏ, được chăm sóc chu đáo nên càng ngày càng trắng nõn đầy đặn, ngược lại so với trước kia trẻ tuổi hơn rất nhiều, bà mặc một chiếc áo len dài lông cừu màu đỏ đậm, áo dài vừa che kín bắp đùi, lộ ra chiếc váy bó sát đùi, sau đó một đôi giày da màu đen. Khiến Triệu Xuân quyến rũ thêm mấy phần.

Con khi nhỏ đã được 9 tháng, mẹ mặc cho bé một chiếc áo bông màu hồng, kèm theo một chiếc mũ lông đáng yêu, khuôn mặt trắng trắng nõn rất đáng yêu.

Về phần Tô Nhiên, cô chọn một chiếc áo khoác màu hồng, áo khoác vạt áo dài tới bắp đùi, hơi rộng, phía dưới là một chiếc quần đen bó sát

người, lại thêm một đôi giày da màu hồng, cả người nhìn trắng mịn mà đáng yêu.

Triệu Xuân nhìn một nhà bốn người mặc đồ mới, hốc mắt hơi nóng lên.

"Ô Tô Tường, kể từ khi em gả cho anh, chưa bao giờ được mặc đồ tốt như thế này, quần áo mặc như vậy em chưa bao giờ dám nghĩ đến, cuộc sống của chúng ta trở nên hạnh phúc như vậy, ban đầu mẹ em phản đối em gả cho anh, chê anh nhà nghèo, sợ em chịu khổ, nhưng mà hiện tại em có con trai có con gái, còn còn có một gia đình êm ấm, một người chồng tốt, đời này, gả cho anh, thật sự không sai lầm."

Ô Tô Tường ôm Triệu Xuân, từ trong ngực bà ôm lấy con khi nhỏ đang mở mắt nhìn xung quanh: "Anh mới là người cần cảm ơn, tiểu Xuân, lúc anh nghèo, em vẫn bất chấp tất cả gả cho anh, lại còn sinh cho anh một cô con gái khôn khéo thông minh như Nhiên Nhiên, và con khi nhỏ đáng yêu này nữa."

Triệu Xuân giận nhìn thoáng qua Ô Tô Tường.

Con khi nhỏ ở trong ngực Ô Tô Tường cảm thấy không thoải mái đột nhiên vùng vằng đánh Ô Tô Tường một cái.

"A a ~~" Con khi nhỏ lại bắt đầu tác quái, trong miệng còn phát ra tiếng kêu lạ, Ô Tô Tường và Triệu Xuân mỉm cười vui vẻ.

Tô Nhiên ở một bên, cũng vui mừng, gia đình trở nên vui vẻ như vậy, bản thân dù khổ nhọc mệt mỏi đi nữa, cũng cực kỳ hạnh phúc.

"Xịch xịch ~~"

"Gâu gâu ~~"

Bên ngoài nhà họ Tô vang lên tiếng xe hơi, còn có âm thanh May Mẫn sửa nữa.

"Ba mẹ, xe tới rồi." Tô Nhiên nhìn ra phía ngoài, quả nhiên âm thanh của chiếc xe hơi santana của dượng.

"Az, đi thôi." Tô Tường nắm lấy tay vợ cùng nhau đi ra.

Tô Nhiên là sờ sờ đầu May Mẫn, liếc nhìn về phía bụng nó, hắc hắc, nó sắp được làm mẹ rồi, mà cô cũng sắp trở thành bà ngoại, ha ha, cô đóng kỹ cửa, đi theo.

May Mẫn nhìn mọi người đi xa, lại từ từ bước đi thong thả trở về trong ổ của mình, ô ô ~ chuyện bây giờ của nó chính là an tâm dưỡng thai.

Trên xe của dượng đã chờ gì và Vũ Lộ.

Hơn nữa còn có nhà người nhà Tô Nhiên, ngồi vào giống như rau dưa thịt hấp vậy, chen chúc chật chội.

Tô Tường ngồi bên cạnh tay lái, con khi nhỏ được ông ôm.

Mà Triệu Xuân ngồi cùng Triệu Đông, Tô Nhiên ngồi cùng Vũ Lộ.

"Em nói này, nhà chị cả càng ngày càng có tiền, so với chúng em còn khá hơn, sao không mua một chiếc xe, như vậy cả gia đình đi chơi, hoặc là có chuyện gì, cũng tiện!" Triệu Đông kéo tay Triệu Xuân hỏi.

"Đợi sang năm Tô Nhiên thi cấp ba xong lại mua, thời gian này nhà máy Tô Tường đang muốn mở rộng, để dành tiền, để Tô Tường dùng trước đã." Triệu Xuân cười trả lời lại.

Triệu Đông vừa nghe, ha ha cười, quay đầu nhìn về phía Tô Nhiên: "Nhiên Nhiên, cháu sang năm thi cấp ba rồi, cảm giác như thế nào"

Tô Nhiên đang cùng Vũ Lộ thì thầm to nhỏ, nghe thấy Triệu Đông gọi cô, cô quay đầu lại nói: "Chắc là được cử tới học trường Nhất Trung ạ."

Triệu Đông cười: "Nhiên Nhiên nhà chúng ta lợi hại nhé, Tiểu Vũ, con cũng nên học chị một ít, con cũng học lớp bốn rồi đó."

Ánh mắt nhỏ nhỏ đến láy của Vũ Lộ, nhìn Tô Nhiên, rất là sùng bái: "Dạ con biết rồi."

Mọi người cười vui vẻ xe cũng nhanh chóng tới khách sạn Hải Phú.

Hai ông ngoại, hai bà ngoại ở cửa ra vào đón khách, nhìn thấy hai gia đình Tô Tường, Ưông Lương đến.

Vội vàng tới gọi: "A Tường, a Lương tới rồi, mau mau, đi vào bên trong, ba mẹ các con và Tiểu Hạ đều ở bên trong, ha ha, Hoa Hoa cũng tới, đáng vẻ thật đáng yêu."

Mấy người nói mấy câu khách sáo, sau đó tiến vào.

Trong khách sạn, rất náo nhiệt, mười mấy mâm rượu bày đầy một đại sảnh.

Mấy người Tô Nhiên tìm được Ông Ngoại và Bà Ngoại đang ngồi xung quanh một bàn tiệc, cả gia đình nhà Bạch Tuyết cũng ở đây.

"Ông ngoại, bà ngoại, hai gì, hai ba." Tô Nhiên cùng Vũ Lộ chia nhau chào mọi người, sau đó rồi rút ngồi xuống.

Vương Ấu Sinh nói: "Hắc hắc, cuối cùng mọi người cũng đến, đợi mọi người lâu quá..., cháu ngoại đã lớn như vậy rồi sao, gương mặt phúc hậu nhé"

Triệu Xuân và Tô Tường mỉm cười.

Ông ngoại cái đầu tròn tròn, giống như phật Di Lặc, ông cười ha ha: "Cháu ngoại tôi đương nhiên là giống tôi rồi!"

Bà ngoại trừng mắt: "Làm sao có thể giống ông được, mập mập lùn lùn, nếu giống cũng giống ba của nó, bộ dáng rất đẹp."

Mọi người đều bật cười, người lớn bắt đầu trò chuyện về công việc, mà ba chị em họ Tô Nhiên ngồi cùng nhau cũng bắt đầu nói nhỏ.

"Chị, hôm nay cậu hai kết hôn, chị có khổ sở không?" Bạch Tuyết chớp chớp mắt, nhìn Tô Nhiên.

Đừng thấy Bạch Tuyết chỉ mới học lớp sáu, nhưng con bé từ nhỏ lớn lên trong thành phố, trưởng thành rất sớm, hơn nữa con bé lại là hoa khôi của trường, có thể đã có người theo đuổi rồi.

Tô Nhiên cười cười: "Cậu hai kết hôn, chị tất nhiên là vui mừng rồi, tại sao lại khổ sở"

Bạch Tuyết đảo đảo con người: "Chị, không cần gạt em, tình cảm của chị và cậu hai rất sâu đậm, trước kia lúc nhỏ, hai người còn cùng nhau ngủ, ánh mắt em sáng như tuyết, em dám nói, giữa hai người Có gian tình, hắc hắc!"

Tô Nhiên ngắt, Bạch Tuyết con mắt của em cũng quá sáng rồi đó.

Vũ Lộ còn quá nhỏ, vẫn không hiểu lắm, đôi mắt nhỏ nháy nháy hỏi: "Chị Tuyết, cái gì là gian tình?"

"Trẻ nhỏ không hiểu, không nên hỏi." Bạch Tuyết nhướn mày, sau đó thần thần bí bí lại gần Tô Nhiên, "Chị, em biết rõ, cậu hai bây giờ đang ở đâu, chúng ta cùng đi xem."

Không đợi Tô Nhiên đồng ý, Bạch Tuyết đã kéo Tô Nhiên đi, lấy đại một lý do trốn ra khỏi bàn cơm, dĩ nhiên bạn nhỏ Vũ Lộ của chúng ta tuyệt đối sẽ không ở lại một mình, dùng đôi chân ngắn của mình đuổi theo.

Phía sau Xuân Hạ Đông, nhà họ ba chị em nhà họ Triệu nói với: "Bữa tiệc sắp bắt đầu, các con nhanh trở lại đó."

Ông Ngoại và Bà Ngoại cười lắc đầu: "ba nhóc con này, vừa gặp nhau đã không yên, Tiểu Vũ vẫn còn nhỏ, chỉ có thể chạy theo đuôi chị."

Tô Nhiên bị Vũ Lộ kéo đến phía bên ngoài một căn phòng, phía trên có treo một tấm bảng: "Phòng nghỉ ngơi của cô dâu, chú rể" .

"Chị, Cậu hai đang ở bên trong, hơn nữa Mợ hai bị mẹ mợ ấy gọi đi rồi, hiện tại bên trong chỉ có một mình cậu hai, chị đi vào, chúng em ở bên ngoài canh chừng," Bạch Tuyết len lén nói.

Tô Nhiên nhìn con quỷ lớn Bạch Tuyết, than thở.

Đứa nhỏ này, ý nghĩ không hề giống con nít tí nào, mà thật ra thì cô cũng muốn gặp một mình Cậu hai một chút.

"Vậy chị đi tiến vào. Hai người bọn em cũng đừng làm quá như vậy, cháu ngoại muốn gặp cậu cũng không phải chuyện gì không thể để người khác thấy được, bị hai đứa làm như vậy, giống như là đang vụng trộm."

Bạch Tuyết le lưỡi, ha ha cười.

"Chơi rất vui mà!"

Vũ Lộ cũng cười theo Bạch Tuyết.

Tô Nhiên lườm hai người một cái, sau đó đẩy cửa ra.

Một luồng hơi ấm phả vào mặt.

Tô Nhiên nhìn thấy một người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen, mát mẻ như dòng nước chảy.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cũng may, chỉ có một mình cậu.

Người đàn ông nghe động tĩnh, quay đầu, nhìn thấy một cô bé yêu kiều duyên dáng đứng ở trước cửa.

"Nhiên Nhiên." Ánh mắt của Triệu Lăng dịu dàng nhìn Tô Nhiên, đứng dậy, bàn tay ấm áp vẫn giống như trong trí nhớ sờ lên đầu Tô Nhiên.

Cậu cười đến dịu dàng, trong lòng Tô Nhiên mềm mại đến vô hạn.

"Cậu hai chúc mừng cậu." Tô Nhiên từ trong túi tiền lấy ra một chiếc hộp màu hồng đã chuẩn bị sẵn, mỉm cười đưa tới trước mặt Triệu Lăng, "Quà tặng tân hôn cậu vợ."

Triệu Lăng cong khóe miệng, trên gương mặt hiện lên một lúm đồng tiền tinh xảo.

Cậu nhẹ nhàng nhận lấy, sau đó mở ra.

Trong hộp lẳng lẳng có hai sợi dây màu đỏ, trong đó một sợi dây đỏ có một con ngựa.

"Nhiên Nhiên, đây là do cháu thắt phải không."

Tô Nhiên nhìn cái hộp, mặt khẽ ửng hồng, sau đó gật đầu với một biên độ rất khó có thể nhận ra. Trong lòng mỗi cô gái đều cất giấu một phần tình cảm bí mật về một trưởng bối đã chăm sóc mình từ nhỏ, mà trong lòng Tô Nhiên người này không phải là cha cô, mà là người cậu vừa giống ba vừa giống anh trai này.

"Là con ngựa." Âm thanh Triệu Lăng rất dịu dàng, rất dịu dàng, chảy vào bên trong lòng của Tô Nhiên, làm cho ánh mắt của cô hơi ẩm ướt.

Cô dùng sức nháy mắt mấy cái, đem ướm át này xóa đi.

"Con ngựa, là cầm tinh của cậu và cháu, một dây đỏ khác trông không là cho mợ, dành cậu quyết định nên treo cái gì." Tô Nhiên nói tới chỗ này, không nói tiếp nữa.

Triệu Lăng ngẩn ra, sau đó sáng tỏ.

"Cô bé ngốc."

Đứa nhỏ này, đang lo lắng sau này mình quên mất nó sao? Con bé bá đạo quyết định trên dây đỏ của bản thân đeo cái gì, lại là một phần tâm ý của nó!

Tô Nhiên ngẩng đầu, đột nhiên suy nghĩ đến cái gì: "Cậu hai, trước khi cháu kết hôn, cậu mang dây đỏ có con ngựa này bên mình được không?"

Triệu Lăng mỉm cười, vuốt tóc Tô Nhiên, nói: "Được, cậu sẽ bảo quản thật tốt."

"Cậu hai, chúc cậu cả đời hạnh phúc." Tô Nhiên nhìn thẳng vào mắt Triệu Lăng.

Triệu Lăng mỉm cười: "Nhiên Nhiên, cũng vậy nhé!"

Cậu từ từ cúi đầu, đôi môi ấm áp hôn lên trán Tô Nhiên: "Nhiên Nhiên, đây là lần cuối cùng cậu hôn cháu, cô bé ngốc, về sau sẽ bị người đàn ông khác hôn, trong lòng cậu rất ghen tỵ không biết ai có phúc khí tốt như vậy đây!"

Tô Nhiên cũng cười: "Là một tên ngốc đấy."

"Nhiên Nhiên, đã tìm được người này rồi hả?" Triệu Lăng hỏi.

Tô Nhiên gật đầu.

Triệu Lăng lần nữa sờ sờ đầu Tô Nhiên: "Cậu hai, chỉ hy vọng Nhiên Nhiên nhà chúng ta vào đúng thời điểm tìm được đúng người."

"Dạ." Tô Nhiên cười.

"Đi, Nhiên Nhiên cũng về bàn thôi."

Tô Nhiên lần cuối cùng nhìn chăm chăm Triệu Lăng, về sau cậu sẽ không phải là người lồi cô đi nhìn những vì sao, ánh trăng, cũng không phải là người kể cho cô chuyện xưa nữa, mà là một người chồng tốt, ba tốt sẽ cùng gia đình bọn họ ngắm sao, trăng và kể chuyện xưa.

Mặc dù có mất mát, nhưng đây chính là cuộc sống.

Không phải là người nắm giữ bên kia sợi tơ hồng của mình, hữu duyên nhưng vô phận.

Hôn lễ hòa cùng với bản hòa nhạc, tất cả mọi người cơm nước no nê, đối với người mới cũng rất coi trọng.

Bạch Tuyết trước khi đi, thần bí hỏi: "Chị, chị và cậu hai thời gian dài như vậy làm cái gì?"

Tô Nhiên cười: "Để lại một chút, lại buông tay hơn phân nửa."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Năm Tháng Vội Vã, Nửa Năm Trôi Qua

Tiết xuân vừa qua Tô Nhiên rốt cuộc đã 15 tuổi, May Mắn cũng sinh năm chú con rất đáng yêu. Hai con màu vàng, hai con màu đen, chỉ có một chú chó duy nhất màu vàng trắng, đoán chừng là giống May Mắn mẹ của nó.

Mấy ngày nay, chó vàng luôn đi qua đi lại trước nhà Tô Nhiên, có lẽ là đau lòng cho vợ của nó.

Tô Nhiên sẽ để cho gia đình này đoàn tụ, nhìn hai chú chó tương thân tương ái, trong lòng cô cũng vui mừng theo.

Cơm tất niên ăn ở nhà bà ngoại, cùng nhau ăn cơm còn có gì út và bà cố.

Bởi vì nhà gì út và bà ngoại ở cùng một thôn, mà năm nay tới phiên ông ngoại chăm sóc bà cố. Bà cố năm nay 85 tuổi, nhưng đầu óc vẫn minh mẫn, đi đứng cũng linh hoạt, chỉ là mắc bệnh tim, vẫn luôn uống thuốc.

Bà cố đối với Tô Nhiên tốt nhất, luôn lấy tiền của mình cho Tô Nhiên dùng, có gì ăn ngon, cũng hầu như là để lại cho Tô Nhiên, bà cảm thấy Tô Nhiên sống khổ nhất, cho nên cũng thương cô nhất.

Chẳng qua là bà cố sống đến năm 91 tuổi, ngã một cái, sau đó mất, khi đó Tô Nhiên vẫn còn học đại học, cũng không có cơ hội hiếu kính bà cố, đây là nỗi tiếc nuối trong lòng Tô Nhiên.

Cho nên hiện tại chỉ cần Tô Nhiên có thời gian rảnh rỗi, sẽ cùng bà cố tâm sự, hoặc là mang cho bà cố mấy loại bánh ngọt mà bà thích ăn, nhìn dáng vẻ vui mừng của bà cố, trong lòng cô mới có điểm an ủi.

Đầu năm mồng một, bà nội tới gọi cô cùng đi bái Phật, còn có cô nhóc Đình Đình năm nay vừa lên lớp ba, và cậu nhóc trắng trẻo mập mạp, Tô Siêu.

Đối với việc Tô Siêu và bà nội xuất hiện ở đây, là điều nằm ngoài dự liệu của Tô Nhiên, thím hai làm sao có thể đồng ý cho em họ cùng với bà nội người thím xem thường nhất đến đây.

"Bà nội, chú hai gần đây sức khỏe như thế nào?"

"Gần đây bà nhờ chị của bà ở thành phố A, là bà cô của cháu, tìm mấy thang thuốc bắc, nghe thím hai của cháu nói, rất có tác dụng, vì vậy sức khỏe của chú hai của cháu đã khá hơn, đã vội vàng đi làm việc, lễ mừng năm mới cũng không nghỉ ngơi." Bà nội đầy bụng oán hận.

Hoá ra là như vậy, không trách được Tô Siêu có thể tới nhà bà nội, thì ra là một mặt lấy lòng bà nội, tiếp tục để cho bà nội cho xin thuốc nhà thím ấy, mặt khác là để bà nội làm người trông trẻ miễn phí!

Tô Siêu lần này nhìn thấy Tô Nhiên, không hoạt bát như khi còn bé, mà có chút xấu hổ, không nói chuyện.

Tô Nhiên kinh hãi, đứa nhỏ này không phát triển theo khuynh hướng như trước đây.

"Siêu Siêu, đợi lát nữa lúc lạy Bồ tát, nhớ thành kính một chút, trong lòng nghĩ chuyện gì, có thể nói với Bồ Tát, Bồ Tát nghe được, nhất định sẽ giúp em thực hiện nguyện vọng."

Đình Đình nghe thấy vậy, hưng phấn gật đầu: "Chị, thật sự như vậy sao?"

Tô Nhiên gật đầu.

"Vậy em nhất định phải cầu xin Bồ Tát, để cho em lần sau được một mình ăn cả một thùng KFC mới được!"

Tô Nhiên cười, quả nhiên là đứa bé.

Tô Siêu đứng ở một bên nói thầm: "Trên thế giới là gì có Bồ Tát, đều là gạt người." Vừa đúng lúc bị Tô Nhiên nghe thấy, Tô Nhiên vung tay lên, gõ một cái thật mạnh lên đầu Tô Siêu.

"Có, nhất định là có." Kể từ khi Tô Nhiên trọng sinh, đã cảm thấy trên thế giới này nhất định có một lực lượng thần bí nào đó tồn tại.

Tô Siêu che đỉnh đầu, ủy khuất nói: "Trên sách nói, cũng không phải là một mình em nói."

"Hoàn toàn tin sách không bằng không xem sách." Tô Nhiên vỗ vỗ trên đầu Tô Siêu.

Ồn ào một trận như thế ngược lại quan hệ của mấy người lại thay đổi tốt hơn, Tô Siêu nói chuyện với mọi người cũng nhiều hơn.

Tô Nhiên nhìn Tô Siêu cười hồn nhiên, nghĩ trong lòng: Siêu Siêu, chị chỉ có thể để cho em và bà nội hòa hợp hơn, cảm nhận được nhiều yêu thương hơn, những thứ khác, chị không thể ra sức, chỉ có thể dựa vào bản thân em mà thôi.

Mùa xuân trôi qua, chỉ chớp mắt, đã đến thời gian thi cấp ba.

Tô Nhiên, Tần Trạch còn có Từ Hải Dương, ba người đều được tuyển thẳng, trong khi những người khác lau mồ hôi một mình chen chúc để đi

thì, thì lúc này ba người đang ngồi trong tiệm kem cùng nhau ăn kem.

"Tần Trạch, cậu được tuyển thẳng vào trường Nhất Trung, vậy còn muốn đi học ở trường quân đội nữa không?" Tô Nhiên ngồi ở đối diện Tần Trạch hỏi.

Tần Trạch cắn một miếng kem thật lớn, thỏa mãn nuốt xuống, sau đó ngẩng đầu nói: "Ừ, muốn đi trường quân đội, tư cách chọn tuyển của trường là xét điểm trúng tuyển vào trường Nhất Trung hoặc là được nhà trường tuyển thẳng vào Nhất Trung, thành tích thể năng của tớ cũng đạt tiêu chuẩn rồi, hết nghỉ hè, tớ sẽ vào trường quân đội."

"À ~" Tô Nhiên cúi đầu, sau đó nói: "Tớ vào nhà vệ sinh một lát."

Nói xong rời khỏi bàn.

Từ Hải Dương ngồi ở bên cạnh Tần Trạch, bất đắc dĩ nói: "Lúc nói chuyện cậu cũng không chịu để ý đến cảm thụ của người khác."

Tần Trạch nhìn bóng lưng Tô Nhiên rời đi, thở dài: "Sớm biết, muộn biết, đều giống nhau, trường quân đội tớ nhất định phải đi, không chỉ có thực hiện được mơ ước được làm quân nhân của tớ, hơn nữa."

Hơn nữa để có thể có tư cách, cùng Tô Nhiên ở chung một chỗ.

Từ Hải Dương nói: "Đáng tiếc, ba người chúng ta vốn dĩ có thể cùng học chung một trường cao trung."

Bàn tay Tần Trạch khoác lên bả vai Từ Hải Dương, cười lớn: "Cũng không phải là không trở lại, sau này mỗi tháng tớ có hai ngày nghỉ, đến lúc đó hẹn gặp mặt!"

Từ Hải Dương nhìn lướt qua Tần Trạch, ưu nhã ăn một miếng kem: "Cậu yên tâm để lại Tô Nhiên một mình đi học sao?"

Tần Trạch cười: "Không yên lòng, cho nên tớ muốn cầu xin cậu một chuyện."

"Cái gì?" Từ Hải Dương đột nhiên có không dự cảm không tốt.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nụ Hôn Đầu, Danh Phận Xác Định.

Sau khi kết thúc kỳ thi cấp ba thì mùa hè cũng kết thúc, Tần Trạch cũng bắt đầu đi đặc huấn. Mà trước khi đi đặc huấn, Tần Trạch làm rất nhiều chuyện, cậu lập nick QQ, mua điện thoại di động, dĩ nhiên dưới sự bức bách của Tần Trạch nên Tô Nhiên đã len lén đến tiệm internet lập nick QQ, còn chiếc điện thoại màu hồng là phần thưởng mẹ dành cho cô.

Hai người lưu số QQ và điện thoại của nhau, nhưng lại phát hiện, một nghỉ hè thế nhưng không có mấy lần tán gẫu qua qq, ngay cả điện thoại cũng rất ít, chỉ vì hai người đều rất bận.

Tần Trạch nằm ở trên xe lửa trên đường trở về thành phố Giang Nam, trong lòng rất kích động. Cô gái ngốc của cậu, không biết có đợi cậu không, trên trường huấn luyện, mới đó mà đã qua tháng 8, chỉ vì cô! Có cô, cậu mới bắt chấp tất cả tiến về phía trước.

Cậu vẫn còn nhớ vừa mới kết thúc kỳ thi cấp ba, vốn dĩ cậu muốn ngay lập tức thổ lộ tâm ý của mình cho cô gái ngốc, nhưng lại bị ông cụ Thành nắm đi đặc huấn, nên cậu bất đắc dĩ, sửa sang hành lý, im lặng nén nghẹn những lời thổ lộ trong lòng.

Đúng 11: 04 ngày 5 tháng 7 xuất phát.

8 giờ ngồi xe lửa, lần đầu tiên trong lúc bất chợt cậu phát hiện con đường ba năm này xa xôi đến như vậy.

Ở nơi này tất cả đều rất đơn giản, rất khổ, mỗi ngày huấn luyện đến cật lực, giương mắt nhìn trời, phát hiện mặt trời vừa mới dâng lên, ngày thứ

nhất đóng quân dã ngoại, nhìn côn trùng trong rừng cây, lại suy nghĩ đến lúc nào có thể uống một chén Hồng Trà lạnh.

Khó có được ngày nghỉ đi dạo siêu thị, mới hiểu được thỉnh thoảng lười nhác một chút cũng cảm thấy hạnh phúc.

Lúc một mình ở ký túc xá, đọc sách cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Mà hầu hết thời gian còn lại là nhớ đến cô.

Những lúc nhớ đến cô, cậu nhìn trời, cười khúc khích.

Nhớ đến những lúc cô, sờ sờ chó, thật đáng yêu.

Những lúc nhớ đến cô, cậu lấy điện thoại di động ra, nhìn xem có tin nhắn của cô không. Nếu không có, cậu sẽ gửi một tin nhắn qua.

Những lúc nhớ cô, lấy ảnh tốt nghiệp ra, tìm kiếm thật cẩn thận gương mặt mờ ảo của cô trong đám bạn, nhìn ~ nhìn. Nhìn đến buổi tối không ngủ được.

Những lúc nhớ đến cô, buổi tối lên các trường quan giám thị kiểm tra, "Vượt núi băng đèo" , len lén chạy chạy đến quán nét, hi vọng cô online, nhưng mà mỗi lần đều mất mát trở về.

Những lúc đứng tư thế quân đội dưới ánh nắng mặt trời cậu lại nghĩ đến: cô đang làm gì? Đã ăn cơm chưa.

Những lúc bơi đen mặt đánh đột kích ở trong rừng cây, cậu nghĩ: trong nhà bị cúp điện sao? Chắc cô sẽ cảm thấy rất nóng, buổi tối có thể ngủ được không. . .

Buổi sáng mây đen giăng đầy trời, lúc cậu cõng 100 cân leo núi, nghĩ: Chắc giờ này cô còn ngủ.

Những lúc muốn bỏ cuộc, lại không bỏ được, cậu đã quen thuộc với mọi người trong quân doanh, quan hệ lại rất tốt.

Thế giới này rất lớn, nhưng cậu vẫn đang bước từng bước thật nhỏ đi vào.

Tương lai sẽ có một ngày cậu sẽ bước ra từ nơi này, cơ hội dành cho người có chuẩn bị, kinh nghiệm tích lũy từng chút một mà thành, cậu tin tưởng một ngày nào đó cậu sẽ thành công, cho nên bất kể cuộc sống có khổ cực vất vả đến mức nào, cậu cũng sẽ kiên trì. Cho đến khi "Ngày đó" đến!
~

Sớm muộn sẽ có một ngày cậu sẽ sắc bén lên.

Uy phong bát diện, vũ cánh ngao du!(Khí thế tám phương, vũ cánh bay xa)

Tối ngày 28 tháng 8, gửi cho cô gái gốc Tô Nhiên này một tin nhắn, bởi vì cậu thật sự không thể chờ đợi.

Ngày mai đi xem phim đi, chỗ cũ, thời gian cũ gặp.

Nhìn cô gửi tin nhắn lại chỉ đơn giản hai chữ được (ở TQ là hai chữ nhé), cậu kích động đến mức lăn lộn khó ngủ, thật vất vả rạng sáng mới ngủ được, nhưng bởi vì mộng đẹp, cười khúc khích, cho đến tỉnh mộng.

4: 20 rạng sáng ngày 28 tháng 8 đúng giờ đến thành phố Giang Nam

Bi kịch là không tìm được tiệm internet. Vốn dĩ cậu muốn xem một chút, cô gái gốc này có mong đợi giống như cậu hay không, vượt qua 2 tháng ước hẹn.

(5: 55 phút) Lần đầu tiên cậu ăn sáng ở KFC nhanh như vậy kể từ lúc cậu ra đời đến bây giờ, sau đó đứa gốc giống như cậu, để sớm được nhìn

thấy cô, đã sớm đến chỗ hẹn là trạm xe nơi giao nhau giữa nội thành và vùng ngoại ô, hành lý gửi ở một cửa hàng gần đó, nhìn thời gian, đã 7 giờ 45 phút rồi.

Cô còn chưa tới.

Trong đôi mắt của Tần Trạch lóe lên tia sáng tràn đầy mong đợi, cô gái ngọc ngà sẽ mang đến cho cậu vui mừng gì đây.

Khi Tô Nhiên xuất hiện mặt trời vừa vặn chiếu rọi ở trên người cô, chiếc váy màu trắng đơn giản, in ánh sáng màu vàng, cả người cô giống như bước từ trong câu chuyện cổ tích ra vậy, trong giây phút này Tần Trạch bỗng nhiên choáng váng.

Không biết từ lúc nào Tô Nhiên đã duyên dáng yêu kiều như vậy rồi, nhớ lần hẹn hò đầu tiên, cô còn nhỏ như vậy, nhưng bây giờ lại ngọt ngào và tao nhã như vậy.

Mà trong lúc này Tô Nhiên đứng ở đó, nhìn bóng dáng thon gầy nhưng khỏe mạnh của cậu, trong mắt trong lòng đều là mặt.

"Tần Trạch."

"Tô Nhiên."

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, không nói gì, chỉ cười, ăn ý cùng nhau ngồi lên xe, ăn ý, Tần Trạch đi ở phía sau, vững vàng ngăn cản dòng người chen lấn ở phía sau, mà Tô Nhiên đi trước ngồi vào sát cửa sổ, sau đó, Tần Trạch ngồi xuống.

Trên xe, hai người đưa đôi tay ra, nắm chặt lấy nhau.

Tô Nhiên dây đỏ và Tần Trạch dây lam ở cùng một chỗ, cực kỳ đẹp mắt.

Hai người lẽ ra có muôn vàn lời muốn nói, nhưng mà tại thời khắc này, chỉ muốn nhìn đối phương, tỉ mỉ nhìn đối phương, bất kể nhìn thế nào cũng không cảm thấy thỏa mãn.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cao Trung, Rất Nhiều Điều Mới ..

"Nhiên Nhiên, xong chưa, nếu không nhanh thì sẽ muộn mất"

Hôm nay là ngày ghi danh ở trường Nhất Trung.

Tô Nhiên đã bị cha cô thúc giục lần thứ N rồi, thư thông báo trúng tuyển nói chín giờ rưỡi đến trình diện, hiện tại còn chưa tới tám giờ, Nhất Trung cách nơi này cũng không xa, dù là kẹt xe thì hơn nửa giờ cũng có thể đến nơi.

Đúng rồi, nhà họ Tô đã mua xe, lúc đầu nghĩ hè gia đình cô muốn mở một chi nhánh mới của Cẩm Tú ở nội thành, Triệu Xuân không muốn tốn thêm vài chục vạn để mua xe, nhưng Tô Tường nhà bà lại cố ý muốn mua.

Nhiên Nhiên nhà bà sắp tới phải vào Nhất Trung, nơi đó tập trung rất nhiều người nhiều tiền, nếu như Nhiên Nhiên nhà họ ngày đầu tiên đi học đã đi xe buýt, bị một nhóm lớn người lái BMW chạy qua lại trước mặt, như vậy làm sao được.

Nhiên Nhiên là phúc tinh của nhà bọn họ, đều bởi vì con bé, Cẩm Tú mới được xuất sắc như ngày hôm nay, mà ông cũng nhờ đề nghị của Tô Nhiên mới lên di chuyển nhà máy dệt lên đây, hơn nữa, tất cả mọi thứ hiện tại, đều là Tô Nhiên mở đầu!

Cho nên ông đã kiên trì mua một chiếc 25 vạn, chất lượng mặc dù không phải quá tốt, nhưng người khác cũng sẽ không nói nhà bọn họ nghèo.

Nhất Trung, là trường Cao trung nổi tiếng nhất thành phố Giang Nam, nhưng cũng bởi vì nó ưu tú, nên đã lén lút thu rất nhiều con nhà quý tộc, mà cái tỷ lệ này chiếm 40% ở trong trường học, cho nên theo một mặt nào đó mà nói trường Nhất Trung là một trường học dành cho Quý tộc.

Nhưng trường học cũng chăm sóc rất đặc biệt cho những đứa bé có thành tích học tập tốt, trường học quy định học sinh đứng trong top mười sẽ được miễn toàn bộ học phí, ở trong top 20 sẽ giảm một nửa học phí.

Hơn nữa ở trường Nhất Trung còn có một đặc điểm, mà những trường học khác không có, cũng là nguyên nhân mà Tô Nhiên muốn thi lên trên này để học, vì học ở trường này có thể ra nước ngoài để du học.

Nơi này những người được ra nước ngoài để du học không phải là những học sinh ưu tú, mà hoàn toàn chuẩn bị cho những người có gia cảnh giàu có vô vọng với chuyện thi đại học kia.

Từ lớp mười bắt đầu, những bạn học có kế hoạch du học trừ học Anh ngữ ra, còn có tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nhật để tuyển chọn. Ba năm sau, cho dù năng lực ngoại ngữ không cao, nhưng để giao tiếp được không thành vấn đề. Hơn nữa do trường Nhất Trung liên hệ với các trường đại học so với các đại lý liên hệ khác bên ngoài đáng tin hơn nhiều.

Cho nên mỗi cấp có ít nhất 10% học sinh chuẩn bị ra nước ngoài .

Dĩ nhiên là những đứa bé học giỏi về nhiều mặt, trường học sẽ thích hơn rồi~~

"Xong, xong rồi." Tô Nhiên đã sửa sang xong rương hành lý, chạy xuống lầu.

Tô Nhiên quyết định ở trường, như vậy cô có thể an tâm học tập, cứ chạy giữa hai nơi trường học và nhà, sẽ rất phiền toái.

Tô Tường đem hành lý của Tô Nhiên đặt ở cốp sau.

Tô Nhiên ôm con khi nhỏ thêm một lần nữa, con khi nhỏ đã hơn một tuổi rồi, đã học được đi bộ, ánh mắt của nó đen láy, nhìn chăm chăm vào Tô Nhiên, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, ngậm một lớp nước bọt trong miệng.

Hôn một cái thật lớn.

Sau đó không có gì bất ngờ xảy ra, lúc đầu con khi nhỏ giống như một bầu trời quang đãng, nhưng lúc này lại giống một đám mây u ám trên bầu trời, sấm sét vang dội, cuồng phong gào thét, trời mưa tầm tã.

Hắc hắc, Tô Nhiên cười ác ý, chọc ghẹo con khi nhỏ, rất thú vị.

Triệu Xuân ôm lấy con khi nhỏ, dỗ dành, nhìn về phía Tô Nhiên nhưng không có trách cứ, chỉ dặn dò: "Một mình sống bên ngoài, mọi việc đều phải cẩn thận, bên ngoài không thể so với trong nhà, tùy con trêu chọc người khác."

"Con hiểu biết rõ, mẹ." Tô Nhiên thành thật gật đầu.

Ở bên ngoài, cô chỉ muốn sống thật tốt qua ngày, cũng chỉ có những lúc đối mặt với người nhà và con khi nhỏ, cô mới trở nên xấu xa, bốc đồng, thích tức giận.

Tô Nhiên và Tô Tường đi.

May Mắn đột nhiên co chân lên mãnh liệt đuổi theo.

Uông Uông nó sủa lên, khiến cho lòng Tô Nhiên có chút chua.

Cô chó ngọc, chủ nhật tao sẽ trở về.

May Mẫn chạy thật lâu, cho đến khi bóng dáng xe biến mất, nó nhìn thật lâu về phương xa, sau đó cúi đầu, từ từ, từ từ đi trở về.

Khi Tô Nhiên đi tới trường học, mới phát hiện, trường Nhất Trung, rất đẹp ~ so với trường học kiếp trước Tô Nhiên học khác nhau một trời một vực, Tô Nhiên trước kia đậu tam trung, cũng không phải là một trường học tốt, mà trường học đó, đặt tại Sơn Âm , bên dòng suối nhỏ, non xanh nước biếc, nhưng cũng rất hoang tàn vắng vẻ ~~ hơn nữa, tam trung phần lớn là những đứa bé có hoàn cảnh gia đình bình thường, chỉ có một, hai người giàu có giống như Diêu Sàn Sàn, Mạc Mai Mai mà thôi.

Dáng vẻ này của trường Nhất Trung. Từ cửa chính đi vào, trên đường và sân thể dục có rất nhiều xe ra vào, lấy kiến thức hạn chế của Tô Nhiên cũng có thể nhận ra Porsche, Ferrari, còn có Lincoln.

BMW, ở trong những chiếc xe này cũng trở nên tầm thường.

Ở trường học có rất nhiều nhân viên chỉ dẫn, Tô Tường dừng xe lại, mang theo Tô Nhiên đi về phía trường học.

Ở trước trường học có một bảng thông báo dán sơ đồ phân phòng học, còn có tên học sinh mới được chia vào lớp nào ban nào và ứng với tên của chủ nhiệm mỗi lớp.

Tô Nhiên ở lớp mười ban 11, ở tầng một, chủ nhiệm lớp là Thái Kim Phân.

Trong phòng học cũng không giống như người ta tưởng tượng có rất nhiều người xếp hàng ghi danh, học sinh đã tới không ít, cũng có rất nhiều người ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm, chủ nhiệm lớp Thái Kim Phân đang ngồi trên bục giảng, bộ dáng khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng dấp rất điềm đạm, buộc tóc đuôi ngựa, ăn mặc rất bảo thủ, vừa nhìn đã biết là giáo viên.

Tô Tường mang theo Tô Nhiên làm xong thủ tục nhập học. Mà Thái Kim Phân cũng thông báo ngày hôm nay làm những gì.

Sáng hôm nay mọi người được sắp xếp đến để trình diện, buổi chiều sẽ để cho các bạn học làm quen với nhau. Về phần cơm trưa có ở phòng ăn trường học, Thái Kim Phân đưa cho Tô Nhiên phiếu ăn cơm, bên trong có 50 tệ, có thể dùng ở phòng ăn và quầy ăn vặt, dùng xong sau có thể nạp tiền, thật ra chính là thẻ cơm.

Sau đó nhân tiện phát một số đồ dùng ở trường học, Tô Tường giúp Tô Nhiên đem đồ vật trở về phòng ngủ.

Phòng ngủ hướng về phía nam, cảnh vật cũng không tệ lắm, mỗi phòng năm người, có một phòng vệ sinh độc lập.

Mà giường cũng là giường tầng, tầng trên để ngủ, tầng dưới là dùng để đọc sách, viết chữ và học, sau khi Tô Nhiên liếc mắt nhìn, cảm thán, Nhất Trung quả nhiên là Nhất Trung, ngay đến cả phòng ngủ cũng như xa hoa như vậy, nhớ ngày đó, những loại phòng ngủ như thế này cô chỉ thấy ở lúc lên đại học mà thôi!

Tô Nhiên cẩn thận tìm giường của mình, a! Tìm được rồi, không tệ, không tệ.

Vị trí gần cửa sổ, ánh sáng rất tốt, mùa hè có gió mát thổi vào, mùa đông có thể phơi nắng, hắc hắc, vận khí của cô không tệ,, nhìn tên của cô được gián trên lan can giường, Tô Nhiên cười giống như một con mèo trộm thịt.

Tô Tường đi lòng vòng một vòng, cũng rất hài lòng.

Giúp đỡ Tô Nhiên trải tốt giường, quét dọn sơ qua một chút, Tô Tường nhẹ nói: "Nhiên Nhiên, mọi việc đã khá ổn rồi, ba trở về nhé."

Tô Nhiên nghe xông, gật đầu.

Cùng với Tô Tường ra khỏi phòng ngủ, nhìn bóng lưng cha khiêng chiếc rương hành lý rời đi, lỗ mũi Tô Nhiên có chút chua xót, lúc đi chung với nhau, không có cảm giác, có lúc còn ước gì cha đi nhanh một chút, như vậy cả người cô sẽ có cảm giác tự do hơn một chút, thế nhưng đến khi cha thực sự rời đi, ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ chừa cho cô một bóng lưng lạnh lùng, lỗ mũi Tô Nhiên không ngừng chua xót, mắt chua xót, ngay đến cả tâm cũng ê ẩm.

Cuối cùng Tô Tường cũng không quay đầu lại, biến mất ở cuối hành lang.

Tô Nhiên nháy nháy mắt, trở lại phòng ngủ, lúc này mới chú ý tới, trong phòng ngủ đã có hai người tới.

Một người thân hình rất nhỏ, có lẽ chưa được 1m50, tóc rất thẳng, ngũ quan nho nhỏ, rất đẹp, nhưng bởi vì thân thể nhỏ, chân và cánh tay nhìn qua rất bền chắc, vóc người thật sự không thể nói là tốt.

Đứa nhỏ này liếc nhìn Tô Nhiên, rồi lại quay đầu đi, làm chuyện của mình.

Một người khác cao khoảng một mét 67, mặt trắng nõn, tròn trịa, tóc ngắn, nhìn qua là một đứa bé ôn hòa.

Quả nhiên, đứa bé kia nhìn thấy Tô Nhiên đang nhìn cô ấy, nên đã nhìn về phía Tô Nhiên và khẽ cười.

"Xin chào, tớ tên là Nghê Giai Tuệ." Giọng nói nghe thân mật thăm thiết, Nhưng lại không quá sỗ sàng.

"Tớ tên là Tô Nhiên." Tô Nhiên nhìn Giai Tuệ, cũng đáp lại một nụ cười.

Lúc hai người đang liếc mắt đưa tình', thì có một cô gái ăn mặc rất là thời thượng đi vào, cô gái da rất trắng, mắt rất lớn, lông mi cong cong , rất mê người, tóc hơi vàng, còn mang theo nét lồi cuốn tự nhiên.

Cô ấy vừa đi vào, không nhìn ai đã đi thẳng tới chiếc giường ở giữa, cũng chính là chiếc giường bên cạnh Tô Nhiên, mới dừng lại một lát, điện thoại của cô ấy đã vang lên.

Cô ấy vội vã nhận điện thoại, nói cái gì không rõ lắm, nhưng mà thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng lại bá đạo, Tô Nhiên lấy ánh mắt người từng trải, đoán chừng là bạn trai.

Ai ~ đưa bé bây giờ, tại sao ai cũng trưởng thành sớm như vậy chứ?

Tô Nhiên nhìn về phía Giai Tuệ mỉm cười, đi về phía chiếc giường của mình, nghiêm túc sắp xếp đồ dùng hàng ngày.

Một lát sau, cô gái cuối cùng trong phòng ngủ cũng đến.

Cô gái này vừa tiến vào đã làm cho phòng ngủ chấn động, nhịp tim của Tô Nhiên đập lỡ một nhịp, đưa bé này, cậu có cần thiết phải mở cửa một cách kịch liệt như vậy sao? Mấy cô gái còn lại trong phòng ngủ đều không hên mà cùng nhú mày, liếc mắt nhìn.

Cô gái kia bộ dáng có chút đầy đặn, trắng trắng , thịt thịt , trên mặt còn là mấy nốt nhỏ hồng hồng.

Cô ấy hoàn toàn không phát hiện vừa rồi mình đã phạm sai lầm, còn làm nũng với mẹ của mình: "Mẹ ~ tay của con đau chết đi được, mẹ giúp con mang vào đi~"

Mẹ cô ấy cười hì hì, vội vàng đem rương mang vào.

Sau đó lại sắp xếp lại đồ đạc, đem giường đệm trải ra, đem nước nóng vào, cuối cùng, còn lấy ra mấy trăm tệ nhét vào tay cô ấy nói: "Cầm trước, một ngàn tệ sinh hoạt phí có thể không đủ, ăn nhiều một chút, ở trường học không được để đói bụng."

Tô Nhiên xấu hổ.

Không trách được đứa nhỏ nhìn rất. Ấc, rất đầy đặn.

Vì vậy, trong lúc vô tình, thành viên của 402 đều đã đến đông đủ, xem ra đều là những đứa bé có chút phiền phức ~~

Lúc Tô Nhiên đang suy đoán, có một người đột nhiên đến gần Tô Nhiên, kéo tay cô.

"Chúng ta học cùng một ban, đợi lát nữa cùng đến phòng học."

Thì ra là cô gái ăn mặc sành điệu kia! Đứa nhỏ làm cho người ta có cảm giác bị áp bách rất mãnh liệt! Trong lòng Tô có chút không vui.

"Người cùng một phòng, thì đều học chung một ban, tại sao lại nói tớ và cậu chung một ban."

Cô gái sành điệu, nhướn mày, sau đó chậm rãi nói: "Chúng ta là phòng ngủ hỗn hợp, tớ và cậu là ban 11, còn ba người bọn họ là ban 12."

A, thì ra là như vậy, Tô Nhiên đã hiểu.

"Ừ, biết rồi, cậu chuẩn bị xong gọi cho tớ." Tô Nhiên suy nghĩ một chút, người ở chung một phòng, phải chung sống thật tốt, cũng không thể vừa mới vào học, mà đã đắc tội người khác.

Một lát sau, cô gái đó, đeo một chiếc túi xách đỏ chói, hướng về phía Tô Nhiên kêu: "Tớ đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi."

Tô Nhiên đã sớm chuẩn bị tốt, nhìn chiếc túi xách màu đỏ chót của cô gái kia, đầu đầy hắc tuyến.

Có cần phải như vậy không, túi xách này, không phù hợp với hình tượng của học sinh cấp 3.

Dù thế nào cô cũng chỉ có thể nói thầm ở bên trong lòng, Tô Nhiên còn phải đi cùng người duy nhất trong phòng ngủ cùng lớp với cô đến phòng học.

Trên đường đi đến phòng học, Tô Nhiên biết được đứa nhỏ này tên là Trần Khâm Cơ.

Một cái tên cổ điển mà duyên dáng, nhưng nhìn lại cô ấy! Az, quả nhiên nghe danh không bằng mắt thấy ~~

Trên đường đi, lúc này Tô Nhiên lại phát hiện cô gái này còn có một mặt khác nữa.

"Này, này, mau nhìn, trai đẹp!" Trần Khâm Cơ kích động.

Tô Nhiên giữ yên lặng, ở trong mắt cô người kia chỉ là một đứa trẻ? Cô là người đã có chủ, không dính hoa nhặt cỏ .

"Không tệ không tệ, cũng được xem là người được nhất trong tất cả đám học sinh nam." Trần Khâm Cơ gật gù đánh giá .

Đáng thương trai đẹp vô ý đã trở thành vật phẩm để người ta đánh giá.

"Quá lùn, không được hoàn mỹ." hứng thú của Trần Khâm Cơ đối với trai đẹp lập tức giảm một nửa.

Có một câu mà người ta vẫn thường nói, con trai có thể không đẹp trai nhưng không thể không cao.

"Đừng buồn, cậu ta vẫn ở trong giai đoạn trưởng thành, học sinh trưởng thành không phải là khá trẻ sao? Hơn nữa nhìn bóng lưng cậu ta như vậy, chắc chắn gương mặt nhất định sẽ như Phan An, then chết vệ giới!" Tô Nhiên thật lòng an ủi.

Đang nói, chàng trai ở phía trước, đột nhiên quay đầu lại.

Ngay lập tức tất cả các loài hoa đều trở nên thất sắc, sóng mắt như nước chảy, khẽ cười một cái làm người ta, một thiếu niên có bộ dáng rất đẹp.

Trần Khâm Cơ đã bị nụ cười tinh khiến như hoa sen nổi trên mặt nước này làm cho thần hồn điên đảo, cô ngơ ngác nói: "Tô Nhiên, tớ có lẽ đi tình biệt luyện rồi."

Tô Nhiên nâng trán, thì ra đây là đóa hoa tiểu bạch

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đêm Trăng, Tần Trạch Tới Chơi . .

Buổi tối thứ nhất, Tô Nhiên nhớ nhà.

Sau khi nhắm mắt lại, trí nhớ của cô trở lại lúc còn rất nhỏ.

Nhớ một đêm hội dành cho cha mẹ, cô cô độc ngồi trước cửa nhà, chờ đợi ba mẹ trở lại. Ánh đèn hoàng hôn, chiếu lên trên bóng lưng của cô, một cô bé nho nhỏ, chôn vùi trong bóng ma của những bóng đèn.

Đêm tối yên tĩnh, bầu trời đen như mực, cô khủng hoảng nghe thấy tiếng mảnh chửi truyền đến từ xa.

"89 điểm, vậy mà chỉ thi được 89 điểm, đồ khốn kiếp này. Mất hết mặt của tao rồi, xem trở về tao có đánh chết mày hay không."

" Đồ cứng đầu, bắt nó thi được 100 điểm, mỗi lần thi nhiều nhất cũng được có chừng này thế nào, ngay đến cả trả lời cũng không trả lời được nữa sao... đồ cứng đầu, tại sao lúc đầu tao lại sinh ra một đứa con như mày chứ..."

" Tô Nhiên, mày ra ngoài ngay cho tao ——!" Giọng nói bén nhọn, làm cho bóng dáng nho nhỏ trong góc phòng không ngừng lui về phía sau, trong đôi mắt hoảng sợ ngập tràn nước mắt.

"Bùm ~" bóng dáng nhỏ bé không cẩn thận ngã vào ván giặt đồ ở sau lưng.

"Mày còn dám tránh ——! Thi ít điểm như vậy mà mày còn dám tránh! Mày có biết không, mày học tập kém, về sau phải giống như ba mẹ mày ra ngoài bán rẻ tiếng cười để kiếm sống, đi theo sau người khác, để cho người khác xem thường à! Lại chỉ được có 80 điểm! Đồ cứng đầu ~" mùa hè nóng nẩy mang theo sự tức giận của nữ nhân, một nắm chặt lấy bóng dáng ở sau cánh cửa, ra sức đánh lên mông cô, không lưu tình chút nào, không có một chút yêu thương nào.

"Hu ~~" nước mắt của bóng người nhỏ bé nhanh chóng lăn xuống, cô nhìn bộ dáng hung dữ của mẹ, nghe mẹ chỉ trích, cô chảy nước mắt, khóc cầu xin tha thứ: "Mẹ, con sai lầm rồi. hu. con sai lầm rồi, con không thi tốt khiến mẹ bị xem thường. . . . hu."

Trên mông đau đớn, kèm theo tiếng rống giận của mẹ, khiến cô run như cây sậy, lòng của cô đang kêu khóc, ai tới cứu cô, mau tới cứu Nhiên Nhiên. Nhiên Nhiên về sau nhất định ngoan hơn. Hiểu chuyện hơn hiểu. Không để cho mẹ tức giận nữa. Nhiên Nhiên, sẽ rất cẩn thận. hu.

"Mày đúng là không có tiền đồ ~~ làm sao có thể không có tiền đồ như vậy chứ ~~ xem xem em họ Tiểu Tuyết của mày thông minh biết bao. bộ dáng của mày đã so không được người ta, tại sao đến cả cơ hội được nở mày nở mặt mày cũng không cho tao... tao sao lại có đứa con đàn như vậy chứ...." Trong tiếng gầm rống tức giận của người phụ nữ còn xen lẫn sự ghen ngào, bà kêu mắng, tay lại vẫn hung hăng đánh Tô Nhiên.

"Mẹ. là Nhiên Nhiên không tốt, là Nhiên Nhiên sai rồi. hu, Nhiên Nhiên tại sao lại đàn như vậy, là Nhiên Nhiên không tốt. Nhiên Nhiên sai lầm rồi." Bóng người nhỏ bé khóc đến thở không ra hơi, nước mắt nhiễm ướt quần của người phụ nữ kia.

"Pằng ~" Âm thanh thanh thúy của một cái tát, má của bóng dáng nhỏ bé gầy gò đỏ lên, ánh mắt của cô mở tròn xoe, nước mắt từ trong vành mắt

như giọt sương rơi xuống.

Đôi mắt người phụ nữ đỏ ngầu hung hăng nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ bé, tay giơ cao lên: “Mày lại khóc, khóc đến khiến hàng xóm láng giềng đều cho rằng tao đang ngược đãi mày sao, để cho bọn họ xem thường tao thêm...tao... Tao liền đánh chết mày!”

Cái miệng nhỏ nhắn lập tức đóng lại, thế nhưng không ngừng được ghen ngào, cô cúi đầu thấp, cố gắng cúi đầu thật thấp, trong lòng của cô run rẩy, cô không cãi lại, cô không khóc, cô không khiến cho mẹ buồn, như vậy, như vậy là được rồi, có đúng không? !

Nhưng mà người phụ nữ vẫn không bỏ qua cho cô, bà tức giận bi thương xen lẫn ghen ty: "Đồ cứng đầu! Tao thật sự là làm cái gì nghiệt, mới sinh ra mày!"

Tay của bà lần nữa giơ lên cao, làm bóng dáng nhỏ bé lần nữa trở nên cứng ngắc.

"Đủ rồi! ! !" Tiếng nói như tiếng sét đánh lên mặt đất bằng phẳng.

Một người đàn ông như gió xuân, mang tới một hơi thở mát lạnh, đánh về phía thân hình đau đớn, gương mặt đỏ bừng, nước mắt rơi xuống như mưa từ trên gương mặt của nha đầu xấu xí, mái tóc rối tung ngay từ lúc nhận một bàn tay của người phụ nữ kia.

Tô Nhiên ở trong mộng, cau mày có chút khó tin, người đàn ông xuất hiện tại sao lại giống Tần Trạch sau khi lớn lên như vậy, cao lớn thân thể, lồng ngực rộng rãi , trong đôi mắt tràn đầy tức giận và thương yêu.

Ngay lúc Tô Nhiên cau mày, ngoài cửa sổ phòng 402 lặng yên không một tiếng động bỗng nhiên có một người tiến đến.

Người này, ánh mắt sáng như đuốc, ngay tại trong đêm tối, dường như có thể thấy rõ tất cả.

Cậu ta chuẩn xác tìm được Tô Nhiên, mũi chân nhẹ một chút, leo lên giường Tô Nhiên .

Mắt đã thú, lóe sáng lóe sáng .

Tô Nhiên vẫn còn đang ở trong mộng.

"Anh Tần." Đôi mắt cô cố gắng mở ra , thân thể nhỏ bé của cô lung la lung lay, nhào vào trong ngực của người đàn ông, thật thoải mái, thật mát mẻ, anh Tần, tớ biết ngay cậu sẽ đến cứu tớ, từ nhỏ, tớ biết ngay, anh Tần. là người tốt nhất trên thế giới.

Tô Nhiên chính những lời của mình làm buồn nôn, anh Tần? anh Tình? Cái giấc mộng này là cái gì vậy? tại sao lại Ly kỳ cổ quái như vậy!

Cô khẽ động con người, hơi có dấu hiệu thức tỉnh, người đàn ông như đã thú, khoe miệng lộ ra nụ cười ác liệt.

Đột nhiên cúi người, miệng mở lớn tràn đầy máu.

Có lúc, tỉnh dậy, lại ngược lại ngã vào sâu hơn trong mộng cảnh.

.

Tô Nhiên, ngủ mơ mơ màng màng, thư thả thoải mái, nhưng trong ánh trăng mờ ảo dường như có một dị vật gì đó đập đầu của mình, một hơi thở cực nóng phun trên mặt cô, sau đó dị vật ấm ướt lại một đường theo cổ của mình xuống phía dưới.

Tô Nhiên có chút nổi giận, May Mẫn, mày lại trêu chọc tao, tao đã nói bao nhiêu lần, buổi tối không được liếm tao.

Còn có Tiểu Dạng , buổi tối khuya tại sao mày lại chạy lên tầng, xem tao phải dạy dỗ mày một trận mới được.

Tô Nhiên nhắm mắt lại nói thầm, nhưng lại cảm thấy càng thêm kịch liệt , hơn nữa trên bụng cũng cảm thấy được tiếng gió lạnh, còn có trước ngực dần dần trở nên lạnh lẽo, mặc dù cô rất buồn ngủ, cũng hiểu xảy ra chuyện gì?

Được lắm, May Mẫn, mày thật sự chọc tao tức giận.

Tô Nhiên, đưa tay của mình ra, ra sức sờ ở trên giường, dùng sức sờ, rốt cuộc sau khi cô sờ khắp bốn phía thì nắm được một vật, chính là gối đầu!

"May Mẫn, tiếp chiêu!" Tô Nhiên bởi vì ngủ mà âm thanh có vẻ khàn khàn, ở ban đêm có vẻ cực kỳ vang ~~

"Hừ!" Một giọng nam trầm thấp vang lên, tiếp theo là một cái gì đó ấm áp mềm nhũn, dán chặt lên cánh môi mềm mại của cô.

Tô Nhiên rốt cuộc cảm thấy điều gì đó không được bình thường.

Hôm nay, là buổi tối đầu tiên sau khi tựu trường, cô đang ngủ ở trường học, May Mẫn làm sao có thể ở trên giường cô?

"Tỉnh chưa?" Âm thanh trầm thấp của người con trai, như tiếng mèo ban đêm, khàn khàn nỉ non mà mê người.

Cậu ta nhìn chăm chú vào Tô Nhiên, đột nhiên nở một nụ cười thật đẹp, như gấm trăm hoa đua nở, vạn điệp bay múa, lập tức mê mẩn ánh mắt Tô Nhiên.

Trái tim của Tô Nhiên run lên bần bật, cố gắng mở thật lớn đôi mắt của mình trong đêm tối.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đêm Trăng, Tần Trạch Tới Chơi . (2)

Từ từ, từ từ, rốt cuộc thấy rõ chàng trai trước mắt.

Là Tần Trạch.

"Bùm —— bùm ——" pháo hoa ngũ sắc nổ tung trong đầu Tô Nhiên, cô si ngốc nhìn chàng trai trước mắt, năm tia sáng này xẹt qua lòng cô, cánh môi màu hồng vô thức mấp máy.

". mình năm mơ còn chưa tỉnh phải không trời."

Chàng trai xuất sắc đó dùng đôi mắt yên lặng nhìn chăm chú vào cô, sau khi nghe thấy câu nói này, đôi mắt xẹt qua một tia buồn cười.

Tô Nhiên dám cam đoan, đối mặt với cảnh tượng quý dị như lúc này, sẽ không ai có thể bình tĩnh được hơn cô, bởi vì cô đã sớm đem lần gặp mặt này diễn luyện hàng ngàn hàng vạn lần trong lòng.

Cô rất tỉnh táo, vừa không kêu to, cũng không nhảy dựng lên, càng không dùng vũ lực, mà là. nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên trán chàng trai.

Thật sâu, hôn một cách dịu dàng.

Thân thể cậu ban đầu lộ vẻ mệt mỏi, nhưng trong nháy mắt bỗng nhiên căng thẳng.

Gió đêm khẽ thổi, tư thế của hai người giống như điêu khắc.

Tô Nhiên đem tay đè chặt tim, tên nhóc này làm trái tim của cô không chịu nổi.

May mắn may mắn, cô liếc mắt nhìn xung quanh bọn nhỏ trong phòng vẫn ngủ một cách an tĩnh.

Cô đánh vỡ cảnh tượng ảo mộng này, lặng lẽ hỏi: "Làm sao cậu vào đây được, trời ạ! Đây chính là tầng bốn đó."

Trong ánh mắt của Tần Trạch có một chút đắc ý.

Sau đó cậu cũng Tô Nhiên lên, vững vàng mở cửa sổ từ từ bò đi ra ngoài.

Tô Nhiên không còn kịp kêu lên, tay đã tự động ôm chặt lấy cổ Tần Trạch, quần ngủ của cô bay múa ở trong gió đêm, vào lúc này Tô Nhiên cảm thấy, mình chính là nữ chính trên TV, lại có thể làm ra chuyện tình cầu huyết như thế này.

Tầng bốn! Tầng bốn đó!

Tần Trạch cậu đi đặc huấn ba năm, chẳng lẽ còn học được cả tài vượt nóc băng tường à!

Tô Nhiên cảm thấy, bản thân gặp trường hợp nguy hiểm kích thích như thế này mà không hoảng sợ, thật sự rất dũng cảm, ngay đến cả cô cũng thấy cảm động !

Giữa đêm, dưới gốc cây, hai thiếu niên vụng trộm, đếm muỗi, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tần Trạch, tới gặp tớ cũng nên chọn thời gian tốt một chút chứ."

Tô Nhiên híp mắt, nuốt nước miếng một cái, đối diện một anh chàng, dưới ánh đèn mờ mờ, sắc đẹp cũng có thể thay cơm được~

Cậu nhóc này, gương mặt vừa đẹp trai lại mang theo vẻ dụ hoặc, đan xen giữa thiếu niên và đàn ông, gương mặt vừa ngây ngô vừa thành thực trực tiếp đập vào trong mắt của cô, sau đó, cổ họng chuyển động, còn có những bắp thịt màu nâu bần chắc nữa.

Tần Trạch nhìn thấy ánh mắt ngây ngô của Tô Nhiên, cái miệng nhỏ hơi mở ra nói.

"Nhớ cậu, cho nên muốn gặp cậu."

Tần Trạch trả lời trực tiếp.

Tô Nhiên liếc mắt, kiên nhẫn nói: "Cậu có thể chọn cái giờ bình thường hơn được không?"

Hiện tại mới hai giờ sáng thôi! Thân yêu à!

Tần Trạch cười một cách vô tội: "Đây là thời điểm tốt đặc huấn, lúc này mới chuẩn ra ngoài được."

"Cho nên."

"Cho nên thời gian này rất bình thường!"

Tô Nhiên nhin! Đứa nhóc này, chị và nhóc không cùng một tần số rồi!

Hàn Sơn hỏi Thập Đắc: Ngày xưa Hàn Sơn hỏi Thập Đắc viết: người đời phỉ báng ta, ép ta, làm nhục ta, cười ta, khinh ta, xem thường ta, ác độc đối với ta, lừa gạt ta, xử phạt như thế nào ư? Thập Đắc nói: chẳng qua là nhin hăn, nhường hăn, làm theo lời hăn, tránh hăn, tôn kính hăn, không cần để ý đến hăn, đợi mấy năm nữa qua đi người lại nhìn hăn.

Gần đây Tô Nhiên đang tu tâm, tu thân dưỡng tính quan trọng hơn.

"Vậy bây giờ chúng ta làm gì?" Tô Nhiên vẫn mỉm cười.

"Ồ! Nếu đã nhìn thấy được cậu rồi, tớ đưa cậu trở về, cũng đã trễ thế rồi, nên đi ngủ." Tần Trạch gãi gãi đầu, nói.

khóe miệng Tô Nhiên co giật, đứa nhóc này, cô vốn là đang ngủ say, là cậu nắm chặt lưng mang cô ra ngoài, hiện tại cho muỗi ăn no rồi, cứ như vậy bye bye! Cậu thật là quá đáng! Nói thế nào cũng phải để cô ăn no đã!

Tô Nhiên đột nhiên như hổ đói đánh sói, môi hồng hung hăng chà đạp đôi môi đỏ mọng của Tần Trạch.

Cậu dám đi mà không từ biệt! Cậu dám không học cùng một trường với tớ! Cậu dám đến nơi chim không ỉa phân để học! Cậu dám...để cho tớ nhớ cậu nhiều đến mức như vậy!

Tô Nhiên chửi rửa trong lòng! Ngoài miệng thì hôn càng lúc càng hung hãn.

Tần Trạch bị Tô Nhiên làm phát thú tính , đột nhiên dùng sức, đem Tô Nhiên đè ở phía dưới.

Lần nữa dùng kỹ thuật hôn vụng về của mình, đem nước miếng thoa khắp mặt Tô Nhiên.

O o ~~

Tần Trạch đỏ mặt, lão đảo trở về.

Còn Tô Nhiên lần nữa nằm ở trên giường, nghe âm thanh đầu của mình đập vào tường, cô không đau lòng cho Tần Trạch, ngược lại lo lắng cho bức tường kia, không biết lưu lại cái hố lớn như thế nào nữa, az, đáng thương cho bức tường.

Cô nhìn lại rèm cửa sổ bông bênh, rồi dùng tay sờ lên môi đỏ mọng.

Ahhh, đau! Tên dã thú kia, đúng là phát điên rồi..

Hôn dùng sức như vậy!

Mặc dù trong miệng đắng, nhưng trong lòng lại ngọt như mật .

Ngày hôm sau dậy sớm.

Mọi người nhìn thấy môi của Tô Nhiên một cách kỳ quái.

Tô Nhiên bình tĩnh tự nhiên trả lời: "Buổi tối đi tiểu đêm, đụng trúng bệ cửa sổ."

Mấy cô gái cùng phòng, đưa mắt nhìn lại bệ cửa sổ, quả nhiên thấy trên bệ cửa sổ có một hố lõm đi vào, đồng tình nhìn Tô Nhiên: "Đứa bé đáng thương, cậu đụng mạnh thật đó!"

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Huấn Luyện Quân Sự, Té Xiu, Rong Huyết . .

Sau đêm vụng trộm đó, Tô Nhiên cũng theo đôi môi sưng đỏ của mình, trước ánh mắt dò xét của Thái Kim Phân, nhắm mắt, nhận quần áo quân sự.

Vì vậy, bước vào năm đầu trung học bắt đầu tập huấn quân sự.

Tô Nhiên mặc trang phục rằn ri màu xanh lá cây, thở dài, az, hai đời cộng lại đây là lần tập huấn thứ 3 rồi.

Lúc cô chạy tới bãi tập, đã có không ít người xếp hàng rồi, Tô Nhiên đối với những đứa bé khác trong lớp đều chưa quen thuộc, cho nên một mình đứng ở một bên.

Lúc này Trần Khâm Cơ đi lên vỗ vỗ bả vai Tô Nhiên.

"Chúng ta cùng nhau đi, Tô Nhiên."

Tô Nhiên cười cười, không phản đối.

Một lát sau, huấn luyện viên tới.

Tô Nhiên nhìn huấn luyện viên trắng trẻo mập mạp, cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ, vừa đi vừa kéo lưng quần, hơi ngược đầu, hừ hừ: "Ồ, học sinh đợt này, bộ dạng người nào cũng rắn chắc cả nha!"

Học sinh phía dưới nhìn thấy bộ dạng không đứng đắn của vị huấn luyện viên này, cười nhạo lên, Trần Khâm Cơ cười đến mức bả vai run rẩy không ngừng.

Huấn luyện viên trừng đôi mắt nhỏ: "Cười vui vẻ nhỉ ~"

Thầy lắc lắc thân thể mập mạp của mình, nhìn lướt qua 13 ban, sau nhìn chăm chăm vào Trần Khâm Cơ.

Méo miệng, híp mắt, cái chân bị quần siết chặt, run run lên đi đến bên người Trần Khâm Cơ.

"Cười như vậy! Vậy thầy gọi em là Tiểu Hỉ nhỉ."

Trần Khâm Cơ hơi sững sờ, sau đó nụ cười trên mặt càng sáng lạn hơn.

Tô Nhiên ở bên cạnh cô cười lạnh, đứa nhỏ này, bị huấn luyện viên đặt cho một biệt hiệu như vậy, lại còn đắc chí nữa. Đúng là hư vinh, hơi ngốc, bị huấn luyện viên chú ý tới, trừ bỏ sau này bị huấn luyện nhiều hơn, còn có ích lợi gì?

Đứa bé này còn quá đơn thuần.

"Bây giờ, đứng 10 phút tư thế quân đội!" Huấn luyện viên đầu tiên là để lại một chút ấn tượng cho bọn nhỏ, sau đó chính là lúc lập uy.

Trời nắng chang chang, bãi tập lại được làm bằng xi măng, Tô Nhiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu nóng bỏng, bàn chân đau nhức không thôi.

Bên tai còn có tiếng nói om sòm của huấn luyện viên, nói đến thành tích vĩ đại của bản thân.

"Thầy là quan nhân của căn cứ quân sự Đông Hải, căn cứ quân sự Đông Hải là một trong ba căn cứ lớn nhất cả nước, tất cả cán bộ ở bên trong đều có chiến công hiển hách. Mà Lạc Dương Minh thầy là một người có tương lai triển vọng, các em nên tự hào vì được thầy giảng dạy"

Tô Nhiên chỉ nghe đến câu ‘căn cứ quân sự Đông Hải’ thì không còn nghe được bất kỳ cái gì nữa, cảm giác tê dại lan tràn khắp ngực, chỉ cảm thấy nó đánh úp về tay chân của cô.

"Ầm~" sau tiếng nổ trong đầu.

Tô Nhiên hoa lệ lệ té xỉu, làm đứa bé đứng bên cạnh cũng té theo.

"A!" Trần Khâm Cơ thét chói tai, "Huấn luyện viên, Tô Nhiên té xỉu ~"

Tiếng hét này, kinh thiên động địa.

Ngay cả bọn nhỏ lớp bên cạnh cũng đều nhìn lại.

Một truyền mười, mười truyền một trăm.

Sau đó, hai đứa bé, nhanh chóng chạy tới.

Tốc độ rất nhanh, nhìn thế là đủ rồi,

"Tô Nhiên, Tô Nhiên, cậu không thể có chuyện gì được đâu ~ hu ~" Vương Dực nhào về phía Tô Nhiên, ánh mắt mắt long lanh chứa đầy nước mắt bắt đầu chảy ra.

Nhưng không đợi đến lúc cậu ta nhào tới Tô Nhiên trên người, một người khác có cánh tay thon dài đã kéo cậu lại.

"Đế tứ." Không chờ Vương Dực trả lời, thiếu niên này đã nhanh chóng công Tô Nhiên lên.

"Hải Dương! Đế tứ, tứ có thể công, cậu không cần giành với tứ!" Vương Dực cong môi, bất mãn.

Lạc huấn luyện viên nhìn hai người không để ý đến kỷ cương, rống giận: "Trở về ban các em ngay cho thầy!"

Từ Hải Dương không để ý đến thầy giáo, cõng Tô Nhiên lên, chạy nhanh đến phòng cứu thương, cả người bá đạo mà có vẻ cô độc, hành động mạnh mẽ vang dội khắp trường.

Mà đi theo sau lưng hai người bọn họ bông hoa nhỏ Vương Dực lại phồng má, môi đỏ mọng như Hạnh Hoa, ánh mắt bướng bỉnh nhìn vào hai người phía trước.

Tất cả mọi người trong thao trường đều nhìn chăm chú vào nhóm ba người này.

Người từ đâu tới? Mà lại dám kiêu ngạo như vậy, không thèm để ý đến kỷ luật của trường học, không để ý đến tiếng rống giận của huấn luyện viên, đúng là thần đó!

Dĩ nhiên cũng có rất nhiều nữ sinh dùng ánh mắt thù hận nhìn về phía Tô Nhiên.

Chỉ là một nữ sinh tùy mị mà thôi, vậy mà lại có hai chàng trai ưu tú như thế tranh giành cô ta, đặc biệt con bà nó, tại sao người được cõng trên lưng, không phải là mình! !

Chúng nữ sinh lửa ghen ngập trời, nắm chặt bàn tay của mình!

Khi Tô Nhiên tỉnh lại, nhìn tình cảnh lúng túng của chính mình, thì ra hôm nay người bạn tốt mỗi tháng của cô lại đúng dịp đến ~~ hơn nữa bị chuyện tối ngày hôm qua kích thích, khiến hôm nay cô không chịu đựng được ánh nắng mặt trời, thành chuyện lạ trong trường học.

Ngày đầu tiên tập quân sự, người đứng dưới nắng chưa tới ba phút đã té xỉu! !

Xấu hổ quá ~ mua sợi bún treo ngược mình lên cho rồi!

Tô Nhiên buồn bực đập chăn trùm kín đầu, trong phòng chăm sóc sức khỏe rất an tĩnh, thậm chí ngay cả một người cũng không có.

Kỳ quái? Mọi người đi đâu hết rồi?

Cái đó tới, có lẽ nên đi mua một ít thứ cần thiết mới được.

Dĩ nhiên trước khi đi ra, cần phải đem quần áo có dính vết máu loang lổ này thay ra mới được.

Thật may là mọi người trong phòng cứu thương đều đi ra ngoài, cô có thể thay quần áo trước.

Ah? Thậm chí còn có một bộ quần áo mới, ngay đến cả đồ lót đều có? Người nào tốt như vậy chứ?

Mặc kệ, mặc vào trước đã!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Huấn Luyện Quân Sự, Con Cọp Phát Uy . . .

Editor: Linh Ngọc

Chuyện Tô Nhiên té xỉu làm náo loạn như vậy, tiếng tăm của Tô Nhiên truyền đi nhanh như bão táp, nhận được nhiều sự quan tâm.

Đầu tiên, trên bảng hạng vị trí hotboy, vậy mà thay đổi rồi.

Từ Hải Dương vốn xếp thứ nhất bỗng nhảy xuống hạng thứ hai, bởi vì chiều cao nên Vương Dực đành phải đứng hạng thứ ba.

Chỉ là vị trí đứng đầu bảng lớp mười một Lý Dực Quân, lại không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn kiên định được xếp hạng cao, người này vô cùng thần bí, bình thường không ở trường học, thế nhưng mỗi lần xuất hiện đều làm cho cả trường chấn động, nghe nói, nghe nói lễ quốc khánh lần này, anh lại xuất hiện lần nữa.

Tin tức này, khiến những học sinh mới lớp mười mỗi mắt mong chờ, khiến học sinh lớp mười một rục rịch, khiến bọn nhỏ lớp mười hai khóc lóc nước nỡ.

Có thể thấy được, sức hấp dẫn của Lý Dực Quân thực sự quá lớn.

Mà bảng xếp hạng của hoa khôi lại không có gì thay đổi, mọi người đối với loại cô gái được chiêu chuộng tập luyện quân sự ba phút mà đã ngất xỉu như Tô Nhiên, bây giờ không có thiện cảm, đừng nói tới để cho cô xếp vào bảng hạng hoa khôi của trường.

Nhưng bảng phong vân lại bắt đầu xuất hiện tên tuổi của Tô Nhiên, mặc dù cô vẫn còn ở vị trí cuối.

Thậm chí mọi người xung quanh bắt đầu tung ra nhiều lời đồn về Tô Nhiên.

Lời đồn thứ nhất: Tô Nhiên người này là người nhiều bệnh, có tên là Đại Ngọc thứ 2, cô chính là dựa vào thủ đoạn này, mà tranh thủ sự thương tình của hai vị đại soái ca.

Tô Nhiên nghe thế chỉ cười, bắt đầu từ trung học mỗi ngày cô và Tần Trạch đều cùng nhau chạy bộ, cũng không phải là chạy suông tố chất thân thể rất khỏe mạnh, lần này thực sự... Là ngoài ý muốn.

Lời đồn thứ hai: Tô Nhiên là một con người độc ác, giả bộ yếu đuối, giả bộ ngây xiu, để cho mình có danh tiếng, lại có thể thuận lợi tránh được ngày huấn luyện quân đội đầu tiên

Nghe vậy, Tô Nhiên và mấy người bạn của cô, đều nở nụ cười, căn bản Tô Nhiên không cần giả bộ, ở trường học cô vốn đứng đầu bảng Phong Vân, hơn nữa còn là thần tượng của trường bọn họ, ngay cả báo cũng đã từng xuất hiện.

Những lời đồn không có sức thuyết phục như vậy, đến trong miệng những bạn trung học Minh Tú, tự nhiên cũng biến mất.

Trái lại danh tiếng của Tô Nhiên ngày càng lớn, làm cho các mỹ nữ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Huấn luyện quân đội vẫn tiếp tục, huấn luyện viên Lạc Minh Dương nhìn Tô Nhiên cười.

Tô Nhiên chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo dâng lên đến đầu, má ối, huấn luyện viên, tôi cũng là người bị hại mà! Ông muốn trách thì phải đi

tìm hai tên hoa hoa công tử ngỗ nghịch ông kia, không nên trút giận lên tôi chứ.

"Tư thế hành quân 20 phút!" Khóe miệng Lạc Minh Dương tràn ý cười, mắt nhìn Tô Nhiên chăm chăm như con sói như hổ.

Tô Nhiên đứng thẳng lưng, khép chân lại, ép bụng lại, mắt nhìn thẳng phía trước, cảm giác mình rất ổn.

"Lưng không đủ thẳng!" Lạc Dương Minh hét to hơn!

Lại đứng thẳng hơn nữa.

"Chân mở quá lớn."

Lập tức khép lại một chút.

"Chân cong."

Ô ô, đã rất thẳng.

Nhìn tiêu chuẩn hành quân của Tô Nhiên, Lạc Minh Dương lại có biện pháp mới, ông nhìn những người khác đứng cong vẹo, vì vậy lớn giọng nhắc nhở nhắc nhở: "Cũng đứng ngay ngắn lâu rồi, nếu ai không đứng được, đợi lát nữa người khác được nghỉ thì người đó tiếp tục đứng."

Tô Nhiên vừa nghe xong, trong lòng liền trống rỗng, sẽ không phải là như vậy chứ.

Quả nhiên, 20 phút sau...

Người khác được nghỉ ngơi, còn Tô Nhiên lại bị phạt đứng.

Sau đó cô choáng váng, nhưng trong lòng còn có chút uất ức, mà thôi mà thôi, coi như cô đang tăng cường rèn luyện là được rồi, nghỉ hè hai

tháng không thể nào luyện tập được, trách không được mình lại té xỉu.

Thấy ánh mắt Tô Nhiên nhìn mình không hề tức giận, sắc mặt Lạc Dương Minh vốn là đắc ý lại trở nên bức bối.

"Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, mọi người tập hợp. tiếp theo chúng ta sẽ học đi đều.

Tô Nhiên vờ như không nghe thấy, bỏ qua chuyện nghỉ ngơi của cô, huấn luyện cũng không quản chuyện của cô.

Đương nhiên không có chuyện tốt như vậy.

"Bạn học kia, sao cô lại đứng yên, giỏi lắm, không nghe mệnh lệnh của tôi, phạt cô buổi trưa đứng 1 giờ." Lạc Dương Minh vốn muốn chờ thấy vẻ mặt suy sụp, tức giận của Tô Nhiên.

Nhưng mà Tô Nhiên chỉ thản nhiên nói: "Được."

Lạc Dương Minh bức bối trong lòng, ông ta hét lớn một tiếng: "Còn không mau một chút, nghỉ, nghiêm! Tất cả đứng ngay để điểm số."

Lúc này Trần Khâm Cơ nhìn Tô Nhiên, trong mắt cô xuất hiện một chút lo lắng.

Tô Nhiên không muốn nhìn, không biết tại sao, cô lại không cách nào thích nổi cô ta.

Đi đều, Tô Nhiên luyện tập rất chăm chỉ, cũng bởi vì đời trước cô từng tập qua, ho nên cô luôn hoàn thành tốt hơn người khác, nhưng dù làm tốt đến thế nào, người bị mắng nhiều nhất cũng vẫn là cô.

Huấn luyện viên La Tường ban 12 bên cạnh, nhìn Lạc Dương Minh trắng mặt, nhú lông mày lại.

Nghê Giai Tuệ nhìn Tô Nhiên, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Tiểu Ngư Tử Chu nhìn Tô Nhiên hình như có chút may mắn.

Mà cô gái đầy đà như Chư Mục Giai lại hồ hững với Tô Nhiên, không có một chút tình cảm nào.

Buổi sáng, trôi qua trong vẻ mặt khác nhau của mỗi người , giờ nghỉ trưa, tất cả đều đi Trường Thanh Đằng uống thử canh đậu xanh hạ nhiệt, mà Tô Nhiên lại một mình đứng dưới ánh mặt trời chói chang.

Từng giọt, từng giọt mồ hôi, chảy xuống.

Sắc mặt tái nhợt, tư thế quân đội đúng chuẩn.

Huấn luyện viên La Tường ban 12 và các huấn luyện cùng uống canh, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

" Cô bé kia, thật không tệ!" La Tường rất tán thưởng phẩm chất kiên trì, nhẫn nại, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Tô Nhiên.

"Nghe nói, hôm qua cô bé ấy chỉ mới đứng có ba phút đồng hồ mà đã té xỉu?" Một người huấn luyện khác có chút ngạc nhiên hỏi.

La Tường cười cười: "E là ngoài ý muốn. Anh xem ngày hôm nay đứng tới trưa mà không được nghỉ ngơi, cô ấy vẫn đứng nghiêm chỉnh, so với huấn luyện viên bọn anh đã rất mạnh rồi."

Nói đến Lạc Dương Minh, tất cả mọi người đều cười lớn: "Là tên lính văn nghệ tiểu Lạc à!"

La Tường rất không hài lòng với Lạc Dương Minh: "Lần này anh ta àm hơi quá rồi."

Còn lại mấy người huấn luyện viên nhìn nhau, gật đầu: "Đúng vậy."

Từ Hải Dương, Vương Dực đứng ở dưới bóng cây, lần này không ra mặt thay Tô Nhiên nữa.

"Hải Dương, hôm qua chúng ta quá kích động, hại Tô Nhiên phải chịu tội rồi." Vương Dực nói.

Từ Hải Dương yên lặng nhìn Tô Nhiên, không nói lời nào.

Vương Dực thấy Từ Hải Dương* không nói lời nào, anh cũng yên lặng.

(*) Bản raw ghi là Tô Nhiên nhưng mình thấy không hợp nên đổi lại.

Những bạn trung học Minh Tú gồm 60 mấy người nhìn Tô Nhiên mà đau lòng.

Đây chính là nữ thần của trường học bọn họ, vậy mà lại phải ở đây chịu khổ!

Một bóng người, đứng trong bóng râm của trường học, nhìn Tô Nhiên, một lúc lâu.

Loại đau khổ này, không phải chỉ một ngày là kết thúc, nó kéo dài liên tục 6 ngày, 6 ngày này đã khiến làn da trắng mịn mà Tô Nhiên vất vả dưỡng ra được, trở nên nám đen, thậm chí còn có nơi bị lột da. Người gầy đi một vòng, càng lộ vẻ yếu ớt, dưới chân đầy những vết phồng, mỗi lần đi, là đau đến thấu tim.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 40.2

Editor: Linh Ngọc

Cơn giận của Lạc Dương Minh lần này thật sự không nhỏ.

Tròn sáu ngày, cũng không để cho cô nghỉ ngơi một chút nào.

Rốt cuộc ngày mai cũng là ngày cuối cùng

Buổi tối, ở trong phòng ngủ, Tô Nhiên cắn răng hung ác cời vớ xuống.

Một lớp da cũng bị lột xuống theo.

Nhìn vào thật đáng sợ!

Giai Tuệ nhìn Tô Nhiên, che tim, không nói nên lời nào. Chu Phán Phán đứng ở bên kia, cũng không biết phải làm sao.

Tô Nhiên dùng cồn, nhẩn tâm, bôi lên chân mình.

Khàn ~~ Mẹ ời ~~ không muốn sống nữa đâu.

"Có phải rất đau không?" Giai Tuệ hỏi.

Tô Nhiên cắn răng ngẩng đầu lên rồi lắc đầu, cười: "Hơi hơi."

"Ngày mai là lễ kiểm duyệt, dù sao chúng ta cũng không có việc gì, nếu như vậy cậu xin chủ nhiệm lớp nghỉ đi." Cuối cùng Chu Phán Phán cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Tô Nhiên lại cười: "Không sao, thoa ít thuốc mỡ là tốt rồi. Không đau nữa."

Giai Tuệ nhìn bộ dạng Tô Nhiên khi nói câu "Thực sự không đau!" cô có chút tin tưởng.

Trong lòng Tô Nhiên có chút bất đắc dĩ, ai nha, khả năng che giấu của mình, ngày càng tốt.

Cửa bị đẩy ra. Trần Khâm Cơ nhìn Tô Nhiên, cười: "Này, đây là thuốc do tiểu soái ca Vương Dực đưa cho cậu, nghe nói, cậu ta thường dùng thuốc mỡ này, màu vàng làm trắng da, màu đỏ dùng để bôi trên chân."

Tô Nhiên nhận lấy, nhất định phải dùng!

Không cần trắng da, không cần, đồ của Vương Dực đều do ông anh Vương Ưu thương em như mạng như mạng của cậu ta cho? Nhất định là đồ tốt!

Quả nhiên sức thuốc mỡ màu vàng này vừa mở ra một cái, đã có một mùi thảo dược phát tán ra, Tô Nhiên cảm thấy cảm giác mát lạnh đang thấm vào da thịt của cô, lúc đầu đau rát, nhưng ngay lập tức đã biến mất không thấy gì nữa.

Cô vội vã thoa thuốc màu đỏ lên chân.

Hiệu quả kinh người! Không còn đau nữa!

A a, Vương Dực cậu là ân nhân cứu mạng của tôi!

Sao cậu không sớm đưa tới?

Người nào đó được lợi mà còn ra vẻ rồi.

Mọi người thấy lần này Tô Nhiên thực sự không sao, mới đi làm việc của mình?

Trầm Khâm Cơ thấy tất cả mọi người đi hết, bèn len lén bu lại: "Tô Nhiên, cậu có quan hệ như thế nào với Vương Dực vậy?"

Tô Nhiên vừa nghe, là biết cô nàng này đã động lòng với Vương Dực: "Bạn bè bình thường thôi, nhưng mà tôi khuyên cô vẫn không nên có ý đồ với cậu ta, anh trai cậu ra rất yêu em của mình.

"Cậu ta còn có anh trai?" Đôi mắt Trầm Khâm Cơ chuyển động, "Nghe nói nhà họ Vương rất có tiền, đúng không?"

Tô Nhiên nghe xong lời này, liền không thích, lại là một đứa con gái ham giàu.

"Ừ nhà cậu ấy nổi tiếng về âm nhạc, gần đây anh trai cậu ấy muốn mở một nhạc hội, có khả năng kiếm được lợi nhuận hơn mười vạn."

"A~~" Trầm Khâm Cơ chớp chớp lông mi.

"Tô Nhiên, lần sau Vương Dực mời cậu ra ngoài chơi, nhớ nói cho mình biết một tiếng nhé? Mình muốn nhìn thấy rốt cuộc người nổi tiếng có khí chất như thế nào?"

Tô Nhiên không muốn trả lời.

Lúc Tô Nhiên dự định đi ngủ, chủ nhiệm lớp Thái Kim Phân đột nhiên vô cùng lo lắng chạy vào phòng ngủ của cô: "Tô Nhiên, em ra ngoài một chút."

Có chuyện gì sao?

"Chuyện là như thế này, Vương Xuân Mai đột nhiên bị đau bụng, tiêu chảy khiến hai chân mềm nhũn không còn sức lực, ngày mai chắc chắn

không thể ra sân, tôi đã suy nghĩ kĩ càng, bước đều, em là tốt nhất vì thế ngày mai em điều khiển đi."

Tô Nhiên không biết nói gì, người ta chỉ bị đau bụng, đã có thể không đi, chân của cô như vậy, còn phải lên biểu diễn, họ xem cô như là chúa cứu thế vậy.

Cô mới vừa muốn từ chối.

Không ngờ điện thoại của Thái Kim Phân vang lên, ngay sau đó bà lo lắng bước nhanh rời khỏi phòng ngủ, vừa đi còn vừa nói: "Tô Nhiên, vậy nhờ em nhé. Cô còn có chút việc."

Quan lớn hơn một cấp còn đề chết người, huống gì, cô còn chẳng phải là quan.

Tô Nhiên thấy tranh cãi vô ích, nên phải nhận lệnh thôi!

Trong phòng ngủ, đôi mắt Trầm Khâm Cơ chuyển động.

Trước lúc kiểm duyệt, Tô Nhiên huấn luyện lại với cả lớp vài lần, nhưng trong lớp lại có vài người không hài lòng.

"Luyện cũng gần tốt rồi, tại sao còn phải luyện lại nữa, lúc trước chúng tôi phối hợp rất tốt với Vương Xuân Mai, cô giáo vì chút chuyện riêng mà có thể thay thế người khác sao? Muốn luyện, cũng không phải là chúng tôi, mà là một mình cô luyện mới đúng." Quý Sâm Quân lớn tiếng nói.

Mấy nam sinh còn lại cũng bắt đầu kêu la.

Đúng là không biết xấu hổ, Tô Nhiên lạnh lùng hừ một cái.

Cô nhất thời cảm thấy tức giận, mấy ngày nay, luôn bị Lạc Dương Minh trút giận, bây giờ đám tiểu quỷ này cũng cố tình gây sự với cô.

Ánh mắt sắc bén nhìn Quý Sâm Quân.

"Luyện một chút, thì đã phàn nàn! Sáu ngày liền tôi không được nghỉ ngơi, còn không than một tiếng, tôi biết ở đây có rất nhiều cô cậu là cậu ấm, tiểu thư, không thể chịu khổ, nhưng nếu chúng ta đã ở nơi này rồi, khi đã làm là phải làm tốt nhất! Không thể nào khác người được, chỉ làm mất mặt mình! Cũng tập luyện sáu ngày giống người ta, người ta có thể dẫn đầu, tại sao chúng ta lại không thể!"

Tô Nhiên vỗ tay sau lưng, nói thật to.

Con cọp không phát uy, ai cũng cho cô là mèo bệnh, dễ dàng bị người khác xem thường!

"Một người đàn ông, luôn cho rằng than khổ là vinh quang, hừ, ngay cả những đứa trẻ cũng biết, nam tử hán đội trời đạp đất, không sợ khổ cũng không sợ mệt mỏi, các cậu thì hay rồi, chỉ mới luyện có vài lần, chưa được 10 phút đã than cực!"

Bị Tô Nhiên dạy dỗ, tuy rằng trên mặt một số người vẫn còn bất mãn. nhưng đại đa số cũng đã ngoan ngoãn tập luyện.

Chỉ chốc lát, Tô Nhiên và mọi người đã phối hợp rất ăn ý.

Lễ kiểm duyệt, lớp mười một đã để lại cho các giám khảo ấn tượng rất sâu sắc.

Không vì cái gì khác, chỉ vì lớp này rất có sức tập trung.

Khí thế của họ, bắt đầu từ cô gái nhỏ đứng phía trước, tất cả nhịp đều đúng, không hề bị gián đoạn.

Giống như một cái lưới lớn, tất cả mọi người đều kết hợp với nhau, dây dưa lộn xộn mà lại chi tiết, rõ ràng.

Thậm chí bọn họ cảm thấy lớp này có thể thực hiện được thứ mà lớp khác mong muốn --- đó chính là có linh hồn.

Điều này không thể nào thấy được ở lớp khác, vì thế bọn họ bị kinh ngạc.

Tiếp theo tất nhiên là bọn cô được nhận hạng nhất.

Trong lớp mười một các thầy cô giáo bắt đầu say sưa lấy đề tài này ra làm câu chuyện, mà các bạn trong lớp cũng thay đổi cách nhìn về Tô Nhiên.

Cô ấy, quả thực không hề kém như bọn họ nghĩ!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nay, Mời Em Đi Ăn Đi

Editor: Linh Ngọc

Sau khi huấn luyện quân sự xong, Tô Nhiên trở về nhà, Cát Lợi là người đầu tiên nhào tới, bôi rất nhiều nước miếng lên trên gương mặt đen thui của Tô Nhiên

Tô Tường, Triệu Xuân nhìn gầy đi hẳn, còn thấy mặt Tô Nhiên đã biến thành than đen, hung hăng đau lòng một phen, sau đó đi mua vịt, mua gà, đưa cho Tô Nhiên để bổ sung dinh dưỡng. Đợt lúc Tô Nhiên phải về trường học, vẫn lo lắng đưa cho cô một túi đồ ăn vặt lớn và hoa quả.

Tô Nhiên cười hì hì nhận lấy, nhìn Tiểu Hầu Tử cười: "Tiểu Hầu Tử hôn gió một cái với chị nào."

Tiểu Hầu Tử nói chuyện ngày càng lưu loát rồi, ánh mắt cậu quay tròn, cái tay bé nhỏ mập mạp che trước cái miệng của mình, sau đó thật nhanh đã bỏ xuống.

"Phụt ~~" Một nụ hôn gió.

"Chị à, tạm biệt." Tiểu Hầu Tử cười lên.

Cảm động quá đi! Tiểu Hầu Tử nhà cô đã hiểu chuyện rồi ~

Tô Nhiên vẫy tay một cái, rồi quay về trường học.

Ôi, trong lúc đó học sinh trung học còn đấm đá với nhau sao!

Cô không thích nhất chính là những điều này.

Trở lại phòng học, Tô Nhiên mang bài tập ra, làm bài hết sức chuyên chú.

Kiến thức cấp 3, không đơn giản như kiến thức cấp 2, có rất nhiều thứ cô đã quên rồi, cô cần phải nhớ lại, hơn nữa cô quyết định phải học ngành thú y, nhất định trong lúc phân lớp ở khối mười, phải được tuyển vào khoa tự nhiên, đời trước, Tô Nhiên chọn khoa văn, bây giờ cô không cố gắng, là không được đâu!

Có đôi khi, lúc bạn thật sự mặc kệ mọi thứ, thì mọi thứ cũng sẽ mặc kệ bạn.

Ngoại trừ bị người khác chỉ chỗ, nghe được các tin đồn ở ngoài, quả thực là không hề có chuyện gì cả.

Rất nhanh, trong lúc Tô Nhiên còn đang mất ăn mất ngủ vì môn khoa học, hóa học, vật lý mười, rốt cuộc thì bản thân cũng đã có chút cảm giác rồi, tuy rằng không thể nói bất cứ bài nào cũng biết làm, nhưng chỉ cần bản thân chịu cẩn thận đối phó, thì thi 90 điểm vẫn có thể làm được.

Lúc cô thở phào nhẹ nhõm, thì mới phát hiện, những bạn học bên cạnh cô đều rất xa lạ, gặp nhau chỉ gật đầu cười một cái, nhưng không có ai thật lòng kết bạn với cô.

Mặc dù có Trần Khâm Cơ, cô ấy luôn ăn cơm cùng cô, cùng nhau về phòng ngủ, nhưng Tô Nhiên lại không thể nào thật lòng với cô ấy.

Ngày biểu diễn Quốc Khánh đã đến, ban Tô Nhiên cũng đã chuẩn bị xong tiết mục, là một điệu múa.

Do lớp trưởng Dương Chu sắp xếp, 《 Dương liễu lả lướt 》 là một vũ kịch cổ điển, người chồng lên kinh ứng thí, đi 5 năm vẫn không về, ở nhà

vợ anh ta đau khổ chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được ngày chồng mình trở về, đoạn gặp lại của hai người khiến cho người khác phải rơi nước mắt.

Hoa khôi của lớp là Kim Dao sẽ nhận vai nữ chính, còn nam chính thì do Kim Đông sắm vai, nhắc tới cũng trùng hợp, Kim Đông và Kim Dao vậy mà học cùng lớp với Tô Nhiên.

Còn có mấy bạn nữ nhảy nữa, dáng người Trần Khâm Cơ xinh đẹp, da trắng nõn, vốn cho là cô ấy phong cách quá tây, không thích hợp, nhưng không nghĩ tới khi mặc áo cổ trang vào, thật giống một mỹ nữ Tây Vực phong tình.

"Tích tích ~~"

Tô Nhiên mở điện thoại di động ra xem thử.

Nhất thời tim cô đập rộn lên

"Cô gái ngọc, thứ năm tuần này, anh sẽ về, ăn tối cùng anh chứ?"

Miệng cười tươi như hoa đào nở.

"Ừ, đến trường học của em? Tối thứ sáu này em có buổi biểu diễn."

"Cùng nhau xem."

Hoan hô ~ là Tần Trạch, đã gần một tháng rồi không gặp nhau.

Gần đây Trần Khâm Cơ phát hiện, Tô Nhiên hay ngẩn người, có đôi khi còn cười khúc khích nữa chứ.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Cô thực sự hiếu kỳ lắm rồi.

Tô Nhiên hoàn hồn lại, cười nhàn nhạt.

"Không có gì."

Trần Khâm Cơ rất nhanh đã ngửi được mùi vị của tình yêu: "Có liên quan đến đàn ông?"

Tô Nhiên không có trả lời.

Trần Khâm Cơ tiếp tục: "Theo quan sát của mình, ngoài đại soái ca Từ ra còn có Tiểu Dực, hai người đều có ý với cậu, rốt cuộc cậu vừa ý người nào vậy?"

Mấy nữ sinh bên cạnh đều không hẹn mà cùng dựng lỗ tai lên nghe.

Tô Nhiên liếc mắt nhìn Trần Khâm Cơ: "Ai cũng không phải! Nếu như cậu thích, thì cậu có thể theo đuổi."

"Ha ha, theo như cậu nói, thì mình cũng vừa ý Vương Dực, nhưng mà anh trai của cậu ta, không biết là người thế nào, mình phải xem lại trước."

Nghe cô ấy nói như vậy, trong lòng Tô Nhiên đột nhiên cảm thấy, cô bé này vẫn có chút dễ thương.

Thì ra từ trước đến nay, cô gái này luôn diễn đạt suy nghĩ của bản thân một cách thật lòng, suy nghĩ cái gì thì nói cái đó, dù sao thì vẫn không giống với Tô Nhiên, cô luôn che giấu tính tình thật sự của mình, chỉ có khi ở bên cạnh người mà cô yên tâm, thì mới không kiêng nể gì cả.

Trần Khâm Cơ, rốt cuộc cậu là cô gái như thế nào đây?" Thăng thẩn hay có lòng dạ sâu xa, đa tình hay là bạc tình đây?

Tô Nhiên có chút ngạc nhiên với cô ấy.

Vào ngày biểu diễn.

Trước cổng trường học Tô Nhiên đang trông ngóng.

Có rất nhiều người lui tới, một số thì đang đợi người, còn một số thì đang chuẩn bị đạo cụ cho buổi biểu diễn.

Đột nhiên có một đám nữ sinh chạy đến, khiến cho cổng trường chật chội đến con kiến cũng không thể nào chui lọt.

Trong mắt của ai cũng đều có cảm xúc mãnh liệt và mong đợi.

Tô Nhiên bị mọi người chen lấn thiếu chút nữa là té xuống.

A? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tô Nhiên cũng kiễng chân lên nhìn thử, ánh mắt dừng lại một nơi, là một chiếc Lincoln dài từ từ chạy tới, trong lúc này tiếng hoan hô vang vọng khắp trời.

Đám nữ sinh la lên điên cuồng: "Dực Quân, Dực Quân, Dực Quân. . ."

Tô Nhiên vội vã lùi lại chỗ bí mật, nhìn đám người đông đúc, cô rất sợ sẽ xảy ra sự cố giẫm đạp nhau.

Cuối cùng chiếc Lincoln cũng chạy đến cổng trường.

Các nữ sinh đều tự động xếp thành hai hàng.

Cửa mở ra, đôi chân thon dài, mang một đôi giày da màu đen, mái tóc hơi vàng bay theo gió, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, cười như không nhìn các cô gái đang điên cuồng.

Anh giơ tay trái lên, bàn tay to lớn, thật xinh đẹp.

"Chào các cô gái, tôi đã trở về rồi!"

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 41.2

Nụ cười trên mặt, tự tin mà tỏa sáng.

Nhất thời các nữ sinh hét chói tay như cơn sóng lớn, từng đợt sóng liên tiếp, Lý Dực Quân đang bị các nữ sinh hét chói tay, vẫn không biết Tát Mãn đã đi vào vườn hoa của trường học.

Bên cạnh anh ta còn có bốn người bảo vệ. ddLQĐ

Mắt Tô Nhiên sắp trợn trắng rồi, trải qua hai kiếp cô cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng này, siêu sao đột kích hả!

Được, dù sao cô cũng không quan tâm chuyện của anh ta.

Cô sẽ tiếp tục chờ cậu nhóc ngốc của mình.

Khi đám đông biến mất, không còn bóng người, mặt trời chiều ngả về tây, cây xanh quay quanh một chàng trai đẹp, đi tới chỗ Tô Nhiên.

Trong lòng Tô Nhiên tràn đầy vui vẻ.

Cô chạy nhanh vào lòng Tần Trạch.

Gió thổi từ từ, nụ cười của chàng trai ấy càng chiu mà trong sáng.

Cánh tay rộng lớn ôm cả người Tô Nhiên, hai người ôm nhau thật chặt.

"Cô gái ngốc, em thích anh đến như vậy sao? Không kịp chờ đợi đã ôm ấp rồi? Trần Trạch ôm Tô Nhiên, kề sát lỗ tai cô đùa, hỏi.

Tô Nhiên mím môi cười.

Tần Trạch thấy Tô Nhiên thật lâu vẫn không trả lời anh, anh nắm bả vai Tô Nhiên, nhìn gương mặt của Tô Nhiên cười dịu dàng.

Tô Nhiên ngẩng đầu, nhanh chóng hôn lên môi Tần Trạch một cái.

Vẻ mặt cười tươi.

Tần Trạch nhếch môi, ngoẹo cổ, gõ lên đầu Tô Nhiên: "Em là con gà hay sao? Ngu ngốc!"

Tô Nhiên cười ha hả, ôm lấy cánh tay của Tần Trạch, kéo anh vào vườn của trường.

Dọc theo đường đi, Tô Nhiên không ngừng cùng Tần Trạch nói chuyện, Tần Trạch lại cười, nghe cô nói, thỉnh thoảng thương tiếc sờ khuôn mặt của cô.

Vừa ngay lúc Từ Hải Dương đi ngang qua, anh ta nhìn vẻ mặt Tô Nhiên khi thì tức giận, khi thì tủi thân, khi thì đùa cợt, hoàn toàn sinh động khác với vẻ lạnh nhạt bình thường.

Trái tim như bị kim đâm, thật sự rất đau đớn.

Anh ta nhanh chóng cúi đầu đi qua, hai người kia đang vui vẻ, hoàn toàn không nhìn thấy anh ta.

Trên đường có rất nhiều người chỉ chỗ Tần Trạch và Tô Nhiên.

"Người đàn ông kia nhìn cũng được đó! Đen kịt, cảm giác rất có cơ bắp, nhìn có vẻ rất giống Cố Thiên Lạc." Một nữ sinh yêu thích nháy mắt

nói.

"Ánh mắt của anh ta thật to, thật xinh đẹp, nhìn rất được." Nữ sinh nâng khuôn mặt, làm ra vẻ sùng bái.

"Đó không phải là Tô Nhiên vài ngày trước làm mọi người xôn xao sao? Không phải cô ta và Từ Hải Dương cặp sao? Thế nào lại đổi người nữa rồi" Một người khác buông lời khinh bỉ.

Bọn họ nhỏ giọng thầm thì ở bên cạnh

Với thính lực của Tần Trạch làm sao lại không nghe được, vẻ mặt anh ngày càng đen. ddLQĐ

Tô Nhiên thấy các bạn nữ sinh nhìn cô, lại rất khinh bỉ nói nhỏ với nhau, mặc dù cô không nghe rõ cô ta nói gì, nhưng cũng biết nhất định không phải là chuyện gì tốt lành.

Cô kéo Tần Trạch lại.

Hi vọng anh đừng kích động.

Tần Trạch vỗ vỗ đầu của cô, cười dịu dàng: "Cô gái ngốc, đừng cho là anh vẫn còn kích động như thời trung học! Anh biết phân biệt nặng nhẹ."

Tô Nhiên sửng sốt, hơi ngửa đầu.

Ánh chiều tà chiếu lên mặt Tần Trạch, vẻ non nớt đã không còn tồn tại nữa mà đã hiện lên những đường nét trưởng thành.

Anh lại lớn lên, anh tham gia vào quân đội sớm hơn so với các bạn cùng lứa tuổi, không cần phải nói, từ mừng một Tần Trạch đã bắt đầu đi đặc huấn, lúc trung học thì đã vài quân đội.

Ở trong trường quân đội, anh học được rất nhiều điều.

"Đi ăn cơm trước. Anh mời." Tô Nhiên ngịch ngợm nhìn Tần Trạch.

Tần Trạch gõ một cái lên đầu Tô Nhiên: "Anh biết rồi!"

Tô Nhiên giả bộ tức giận: "Thế nào anh không muốn sao?"

"Nào dám, tiểu thư Tô Nhiên thân ái, em nói đi ăn ở đâu, anh nhất định sẽ đi nơi đó." Tần Trạch cười, giả dạng người chồng nhỏ.

Khiến cho Tô Nhiên cười vui vẻ.

"Chúng ta không ăn ở căn tin, ăn ở đó em sẽ phải quẹt thẻ." Tô Nhiên lôi kéo Tần Trạch, đi ra ngoài trường.

"Được."

Hai người đi ra khỏi trường học, đi đến "Tiểu Tứ Xuyên".

Chọn một đĩa dưa chua cá lớn, một ít khoai tây cay, khoai môn mỡ hành, còn có một chén nấm hương, rau xanh.

"A, ăn như vậy có làm anh nghèo đi không?" Tô Nhiên không có chút xấu hổ, nhìn chăm chăm Tần Trạch.

Tần Trạch cũng không né tránh, đón lấy ánh mắt của Tô Nhiên, cười: "Còn muốn cho em ăn cả đời, làm sao nghèo được?"

Tô Nhiên bị lời nói này làm cho đỏ mặt.

Vừa lúc dưa chua cá được đưa lên.

"Dùng bữa, dùng bữa đi." Tô Nhiên cũng không quan tâm Tần Trạch có ăn hay không, đã tự mình ăn trước.

Tần Trạch ăn được vài miếng, thì buông đũa xuống.

Sau đó chăm chú nhìn Tô Nhiên ngốn từng ngốn dưa chua, nhìn cô bị ớt làm cho cái đến le cái lưỡi nho nhỏ ra.

"Tô Nhiên anh đang nghĩ, rốt cuộc em đã hạ mê dược gì cho anh vậy? Làm cho anh ngày càng thích em?"

Ho khan một cái, ho khan một cái, Tô Nhiên bị sặc.

"Tần Trạch, anh muốn nhân lúc em đang ăn vui vẻ, nói như vậy để làm cho tim em đập rộn lên sao?" Gương mặt Tô Nhiên bị sặc đến nổi hồng thấu.

Cô bị hoảng sợ.

Tần Trạch đưa khăn giấy cho Tô Nhiên, vẻ trêu chọc trong mắt biến mất: "Không thích sao?"

Tô Nhiên lắc đầu liên tục, khó khăn nuốt miếng cá vào, nước mắt đau khổ rưng rưng: "Nói lời ân ái, cần phải chọn một nơi tốt, không có dưới ánh trăng, cũng phải là nơi thanh tĩnh, ở nơi ồn ào như thế này, làm gì có tâm tình mà nghe."

Tô Nhiên vui đầu, tiếp tục mặt đỏ, vì sao anh nói ra lời này, lại làm cho tim cô đập rộn lên như thế?

Ừ. . . Dưới ánh trăng, nơi thanh tĩnh, vậy công viên kế bên là được rồi...

Cô không tự chủ được nghĩ đến nơi đó

Sau đó bắt đầu than khóc, từ lúc nào mà lời cậu nhóc ngốc này nói, lại ảnh hưởng đến cô như thế.

Rõ ràng là đời trước, cô ăn anh chắc mà ~~

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Kịch Động, Ngày Biểu Diễn Quốc Khánh. . .

Bên bờ hồ công viên Bích, Thủy Tô Nhiên dựa sát vào Tần Trạch.

Tô Nhiên gogi đầu lên đùi Tần Trạch, ngược nhìn trời, trong miệng còn nhai một viên kẹo thỏ trắng lớn híp mắt thất thần.

Tần Trạch vỗ vỗ gương mặt của Tô Nhiên: "Còn nói đến đây để tản bộ, heo con!"

Tô Nhiên trừng mắt nhìn Tần Trạch, nghiêm túc nói: "Sau khi ăn xong đi trăm bước, có thể sống đến chín mươi chín tuổi, từ trường học đến công viên... ít nhất ... cũng tầm một trăm bước, nếu như đi nhiều hơn nữa, sống đến mấy trăm tuổi, không chừng sẽ biến thành yêu quái già mất."

Tần Trạch khẽ cười: "Tô Nhiên, sau khi chúng ta già, mỗi ngày đều ở bên cạnh nhau, thật sự rất hạnh phúc"

"Chúng ta gọi điều này là Ngưu Lang gặp Chức Nữ cầu hỉ tước, kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thẳng khước nhân gian vô số* " Tô Nhiên đắc ý, lớn giọng nói.

(*) Đây là bài thơ Tước Kiều Tiên – Tần Quán

Tần Trạch lột một ven kẹo tofee bỏ vào miệng Tô Nhiên.

"Em gái Chức Nữ thân ái, chừng nào thì em sinh cho anh trai Ngưu Lang một cặp em bé đáng yêu đây?" Tần Trạch hỏi.

Tô Nhiên ghen viên kẹo trong miệng.

"Khụ, anh trai Ngưu Lang, kỳ thực... Lúc nào em cũng có thể." Tô Nhiên cúi đầu, giả vờ e thẹn, hừ, lại giở mảnh khố cũ, muốn nhìn em xấu hổ đây mà!

Tần Trạch bị lời nói của Tô Nhiên làm cho sặc trở lại.

Anh hung hăng nhéo lỗ tai Tô Nhiên: "Không được!"

Một chút cũng không thấy đau, Tô Nhiên đặc ý: "Không được cái gì vậy?"

Tức giận của Tần Trạch vẫn chưa biến mất: "Chờ anh!"

Tô Nhiên cười: "Đúng, anh nói cái gì, em cũng đều nghe theo!"

Tần Trạch bị nụ cười của cô làm tức chết. Thái độ qua loa này, thật là một cô gái nghịch ngợm mà!

Sắc trời đã tối, Tần Trạch kéo Tô Nhiên lại: "Đi thôi, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi."

Tô Nhiên phui lá cây trên người xuống: "Trường học của em đi ra ai cũng là người đẹp, không cho anh có ý với người ta đó!"

Tần Trạch cuộn tay thành nắm đấm, gõ vào đầu Tô Nhiên: "Đứa ngốc, cho dù trên đời này có cô gái nào đẹp hơn nữa, trong mắt anh cũng chỉ có cô gái ngốc em mà thôi!"

Tô Nhiên vừa lòng, trẻ nhỏ cũng thật dễ dạy.

Trong quảng trường trước sân khấu biểu diễn có học sinh của ba khóa ngồi đó, còn có một vài nhân viên ngoài biên chế như Tần Trạch vì thế tình hình thật sự có thể gọi là "nóng nực" mà!

Hai người vất vả chen đến lớp 12, Trầm Khâm Cơ ngoắc Tô Nhiên.

Chờ Tô Nhiên và Tần Trạch ngồi xuống, ánh mắt Trần Khâm Cơ lóe sáng nhìn Tần Trạch hỏi: "Đây là ai vậy? Nhìn gương mặt rất được, thật nam tính! Thoạt nhìn còn đáng tin cậy hơn Vương Dực nữa."

Tô Nhiên bày ra vẻ mặt đó là tất nhiên, Tần Trạch nhà cô là do cô nhìn trúng, hơn nữa anh còn học trường quân đội, đáng vẻ tất nhiên là đáng tin cậy hơn Vương Dực được cưng chiều kia rồi.

Ngọt ngào cười: "Bạn trai mình!"

Trần Khâm Cơ ngạc nhiên: "Ai ya, cậu cũng có bạn trai à, mình còn tưởng rằng cậu là con một sách, không nghĩ tới lại rơi vào lưới tình sớm như vậy?"

Tô Nhiên cười.

Trần Khâm Cơ lại kéo Tô Nhiên đến nói chuyện, ánh mắt lóe sáng: "Nhà anh ta hẳn là rất có tiền chứ? Anh ta học trường nào?"

Tô Nhiên nói thật: "Nhà anh ấy rất nghèo, ngay cả nhà cũng là nhà chưa được cải tạo ở những năm 80. Anh ấy không học ở thành phố, mà học tập ở vùng núi."

"A!" Trần Khâm Cơ khẽ hô, lập tức mất hứng thú với Tần Trạch, trong nhà không có tiền, bản thân lại không có tiền đồ, lớn lên cho dù nhìn có được thì có ích gì chứ?"

Cô nhìn Tô Nhiên, trong mắt khí thế của người tài trí.

Tô Nhiên liếc nhìn Trần Khâm Cơ bên cạnh, cũng không nói gì nhiều.

Chuyện của Tần Trạch, cô không cần thiết nói rõ ràng với bất kì kẻ nào, hơn nữa, cô ấy cũng không phải là bạn tri kỷ của Tô Nhiên, cần gì phải

đưa người đàn ông ưu tú của mình cho cô ấy nhìn chứ. Lẽ nào tự tìm cho mình một tình địch, bản thân tự tìm đau khổ sao?

Rất nhanh thì đến tiết mục 《 dương liễu lá lướt 》 của lớp Tô Nhiên.

Kim Dao là một cô gái xinh đẹp, mái tóc ngắn chỉnh tề, đôi mắt trong suốt, dù có chuyện gì, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào.

Cả hai kiếp của Tô Nhiên, cô đều có ấn tượng tốt với cô ấy, là một cô gái hiểu chuyện lại lạnh lợi.

Trên sân khấu Kim Đông một thân hồng sam, công thành danh toại, áo gấm về quê.

Kim Dao mặc váy tô màu hồng phấn, trên đầu cài cây trâm hoa màu xanh, đôi mắt rưng rưng nhìn phía xa, yên lặng không nói gì nhưng lại như nói hàng vạn từ vậy.

Vốn là một cảnh rất đẹp, nhưng Tô Nhiên lại nghĩ tới một màn buồn cười.

Hạ Vũ Hà nhìn Càn Long nói: "Hoàng thượng, người còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh không?"

Tô Nhiên ghen cười, đến mức sắp nội thương.

Tần Trạch vỗ đầu Tô Nhiên, cười, cô gái này lại suy nghĩ lung tung nữa rồi.

Trên sân khấu cuối cùng đôi trai gái đẹp cũng ôm nhau, dưới sân khấu, có một nữ sinh có cảm tình phong phú, đã khóc bù lu bù loa rồi.

Lúc này ba người đẹp, thân thể thướt tha bắt đầu lên nhảy múa.

Trầm Khâm Cơ đứng chính giữa ba người, là vị trí của lãnh đạo.

Cả người cô mặc áo lụa lục sắc, lộ ra cái bụng nhỏ trắng như tuyết, trên đôi chân trần còn đeo một cái chuông vàng, theo điệu múa của cô mà vang lên âm thanh thật dễ nghe.

Ánh mắt của cô thật quyến rũ, trong vũ điệu thể hiện đủ loại là lướt, quyến rũ làm nam sinh dưới sân khấu trong nhất thời miệng lưỡi khô khốc.

Tô Nhiên nuốt nước miếng một cái, không nghĩ tới nữ sinh lớp mười một, lại có thủ đoạn quyến rũ này, còn là tư thế càn rỡ như vậy, thật là báu vật trời sinh, không biết đối với cô ấy là phúc hay là họa nữa!

Đương nhiên lúc tiết mục của lớp Tô Nhiên kết thúc, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay nghe như sấm, lời khen liên tục.

Tần Trạch ghé sát vào vành tai của Tô Nhiên, hơi thở nóng bỏng vây quanh lòng Tô Nhiên "Thật không tệ."

Tô Nhiên trừng mắt liếc anh: "Được lắm, hừ, nhân cơ hội sờ ngực em."

Tần Trạch cười nhẹ.

Tô Nhiên hé miệng, anh cứ thích bắt nạt cô!

Một lát sau Trần Khâm Cơ thay đồ xong, gương mặt hồng hồng ngồi xuống: "Thế nào? Mình biểu diễn được không?"

Tô Nhiên giơ ngón tay cái trước mặt cô ấy, Tần Trạch khẽ gật đầu.

"Rất tốt, sợ là bảng hoa khôi học đường phải có sự thay đổi rồi." Tô Nhiên cười chúc mừng

Trần Khâm Cơ không che giấu chút nào cười càng tươi hơn.

Mấy tiết mục phía sau tiết mục kinh động của lớp Tô Nhiên, đã trở nên mờ nhạt hơn, mãi đến khi ánh đèn trên sân khấu tối sầm lại, rồi đợi đến lúc ánh sáng lóe lên, ánh mắt của mọi người cũng sáng theo.

Một đen một trắng, hai cây đàn piano cùng dựa vào nhau.

Trước đàn piano, hai đại soái ca một đen một trắng, chia ra ngồi.

Oa~~~ Thật là cảnh đẹp hiếm có.

Màu đen tối tăm, giống như là lông vũ màu đen của Hắc Vương điện hạ, thanh cao tinh khiết, giống như danh hiệu thiên thần có cánh của Vương Dực

Hai người đẹp trai cùng nhau biểu diễn, đây sẽ là một sự chấn động như thế nào!

Từ Hải Dương và Vương Dực cúi chào trước sân khấu, sau đó ngồi xuống.

Nốt nhạc thứ nhất xuất hiện, xung quanh trong phút chốc yên lặng.

Sau đó, sấm vang cả bầu trời, giống như từng tia chớp đánh vào lòng người, âm nhạc thật rung động, như sấm sét vào giữa trưa, từng đợt từng đợt như tia lửa điện, từ trên trời đánh xuống, lực đánh thật mạnh, khí thế không cách nào ngăn cản tỏa ra khắp nơi.

Từ Hải Dương giống như thần biển cả Poseidon, cuốn lên sóng lớn, mang theo gió lên, gào thét qua trái tim mọi người, mưa to gió lớn, như sóng ngầm đánh vào dãy san hô, không thể nào đỡ nổi.

Khi tiếng đàn đến hồi kịch liệt nhất thì đột nhiên dừng lại hai giây, sau đó, âm thanh trong trẻo như tiếng suối vang lên từ cánh thiên sứ.

Vương Dực giống như một chú nai con vui vẻ, mang theo âm thanh sau cơn mưa của rừng rậm bay vút lên.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nhan sắc sáng chói, lúc đầu không khí vốn trầm lắng khẩn trương thì ngay lập tức bay cao lên thiên đường, hay là do từ đầu có chút áp lực, nên giờ phút này vô cùng dễ dàng vui vẻ.

Ngón tay Từ Hải Dương nhanh vọt, nghênh hợp với tiếng đàn của Vương Dực, cùng nhau tạo cho ca khúc một dấu chấm tuyệt hảo.

"A ~~~ Quá tuyệt vời!"

Tiếng huýt gió, âm thanh ủng hộ, vẫn không ngừng đến tận trước khi tiết mục phía sau bắt đầu.

Tô Nhiên và Tần Trạch bèn nhìn nhau cười, ca khúc này cũng giống như Từ Hải Dương vậy, đè nén bấy lâu nay đã biến mất chấp cánh tới vui sướng, bây giờ anh cũng trưởng thành hơn nhiều

Đến cuối tiết mục, rốt cục cũng nghênh đón nhân vật chính --- Lý Dực Quân!

Các nữ sinh lớn tiếng la lên: "Dực Quân, Dực Quân, Dực Quân, Dực Quân. . . ."

Tần Trạch móc lỗ tai: "Nữ sinh ở trường học em thật là điên cuồng."

Cả người Tô Nhiên nổi lên lớp da gà, bất đắc dĩ nói: "Những đứa trẻ ảo tưởng trong mơ thôi."

Cuối cùng đến lúc Lý Dực Quân ngàn hô vạn hoá, toàn thân lóe sáng rực rỡ, vẻ mặt tươi cười đi ra: "Các cô gái, có nhớ tôi không? Các cậu thiếu niên, có sùng bái tôi không?"

Lời nói mở đầu lại là một câu hỏi tự tâng bốc mình như vậy.

Mà dưới sân khấu một đám Tiểu Bạch, hét lên vang dội: "Dực Quân, chúng tôi nhớ anh, chúng tôi sùng bái anh!"

Tình hình lúc này của Lý Dực Quân nhìn như một siêu sao, thuần thực trong bầu không khí của sàn diễn.

Anh giơ cao cánh tay to lớn, âm nhạc cũng theo đó mà vang lên.

Ánh mắt của anh hắt đột nhiên thay đổi, trở nên câu hồn lại cay nghiệt.

Sau đó giống như cả người "rain", vũ điệu sôi nổi cứng ngắt phối hợp với âm nhạc, vừa nhảy làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

"A ——! Dực Quân, em yêu anh!" Nữ sinh nhỏ thét lên chói tai.

Ánh đèn đủ màu sắc, chiếu lên làm cho Lý Dực Quân thần bí lại anh tuấn. Động tác tự nhiên, dùng sức nhảy lên thông thạo, xoay tròn, còn phối hợp với vũ đạo, ánh mắt lạnh lùng.

Không làm cho cả đám nữ sinh mê đảo, không làm cho cả đám nam sinh sùng bái, mới là lạ.

Ngay cả Tô Nhiên, trong lòng cô cũng "Thịch thịch" nhảy dựng lên, chứ đừng nói đến bọn nhỏ ấu trĩ này.

Num-ber one! Nhất định không được nha!

Ánh mắt của Trầm Khâm Cơ nhìn chăm chú, trái tim cô nhanh chóng nhảy ra khỏi miệng, cô lầm bầm nói: "Cái này...Cái này... Chính là người đàn ông mà tôi ao ước!"

Âm nhạc kết thúc, vũ điệu ngừng lại.

Lý Dực Quân lau mồ hôi trên đầu, lần thứ hai các nữ sinh lại hoảng hốt kêu lên: "Thật là đẹp trai! ----"

Anh cầm micro, giọng nói mê người, xuyên thấu cả trường: "Các cậu thiếu niên, các cô gái, xa cách trường suốt một tháng, đây là lần thứ hai tôi trở về, tuy rằng thời gian vẫn rất ngắn, có thể chỉ có mấy ngày cuối tuần, nhưng mà, mọi người nhớ kỹ, tôi mãi mãi mãi mãi yêu mọi người nhất ----
_"

"Dực Quân, chúng tôi cũng yêu anh nhất!"

"Dực quân của chúng tôi mãi mãi là number one!"

"Dực Quân, Dực Quân, Dực Quân. . ."

Tình hình đã mất khống chế, Tô Nhiên nhìn đám người kích động đang la hét, còn có các nữ sinh khóc lóc, len lén kéo Tần Trạch ra ngoài.

Trầm Khâm Cơ đã hoàn toàn bị Lý Dực Quân mê hoặc.

Cô cảm thấy từ khi mà Dực Quân xuất hiện, thì Vương Dực, Từ Hải Dương, ngay cả Vương Ưu chưa từng gặp mặt cũng chỉ là mây bay~~

Trái tim của cô, toàn bộ đều đã bị đắm chìm.

Bên ngoài sân trường, Tô Nhiên nhìn thời gian, buổi tối 9 giờ rưỡi, vẫn còn có một chuyến xe.

Hai người cùng nhau chờ xe.

Tần Trạch kéo chặt tay của Tô Nhiên, trong lòng có chút không yên.

Tô Nhiên cảm nhận được lo lắng của anh, dừng lại, nghiêm túc hỏi: "Đang lo lắng em đứng núi này trông núi nọ sao?"

Tần Trạch lắc đầu, sau đó cười: "Chẳng qua là cảm thấy người tài giỏi thật nhiều, anh sợ mình không xứng với em."

Tô Nhiên che miệng Tần Trạch, tức giận nói: "Trên đời này có hàng vạn người đàn ông, nhưng trong mắt em, anh mãi mãi mãi mãi là người ưu tú nhất!"

Tần Trạch sửng sốt một chút, sau đó cười: "Cô gái ngốc, học theo anh sao!"

Tô Nhiên nhăn mặt: "Đâu có, là lời thật lòng mà."

"Ừ, đi thôi, anh đưa em về nhà."

"Xe tới rồi, ngày mai anh trai Tiểu Dực có một buổi nhạc hội, Tiểu Dực cho hai tấm vé, chúng ta cùng đi đi."

"Được! Ngày mai là ngày một tháng mười, anh về nghỉ ngơi, chúng ta sẽ gặp nhau vào giờ cũ, địa điểm cũ."

Tô Nhiên cười, thời gian cũ, địa điểm cũ, sáu từ nay nghe thật đã.

Ban đêm, hai người, sau buổi biểu diễn làm lòng người kích động, vẫn bình lặng, vẫn hiểu nhau, làm bạn, trông nom việc nhà.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Diễn Tấu, Chỉ Vì Một Mình Anh . . .

Tần Trạch lẳng lẳng chờ ở bên ngoài Cung Thiếu Niên. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, từ từ nhắm hai mắt lại, kéo chiếc vĩ cầm của Tô Nhiên, thầm nghĩ:

Nếu chúng ta ở cùng một lớp, chúng ta có thể tự học chung với nhau, sau khi tan học sẽ cùng nhau đi về, cùng nhau uống trà, cùng nhau ghi chú, rời nhau một giây cũng không sao cả, bởi vì còn có giây sau.

Đáng tiếc, chúng ta không học cùng lớp.d.d.lq,d

Nếu chúng ta học chung trường, chúng ta có thể cùng nhau đi thư viện, xem phim ở rạp chiếu bóng ngoài trời, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngắm trăng sao, cùng nhau chạy 800 mét, cùng nhau nắm tay, ăn kẹo bơ đường bên hồ Bích Thủy, cùng nhau xem Đại Thoại Tây Du. Một ngày không gặp, chúng ta còn có ngày mai, ít nhất còn có một ngày cùng nhau tốt nghiệp.

Đáng tiếc, chúng ta lại không học cùng một ngôi trường.

Nếu chúng ta sống ở cùng một thành phố, chúng ta còn có thể đi dạo phố, cùng nhau ăn kem, cùng nhau chơi trò chơi điện tử, cùng nhau đi phương tiện công cộng, lên xuống chung một thang máy; thỉnh thoảng nhớ ra một cửa hàng nhỏ nào đó ở phố thị, chúng ta sẽ cùng nhau tới đó đi dạo. Một tuần không gặp cũng chẳng nhớ nhau, dù sao thì đâu phải tuần nào cũng rảnh, ngày nào cũng nghỉ;

Đáng tiếc, chúng ta cách nhau quá xa, một tháng chỉ gặp được hai ngày.

Một số người không bao giờ bỏ lỡ thời điểm nào cả. Không nhớ đến cũng tự khắc khó quên. Không dám nhớ bởi vì không dám quên.

Tần Trạch nhẹ nhàng dựa tay vào cửa sổ. Cách một lớp cửa, một lớp không khí là tay của Tô Nhiên. Anh cúi đầu xuống, thở dài.

Đôi khi, không có cách nào để giữ thứ gì đó một thời gian thật dài, sẽ có chút lưu luyến không rời, nụ hôn chỉ có thể thông qua điện thoại...

Mà thỉnh thoảng, ngay cả những cuộc gọi cũng là điều thật xa xỉ.

Trời mưa, có người che dù cho cô hay không?

Trong bát có món thịt cô thích ăn, sức nhớ ra mình không thể đưa tới cho cô.

Ban đêm thức dậy, bởi vì mơ thấy có người con trai khác thay anh khoác áo cho cô, cả người anh ướt đẫm mồ hôi, tim đập thành thịch mà nhả cho cô một tin, khiến cả ngày hôm sau, cô nổi giận đùng đùng mà nhả lại, “Đồ ngốc! Khuya như vậy còn gửi tin cho em, ai thèm xem chứ?!”

Sợ cô bị đau chân khi đi dạo phố, không ai giúp cô về nhà.

Huấn luyện mệt mỏi, lúc đó rất muốn xoa xoa mặt cho cô, nói với cô rằng: Thật ra em nên ăn nhiều một chút, trừ món kẹo bơ đường!

Kiểm nén lại những ý nghĩ kỳ lạ, anh gọi điện cho cô, sau đó nghe cô nói, tốt, lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ cùng nhau...

Lần sau, lần sau có bao nhiêu lâu?

Một người quần áo bành tô kín người, một người ngồi hóng cơn gió mát mẻ,

Một người thừa nhận lý tưởng kia,

Một người phấn đấu vì hứa hẹn với một người,

Một người tay trái nắm lấy tay phải,

Một người kiên cường, một người giữ tín ngưỡng,

Một người chờ, đợi một câu: Lần sau gặp, chúng ta sẽ cùng nhau đi!

Tô Nhiên.

Tần Trạch kêu lên một tiếng dịu dàng.

Có đôi khi, anh chỉ muốn mình mau già đi, như vậy thì có thể sống cùng em, vĩnh viễn không xa rời, buông bỏ.

Cửa vừa mở, Tô Nhiên bước ra ngoài. Nhìn thấy ánh nhìn dịu dàng trong mắt của Tần Trạch, trong lòng cảm thấy có gì đó co rút.

Đứa ngốc này, suy nghĩ cái gì vậy, cảm thấy thương cảm quá đi!

"Chờ lâu chưa ——" Tô Nhiên nhón chân lên, hung ác kéo lỗi tai Tần Trạch xuống.

Nhưng Tần Trạch ngay cả mắt cũng không nháy một cái, đưa tay kéo tay Tô Nhiên xuống rồi cười hỏi: "Tô Nhiên, tại sao ngày hôm qua lại không lên sân khấu?"

Tô Nhiên bị hỏi trúng tim đen, lập tức trưng vẻ mặt xoắn xuýt như bánh bao, cô bất đắc dĩ buông tay nói: "Violin chỉ có thể là thú tiêu khiển của em mà thôi."

"Rất kém sao?" Tần Trạch có chút kinh ngạc, không thể nào chứ! Thằng nhóc yếu đuối trước kia có nói rằng Tô Nhiên rất có thiên phú mà.

Tô Nhiên lắc đầu.

"Vậy thì vì cái gì?" Tần Trạch khó hiểu.

Tô Nhiên khẽ vuốt hộp đàn Violin, ánh mắt sáng rực nhìn vào mắt của Tần Trạch: "Anh nghe thử đi rồi biết, đi, đi đến một nơi kín đáo một chút, em kéo đàn cho anh nghe."

Tần Trạch càng thấy khó hiểu hơn, nhìn nét mặt của Tô Nhiên, hình như còn có chút hưng phấn.

Hai người đi tới khu đất trống phía sau cung thiếu niên, bởi vì nơi này đang được tu sửa lại, mà công trình còn chưa khởi công, cho nên không có người.

Giữa ánh mặt trời nóng bỏng của buổi trưa, hai người núp ở dưới bóng râm, cũng hơi lạnh.d.d.lq,d

Tô Nhiên cầm đàn Violin lên, khẽ hít một hơi, liếc nhìn Tần Trạch, nhếch mép.

Tần Trạch, nghe cho kỹ đây. bởi vì. đây là bài hát duy nhất của em.

Tay Tô Nhiên kéo dây đàn, giai điệu đầu tiên vang lên.

Từng mảnh hoa đào như vụn con bướm bướm, bay tới từ viễn cổ, xuyên qua thời không gian, phá bỏ vòng luân hồi, từng nốt nhạc ở đây đều kể ra một mối tình ấm áp mà triền miên, như tơ hồng dẫn dắt, như Hỉ Thước* ngâm xuân, làm cho lòng người ta không tự chủ đọng vào hoa đào

tại chốn cõi tiên này, chợt biến thành đứa trẻ, chợt trở lại thời niên thiếu, chợt dặt tay trăm năm, hóa thành tro bụi, một lần nữa thành con người mới.

(*)chim hỉ thước: người xưa cho rằng chim khách báo tin vui.

Bài hát của Tô Nhiên tràn đầy tình yêu và tâm ý của cô.

Cho nên, bài hát của cô chỉ có thể kéo cho người cô yêu nghe.

Tần Trạch, mỗi một bài hát của em —— đều chỉ vì anh.

Bài hát kết thúc, mặt Tần Trạch ửng hồng như ánh nắng chiều, anh dùng sức ôm lấy Tô Nhiên.

Thật chặt, cảm động.

"Tô Nhiên, tiểu yêu tinh này, em lúc nào cũng khiến anh yêu em nhiều hơn khi anh cho rằng mình đã yêu em nhất rồi."

Tô Nhiên cắn tai Tần Trạch, đầu lưỡi khẽ liếm.

"Không nên làm như vậy, làm sao để trói chặt em bây giờ?" Hơi thở thơm như hoa lan của Tô Nhiên khiến cho dục vọng trong mắt Tần Trạch bộc phát.

Anh nhỏ giọng nói: "Tiểu yêu tinh, dừng lại một chút."

Tô Nhiên không muốn, anh thích khi dễ cô ư?

Vậy sao cô lại không thể!

Lần này, cô trực tiếp dán đôi môi nóng bỏng của mình lên, cơ thể vừa mới trở mã cũng dán chặt vào lồng ngực to lớn của Tần Trạch, nhiệt độ giao hòa với nhiệt độ, khiến cho hai người chưa từng được hưởng thụ niềm vui thích của thiếu niên thiếu nữ thoải mái rên lên.

Tô Nhiên mềm nhũn, sung sướng than nhẹ, thiêu đốt ngọn lửa dục mà Tần Trạch đã cố gắng đè nén.

Anh hôn môi Tô Nhiên thật sâu, lướt qua răng cô, quần lấy đầu lưỡi của cô, hơi thở quanh quẩn giữa hai người, hai người hôn càng ngày càng sâu, muốn ngừng cũng không được.

Nhiệt độ đang không ngừng tăng lên, tay Tần Trạch di chuyển tới ngực của Tô Nhiên, d.d.lq,d men đến khuy áo của cô.

Tô Nhiên dùng hết sức mới đẩy được Tần Trạch ra.

Tần Trạch thở dốc, trong mắt anh có sự mê ly, có sự nghi ngờ, có sự đè nén.

Hơi thở Tô Nhiên không ổn định, nhưng lại tươi cười nham hiểm như một lão hồ ly già đời tinh ranh nhất: "Ha ha, đến đây là chấm dứt."

Tần Trạch bị tức đến nội thương ——! !

Thế này còn tốt hơn so với câu chuyện cười kia, ông chồng và bà vợ đang tán tỉnh nhau ở trên giường, người chồng cố gắng hết sức, cuối cùng cũng đã tiến đến tâm trạng tốt nhất, nhưng người vợ lại đột nhiên đứng dậy, đẩy chồng ra, nói: "A! Phim truyền hình bắt đầu rồi, cứ thế thôi nhé."

"Em, yêu tinh này!" Tần Trạch dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng cũng thở dài nhận tội.

Ai bảo anh thích cô làm chi?

Tô Nhiên đi đến, xoa xoa ngực Tần Trạch, mặt mày như tơ: "Lần sau tiếp tục nhé ~"

Tần Trạch dùng sức kéo Tô Nhiên, lạnh lùng hừ một cái: "Nếu mà có lần sau, anh trực tiếp ăn em! Đừng tưởng anh đang nói đùa!"

Tô Nhiên không tin, không tin, mặt đen nhà anh hù được người khác, nhưng không hù được cô đâu ~~

Vác hộp đàn theo, Tô Nhiên vì muốn tỏ lòng áy náy tha thiết, cho nên mời Tần Trạch đi ăn KFC, Tần Trạch cũng không khách sáo, ăn gần một trăm tệ, làm cho Tô Nhiên thật đau lòng!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 43.2

Editor: Linh Ngọc

Tô Nhiên đi đến, xoa xoa ngực Tần Trạch, mặt mày như tơ: "Lần sau tiếp tục nhé ~"

Tần Trạch dùng sức kéo Tô Nhiên, lạnh lùng hừ một cái: "Nếu mà có lần sau, anh trực tiếp ăn em! Đừng tưởng anh đang nói đùa!"

Tô Nhiên không tin, không tin, mặt đen nhà anh hù được người khác, nhưng không hù được cô đâu ~~

Vác hộp đàn theo, Tô Nhiên vì muốn tỏ lòng áy náy tha thiết, cho nên mời Tần Trạch đi ăn KFC, Tần Trạch cũng không khách sáo, ăn gần một trăm tệ, làm cho Tô Nhiên thật đau lòng!

Còn nhiều hơn là cả nhà đi ăn!

Buổi tối hai người đi đến trung tâm triển lãm của thành phố.

Vương Ưu độc tấu là tại nơi này.

Vào trong hội trường, mới phát hiện ra có rất nhiều người tới, hơn nữa quần áo cũng rất chỉnh tề, tướng mạo rất xuất sắc.d.d.lq,d,

Đột nhiên Tô Nhiên có chút khẩn trương, đây là lần đầu tiên cô tới nơi cao cấp như vậy, nên mới có một chút luống cuống và bất an ~~

Tần Trạch nắm chặt tay của Tô Nhiên, kéo cô bước vào hội trường.

"A, đây không phải là cháu nuôi của Thành lão gia sao?" Nghe nói, ở trường quân đội con biểu hiện rất xuất sắc, một mình học tập, mà có thể chiến thắng tất cả, thật là anh hùng trẻ tuổi từ trước tới giờ, ánh mắt của Thành lão gia thật tốt mà!" Người đàn ông trung niên rất có khí chất, ánh mắt tán thưởng nhìn Tần Trạch.

Tần Trạch lễ phép kín đáo mỉm cười: "Nào có, làm chú chê cười rồi!"

Lại có mấy người quyền quý đến, cùng trò chuyện vui vẻ với Tần Trạch.

Tô Nhiên nhìn vẻ mặt bình tĩnh ung dung của Tần Trạch, trong lúc lơ đãng cánh tay nâng lên tản ra một khí chất uy nghiêm, kinh sợ, từ lúc nào mà cậu nhóc ngốc lại có khí chất trường thành như vậy chứ.

Vẻ mặt anh bình thường, thành thạo, giống như cá gặp nước vậy, loại hưởng thụ này không có mùi súng thuốc, giống như đấu trí so dũng khí trong chốn quan trường.

Dường như, đây là thói quen của anh.... Lại có thể hưởng thụ như vậy...

Còn có mấy phu nhân nổi tiếng vừa không ngừng ca ngợi Tần Trạch, vừa không ngừng quan sát Tô Nhiên.

Tô Nhiên nhú mày, cô rất không thích cảm giác bị người khác soi mói như hàng hóa, cô nhẹ nhàng kéo tay áo của Tần Trạch xuống.

Tần Trạch hiểu ý.

Đang lúc nói chuyện, thì lễ phép xin rút, thành công giải thoát cho Tô Nhiên.

"Tần Trạch, anh thích như vậy sao?" Trong lòng Tô Nhiên nảy giờ vẫn luôn kìm nén việc này.

Tần Trạch nhìn Tô Nhiên, kiên định nói nhỏ: "Tô Nhiên, không phải là thích hay không, chỉ là khi đi con đường này, chỉ có thể làm cho bản thân thích thôi, đi được thì tốt."

"Anh không hối hận?" Tô Nhiên tựa đầu lên vai Tần Trạch.

"Không hối hận." Tần Trạch trả lời.

Tô Nhiên thở dài trong lòng, Tần Trạch, quan trường quá phức tạp, nghĩa vụ của quân nhân lại quá nhiều, còn có nguy hiểm trùng trùng, nếu như có thể, em chỉ muốn, mở quán nước, yên ổn sống cả đời thôi.

Nhưng nếu anh đã quyết định, em sẽ ủng hộ anh.

"Đi thôi." Tô Nhiên cười nhìn Tần Trạch.

Tần Trạch biết, Tô Nhiên ngầm chấp thuận, nhận quyết định của anh: "Sau này, em còn có thể sẽ chịu khổ."

Tô Nhiên lắc đầu, chậm rãi phun ra tám chữ:

"Vì chúng ta, vui vẻ chịu đựng."

Tần Trạch anh cứ yên tâm, vì chúng ta.

Cho dù cực khổ, mệt mỏi hơn nữa, chỉ cần chúng ta, đó chính là ngọt ngào.

Trong buổi họp đàn violon, phần lớn ca khúc do Vương Ưu đánh đàn, đều là ca khúc coi trọng về kỹ xảo, hoàn mỹ nhưng anh không rảnh để giải thích về nó, tuy như vậy cũng được người dưới sân khấu vỗ tay nhiệt liệt.

Nhưng Tần Trách không thích.

"Không có tình cảm."

Tô Nhiên gật đầu, kỹ xảo của Vương Ưu thật sự rất tuyệt vời, đây là điều hiếm thấy trong các trận thi đấu của thế giới, nhưng anh ta diễn tấu, không hề có tình cảm, như một cái máy lên dây cót sẵn, giống như một cái máy cố định, như đang sao chép âm nhạc chứ không phải là đang diễn tấu âm nhạc.

Cho nên, Tô Nhiên cũng không thích.

Kế tiếp là, Vương Dực và Vương Ưu cùng hợp tấu một ca khúc.

Ca khúc vang lên.

Tô Nhiên đột nhiên phát hiện, âm nhạc rất sinh động.

Ngọt ngào giống như đường mật vậy, đặc kẹo, như có ai đó đáng cợt hết mình vào tình yêu, ngọt đến nỗi làm người ta nổi da gà.

Vương Ưu không có chút cảm giác nào.

Anh ta nhìn Vương Dực, trong mắt mọi thứ hóa thành nước.

Mà Vương Dực nhìn lại Vương Ưu, ánh mắt kia, tràn đầy sùng bái, lóe sáng như nhìn thấy ánh sáng nổi bật nhất trên bầu trời.d.d.lq,d,

Tô Nhiên che miệng lại, cô thấy rõ tình cảm giữa hai người, chỉ cầu đây là tình cảm gắn bó với nhau thôi. Bọn họ... Lẫn nhau... Yêu lẫn nhau?

Ông trời ơi?

Như có sét đánh vào mùa đông, tuyết rơi vào mùa hè vậy.

Cô hối hận vì đã đến đây xem tiết mục biểu diễn này, thật đúng là không biết phúc là gì mà! Nếu cô đã biết, trong lòng nhất định nhớ mãi, cô phải nhắc nhở Tiểu Dực thế nào, để anh ta biết quay đầu là bờ đây.

Nhìn tình hình này, chắc hẳn Tiểu Dực vẫn còn chưa hoàn toàn rơi vào cái này, tình anh em.

A, Tô Nhiên bứt tóc, thật là phiền não mà!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vào Thu, Một Đống Việc Vặt...

Sau khi Tần Trạch trở về, Tô Nhiên khôi phục lại sinh hoạt, học tập, ăn, ngủ, ba cái đều nằm trên đường thẳng.

Chỉ là những lúc rảnh rỗi trong học tập, cô phát hiện những người bên cạnh mình tất cả đều từ từ thay đổi.

Gần đây Trầm Khâm Cơ thường có hai vẻ mặt khi nghe điện thoại, có lúc, vẻ mặt cô cong lên, tràn đầy quyến rũ, có lúc, ánh mắt lại lạnh lẽo, tràn đầy tức giận, hận không thể đập nát điện thoại.

Tình cảm của Giai Tuệ và bạn bè cấp 2 rất tốt, có rất nhiều bạn bè điện thoại cho cô, mỗi khi nói chuyện sẽ nói đến một tiếng đồng hồ.

Phán Phán mang theo vẻ mặt, giống với Tô Nhiên, thời gian dài đều là ngồi trước bàn đọc sách, đôi khi có Giai Tuệ, cô và Tô Nhiên, cùng nhau tản bộ, tâm sự một chút.

Nhưng Phán Phán chơi thân với Tô Nhiên hơn một chút, bởi vì cô nghĩ Giai Tuệ quá dài dòng, không thích hợp với tính cách của cô, còn Tô Nhiên thì giống như người chị cả vậy, rất chăm sóc cô, cũng chịu được tính tình của cô.

Dường như Chư Mục Gia cùng thông đồng với một học sinh thể dục lớp 3, nghe nói học sinh thể dục kia lớn lên trắng trẻo nõn nà, là vận động cấp 2 quốc gia, hình như là môn thể dục dụng cụ.

Cho nên phòng 402 của bọn họ, mỗi ngày đều bận rộn công việc của mình, thời gian trao đổi với nhau cũng là vào buổi tối, mấy phút ngắn ngủi trước khi đi ngủ.

Tuy rằng cũng quen biết nhau, nhưng lại không quá thân.

Đối với hiện tượng này, Tô Nhiên cũng không có gì là không thích, phòng ngủ chỉ cần chung sống hòa bình, không làm khó hay gây mâu thuẫn, có đôi khi, quan hệ lạnh nhạt một ít, trái lại có thể dài lâu.

Rất nhanh, cô đã thông qua đợt kiểm tra tháng 10, và kì thi giữa kì tháng 11.

Khoảng khi đi ra khỏi trường thi, gân cốt ai nấy đều dần ra.

"A ~ cuối cùng kết thúc." Tô Nhẹ nhẹ nhõm trong lòng.

Tuy rằng cô đã có kinh nghiệm với các trường thi, nhưng với cuộc thi, cô không thích lắm.

Trầm Khâm Cơ đứng trước cửa phòng học chờ cô.

Tô Nhiên gật đầu mỉm cười với cô ấy.

"Cuối cùng cũng tự do, Tô Nhiên, buổi tối tớ mời cậu ăn cơm!" Trầm Khâm Cơ cười nói.

Tô Nhiên muốn từ chối, nhưng cô ấy không chịu buông tha.

Trầm Khâm Cơ rất hào phóng với cô, có lẽ nên nói, cô ấy rất hào phóng với bạn bè, mời bạn bè ăn cơm, mời bạn bè đi quán bar, mời bạn bè đến nhà mình ở, thậm chí mời bạn bè làm tóc, cô đều trả tiền, ngay cả mắt cũng không thêm chóp.

Ngay lúc đầu Tô Nhiên đã từ chối rằng mình có việc, nhưng cố kiếm cơ hội, vẫn sẽ khiến người khác không vui.

Cho nên cô cũng đi ăn một hai lần.

Lần đầu ăn, là lúc đầu tháng 10, cô ấy đi gặp bạn trai của mình.

Ừ ~ là một người đàn ông tóc húi cua, bận một bộ quần áo màu đen, khoảng 15, 16 tuổi, nhưng lại hút thuốc, rất yên lặng, rất khách sáo với Tô Nhiên, còn lấy một đĩa rau cho cô và Trầm Khâm Cơ.

Tô Nhiên không thích cậu ta, bởi vì trên người cậu ta tràn đầy hơi thở của giang hồ, một mùi vị của côn đồ.

Cô còn vụng trộm nói bóng nói gió với Trầm Khâm Cơ: "Tìm bạn trai là tìm người có thể tin cậy, như thế còn có thể bảo vệ mình, đừng để bản thân bị thua thiệt."

Tô Nhiên nhìn cậu con trai kia là biết cậu ta không phải người đứng đắn, cô sợ cậu ta muốn thân thể của Trầm Khâm Cơ, sau khi ăn sạch, thì vứt đi như cỏ rác.

Trầm Khâm Cơ lộ ra ánh mắt sắc lạnh: "Hừ, đối với người như thế, chỉ là tở nhảm chán muốn vui đùa một lúc thôi, muốn chiếm tiện nghi của tở à, còn non lắm, chẳng những thế tở còn treo ngược anh ta, có thể xòe tay đòi tiền anh ta, ha ha."

Sau đó, Tô Nhiên vẫn giữ yên lặng.

Nếu như cô có khả năng, cô cũng không muốn nói nhiều.

Lần ăn tiếp theo, là Tô Nhiên cùng với cô ấy, hai người.

Chọn chút thức ăn, lại nghe thấy Trầm Khâm Cơ bực tức với bạn trai của mình, và khích lệ một người con trai khác.

Tô Nhiên chỉ lặng lẽ ăn, cuối cùng vẫn tự chuốc lấy phiền phức nói một câu: "Khâm Cơ, tớ nghĩ, nếu cậu còn tình cảm, còn cùng một chỗ với người con trai kia, thì trước tiên đừng đi trêu chọc người khác chứ."

Trầm Khâm Cơ tức giận lên, vốn là vẻ mặt rất tự nhiên, lập tức lại biến thành núi băng ngàn năm.

Cô lạnh lùng đứng lên, nói: "Cậu cho cậu là ai, mà dạy tớ nên làm gì?"

Sau đó cầm lấy ví tiền, trả tiền xong thì trực tiếp rời khỏi.

Tô Nhiên cầm chiếc đĩa, nhận lấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhất thời xấu hổ và giận dữ, không chịu nổi che mặt chạy đi.

Hai người chiến tranh lạnh chừng mấy ngày, những người trong phòng ngủ đều không chịu được khuôn mặt lạnh lùng của Trầm Khâm Cơ, khi hiểu được chuyện, tất cả nhất trí quyết định kêu Tô Nhiên xin lỗi.

Tô Nhiên xoa trái tim nhỏ, lấy hết can đảm.

Đưa cành ô-liu cho Trầm Khâm Cơ.

Sau đó Trầm Khâm Cơ nở nụ cười, ngọt ngào nói: "Tô Nhiên, lúc rảnh rồi cùng đi mua quần áo nhé, tớ không còn quần áo mặc rồi."

Vì vậy tất cả sóng gió đã lắng xuống, phòng ngủ lại lần nữa trở nên hòa bình.

Tô Nhiên biết, cùng ở chung với cô ấy, thì phải học nói lời nịnh nọt, nói dễ nghe, nếu như nói một câu thẳng thắn, mình phải chờ chịu tội thôi.

Lần này cô ấy lại muốn mời Tô Nhiên đi ăn, Tô Nhiên hơi sợ.

Nhưng mà nói như thế nào, Trầm Khâm Cơ cũng đã mời cô ăn hai bữa cơm, như vậy bữa ăn này cô mời vậy.

"Tớ mời cậu đi ăn, coi như là trả lễ cho mấy lần trước cậu mời tớ." Tô Nhiên cười nói.

Trần Khâm Cơ cũng không khách sáo, gật đầu đồng ý.

Lúc hai người ăn cơm, Tô Nhiên rất ít nói, bởi vì cô đã sớm phát hiện, lúc cô nói chuyện của bản thân, Trần Khâm Cơ biểu hiện rất hứng thú, mà lúc Trần Khâm Cơ nói chuyện của bản thân, cũng rất hào hứng, cho nên cô nghĩ mình yên lặng làm người nghe thì tốt hơn.

"Tô Nhiên, tớ thật sự rất yêu anh ấy, anh ấy ưu tú, trên thế gian tựa như không có chuyện gì mà anh ấy không làm được, chủ nhật tuần trước, anh ấy dẫn tớ đi sân trượt băng, thật là dịu dàng, thật là đẹp trai, tớ đang suy nghĩ, đời này người tớ chờ, chính là anh ấy." Trên mặt Trần Khâm Cơ ửng đỏ, hoàn toàn hiện lên dáng vẻ của một người con gái đang điên cuồng trong tình yêu.

Tô Nhiên hòa theo nói: "Rất tuyệt! Một người con gái có thể tìm được chân tình không phải chuyện dễ dàng!" Quả thật không dễ dàng, bởi vì đại đa số người đều giống như cậu, gặp phải một đóa hoa đào, đều coi như là bảo bối trên đời.

Trần Khâm Cơ càng vui mừng, cô kích động kéo tay của Tô Nhiên: "Tô Nhiên, cậu ủng hộ tớ đi! Ở trường của là bạn bè duy nhất của tớ."

Tô Nhiên bị từ bạn bè duy nhất làm cho chấn động.

Bạn bè sao? Bây giờ kêu cô làm chuyện này, chẳng phải là đẩy cô vào hố lửa sao?

Tô Nhiên cắn môi, cuối cùng quyết định xoay chuyển một phen: "Khâm Cơ, cậu xác định à, bây giờ người này chính là tình yêu của cậu sao? Nghe cậu nói, anh ta có tiền, có thể lại có tài, bông hoa tài giỏi như thế, lỡ như anh ta chỉ đùa cậu một chút rồi sao?"

Rõ ràng, Trần Khâm Cơ chính là bị tình yêu làm cho mù hoán rồi.

Cô ấy bật người nghiêm túc nói: "Tô Nhiên, cậu không nên không ăn được thì đập đổ, tớ biết bạn trai cậu không tốt, cậu thấy mình gặp được người con trai chất lượng tốt như vậy, có chút đổ kỹ là điều hiển nhiên, nhưng cậu không có quyền nguyên rủa tớ như thế!"

Được rồi, Tô Nhiên tự nhủ, cô đã cố gắng hết sức rồi.

Tô Nhiên cười cười: "Xin lỗi, Khâm Cơ, tớ nói sai."

Trần Khâm Cơ rộng lượng cười: "Không sao, tớ cũng không phải là người dễ giận như vậy."

Còn một bữa cơm này, Tô Nhiên ăn đến đau dạ dày, nhìn Trần Khâm Cơ cười, Tô Nhiên thương tiếc, nhìn cô ấy ăn hơn một trăm đồng, Tô Nhiên lại đau lòng.

Trời ơi!

Lại quan vào ngày, thành tích kì thi đã có.

Cố gắng của Tô Nhiên quả thật không uổng phí, đứng nhất nhì lớp.

Nhìn thứ tự một chút, Tô Nhiên không thể không thừa nhận, trên cái thế giới này quả nhiên có một một loại người, là thiên tài, vậy mà vẫn có người thi còn tốt hơn Tô Nhiên - một người sống lại chăm chỉ cố gắng học tập.

Thành Nhạc Ninh.

Không biết đứa bé này, là một người thế nào nhỉ?

Bảng vàng được dán, tại thành phố Nhất Trung, mở ra một chấn động không nhỏ.

Thành Nhạc Ninh.

Thành Nhạc Ninh.

Trước kia vẫn yên lặng, mà bây giờ đã có người khen ngợi.

Không ít người tò mò, lập tức điều tra bối cảnh cơ bản của cô ấy, còn mang theo cả anh chụp nữa.

Tô Nhiên không có mặt trong đám người đó, nhìn thấy thiên tài trong truyền thuyết, người này là một... cô gái sao?

Cẩn thận nhìn lại lần nữa, cuối cùng Tô Nhiên cũng xác định.

Trong tấm ảnh là hình một cô gái, cả người mặc một bộ quần áo thể thao năng động, nghiêng người dựa vào trên lan can, phía sau là vòng lửa của trời chiều, làm khung cảnh một bóng vàng dịu dàng.

Người trong ảnh này, nhất định là cô bé mà người người hâm mộ rồi.

Tô Nhiên nhin không được khen ngợi:

Đây là một cô gái thật ngẫu, mái tóc của cô gái giống con trai, ngũ quan nhu hòa, nhưng giữa lông mày có một dòng khí chính trực mệnh mông cuồn cuộn. Người cao thon, tay dài chân dài, vừa nhìn là biết người luyện võ rồi.

Tạo hóa của trời, quả nhiên bất công! Cho đứa bé này dáng vẻ đẹp như vậy, lại còn cho cô một cái đầu thông minh.

Làm người thứ hai như Tô Nhiên, ở trong trường lại không gây được chú ý gì.

Ở ban 13, cũng như sấm bên tai, tên tuổi nổi tiếng rồi.

Trầm Khâm Cơ chua xót nói: "Tô Nhiên, thành tích cậu tốt như vậy!" Thành tích của cô cũng không tệ, nhưng tên cũng chỉ xếp thứ 12.

Kim Dao nở nụ cười ấm áp với Tô Nhiên.

Kim Đông nhìn Kim Dao cười, ánh mắt vẫn luôn tối tăm, mà bây giờ trên mặt cũng có ý cười.

Tô Nhiên nhìn hai người, mỉm cười, đời trước họ là một đôi tiên đồng ngọc nữ, đời này, không có bất ngờ xảy ra, vậy chắc cũng ở chung một chỗ.

Nhưng bọn họ ở chung với nhau vào lúc nào, cũng chỉ có trời mới biết.

Tô Nhiên thi đứng nhất lớp, thái độ của Thái Kim Phân đối với cô đã tốt hơn.

Đi học bao giờ Tô Nhiên cũng phải trả lời câu hỏi, khóa sau luôn hỏi han ân cần với cô.

Nhưng thật ra lại làm Tô Nhiên thụ sủng nhược kinh ~~

Kỳ thi giữa kì vừa qua, thành phố lại nghênh đón đại hội thể dục thể học mùa thua mỗi năm một lần.

Từ khi lên trung học, sau khi Tần Trạch không còn học chung một trường với Tô Nhiên, không còn người để Tô Nhiên đuổi để chạy cự ly dài nữa rồi, trước đây cũng vì sức khỏe và vóc người của Tần Trạch mà suy nghĩ ~~

Cho nên bây giờ, Tô Nhiên quyết định làm người thi đấu thoải mái, lúc rảnh rồi sẽ giúp lúc viết bản thảo truyền thông, lúc không rảnh thì ngồi lên chiếc ghế, ăn trái quýt, gia tăng nỗ lực!

Nhưng mà rất đáng tiếc, ủy viên thể dục Kim Đông này, biết rõ Tô Nhiên.

Sau khi anh ta nộp bảng biểu, thì nói cho Tô Nhiên một tin dữ: "Tôi báo cho cậu biết cậu chạy 1500 m."

Tô Nhiên mạnh mẽ kháng nghị.

Kim Đông nhàn nhạt liếc nhìn Tô Nhiên, rất tỉnh táo nói: "Phản kháng vô hiệu, bảng biểu đã giao."

Hành hạ người mà!

Nguyện vọng tươi đẹp của Tô Nhiên tan vỡ!

Trên đường trở về phòng ngủ, mọi người không hẹn mà cùng bàn luận hai chuyện, chuyện thứ nhất là kỳ thi giữa kì, còn chuyện tiếp theo là việc đại hội thể dục thể thao.

"Cuộc thi lần này Tiểu Dục thi không được tốt, top 100 cũng không lọt vào, tớ nghĩ anh ấy rất buồn."

"Bất luận kì thi của Tiểu Dục thế nào, chúng ta đều thích anh ấy, đúng không, Tiểu Đình?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Từ Hải Dương, thi không tệ, đứng thứ mười toàn trường, quả nhiên là tài mạo song toàn!"

"Ừ, ừ nhưng mà tớ có tin hấp dẫn hơn nè ~ Dục Quân cũng muốn tham gia đại hội thể dục thể thao ~~ "

"Dục Quân muốn tham gia đại hội thể dục thể thao! ! A! ! A! ! !"

Các nữ sinh vui mừng hét chói tai!!

Tô Nhiên khinh thường đi qua! !

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 49+45, Tình Dịch, Phải Không?

Editor: Linh Ngọc

Là Thành Nhạc Ninh!

Tô Nhiên nhìn người con gái thi đấu 100m, chính là thiên tài Thành Nhạc Ninh trong truyền thuyết, hiện giờ đang xoa tay, mái tóc ngắn linh hoạt, ánh mắt sáng ngời, giữa hai hàng lông mày tràn đầy dòng khí chính nghĩa, dưới ánh nắng mặt trời đặc biệt chói mắt.

"Đùng!" Sau khi tiếng súng vang lên, Thành Nhạc Ninh như mũi tên rời khỏi cung, chạy về đích.ddLQD

Tô Nhiên nhìn tốc độ kinh người của cô bé, hai mắt tròn to, thật là nhanh mà!

Chỉ lát nữa là đến điểm đích,vào giờ khắc này lại phát sinh ra chuyện bất ngờ, thân thể Thành Nhạc Ninh xiêu vẹo, ngã quỵ về phía trước.

Thân thể như điều đứt dây, theo quán tính, trượt ra khỏi đường đua, khán giả cùng nhau phát ra tiếng thét, cùng lúc đó đứa trẻ lớp khác, đã vượt qua cô bé

Danh hiệu đệ nhất, trong chốc lát trở thành thứ nhất từ dưới lên trên.

Tô Nhiên có chút tiếc nuối thay cô bé.

Nhìn cô ấy từ từ đứng lên, sau đó trên cánh tay và trên đùi đều có vết máu nhỏ, cô nghĩ là nào đứa bé này không có lấy một bạn tốt, sao không

thấy ai đi quan tâm đến cô ấy.

Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của cô bé kia, Tô Nhiên thở dài, đứa bé này rất giống với một người.

Cuối cùng cô vẫn mềm lòng, chạy về phía trước mấy bước, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

"Vết thương của cậu có.. Nghiêm trọng không?"

Thành Nhạc Ninh quay đầu lại, nhanh chóng, không dừng lại mà đáp: "Dĩ nhiên không nghiêm trọng, ngay cả tớ bị thương tớ cũng không hề cảm thấy!"

Vẻ mặt nghiêm túc, hai mắt trợn lên tròn xoe.

Tô Nhiên sửng sốt một chút, không cần thiết rõ ràng như vậy, có đau không hay, cũng chỉ là chuyện của mình cô.

"A, vậy hay là đi phòng y tế xem chút đi." Tô Nhiên đề nghị

Thành Nhạc Ninh kiên định lắc đầu: "Không cần, không cần."

Sau đó cứng rắn xoay người, khập khiễng đi về phía trước.

Không trách được không có bạn bè, thì ra là một đứa trẻ kì cục!

Từ Hải Dương, chẳng lẽ cậu có em gái thất lạc sao?

Hắc, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, bóng lưng cao lớn của Từ Hải Dương, từ từ đi đến, vẻ mặt anh ta nghiêm nghị, sắc mặt hờ hững, đi ngang qua Thành Nhạc Ninh đang khập khiễng.

Sau đó tiến đến tầm mắt của Tô Nhiên.

Băng tuyết nhất thời tan rã, ánh sáng mặt trời chảy dài.

"Tại sao lại ở chỗ này?" Mặc dù giọng nói có chút lạnh lùng, nhưng mà đối với Từ Hải Dương mà nói đã có chút dịu dàng rồi.

Tô Nhiên bĩu môi, nhìn Từ Hải Dương một chút, đáy mắt có ý cười: "Đứa bé kia rất giống với cậu! Cậu có quen biết cô bé ấy không?"

Từ Hải Dương liếc mắt hành động như bò già của Thành Nhạc Ninh, cau mày: "Không có ấn tượng!"

Tô Nhiên cười ha hả, vỗ xuống vai Từ Hải Dương, "Cậu luôn chậm chạp với con gái như vậy, lúc nào mới thông suốt đâu, không cần nghĩ nhiều cứ nhìn tớ, không hiểu sao cậu lại cứ thích chọc ghẹo tớ thế, cái này thật sự rất nhàm chán nhé."

Từ Hải Dương nhìn Tô Nhiên một chút, dịu dàng trong mắt càng tăng thêm.

Đột nhiên trước mặt vang lên tiếng ầm, hình như là âm thanh của cái gì ngã xuống đất.

Hai người nhìn về phía trước.

Thì ra là đứa bé kia, té xỉu.

Tô Nhiên chạy nhanh tới, làm kiểm tra đơn giản, sau đó, cười quay sang Từ Hải Dương làm động tác "Mời".

Từ Hải Dương ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời một chút, vẻ mặt không đổi.

Hôm nay ra cửa không xem ngày rồi.

Hắn yên lặng nhìn Tô Nhiên 3 giây, sau đó xoay người rời đi.

Thật xin lỗi, hắn rất thích sạch sẽ.

"Từ Hải Dương!" Tô Nhiên tiến lên kéo tay áo Từ Hải Dương, "Tớ không ôm được."

Từ Hải Dương nhướng mày, bày ra vẻ, cậu không ôm được thì đừng ôm, mình có muốn giúp cũng không giúp được.

Tô Nhiên cắn răng: "Núi dựa sơn hoang, dựa vào cây cây đổ, dựa vào chính mình tốt nhất."

Nàng sử dụng toàn bộ sức mạnh, lưng la lưng lay, khiêng Thành Nhạc Ninh lên.

Cái này nếu mà chạy thì rất khó khăn!

Từ Hải Dương, bất đắc dĩ thở ra một hơi.

Một giây trước đây Tô Nhiên ra, một giây kế tiếp đã ôm Thành Nhạc Ninh vào trong tay anh.

Tô Nhiên thở không ra hơi cười: "Tớ biết tính cậu mà, ngoài lạnh trong nóng."

Từ Hải Dương mặc kệ, ôm Thành Nhạc Ninh, bước nhanh về phía phòng y tế.

Trong lúc Thành Nhạc Ninh ngất xỉu, cô cảm nhận được một luồng khí dương cực nóng. Nhưng mà lại là có một mùi bạc hà rất dễ ngửi, đây là mùi cơ thể của con trai sao? Cô tham lam hít vài hơi thật sâu, đây là lần đầu tiên cô biết, thì ra một người con trai cũng có thể có mùi hương như vậy, ở nhà cô mấy người đàn ông, ai cũng tản ra mùi hôi thối, khó ngửi cực kì.

"Bác sĩ, vết thương của cô ấy có nghiêm trọng không?" Thành Nhạc Ninh nghe được giọng nói dịu dàng của con gái.

"Không có gì đáng ngại, bôi thuốc một chút là được rồi."

Đây cũng là lời của bác sĩ, xem ra vết thương của mình thực sự không nghiêm trọng, Thành Nhạc Ninh thật sự chịu không nổi, lại hôn mê bất tỉnh.

Trong phòng bệnh, nhiệt độ vừa vặn, không giống ánh nắng gắt gao của mùa thu.

Từ Hải Dương cùng Tô Nhiên hai người yên lặng chờ đợi Thành Nhạc Ninh tỉnh lại.

"Tích tích ~~ tích tích ~~"

Tô Nhiên có tin nhắn.

Mở ra xem, là Tần trạch .

Anh đang đứng trước trường học của em này

Tô Nhiên cười, cậu nhóc này, muốn cho cô đi đón anh đây mà, cô không thèm đâu!

"Bây giờ em đang ở phòng y tế, anh tới đây đi!"

Qua nửa phút, mới trả lời một chữ: Được

Đôi mắt Từ Hải Dương lóe sáng, nhìn Tô Nhiên cười dí dỏm, nhất định là anh ta tới rồi.

Không phải anh ta, thì còn có ai khiến người trước mắt luôn bình tĩnh như người 30 tuổi, trở thành cô gái 16 tuổi vui vẻ đây?

Mí mắt Thành Nhạc Ninh khẽ động xuống.

"Đã tỉnh rồi sao?" Tô Nhiên dịu dàng hỏi.

Giọng cô gái có chút khàn khàn, có chút biểu lộ ngượng ngùng, hình như rất không thói quen có người dịu dàng như thế đối đãi cô, mặt của cô bé có chút ửng hồng.

"Ừ. Là cậu đưa tớ tới đây hay sao?" Thành Nhạc Ninh nhỏ giọng hỏi.

Tô Nhiên giao toàn bộ công lao cho Từ Hải dương: "Không phải là tớ, là người đẹp trai này, không ngại vất vả, ôm cậu đến đây."

Tô Nhiên đặc biệt nhấn mạnh chữ "Ôm" này.

Sau đó gương mặt thanh tú của Thành Nhạc Ninh càng ửng đỏ hơn.

Tô Nhiên cứng rắn kéo Từ Hải Dương qua, muốn cho đứa bé "Đơn thuần" cùng gần gũi với con gái, đây chính là anh hùng cứu mỹ nhân, không xảy ra chút quan hệ nam nữ, có phải ông trời then quá se duyên cho hai người này không.

Một mùi bạc hà nhàn nhạt truyền đến.

Thành Nhạc Ninh lần nữa hít sâu vài cái: "Quả nhiên là anh ấy."

Trái tim nhỏ của cô, càng đập nhanh thể hiện sự vui mừng.

Cô đối với anh, vừa gặp đã yêu rồi !

"Cám ơn."

Thành Nhạc Ninh xác nhận tâm ý của mình, sau đó ra về tự nhiên.

Cô ngẩng đầu lên, cười tự nhiên mà chững chạc.

Từ Hải Dương lạnh lùng gật đầu một cái, coi như là đáp lại, sau đó xoay người, đi tới cửa sổ phòng y tế, thật lâu cũng không quay đầu lại.

Tiểu tử này, lại đặt mỹ nữ qua một bên, một mình nhìn phong cảnh.

Tô Nhiên thấy buồn cười.

Thành Nhạc Ninh nhìn Tô Nhiên thẳng thắn cười một tiếng, sau đó nắm thành quả đấm nhỏ, hướng về phía Từ Hải Dương, dùng sức đánh ra một quyền, nhất thời sắc mặt phấn khởi, ngoảnh đầu dịu dàng, trong lòng cô hô to: "Tiểu tử, tiếp chiêu đây!"

"Cốc cốc!" Cửa truyền đến tiếng gõ.

Tô Nhiên, Thành Nhạc Ninh vui mừng còn có Từ Hải Dương nhìn người đang đi tới từ phía trước.

"Tần Trạch!" Hai cô gái cùng vui sướng kêu lên.

Tần Trạch nhìn về phía một cô gái trong đó, kinh ngạc nhỏ giọng kêu: "Nhạc Nhạc?"

Tô Nhiên kinh ngạc nhìn hai người, hai người biết nhau, còn nói chuyện thân mật như vậy?

Trái tim nhỏ của cô lại bắt đầu đau. Tần Trạch, vậy mà anh lại gọi người khác trước tiên!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Ở Chung, Ước Hẹn, Năm Tay....

Tô Nhiên vuốt trái tim nhỏ, nhìn Tần Trạch cười.

Thấy Tần Trạch đã bình tĩnh lại, sau khi hơi kinh ngạc, thì chuyển đến trên người Tô Nhiên.

Anh nhanh chân đi về phía trước, giơ tay lên.

Tô Nhiên khẽ vuốt mái tóc ngắn, rơi vào vòng tay của anh.d.d.lq,d,

Đôi mắt Thành Nhạc Ninh lóe sáng: "Tần Trạch, thì ra người yêu hoàn mỹ của anh, lại là Tô Nhiên!"

Tần Trạch nhếch miệng thẳng thắn cười: "Thế nào, đôi mắt không tệ chứ!"

Thành Nhạc Ninh giơ ngón tay cái lên, thấy mặt Tô Nhiên đỏ lên cười nói: "Tớ nghe anh ấy nói chuyện của cậu, nghe tròn 3 năm, mỗi khi nghỉ hè đều nói không dứt, cậu ấy nói còn chưa ngán, mà lỗi tai tớ đã nổi đầy vết chai rồi nè."

Tần Trạch theo thói quen, đưa tay gỡ gỡ phía sau, cười.

Tô Nhiên muốn thoát khỏi lòng của Tần Trạch, nhưng mà cánh tay của Tần Trạch ôm thật chặt.

Tần Trạch liếc nhìn Tô Nhiên, rồi nhẹ nhàng cười với Thành Nhạc Ninh: "Nhìn tinh thần của cậu rất tốt, tớ lại có chuyện bận rồi, thứ lỗi không tiếp nhé."

Nói xong, Tần Trạch chào hỏi Từ Hải Dương: "Người anh em, hôm nay có việc rồi, ngày mai mời cậu ăn cơm."

Lời còn chưa dứt, anh đã kéo Tô Nhiên rời khỏi.

Từ Hải Dương cố gắng mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Tô Nhiên đang tức giận đánh vào cánh tay mạnh mẽ của Tần Trạch, mà Tần Trạch vừa đi vừa cười hả hê.

Vẫn truyền đến vài câu không rõ.

"Anh có một bất ngờ muốn cho em xem!" Giọng điệu Tần Trạch thần bí mang theo một chút xấu xa.

"Cái gì thế?" Tiểu Bạch Thỏ lo lắng hỏi.

"Đảm bảo có tin vui."

"A... Đừng làm cho trái tim nhỏ của em đau lòng là được rồi."

Thành Nhạc Ninh xuống khỏi giường bệnh, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn về mặt trong trẻo nhưng có nụ cười lạnh lùng của Từ Hải Dương, dùng sức đánh vào vai anh: "Đói bụng không? Tôi mời cậu đi uống rượu."

Từ Hải Dương quay đầu lại, nhìn cô gái này, cả người mặc quần áo thể thao phong phanh, quần sóc lưng, chân dài, tay dài, tay chân mảnh khảnh, trên mặt khí khái bừng bừng, trước ngực bình thường không có gì lạ.

Tay thon dài khoác lên vai của anh, đôi mắt đen hạ xuống, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Xin lỗi, trẻ vị thành niên, không thể uống rượu."

Thành Nhạc Ninh không hề bị đánh bại bởi sự lạnh lùng của Từ Hải Dương, trái lại gương mặt càng thêm tươi cười rực rỡ, cả người tự động

treo trên người của Từ Hải Dương: "Không uống rượu được... thì nói thẳng, là một người đàn ông mượn cớ làm gì, có đi hay không, nói một câu thôi."

Từ Hải Dương mặt lạnh, đi ra ngoài.

Trên vai anh vẫn còn bị người con gái đeo bám.

Người con gái này cười đùa, giữa lông mày mang theo khí khái tràn trề.

Bên kia, sau khi Tô Nhiên ngồi trên xe buýt nửa tiếng, cô nhìn những ngọn núi, rồi ngấm nhìn những cây cầu, không tự chủ được che ngực, vuốt tim.d.d.lq,d,

Nhìn chăm chăm chìa khóa trên tay mình, câu nói của Tần Trạch vẫn còn vang ùng ùng trong đầu cô.

"Sau này, đây chính là phòng nhỏ của chúng ta."

Cô khó khăn ngẩng đầu lên, khiêm tốn nói: "Tần Trạch, hai chúng ta chỉ mới có 15 tuổi, anh xác định muốn chúng ta... Ở chung sao ? ? !

Tần Trạch sớm đã cầm chìa khóa khác lên, mở cửa.

Anh nhìn Tô Nhiên đang ngây ngốc ở cửa, nghi ngờ hỏi: "Sao thế không đến đây?"

Tô Nhiên chết lặng, nghe lời, đi đến.d.d.lq,d,

Bên trong còn có một cái sân!

Đôi mắt của cô bận rộn, bắt đầu nhìn hết cái này đến cái kia.

Cái sân rất đáng yêu, hàng rào màu trắng, cây cối xanh biếc, chuồng chó màu hồng.

Cô từ từ dọc theo phiến đá màu xanh đi vào trong, cô nhìn chăm chăm những chiếc lá màu xanh và màu vàng của cây nguyên bảo, phía trên còn được treo một sợi dây xích dài, trên dây xích được đính một tấm gỗ rắn chắc, làm thành một xích đu, quanh quẩn giữa gió đêm.

Ngón tay của cô khẽ lướt qua sợi dây xích, ánh mắt mơ màng, lâm vào hồi ức.

Tần Trạch đứng một bên nhìn Tô Nhiên, nở nụ cười ấm áp.

Có một lần, cô nói với anh về cây Nguyên Bảo, về khát vọng lúc còn nhỏ của cô.

Khi còn bé, trước sân nhà bà nội cô có một cây Nguyên Bảo thật lớn, vì sao gọi nó là cây Nguyên Bảo, bởi vì quả của nó như những chú chim nhỏ giương cánh bay lượn, muốn nói đến là hạt của cây Nguyên Bảo, vào lúc mùa hè, hạt giống của nó kết dính lại với nhau, cô và mấy đứa bạn thích nhất là đánh nhau bằng Nguyên Bảo, nhìn bản thân bắn Nguyên Bảo rơi đầy đất, lúc đó rất vui vẻ.

Không nghĩ tới, chàng trai này, lại cất sâu lời nói của cô vào trong lòng, hôm nay, giữa ánh nắng chiều đỏ rực, đứng dưới màu sắc rực rỡ của tán cây, nhìn cô cười.

Sương mù của ngày mờ mịt, mang theo ánh sáng màu đỏ mờ.d.d.lq,d,

Gương mặt thanh tú kiên cường của Tần Trạch, đứng dưới ánh sáng mờ trở nên trưởng thành hơn, anh nặng nề khắc xuống thân cây tám * chữ:

"Năm tay nhau, cùng sống đến bạc đầu."

(*) Tiếng trung có tám chữ: "执子之手, 与子偕老."

Làn môi đẹp đẽ của anh nhẹ nhàng mím lại, đôi mắt đen như mực giống như trầm hương trăm năm.

Tay của anh thô ráp nhưng lại ấm áp, hơi thở của anh quanh quẩn bên cô, giống như ánh lửa thiêu đốt.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 46.2

Tô Nhiên cẩn thận nhìn anh, tỉ mỉ phân biệt cảm giác trên người anh, người con trai này lớn lên rất khác với kiếp trước, nhưng cũng lại có nhiều nét giống.

Kiếp trước, anh sẽ để cho cô muốn gì được đó, chịu mệt nhọc, kiếp này, anh ít nghe theo cô hơn, nhưng cho dù kiên cường cũng sẽ lộ ra nét dịu dàng.

Kiếp trước, anh vì cô yên lặng đọc sách, yên lặng phấn đấu, mặc dù vẫn còn 20 mấy tuổi, tiền đồ chưa biết, nhưng trái tim mạnh mẽ hướng về phía trước, kiếp nàh, anh thành công sớm hơn, tiền đồ sáng lạng, nhưng anh vẫn kiên trì như cũ, phấn đấu như cũ, mặc dù anh không nói, nhưng cô biết, anh làm vì cô.

Kiếp trước, anh chịu đựng cô, làm cho cô, yêu thương cô, cứng chiu cô đến mức vô pháp vô thiên, kiếp này, anh lại lặng lẽ đặt cô trong lòng, trong lúc lơ đãng khiến cho cô vui mừng, khiến cho cô cảm động đến đau thắt cả lòng.

Tần Trạch, Tần Trạch, Tần Trạch của cô, bất luận như thế nào, mãi mãi cũng không thay đổi.

Cô đưa tay, nắm lấy bàn tay thô ráp do phải luyện võ của anh.

Họ nắm tay nhau dưới tán cây.

"Tần Trạch, cả đời này anh chỉ có thể thích một mình em thôi, có biết không?" Cô trừng mắt, nhỏ mọn so đo.

"Được, cho dù chúng ta tóc bạc đi, cũng sẽ ở bên cạnh nhau." Anh dịu dàng nháy mắt với cô vài cái, bao dung lại kiên định.

Cười mỉm, cười mỉm, cười mỉm rồi từ từ biến thành cười to.

Hai người nắm tay nhau, từ từ đi vào căn nhà nhỏ.

Đây là một ngôi nhà nhỏ, nhà rất nhỏ, là nhà trệt nhưng mà vẫn có một phòng khách, một phòng vệ sinh. Tường trắng bằng gỗ vô cùng đơn giản nhưng Tô Nhiên vừa nhìn đã thích rồi, không phải vì nguyên nhân gì khác, chỉ là vì nó thuộc về cô và Tần Trạch.

"Nhà này, làm sao anh có tiền mua?"

Tô Nhiên nằm ngửa trên sàn nhà, không hiểu hỏi.

Tần Trạch cười vỗ xuống đầu Tô Nhiên: "Nhà nhất định là phải mua sao, Đây là nhà bác chồng anh, đã đi nước ngoài sinh sống, bỏ nhà trống, anh mượn để ở.

"À." Tô Nhiên hiểu rõ, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Tần Trạch lấy tay chống đầu nhìn Tô Nhiên.

"Sau này, lúc nào em rảnh rồi thì nhớ đến chăm sóc căn nhà này, mỗi tháng anh đều trở về đây 1 ~ 2 ngày.

Tô Nhiên gật đầu một cái, căn nhà này, mặc dù có cây Nguyễn Bảo, nhưng lại không có hoa, cô thấy mình nên nghĩ cách trang trí nó.

Tần Trạch nhìn ánh mắt ngây ngô của Tô Nhiên thì cười.

Cô gái này, luôn tự mình mất hồn!

Buổi tối, Tần Trạch vẫn đưa Tô Nhiên về ký túc xá, mà ngày thứ hai, là ngày Tô Nhiên chạy 1500 mét, không thấy chấn động do Lý Dực Quân đoạt được giải vô địch dành cho nam sinh chạy 1500 mét, cũng không thấy Vương Dực và Vương Ưu ở đâu cả, những nữ sinh trực tiếp không thêm chú ý đến Tô Nhiên nữa.

Chạng vạng ngày thu, ánh sáng mặt trời chiếu sáng cả vùng đất, xuyên thấu qua hàng rào in một số bóng đen, gió thổi nhẹ, làm dịu đi ánh nắng mặt trời, mang theo chút ấm áp.

Dáng vẻ của Tô Nhiên giống như một con cún con lười biếng, nhàn hạ ngồi trên ghế mây.

Đầu của cô hơi ngửa về sau, tựa vào ghế mây bên cạnh, trên đùi đặt một quyển sách y học thật dày, lật ra mấy trang. Dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt cô trắng noãn, rõ ràng còn có thể thấy được những sợi lông tơ nhỏ nhỏ, cô yên lặng nhắm mắt lại, giống như đã ngủ rồi.

Tần Trạch trên chiếu ngay hiên nhà bên cạnh, anh cao lớn dựa lưng vào vách tường, đôi chân dài hơi cong lại, có vẻ tùy ý mà thoải mái.

Bóng dáng của ghế mây, kéo dài mãi, vừa vắn rơi xuống người Tần Trạch, anh đang chăm chú xem quyển sách trong tay, thỉnh thoảng mô tả kinh nghiệm tinh tế trên laptop.

Chữ của anh, như trời xanh thú vị, lại có chút phóng khoáng bay lượn, chữ đen như mực mang theo tinh thần bay lượn đặc sắc.

Ánh mặt trời chiếu vào cuốn sách mà anh đang xem, đây lại là một loại sách cổ phiêu.

Thình thoảng Tô Nhiên quay đầu lại, thấy rõ quyển sách Tần Trạch đang cầm trên tay, lấy làm kỳ lạ.

Tần Trạch là một người luyện võ, sao có thể thích chứng khoán?

Trí nhớ quay vòng, đột nhiên nhớ tới.

Thật ra thì, có lẽ trước kia từ rất sớm, Tần Trạch đã thích xem các loại sách kinh tế, anh luôn đặc biệt nhạy cảm với những con số, mỗi lần vào thứ bảy đi đến Đồ Thư Quán, anh luôn chọn các loại sách có liên quan đến con số, kinh tế.

Bây giờ là năm 05, qua là năm 06 chính là năm thị trường chứng khoán đạt tới đỉnh cao, qua năm 07 thì thị trường chứng khoán sẽ bước vào giai đoạn sôi động, đến năm 08 thị trường chứng khoán sẽ vô cùng thâm, Tô Nhiên còn biết. Năm đó Tô Tường không vượt qua nổi năm 07, thị trường chứng khoán vừa lên, đó chính là năm 08, năm mà thị trường chứng khoán sôi động lần cuối, cho nên ba Tô tổn thất rất nghiêm trọng.D,đ,L,Q,Đ,

Theo điều này, nếu như bây giờ Tần Trạch đang chơi cổ phiếu, nói không chừng, bây giờ anh đã có chút gia sản, sau này đã có thể giàu có vô cùng.

Tô Nhiên chớp mắt, nhếch miệng lên, ha ha, đáng vẻ hồ ly.

"Tần Trạch, anh chơi cổ phiếu."

"Ừ."

Tô Nhiên nhìn đôi mắt của Tần Trạch, quá nhanh, quá nhanh, ha ha, Tần Trạch nhà cô là lợi hại nhất, đã có tính toán trước.

"Anh ném vào bao nhiêu tiền rồi?"

"Không nhiều, 2000."

"Chơi bao lâu rồi?"

"Hai năm."

Oa, hai năm, trái tim của cậu nhóc này thật lớn. Tô Nhiên lú lười.

"Kiếm được bao nhiêu thế?"

"À, không nhiều lắm."

Tô Nhiên vỗ vỗ vai của Tần Trạch, đưa vào 2000 tệ, mặc dù chơi hai năm, nhưng dù sao cũng là thiếu niên mới học nghề, chắc chắn sẽ không nhiều.

Vì vậy cô an ủi: "Không sao, anh còn nhỏ mà, nói cho em đi, cho dù kiếm được bao nhiêu, em cũng đảm bảo sẽ không cười anh đâu."

Cuối cùng Tần Trạch cũng ngẩng đầu lên, cười như không nói: "Hơn 20 vạn."

"Hơn 20 vạn, đã rất nhiều rồi, không nên gấp, cứ từ từ... Cái gì 20 vạn! Tần Trạch, anh là thần sao!" Tô Nhiên lại bị hoảng sợ.

Tần Trạch cười đắc ý: "Tất nhiên, người đàn ông của em sao không lợi hại được!"

Tô Nhiên quyết đoánD,đ,L,Q,Đ giơ cao cánh tay hô to: "Lợi hại! Tần Trạch, lợi hại nhất!"

Nói xong, ngay cả mình cũng khinh bỉ bản thân, thật ngu ngốc mà!

Nhưng mà Tần Trạch cười rất vui vẻ.

Thấy thời gian cũng không còn sớm nữa.

Tần Trạch để quyển sách trên tay xuống, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tô Nhiên, ngón tay lướt qua làn môi của cô, lưu luyến không rời.

Nhìn ánh mắt si ngốc của Tô Nhiên, anh bèn cười xấu xa, sau khi sửa sang vài sợi tóc rối của cô, thì từ từ bước đi thong thả, đi vào bên trong.

Chỉ lát sau, trong phòng bỗng vang lên tiếng nấu cơm, mặt Tô Nhiên hơi phiểm hồng, tay không tự chủ được sờ lên môi, cười khúc khích ~~~.

Chờ cô lấy lại tinh thần, lập tức chạy về phía phòng bếp nhưng đã muộn rồi.

A! Cơm trứng đã rang xong.

Bờ vai Tô Nhiên suy sụp, cũng trách bản thân mình quá kém, cô không muốn ăn cơm rang trứng, cô muốn ăn ở tiệm cơ!

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Tô Nhiên, Tần Trạch không khỏi vui vẻ.

"Không thích thì lần sau em làm." Tần Trạch đưa cơm rang trứng đến trước mặt Tô Nhiên.

Tô Nhiên hung hăng nói: "Yên tâm, chờ tháng sau anh trở lại, em nhất định cho đặt một bàn thức ăn ngon cho anh."

Tần Trạch nhú mày: "Vậy anh rất mong chờ đó."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cơn Ác Mộng, Hoa Bì Ngạn

Editor: Linh Ngọc

Tác giả có lời muốn nói: Sau đây có thể sẽ khiến cho mọi người đau lòng, nhưng mọi người không cần khẩn trương.

Truyện này kết cục nhất định là HE.

Nhưng khúc sau có chút hơi ngược, đây là điều tất nhiên, tác giả cảm thấy, trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí, nhận được bao nhiêu may mắn, nhất định phải bỏ ra một cái giá thật cao giống như vậy, đây mới là lẽ thường.

Cho nên Tô Nhiên sống lại, cái này là vận khí của cô, như vậy trước khi cô nhận được hạnh phúc, cũng nhất định phải nếm thử nỗi đau khổ mới được!

Nếu không sẽ có người tức giận ~~

Tô Nhiên và Tần Trạch một tháng gặp một lần, cứ như vậy cùng nhau đi qua cuộc sống vui vẻ.

Hoa đào xuân đến, hoa sen hạ đến, hoa cúc thu đến, hoa mai đông đến.

Mùa xuân, hai người ngửi hương hoa đào, ngồi trên băng đá trong sân, thưởng thức hoa đào, uống chút trà. Có lúc Văn Phương và Lý Yến la lên, ba người con gái, được hoa đào chiếu xuống càng thêm kiều diễm động

lòng người. Mà một mình Tần Trạch đang loay hoay với laptop bên cạnh, trên màn hình không ngừng nhảy lên các con số màu hồng xanh.

Mùa hè, dưới giàn nho là địa điểm ghé lại thường xuyên nhất của hai người.

Tô Nhiên dễ lạnh, buồn ngủ.

Mà Tần Trạch lại biến thành người lao động miễn phí, sửa lại toàn bộ mạch điện trong nhà, vì vậy, dưới giàn nho Tô Nhiên vẫn có thể có quạt thổi gió mát, đôi khi chợt có ý nghĩ, vẫn còn là đêm giữa mùa hè, gọi cho Từ Hải Dương, Tiểu Dực, toàn thể 402, dĩ nhiên không thiếu Thành Nhạc Ninh, còn có bạn tri kỷ của Tô Nhiên, Lương Hữu, Văn Phương và cả Lý Yến.

Mở một hội thịt nướng.

Một đám người, mua một kết bia lớn, kêu món ăn và hát.

Những ai không quen nhau, cũng từ từ quen thuộc lẫn nhau.

Quan hệ cũng càng ngày càng tốt.

Mùa thu, hoa cúc nở rộ đầy sân.

Tô Nhiên và Tần Trạch ở trong gió thu, hai người rất thích ở cùng một chỗ, lặng lẽ hưởng thụ sự yên tĩnh này.

Hai người thích ở trong khóm hoa cúc, bày ra bút lông cọ, bôi bôi vẽ vẽ, trông phong nhã vô cùng...

Cuối cùng nhìn một đồng hoa cúc đen kịt, hai người giẫm cọt lẫn nhau, Tô Nhiên đấu võ mồm nhiều lần đều chiến thắng, vì vậy cô vén tay áo lên, treo đèn chuyên cần tập luyện.

Sau đó, hoa cúc được vẽ lại cũng bắt đầu có hình dạng.

Cuối thu, hai người cùng nhau vẽ, Tô Nhiên vẽ cúc, Tần Trạch viết chữ lưu niệm. d.d.lq,d,

Vốn là viết chữ bằng bút lông, Tô Nhiên rất là tự đắc, nhưng kể từ khi nhìn nét chữ đầy mạnh mẽ của Tần Trạch, cô lập tức cảm thấy xấu hổ.

Tần Trạch vỗ vai của Tô Nhiên, nói với cô: "Đời này, em mãi mãi cũng không được xa anh."

Ánh mắt thanh tú của anh đảo qua chữ được thêm vào kia, làm bức tranh trở nên hoàn hảo.

Nâng môi lên, cười!

Tô Nhiên nôn ra máu: "Anh cười đi, cười đi, tốt nhất là cười đến bị chuột rút."

Mùa đông, hoa mai vừa mới nở rộ.

Tần Trạch ở dưới cây mơ, dừng chân thật lâu.

Ánh mắt tràn đầy đáng tiếc.

Tô Nhiên không hiểu, đi tới, hỏi: "Đây vừa lúc hoa mai nở, anh đáng tiếc cái gì!"

Tần Trạch nhìn một vòng trên người Tô Nhiên, nhìn về phía hoa mai thật lớn thở dài.

"Hoa mai tuy tốt, nhưng lại chưa hề có một người tài giỏi, có thể tận dụng nó, chò dù nó nở tốt, cũng chỉ có thể tăng thêm niềm thương cảm!"

"Cái gì?" Tô Nhiên mờ mịt ngờ ngàng.

"Lần trước ăn được mai hoa cao, hoa mai áp, hoa mai rượu, hoa mai trà xanh, nó vẫn còn lưu hương trong miệng anh! Ai, chủ nhật tháng sau, anh nghĩ, anh không được trở lại, để thưởng thức tốt một chút. Ừ... Có thể chủ nhật của tháng sau sau nữa cũng vật thôi."

Tô Nhiên lần nữa nôn ra máu, được rồi, Tần Trạch, em làm cho anh!

Cả mùa đông, Tô Nhiên chạy ngược chạy xuôi, tìm bao nhiêu thực đơn, sau khi làm bao nhiêu vật phẩm thất bại, cuối cùng ở học kỳ chủ nhật cuối cùng, đã đại công cáo thành.

Hai người mang một cái bàn gỗ, dấu vết nắng ấm dưới mùa đông.

Một xấp hoa mai cao trắng noãn, một bàn đầy mùa thơm của hoa mai, còn có rượu hoa mai mới cất tốt nhất, một bầu không khí đầy mùi thơm ngát của trà hoa mai.

Cầm rượu hoa mai, Tô Nhiên và Tần Trạch chôn dưới cây mai, hi vọng vài năm sau, có thể uống được rượu hoa mai nguyên chất.

Sau khi Tần Trạch ăn xong, vẻ mặt tươi cười nói: "Đây là hoa mai tốt!"

Tô Nhiên cũng bắt đầu tranh cãi vô ích.

Cuộc sống ở nhà nhỏ, một năm trôi qua rồi lại d.d.lq,d, một năm, ngày càng tốt đẹp.

Lúc đó, Tô Nhiên vượt qua lớp mười, đón chào phân ban văn lý lớp mười một.

Tô Nhiên lựa chọn ban tự nhiên, Trần Khâm Cơ cười với Tô Nhiên nói là chọn ban giống như vậy.

Từ Hải Dương điền ban xã hội, cái này giống như ban mà đời trước anh đã chọn, Vương Dực đi nước ngoài, đi Paris đào tạo chuyên sâu âm nhạc, đây là số mệnh của anh, anh trốn không thoát, chỉ có thể rơi lệ chào tạm biệt Tô Nhiên và Từ Hải Dương.

Mặt khác phòng 402, điền ban tự nhiên, mọi người cười cười, khuyến khích lẫn nhau, cùng nhau cố gắng.

Lúc bắt đầu học kỳ mới, Chư Mục Gia chia tay với bạn trai của cô ấy, lý do cụ thể Tô Nhiên không rõ, nhìn dáng vẻ chán nản của Chư Mục Gia, bọn nhỏ 402 lôi kéo cô, cùng đi hát ktv suốt cả một đêm.

Đợi đến buổi sáng thứ hai.

Chư Mục Gia đáng lẽ yếu đi mấy phần, lại trở nên giỏi giang tích cực đứng lên.

Cô tham gia hội học sinh, dần dần làm càng ngày càng tốt, mấy lần có đại hội lớn cũng thấy biểu hiện của cô rất sinh động, xuất sắc.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 47.2

Cô gái nhỏ, tham gia xã đoàn pháp luật, hơn nữa còn làm rất tốt, cuối học kỳ đã làm tới chức Phó bộ trưởng xã đoàn.

Mà Giai Tuệ là một đứa bé đáng hoàng, dịu dàng, ở học kỳ này có một bất ngờ, một học sinh cao ráo, khỏe mạnh chuyển trường, ngồi cùng bàn với cô, hai người vô cùng hợp ý.

Hình như Tô Nhiên cảm thấy giữa hai người đang mở ra tia lửa tình yêu.

Thành Nhạc Ninh và Từ Hải Dương, đôi oan gia này, luôn cãi nhau, dĩ nhiên cãi nhau là Thành Nhạc Ninh đơn phương làm, Từ Hải Dương luôn duy trì gương mặt lạnh băng của anh.

Thành Nhạc Ninh, Tô Nhiên nhìn cô ấy, giống như ông nội Tần Trạch và cháu gái vậy!

Ôi thân phận này, thật là làm cho người ta để ý rồi!

Cuối cùng Trần Khâm Cơ vẫn còn cùng người con trai thần bí đó ở cùng nhau, Tô Nhiên nhìn nụ cười ngọt ngào của cô ấy, trái tim thoáng để xuống.

Cứ như vậy, từng ngày trôi qua, dì nhỏ, Triệu Đông sinh ra một đứa bé trai, trong tin vui ấy Tô Nhiên bắt đầu nghênh đón cấp ba.

402 ngày càng hòa hợp, không lạnh nhạt và xa cách như ban đầu.

Con người chính là cần chung sống, chung sống về sau sẽ phát hiện, có lúc ấn tượng đầu tiên là sai lầm.

Tô Nhiên đã từ từ thay đổi ý nghĩa đối Trầm Khâm Cơ.

Thật ra thì đứa bé này, cũng là đứa bé có số khổ.

Bởi vì trong suy nghĩ của nhà cô phải có một đứa con trai, nhưng trên cô đã có chị, nông thôn chỉ có thể sinh hai, cô thứ hai, không thể làm gì khác, cha mẹ cô đưa cô đến nhà cho người khác nuôi, sau đó len lén đến vùng khác sinh một đứa em trai.

Từ khi cô ra đời đến năm 7 tuổi, luôn luôn qua tay nhiều gia đình khác nhau, mới cùng gia đình mình bắt đầu tình thân, nhưng lại vì gia đình có một đứa bé nên bị đưa đi, thật vất vả đến năm bảy tuổi, tất cả hạt bụi đều lắng xuống, cha mẹ cô nhận cô về nhà, nhưng mẹ cô có vài phần phân biệt đối xử với cô, dù sao cũng cảm thấy đây không phải là con do mình nuôi lớn, cho nên bọn họ rất xa cách, nuôi lớn cô cũng chỉ là bằng một con mắt mà thôi.

Trong nhà có đồ mất, chỉ biết hoài nghi cô.

Trong nhà có đồ ăn ngon, người cuối cùng được cho chính là cô.

Chị gái và em trai, bảo vệ mọi thứ của bản thân, luôn đề phòng, lạnh nhạt với cô, lúc nào cũng bắt nạt cô.

Cô còn nhỏ tuổi mà đã cảm nhận d.d.lq,d, được người dễ thay đổi.

Bây giờ việc buôn bán của nhà cô xuất hiện vấn đề.

Nợ nần chồng chất.

Câu nói nhiều nhất mà mẹ cô luôn nói bên tai cô chính là: "Mẹ nuôi con dùng bao nhiêu tiền, sau này con phải trả mẹ bấy nhiêu tiền đó."

Những điều như vậy, thật ra cô cũng là do cha mẹ ép cô phải rời khỏi nhà.

Cho nên Tô Nhiên càng thêm thương xót cô ấy một chút.

Học kỳ một của lớp mười hai vào ngày chủ nhật, Tô Nhiên vẫn chưa về nhà, mà đi đến căn phòng nhỏ của cô và Tần Trạch, trong phòng yên tĩnh, tất cả đều giống như trước. Cuối kỳ, Tần Trạch cũng nhanh chóng trở về rồi.

Cô tỉ mỉ lau mọi thứ trong phòng, hoa mai bên ngoài sân nhỏ đang nở rất đẹp.

Tiểu viện, một năm bốn mùa, đều có hoa nở rộ, đây là ước mơ đẹp nhất trên đời này của Tô Nhiên. Tay cô chạm vào thân cây Nguyên Bảo, vuốt ve tám chữ "Năm tay nhau, cùng sống đến bạc đầu" đôi mắt dịu dàng vô cùng.

Từ từ ghé mặt vào những chữ khắc sâu kia, ở nơi yên tĩnh này, ánh mắt trời rải đầy xuống dưới tàng cây, giống như dựa vào lòng của người mình thích nhất, lặng lẽ ngủ.

Trong giấc mơ, có một người con trai cao lớn khỏe mạnh, đau lòng mệt mỏi xuống đất nhìn trời cầu khẩn.

Ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt sau lưng anh, phía chân trời nở đầy hoa màu đỏ rực rất đẹp, liêu lĩnh dường như muốn đoạt đi tất cả.d.d.lq,d,

Màu đỏ rực chiếu lên gương mặt tuần tú của người con trai ấy, đôi mắt đen vào giờ khắc này lại trở nên đỏ ngầu đầy mê hoặc.

Trong ngực anh ôm một cô gái bị máu nhuộm đỏ, chánh khí mênh mông cuộn cuộn, rồi lại bộc phát về tà mị, anh chỉ trời hét to.

"Tôi yêu người tên Tô Nhiên, chưa đầy 20 tuổi, cả đời lương thiện thuần khiết, yêu mọi người như bản thân mình, chưa từng làm chuyện ác độc. Yêu thương cha mẹ, chăm sóc em trai đầy đủ, hiếu thuận, có tình nghĩa, chưa bao giờ hồ thẹn, vì sao phải cướp lấy sinh mệnh của cô ấy chứ!"

Người con trai ôm chặt cô gái, cúi đầu đưa mắt mơ hồ nhìn xuống người phía dưới.

"Tôi là Tần Trạch, giờ này ngày này, thề với trời, Tô Nhiên là người tôi yêu, trước khi chết cô chưa từng hận, chưa từng chán ghét, tôi chắc chắn sẽ tuân theo nguyện vọng của cô, không hận, không buồn, không oán!"

Tóc đen chớp mắt cái lại biến thành màu bạc, trong mắt ước lệ.

Nắm tay lại, dây buộc màu lam đã bị máu tươi nhuộm thành màu máu đỏ tươi.

Người con trai nhìn cô gái tái nhợt mà mỉm cười, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Mưa to mơ hồ giống như một bức thành che chắn, bảo vệ cả thành phố thật chặt chẽ.

Tại một nơi hẻo lánh dưới chân núi Âm Sơn *, phủ lên một căn nhà nhỏ, trước nhà có một cái sân, trong sân có cây, có hoa còn có một con chó lông xù to lớn.

(*) Núi Âm Sơn: (tiếng Trung: 阴山, bính âm: Yin shan hay Yinshan) là tên gọi một dãy núi trong thảo nguyên hình thành nên ranh giới phía nam của miền đông sa mạc Gobi tại khu tự trị Nội Mông Cổ, cũng như phần phía bắc của tỉnh Hà Bắc. Nguồn: Wiki

Nhưng bên trong lại trống rỗng, tám chữ "Năm tay nhau, cùng sống đến bạc đầu" này, khi được nước mưa tắm rửa trông có vẻ làm lòng người chua xót vắng vẻ vô cùng.

Tô Nhiên đột nhiên thức dậy, liên tiếp đổ mồ hôi lạnh.d.d.lq,d,

Lửa đỏ! Hoa đỏ!

Là lửa địa ngục, hoa bỉ ngạn!

Sao cô lại chết chứ?

Sống lại trở về, chẳng qua là để vội vã làm bạn mấy năm, yêu đương với anh, rồi khiến cô chịu đựng hậu quả của tai nạn xe cộ kia sao, tấm lòng lương thiện của Tô Nhiên rất đau, đau đến không thở nổi nữa rồi.

Mây đen đã giăng đầy, ngọn gió u ám thổi vù vù tới.

Tô Nhiên hờ hững đi tới trước phòng nhỏ, ngồi dưới mái hiên.

Cô lẳng lặng nghe tiếng gió bên ngoài cửa sổ, yên lặng nghe tiếng mưa đánh vào chuối tây, âm thanh "lộp bộp"

Nếu như là thường ngày, có lẽ cô sẽ rất vui vẻ mở cửa sổ ra, mặc cho ngọn gió bướng bỉnh nhẹ nhàng thổi bụi mưa bay vào người mình, hưởng thụ trong sạch mát mẻ tự nhiên nhất của thế gian, lắng nghe âm thanh đẹp nhất nhân gian. Nhưng hôm nay, cô không có ý định đó! Giờ phút này đóng chặt cửa sổ lại giống như giam mình vào suy nghĩ, để cho mình không tìm được một cánh cửa bước ra.

Nhớ tới người con trai quý trên mặt đất trong giấc mơ kia, từ từ lột xác đến mức chín chắn, xấu xa, là người con trai đối xử với cô dịu dàng nhất, cư nhiên lại chỉ trời mà thề, cô hận không thể chạy vào giấc mơ cắn anh ta thật tàn nhẫn.

Cô ở đây, cô ở đây, đời này cô tuyệt đối, tuyệt đối cùng anh gắn bó, không xa rời.

Người trong ngực, tuyệt đối không phải là cô!

Cây Nguyên Bảo, là mày báo mộng cho tao biết, cuộc đời bắt đầu thay đổi, để cho tao cẩn thận, chú ý mọi thứ bên cạnh mình sao?

Cây Nguyên Bảo, trong làn mưa khê dao động, tại bầu trời tối đen, tản ra chút ánh sáng dịu dịu.

Sống lại là trời cao đang chiếu cố cô, trước mắt nhất định sẽ có đau khổ, mọi chuyện xảy ra, cũng sẽ tặng mà không lấy đi thứ gì, may mắn cũng phải đi kèm với đau khổ, phúc họa tương y **, buổi sáng mấy ngàn năm trước Lão Tử *** cũng đã nói như vậy.

(**) phúc họa tương y: hạnh phúc cách nhau một đường, trong họa ắt có phúc.

(***) Lão Tử: là một nhân vật chính yếu trong Triết học Trung Quốc. sự tồn tại của ông trong lịch sử hiện vẫn đang còn được tranh cãi. Theo truyền thuyết Trung Quốc, ông sống ở thế kỉ 6 TCN. Nhiều học giả hiện đại cho rằng ông sống ở thế kỉ 4 TCN, thời Bách gia chư tử và thời Chiến Quốc. Lão Tử được coi là người viết Đạo Đức Kinh (道德經) - cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn, và ông được công nhận là Khai tổ của Đạo giáo (Đạo tổ 道祖). Nguồn: wiki

Đây chính là đạo của tự nhiên mà!

Tô Nhiên không phải là một cô gái rất thông minh, cô chỉ biết yên lặng đi học, trợ giúp ba mẹ tạo nên của cải, cũng chỉ có thể làm thêm giờ, cuối cùng cũng nhờ đến ba Tô, mẹ Tô của mình.

Tô Nhiên không phải là một người có chí lớn, cô chỉ cầu sự nghiệp mình thích có thể đi xa được một chút, cứ như vậy từ từ đi, đợi đến thời cơ chín mùi, thì đi bước tiếp, cô sẽ không trù tính toàn bộ, cô cũng không chờ tài trí, cho dù biết động tĩnh của tương lai, nhưng không biết chi tiết, cho nên cô chỉ có thể thu lợi nho nhỏ, không thành người chiến thắng tối cao.

Nhưng Tần Trạch thì khác, Tần Trạch có thiên phú rất tốt, trước kia anh là do anh thiếu hụt cơ hội, cho nên vẫn có tiếng tăm gì, đời này, có lẽ là ông trời không đành lòng mai một anh tài, vì thế để cho cô sống lại, trợ giúp anh từng bước từng bước đi đến đỉnh cao.

Nghe nói, anh còn nhỏ tuổi, chẳng những thân thủ rất tốt, mà vận dụng vũ khí cũng thành thạo, thậm chí ngay cả cổ phiếu cũng rất uyên bác, tài năng này, ở đời trước Tô Nhiên lại không ngờ tới.

Anh, trời là vì một vị vua mà sinh ra.

Mấy ngày cuối cùng, Tô Nhiên vẫn suy nghĩ vấn đề này.

Cô yên lặng ít nói, ngay cả đọc sách cũng không vào đầu nổi.

Cuối kỳ thi, lúc kết thúc, cô thở dài thật to, kì thi lần này chỉ là tạm được.

Quả nhiên, khi có bảng xếp hạng, so sánh Tô Nhiên với mấy người tốt rất là kinh ngạc, chuyện gì đã xảy ra, cuộc thi lần này tên cô lại đứng thứ 50 của toàn trường.

Mà đối lại một người khác có thành tích kém như Trần Khâm Cơ, không biết chuyện gì xảy ra, ở cuối kì trước, mỗi ngày đều lo lắng, trong phòng ngủ gọi điện thoại tới khuya, thậm chí còn xin nghỉ bệnh mấy ngày.

Cuộc thi phối hợp lần này không thể đỡ, rơi xuống đến hạng cuối lớp
10.

Thái Kim Phân tức giận.

Bà tìm Tô Nhiên nói chuyện.

Trực tiếp lấy ra một đơn đăng ký.

"Tô Nhiên, tôi đặt em vào trong nhóm sinh viên ổn định thi đại học trong cột này, tại sao em có thể xuống nhiều đến như vậy, học kỳ kế tiếp, phải thi tốt nghiệp trung học, em cần phải cố gắng tranh dành cho tôi!"

Tô Nhiên vô tri vô giác gật đầu một cái, ra khỏi phòng làm việc.

Sau đó, Trần Khâm Cơ cũng vào phòng làm việc.

Chờ lúc cô ấy đi ra, cô tiều tụy khác thường.

Hai cô gái, nhìn nhau, sau đó, Trần Khâm Cơ nhào vào lòng Tô Nhiên, khóc rống lên.

Tô Nhiên nhìn cô gái trong ngực mình khóc thương tâm như thế, trong lòng cũng có một chút bi thương.

Cô nắm tay Trần Khâm Cơ, kéo cô ấy vào một góc bí mật, ngồi xuống băng đá bên đó, dịu dàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cả Nhà, Hạnh Phúc...

Khâm Cơ khóc đến nghẹn ngào: "Ô Nhiên, tớ có thai."

Cánh tay của Ô Nhiên đang vỗ nhẹ lên lưng Khâm Cơ dừng lại.

"Cậu định làm gì?" Ô Nhiên dịu giọng hỏi.

Khâm Cơ ngược khuôn mặt đầy nước mắt của mình lên, "Ô Nhiên, ban đầu tớ nghe lời cậu thì tốt rồi, anh ta đúng là một người con trai bội bạc, thế mà tớ lại tin anh ta! Còn có dang mình cho anh ta!

"Khâm Cơ..." Ô Nhiên có nhiều lời trách cứ muốn nói ra khỏi miệng, nhưng khi nhìn bộ dạng khóc than thê thảm của cô ấy, Ô Nhiên cũng không còn muốn mắng nữa.

"Tớ không cần đứa bé này, tớ không cần, sinh nó, cuộc đời tớ sẽ trở nên rối loạn, ba tớ biết sẽ đánh chết tớ, Ô Nhiên, cậu nghĩ cho tớ biện pháp đi, Ô Nhiên, tớ không muốn, tớ không muốn nó."

Cảm xúc Trầm Khâm Cơ trở nên nóng nảy dữ dội, Ô Nhiên vội vàng ôm lấy cô ấy.

Lầm bầm bên tai cô ấy: "Được, được, chúng ta không muốn nó, tớ sẽ nghĩ biện pháp cho cậu."

Trầm Khâm Cơ nghe được những lời thì thầm dịu dàng của Ô Nhiên, cũng từ từ bình tĩnh lại.

Ô Nhiên nhìn Trầm Khâm Cơ, cuối cùng thì thở dài.

"Lúc nghỉ đông, chúng ta hẹn thời gian đi bệnh viện phá thai, tớ sẽ đi cùng cậu."

Trầm Khâm Cơ chết lặng gật đầu một cái, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Lúc kì nghỉ đông vừa mới bắt đầu, Tô Nhiên đi bệnh viện cùng Trầm Khâm Cơ, thật mau Tô Nhiên là con người có linh hồn trưởng thành, nếu không nhìn thấy ánh mắt dò xét hai cô của các y tá và bác sĩ trong bệnh viện, cô đảm bảo sẽ xấu hổ quay đầu đi.

Ánh mắt kia hàm chứa nhiều sự khinh bỉ và giễu cợt, làm cho một cô gái nhỏ ở tuổi 17, cả quá trình kiểm tra đều cúi đầu xuống, một tiếng của không nói, còn run rẩy nữa.

Cô ấy nắm chặt tay của Tô Nhiên, lấy sự ấm áp từ bàn tay của Tô Nhiên.

Mùa đông! Thật là lạnh thấu xương mà.ddLQD

Bác sĩ lấy thuốc cho Khâm Cơ, để cho uống một tuần, đến thứ hai khi sanh non thì bắt đầu giải phẫu, chuẩn bị 2000 tệ *

(*) 2000 NDT (CNY) = 6,526,400 VND

Tô Nhiên có chút tiền riêng của mình, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có thể ứng trước cho Khâm Cơ.

Dĩ nhiên, lần tiếp theo, chỉ có Tô Nhiên cùng cô ấy đến, giải phẫu nói ra thì cũng rất nhanh, không tới hai tiếng, chờ đến lúc Trầm Khâm Cơ ra ngoài, sắc mặt cô ấy đã trắng bệch.

Lúc dựa vào vai của Tô Nhiên, thần thờ nói: "Đứa bé... mất rồi."

Tình thương của người mẹ là trời sinh, cho dù là một học sinh cấp ba, lúc mất đi máu mủ của mình, trong lòng cũng sẽ bứt rứt đau đớn.

Tô Nhiên đưa Khâm Cơ về nhà, đứng trước cửa nhà cô ấy thương tiếc nhưng nghiêm túc nói: "Nhớ kỹ, sau này phải quý trọng bản thân mình thật tốt."

Trầm Khâm Cơ không có biểu cảm gì, quay đầu lại.

Tô Nhiên nhìn Trầm Khâm Cơ quay đầu, cô nhìn bóng lưng của Khâm Cơ nói một cách đầy ý tứ sâu xa: "Khâm Cơ, không được chà đạp bản thân, muốn thay đổi tình hình trước mắt, chỉ có thể dựa vào bản thân cho thật đáng mà thôi."

Rất nhiều chuyện, dù sao cũng sẽ có biện pháp giải quyết, bây giờ buồn bã, lo lắng cái gì chứ?

Hơn nữa nếu lo lắng, chẳng lẽ tai họa sẽ không xảy ra sao?

Sống trong thời điểm mới là điều đúng đắn!

Sau khi chuyện của Khâm Cơ qua đi, trong lòng Tô Nhiên vốn vẫn còn tích tụ nay đã được hóa giải.

Quá khứ thôi, chờ tới lúc đến, rồi hãy tính.

Rất nhanh đã đến đêm 30, thành phố Giang Nam ở nông thôn, từng nhà cũng bận rộn dán câu đối, tế tổ, làm cơm tất niên, bọn nhỏ đều ở trên đất đen vui vẻ đốt pháo, có "Té pháo, lau pháo". Từng tiếng giòn vang, từng thét chói tai mang theo chùm tiếng cười vi vè, khiến cho đất đai nông thôn cần cỗi từ hạnh phúc sinh ra đóa hoa.

Nhà họ Tô ở đầu thôn, năm ngôi nhà tường gạch, Tô Nhiên đứng ở trước tòa nhà thứ ba, khoe môi không nhin được mà cong lên. Cô đã bị cuốn hút bởi bầu không khí này, trong lòng không khỏi cảm thán, dư vị ngày Tết chẳng hề khiến cô có cảm giác chờ mong như bây giờ.

Tô Nhiên quay đầu lại, nhìn ngôi nhà có hai tầng rõ ràng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm thật to, hai ngày mệt mỏi cuối cùng cô cũng dọn dẹp phòng này xong, ngôi nhà mới này phía dưới có bốn phòng, một phòng khác, một phòng tiếp khách, một phòng bếp và một phòng tắm. Tầng trên cũng bốn phòng giống vậy, một phòng chính, một phòng lẻ, một phòng khách, còn có một phòng tắm.

Những năm qua, nhà họ Tô sống ngày càng tốt, bây giờ cha đã mở riêng cho bản thân xưởng dệt vải, trong xưởng đã có chừng trăm nhân viên, lớp học phụ đạo của mẹ Tô cũng phát triển không ngừng, thu nhập rất ổn định, vì vậy trong mấy năm nay, nhà ở nông thôn cũng đã có sự thay đổi lớn, Tô Tường còn tính chờ Tô Nhiên thi lên đại học, sẽ mua một căn nhà trong thành phố, cũng cho Hầu Tử có một sự giáo dục tốt hơn.

Chỉ có nông thôn là tốt, ở phía trước là vùng đất rộng lớn, còn có nước sông trong suốt, thật sự rất đẹp.

Tô Nhiên nhú đôi lông mày thanh tú lại, nông thôn, phải giữ gìn cảnh sắc tự nhiên của nông thôn, sống trong một môi trường nguyên sinh, là ước muốn của hàng nghìn người ~~

Hít thở không khí mát mẻ ~~ nghe tiếng chim hót giòn tan ~~ hương thơm của cây xanh, đồng ruộng ~~ thật tốt ~

Tô Nhiên nở nụ cười mơ màng, từng bước tiến về phía trước.

"Bà nội, tể tự ** đã chuẩn bị xong chưa ~~" Giọng nói Tô Nhiên tròn bóng, nheo mắt lại thành một đường cong, ha ha, có bà nội thật là tốt.

(**) Tể tự : còn được hiểu là lễ cúng bái, thờ cúng nói chung

"Được rồi, được rồi, sắp xong rồi." Một người phụ nữ mặt mũi hiền lành, đầu bà có chút hoa râu, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, tinh thần phấn

chấn, giọng nói dịu dàng, khiến cho Tô Nhiên vừa nghe, đôi mắt cũng hơi ướt ướt.

Dĩ nhiên sảnh chính đã được quét dọn sạch sẽ, đúng giờ bà nội đặt một cặp nến đỏ trước bàn cúng tế đầu.

Trên bàn đầy đủ mâm đựng các loại trái cây, một nồi lớn sơn màu đỏ, để năm loại thịt động vật, theo thứ tự là thịt heo, thịt gà vịt ngỗng, còn có thịt cá, chiếc đĩa sơn màu đỏ được cắm vào phía trên thịt heo, gà vịt ngỗng thì bày thành bộ dáng bái thiên địa, đầu hướng về phía Phúc Thần. Đuôi cá chép thì dùng sợi dây đỏ xuyên qua treo ngược lên một cái giá sắt, dùng giấy dán vào mắt.

Người bạn nhỏ Tô Vinh Hoa, đã 4 tuổi rồi, bộ dáng, lông mày thanh tú, da thịt trắng nõn, rất đáng yêu, bây giờ đang tò mò nhìn cảnh này, chớp đôi mắt đen láy, bèn rón lỏi kéo bà nội hỏi mười vạn câu hỏi vì sao!

"Bà nội, những thứ này là cái gì thế, sao lại bày thành những bộ dáng này?"

Trong tay bà nội cầm một cái chảo bỏ hoang, bên trong đầy giấy màu vàng, sau đó vừa cười vừa giải thích: "Cái này, gọi là lễ cầu may, cúng đường, cái giá đỡ chúng ta gọi là Long Môn, treo dây đỏ cho cá, chính là cá chép hóa rồng ***."

(***) Tích xưa kể rằng: 'Vào một năm nọ, nạn hạn hán hoành hành vì số Rồng quá ít, không đủ làm mưa điều hòa cho cả nhân gian. Ngọc Hoàng thượng đế liền tổ chức một cuộc "thi Rồng" nhằm tuyển chọn các con vật đủ khả năng, phẩm chất hóa Rồng cứu nhân độ thế. Khi chiếu Trời ban xuống, vua Thủy Tề loan báo cho tất cả các cư dân dưới nước tham gia vào cuộc thi. Cuộc thi có ba kì. Mỗi kì vượt qua một đợt sóng. Con vật nào đủ sức đủ tài, vượt được cả ba đợt sóng thì mới được hóa Rồng. Trong một tháng trời, đại diện của bao nhiêu loài thủy tộc đến thi đều bị loại cả vì

không con nào vượt được cả ba đợt sóng. Sau có cá rô nhảy qua được một đợt nhưng cũng bị rơi ngay. Rồi đến tôm nhảy qua được hai đợt, ruột- gan- vảy- vảy- râu- đuôi đã gần hóa rồng, nhưng đến lượt thứ ba vì sức đã đuối nên bị ngã xuống khiến lưng còng lại đến tận ngày nay. Đến lượt cá chép vào thì gió thổi ào ào mây kéo âm trời. Chép ta vượt luôn một hồi qua ba đợt sóng và lọt vào cửa Vũ Môn. Khi đó cá chép được hóa thân vảy- đuôi- râu- sừng mọc ra, vóc dáng bỗng trở nên oai linh, giống hệt thần Rồng. Sau khi hóa rồng, cá chép phun nước làm gió táp mưa sa, cứu độ muôn loài thoát khỏi hạn hán, làm cho sự sống hồi sinh.

"Á, là như vậy sao! Vậy bây giờ lạy Bồ Tát là cái gì?" Người bạn nhỏ Tô Vinh Hoa tiếp tục hỏi.

"Bái trời, Bồ Tát, có rất nhiều rất nhiều, không thể nói được!" Bà nội dọn dẹp tất cả thỏa đáng, sau đó bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh: "Tô Nhiên, ba con đâu?"

Tô Nhiên bày ra dáng vẻ bất đắc dĩ, nhướng lông mày lên, đôi môi đỏ mọng mím lại: "Ba lại bị bà ngoại gọi đi làm việc!"

Bà nội nhìn Tô Nhiên bày ra mặt quỷ, cười ha hả: "Con đó, đứa nhỏ này, cũng sắp trở thành cô gái 18 tuổi rồi, còn làm mặt quỷ nữa? !"

Người bạn nhỏ Tô Vinh Hoa thấy bà nội và chị đều không để ý đến mình, đôi mắt đen nhỏ lập tức phát sáng, ngẩng đầu lên nói: "Ba trở lại mới có hai ngày, bà ngoại đã kêu ông sửa đèn điện, dùi vò rượu, giết gà giết vịt, hôm nay lại bắt ba đi sửa cái tủ, ba không phải là thợ mộc, ba nhỏ mới phải, vậy mà lại bắt ba đi, ba cũng sẽ mệt mỏi mà."

Nói xong, còn rất tức giận dùng sức đập cái bàn.

Bạn trai nhỏ này thật là bạo lực, đây là yếu tố lớn lên sẽ trở nên bạo lực.

Tô Nhiên vừa nghe, mặc dù trong lòng rất bất mãn chuyện bà ngoại chỉ điểm ba làm việc, Vinh Hoa nói rất đúng, tại sao lại để cho ba làm mọi thứ, ba nhỏ gần bốn họ hơn mà, cũng đâu đi!

Nhưng mà nói thì nói thế, chỉ có người cha tính khí hiền lành kia đi mà thôi!

Nhưng Vinh Hoa còn nhỏ như vậy, trong lòng có oán khí, rất không tốt khi nó lớn lên.

Cô đi tới, vỗ đầu nhỏ của Vinh Hoa nói: "Bà ngoại là trưởng bối, chúng ta là phận tiểu bối, chăm sóc bà là phải, không phải bà ngoại của rất tốt với em sao?"

Đôi mắt Vinh Hoa đảo một vòng, sau đó cười hắc hắc.

Tô Nhiên trừng cậu nhóc một cái, nhìn thái độ đắc ý của cậu nhóc, cô lại muốn bắt nạt Tiểu Hầu Tử này.

"Dì nhỏ vừa sinh một em trai, nghe lời hơn em nhiều, say này ông bà ngoại không thương em nữa đâu, chỉ thương em trai thôi."

Đôi mắt Vinh Hoa chuyển động, cười hì hì: "Ông bà ngoại, nhất định sẽ thích em hơn em trai."

Tô Nhiên tò mò hỏi: "Tại sao vậy?"

Vinh Hoa non nớt nói: "Bởi vì em trai không đẹp, mặt nhiều nếp nhăn, em xinh đẹp, cho nên ông bà ngoại rất thích em."

Tô Nhiên cười, đứa bé này, lại có thể tự kỷ như vậy, tự cho là đáng dập bản thân mình rất đẹp.

Cô cốc nhẹ vào cái đầu nhỏ của Vinh Hoa, nói: "Học ai mà miệng lưỡi ngọt xớt như vậy hả."

Vinh Hoa giơ cái đấm nhỏ, đánh vào tay Tô Nhiên một cái.

Sau đó tròn mắt trừng cô: "Ăn miếng trả miếng!"

Nói xong như làn khói chạy vào lòng bà nội.

Tô Nhiên bất đắc dĩ, đứa nhỏ này, xem ra đã bị làm hư rồi, tật xấu đánh người này, cần phải sửa lại.

Bà nội ôm Tiểu Hầu Tử, cười ha ha, nhìn Tô nhiên nói: "Nhiên Nhiên, con đi kêu ba trở về đi, chúc phúc cần người đàn ông trong nhà bái tế, nơi này có con gái sẽ bị xui xẻo, không phải là chuyện tốt!"

Tô Nhiên nghe xong, trong lòng rất không thoải mái.

Tập tục của quê hương mà ~~

Tiểu Hầu Tử, dùng mười ngón tay kéo mí mắt của mình xuống, le lưỡi ra, đặc ý làm mặt quỷ nhìn Tô Nhiên.

Tô Nhiên giận dữ, Tiểu Hầu Tử này!

Cầm cây chổi lên, lập tức đuổi theo..

"Tô Vinh Hoa, đừng tưởng rằng em còn nhỏ, chị không dám dạy dỗ em."

"Cứu mạng! Mưa sát em trai nè!"

Tiểu quỷ, học được cũng nhiều từ quá!

Nhìn một màn khôi hài này, Tô Từng vừa lúc trở về, ông nhú mày một cái hỏi, vừa lúc lúc Triệu Xuân đi ra: "Làm sao vậy?"

Triệu Xuân***** trừng mắt nhìn Tô Từng một cái, giọng điệu có chút không tốt: "Cũng bởi vì anh."

(****) Chỗ này bản RAW ghi là Tô Nhiên, nhưng mình thấy Triệu Xuân thì hợp lí hơn.

"Nhưng tôi đâu chọc bợn nó." Vẻ mặt Tô Tường vô tội.

"Hôm nay anh làm gì thế?" Triệu Xuân tiếp tục trừng mắt.

"Buổi sáng mẹ em gọi anh, không phải em cũng ở đây sao." Tô Tường bày ra vẻ mặt "Em không phải là sớm biết sao, còn hỏi anh."

"Lại đi cả ngày, nhớ hôm kia cũng đã đi rồi mà." Bản thân Triệu Xuân, mặc dù là mẹ của cô, nhưng bên này của là chồng bà mà, trong lòng bà cũng vì Tô Tường mà cảm thấy oan ức.

"Ừ." Tô Tường thật thà gật đầu một cái, đây không phải là sự thật sao?

"Ba còn ra ngoài, ba mới trở về có 3 ngày, cũng đến nhà ngoại hết 3 ngày!" Tô Nhiên nóng nảy, đôi mắt trừng to hơn cả bánh rán.

"Ba, ba không phải là tình nguyện viên, bà ngoại cũng không phải là Từ Hi thái hậu *****, coi ba là thái giám, kêu đến thì đến." Tô Vinh Hoa ở trong lòng Tô Tường, dùng từ ngữ để diễn tả cảm xúc của mình.

(*****) Từ Hi thái hậu: còn được gọi là Hiếu Khâm Hiến hoàng hậu một phi tần của Thanh Văn Tông Hàm Phong, sinh mẫu của Thanh Mục Tông Đồng Trị. Bà trở thành Hoàng thái hậu nhiếp chính thực tế của triều đình nhà Thanh qua hai Triều đại Đồng Trị và Thanh Đức Tông Quang Tự. Theo đó, bà đã nắm đại quyền nhà Thanh trong vòng 47 năm từ năm 1861 tới tận khi qua đời năm 1908. Từ Hi Thái hậu cùng với Võ Tắc Thiên được xem là hai người phụ nữ nắm quyền lực cao nhất của đế quốc Trung Hoa trong một thời gian dài.

"Ha!" Triệu Xuân và Tô Nhiên, nghe Tiểu Hầu Tử trích lời kinh điển, thì cười lên.

Từ Hi thái hậu? Thái giám?

Tiểu Hầu Tử, cậu thật là tài tình.

"Khì ~~" Tô Tường thở ra một hơi lạnh, có chút tức giận quay đầu nhìn Tiểu Hầu Tử.

Dù sao Tiểu Hầu Tử vẫn còn nhỏ, hiếm khi nhìn thấy ba mình tức giận, hơi bị sốc: "Chẳng lẽ là cung nữ sao?"

Điều này thật buồn cười?

Cuối cùng Tô Nhiên nhin không được, bật cười: "Tiểu Hầu Tử, ha ha, chị cho em biết, thái giám, nó không thuộc phạm vi của nam cũng chẳng phải của nữ, thật ra nó chính là gay đó!"

Tô Tường càng trừng mắt!

"Tô Nhiên, con nói người nào?"

Ở bên cạnh hét lên.

Tô Vinh Hoa tò mò tiếp tục đóng vai Bảo Bảo ***** tò mò: "Chị à, gay là gì thế?"

(*****) Ý của câu này chỉ Tô Vinh Hoa đóng vai của một đứa bé - trẻ con thường tò mò nhiều thứ.

"Gay chính là,~~" Tô Nhiên cười đến đau sốc hông, cô từ từ thu tay lại, sau đó bước đi nhẹ nhàng, ha ha, nơi này không nên ở lâu ~ đi thôi ~ ~

"Chính là không phải nam cũng chẳng phải nữ ~~ ha ha~~" Lời vừa nói ra khỏi miệng, Tô Nhiên đã chạy tới sau lưng bà nội, còn Tô Tường cuối cùng cũng bộc phát rồi.

"Triệu Xuân bà xem đi, bà sinh ra một kẻ dở hơi rồi nè!" Người hiền hậu khi đối mặt với vấn đề bất lực cũng sẽ biến thành một con hổ hung mãnh.

Tô Tường đứng bên nhìn Triệu Xuân đang mỉm cười dịu dàng, bà xã, tối nay em sẽ phải trả hết khoản nợ con cái cho anh!

Triệu Xuân chỉ cảm thấy lạnh cả người!

Bà nội đứng một bên nhìn đôi kia cãi nhau âm ỉ, trên khuôn mặt già nua xuất hiện nét cười, ngọt ngào như bông hoa.

Lần đầu tiên, bà nhìn thấy đứa con lớn của mình có tính khí như vậy, trước kia nó là một người hiền lành, căn nhà ấm áp này đã thay đổi nó.

Sau này bà tin tưởng, cả gia đình này, sẽ ngày càng tốt, không không, bây giờ gia đình này cũng đã vô cùng tốt rồi.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đã Sớm Muốn Ăn Em

Đêm khuya vắng người, ba Tô mẹ Tô còn có Tiểu Hầu Tử, quả thật không chịu được cơn buồn ngủ, không đợi được đến nửa đêm xem pháo hoa, đã sớm đi ngủ một lát.

Trên ban công tầng 2, Tô Nhiên nhìn ánh trăng mờ lung trên bầu trời.

Mặc áo khoác lông kín mít, hít mũi chờ Tần Trạch.

Thật là giày vò mà! Buổi tối lạnh như thế, lại phải chờ gặp người con trai đó, Tô Nhiên lạnh đến mức hắt hơi thật to một cái, thật là tức chết cô mà, bị người con trai này mạnh mẽ ăn được, chỉ vì một tin nhắn của anh.

"Buổi tối, trên ban công nhà em chờ anh."

Sau đó, cô giống như một đũa ngốc, ở chỗ này chờ anh, đã chờ đến 1 tiếng đồng hồ rồi, mà anh ấy vẫn chưa tới!

Đêm 30, không có ánh trăng, màn đêm rất đậm, chỉ mấy ngôi sao nhỏ.

Ban công này là loại ngoài trời, gió Bắc bị hai bên tường chặn lại không ít, nhưng vẫn có gió thổi vào.

Tô Nhiên càng không ngừng giậm chân.

"Mặc vào." Giọng nói khàn khàn truyền tới từ phía trên, áo khoác thật dày giống như lời nói, rơi xuống vai Tô Nhiên.

Tô Nhiên giận dỗi: "Chịu đến rồi hả."

Trong bóng đêm người con trai ấy cười nhẹ, nụ cười này làm cho gương mặt kiên cường của anh trở nên dịu dàng.

"Người yêu của anh còn ở đây, làm sao mà anh không chịu đến chứ." Khóe miệng người con trai nở nụ cười xấu xa, tay anh khẽ chống cả người ngồi xuống ban công bên cạnh.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch, tỉ mỉ nghiên cứu, chặc chặc, người đáng đáp người con trai này ngày càng có phong cách hơn rồi, nhưng mà cũng càng đen đi!LQĐ

"Không phải nói cùng nhau xem pháo hoa lúc giao thừa sắp? Cũng đã 12 giờ đêm, thiếu chút nữa đã không kịp rồi." Tô Nhiên hất đầu, mất hứng.

Người con trai đưa ngón tay vén sợi tóc rơi trên trán Tô Nhiên, đôi mắt có màu giống như một vò rượu đậm đà.

"Tới sớm, không bằng đúng lúc, để cho em cho lâu, thì tình cảm của em đối với anh mới lên men vừa đúng chứ." Tần Trạch nói, mang theo vẻ nho nhã, làm cho Tô Nhiên rất hoài nghi.

"Tần Trạch, trường quân đội các anh, còn rèn luyện các anh tác phẩm văn cổ đúng không, ba năm nữa, chắc anh sẽ biến thành một thư sinh cổ đại."

Tần Trạch nắm một sợi tóc của Tô Nhiên.

Tô Nhiên đau che đầu lại: "Tần Trạch, anh làm gì thế!"

Tần Trạch nhìn dáng vẻ đau đớn mà tóm chặt của Tô Nhiên, cuối cùng trong lòng cũng thoải mái: "Tiểu yêu tinh, anh vừa mới ngồi xe lửa trở về,

ngay cả cơm tất niên cũng không ăn, chạy tới thăm em trước tiên, làm cho em đau một chút, anh mới cười được!"

Tô Nhiên vừa nghe, trong lòng ấm áp, nhưng mà trên mặt chỉ có vẻ hung dữ: "Ngay từ đầu anh đã cười không ngừng rồi!"

Ngón tay Tần Trạch mạnh mẽ đột nhiên nâng cằm Tô Nhiên lên, ánh mắt anh buông xuống, đôi mắt như có ánh trăng thấp sáng, trong náy mắt, người con trai kiên cường này, dường như trở nên yếu mị.

Tô Nhiên không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Tần Trạch nhà cô, thật là càng ngày càng hấp dẫn mà, lúc anh ngây ngô, ngu ngốc một cách đáng yêu, cho dù bắt nạt cô, nhìn trên người anh, cô cũng sẽ không có cảm giác, cho tới bây giờ, nhìn ánh mắt vô hồn của anh, trái tim của cô không khó kiềm chế mà nhảy lên.

Bàn tay khác của Tần Trạch, cầm chặt tayddLQĐ Tô Nhiên.

Anh nhìn chăm chăm Tô Nhiên, si ngốc nhìn.

Gió lạnh thổi tới, thổi đến đầu căng thẳng của Tô Nhiên, khiến cô tỉnh lại, mặt cô hồng lên, giọng điệu cứng rắn: "Nhìn gì thế, cũng không phải là chưa từng thấy qua."

Da mặt Tần Trạch rất dày, vô lại nói: "Anh chính là thích xem đó, chẳng lẽ không được sao?"

Nhìn lông mày Tần Trạch vốn rất đẹp rồi mà còn cao nữa chứ, Tô Nhiên đỏ mặt, tim đập dồn dập, khóe miệng theo thói quen miễn cưỡng: "Được chứ, sao lại không được."

"Không thích anh nhìn em sao?" Lông mày Tần Trạch nhẹ nhàng nhíu lại, giống như có chút tức giận.

"Làm sao không, em thật sự thích vô cùng." Tô Nhiên nói nhỏ, trên thế giới này, em dám cam đoan không có người nào thích anh hơn em.

"Thật sự?" Người con trai, nheo đôi mắt tuần tú lại, vẫn có chút không tin.

"Đương nhiên là thật rồi!" Tô Nhiên phồng má lên.

"Vây hôn anh một cái, anh sẽ tin." Mặt Tần Trạch nghiêm túc, lại bắt đầu vô lại, nhưng vẫn nhìn rất đẹp, lông mày cao kia, đôi môi tự tin đỏ hồng kia, ánh mắt thâm thúy kia.

Người này cũng tạo thành đòn tấn công trí mạng đối với Tô Nhiên.

Tô Nhiên rất đáng thất vọng đầu hàng, cô không hề có sức chốngd,d,LQD cự với Tần Trạch.

"Hôn chỗ nào thế?"

"Em nói thử xem?"

Gương mặt mạnh mẽ cứng rắn của Tần Trạch, lại chu môi ra?

Tô Nhiên cười lớn.

"Em nói anh nè, cũng đã già rồi, có buồn nôn hay không, mà còn học con nít chu môi hả?"

Tần Trạch không để ý lắm, bây giờ mặt anh ngày càng dày rồi, phát triển theo hướng nội tâm đen tối.

"Bộ luật của nhân dân Trung Hoa quy định, nam từ 20 tuổi, không phải là không cho chu môi, bây giờ anh không ngừng chu môi, đợi đến anh 40 tuổi, 50 tuổi, 60 tuổi, đến tóc trắng xóa, lúc mặt đầy nếp nhăn, anh vẫn còn chu môi cho em xem."

Tần Trạch chỉ vào môi mình, ý bảo Tô Nhiên mau lên.

Trong lòng Tô Nhiên ấm áp vui vẻ, mái tóc trắng xóa, mặt đầy nếp nhăn, làm người ta thật mong đợi mà~

"VẬY em hôn đây." Tô Nhiên nhanh chóng nhón người lên, chạm môi vào.

Chụt ~~ Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Tần Trạch cau mày: "Không tính, quá ngắn!"

"CÓ hôn là may rồi, còn dám kì kèo mặc cả với em hả ~~! Tô Nhiên tranh cãi.

Tần Trạch dùng ánh mắt điên cuồng của anh nhìn Tô Nhiên.

"Tô Nhiên."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An
www.dtv-ebook.com

Chương 49.2

Tô Nhiên lập tức yên lặng.

Ô ô, chỉ cần một ánh mắt của anh cộng thêm kêu tên của cô một tiếng!

Lòng cô lập tức hóa thành một vũng nước, không còn tức giận được nữa.

"Tần Trạch, sau này đừng kêu tên!" Bằng không phòng tuyến của em sẽ sụp đổ.

Đôi mắt Tần Trạch sáng ngời, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

"Chẳng lẽ gọi là vợ yêu nhỏ sao?"

"Tâm thường" Le lưỡi, ghê tởm ~~ tròng mắt!

"Cô bé ngoan?"

"Tệ!" Giậm chân, phất tay ~~ tròng mắt hơn nữa, mạnh mẽ tròng mắt!

"Cô bé đáng yêu?"

Em tròng, em tròng, em tròng tròng tròng!

Dường như tròng mắt quá nhiều, đôi mắt cô bắt đầu rút gân rồi.

Cô chán nản than thở, trời ơi, trẻ con không thể dạy mà.

"Vậy xin hỏi bạn học Tô Nhiên thân ái, ngài có cao kiến gì không?" Tần Trạch nhìn đáng vẻ "Anh không thể cứu được" của Tô Nhiên, bộ đáng đáng yêu, nhúu mày lên....

"Anh không thể mượn tên em để phát huy khả năng tưởng tượng vô hạn của mình sao?" Thật là hận sắt không chịu cứng rắn mà.

"Bạn học Tô Nhiên thân ái, tế bào não của anh luôn không đủ dùng, nếu không em cũng sẽ không trừng mắt, không phải sao?" Tần Trạch vô tội nháy mắt mấy cái.

"Anh NND*, đừng giả bộ CJ** cho bà." Tô Nhiên tức giận.

(*) NND: có nghĩa là bà nội mi

(**) CJ: có nghĩa là thuần khiết, ngây thơ,... ý câu này là Tô Nhiên chửi Tần Trạch đừng có giả bộ ngây thơ.

Tần Trạch càng vô tội: "Bạn học Tô Nhiên, bạn nói gì đó?d,đ,L,Q,Đôn Bạn có thể phiên dịch giúp tôi không?"

Tức giận, tức giận, sẽ khiến ngu ngốc nhiều hơn.

"Anh - đi - chết - đi!" Tô Nhiên tức giận rống từng chữ.

Tần Trạch nhếch miệng cười: "Vậy như em mong muốn!"

Vừa dứt lời, Tần Trạch chặn môi Tô Nhiên lại, hôn thật thô bạo.

Tay anh dò vào trong quần áo Tô Nhiên, nhanh như tia chớp, tay anh trung thực phản ánh ý nghĩ của anh, anh rất đói khát rồi.

Áo khoác ngoài rơi xuống, tựa như tấm mềm trải giường cho hai người.

Hai người lăn xuống một góc, ba mặt tường chặn gió thổi đến, khiến hai người chìm đắm trong dục vọng nam nữ, quên đi lạnh lẽo.

Trên bầu trời những ngôi sao nhấp nháy, đèn nhà hàng xóm sáng trưng, thỉnh thoảng vẫn còn vài tiếng nói nho nhỏ, trong đêm vắng vẻ như vậy mơ hồ có thể nghe được.

Đêm giao thừa, tất cả mọi người đều mong đợi tiếng chuông và pháo hoa nhiều màu sắc cho năm mới.

Mà trên ban công nhà Tô Nhiên, lần này Tần Trạch thật sự quyết tâm.

Tay anh cởi áo ngực của Tô Nhiên ra, hai người điên loạn quấn lấy nhau chặt chẽ.

Khí trời lạnh lẽo, trong lúc đó hai người thật vất vả để da thịt chạm nhau, hai bên đều phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn và sung sướng, nhiệt độ nóng hổi, dựa nhau kích thích, cánh tay không ngừng quấn chặt, bốn chân quấn quít.

Chỉ muốn, chặt một chút, chặt một chút nữa

Tay của Tần Trạch từ từ mò tới trước ngực của Tô Nhiên, lại phát hiện mình đi qua hoàn cảnh khó khăn trùng trùng, chỉ kém một bước nữa, mà tay anh vẫn còn bị mắc kẹt.

Trong mắt anh hiện lên vẻ chán nản, thâm mắng trong miệng: "Cái áo lông chết tiệt này!"

Tô Nhiên bị đặt dưới thân Tần Trạch, d,đ,L,Q,Đ nhìn thấy kích thích bị gián đoạn, vui vẻ, nở nụ cười: "Em sợ lạnh!"

"Chết tiệt!" Tần Trạch lại thâm mắng một tiếng, cuối cùng tay anh cũng phá được phòng tuyến cuối cùng.

Bàn tay thô ráp sờ lên làn da trắng mịn, thú tính trong mắt Tần Trạch ngày càng rõ ràng.

Anh tới gần Tô Nhiên, đưa lưỡi liếm cổ Tô Nhiên, khiến cho Tô Nhiên run rẩy.

"Tiểu yêu tinh, em làm cho anh phải chờ 6 năm!"

Tô Nhiên khẽ cười, Tần Trạch, em chờ anh cả đời rồi.

Từ từ để tay lên, đụng phải ngọn núi nhỏ của Tô Nhiên, vẻ mặt Tô Nhiên đỏ bừng, nín thở chờ đợi, Tần Trạch thấy lòng mình ngứa ngáy chuẩn bị sờ lên đỉnh quả anh đào.

Gần, gần.

Ngay khi Tô Nhiên nghĩ Tần Trạch sẽ chạm tay tới đỉnh, thân thể của cô ngày càng nóng lên, lúc nhịn không được phát ra tiếng rên rĩ.

"Đùng ——" "Đùng ——"

Tiếng pháo hoa vang liên tiếp.

Tô Nhiên và Tần Trạch giật mình một cái, bầu không khí tốt đẹp bị cắt đứt lần thứ hai.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch.

Tần Trạch bất đắc dĩ nhìn trời.

Tô Nhiên cười ha hả: "Ngày hôm nay không thích hợp để sinh hoạt vợ chồng rồi!"

Tần Trạch ngẩng đầu, run rẩy đánh lên đầu Tô Nhiên: "Muốn ăn em, vẫn còn hơi sớm."

Anh kéo Tô Nhiên qua, miễn cưỡng dựa vào tường trên sân thượng, Tô Nhiên mềm nhũn vùi vào lòng Tần Trạch.

Pháo hoa nổ rộ đủ màu sắc, chiếu sáng người và cửa nẻo phía dưới.

Gió lạnh tiếp tục thổi.

Giọng nói khàn khàn, Tô Nhiên trêu đùa: "Ngày mai, xem ra chúng ta cùng nhau bị cảm rồi ~~"

"Không sao." Tần cố sức ôm sát Tô Nhiên, âm áp nói.

"Tần Trạch, anh tin chúng ta sẽ hạnh phúc sao?"

"Đứa ngốc, nhất định chúng ta sẽ đầu bạc răng long."

"Được, Tần Trạch, nếu như có một ngày, anh nghĩ rằng em chắc chắn phải chết đi, phải nhớ để tâm thấy rõ rằng, em mãi mãi bên cạnh anh."

Tần Trạch quay đầu, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Tô Nhiên.

Gật đầu.

"Ừ."

Mười ngón tay đan xen vào nhau, trong lòng Tô Nhiên trăm hoa đua nở.

Tần Trạch có chút chú ý về câu nói kia của Tô Nhiên!

Anh nhìn pháo hoa, càng ôm chặt Tô Nhiên nhiều hơn, ôm thật chặt.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cảm Mạo, Chuyện Lý Thú, Thăm Bệnh Lẫn Nhau . . .

Ngày thứ hai, quả nhiên Tô Nhiên bị cảm,

Còn sốt cao, cả ngày đều buồn ngủ, cả người mệt mỏi.

Triệu Xuân nhìn khuôn mặt nóng đỏ hồng của Tô Nhiên oán giận: "Hôm qua xem pháo hoa, làm cho cảm lạnh! Con không xem nhiệt độ một chút nào sao, dưới 5 độ, còn ở trên ban công chờ, con đó, cũng lớn như vậy rồi, không chịu chăm sóc bản thân."

Tô Nhiên yếu ớt cười: "Mẹ ~~"

"Được rồi, mẹ biết con chê mẹ dài dòng, 38 độ 2, có chút cao, uống thuốc, rồi ngủ một giấc, đổ mồ hôi, con sẽ thoải mái hơn."

Triệu Xuân siết chặt chăn cho Tô Nhiên, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Thấy mẹ đi ra ngoài, ý thức Tô Nhiên dần đi xa.

Cả người vô tri vô giác, ngủ rồi thức, hình như cô nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa cộc cộc.

Tô Nhiên mở nửa mắt, quan sát căn phòng một vòng.

"Cốc cốc." Âm thanh lại truyền tới.

Mơ hồ có bóng người, xuất hiện trước cửa sổ.

Tô Nhiên chớp mắt, bóng người vẫn là mơ hồ như vậy.

Mệt quá, Tô Nhiên chỉ cảm thấy mí mắt thật nặng, thật nặng, cô trở mình, lại ngủ.

Tần Trạch ngoài cửa sổ, nhìn người trong chăn, bất đắc dĩ nhếch môi: "Cô gái ngốc này."

Anh lấy ra một sợi dây thép mỏng, đút vào lỗ khóa cửa ở ban công, xoay mấy cái.

"Cạch." Cửa mở.

Mang theo chút gió lạnh, Tần Trạch chui vào căn phòng của Tô Nhiên.

Anh ngồi bên giường Tô Nhiên, cúi đầu.

Trán của anh đụng vào trán Tô Nhiên.

Hơi thở nóng hổi của Tô Nhiên, rơi trên gương mặt lạnh lẽo của Tần Trạch.

Lông mi thanh tú nhả lại: "Thật là nóng mà."

Nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Tô Nhiên, hơi mở ra, thở nhanh, môi khô khốc.

Đôi mắt Tần Trạch trầm xuống, đột nhiên anh cúi đầu, cắn nuốt môi Tô Nhiên. Đầu lưỡi tinh tế liếm cánh môi Tô Nhiên, trong lòng miêu tả bộ dáng của nó, ánh mắt anh rũ xuống, vừa vịn có thể đưa cả gương mặt Tô Nhiên vào tầm mắt.

Nhìn mê mẩn.

Cánh tay, từ từ sờ qua tóc Tô Nhiên.

Đầu lưỡi cạy cánh môi, hàm răng Tô Nhiên, dịu dàng quăn lấy đầu lưỡi nóng hổi của Tô Nhiên.

Đôi môi đỏ của anh hơi co lại, từ từ hút nước bọt trong miệng Tô Nhiên, nắm lỗ tai Tô Nhiên, ngón tay cứ nhiều lần cọ sát trên vành tai xinh xắn của Tô Nhiên.

Tô Nhiên đang ngủ mê man, cảm thấy thân thể ngày càng nóng, hô hấp ngày càng nhanh thêm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ ửng, trên trán chảy vài giọt mồ hôi. Cô khó chịu nhíu mày lại, thân thể đang bị Tần Trạch đè áp đã giãy dụa trong chăn.

Tần Trạch hung hăng gặm cắn môi Tô Nhiên, vừa cắn vừa gặm nhẹ trên môi cô: "Đừng nhúc nhích!"

Tô Nhiên bị trấn áp lại, ngoan ngoãn không động đậy nữa.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Tần Trạch cũng giống như một con cọp ăn no nê, ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn thân thể hồng nhuận mềm mại của cô, gật đầu.

"Xem ra hiệu quả trị liệu không tệ!"

Ngón trỏ và ngón giữa anh co lại, búng vào trên trán Tô Nhiên, nghe tiếng kêu thanh thúy.

Cười, cúi người nói nhỏ bên tai Tô Nhiên: "Anh vì em hi sinh lớn như vậy, em cũng phải khỏe nhanh hơn một chút, nếu không anh đánh cái mông nhỏ của em đó!"

Nói xong lại dùng sức búng vào trán Tô Nhiên một chút.

Nhìn Tô Nhiên nhú mày, anh cười thoải mái, đóng cửa sân thượng, nhảy xuống sân thượng, thông thả nghênh ngang mà rời khỏi.

Đợi lúc Tô Nhiên hoàn toàn tỉnh lại, đã là trời sáng ngày hôm sau.

Duỗi người một cái, oa oa ~~ thể chất mình thật là tốt mà!

Hôm qua còn nóng gần chết, hôm nay đã hoàn toàn bình phục, ha ha!

Cô vui vẻ xuống lầu, ăn một chén cháo thật to, vuốt cái bụng to tròn, và lên tiếng chào ngày giữa thật tốt lành.

Bệnh nặng mới khỏi, tất nhiên tâm tình vẫn đặc biệt hơn.

Chớ đừng nói chi là, bây giờ còn là qua năm mới một thời gian rồi.

Cho nên gửi tin nhắn cho Tần Trạch.

"Em hết cảm rồi, (*^__^*)" "

Đợi hơn nửa ngày, Tần Trạch cũng không trả lời.

Tô Nhiên cũng không thèm để ý, mãi cho đến mặt trời lặn phía tây, cuối cùng Tô Nhiên không nhẫn nại được, gọi điện thoại cho Tần Trạch.

Sau khi điện thoại vang lên lần thứ N, cuối cùng Tần Trạch cũng nhận.

"Sao thế?" Giọng mũi nghẹt truyền đến.

Tô Nhiên kinh ngạc: "Tần Trạch, anh cũng bị bệnh?"

"Ừ." Ngắn gọn mà lười biếng cực độ trả lời.

Tô Nhiên lo lắng: "Nghiêm trọng không? Phát sốt? Uống thuốc chưa? Ba mẹ anh có ở nhà không? Ăn cái gì chưa hả?" Diễn đàn Lê Quý Đôn

Các câu hỏi cứ liên tiếp câu trước.

Tiếng cười khàn khàn của Tần Trạch truyền đến: "Không nên hỏi nhiều vấn đề như thế?"

Tô Nhiên ở đầu dây điện thoại này trừng mắt: "Trả lời nhanh lên một chút!"

"Ba mẹ anh đi làm khách rồi."

"Chưa ăn cơm? Như vậy sao được, đợi lát nữa em đến nhà anh." Tô Nhiên tự mình quyết định.

"Ai, em biết nhà anh ở nhà nào sao?" Tần Trạch nằm trên giường, nhắm mắt lại, tưởng tượng vẻ mặt của Tô Nhiên ở đầu dây bên kia, tâm tình tốt cực kỳ.

"Biết mà, được rồi, cứ như vậy đi, anh nghỉ ngơi thật tốt cho em. Thân thể anh khỏe mạnh như vậy cũng bị cảm mạo, thật là... Tút tut _____"

Tần Trạch cầm điện thoại, mỉm cười.

Anh cảm mạo, nhưng mà anh tình nguyện bị em lây bệnh.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cảm Mạo, Chuyện Lý Thú, Thăm Bệnh Lẫn Nhau (2)

Lúc ăn cơm tối xong, chờ ba Tô mẹ Tô lên lầu, Tô Nhiên vui mình trong bếp, khéo miệng mang theo nụ cười ngọt ngào.

Sau này làm một bà nội trợ, kỳ thực cũng không tồi, ha ha.

Tô Nhiên nấu cháo thịt gà nấm hương, trong miệng còn lẩm bẩm bài hát 《 Sứ Thanh Hoa 》 *:Trời còn vườn sắc xanh đợi mưa phùn nhanh đến
~~ như ta mãi chờ nàng

"

Tô Nhiên mặc một bộ áo lông thật dày, còn có khăn quàng cổ thật dày, vừa rình xem ánh đèn trong cửa sổ phòng ba mẹ, vừa lén lút mở cửa sắt ra, cất cháo gà xong, cỡi xe đạp, mãi đến khi không nhìn thấy sân nhà mình, mới thở phào một hơi thở.

Ban đêm trốn cha mẹ ra khỏi nhà, đây là lần đầu tiên đó!

Tim đập thật mạnh.

Nghĩ đến, một chút nữa là có thể thấy Tần Trạch, tim Tô Nhiên đập càng mạnh hơn.

Đi đến nhà anh...!

Thật ra nhà Tô Nhiên và Tần Trạch cũng không xa, đều là người cùng trấn.

Đạp xe khoảng nửa tiếng đồng hồ, Tô Nhiên đã đến trước nhà cũ nát của Tần Trạch.

Cô đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa, cạch, mở ra.

Có chút run rẩy.

Có một đôi dép mới tinh, dép mềm mại đặt ở cửa.

Trong lòng Tô Nhiên như có dòng cảm động nhàn nhạt chảy qua.

Anh, suy nghĩ thật chu đáo mà.

Chỉ có điều...

Tô Nhiên cúi đầu nhìn nồi canh gà của mình, khẽ nhú mào.

Đến nhà anh, tim vẫn có chút đập rộn lên!

Tô Nhiên bước chầm chậm thông thả đi vào nhà anh, dọc đường đi còn tinh tế thưởng thức căn nhà cũ thú vị này.

Bất luận là đi chậm bao nhiêu, tán thưởng tỉ mỉ cỡ nào, cuối cùng Tô Nhiên vẫn đứng trước phòng của Tần Trạch.

Đưa tay, vừa muốn gõ cửa, lại phát hiện, căn bản cửa phòng không có đóng.

Tô Nhiên nuốt ngụm nước miếng, Tần Trạch, đối với việc cô đến, rõ ràng là mưu đồ đã lâu!

Đi vào, cố lấy dũng khí lớn nhất, nhìn về phía chiếc giường, miệng mở ra, vừa định nói: "Em đến rồi."

Lại phát hiện trong phòng lại không có người!

Cô thở dài một hơi thật to,, vỗ ngực một cái, ô ô, sao cô luôn cảm thấy, bản thân mình đến nhà anh, là một sai lầm, căn bản là đưa dê dê vào miệng cạp mà!

"Phong cảnh nhà anh rất tốt, nghiên cứu hơn nửa giờ, chắc có nhiều kết quả, nói cho anh nghe một chút đi." Giọng nam khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ ngệt mũi, nghe xong toàn thân Tô Nhiên đều tê dại.

Cô quay đầu lại.

Mới phát hiện, cả người Tần Trạch mặc áo bông màu trắng rộng thùng thình, mệt mỏi ngồi ở cửa, màu đen tóc bởi vì mồ hôi hình như có chút ẩm ướt.

Đôi mắt đen có chút mơ màng như thế, cả người anh ở chỗ đến, giống như một con mèo con trêu chọc lòng người, nguy hiểm nhưng lại phon tình.

Thì ra, khi con cạp ngã bệnh, thì sẽ biến thành con mèo mê hoặc lòng người!

Tô Nhiên ngơ ngác nhìn Tần Trạch, nghĩ thầm, quả thật cô sợ, không phải là cô bị ăn, mà là sợ bản thân mình nhất thời không khống chế được, trái lại bắt anh phải cho cô ăn.

"Cái này, cái kia... đưa cháo cho anh, em hâm đã lâu rồi." Tô Nhiên nói lấp một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được những lời khác cho đề tài, ngẩng mặt lên, chỉ cháo của mình.

"À." Tần Trạch ngoắc Tô Nhiên, "Anh không nhúc nhích được, em tới

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Bác Sĩ Thú Y, Tiểu Thí Ngưu Dao *...

Tết âm lịch từ từ, rồi cũng đi qua.

Tô Nhiên và Tần Trạch dự định lợi dụng vài ngày cuối của tết âm lịch, hẹn hò thật tốt một lần..

Ngày xuân hoà thuận vui vẻ, bên cạnh còn có một người con trai đẹp làm bạn, thật là cảnh đẹp mà!

Hai người đi trên con đường nhỏ ở nông thôn.

Đột nhiên phát hiện, nông trại phía trước, phát ra tiếng khóc, tiếng mắng, âm thanh cầu xin, trộn lẫn thành một mảnh.

"Làm sao thế?"

"Hình như là chú chó vàng nhà bà Lý, đã xảy ra chuyện! !"

"Ai, thật là điềm xấu, tối hôm qua ổ chó sụp, đè xuống chân chó vàng, mời bác sĩ thú y đến xem, cũng không có biện pháp thỏa đáng, thật là buồn chết người mà!"

"Bà Lý, bà là người già cô độc, chỉ có con chó vàng này làm bạn, nếu như con chó vàng này ra đi, e rằng bà cũng chẳng sống được bao lâu. . ."

Tô Nhiên nghe đến đó, nắm tay xiết chặt.

Chó vàng nhà bà Lý, chẳng phải là chồng của bà tặng bà?"

Tần Trạch nhếch đôi môi tuần tú lên, vỗ đầu Tô Nhiên: "Muốn làm gì, thì thử xem sao."

Trong mắt anh tràn đầy tin tưởng

Tô Nhiên nuốt ngụm nước miếng, cô đã xem qua sách nhiều năm, đã thuận lợi thí nghiệm trên con người, đến trung học, trùng hợp gặp chó mèo bị thương lưu lạc, cô cũng đã động dao phẫu thuật, chỉ là lúc này dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, mà cứu con chó!

Lỡ như thất bại, con chó chết trước mắt cô, còn những lời đồn đại xung quanh, cô phải đối mặt với sự chỉ trích của người khác, còn có thể sống được không?

Cô do dự!

Tần Trạch cúi đầu, dùng đầu của mình hung hăng đụng Tô Nhiên một chút.

"Ai u!" Tô Nhiên đau kêu lên, neho mắt, trừng Tần Trạch.

Tần Trạch giúp Tô Nhiên xoa cái trán bị đụng đến đỏ nói: "Đứa ngốc, lẽ nào em muốn nhìn nó chết sao?"

Đúng vậy!

Cô đang do dự cái gì thế! Lo lắng cái gì thế! Chỉ cần cô đảm bảo chó vàng không chết, không được sao?

Vì vậy, cô quyết định thật nhanh, đẩy đoàn người ra, đi vào.

"Cho tôi xem một chút."

Giọng nói tràn đầy tự tin.

Cả người Tô Nhiên đỏ rực, đôi mắt đen láy, vẻ mặt kiên nghị tự tin, mái tóc xõa xuống, xoăn tự nhiên, tất cả mọi người bên ngoài vây quanh cô đều sửng sốt.

"Tô Nhiên?" Mọi người nhất trí vây xung quanh.

"Nhưng cô ấy mới là đứa bé cấp ba, có thể biết được cái gì chứ?"

Tiếng chất vấn, tiếng giễu cợt, các loại âm thanh hòa vào cùng một chỗ.

Nhưng tấm lưng Tô Nhiên vẫn thẳng tắp như cũ, ánh mắt kiên định như cũ không gì lung lay được.

Đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt hiền từ của bà Lý, nhìn người con gái sáng chói trước mắt, sau đó quay sang bác sĩ thú ý có mái tóc hơi bạc, đeo đôi kính lão gập đầu một cái.

Bà từ từ đứng lên, khom lưng quay sang Tô Nhiên: "An Tử, phải nhờ con rồi."

Lời nói chân thành tha thiết, lại kính cẩn, đối với Tô Nhiên, một đứa bé 18 tuổi, thì rất đầy đủ tôn kính và tín nhiệm.

Lão bác sĩ thú ý cũng mỉm cười gập đầu với Tô Nhiên

Tô Nhiên quay sang hai người kiện định cười một tiếng: "Con nhất định sẽ không phụ lòng tin tưởng của hai bác đối với con."

Dưới ánh đèn mờ mờ, xung quanh vùng lông mày của Tô Nhiên và lão bác sĩ thú ý đều sâu thẳm.

Trán Tô Nhiên mồ hôi chảy ứa ra, vẻ mặt cô ngưng trọng, quay sang bà Lý và lão bác sĩ thú ý nói: "Nó bị đê suốt một đêm, da ở bắp đùi đã hiện lên màu đỏ tím, rất có thể sẽ tăng kali máu** , nếu như cơ thể nó hoạt động

nhieu có thể sẽ bị hoại tử****, bên trong tế bào các ion kali sẽ phóng thích ra máu****, thì sẽ kèm theo cái gì?"

Vẻ mặt của những người bên ngoài xuất hiện nét kinh ngạc, đứa bé này, vừa thốt ra khỏi miệng, là những từ ngữ chuyên nghiệp như vậy, xem ra cô bé thật sự là nhân tài có chút học vấn!

Mồ hôi chảy đầy dặt trên trán của lão bác sĩ thú ý: "Sẽ làm cho chức năng suy yếu, bài tiết khó khăn, huyết áp ngày càng tăng nhanh chóng, tuyến tính ***** tăng mạnh, nghiêm trọng hơn, trong 24 giờ tới --- ---- có thể dẫn đến tử vong."

Cứu hay là không cứu?

Đương nhiên là cứu, trong từ điển của Tô Nhiên, chưa hề có từ "Không".

Cô tin tưởng, chỉ cần cố gắng hết sức mình, sau này sẽ không hối hận.

(*) tỏ rõ chút bản lĩnh, chút sức mạnh

(**) Tăng kali máu là tăng nồng độ ion kali trong máu (trên 5,0 mmol/l). Nồng độ kali tăng quá cao trong máu được xem là một cấp cứu y khoa do nguy cơ gây rối loạn nhịp có thể dẫn đến tử vong.

(***) Hoại tử là một tình trạng nghiêm trọng và có khả năng đe dọa tính mạng phát sinh khi một khối lượng đáng kể các mô cơ thể chết (hoại tử). Tình trạng này có thể xảy ra sau một cơn chấn thương hoặc nhiễm trùng, hoặc ở những người mang chứng bệnh mãn tính ảnh hưởng đến việc tuần hoàn máu. Nguyên nhân chính của hoại tử là do việc giảm lượng máu cung cấp cho các mô bị ảnh hưởng, và dẫn đến tế bào bị chết. Bệnh tiểu đường và hút thuốc lá lâu ngày làm tăng nguy cơ bị hoại tử. Có nhiều loại

hoại tử khác nhau với các triệu chứng khác nhau, như hoại tử khô, hoại tử ướt, hoại tử khí, hoại tử nội và necrotising fasciitis. Liệu pháp chữa trị bao gồm debridement (hoặc trong trường hợp nghiêm trọng, phẫu thuật cắt bỏ) phần bị ảnh hưởng, antibiotics, vascular surgery, liệu pháp maggot hoặc liệu pháp ô xi bọt áp.

(****) Kali di chuyển ra khỏi tế bào do nhiễm toan, nồng độ insulin thấp, điều trị ức chế beta, quá liều digoxin hay gây tê với succinylcholine

+ Nhiễm toan hay nhiễm độc axit là tăng nồng độ axit trong máu và các mô khác của cơ thể (tức là tăng ion hydro nồng độ). Nếu không đủ điều kiện hơn nữa, nó thường đề cập đến tính axit của huyết tương.

+ Hormone Insulin (Công thức hóa học: $C_{257}H_{383}N_{65}O_{77}S_6$; Trọng lượng phân tử: 5808) là một loại hormone do các "tế bào đảo tụy" của tuyến tụy tiết ra với tác dụng chuyển hóa carbohydrate. Ngoài ra, hormone Insulin còn tác dụng đến chuyển hóa mô mỡ và gan thành năng lượng ATP cung cấp cho các hoạt động sống của cơ thể.

+ Digoxin là một glicozit tim chiết xuất từ cây mao địa hoàng (*Digitalis spp.*). Nó được sử dụng rộng rãi trong điều trị các tình trạng tim khác nhau, và có hai tác động riêng biệt lên tim.

(*****) Trong cách sử dụng thông thường, tuyến tính được dùng để nói lên một mối quan hệ toán học hoặc hàm có thể được biểu diễn trên đồ thị là một đường thẳng, như trong hai đại lượng tỉ lệ thuận với nhau, chẳng hạn như điện áp và dòng điện trong một mạch RLC, hoặc khối lượng và trọng lượng của một vật.

P/s: Chương này toàn là thuật ngữ y học, nên nhiều từ mình không nắm rõ, chỉ có thể nhờ google, nếu có sai sót gì mong các bạn thông cảm

~~

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 51.2

"Mắt cá hai chân trái đã bị sưng, làm cho nặng thêm, tay chân bị thương đông cứng, sức dẫn rất lớn, cũng đã hình thành mụn nước, da có màu nâu sẫm và bị tróc ra bởi hoại tử." Giọng Tô Nhiên trầm xuống.

Trên trán của cô toát ra vài giọt mồ hôi: "Dựa theo phân tích hiện tại, cho thấy đây là hội chứng tiêu cơ vân cấp*, tình huống nguy cấp, lập tức tiến hành giải phẫu."

"Có những đồ dùng cơ bản để giải phẫu không?"

"Có." Lão bác sỹ thú y, mở hòm thuốc mang theo bên người ra, chuẩn bị thuốc, trong mắt ông tràn đầy tán thưởng cô gái nhỏ này, cái này là cơ sở xác thật, còn tốt hơn mấy đồ đệ ông dẫn theo nghìn vạn lần, chẳng những thể đưa ra quyết định này thật nhanh, dám kiên quyết, đang là phẩm chất của một bác sỹ cần nhất.

Tô Nhiên cẩn thận xoa bóp ngón tay của mình, chậm rãi phun ra một hơi thở.

Mà lão bác sỹ thú y mỉm cười nói: "Cô gái nhỏ thật không tệ, bây giờ lão già này sẽ làm trợ thủ của con."

Tô Nhiên nhận lấy con dao phẫu thuật của lão bác sỹ thú y cho cô, trong lòng vô cùng kích động: "Cảm ơn, bác đã tin tưởng cháu! Cháu nhất định sẽ không để cho bác thất vọng!"

Lời nói chắc chắn, đây phải cần sự tự tin vô cùng mạnh mẽ và sự thành thạo tạo nên.

Ánh sáng trong mắt lão bác sĩ thú y càng thêm nóng bỏng.

Tô Nhiên cầm lấy dao phẫu thuật, nhìn đầu lưỡi dao phản quang hình ảnh của bản thân, ngậm chặt miệng, ánh mắt càng thêm nghiêm túc.

Thật ra thì, trong ba năm cô học trung học, cũng vì chó, mèo lưu lạc nên đã làm hơn mười loại giải phẫu nhi, cho nên cô rất quen thuộc với con dao giải phẫu.

"Chuẩn bị hoàn tất, bắt đầu."

"Thận suy yếu, treo mannitol** 125 ~ 250 ml, 20%, trong vòng nửa tiếng truyền vào mạch nhanh chóng." Tô Nhiên nói.

"Bây giờ xử lý bắp đùi bị hoại tử." Tô Nhiên nói, con dao trên tay cô rất nhanh, rất chuẩn cắt lấy từng miếng thịt vụn.

"Tiêm đường 150g vào, phòng ngừa mất nước." Tô Nhiên vừa cầm dao, vừa bình tĩnh nói.

"Không được, sinh mạng của nó có dấu hiệu đang yếu dần." Mồ hôi trên trán lão bác sĩ thú y ngày càng nhiều.

"Chứng tăng urê-huyết ***, triệu chứng trúng độc, cần tiến hành thẩm tách****." Tô Nhiên quyết định thật nhanh.

"Nhưng mà, con chó quá yêu, cầm cự không nổi." Vào giờ khắc này lão bác sĩ thú y có chút do dự.

Bà Lý còn có mọi người vây xem, trong lòng đều xoắn chặt lại thật mạnh.

Tần Trạch vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt.d,đ,L,q,đ

"Tiến hành thẩm tách! Vừa duy trì tiêm hoocmon vào, vừa duy trì năng lượng của sự sống." Miếng thịt vụn trên tay Tô Nhiên đã được xử lý sạch sẽ.

"Tin tưởng cô, lần này cô là chủ." Lão bác sỹ thú y liếc nhìn Tô Nhiên thật sâu, trong lòng suy nghĩ, sau đó cắn răng một cái, bắt đầu tiến hành thẩm tách quả thận cho chú chó."

Bởi vì dụng cụ thẩm tách mang tới quá đơn giản, cho nên tốn thời gian rất dài.

Thẩm tách duy trì liên tục trong --

"Tim đập xuống tới 30-- chuẩn bị điện giật --" Tô Nhiên mang theo ống nghe, ở bên cạnh lắng nghe nhịp đập của chú chó, hô to.

"Không có thiết bị." Lão bác sỹ thú y trả lời.

Tô Nhiên tỉnh táo dặn: "Ấn xuống ngực!"

"Được." Lão bác sỹ thú y, thuần thục tìm được vị trí trái tim của chó vàng, cố sức ấn vài lần vài ngực.

"Tim đập duy trì ở 55, tiếp tục -- "

"Thận rớt xuống chỉ tiêu thấp nhất rồi, xem kỹ tuyến hoocmon, 250mmol."

Từng đạo mệnh lệnh, tỉ mỉ phát ra lần lượt ở thời khác sinh mạng gặp nguy cơ, cuối cùng thẩm tách thận cũng hoàn thành, chó vàng vẫn kiên trì được, Tô Nhiên và lão bác sỹ thú y đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng giải phẫu vẫn phải tiếp tục.

"Xương cốt của nó có vi khuẩn hoại tử, cháu muốn tiến hành tưới máu chi Isolated cho nó." Tô Nhiên bình tĩnh báo cáo.

"Tưới máu chi Isolated*****?" Lão bác sỹ thú y tò mò hỏi.

"À, cháu thấy trong một quyển tạp chí nước ngoài." Tô Nhiên nhàn nhật nói.

Trong lòng lão bác sỹ thú y kinh ngạc, đứa trẻ này. . . là một nhân tài đáng để bồi dưỡng đây.

"Garô xoắn (băng cầm máu), đặt ống nội khí quản, chuẩn bị sợi dextrose."

Đây đều là những vật liệu cực kỳ thông thường, trong hòm cấp cứu của lão bác sỹ thú y cũng có chuẩn bị.

Tô Nhiên lưu loát ghim garô xoắn vào vị trí chân trái của chó vàng, động mạch và tĩnh mạch gối đặt ống thông tự động mạch bằng cách tiêm một sợi dextrose, sau đó đặt ống xả tĩnh mạch.

Máu hoại tử chảy ra theo đường ống, máu đen tản ra một mùi hôi thối.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, cuối cùng cũng làm máu hoại tử khô đi.

Tô Nhiên lau mồ hôi, sắc mặt tái nhợt mà và hai người cùng nhau đợi kết quả.

Rốt cục, tim đập khôi phục bình thường.

Giải phẫu cũng rất thành công!

Cuối cùng Tô Nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, sinh mạng của chó vàng được bảo vệ, chân cũng tránh khỏi vận rủi bị cắt bỏ.

Lão bác sỹ thú y nhìn Tô Nhiên, vui mừng nói: "Bé gái, cháu thật sự rất giỏi."

Bà Lý mừng đến chảy nước mắt, ôm chặt lấy Tô Nhiên: "Bé gái, đứa bé ngoan của bác, thật sự phải cảm ơn cháu!"

Những người chung quanh bị sự vui sướng này lây nhiễm, ai cũng đều nở nụ cười.

Mọi người dời chó vàng đến phòng khám bệnh của lão bác sỹ thú y, sau khi lão bác sỹ thú y thay vài giọt dịch cho chó vàng xong, mọi người thấy không có gì chuyện, đều đi trở về.

Ngay lúc đó, ánh mắt mọi người nhìn Tô Nhiên càng thêm lóe sáng.

Lúc này, ánh mắt lão bác sỹ thú y cũng đặc biệt nóng bỏng, đứa bé này thực sự quá không đơn giản, ngày hôm nay cô lại có thể dùng thủ đoạn hữu hiệu mà đơn giản như thế, đây cũng là vấn đề quấy nhiễu các chuyên gia của bệnh viện lớn ~~~!!

Thật ra cô bé ấy có cái gì?

Ánh mắt của lão bác sỹ thú y nhìn chăm chú vào Tô Nhiên, nhưng càng nhìn càng nghĩ Tô Nhiên không giống người thường.

Cô thật sự giống như báu vật quý hiếm vậy!

Cô còn nhỏ như vậy, nếu như đã tốt đến như vậy.d, đ, L, Q, Đ . . Sau này trưởng thành thì sẽ trở thành bộ dáng nào đây?

Bên ngoài phòng khám bệnh, Tần Trạch tựa vào tường, đợi Tô Nhiên đi ra, ánh mắt của anh dịu dàng, đơn giản, dáng người cao ngất, tản ra hơi thở bình an giống như cây tùng bách vậy.

Mấy người thiếu nữ thỉnh thoảng truyền đến ánh mắt yêu thích.

"Mấy cậu nhìn kia, người kia nhìn có cảm giác thật tốt ~~"

Đúng vậy ~~ thoát nhìn rất tuần tú, nhưng cũng không phải là rất tuần tú, không không, ai nha, đánh giá thế nào đây, dù sao thì, chính là nhìn mang lại cảm giác rất tốt, lại có một khí chất không nói ra được. . ."

"Còn không phải là đứa trẻ sao. . ."

"Cậu thật đáng đánh đòn mà ~~ anh ấy nhìn rất mãnh mẽ? Chỗ nào giống trẻ em, cậu không cảm thấy anh ấy đứng ở đó, giống như như cây đại thụ, gây ra cảm giác an toàn rất mạnh sao, hơn nữa tớ ta đột nhiên phát hiện, thật ra càng nhìn càng thấy anh ấy đẹp ~~~"

"Đúng vậy ~~ đúng vậy ~~" Cô gái nhỏ gật đầu thật mạnh, ý vị màu hồng tràn ra bên ngoài.

Tô Nhiên vừa ra khỏi phòng khám bệnh, thì đã nghe mấy cái bình luận này, không khỏi hung hăng liếc mắt trừng Tần Trạch, mẹ nó, còn biết đến trêu hoa ghẹo nguyệt!

"Đi!" Cô hung ác đưa tay lắc cánh tay Tần Trạch một cái.

Tần Trạch nhú mày, trở tay bắt được tay của Tô Nhiên.

"Ghen?"

Tô Nhiên nhìn thẳng Tần Trạch, thẳng thắn mà nói: "Đúng, chính là ghen đó!"

Tần Trạch sững sốt, từ lúc nào, mà cô gái nhỏ lại thẳng thắn như vậy chứ?"

Nhưng anh chỉ mỉm cười: "Đứa ngốc, em nên biết, đời này anh, chỉ nhìn thấy một mình em."

"Ha hả." Tô Nhiên cười khúc khích.

Có cái gì phải sợ chứ? Giữa người yêu với nhau sao lại phải e ngại đối phương? Bởi vì sợ anh ấy giảm bớt sự yêu thích với mình, cho nên dù sao vẫn luôn nhường nhịn anh ấy, lại quên mất rằng, thẳng thắn với trái tim của mình, lại có thể tăng cảm giác yêu thích lẫn nhau.

Chú thích:

(*) Tiêu cơ vân là một hội chứng lâm sàng và sinh học chỉ tình trạng hủy hoại của tế bào cơ vân làm giải phóng vào trong máu các thành phần của tế bào như: myoglobin, các men trong tế bào cơ vân, kali, phospho... dẫn đến rối loạn nước điện giải, sốc giảm thể tích, toan chuyển hóa, suy thận cấp. Sự giải phóng ào ạt vào máu của các lactat và các acid hữu cơ dẫn đến toan chuyển hóa máu nặng. Toan chuyển hóa làm giảm chức năng co bóp cơ tim, làm K^+ trong tế bào ra ngoài.

(**) Manitol là đồng phân của sorbitol, có tác dụng làm tăng độ thẩm thấu của huyết tương và dịch trong ống thận, gây lợi niệu thẩm thấu và làm tăng lưu lượng máu thận.

(***) Chứng tăng urê huyết: Rối loạn cầm máu có thể do những thiếu sót hoặc về số lượng chức năng tiểu cầu hoặc do vấn đề tạo thành các cục fibrin (đông máu). Chảy máu do những rối loạn tiểu cầu điển hình là chảy máu niêm mạc hay da. Những vấn đề thường gặp là chảy máu cam, chảy máu lợi, rong kinh, chảy máu dạ dày ruột, bầm máu và chấm xuất huyết. Chấm xuất huyết hầu như tuyệt đối gặp trong những hoàn cảnh giảm tiểu cầu và không có rối loạn chức năng tiểu cầu. Chảy máu do bệnh lý đông máu có thể xuất hiện ở các u máu trong cơ sâu cũng như chảy máu ở da. Chảy máu khớp tự phát chỉ thấy ở bệnh ưa chảy máu nặng.

(****) Thẩm tách máu (lọc máu) là kỹ thuật loại bỏ chất thải hoặc chất độc trong máu, sử dụng nguyên lý thẩm tách. Thẩm tách máu được áp dụng cho người có thận đã ngưng hoạt động thực hiện bằng thận nhân tạo hay máy thẩm tách.

(*****) Tưới máu chi Isolated: Tưới máu đòi hỏi phải phẫu thuật và bao gồm các bước sau đây:

Các tính hữu hạn overtighten các garô để ngăn chặn lưu lượng máu đến các phần còn lại của cơ thể. Nhờ ông, thuốc chỉ là bên trong các chi và không phân bố khắp cơ thể. bionasos sử dụng con lăn, nhiệt, oxy.

Các bác sĩ phẫu thuật làm cho một đường rạch nhỏ ở đùi hoặc bẹn (nếu trúng chân) hoặc ở nách (nếu khối u ác tính là trên bàn tay).

Các ống thông được đưa vào mạch máu, để truyền tải dòng chảy của máu từ chân tay đến máy bơm, và sau đó trở lại.

Thuốc hóa trị vào dòng máu qua bơm.

Thuốc lưu thông trong chi khoảng một giờ, và sau đó được thanh tẩy để loại bỏ thuốc còn lại.

Isolated chi tưới máu cung cấp liều lượng rất cao của hóa trị liệu trực tiếp đến các khối u ác tính của khối u (cao hơn so với trường hợp điều trị toàn thân 15-20 lần).

Sau thủ thuật, garô là loại bỏ và lưu lượng máu giảm.

truyền chi Isolated

Thủ tục này liên quan đến việc tổ chức các bước sau đây:

chảy máu - và - từ chi tạm thời dừng lại với khai thác.

Ống thông được đưa vào động mạch và tĩnh mạch dọc trục trong các chi. Kết nối chúng với một tee cho các hệ thống truyền (van ba chiều), qua đó thay đổi hướng của dòng chảy hoặc ngừng tiêm truyền.

Thuốc hóa trị liệu hành động thông qua ống thông động mạch.

Giới thiệu quy định thông qua ống tiêm và các tee đại lý độc tế bào được lưu thông bên trong các chi khoảng 30 phút.

Nó sau đó được rửa sạch để loại bỏ dư lượng thuốc.

Kể từ khi nhiệt có thể làm cho khối u ác tính hóa trị máu hiệu quả hơn đôi khi có chứa thuốc, hơi nóng trước khi trở về chân tay hoặc chân tay sử dụng chăn ấm.

Thủ tục này được gọi là sốt cao tưới máu chân tay bị cô lập hoặc truyền dịch.

Các loại thuốc phổ biến nhất được sử dụng trong hóa trị liệu trong khu vực để điều trị các khối u ác tính ở Israel, là melphalan (Alkeran, L-PAM)

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vết, Lại Thêm Thành Viên Mới. . .

Tết âm lịch qua đi, sinh hoạt của cấp ba lại bắt đầu.

Cuộc sống lại quay về quỹ đạo, tất cả đều trở nên bình thản thức dậy.

Học kỳ mới, Trần Khâm Cơ không thể đau khổ như kì nghỉ đông, trái lại vô cùng sung sướng.

Lúc cùng đi ăn dưới căn tin, Trần Khâm Cơ cười nói: "Tô Nhiên, tớ biết bây giờ, ai mới là người thật lòng đối với tớ, đó chính là Hồng Toàn."

"Chính là bạn trai trước đây của cậu sao, cái tên côn đồ kia?"

"Ừ, chính là anh ấy, tuy rằng anh ấy lăn lộn trong xã hội, nhưng anh ấy biết nặng nhẹ, cũng đồng ý sẽ đối xử mình thật tốt, hơn nữa, chúng mình."

Trần Khâm Cơ nói đến đây, gương mặt lập tức đỏ ửng.

Không thể nào, trong lòng Tô Nhiên có dự cảm không tốt.

"Hai người cái đó?"

Trần Khâm Cơ gật đầu.

Oh My God

"Cậu là ngây thơ hay là ngu ngốc đây, không tới một tháng, thì đã cái đó rồi? Về sau cậu không cần sinh con sao!!"

Nét mặt Trần Khâm Cơ tràn đầy phiền muộn: "Nhưng thật ra tớ nghĩ, lần đầu tiên chính là cho anh ấy! Ai, sớm biết, trước đây cùng với anh ấy, lúc anh ấy muốn, thì cho anh ấy thôi!"

"Trần Khâm Cơ, cậu cái người ngu ngốc này, vẫn là không thương tiếc bản thân mình như vậy? Cậu cho anh ta thứ quý giá nhất của mình, anh ta lại không biết quý trọng thì sao? Tớ không biết chồng tương lai của tớ có để ý đến lần đầu tiên của tớ hay không, nhưng tớ rất để ý!"

Tô Nhiên thật sự là tức giận!

Cô bé này! Lẽ nào không có tiếp thu giáo huấn sao?

Sắc mặt Trần Khâm Cơ tái nhợt, cũng nhú mày: "Làm cũng làm rồi, cậu trách tớ còn có hữu dụng không? Nói như cậu vậy, trong lòng tớ rất khó chịu."

Tô Nhiên vừa nghe, trong lòng hồ thẹn, nhìn Trần Khâm Cơ không biết nói cái gì.

Cuối cùng, hai người đều tự trả tiền, đi ra cửa.

"Hong Toàn, cho tớ không ít tiền, lúc nghỉ đông cậu đã cho tớ vay tiền, tớ sẽ trả lời cho cậu."

Sau đó cô ấy kiên quyết rời đi.

Tô Nhiên biết, quan hệ hai người bọn họ không tốt nữa đâu.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, không làm bạn bè được, cũng không có gì đáng tiếc.

(*) Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận

Cô và cô ấy, vốn không phải là người cùng quan điểm, muốn giữ vững cùng quan điểm thật là quá khó khăn, quá khó khăn.

Chuyện sau này, Tô Nhiên cũng sẽ không quấy rầy cô ấy nữa.

Chớp mắt một cái, học kỳ cuối cùng của lớp mười hai cũng phải đi qua.

Cứ vào cuối tuần, Tô Nhiên đều đến căn phòng nhỏ của Tần Trạch.

Theo thường lệ cô sẽ xem xét nhóm thực vật vào cuối mùa xuân, đầu mùa hè, nhìn xuân ý dào dạt, sân nhỏ tươi tốt phồn thịnh, tâm tình Tô Nhiên liền vô cùng vui sướng thoải mái.

Một buổi tối cực khổ, bò đến trên giường đã ngủ say sưa.

Lúc Tô Nhiên thức dậy, trong căn phòng nhỏ truyền đến tiếng gõ đè nén, Tô Nhiên tò mò, cô mặc áo mỏng, chạy xuống lầu, đập vào mắt là bồn hoa bụi rậm màu xanh biếc, Tần Trạch đang ở chính giữa bồn hoa, theo dõi không dừng, mà bên kia lại để một cái lồng chim, trong lồng chim rõ ràng là một con chim u ám, con vẹt không hề có sức sống.

Vẹt?

Tô Nhiên híp mắt lại, trong miệng khẽ hô tiếng nhỏ, là nguyệt lão, tuy rằng lông chim không giống, nhưng ánh mắt kia, Tô Nhiên nhớ rất kỹ, đó là con vẹt từ bức tranh hoa và chim.

Không nghĩ tới lại có cơ duyên như thế, vậy mà Tần Trạch lại đưa nó đến bên cô.

Tô Nhiên dè dặt đi tới bên cạnh lồng chim, chỉ lo làm nó hoảng sợ.

Sau đó. . . Cô đưa ngón tay vào bên trong lồng.

"Cẩn thận, nó cắn em một miếng thịt." Tần Trạch nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Không sao, em biết chừng mực." Tô Nhiên cười nói.

Tần Trạch mỉm cười sờ đầu Tô Nhiên, không có lên tiếng, ánh mắt của anh chuyên chú nhìn chăm chăm vào Tô Nhiên.

Tô Nhiên nhẹ nhàng nói với nguyệt lão: "Nguyệt lão bảo bối, người đến chỗ này, thì nơi này chính là nhà của người."

Vết vừa nghe, lập tức dọc theo cái cây xông đến, Tô Nhiên cố nén bất an, ngón tay không nhúc nhích, đặt ở trong lồng. Sắc mặt đã trắng bệch từ lâu lại buồn vô cớ, mà ngón tay của Tần Trạch cũng không tự chủ được nắm chặt cây búa trong tay.

Tô Nhiên biết, đây là thời khắc quan trọng nhất, cho dù mạo hiểm có khả năng sẽ bị thương, nhưng cô cũng muốn thử một lần, bởi vì nó là nguyệt lão, là một phần tử trong nhà, nó nhất định sẽ thích mình, trong lòng cô không rõ mà tin tưởng.D,Đ,L,Q,Đ

Khi cách ngón tay vài cm, nguyệt lão dừng bước.

Nó nhìn chăm chú vào Tô Nhiên, Tô Nhiên dịu dàng chặn chú nhìn vào nó, cả hai đều duy trì sự yên lặng.

Tô Nhiên biết nguyệt lão đi đến trước nhà cô, ở trong bức tranh hoa và chim đã bị ngược đãi, cho nên cô thấp giọng nói rằng: "Nguyệt lão, chúng ta là bạn tốt, ngài cùng chúng tôi ở chung một chỗ, sẽ mãi không xa nhau. Ở nơi này, ngài có thể tự do bay lượn, ngài nhất định sẽ thích nơi này."

Nguyệt lão đậu ở chính giữa, ngọ đầu, giống như đang lựa chọn, còn núp ở một đầu khác.

Một lúc sau, nguyệt lão chuyển động, nó từ từ đi tới gần ngón tay Tô Nhiên, đồng thời thần trọng khép chặt lên, nó cúi đầu, mỏ chim tựa vào gỗ cây, lông vũ vốn khấn trương mà dựng thẳng lên giờ cũng đã hạ xuống.

Tim Tô Nhiên vui vẻ đập thành thạch, cuối cùng cô cũng qua vòng khảo nghiệm! Động vật là mẫn cảm nhất, chúng nó biết người nào thật lòng đối xử tốt với chúng, lúc nó công kích cô, cô thành tâm không thu ngón tay về, điều này đã giúp cô thành công đi vào trái tim nó!

Ánh mắt Tần Trạch lóe sáng, miệng hoàn mỹ của anh vẽ ra một đường cung trắng.

Tô Nhiên cẩn thận dùng ngón tay dò xét đầu của nó, nhẹ nhàng gãi ngứa thay nó, trong miệng còn không ngừng nói nhỏ nhẹ với nó. Nguyệt lão cũng phát ra vài tiếng hơi yếu đáp lại, Tô Nhiên biết, nguyệt lão đã tiếp nhận cô.

"Vì sao em gọi nó là nguyệt lão?" Tần Trạch cười nhìn Tô Nhiên

Tô Nhiên ngần ngợ, vì sao ư?

Không có vì sao, bởi vì nó vốn là nguyệt lão thôi.

Đôi mắt của cô vòng quanh, đáng tiếc, bản thân không nghĩ ra được một lý do hợp lý, gương mặt cô bắt đầu phấm hồng, tay chân có chút luống cuống.

Ý cười ở khóe miệng Tần Trạch, càng sâu hơn, anh ngồi chồm hổm xuống, đề phòng trâu đùa con vẹt: "Hi vọng, về sau con này vẹt sẽ mang lại cho chúng ta một khoảng thời gian tuyệt vời nhất duyên phận, tựa như cái đó râu Thần Tiên, giống như ghép nối chúng ta."

Tô Nhiên ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt bốn cột của Tần Trạch, khuôn mặt càng thêm đỏ.

Ánh mắt trời rực rỡ chiếu đến, nguyệt lão thu đôi mắt lại, nó nhanh chóng ngấm cảnh vật chung quanh một chút, cúi đầu phát ra âm thanh, đưa tới tiếng buồn bã.

"Ha ha, không phải là nó đói bụng chứ?"

Tô Nhiên thừa cơ ra khỏi ánh mắt mê người của Tần Trạch, khả năng tự chủ của cô, cực kì không tốt!

"Để bố trí cho nó một gian phòng." Giọng nói nhỏ nhẹ mê người của Tần Trạch.

"Được!" Tô Nhiên vui mừng giật mạnh.

Tần Trạch đuổi lưng một cái, lười biếng mở miệng: "Con vệt này mùi vị quá nặng, anh không thể để cho nó gây ô nhiễm không khí. Anh nghĩ, buổi chiều anh phải đi mua mấy tấm ván gỗ, ngăn cách gian phòng không cho nó bay ra."

Nói xong, giữ chặt căn phòng nhỏ.

Tô Nhiên dùng sức ngửi: "Nguyệt lão, chắc là. Không có mùi vị gì đâu!"

Tô Nhiên nói thầm trong lòng, lỗ mũi Tần Trạch may mắn vẫn còn bén nhạy, chỉ là, hắc hắc, cô đã sớm nghĩ xong, nên sắp xếp nguyệt lão ở nơi nào rồi.

Sắp xếp nó ở thư phòng đi.

Bên trong thư phòng, nguyệt lão đang đánh giá thư phòng, Tô Nhiên vội vàng tiến ra bên ngoài, cả người vui vẻ khác thường.

Cô lấy bồn hoa, để vào thư phòng, cố gắng khiến nguyệt lão có cuộc sống đạt tới sự thoải mái cao.

Vật nhỏ này, lông vũ ảm đạm, trong chợ hoa điều chịu không ít khổ rồi.

Thư phòng rất rộng rãi, đây là căn phòng nhỏ nhất nằm ở lầu cuối, bên trong có thể chứa một cái giường lớn, bốn cái bàn, giá sách chứa đầu sách, còn có mấy học tủ. Trên bàn sách của Tô Nhiên để đầy sách ý, trong tay cô đang có một quyển 《Giải thích những vấn đề gian nan mà bác sĩ thú ý gặp phải》.

Mà đối diện với cô còn có các loại sách của Tần Trạch hay đọc

Giữa trưa, Tần Trạch đã mua đồ xong, trở về.

Tô Nhiên và Tần Trạch đứng lồng trước mặt chim, nhìn nó chậm rãi dọc theo khúc cây đi về phía bọn họ, cánh chim giống như cây dù đang mở ra, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng dùng mỏ chim cắn ngón tay của cô.

Tô Nhiên nín thở, duỗi ra ngón tay.

Ngón tay, đụng vào mỏ chim nguyệt lão, nguyệt lão thoáng chần chờ, một lúc sao thì khê cắn lấy lớp da Tô Nhiên, dùng đầu lưỡi dọc theo móng tay vào bên trong thăm dò.

"Ha ha" Tô Nhiên vui vẻ cười lên, Tần Trạch, nguyệt lão nhất định là chuẩn bị lấy thức ăn.

Ô mai non tươi, bánh bích quy yến mạch, trái táo, rau diếp Diệp Hòa, cà rốt.

Nguyệt lão cẩn thận xem xét kỹ lưỡng phần ăn xa lạ này, sau khi ăn xong dẫu tây rồi. Nếm thử cà rốt, nhìn về phía quả táo không hề có hứng thú. Về phần rau diếp, nó trước dùng miệng vút lên, chờ nó rơi xuống, rồi thô bạo mổ nó. Đôi với hình dáng khác lạ của bánh qui yến mạch, nó cẩn thận dùng móng vuốt nắm lên nếm, sau đó ăn giống như ăn quả vật.

"Khăng định nó đói bụng lắm." Tô Nhiên yêu thương nhìn nó.

"VẬY về sau chúng ta phải chăm sóc thật tốt nó." Tần Trạch gõ đầu Tô Nhiên, cười dặn dò.

"Ọt ọt~" Bụng hai người đều phát ra tiếng kêu lạ.

Tần Trạch và Tô Nhiên, bèn nhìn nhau cười.

"Em đi nấu cơm, lần này sẽ không giống như lần trước nữa, nấu mặn như thế." Tô Nhiên ngượng ngùng nói.

"Em làm cái gì, anh đều ăn sạch hết." Tần Trạch cười vô lại.

Tô Nhiên mỉm cười vui thích nhìn Tần Trạch, trong lòng nói nhỏ: hắc, tiểu tử này, biến đổi ảo thuật lấy lòng cô đây mà ~

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Muốn Tự Hợp, Nơi Cư Trú Nhỏ Trạch Nhiên

Editor: Linh Ngọc

Nơi cư trú nhỏ Trạch Nhiên.

Rõ ràng, đây là tên căn phòng nhỏ của Tô Nhiên và Tần Trạch.

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một tuần, vài người trẻ tuổi quyết định lần nữa cùng nhau tụ tập một chút, động viên tinh thần cho đối phương.

“Chị.” Cô gái nhỏ phòng 1304, thắt hai bím tóc tỉ mỉ, làn da trắng nõn, vẻ mặt tươi cười chạy tới.

“Két ~” Trước bàn đọc sách, nguyệt lão kiêu ngạo ngẩng đầu lên, đôi mắt đen kiêu căng, như nhắc nhở người con gái trẻ tuổi đang làm quyền “Mô phỏng kì thi tuyển sinh đại học trong ba năm”

Người con gái ngẩng đầu con, làn da trắng nõn trơn bóng như tuyết mùa đông, hơi thở xinh đẹp như ngọc đập vào mặt.

“Đình Đình?” Người con gái vỗ cái trán đầy đặn của cô gái kia, cười nhìn cô ấy.

“Chị, anh rể nói, ngày hôm nay có rất nhiều khách đến, muốn chị chuẩn bị một chút.”

“Khách quan trọng sao? Bọn Tiểu Hoàng a?”

“Không phải, hình như là từ nước ngoài đến, đây là đất nước mà chị muốn du học trong tương lai đó, ~~ hình như là tới từ nước Mỹ.”

“VẬY... là người nào?” Tô Nhiên rơi vào trầm tư. Đôi mắt đen láy của nguyệt lão nhìn chăm chăm người con gái này, nhưng thân thể đã sớm nhảy tới đình đầu Đình Đình.

Đôi mắt Đình Đình di chuyển: “Chị, anh Tuấn Phong cũng tới sao?”

Tô Nhiên mỉm cười gật đầu, đứa trẻ này, ngày nào nghĩ tới anh Hoàng tới là la hét rùm beng vô cùng vui vẻ.

Cửa thư phòng kêu lên một tiếng mở cửa.

“Đình Đình, em ra ngoài trước đi, anh Tuấn Phong của em, mang cho em không ít quà tặng đâu.” Tần Trạch vững bước đi tới, tiện tay cầm cái áo mỏng, khoác lên vai Tô Nhiên.

“Máy điều hòa hạ thấp xuống.”

Anh chăm chú nhìn bờ vai gầy yếu của Tô Nhiên, còn gương mặt thon gầy của cô, nhú mày.

“Thi vào trường đại học thôi mà, không nên liều mạng quá!”

Anh luôn cảm thấy, từ lễ mừng năm mới tới giờ, người yêu nhỏ của anh rất kỳ quái, thật sự rất kỳ quái, thân thể gầy đi với tốc độ kinh người, da trở nên ngày càng trắng bệch, vốn da cô là làn da khỏe mạnh hồng hào, thân thể cũng ngày càng yếu ớt, giống như lá cây ngoài cửa sổ, nhẹ tênh... Giống như... Nháy mắt thôi sẽ bay đi, trốn vào giữa thế giới này, cũng sẽ không trở lại nữa

“Anh rể?” Đình Đình nhỏ giọng kêu một tiếng, Tô Nhiên mỉm cười lắc đầu với cô ấy.

Đình Đình không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nhún vai, thầm nói một tiếng: “Gần đây anh rẽ yêu đến gần người rồi.”

Nói xong tự mình ra khỏi thư phòng, tìm anh Tuấn Phong mà cô thích nhất.

Nguyệt lão lại bay đến bàn sách, có chút ác ý liếc nhìn Tần Trạch, cánh nó khẽ nhếch lên, giống như chỉ cần Tần Trạch có thêm một động tác với Tô Nhiên nữa thôi, nó sẽ liều mạng xông lên. Nhưng mà, cuối cùng vẫn bị giọng nói mềm mại của Đình Đình, còn có hạt thông nó thích nhất mê hoặc, nên đành phải ngoan ngoãn cùng Đình Đình ra ngoài.

Tô Nhiên nhìn biểu hiện đáng yêu của nguyệt lão, cười nhạo nói: “Lòng ghen tỵ của nguyệt lão, thật mạnh!”

Cánh tay vững chắc của Tần Trạch vòng qua eo Tô Nhiên, anh ngửi hương thơm trên mái tóc của Tô Nhiên, miệng ở bên tai Tô Nhiên thở nhẹ: “Em là của anh.”

“Đúng vậy, em là của anh.” Đôi mắt trong suốt của Tô Nhiên có chút bất đắc dĩ, mấy ngày gần đây anh luôn nói câu này rất nhiều lần, kể tiếp những lời này sẽ là...

“Không cho em biến mất!” Xen lẫn bá đạo còn có chút bất an.

“Được, được, một người sống sờ sờ như em, làm sao biến mất.” Khóe miệng Tô Nhiên nhếch lên, xem ra, quả nhiên là những lời này.

Tuy rằng bình thường cô luôn gặp phải giấc mộng kia, nhưng cô lại không lo lắng.

Bởi vì, cô vẫn luôn ở bên cạnh anh.

“Còn nữa da không nên quá trắng, như vậy mình mới xứng đôi chứ!”
Tần Trạch hạ tầm mắt xuống.

“Này! Con gái da trắng nõn, đây là chuyện tốt! Nếu như em đen giống anh, có phải rất kỳ quái không?” Tô Nhiên buồn cười hỏi lại, những lời này, thật ra lần đầu tiên nghe được, nhưng mà, chồng cô thật là ngày càng bá đạo, tại sao da lại trở nên trắng, cô cũng không thể nào quản được mà.

“Dù sao thì anh cũng không cho phép!” Bàn tay của anh đang ôm thắt lưng cô siết chặt vài phần, sau đó lay động nhỏ vài cái.

Ừm.. Làm nũng sao?

“Được rồi!” Thật sự phải thua anh rõ ràng đã là một sĩ quan khiến thủ hạ phải kính nể, lại có thể làm nũng với cô! Tô Nhiên dựa vào đầu Tần Trạch, nở nụ cười hứa hẹn.

“Nghe Đình Đình nói, hôm nay sẽ có khách đến từ nước Mỹ, là Tiểu Dực sao?”

Tần Trạch cà cà hương thơm trên đầu Tô Nhiên, khuôn mặt vô cùng dịu dàng: “Ừ”

“Không phải anh không thích anh ấy sao?”

“Đúng vậy nhưng là bạn của em mà.” Bàn tay Tần Trạch lại siết chặt thêm nữa, kham Tô Nhiên vào ngực của mình.

Tô Nhiên đưa lưng về phía anh, không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng nghe ra được, giọng nói của anh vẫn có mùi giấm chua.

Khóe miệng cô nhếch lên, nở nụ cười.

Tần Trạch nghe tiếng cười của Tô Nhiên, trong lòng càng hạnh phúc, hạnh phúc nhưng mà lại... Có chút đau đớn.

“Đứa ngốc, ba năm này, tuy rằng mỗi tháng anh đều chỉ gặp em có một lần, nhưng lại có thể cùng em tai tóc gần kề, sớm chiều ở chung, ăn cơm do em làm, uống rượu do em cất, nghe được tiếng kéo đàn của em, tặng em hoa, anh nghĩ mình thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, ba năm trong tiểu viện này, là ngày đẹp nhất của anh.”

Tần Trạch kề sát vào lỗ tai của Tô Nhiên, dịu dàng nhỏ nhẹ nói.

“Tần Trạch, nếu như có một ngày nợ em không bên cạnh anh nữa, anh còn thích tiểu viện này không?”

Tần Trạch nhếch môi, chìa tay kéo nhánh cây trên mái tóc Tô Nhiên xuống: “Anh nhất định sẽ hận chết em, Tô Nhiên! Căn nhà này mỗi một món đồ đều có liên quan đến em, anh nhìn thấy chúng nó nhất định cũng sẽ hận chúng nó đến chết, anh nhất định dùng một cây đuốc đốt chúng nó! Mắt không thấy lòng không phiền.”

“Anh thật là nhẫn tâm mà.” Tô Nhiên che đầu nói.

Tần Trạch há miệng, cắn vành tai Tô Nhiên, vén vài lọn tóc, làm cho tâm trí Tô Nhiên hoảng loạn.

Trời ơi, anh tìm được chỗ mẫn cảm của cô rồi.

“Vì thế, em phải ở bên cạnh anh mãi mãi.”

“Ừ.” Tô Nhiên tựa vào trong lòng Tần Trạch, nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác mà cô quen thuộc từ lâu, lại giống như mãi mãi, hơi thở như cây tùng bách luôn khiến cho cô an lòng... Hơi thở thuộc về riêng Tần Trạch.

Dưới núi truyền đến tiếng chó sủa, còn có tiếng người ồn ào.

“Xem ra là đã tới rồi.” Khóe miệng Tần Trạch nở nụ cười.

Trên còn đường nhỏ của sườn núi, có một chiếc xe màu đen, trên xe có tiếng cãi nhau.

“Hải Dương, phong cảnh núi này thật sự không tệ, đúng lúc hai người Tô Nhiên và Tần Trạch ở trong núi này, làm thần tiên quyến lữ thật là khiến cho người ta ước ao.” Một người con trai 17, 18 tuổi, thân cao khoảng 1m7, mái tóc màu nâu dưới ánh nắng mặt trời thật lấp lánh.

Từ Hải Dương nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt đáp một tiếng, rồi sau đó suốt một đường cũng không lên tiếng.

Ánh mắt Vương Dực vẫn trong suốt như cũ, nhưng lại tăng thêm một chút tự tin và hào phóng.

Đi Paris hai năm, gặp được một thế giới phong phú, kỹ năng cũng thay đổi tốt hơn, ngay cả trái tim cũng trở nên to lớn, trước đây còn có chút chấp niệm với Tô Nhiên, vô tình cũng đã để xuống rồi, đối với tin tức cô “ở chung” cùng Tần Trạch, chỉ ngạc nhiên và bình thản, chứ không thấy sợ hãi nữa.

Vương Ưu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, đầu hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt lại phát sáng, chăm chú nhìn vào Vương Dực và Từ Hải Dương.

Nhìn bộ dạng của Từ Hải Dương lạnh nhạt với Vương Dực, khóe miệng của anh khẽ nở nụ cười lạnh lùng.

Còn có người con gái gọi là Tô Nhiên kia...

Ở phòng bếp, cuối cùng ba nữ sinh cũng phải chuẩn bị, Tô Nhiên, Lý yển, Hòa Văn Phương hồi hả bận rộn.

“Ách xì ~~” Tô Nhiên đang bố trí cái bàn thì hắt hơi một cái.

“Cảm lạnh sao?” Văn Phương quan tâm nhìn Tô Nhiên.

Tô Nhiên cười lắc đầu: “Không khí có chút lạnh!”

Lý Yến vỗ vai Tô Nhiên, lúc Tô Nhiên bưng món ăn đi vào phòng ăn, thì cau mày nói thầm với Hòa Nhật Phương: “Sao lại càng yếu ớt vậy chứ...”

Tại phòng bếp, bắt đầu những bước cuối cùng, gà nga thịt bạch chém, vịt hầm cách thủy, thịt heo cắt miếng đợi lát nữa là rau sốt thịt, cá chép ngâm nước tương khi chiên dầu ăn sẽ nổ mạnh.

Còn có chút rau xanh, nấm hương xào, thịt cà, chút ớt xanh, ướp món củ non, cà chua xào trứng gà, đậu tằm và ngô.

Tô Nhiên nhìn những thức ăn này, gật đầu, còn lấy rượu hoa mai của cô cất, mới xong chuyện.

Cách khoảng thời gian chuẩn bị không nhiều, một ngọn đèn xe nói mắt chiếu đến.

“Có xe ~~ xe thật là đẹp mà!”

Dưới chân núi bọn nhỏ, đã bao lâu không nhìn thấy chiếc xe sang trọng như vậy, tất cả mọi người đều đuổi theo xe vừa chạy vừa kêu.

Tuy rằng dân quê thuần phác, nhưng người nước ngoài tới, dù sao cũng rất tò mò, càng không cần phải nói, người ngồi trong xe đẹp trai như vậy, người dưới chân núi,, đều vô cùng nghèo khó và giản đơn, tuy rằng đã có thể xây nhà mới, nhưng cũng phải cưới vợ, vay tiền mới xây được, càng không cần phải nói đến xe này, có chiếc xe gắn máy để đi, cũng rất là một rồi.

Chỉ chốc lát sau, đã có thật nhiều người đến vây xem.

“Xôn xao ——” Lúc ba người con trai đẹp lên sân khấu, tất cả mọi người đều phát ra tiếng khen ngợi.

Cả người Từ Hải Dương mặc một bộ đồ đen, chỉ có cổ áo là màu trắng, lộ ra áo lót bên trong, nút áo bên trong có một nút không gài, lộ ra vòng cổ bằng da, có vẻ có chút phóng đảng không kèm chế được, nhưng trên mặt anh có một cái kính mắt gọng vàng, đôi môi mỏng mỉm cười một cái, bề ngoài không chỉ tốt, mà giờ lại mang chút tà khí nho nhã, thật sự là người đặc biệt.

Còn Vương Ưu mặc bộ quần áo trắng bằng bông, quần đen, thoát nhìn cả người đều dịu dàng và ấm áp, nhã nhặn lễ độ.

Vương Dực mặc một áo T-shirt có ô vuông màu vàng, đôi mắt đen nhìn rất tinh nghịch nhưng lại có hồn.

Tô Nhiên và Tần Trạch đứng ở cửa, hai vai kề sát, hai tay nắm chặt, mỉm cười làm cho ba người họ chấn động.

Vương Ưu Vương Dực, còn có Từ Hải Dương hí mắt, nhìn hai người họ đứng ánh sáng giữa ngày hè, bọn họ mỉm cười, dịu dàng mà thỏa mãn, hình ảnh hai người bọn họ kề sát nhau.

Giống như là một cặp vợ chồng đã kết hôn nhiều năm vậy!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cho Anh, Người Cuối Cùng Ôm

Editor: Linh Ngọc

Bên trong phòng khách, mấy người trẻ tuổi vây quanh một bàn.

Không nghiêm chỉnh cười toe toét!

"Tần Trạch, cậu và Tô Nhiên nhà chúng tôi, dự định lúc nào sẽ kết hôn?" Lý Yến rất cá tính không có chút xú thay đổi nào.

Tần Trạch cho Lý Yến thấy một khuôn mặt cười tươi thật to, sau đó đưa bàn tay vỗ vào đầu Tô Nhiên: "Tôi không có vấn đề, phải xem nha đầu kia, chừng nào thì đồng ý."

Lý Yến, Hòa Văn Phương vừa nghe, hì hì nở nụ cười: "Tần Trạch, Tô Nhiên nhà chúng tôi từ lúc trung học đã thâm mến cậu rồi, chúng tôi đảm bảo, chỉ cần cậu cầu hôn cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ hấp tấp đi theo cậu!"

Tô Nhiên nghe xong, nhất thời 囧 ~

Tần Trạch cười đắc ý, khiến gương mặt anh đều là gió xuân!

Tiểu Dục mở to đôi mắt đen, một bên bóp cổ tay: "Chỉ hận không gặp sớm!"

Anh bủ môi, trên mặt tràn đầy vẻ buồn bã.

Vương Ưu nhã nhận cười một cái, quay sang Tô Nhiên nói: "Bạn học Tô, quả nhiên là hấp dẫn vô hạn, làm cho nhiều đứa trẻ nhớ mãi không

quên!"

Ahhh, chua xót quá.

Tô Nhiên nhe răng, xấu hổ cười nói: "Chỗ nào, chỗ nào, để cho giáo viên Vương chê cười rồi."

Hoàng Tuấn Phong nhìn Vương Dực bàn bên kia, Từ Hải Dương còn có Vương Ưu, giơ cánh tay khoát lên vai Tần Trạch: "Người anh em, vợ của cậu có rất nhiều tam tứ nhe, cẩn thận một chút!"

Làm cho Tần Trạch hung hăng trừng mắt: "Cậu lập lại một lần nữa!"

Hoàng Tuấn Phong lui đầu lại, nói chung: "Chị dâu cơm cháy ăn rất ngon, ha ha!"

Em gái nhỏ Đình Đình, ở một bên lén vui mừng.

Anh Tuấn Phong, anh ở đây thật là xấu hổ mà, hắc hắc, thất vọng quá đi ~

Bên này anh em họ Vương, Từ Hải Dương, và những người khác, ăn cũng nhả nhận, chậm rãi đưa đũa, chậm chậm nuốt xuống, rượu cũng uống một chút, mọi thứ đều giống như cô gái nhỏ vậy!

Mà Hoàng Tuấn Phong lại ăn như quỷ chết đói vào thành, nuốt cả một quả táo, còn phát ra tiếng kêu "Xẹt xẹt"

Làm cho đại công tử Vương Ưu ghé mắt qua.

Tiểu thư Đình Đình, còn nhỏ tuổi nên mắt quan sát khắp nơi, tai nghe tứ phía, lập tức phát hiện có người bất mãn với anh trai Hoàng mà cô thích nhất.

Cô bật người ra bảo vệ.

"Xin lỗi, anh Tuấn Phong nhà của em không có gia giáo, không ăn cùng được, xin mọi người thứ lỗi ~~" Giọng nói dễ thương của Đình Đình, còn có đôi mắt to tròn, còn có vẻ mặt nghiêm túc, lập tức khiến người trên bàn, đều high lên ~~

"Ha ha, ha ha. . ." Mọi người sùng sốt, sau đó đều nở nụ cười, bầu không khí nhất thời trở nên thoải mái hơn.

Hoàng Tuấn Phong nhìn nha đầu nhỏ Đình Đình kia, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

Đình Đình ngượng ngùng đỏ mặt.

Đúng lúc này, tô canh bốc hơi nóng do Tô Nhiên bung lên từ phòng bếp.

"Cái này là cái trắng, tháng trước tớ mới ướp, rất răng, ăn chút đi, ha ha." Tô Nhiên giơ lên mỉm cười, nhìn Tiểu Dực không thấy ăn gì, ệt tình dùng đũa gắp cho cậu ta.

Vương Ưu nhìn chiếc đũa rồi nhìn màu sắc món ăn, sắc mặt trầm xuống: "Cái này là món ăn gì, sao lại có vị chua, dạ dày Tiểu Dực không tốt, cậu gắp cho cậu ta, muốn hại chết cậu ta sao!"

Mọi người trong bàn, tất cả đều chăm chú nhìn về phía Vương Ưu.

Tiểu Dực mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Vương Ưu: "Anh, sao anh lại nói lời như vậy?"

Tần Trạch nhíu lông mày, Văn Phương và Lý Yến bức bối trừng mắt Vương Ưu. Từ Hải Dương bình tĩnh không nghe thấy, tiếp tục ăn chậm nhai kỹ.

Tô Nhiên vừa nghe, khuôn mặt có chút trắng bệch, cổ họng tức giận: "Tớ gặp nó ra ngoài."

Vương Ưu, nhìn chiếc đĩa, hoàn toàn không để ý ánh mắt mọi người, trên mặt lộ vẻ chán ghét, rồi lại nho nhã mỉm cười: "Trên chiếc đĩa có nước miếng của cậu, chẳng lẽ cậu muốn Tiểu Dực ăn nước miếng của cậu sao?"

Tay của Tần Trạch nắm chặt, xem ra muốn bộc phát rồi.

Đôi mắt đen của Tiểu Dực bừng bình chớp chớp, sau đó cầm chiếc đĩa Tô Nhiên, lập tức cười gắp món ăn: "Tớ cũng nghĩ món ăn ướp này không giống cái khác, , mùi vị khẳng định không tệ."

Nói xong cũng đưa vào miệng.

Từ Hải Dương ở một bên không nói gì, đột nhiên vươn chiếc đĩa đến, gần đầu đĩa món ăn ướp của Tiểu Dực, để vào miệng, từ từ nhai, trên mặt còn nụ cười ấm áp.

"Ừ, ăn thật ngon."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 54.2

Tiểu Dực nhìn Từ Hải Dương gắp món ướp bỏ vào miệng của cậu ta, thêm muốn lắm lắm: Quả thật người ta cũng muốn gián tiếp hôn môi Tô Nhiên ~~

Tần Trạch bên cạnh, nhất thời xanh cả mặt.

Anh lôi khuôn mặt Tô Nhiên lại, sau đó hôn lên môi của cô.

Tình huống gì! Trước mặt mọi người hôn môi!

Mặt Tô Nhiên cứng lại, núi lửa bạo phát!

Ánh mắt Tần Trạch đảo qua khuôn mặt suy sụp Tiểu Dực, còn có khuôn mặt lạnh nhạt của Từ Hải Dương, khoe khoang nhiều lần giày vò đôi môi của Tô Nhiên, sau đó dùng sức mút, giống như tuyên bố với bọn họ: Môi của cô là của anh, nước miếng của cô chỉ có một mình anh là có thể thưởng thức!

Hoàng Tuấn Phong che mắt Đình Đình lại, hăng hái nói: "Trẻ em không thích hợp, trẻ em không thích hợp!"

Nhưng mà Văn Phương và Lý Yến là người con gái thanh thuần, nhất thời khuôn mặt đã hồng thắm.

Bạn nhỏ Đình Đình ở bên kia lớn tiếng nói: "ANH RỂ, anh có phải là đang hôn chị không, oa ~~ chị à, chị nhất định sẽ rất nhanh có em bé!"

Ha ha --- -----!

Tất cả mọi người đều cười vang!

Bạn nhỏ, em thật là hài hước!

Trong tiếng cười và thốn thức của mọi người, cuối cùng Tần Trạch cũng buông vật sở hữu của anh ra.

Tô Nhiên chóng mắt, ánh mắt hoảng hốt liếc về phía thiếu gia Vương, anh hai à! Cậu có thích em trai của cậu, cũng không cần quản cả thức ăn của cậu ta, cho dù là chăm sóc đi, cũng không cần ở nhà khác nói năng những lời thiếu lễ phép! Đúng là con nhà quan mà!

Một chút tố chất cũng không có, còn hại cô làm ra chuyện mắc cỡ như vậy!

Sau này nhất định là bị Văn Phương và Lý Yến chế nhạo.

!

Món ăn ướp chỉ là nhạc đệm nho nhỏ, bây giờ sẽ bắt đầu bữa tiệc lớn.

Bữa tiệc qua đi, Vương Ưu nhận được điện thoại, nói trong nhà có chuyện, cậu ta phải đi về, nhưng mà Từ Hải Dương và Vương Dực ở lại.

Tất cả mọi người ước gì cậu ta hẳn đi sớm một chút, tự nhiên sẽ không giữ cậu ta lại.

Sau khi ăn xong, Tần Trạch vội vàng đi kéo dây điện, cũng may là ở trong sân, rồi hát karaoke

Từ Hải Dương, quay sang Tô Nhiên nhẹ nhàng cười.

"Có thể đi tản bộ với tôi một chút không?"

Tô Nhiên không có cự tuyệt, trong ba năm trung học Hải Dương, rất chăm sóc cô, còn giúp cô cảm được nhiều người thích cô, cô cũng có phần áy náy với cậu ta.

Cô không phải là người ngu ngốc, cho nên có thể cảm giác được, cậu ta thích cô.

Cho nên cô rất lạnh nhạt với cậu ta, trái lại còn tích cực tác hợp cậu ta và Ninh Nhạc.

Trong bóng đêm hai người từ từ đi tới.

Từ Hải Dương không nói gì, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Anh quay đầu lại, dựa vào gốc cây bách cao ngất, lẳng lặng, khắc sâu, ở giữa nơi tối tăm này, nhớ kỹ cảm giác của cô.

Làm anh lưu luyến, là cảm giác phát ra từ cô, kiên cường lại mang theo yếu ớt, thông minh lại có chút mơ hồ, lạnh nhạt xa cách với anh, nhưng sau khi phát hiện thân thể của anh, không có chán ghét, chỉ có cổ vũ và mỉm cười.

Bất tri bất giác, lúc hoàn toàn tỉnh ngộ ra, , đã không còn kịp rồi.

Anh, đã thích cô.

Đáng tiếc. . . Trong lòng cô đã sớm có đối tượng.

Anh nhìn ra được, lúc cô gập mặt, ánh mắt của cô sẽ vì tên ngu ngốc kia mà chuyển động.

Cuối cùng, từ lúc nào anh ta đã đoạt trước, làm cho người con gái ngốc này thật lòng thật dạ, nếu như, anh gặp cô trước anh ta, có phải, cô sẽ thích anh không?

Từ Hải Dương nhìn ánh trăng giữa Tô Nhiên, cười khẽ: Trên thế gian này làm gì có nếu như?

Tô Nhiên, bảo vệ em ba năm, lại phát hiện mình mãi mãi là người ngoài trong mắt em, bởi vì, trong mắt em tràn ngập hình dáng anh ta.

Cầm lên thì đơn giản, nhưng sau buông ra lại khó khăn đến vậy, tròn ba năm mà bản thân anh cũng không làm được.

Tô Nhiên, em hại anh thật khổ đó!

Nhưng mà làm không được cũng phải làm, biết rõ không lấy được kết quả, gặt gao năm thì có ích lợi gì?

Cho anh một cuối cùng, "Trả thù" em thật tốt một chút!

Ánh mắt của Từ Hải Dương lóe sáng, nhìn chăm chăm vào người con gái không muốn đến gần anh, khóe miệng lại hiện ra nụ cười lạnh lùng.

Hắn bước nhanh về phía trước, một phen kéo Tô Nhiên qua, làm cho Tô Nhiên rơi vào vòng tay của anh, sau đó đá chân một cái, hai người chui vào không gian bí ẩn của cây đại thụ.

Anh lẳng lặng mở miệng: "Cho tôi ôm một lát, chỉ một lát . . . một lát. . . một lát thôi."

Tô Nhiên nghe cậu ta nói hàm chứa vô số tình cảm, áy náy càng sâu, lập tức thương tiếc.

Cô, dính sát vào lòng ngực cứng rắn của cậu ta, khí nóng phun ra, rơi vào đỉnh đầu Tô Nhiên.

Hai người yên lặng ôm nhau như vậy, người nào cũng không có mở miệng, thời gian trôi qua rất lâu sau đó, rốt cục có người phá vỡ yên lặng.

"Tô Nhiên, tôi muốn buông tay em!" Cậu ta cười sáng như ngọc, bỗng nhiên đẩy Tô Nhiên ra, đôi chân lại lần nữa chuyển động, khuỷu tay hơi cong, Tô Nhiên lập tức nhảy xuống ở chỗ cũ.

Tô Nhiên không nói gì, cô chỉ có chút mơ hồ nhìn cậu ta, trong đầu vẫn còn tiếng đập thình thịch.

"Thật là đáng tiếc, người đàn ông tốt giống như tôi, em lại bỏ lỡ."

Từ Hải Dương quay lưng lại, từ từ đi xa, mang theo nụ cười, hòa tan bóng dáng đen cô đơn.

Tô Nhiên mang trái tim ê ẩm.

Xin lỗi.

Sau đó, cô quay đầu, chạy đến bên Tần Trạch đang yên lặng đứng ở cửa, cô chỉ biết là, hạnh phúc của cô, mãi mãi là cùng nhau bên Tần Trạch.

Cô chạy tới trước mặt Tần Trạch, vén cánh tay anh lên.

Anh cúi đầu, hôn lên đỉnh đầu của cô, vẻ mặt tươi cười đi vào phòng bếp.

"Em và cậu ta nói chuyện xong rồi?" Tần Trạch giống như vô tình hỏi.

"Ừ. . . Hẳn là đi." Tô Nhiên nghĩ, một cái ôm, coi như đây là người đầu tiên giữa bọn họ, cũng là người cuối cùng thân thiết. . .

"Vậy em. . ." Tần Trạch không biết mở miệng thế nào, anh muốn hỏi cô có cảm động hay không, có nghĩ cậu ta ưu tú hay không, có nghĩ đến. . . buông mọi thứ, và cả anh nữa không.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch muốn nói lại thôi, vừa cười vừa nói: "Ngày ngày trôi qua, dưới tán cây Nguyên Bảo, nắm tay nhau, cùng sống đến bạc

đầu!"

Xin lỗi, khiến cho anh lo lắng.

Rốt cục Tần Trạch thật lòng nở nụ cười, sau đó cố ý nói: "Anh đã sớm dự liệu."

Tô Nhiên đưa ánh mắt ra bên ngoài, cười nói: "Vừa lúc năm rục rờ nhất."

"A ——!" Bên ngoài vang lên âm thanh của ca rống của mọi người, "Tần Trạch, Tô Nhiên, hai người còn ở bên trong làm gì thế!"

"Không đi ra xem một chút?" Tần Trạch dịu dàng hỏi.

"Sau đó em và anh cùng nhau ăn cái mâm nhỏ này!" Tô Nhiên trở về nụ cười mềm mại.

"Được!" Gương mặt của Tần Trạch càng thêm dịu dàng.

"Ai —— chúng tôi lập tức đến!" Hai người ăn ý nhìn ra phía ngòi hết lên.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tô Nhiên, Âm U. . .

Tháng sáu âm u.

Các học sinh đang cố gắng trên trường thi.

Tô Nhiên cũng không ngoại lệ.

Trước đó không lâu, cô đã tham gia cuộc thi của đại học đặc biệt La Sâm du học Mỹ, bản thân cảm thấy rất hài lòng, nhưng mà cô cũng lấy lý do an toàn, nên chăm chú chuẩn bị thi tốt nghiệp, phòng ngừa bản thân không trúng tuyển đại học đặc biệt La Sâm, mà không có giấy tờ.

Lần thứ hai thi tốt nghiệp, Tô Nhiên vẫn có cảm giác như cũ, bầu không khí ở trường thi thật là ảm đạm.

Một khắc khi mà kết thúc cuộc thi, cô đã thở phào.

Quả nhiên đề thi năm 08 khối khoa học tự nhiên, toán học rất là khó! Có rất nhiều bạn thi toán học, đều trốn trong WC khóc!

Nhưng mà cuối cùng cũng đã xong.

Một số học sinh cho dù thi được, hay thi hỏng, cũng đều thở dài thật lâu một cái nụ cười trên mặt rõ ràng, trong phòng học giấy vụn sách giáo khoa bay đầy trời, sách thì đọc được rồi, cái này còn muốn dẫn vật người làm gì chứ!

Trước cổng lại lần nữa xuất hiện cảnh tượng chen chúc nhay, xe riêng ồ ạt, ai ai cũng chen nhau.

Các phụ huynh, cãi nhau, tiếng động lớn xôn xao vô hạn.

Tô Nhiên dừng bước lại, đồ đã sớm được ba Tô sắp xếp cầm về nhà, vì thế Tô Nhiên thi xong, chỉ đeo một túi sách, đi về phía cửa trường học.

Nhìn trước cửa trường người và xe chất đống như núi, Tô Nhiên hết nhìn nơi này lại đến nơi khác, xe ba mình dừng chỗ nào thế?

Vừa nghĩ tới, điện thoại đã lập tức vang lên.

"Này, ba? ở bên ngoài cổng trường gần tiệm cơm Tiểu Tứ Xuyên, được, xe không chạy vào được, con sẽ tự ra đó, dạ, dạ, con sẽ cẩn thận, , được, đến lúc đó gặp."

Tô Nhiên cúp máy, tiến vào trong đám người, ở trong đó chiến đấu suốt 20 phút cuối cùng cũng đi tới cửa tiệm cơm Tiểu Tứ Xuyên.

Ánh mắt ba Tô sáng chói, trong nháy mắt đã nhìn thấy Tô Nhiên.

"Nhiên Nhiên, ở đây, ở đây."

"A! Con tới liền." Tô Nhiên vội vã chạy tới, mở cửa xe, một cảm giác mát lạnh khiến cho tinh thần cô tốt rất nhiều.

"Nhiên Nhiên, con thi thế nào?" Xe từ từ lái ra khỏi nơi chen chúc, cuối cùng cũng trở nên rộng rãi Tô Tường xoay đầu lại, hỏi tình huống thi của Tô Nhiên.

Tô Nhiên cười cười: "Tạm được đi."

Tô Tường cũng cười: "Con bé này nói là tạm được, vậy khẳng định không kém."

Hai người cười cười nói nói, rất nhanh thì đã đến nhà.

Triệu Xuân và bà nội, vội vã ra đón, vừa nhìn nụ cười trên mặt Tô Nhiên, chỉ biết cô hai người không hỏi một tiếng, trực tiếp kêu hai cha con cô lên bàn.

Ăn cơm!

Bữa cơm này, tất cả mọi người ăn vô cùng vui vẻ.

Tô Nhiên nhìn nụ cười của mọi người, tự đáy lòng nổi lên ý cười, cuộc sống của mình bắt đầu một cái mới rồi!

Thi vào đại học xong, cuối cùng Tô Nhiên cũng yên tâm, tảng đá lớn trong lòng dễ dàng để xuống, ba Tô và mẹ Tô cũng không còn hạn chế tự do của Tô Nhiên, cho cô đi khắp nơi.

Vì vậy Tô Nhiên và Tần Trạch, còn có bạn thân của hai người, đến nơi cư trú nhỏ Trạch Nhiên chúc mừng một phen.

Tất cả mọi người uống say bí tỉ.

Trong bữa tiệc, Tô Nhiên mượn cớ đi vệ sinh để đi ra bên ngoài hóng gió một chút.

Ban đêm vào ngày hè, có rất nhiều nhiều người ra trước nhà, hóng mát dưới lá cọ.

Bọn họ thấy Tô Nhiên, đều vui vẻ chào hỏi cô.

"Lại liên hoan cùng bạn bè sao!"

Tô Nhiên cười gật đầu.

Lấp lánh vô số ánh sao ban đêm, một chiếc xe có rèm che đứng ở cách đó không xa.

Người con trai kia xiêu vẹo đi ra, sắc mặt anh ta đỏ gay, ánh mắt mơ màng.

Tô Nhiên dựa theo ánh trăng, tỉ mỉ phân tích, người con trai đang từ từ đến gần, hoảng sợ, kia không phải là Triệu Giang Phong sao? Anh ta vậy mà đã trở về rồi.

Thân thể Triệu Giang Phong xiêu vẹo đi đến Tô Nhiên, đột nhiên lại trở nên chân thực, điên cuồng chạy về phía Tô Nhiên, sau đó mạnh mẽ kéo Tô Nhiên qua, làn môi mỏng dán lên đôi môi của cô đầy chiếm hữu.

Tô Nhiên mở to hai mắt nhìn ánh mắt của Triệu Giang Phong, ngạc nhiên, rốt cuộc anh ta đang làm gì thế? Cô dùng lực cánh tay đang đặt trước ngực anh ta, cố gắng đẩy anh ta ra, nhưng Triệu Giang Phong mạnh mẽ giam hãm cô, bá đạo đưa đầu lưỡi vào trong miệng Tô Nhiên, cạy mạnh khuấy chiếc lưỡi non mềm của cô.

Đầu lưỡi của anh ta không biết là cố ý hay vô tình, đúng lúc ngăn cản ánh mắt thăm dò của người khác, làm cho mọi người không nhìn thấy ánh mắt quật cường phản kháng của Tô Nhiên.

Từ xưa tư tưởng nông thôn luôn rất bảo thủ, một cô gái chưa kết hôn ngay cả ánh mắt cũng không được nhìn người đàn ông khác, còn chưa nói đến lại hôn một người không phải là chồng của mình, ánh mắt mọi người nhìn Tô Nhiên đã thay đổi.

"Cô bé nat2, không phải là có bạn trai sao? Sao lại như thế?"

Bọn họ nói thầm trong lòng.

Bàn tay của anh ta thô lỗ muốn tiến vào quần áo của cô, chiếm hữu bộ ngực mềm mại của cô, mạnh mẽ xe ta, cúc áo trên người Tô Nhiên đều rơi xuống, mắt thấy quần áo bị tên cầm thú này xé thành từng mảnh. . .

"Không ——" Tô Nhiên không thể giữ được tỉnh táo nữa, cô lo sợ kêu to.

Mọi người trong thôn la lên: "Tội nghiệt mà!" Những người lớn lấy tay che mắt những đứa bé lại, nhưng lại không có ai ra tay cứu giúp.

Tô Nhiên đau khổ, nhưng không chảy cho dù là nửa giọt nước mắt, cô cảm giác mình giống như trần truồng bại lộ ra trước mắt mọi người."

"Không —— "

"Triệu Giang Phong, nếu như anh không dừng tay, đời này tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh --- -----"

Ánh mắt cô tức giận chống lại Triệu Giang Phong, trong lòng đang không ngừng run rẩy, hay là anh ta có nỗi khổ tâm. . . Cô nhẹ nhàng nói, lời nói này chỉ có Triệu Giang Phong là nghe được, nhưng trong mắt Triệu Giang Phong ngoại trừ dục vọng, vẫn là dục vọng, tay không có bất kỳ dấu hiệu dừng lại.

Cô tuyệt vọng --- ----- nhắm đôi mắt lại.

Triệu Giang Phong, kỳ thực. . . Giữa chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, vì sao anh lại làm việc ngốc như vậy, khiến cho tôi phải hận anh!

Ngay một khắc cô nhắm mắt lại, trong mắt anh ta hiện lên một tia rung mình.

Trong đầu của anh xuất hiện một hình ảnh.

Một ông lão gầy gò, đưa chi phiếu 5000 vạn ra trước mặt anh.

"Công ty ba cậu, ở nước Mỹ không chịu nổi nữa, có số tiền nà, có thể sẽ khác."

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 55.2

Mấy năm qua thiếu niên ngây ngô như anh ta, cũng đã trở nên lý trí tỉnh táo rất nhiều, nhìn ông lão, đặt câu hỏi: "Ông có điều kiện gì?"

"Hủy diệt một cô gái!" Ông lão lạnh giọng nói rằng.

"Một cô gái?" Anh ta có chút bất ngờ, một người có thể lực đầu trời, lại muốn anh ta đi hủy diệt một cô gái!

Tấm ảnh rơi xuống dạt đến trước mặt của anh ta, anh ta nhặt lên vừa nhìn, là cô ấy!

Anh ta nở một nụ cười lạnh, thật là oan gia ngõ hẹp: "Nguyên nhân?"

Ông lão xoay lưng lại, uy nghiêm mà nói: "Tôi không bao giờ làm chuyện lỗ vốn."

Triệu Giang Phong hiểu vài phần, hừ, thật là tên chướng mắt mà!

Ông già này, thật đúng đã cực khổ dụng tâm, muốn bồi dưỡng mình thành người có ích, đặt cạnh bản thân, nhưng không muốn bị anh ta coi là kẻ thù, nên mới hạ độc thủ với anh ta!

"Được!" Anh ta vui vẻ đồng ý, dù sao anh cũng đã làm người xấu, mà lần này, vừa có thể báo thù, còn có thể cứu vớt công ty, nhất tiễn song điêu thật là chuyện tốt, sao anh lại không làm."

"Thành giao!" Khuôn mặt ông già biến mất ở trong bóng tối.

Hồi tưởng kết thúc, anh ta nhấn tâm cười to trước mặt Tô Nhiên.

"Vẫn xấu hổ sao? Thời trung học không phải mỗi ngày em đều ở cạnh tôi, làm ấm giường tôi, bây giờ lại giả bộ thuần khiết!"

Giọng nói của anh ta không lớn không nhỏ, lại làm cho mọi người hoảng hốt.

Áo lót Tô Nhiên bị vén lên.

Tô Nhiên ngày càng cảm thấy được lạnh lẽo, khóe mắt nóng rực.

"Nói dối!" Tô Nhiên cắn răng, tức giận nhìn anh ta!

"Nói dối sao? Tôi đây sẽ trước mặt mọi người lột quần áo em ra, chụp hình giường chiếu của em, đưa lên mạng, hủy diệt em! Làm cho em từ nay về sau mãi mãi đều không xóa sạch vết bẩn này, làm cho không có một trường đại học nào tuyển em!"

Đôi mắt Triệu Giang Phong đỏ rực, ngửa mặt lên trời cười to: "Tôi cũng muốn cho em nếm thử, cảm giác mất hết tất cả là như thế nào!"

Đột nhiên.

Cô bay lên. rơi vào một cái ôm ấm áp.

Đây là sự ấm áp giống như dòng nước ấm.

Tuyệt không giống với Triệu Giang Phong, cái ông nóng như lửa ngục.

Tô Nhiên chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt là, Tần Trạch kiên định mỉm cười.

"Tôi tin tưởng Tô Nhiên!"

5 từ, chỉ đơn giản 5 từ, đã làm cho lòng Tô Nhiên từ tuyệt vọng trở nên ấm áp.

Có sự tín nhiệm vô điều kiện của người đàn ông mình, thật tốt!

Tô Nhiên an tâm hai mắt nhắm nghiền, nước mắt vào giờ khắc này thoả thích chảy xuống.

Tần Trạch, em chưa có nói với anh, em yêu anh, thật sự rất yêu anh. . .

"Không sao, hiện tại không cần giả bộ kiên cường, mềm yếu một chút, tất cả có anh chống đỡ." Lời nói nhẹ nhàng, dịu dàng.D,Đ,L,Q,Đ

Lời đồn đại, cũng có anh giúp em chống đỡ.

Tần Trạch, em đã quên nói cho anh biết, bất luận là trước kia còn là hiện tại, em đều yêu anh giống như thế!

Tần Trạch ôm Tô Nhiên, dùng tay trái, mạnh mẽ đánh xuống mặt của Triệu Giang Phong.

"Đồ cặn bã, còn dám trở về, chuyện 5 năm trước, hôm nay chúng ta cần phải kết thúc!"

Triệu Giang Phong ngẩng đầu, lau xóa đi máu trên mặt: "Anh cho là dùng vũ lực có thể giải quyết tất cả, nghĩ thật đơn giản mà!"

Anh ta từ dưới đất bò dậy, xoay người rời đi.

"Muốn chạy trốn?" Tần Trạch cười một tiếng, "Không dễ dàng như vậy!"

Anh nắm tay thành nắm đấm, nhảy lên.

"A --!" Mắt thấy nắm đấm sẽ hạ xuống.

Mấy người vệ sĩ chặn đột tấn công mạnh mẽ của Tần Trạch, bọn họ vạch ra trần các thao tác của Tần Trạch, nghiêm chỉnh trói buộc Tần Trạch.

Động tác nhanh nhẹn, không để lại một chút kẽ hở nào.

Ánh mắt Tần Trạch lóe tia lạnh lùng: "Mấy người là ai?" Mỗi chiêu thức của bọn họ, giống như đã được luyện qua rất tỉ mỉ, chính là chuyên môn dùng để phá vỡ quyền của anh.

Triệu Giang Phong đi ở phía trước cười nhạt: "Không biết gì, hạng người không có năng lực, bị người ta lợi dụng, còn giúp người ta kiếm tiền!"

"Anh có ý gì?" Tần Trạch rống lên giận dữ.

"Hừ! Ngu xuẩn!" Hừ lạnh, Triệu Giang Phong đã lên xe ngồi.

Tần Trạch cắn răng nghiêng lợi nhìn bọn họ đi xa! Tần Trạch cắn răng nghiêng lợi nhìn bọn họ đi xa! Nắm chặt tay lại, tự cho mình đã rất lợi hại, lại phát hiện mình vẫn nhỏ yếu như thế!

Mọi người ở đó thấy người quan trọng nhất đã đi rồi, cũng không có ham muốn tiếp tục xem nữa, nên giải tán. Bọn họ nói gì đó, trên mặt có nụ cười mập mờ.

Mưa rơi lả tả xuống đất, rớt rất khẽ rất nhẹ.

Trong bệnh viện, Tô Nhiên nằm ở trên giường, nhàn nhạt nhìn ngày mùa hè khó có mưa.

Nửa tháng trước sau khi xảy ra chuyện khô hài đó, cô lập tức bị bệnh, bệnh rất nặng rất nặng, càng ngày càng tồi tệ.

Tần Trạch yên lặng đứng quan sát Tô Nhiên, tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc rối bời trên trán cô.

Tay anh sờ qua da thịt của nàng, mỗi một lần đều tinh tế chạm đến, cẩn thận chỉ sợ bỏ quên bất kỳ chỗ nào.

Trong lòng của anh có loại dự cảm, giống như linh hồn của cô đã nhẹ nhàng thay đổi, thân thể của cô càng thêm trong suốt, cô. . .

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 55.3

"Anh ta đã quay về Mỹ." Tần Trạch chậm rãi thối một chén thuốc Đông y, nói khẽ dè dặt kể rõ.

"Ừ." Tô Nhiên nhẹ nhàng đồng ý.

Hai người, ai cũng không nói ra "anh ta" là ai, nhưng ai cũng hiểu rõ, anh ta là ai.

Tần Trạch đỡ Tô Nhiên, cầm lấy cái thìa, khó khăn đưa thuốc đến miệng Tô Nhiên.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Nhiên mở ra bắt đầu uống.

Sự ăn ý nhàn nhạt, sự đau buồn nhàn nhạt tràn ngập giữa hai người.

Miệng của Tô Nhiên có chút đau, đầu óc mang theo loại cảm giác mơ màng ngày càng mãnh liệt, cô có phải không muốn chết không. . . Tô Nhiên nghĩ như vậy, cô nằm trong lòng Tần Trạch, ngẩng đầu lên, nhìn người chân thật trước mắt, cô không sợ chết, bởi vì trên người cô từng phát sinh ra nhiều chuyện ly kỳ, chỉ cô, cô rất muốn hỏi một câu, hỏi một vấn đề.

Cô yên lặng nhìn anh, nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, nhìn linh hồn của anh.

"Em yêu anh." Cô nói như vậy.

Anh khẽ ngẩng người, sau đó nhướn lông mày, đôi mắt đẹp nhếch lên.

"Anh biết." Anh trả lời như thế.

"Anh yêu em không?" Cô lại hỏi như vậy.

Anh nhìn trên mặt cô không che giấu được chờ mong và khẩn trương, anh biết, cô đang đợi chờ đáp án này lâu rồi.

"Anh yêu Tô Nhiên." Anh trả lời.

Viên mắt Tô Nhiên phấp hồng.

Cô khóc, cô không nhịn được nên khóc, một vấn đề, một câu nói nào đó.

Nếu như sớm biết rằng, thời gian vội vàng như thế, cô không nên cách xa anh, chỉ mong cả ngày lẫn đêm đều gần nhau hiểu nhau.

Nếu như sớm biết rằng, cô và anh luôn luôn xa nhau, cô tình nguyện không nên cho anh chờ mong.

Nếu như sớm biết rằng, cô lại yêu anh như thế, cô lại càng quý trọng mỗi ngày được ở cùng anh, như một chú cún con, anh đi tới đâu, cô đi tới đó.

Nếu như sớm biết rằng, cô sẽ không tức giận với anh, không giận dỗi anh, không cùng anh. . . Em có thật nhiều điều muốn nói, muốn nói cùng anh.

Nhưng mà, vì sao thân thể cô càng ngày càng nhẹ, đầu của cô càng ngày càng nặng nề.

Cô thật tham lam, rõ ràng nói chỉ có một vấn đề, một câu nói, thế nhưng, trong lòng cô lại có rất nhiều điều muốn nói với anh, rất nhiều rất nhiều, cả đời, 100 năm, ông trời, để cho con được ở cạnh anh đi mà, không mang con đi có được không.

Mí mắt cô càng ngày càng nặng nề, nàng cảm giác được hơi thở ấm áp an toàn của cây tùng bách, bên tai của nghe không rõ nữa nhưng ó nhiều tiếng đã đạt tới sâu trong linh hồn của cô, giọng nói cực kỳ rõ ràng.

Anh nói: "Ăn thật ngon, ăn xong uống thuốc, ngủ một giấc, bệnh sẽ tốt."

Anh nói: "Xích đu vẫn còn ở dưới tàng cây nguyên bảo, may mắn đang đến, nguyệt lão lại muốn ăn hạt thông rồi. Tô Nhiên, chờ em khỏe hơn, chúng ta cùng nhau chơi xích đu, cùng nhau nhìn mặt trời mọc, cùng nhau xem mặt trời lặn, có một ngày chúng ta kết hôn, sinh một người con gái giống như em, sau đó, chúng ta ôm cháu ngoại, nói rằng, trên thân cây này có khắc lời thề của chúng ta."

Âm thanh dịu dàng, giống như càng ngày càng xa.

Tô Nhiên cố gắng trợn tròn mắt, giữ vững tỉnh táo.

Nhưng một bàn tay vô hình, mãnh liệt lôi cô, lôi nàng, để cho cô rời đi, khiến cô trở nên nhẹ nhàng.

Thật ra thì, có thể cùng Tần Trạch, làm bạn hiểu nhau, cùng nhau đi tới đây, cô cảm thấy đủ rồi.

"Tần Trạch, em đã rất thỏa mãn rồi, cho nên không oán hận ông trời, là ông trời cho em tháng ngày tươi đẹp, cho em gặp người, coi chừng anh, để cho anh càng ngày càng trở nên ưu tú.

Ánh mắt của Tần Trạch đã ươn ướt, anh hôn tay của Tô Nhiên.

Yên lặng nhìn cô, nói không ra một câu.

Tô Nhiên dùng hết hơi sức, mỉm cười, sau đó nhắm mắt đôi mắt lại

"Oa --! Mẹ, con nhìn thấy chị bay đi!" Vinh Hoa 5 tuổi đột nhiên oa oa khóc lớn.

"Keng keng --" Âm thanh vỡ nát của ly thủy tinh, làm sợ đến ngây người.

"Đứa bé này không được nói bậy!" Triệu Xuân khó coi cười cười, nhưng trái tim lại kịch liệt nhảy lên.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ngoại Truyện Nhỏ

Là ai nói, đứa trẻ dưới 7 tuổi, có thể nhìn thấy một thế giới khác nào đó.

Tô Tường và Triệu Xuân chỉ đau xót liếc nhìn nhau, ông đã sớm chuẩn bị tâm lý, bệnh của Tô Nhiên tới quá nhanh, bác sĩ dùng toàn lực, căn bản không trị được.

Bỗng nhiên Triệu Xuân đẩy phòng bệnh ra, lớn tiếng nói: "Bác sĩ, bác sĩ, mau đến xem con gái của tôi."

Cô đang ngủ, đang ngủ, đúng không, chỉ là đang ngủ thôi.

Tần Trạch đắp kín mền cho Tô Nhiên, vội vã chạy tới chỗ Tô Tường và Triệu Xuân, dùng ngón tay đặt lên môi mình "Xuyt"

"Cô ấy chỉ là đang ngủ."

Bà Tô sửng sốt, ông thấy thân thể Tần Trạch cứng ngắc, cả người tản ra bi thương.

Đứa bé này . . .

Bà Tô lần nữa quay đầu nhìn về phía Tô Nhiên.

Đôi mắt nhắm chặt.

Đầu gối ướt một mảnh, là của con bé hay của thằng bé.

Hay là nước mắt của cả hai người bọn họ.

Thảm dính vết máu là của người nào.

Một mình đi ra Tần Trạch mình đi ra phòng bệnh, từng bước một, càng chạy càng xa, một chút màu đỏ từ khóe miệng của hắn tràn ra, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Các bác vội vã tới, kiểm tra một phen, trầm trọng nói: "Bệnh nhân có thể sẽ biến thành... Người thực vật."

Hết thầy đều trở nên mơ hồ.

Thế nhưng bóng dáng của Tô Nhiên luôn nằm trong đầu Tần Trạch.

Lúc còn trẻ không biết gì, sáng sớm ánh mặt trời khẽ chiếu, cô như mỉm cười, đưa bánh kem vào tay anh, một năm rồi một năm, ngày qua ngày, ba năm trung học, mãi mãi cũng không gián đoạn.

Lần đầu tiên hẹn hò, cô mặc áo trắng quần dài, nhanh nhẹn như hoa sen mới nở, một khắc kia, trái tim của anh không ngừng rung động, nhìn cô tốt như vậy, anh cố ý nói: "Mặc đồ đồng phục học sinh vẫn đẹp hơn." Anh sợ người khác nhìn ra vẻ đẹp của cô, sẽ đến cướp lấy món quà mà ông trời ban cho anh.

Lần đầu tiên, cô quay đầu mỉm cười, nụ cười dịu dàng lại thêm tươi sáng, trong giây phút đó tim anh đập thành thịch.

Lần đầu tiên, đầu ngón tay đụng tới môi của cô, anh ảo não, vì sao không phải là môi của mình đụng vào chứ.

Vô số lần đầu tiên, đan vào thành ngọt ngào của chúng ta.

Còn nhớ, vào ngày đó, chúng ta nhìn nhau như năm tháng vô tận, thề ước: "Cùng nắm tay nhau, cùng sống đến bạc đầu."

Ngày hôm nay, em lại muốn trái ược hẹn sao?

Em ngủ, anh lại vội nấu cơm, vội rót rượu, cùng đi theo anh suốt bốn mùa, cùng nhau vẽ cức, em nên biết, anh và em là một thể hoàn chỉnh, thiếu người nào, cũng sẽ không viên mãn.

Tô Nhiên. . . Em thật là đáng ghét mà!

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Truy Hồn, Đường Âm Dương (Ngoại Truyện)

"Tần Trạch."

Người con trai tuần tú nằm trước giường, viền mắt ửng đỏ ngẩng mặt lên, nhìn người phụ nữ kia một lúc lâu, mới nhận ra bà là Triệu Xuân, mẹ của Tô Nhiên.

"Bác gái, đã trễ thế này bác còn chưa ngủ." Giọng nói của Tần Trạch nhẹ vô cùng, không muốn quấy nhiễu giấc ngủ say của Tô Nhiên, càng không muốn để Triệu Xuân phát hiện ra mình đang đau khổ.

"Con, cái thằng này, cũng đã mấy ngày không ăn cơm rồi, bác làm ít đồ cho con." Triệu Xuân đau lòng nhìn người con trai này, đứa trẻ này, đã ở cùng Tô Nhiên suốt 6 năm rồi, cũng không nghĩ tới nó lại yếu sâu sắc như vậy.

Nếu như Tô Nhiên tỉnh lại, nhất định chuyện tình của hai người là một điều tốt đẹp.

"Con... Không đói bụng." Tần Trạch âm thầm cắn răng, nhịn cảm giác đau lòng và nước mắt, khàn khàn nói: "Bác gái, bác nghỉ ngơi đi, nếu như bác ngã gục, Tô Nhiên nhất định sẽ đau lòng."

"Đứa bé ngoan cố nà, cũng bị bệnh, lại không chịu uống thuốc, Tô Nhiên mà biết nhất định cũng sẽ đau lòng."

Cố gắng nở nụ cười động viên, Tần Trạch nhẹ giọng nói: "Tối nay con sẽ uống thuốc, bác về ngủ trước đi."

Đáy mắt Triệu Xuân ươn ướt, đặt chén lên bàn, nhìn bình dưỡng khí chụp xuống Tô Nhiên, đáy lòng co rút đau đớn, bà che miệng lại, rời khỏi phòng bệnh.

Tần Trạch mờ mịt nhìn bóng lưng Triệu Xuân một lát, mới từ từ đi đến giường bệnh của Tô Nhiên.

"Tô Nhiên... đã ngủ 7 ngày rồi, cũng nên tỉnh lại đi." Nước mắt rơi xuống, giọng nói khàn khàn: "Em lúc nào cũng khỏe mạnh, ngay cả bị cảm cũng rất ít, vì sao lúc này lại trở nên như thế, rõ ràng em đã hứa với anh rồi mà!" Cắn chặt răng, "Chúng ta đã nói, đã nói mà, em chỉ mới có chừng này tuổi thôi!"

Nói xong, dường như muốn Tô Nhiên ngồi dậy khỏi giường, muốn cô mở mắt ra, nhìn anh cười!

Anh không rõ, vì sao một cô gái có thể không có bất cứ điều kiện gì mà đối tốt với anh, nhưng lại có thể không quan tâm mà bỏ lại anh, có thể tàn nhẫn với anh như thế.

Rõ ràng đã hứa cùng nhau bạc đầu, rõ ràng đã hứa mà... Muốn sinh một đứa bé không cần thật xinh đẹp, không cần quá thông minh, chỉ cần một đứa bé như hai người bọn họ, sau đó bọn họ một trái một phải, nắm tay, đi từng cái hẻm nhỏ, từng đường phố.

Ngay cả khóc anh cũng không dám khóc lớn tiếng, vì sợ làm ồn Triệu Xuân và Tô Tường bên ngoài, hai người họ khó khăn lắm mới có thể nghỉ ngơi một chút.

"Tích tích, tích tích" Điện thoại di động của anh sáng lên.

Là tin nhắn của Thành lão giao.

Tần Trạch ngần ngừ giống như là không nhìn thấy.

"Tô Nhiên, Tô Nhiên, em mang đi hết tất cả vui vẻ của anh, em muốn tương lai anh phải thế nào đây?" Anh cắn răng, nước mắt chảy xuống không ngừng, yên lặng nằm bên cạnh giường bệnh chảy nước mắt.

Trên thế giới có một loại thuyết pháp, lúc người ta đang hôn mê, linh hồn sẽ đi chu du khắp nơi trên thế giới, vì thế, anh ở bên cạnh cô, chờ linh hồn của cô trở về.

Nhưng mà vì sao, ngay cả cái bóng của cô anh cũng không nhìn thấy, anh không cam lòng, không cam lòng, thật không cam lòng, Tô Nhiên em đã nói, chỉ cần anh cảm nhận thật tốt, thì có thể cảm giác được em ở bên cạnh ta, vô liêm sỉ mà!

"Cô ấy còn có thể tỉnh lại."

Người nằm bên cạnh giường bệnh sững sờ, Tần Trạch lập tức đưa mắt nhìn bốn phía.

Là "người nào" sập xung quanh không thấy ai hết!

"Chỉ là một bà lão sống lâu thôi." Giọng nói cao hơn một chút, là một giọng nói nhẹ nhàng, dịu nhẹ của một bà lão.

Tần Trạch đứng dậy, chớp mắt, hình như đã nghe qua giọng nói này ở đâu rồi.

"Chúng sinh trên thế gian, , đầu thai chuyển thế, vốn là để tu luyện linh hồn, , chờ linh hồn công đức viên mãn, người đó sẽ được thoát ly khỏi vòng luân hồi của thế gian. Vì thế mỗi lần luân hồi, linh hồn sẽ chọn cho chính mình một nơi để rèn luyện, đời trước cô bé này lựa chọn đầu thai trong một gia đình cực khổ, hy vọng có thể tu thành chính quả, cô bé vốn là một người bạc tình, không ngờ bị người gieo hạt giống tình cảm, làm mềm lòng, do đó đã thiếu nợ, không thể lên trời. Phật coi trọng nhân quả, thiếu nợ, phải trả lại, vì thế đứa trẻ này phải sống lại một lần nữa.

Tần Trạch hừ lạnh: "Đừng mơ mộng, cho rằng sao khi trả hết nợ là có thể rời khỏi sao?"

Giọng nói của bà lão mang theo ý cười: "Thế gian này tình yêu là điều khó tính nhất, ta đã sớm biết hai người tình cảm sâu sắc, khó có thể dứt bỏ. Cậu bé này, hãy nhìn kỹ sợi dây trên cổ tay, xem nó đang chỉ hướng nào?"

Tần Trạch cúi đầu, quả nhiên phát hiện sợi dây trên cổ tay mình đã biến thành màu hồng, chỉ giữa khoảng không vô tận.

"Theo tơ hồng, đi thẳng, là có thể gặp cô bé kia, sau đó để cho cô bé ấy vào con búp bê này, như thế thì có thể bảo vệ linh hồn của cô bé đó bất diệt, cho đến khi cô bé tỉnh lại. . ."

Một con thỏ bông lớn chừng bàn tay xuất hiện giữa tay Tần Trạch.

"Chỗ đó, hấp thu nguyên thọ, người đời càng lâu, tuổi thọ của người sẽ càng ngắn, vì thế mau chóng làm nhanh rồi ra khỏi."

Tần Trạch cười khê: "Nếu như không có cô ấy, tôi sống lâu để làm gì?"

"Như vậy, là được sao?" Anh lại hỏi.

"Đúng vậy, cứ như thế dẫn cô bé ấy về là được." Bóng dáng bà lão lóe sáng trước mặt Tần Trạch.

Tần Trạch cười kiên định.

"Tôi nhất định sẽ dẫn cô ấy trở về."

Ông trời phù hộ, Tần Trạch anh cũng chỉ có một mong muốn nho nhỏ, thầm mong sẽ cùng người con gái mình yêu cùng nhau đến bạc đầu, bình yên sống qua ngày mà thôi.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 56.2

Editor: Binhyen97

Tần Trạch cười khê: “Nếu như không có cô ấy bên cạnh, cháu muốn cuộc sống lâu dài làm gì chứ?”

“Làm như vậy có thể được hay sao?” Anh cẩn thận hỏi lại.

“Ừ, chỉ cần làm đúng như vậy, cô gái kia nhất định có thể quay trở lại.” Hình bóng bà lão lóe nên ánh sáng dịu dịu xuất hiện ở trước mắt Tần Trạch

Cầu trời phù hộ, anh, Tần Trạch cũng chỉ có một hi vọng nhỏ bé, chỉ muốn cùng cô gái yêu thích của mình có thể nắm tay nhau đến đầu bạc răng long, bình an, nhẹ nhàng sống qua ngày mà thôi.

Bầu trời u ám,

Dây đỏ đi trước dẫn đường, đường đi ngày càng nhỏ hẹp, hai bên đường, thỉnh thoảng có mấy hình ảnh màu trắng bay qua, ban đầu còn nhìn thấy ngũ quan, trên gương mặt còn xuất hiện tình cảm, nhưng càng đi về phía sau, ngũ quan càng ngày càng trở nên mơ hồ, vẻ mặt cũng càng ngày càng giống như chết lặng không còn cảm xúc.

Phía trước như có ngọn đèn dầu yếu ớt, lại bỏ qua ngọn đèn dầu ở nơi nào đó. Lại đi về phía trước, nhìn thấy một đám linh hồn hướng cùng một phía lung lay đi tới.

Tiếng trống rất nhỏ truyền vào tai, một trận rung động khiến cho anh bị lung lay, anh nhìn xung quanh thấy hồn phách bốn phía không hề thay đổi sắc mặt, anh cố gắng giữ vững sự bình tĩnh, đi theo âm thanh tiến vào một cánh cửa.

Tô Nhiên đâu?

Tô Nhiên ở chỗ nào rồi?

Ánh sáng phát ra từ sợi dây đỏ bị mờ nhạt dần, sau đó bị chuyển sang màu đen vì bị dính khí của quỷ dữ.

Tần Trạch cảm thấy, một mặt của dây đỏ kia giống như đang hướng về phía của anh.

Có rất nhiều linh hồn với những màu sắc khác nhau đang bay qua trước mắt anh, đột nhiên anh nhìn về phía chín người cuối cùng, có một linh hồn tản ra ánh sáng màu cam, mặc dù anh không thấy rõ mặt cô, nhưng anh biết chắc chắn đó chính là cô.

Anh cố gắng che giấu sự kích động, lợi dụng lúc người canh cửa bỏ đi, anh to gan xâm nhập vào bên trong phòng toàn linh hồn bằng lối khác, chen chen lấn lấn để đi đến phía trước của cô.

Anh cúi mặt thật thấp, lộ ra sự vui mừng như điên cuồng mà che giấu được, một lát sau lấy lại sự bình tĩnh, anh mới ngẩng đầu lên, thay bằng vẻ mặt hồ hững, nhỏ giọng gọi: “Tô Nhiên....”

Cô không có phản ứng.

Anh cảm thấy kì lạ, nhìn chăm chăm vào cô, nhỏ giọng gọi lại lần nữa: “Tô Nhiên, là anh.”

Lần này, giống như là cô đã nghe thấy, dùng động tác rất chậm nhìn về phía anh, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Tần Trạch thấy thế không khỏi cảm thấy nghi ngờ. Sao Tô Nhiên lại có thể không nhận ra anh?

“Anh ... đang gọi tôi sao?” Tốc độ nói chuyện của cô rất chậm, không có sự kích động, không có sự vui mừng như điên, càng không có sự vui cười.

Chuyện gì xảy ra với những linh hồn ở đây vậy, tất cả đều giống như cô, vẻ mặt không có biểu tình gì cả. Trong đầu anh đang suy nghĩ, nhìn thấy cô lại lần nữa quay đầu đi, không để ý đến anh nữa, anh vội vàng nói: “Anh tên là Tần Trạch, còn em tên là gì?”

Cô kéo lại tầm mắt nhìn về phía anh, suy nghĩ thật lâu mới chậm rãi trả lời: “Em là_____ Tô Nhiên.” Khóe môi của cô hơi nâng lên giống như đang cười.

“Tại sao em lại xuống đây?” Anh cũng học theo cô thả chậm tốc độ nói chuyện.

Lại qua đi một lúc lâu, cô mới trả lời lại. “Em cũng không biết.”

“Còn anh, xuống đây là để bắt một tiểu ngu ngốc trở về.”

Cô ngơ ngác tập chung nhìn về phía anh. “Bắt.”

“Đúng vậy, cô ấy là một tiểu ngu ngốc, nghĩ là phải trả lại tình cảm của anh ở kiếp trước, sau đó đi bộ, chính mình tự đi thành Phật, anh thật không cam lòng, mặc dù hai người chúng ta là thanh mai trúc mã, trải qua cuộc sống vui vẻ trong sáu năm, nhưng mà anh vẫn chưa cho cô ấy được những điều tốt nhất trên cuộc đời, cô ấy à, là một cô gái ngốc nghếch ảo tưởng về tình yêu, luôn nói sau này phải nuôi một chú chó lớn, sau đó sinh

ra trăm con ngàn cháu, vào trong rừng sâu núi thẳm để sinh sống, trông anh, nghĩ tới anh, hai chúng ta cùng nhau sống đến khi mái tóc trắng xóa đi.”

Lần này cô im lặng rất lâu, mới nhỏ giọng nói:

“Em không nhớ rõ nữa rồi.”

Tròng mắt đen của anh hơi nóng, anh cười nhẹ:

“Không sao. Anh đây rồi, anh tìm được một phòng trọ nhỏ bên ngoài trường học, trong đó đều trồng các loại hoa hoa cỏ cỏ mà tiểu ngu ngốc của anh yêu thích, mùa xuân có hoa đào, mùa hạ có hoa sen, mùa thu có hoa cúc, mùa đông có hoa mai, chúng ta còn cùng nhau chôn mấy bình rượu hoa mai thượng hạng, chờ vào thời điểm đám cưới của chúng ta, lấy ra ăn mừng. Như vậy có phải rất tốt hay không?”

Cô nghe thấy như vậy, ánh mắt không hề rời khỏi anh, chậm rãi gật đầu.

“Ừ, thời điểm đám cưới vàng, được, rất tốt.”

Anh nhin không được ôm lấy sự hi vọng, dò xét hỏi cô:

“Còn em, em có ủ rượu hoa mai không?”

“Phải học được..... Không dễ dàng đâu..... Nhưng mà..... Giống như là em đã làm rồi.” Trong trí nhớ của cô có những hình ảnh mơ hồ không rõ ràng.

“Cô gái ngốc của anh à, còn cố ý đi học làm điểm tâm hoa mai,... tất cả đều là đồ ăn anh thích. Đó chẳng qua là anh lừa gạt cô ấy để cô ấy làm, nhưng cô gái ngốc này, biết rõ rằng anh sẽ không trở lại kịp, nhưng vẫn liều

mạng dốc hết tâm sức đi học, cô gái ấy vì trả lại tình cảm cho anh, cái gì cũng đều làm vì anh.”

Cô nghe vậy, bật cười. Mặc dù nụ cười nhẹ nhàng mang theo âm đạm, nhưng mà cuối cùng cô cũng cười.

Tần trạch nhìn ở trong mắt, nước mắt thiếu chút nữa là rơi ra.

“Anh ấy rất thích uống rượu này..... Mỗi năm em đều đem rượu chôn dưới gốc cây..... Như vậy khi em đi rồi..... Anh ấy vẫn còn để tiếp tục uống.” Tô Nhiên từ từ nói.

“Anh ấy bởi vì thích em nên mới thích loại rượu này.” Giọng anh giống như đã khàn khàn.

Cô nhìn về phía anh, ánh mắt màu nâu tràn đầy nghi ngờ.

Anh tiếp tục hỏi cô: “Tô Nhiên, người trong lòng em là người như thế nào?”

Rõ ràng nét mặt không có biểu hiện gì, trong nháy mắt lại giống như có tâm tình, sau đó lại trở về bình thản. Cô hơi cúi đầu: “Em không nhớ được.” “Em suy nghĩ kĩ một chút, người yêu của anh ấy à, cô ấy có những ngọn tóc quăn, mắt không lớn không nhỏ, khi cười ánh mắt như cong cong, khóe miệng hơi nhếch lên, cô ấy thích ăn đồ ăn vặt, khẩu vị của cô ấy rất tốt, lúc cô ấy được ăn đến vui vẻ, tóc cô cũng hơi nhếch lên.”

Cô từ từ gật đầu, cô gắng suy nghĩ, vừa nhìn về gương mặt anh tuần quá mức thiết tha của anh, cô có chút mất hồn mất vía.

“Người em yêu..... Phải..... Là một tên ngốc.....”

“Đúng rồi, đúng rồi, là một tên ngốc, sau đó thì sao?” Anh vui mừng đến nước mắt tràn mi.

“Nhưng mà..... Hiện tại anh ấy không gốc chút nào..... Ngược lại rất thông minh, võ thuật cũng rất tốt..... Về sau anh ấy nhất định là một người quân nhân lợi hại.”

“Anh ấy..... Mặt rất kiên cường..... Trước kia cười rất sáng khoái Bây giờ anh ấy cười vô cùng ...Hư.”

Anh nghe vậy hơi cau mày lại, Tô Nhiên giống như quyến luyến anh của trước kia nhiều hơn.

“Anh ấy trước kia rất cưng chiều em, thương em, mà sự yêu thích của em với anh ấy lại không bằng khoảng 1%..... Bây giờ.....” Thấy anh vẫn đang cau mày, khoe miệng cô chợt nâng lên, nhỏ giọng nói: “Giống như anh bây giờ vậy, bây giờ anh ấy rất thích cau mày, anh ấy sẽ xấu xa đào bẫy cho em nhảy vào, sẽ chọc cho em tức giận, chọc em buồn phiền, nhưng mà em biết, anh ấy thực ra cũng là yêu thích em thôi, chỉ là anh ấy thích muộn hơn một chút so với em thôi.”

Sau khi nghe xong, anh đưa mắt nhìn cô thật kĩ. Thì ra cũng bởi vì anh bắt nạt cô, cho nên cô mới nghĩ là đã trả xong tình cảm của anh.

Tô Nhiên, chỉ cần anh dẫn em ra khỏi nơi này, anh sẽ đối tốt với em gấp trăm gấp nghìn lần, để cho em vẫn nợ anh cả đời, như vậy là anh có thể trói em vào bên cạnh, để cả đời này em cũng không đi được.

Quan tuần tra hồn phách các loại vàng sáng ở trạm kế tiếp, hét: “Mỗi người đều đi đến trước cánh cửa của mình, màu cam vào đạo Phật, màu trắng vào đạo người, màu đen thành ma thành yêu, tạp sắc thì đến trước cánh cửa để trở thành súc sinh. Từng bước đi cẩn thận, nếu như đi nhầm sẽ bị tan thành mây khói.”

Mắt nhìn thấy mọi người bắt đầu hành động phân đạo, anh vô cùng sợ Tô Nhiên đi ra, anh đi lên phía trước, đồng thời cầm chặt tay cô.

Cô giật mình nhìn về phía anh, sau đó cúi đầu nhìn về hai bàn tay đang nắm tay mình, cô không tránh thoát cũng không lên tiếng nói chuyện, chỉ là ngơ ngác nhìn chăm chăm.

“Tô Nhiên, em ở chỗ này đợi bao lâu?”

“.....Em cũng không nhớ được.”

Không nhớ được cũng không sao, cho dù anh phải trả thêm mạng của anh, anh cũng nhất định phải đưa cô ra ngoài.

“Tô Nhiên, em vẫn chưa nói xong anh ta tên là gì?”

“Em không nhớ được.”

“Suy nghĩ một chút chứ sao.” Anh tiếp tục dụ dỗ cô: “Không khí chỗ này rất âm trầm, thời tiết bên ngoài kia rất sáng sủa. Anh đâu thích thời tiết sáng sủa.” Tần Trạch cố ý đem từng chữ đọc nói thật nặng nề mà rõ ràng.

“Chuyện..... Không phải, là Tần.”

Tần Trạch cố gắng đè nén ý niệm vui mừng như điên, nói tiếp: “Anh đâu rồi, đặt cho phòng nhỏ cái tên, có một căn phòng là tên của anh và người yêu anh hợp lại cùng nhau để tạo nên tên cho căn phòng, em và người yêu em có lấy tên đặt cho căn phòng nhỏ không?”

“Ừ.....Đúng, em nhớ ra rồi, là tiểu cư Trạch Nhiên..... mà em tên là Nhiên, cho nên anh ấy tên là Trạch.”

Anh mỉm cười, nhìn xuống kích động: “Ghép lại thì được gì?”

“Anh ấy, anh ấy tên là Tần Trạch.”

“Vậy anh thì tên là gì?”

Cô bắt đầu phát run, nhìn anh, đôi môi khẽ lay động.

“Anh tên gì?” Anh hỏi tới.

“Anh..... Tần Trạch.....”

Âm thanh vui mừng của anh khẽ gọi: “Ô Nhiên, hồn phách của em nhớ anh.”

Trong nháy mắt chỗ giao nhau ở tay hai người xuất hiện một con Rối hình con thỏ, sau đó vài sợi dây đỏ trói cô tiến vào. Nhất thời cô ngây người, anh kéo lấy tay cô, nhỏ giọng nói:

“Ô Nhiên, vào đi, anh dẫn em đi.” Coi như cô đã nhớ lại anh, mặc dù còn rất nhiều chuyện vẫn còn mơ hồ, nhưng trực giác của cô bảo phải tin anh, linh hồn màu cam từ từ xâm nhập vào trong con rối, hơi thở biến mất.

Tần Trạch cẩn thận từng li từng tí đeo sợi dây đỏ đi trở về.

Phía sau truyền đến một âm thanh quái dị: “Ô Nhiên năm nay mười tám tuổi, kiếp trước do tình sai trái, đã thành chính quả, vào đạo Phật, thoát khỏi nỗi khổ luân hồi.”

“Ô Nhiên!”

“Ô Nhiên___!”

Từng tiếng trống như một loại âm thanh, ở bên tai Tần Trạch rõ ràng, sắc mặt anh tái nhợt, cắn chặt răng lại kiên trì tiếp tục.

Không biết đi bao lâu, cuối cùng trên đường cũng không còn linh hồn, tiếng trống cũng cách anh ngày càng xa.

Sau một ánh sáng trắng, anh từ từ mở ra đôi mắt mệt mỏi.

Bà lão mặt mũi hiền lành vẫn đang chờ đợi: “Đứa bé, con đã làm được, từ nay về sau con hãy mang nó bên người, yên tâm chờ đợi, bốn năm sau, cô bé sẽ tự tỉnh lại.”

Đi qua toàn bộ mười trời, tuổi thọ cũng bị giảm bớt mười năm có dư.

Bà lão dần dần từ từ mất hẳn trong vầng sáng.

Hai bên tai tần Trạch cũng truyền đến tiếng vui gọi ầm ĩ: “Thật tốt quá, thật tốt quá, cuối cùng Tần Trạch cũng tỉnh rồi.”

Anh quay đầu nhìn về phía con rối hình thỏ lớn bằng bàn tay.

Trong thoáng chốc anh có cảm giác nó đang mỉm cười với anh

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hóa Thân Con Rối Lên Đại Học (Phiên Ngoại)

Nước Mỹ.

Trong một trường đại học lớn.

Một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng đang đi trên đường.

Trong túi áo của anh có để một con rối to khoảng bàn tay hình con thỏ, hiện tại miệng con thỏ đang khẽ đóng khẽ mở nói chuyện.

“Cuối cùng đã tới tuổi lên đại học, ha ha.”

“Bắt đầu học rồi, biết em thích học thú y nhất, anh chính là rất vất vả mới tranh thủ được một danh ngạch đấy.” Tần Trạch mỉm cười nhỏ giọng nói.

“Biết rồi, biết rồi.”

Vì vậy bốn năm đại học trau dồi kiến thức, liền bắt đầu tại đây.

Để tiện cho Tô Nhiên có đủ chiều cao nhìn lên bảng, bao giờ Tần Trạch cũng ngồi trên bàn đầu tiên.

Con thỏ nhỏ ngồi trên bàn học, đối với cô đó là đang nghe giảng viên khổng lồ giảng bài, hắc hắc, bàn học này thật là rộng rãi a, năm có thể nghe, ngồi có thể nghe, năm cũng có thể nghe nhé.

Ha ha, thật thú vị.

Kể từ khi Tô Nhiên trở thành con thỏ nhỏ, cô và Tần Trạch chính là Mạnh không rời Tiêu, Tiêu không rời Mạnh, ngay cả đi nhà cầu cũng không hề kiêng dè.

Lần đầu tiên quang minh chính đại vào nhà vệ sinh nam a.

Tô Nhiên kêu lên: A, thì ra đây chính là bồn tiểu tiện trong truyền thuyết a. Chậc chậc, thật có cá tính, so với bồn cầu ngồi chồm hổm của nhà vệ sinh nữ khác biệt thật là lớn.

Nghiên cứu qua cẩn thận xung quanh, nhưng mà lại không cẩn thận, nhìn thấy được tiểu kê kê của người khác, cô cuống quýt quay đầu đi, a a cô không phải cố ý đâu.

Buổi tối khi ngủ là thời gian rảnh coi tốt nhất.

Dùng cái tay thô thô của mình, cô đâm đâm vào mặt của Tần Trạch, lại đâm đâm vào ngực của Tần Trạch, vậy còn có hai giờ đáng yêu nữa, hắc hắc, chơi cực kì vui mừng.

Mà Tần Trạch lại mỉm cười, để mặc cho Tô Nhiên tùy tiện giờ trò, một con rối nhỏ nhỏ hình con thỏ thôi, có thể làm gì được anh hay sao?

Lúc tắm, đây chính là thời điểm Tô Nhiên đau khổ nhất.

Cô tức giận nhìn thân thể nhỏ bé của mình, không có ngực, cũng không có mông, còn không có cả bộ phận riêng tư quan trọng, lại nhìn lại một mỹ nam trần truồng ở trong khói mù mờ, đang được tắm rửa rất hạnh phúc, ô ô, cô muốn nhào tới bắt anh cho ăn.

Tần Trạch nhất định là cố ý, là cố ý để cho cô thấy, cho cô thấy được mà không ăn được.

Hai người, không đúng, là một người đàn ông và linh hồn một người phụ nữ đang ẩn nấp trong một con Rối hình con thỏ, cứ như vậy làm bạn với nhau đi qua đất khách quê người học tập bốn năm trời.

Vì Tô Nhiên, Tần Trạch trên phương diện học về thú y cũng rất tinh thông.

Mặc dù anh phải ẩn giấu thân phận quân nhân Trung Quốc, che dấu nhiệm vụ bí mật, nhưng mà đối với anh, đó cũng là việc rất thích hợp.

Tô Nhiên biến thành con Rối thật ra rất thú vị.

Cô không cần ăn cơm, không cần đi nhà cầu, nhưng lại kiên trì muốn tắm.

Bồn tắm của cô là một ly trà tinh tế đẹp để được chọn lựa khéo léo.

Khăn lông của cô là một khối vải to bằng ngón tay.

Cô như một lão bản có tiền, ở biệt thự, có xe thể thao, còn có mấy nhân viên phục vụ tùy cô sai khiến.

Khi có thời gian rảnh, Tần Trạch nhìn cô kéo một đoàn con Rối, đi từ trong biệt thự baby của cô ra ngoài, lái xe chơi đùa giống như đang đua xe, sẽ cười thật to,

Tô Nhiên, em giống như nhà giàu mới nổi ấy.

Có lúc Tần Trạch phải đi làm nhiệm vụ bí mật, trong mưa bom bão đạn, hai người cũng không hề tách ra.

Cùng nhau chạy trốn chết, cùng nhau công kích, cùng nhau xông vào rừng sâu núi thẳm đến mấy ngày mấy đêm cũng không tìm được đường ra.

Cuối cùng khi đi ra khỏi rừng nguyên thủy, vào thời điểm đó Tô Nhiên đã từng nghĩ: Biến thành con Rối, cũng là một loại may mắn, nếu như là con người, làm sao cô có thể hiểu được, những ngày này Tần Trạch trôi qua nguy hiểm như thế nào chứ.

Lúc trở lại, trên người Tần Trạch luôn mang theo rất nhiều vết thương.

Lúc này, Tô Nhiên lại chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, lại chỉ biết thương cảm thêm trong lòng.

Cũng có lúc Tô Nhiên đã bị gãy tay, mà lúc đó Tần Trạch lại cười híp mắt, đem cô làm phẫu thuật, vá cho cánh tay của cô trở lại thật xinh đẹp.

Lần nữa trở lại như cũ là hình con thỏ nhỏ. Mỗi năm đến mùa xuân, Tần Trạch sẽ cùng con Rối Tô Nhiên trở về thăm Tô Nhiên vẫn đang ngủ say như cũ.

Con khỉ nhỏ lớn lên từng ngày một.

Bởi vì chị cậu gặp chuyện không may, cậu trở nên hiểu chuyện khác thường, cậu sẽ an ủi cha mẹ, vừa mới lên tiểu học, thành tích học tập của cậu cũng vô cùng ưu tú.

Khi Tần Trạch rảnh rồi sẽ dạy cho đứa nhỏ này chút võ thuật, để cho cậu chăm chỉ luyện tập, phần tử bạo lực trong con khỉ nhỏ cũng thu lại không ít.

Một năm rồi lại một năm trôi đi.

Mùa hè đại học năm nhất, Tô Nhiên nhờ Tần Trạch giúp một tay thông báo cho cậu hai của cô để ý kĩ con của cậu, chỉ cần anh ta hơi sốt lên là lập tức đưa đi bệnh viện.

Đời trước, con trai của cậu hai, là bởi vì phát sốt ở quê hương của ông ngoại mà không kịp chữa trị, dẫn đến bệnh lan tràn đến thận, sau đó liền không có tiến triển tốt, một đứa bé khỏe mạnh, vậy mà lúc nào cũng uống thuốc, tiêm truyền, khiến cho nhà cậu hai bị bao phủ bởi một bầu lo lắng.

Sau này, cậu hai gọi điện đến báo, thật may có Tần Trạch nhắc nhở, đứa bé hiện tại đã khôi phục lại khỏe mạnh.

Lúc này mới khiến Tô Nhiên buông xuống sự lo lắng trong lòng.

Đến mùa đông của đại học năm nhất, chú hai ra đi rồi.

Tần Trạch mang theo Tô Nhiên về nước, nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Siêu Siêu, trong lòng cô cũng có một chút an ủi.

Đứa nhỏ này, cũng đã thay đổi rất nhiều.

Thời điểm năm hai đại học, May Mẫn sinh được một con chú con rất giống nó, nhưng mà May Mẫn lại là sản phụ cao tuổi, cho nên con chó nhỏ này bị gốc gác.

Mọi người đều thương cho tiểu tử này, đều gọi nó là A Ngốc.

Thời điểm năm ba đại học, bà nội qua đời.

Thời điểm bà qua đời đúng lúc đang trời mùa xuân, Tô Nhiên nhìn thấy linh hồn của bà bay về nơi xa, trước khi bà đi, bà còn từ ái xoa đầu cô nói: “Tiểu nha đầu lười biếng, đã đến lúc rồi, cũng nên tỉnh lại đi, không cần mãi chơi đến quên về nhé.”

Tô Nhiên gật đầu một cái, ánh mắt chua xót.

Đáng tiếc con Rối chắc chắn không thể chảy nước mắt được.

Ở nơi đất khách quê người, hai người chưa từng gián đoạn công việc và học hành.

Bốn năm cuộc sống du học nháy mắt liền qua, lại đến thời điểm tốt nghiệp.

Tần Trạch hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ quân đội Trung Quốc giao cho, vừa trở về nước liền trực tiếp nhận cấp bậc thiếu tướng.

Ông cụ Thành kiên trì muốn Tần Trạch cưới cháu gái của ông, Thành Nhạc Ninh.

Nhưng không ngờ được Thành Nhạc Ninh lại lấy khí thế kinh người vỗ bàn một cái, nói: “Ông nội, cháu mang thai đứa bé của Hải Dương rồi. Đời này cháu chỉ gả cho một mình anh ấy mà thôi.”

Ông cụ Thành giận đến nổi hung hăng đánh Thành Nhạc Ninh mấy cái.

Suýt chút nữa đã làm cho cháu gái bảo bối của ông sinh non.

Khi ông nhìn thấy cô cháu gái nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cuối cùng ông cũng thỏa hiệp: “Tính toán kế hoạch mười năm, thất bại trong gang tấc a. Tùy các cháu, tùy các cháu, ông già rồi.”

Từ Hải Dương nắm chặt tay Thành Nhạc Ninh, kiên định nói với ông cụ Thành: “Ông nội, cháu nhất định sẽ làm cho Nhạc Nhạc được hạnh phúc.”

Lòng dạ có cứng như thế nào cũng sẽ bị một tấm lòng chung tình làm mềm hóa, Thành Nhạc Ninh cực kì giống Tần Trạch đời trước, Từ Hải Dương cùng với Tô Nhiên là một dạng, cuối cùng vẫn không có cách nào khống chế được đã yêu cô ấy.

Tô Nhiên nhìn văng sáng giữa hai người, cùng cười giống như Tần Trạch.

“Tô Nhiên, chờ em tỉnh lại, hai chúng ta liền kết hôn đi.”

“Ừ, tất cả đều đã kết thúc, những ngày hạnh phúc của chúng ta đã chính thức đến.”

Ngày tỉnh lại, xảy ra rất tự nhiên.

Một ngày kia, trời đất trong lành.

Tần Trạch chờ ở bên cạnh giường, phía bên ngoài là những tán lá cây xanh ngắt.

Tô nhiên từ từ mở mắt, giống như vô số ngày qua đã làm bạn với nhau, cô chào hỏi với Tần Trạch: “Trạch, chào buổi sáng.”

Sau đó Tần Trạch cũng lộ ra hàm răng trắng nõn, cười: “Chào buổi sáng.”

Hạnh phúc, cuối cùng cũng tới rồi sao?

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Kỳ Lạ, Ngày Thứ Nhất Du Học Tại Mỹ...

Thời điểm Tô Nhiên và Tần Trạch đến nước Mỹ đã là cuối tháng 9, mà thời điểm đại học Sâm Đặc tựu trường là tháng mười, vậy nên chỉ còn lại mấy ngày nữa.

Năng lực làm việc của Tần Trạch rất tốt, việc đầu tiên anh làm khi đến đây là đi tìm một phòng trọ để đặt chân, đó là một khu nhà trọ mô hình nhỏ rất gần người da đen, giá cả hợp lí, 400 đô la một tháng, Tô Nhiên len lén ở trong lòng đối ra tiền Trung Quốc, sau đó liền chắc lờ, mẹ của con ời, bằng cả tháng tiền lương của lãnh đạo ở Trung Quốc đó.

Tô Nhiên nằm trong túi áo của Tần Trạch, nhìn xung quanh trời đất rộng rãi.

Mặt thở lập tức rồi rầm xuống: “Tần Trạch, chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

Tần Trạch cười híp mắt, sờ qua vách tường, cái bàn trong căn phòng nói: “sáu mươi vạn.”

“Đây đều là tiền chính anh kiếm ra à, thật lợi hại.” Đôi tai thỏ của cô trong nháy mắt dựng thẳng lên, trong đôi mắt tròn có ánh sáng vụt qua.

“Ừ, chơi cỡ phía tích lũy được, Tô Nhiên, anh quên nói cho em biết, tiền của anh là nhân dân tệ, khi đổi thành đô la chắc được khoảng hơn tám vạn, số tiền này chắc chỉ duy trì được cuộc sống của chúng ta trong vòng một năm.” Tần Trạch vẫn cười như cũ nói.

“Nói cách khác..... chúng ta chính là hai người nghèo.” Đôi tai thỏ lại sụp xuống, đầu đúng lúc đặt trên thành túi áo.

“Đúng vậy, con thỏ nhỏ.” Đối lập với Tô Nhiên đang như đưa đám, nhìn qua Tần Trạch giống như vô cùng vui vẻ. “Thỏ ngoan, cái này em không cần quan tâm, tiền, anh có thể xử lý tốt, chúng ta suy nghĩ một chút chuyện khác đi, trước khi tự trường chúng ta còn rất nhiều chuyện bận rộn đó. Chúng ta phải trang hoàng lại cho căn phòng tốt hơn, đi một chuyến đến siêu thị Walmart chứ?”

“Siêu thị... Walmart. Ha hả. Chủ ý này rất tốt, Tần Trạch bây giờ em mới có cảm giác đặt chân đến nước Mỹ.” Con thỏ nhỏ đang rất hưng phấn.

“Được, chủ cho thuê nhà có một chiếc xe đạp, bây giờ chúng ta xuống hỏi mượn họ, sợ là tí nữa chúng ta trở lại sẽ mang theo không ít đồ đâu?” Tần Trạch hơi cúi đầu, cười, rồi nói: “À, 01 chiếc ô tô; đi;

ôn bàn bạc với Tô Nhiên.

“Thử đi xem một chút, không biết ông chủ cho thuê nhà có thể cho chúng ta mượn hay không?”

Hai người đi xuống lầu, chủ cho thuê nhà là một đôi vợ chồng người Mỹ rất hòa nhã, bọn họ vừa nghe Tần Trạch muốn mượn chiếc xe đạp của họ, rất nhiệt tình lập tức mang xe ra cho mượn.

“Chàng trai, cậu cũng thích đi xe đạp à, a a... cậu có cùng sở thích với tôi đấy. Sau này cùng tôi đi xe đạp nói chuyện hưởng thụ một chút nha, ha ha, không tồi nha, chàng trai, bắp thịt rất phát triển.” Ông Henry vỗ vỗ vào bắp vai Tần Trạch, cười ha ha.

Tần Trạch cũng nở một nụ cười như ánh nắng mặt trời, cùng nói chuyện với ông Henry: “Tốt thôi, lần sau chúng ta đua một chút, xem kỹ thuật của ai tốt hơn.”

Ông Henry vừa nghe xong cười càng lớn hơn: “Được, một lời đã định.”

Tô Nhiên ngồi trong túi áo của Tần Trạch, cảm nhận lực đánh của ông Henry đánh ra, mang cho cô dư chấn (trận động đất nhỏ), toát mồ hôi.

Ông Henry là người mỹ khỏe mạnh mang theo sự cá tính đặc biệt, Tần Trạch, anh cũng khỏe mạnh quá đấy? Nhập gia tùy tục, điểm này cũng quá nhanh đi.

Năm phút sau trên lối đi bộ.

“Tần Trạch, anh xác định có thể đi xe chứ?” Tô Nhiên nhìn tốc độ giống như đang phi sợ hãi than, chất lượng xe đạp địa hình này cũng không tệ, cái bánh xe lăn lộn làm cho trái tim cô như muốn nhảy ra.

Tần Trạch à, cô không muốn lại đến con đường âm dương kia nữa đâu.

“Yên tâm đi, anh đã đi xe đạp mười năm, không biết tiêu tiền vào xe bus hoặc taxi, cho nên đã sớm luyện được một thân bản lĩnh rồi. Đây chính là đẳng cấp cao, vững chắc xoay mình ở sườn núi đấy.” Tần Trạch liêu lĩnh phóng đón gió, lại hơi cúi đầu nhìn thỏ nhỏ, ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía cuối sườn núi để tiến lên.

“A...” Anh sung sướng hét lên một tiếng, dồn lực xuống dưới chân, lên đường.

Tô Nhiên nắm chắc thành trên túi áo, nhịp tim đang đập rất nhanh, cô cảm nhận thấy tuổi thanh xuân đang tự do phát ra, đón lấy ngọn gió mạnh, đáy lòng cô hô to: Đại học, nước Mỹ, từ hôm nay chúng ta đến rồi_____

Chuyện tình cảm trong lòng hai người, từ trước đến nay chưa hề dừng lại. một đường gió lớn thổi qua, thật là phong cách.

Nhưng cũng bởi vì quá vui vẻ, quá phong cách cho nên lập tức sinh ra buồn rầu.

Bánh xe xoay chuyển quá nhanh, trượt, cả người Tần Trạch trực tiếp ngã nhào ra đất.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Nhiên liền bị Tần Trạch đè ở phía dưới.

Một con Rối bị đè ép, thì cũng vẫn chỉ là một con Rối. Cho nên đối với Tô Nhiên mà nói, bị đè ép như vậy cũng không có bất kì tí khó chịu nào, bởi vì con Rối không có cảm giác đau.

Chẳng qua là, thiếu gia Tần Trạch, ngồi dậy, cúi đầu xuống, nhìn Tô Nhiên bị đè ép, sau đó âm thanh tức giận ùng ùng vang lên trong đầu anh: “Ngu ngốc, sao lại ngã xe chứ?”

Tần Trạch cười, hướng thẳng về phía Tô Nhiên chịu tội: “Vâng vâng, Tô Nhiên đại

nhân, anh biết sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa.”

Tô Nhiên trở thành tiểu nhân đặc chí, đem tay khoanh trước ngực, hừ một tiếng thật lớn: “Đem khôi phục trạng thái ban đầu của em mau.”

Vì vậy, con Rối hình thỏ bị Tần Trạch chà sát ở trong tay một lúc lâu, chọc cho Tô Nhiên nổi trận lôi đình, cô cắn răng nhịn. Sau một lúc lâu, mới khiến cho con rối lần nữa dễ thương, tròn vo.

Dọc đường đi, Tần Trạch cũng đều là nói lời xin lỗi.

Đợi đến lúc Tô Nhiên hết giận, hai người cũng đã đến siêu thị Walmart.

Tô Nhiên trốn vào trong túi của tần trạch, cẩn thận quan sát một vòng.

Siêu thị quả thật rất lớn, người bên trong cũng rất nhiều, đầu tiên Tần Trạch đi về phía gian hàng bán đồ gia dụng, nhìn giá tiền các vật như chăn đệm giường, phát hiện ra loại vật phẩm này giá tiền cũng không đắt.

Nói chung là giá tiền ở khoảng từ 16 đến 30 đô la, đối với một gia đình có tiền lương một tháng là 3000 đô la thì mua những đồ vật này quả thật là giá cả rất tiện nghi. Tần Trạch nghe Tô Nhiên bày mưu chọn một chiếc khăn chải giường màu xanh nhạt, 18 đô la. Bàn chải đánh răng, cốc chén, khăn lông, máy sấy, sữa tắm và một chút những đồ vụn vặt trong phòng tắm.

Tần Trạch vất toàn bộ đồ đã mua vào trong xe.

Sau đó lại đến khu thực phẩm nhìn xuống.

Tô Nhiên không khỏi cảm thán: Thực phẩm ở nước Mỹ vô cùng phong phú, ví dụ như thịt heo, trong siêu thị có khá nhiều thịt heo, giá cả khoảng 49 đô la một bảng (đơn vị cân của Anh, Mỹ = 0,9072 kg) tương đương với khoảng 16 đồng một cân đi, sữa tươi, trứng gà cũng cảm thấy tiện nghi hơn so với trong nước, tóm lại, sau khi đi dạo một vòng, Tô Nhiên cảm thấy giá thực phẩm ở Mỹ cũng không phải rất đắt, cái này so với cảm nhận của cô khi ra khỏi nước có chút khác nhau.

Quả nhiên, phải là thực tế mới là chân lí.

Sau khi đi dạo hết một lượt, những thứ cần mua cũng mua đủ rồi, hai người lại đẩy một xe đẩy đầy ắp đi bàn thu ngân tính tiền.

Nhân viên phục vụ mang theo vẻ mặt tươi cười: “Xin hỏi quý khách có thể tín dụng không ạ?”

Tần Trạch lắc đầu một cái: “Không thể dùng tiền mặt hay sao?”

“Tất nhiên có thể, nhưng bình thường mọi người đều là cà thẻ là chủ yếu, vì vậy, tiên sinh, tôi đề nghị anh nên đến ngân hàng làm thẻ, như vậy đối với việc mua đồ, hay nộp thuế cũng dễ dàng hơn. Tính toán xong rồi, tiên sinh, tổng cộng của anh là 153,5 đô la.” Nhân viên phục vụ mỉm cười nhiệt tình đề nghị.

“Ừ cảm ơn.” Tần Trạch lấy tiền ra, mỉm cười đưa cho cô nhân viên.

“Ga giường và những đồ vật này là đồ dùng hàng ngày, nếu như quý khách không hài lòng, trong vòng chín mươi ngày có thể trả lại bằng phiếu của siêu thị Walmart.” Đôi mắt to màu xanh biếc của cô nhân viên phục vụ nhìn thẳng vào Tần Trạch yên lặng phóng điện với anh.

Tần Trạch hướng về phía tiểu thư xinh đẹp hơi gật đầu, sau đó cầm gói đồ lên, dứt khoát rời đi.

Tô Nhiên có chút đồng tình liếc nhìn người đẹp nước Mỹ đang tức giận: “Sorry nha.”

Trên đường trở về nhà cũng không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, chẳng qua người đi đường đều nhìn Tần Trạch, có thể là do anh có vẻ khác lạ giữa những con người nơi đất khách này, nhưng việc này cũng khiến cho Tần Trạch và Tô Nhiên cảm thấy hơi khó chịu không biết phải làm sao.

“Có lẽ là bởi vì màu da và màu tóc của chúng ta khác với bọn họ đi, đối với những người Mỹ mà nói thì chúng ta là người ngoại quốc mà, không vậy xem mới là lạ đó.” Tô Nhiên sờ sờ cái cằm thỏ của mình rút ra nhận xét.

Tần Trạch nhìn động tác khôi hài của tô Nhiên chỉ cười cười, cũng không nói gì.

Trở lại nhà trọ, vợ chồng ông Henry nhìn thấy Tần Trạch đang ôm một đồng hồ lớn, kinh ngạc kêu to: “Cậu là đi mua đồ. Đi xe đạp đi mua đồ. Trời ạ. Cầu thương để a, hi vọng ông ấy phù hộ cho cậu, đứa nhỏ đáng thương.”

Hai người bạn họ kêu lên giống như trời sập đến nơi vậy, di. ễn ã=n l-
ê q;úy ãn cuối cùng Tô Nhiên và Tần Trạch cũng biết ngày đầu tiên mình đến Mỹ đã mắc phải một sai lầm rất lớn.

Hai người hoàn toàn bỏ quên tình hình của nước Mỹ. Nhân dân Trung Quốc đi xe đạp là một công cụ thay cho đi bộ, cho nên tại Trung Quốc xe đạp đi trên đường ô tô cũng không làm sao, ở Trung Quốc trên mỗi con đường đều có xe đạp đi lại, tất cả tài xế Trung Quốc cũng đều biết khi lái xe phải đề phòng có những chiếc xe đạp lao đến. Nhưng nước Mỹ là một quốc gia với nền văn hóa xe hơi, xe đạp đối với họ không phải là một công cụ đi lại mà là một môn thể thao yêu thích, cũng giống như bóng rổ vậy.

Trên đường cái ở nước Mỹ mà đi xe đạp chỉ có ba loại nhân dân, ví dụ như những ông cụ hoặc là những gia đình rất nghèo không có tiền mua xe. Tài xế ở nước Mỹ trong nào họ không có phản xạ hình cung bên trong, không có cái khái niệm đề phòng một cái xe đạp đột nhiên lao ra, ngay cả trên lối đi bộ cũng không có dành cho xe đạp đi. Thỉnh thoảng có một nhóm người yêu thích môn thể thao đạp xe đạp này, thành phố sẽ xây dựng một lối đi riêng, bình thường làm đường cho người đi bộ và người đi xe đạp dùng chung.

Không trách được dọc trên đường đi ánh mắt mọi người nhìn bọn họ kì quái như vậy.

Tô Nhiên ôm đầu cảm thấy đặc biệt mất hết thể diện, ở một địa phương lớn nhất nước Mỹ làm ra chuyện này, ban đầu mình cũng có nhìn qua những công việc cần chú ý khi đến Mỹ mà, tại sao đến đây rồi lại quên thế này. Chỉ có thể trách cái trí nhớ rách này. Cô càng nghĩ càng rối rắm, càng nghĩ càng muốn cào nát đầu óc của mình.

Thật là làm cho người ta cảm thấy phát điên a.

“A, bọn họ nhất định đã nói như vậy sau lưng chúng ta.” Tô Nhiên không nhịn được nhảy lên mặt bàn, cái lưng thỏ cũng cong xuống, một tay chống nạnh, một tay che miệng, đáng vẻ muốn bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu đáng khinh, trong giọng nói mang theo sự giễu cợt rõ ràng: “Hắc, nhìn bọn họ xem có bao nhiêu khôi hài, người nọ nhất định để cho tôi kinh hồn bạt vía với người châu Á, không nhất định là cái nước gì Trung, cái gì đó.”

Nói xong thân thể cô ngã trên mặt bàn, lăn đi lăn lại trong miệng còn không ngừng nói: “Em có lỗi với Đảng, thật xin lỗi Tổ Quốc, em thật xin lỗi cha mẹ già đã nuôi em khôn lớn.”

“Vèo.” Tần Trạch nhìn con thỏ Tô Nhiên kia không hề thay đổi vẻ mặt, trong gió còn làm ra những động tác như bị động kinh, còn có những lời nói lộn xộn, không rõ ràng của cô trong đầu anh, cuối cùng nhịn không được bật cười.

Tiếng cười từ nhỏ đến lớn, anh ôm bụng cười ngã lăn ra giường.

Tô Nhiên càng thêm buồn bực, ánh mắt đen láy của cô nhìn chăm chăm vào Tần Trạch vẫn đang cười đến chảy hết nước mắt ra kia: “Anh cười cái gì hả? Hả?”

Tiếng hả cuối cùng phát ra theo đó là một khí thế đến kinh người.

Tần Trạch giật mình, đột nhiên phát hiện, mình lại đập trúng mìn rồi.

“Đại nhân Tô Nhiên thân ái, anh sai rồi, anh sai lầm rồi, anh thực sự sai rồi, ai bảo em lại đáng yêu như vậy, không, không, không, không thể trách em đáng yêu, là anh không có định lực như vậy, bị động tác đáng yêu của em đánh bại, đại nhân Tô Nhiên, tới đây, cười một cái đi nào.”

Giọng nói Tần Trạch mềm mỏng, cộng thêm hết cỡ lại nịnh, cuối cùng làm cho Tô Nhiên chỉ lạnh lùng phun ra một chữ: “Hừ.”

Sau đó thanh âm nho nhỏ của anh lại thì thầm: “Thật ra thì cũng chỉ có anh là mất thể diện thôi mà, người khác đâu có nhìn thấy em đâu.”

“Ừ...”

Âm thanh mười phần khí phách, anh lập tức kính cẩn nghe theo câmiệng lại.

Phong thủy thay đổi a!

Tác giả có lời muốn nói: Hắc hắc, bắt đầu thay đổi.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Xào Rau, Chính Là Xx Sao Xx

Rất nhanh đã đến ngày tựu trường, sáng sớm Tần Trạch vội vã mang theo Tô Nhiên chạy vội xuống lầu.

“Tần, chúc mừng cậu tiến vào đại học. Tôi cùng Shary làm cho cậu bữa ăn sáng, mau lại đây cùng ăn đi nào.” Mới vừa đi tới cửa cầu thang, vợ chồng ông Henry đã quen thuộc với vẻ mặt tươi cười xuất hiện trước mắt Tần Trạch, ông Henry càng thêm nhiệt tình đối với Tần Trạch.

Không đợi cho Tần Trạch bày tỏ ý kiến, ông Henry đã nhanh tay túm lấy anh đẩy về phía bàn ăn.

Tần Trạch cảm thấy da đầu có chút đau nhức lại mang thêm một chút ngượng ngùng.

Ông Henry chiêu đãi Tần Trạch là một bữa ăn địa phương, là một món trộn màu hồng hồng, gồm các loại dưa không biết tên, Tô Nhiên vừa liếc mắt nhìn một cái cũng cảm thấy có chút sợ hãi, cái này giống như một loại món hỗn hợp gì đó, có thể ăn được không đây?

Đang lúc Tô Nhiên còn đang nghi ngờ, Tần Trạch đã nuốt vào một miếng thật to.

“Oa... Ăn ngon quá, cô Shary, tài nấu ăn của cô quá tuyệt vời.” Tần Trạch giơ ngón tay cái lên với Shary, thật lòng khen.

Shary tròn tròn mắt lên, làm ra một vẻ mặt ‘Đó là chuyện đương nhiên’. “Ha ha, tất nhiên rồi.”

Tần Trạch cười lên ha hả, vợ chồng Henry là một cặp vợ chồng ở nước Mỹ điển hình, không chỉ nhiệt tình sáng sủa, tự nhiên hào phóng, hơn nữa lại có hình thức hài hước điển hình của nước Mỹ bộc lộ vô cùng rõ ràng tự nhiên trên người họ.

Sống chung với hai người bạn họ, làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Sau khi nhìn Tần Trạch ăn rất ngon miệng, Tô Nhiên suy nghĩ, lại dùng cái tai thỏ của mình khều khều Tần Trạch: Cô cũng muốn ăn a...

Ăn xong sớm một chút, chào tạm biệt vợ chồng ông Henry, hai người liền đi tới đại học Vincent.

Đại học Vincent là một trường đại học tư nhân, có diện tích rộng lớn, hoàn cảnh bên trong vô cùng đẹp đẽ.

Tần Trạch cười, đón ánh nắng mặt trời, đập lên sân cỏ xanh biếc, nhìn hình thái những người Mỹ ở xung quanh, thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy một vài người châu Á giống anh, anh lặng lẽ ở trong lòng nói chuyện phiếm với Tô Nhiên.

“Tô Nhiên cuối cùng chúng ta cũng lên đại học rồi.”

Ánh mắt của Tô Nhiên lộ ra bên ngoài, quan sát phong cảnh mới mẻ, di-ễn-đà-n l'ê q/u/ý đô/n trong mắt thỏ hoàn toàn là sự hưng phấn: “Lên đại học vốn đã là chuyện làm cho người ta đủ hưng phấn, huống chi còn là học đại học ở nước ngoài, ha ha, trong lòng em đang tùm tùm bồm bồm nhảy lên đây này.”

“Cám ơn anh thế nào đây?” Tần Trạch đưa tay vào trong túi áo, điểm một cái lên trên đầu thỏ.

“Hắc hắc, lấy thân báo đáp nhá.” Tay nhỏ thỏ trắng noãn ôm chặt lấy đầu ngón tay của Tần Trạch muốn đem nó đẩy ra ngoài.

Không ngờ trong mắt Tần Trạch hiện lên ý xấu, ngón tay nhắc con thỏ nhỏ ra trước mặt.

Con thỏ nhỏ ôm chặt lấy ngón tay Tần Trạch, hai chân vẩy đập lung tung, hai cái tai thỏ bị ép chặt vào sau đầu, cứ như vậy con thỏ bị treo lơ lửng trên không trung, Tần Trạch vui vẻ cười nhẹ.

“Tần Trạch anh thật xấu xa, cố ý treo em lên. Mau đưa em xuống nhanh lên, em không muốn bị ngã đâu.” Tô Nhiên sợ hãi kêu to, ô ô, Tần Trạch, bốn năm sau em sẽ trả lại anh gấp bội.

“Được, được.” Tần Trạch vừa cười hì hì vừa nói, một bàn tay khác vững vàng đỡ vào phía dưới của con thỏ nhỏ Tô Nhiên. “Thỏ ngoan nào, buông tay đi, anh đỡ rồi đây.”

Tô Nhiên nhìn một chút xem chỗ chân mình sắp đặt xuống, cẩn thận buông tay ra.

Bộp. rớt vào lòng bàn tay của Tần Trạch.

Cô bất mãn ngẩng đầu lên, lại thấy một ánh mắt tràn đầy cưng chiều, đang nhìn về phía cô.

“Này. Làm em giật cả mình.” Tô Nhiên tức giận trách mắng, trợn mắt nhìn Tần Trạch một cái.

Tần Trạch nhìn ánh mắt đen bóng cùng động tác thú vị của con thỏ nhỏ, ha ha cười lên: “Thỏ ngoan, em thật đáng yêu, càng ngày anh càng thích em hơn đấy, phải làm thế nào bây giờ?”

“Anh ít chọc ghẹo em đi một chút.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, CẢM GIÁC KHI TRÊU CHỘC EM RẤT THOẢI MÁI NHA.”
Tần Trạch hướng về phía Tô Nhiên nháy mắt mấy cái.

Tô Nhiên học máu, nắm chặt cái tay, em cũng thích chọc ghẹo anh, lằm bằm nói, sau này nhìn xem ai trêu chọc ai nhiều hơn.

Vì vậy cuộc sống đại học không còn nghe những ý kiến phê bình nữa chính thức bắt đầu, trong mấy tuần ban đầu, Tần Trạch vẫn bận rộn xuyên qua giữa phòng học và các địa phương khác, tham gia các bữa tiệc, ăn những bữa cơm miễn phí, lúc trở lại nhà trọ thì trực tiếp đi tắm rồi đi ngủ luôn, cũng chưa từng bắt đầu khai hỏa trong phòng bếp bữa nào. Gọi điện nói chuyện với cha mẹ để bọn họ biết mọi chuyện của anh vẫn ổn, để người trong nhà không cần quá lo lắng cho anh.

Mẹ trong điện thoại thuận tiên nhắc nhở, Tô Nhiên ở trong bệnh viện mọi việc đều bình thường, lúc ban đầu mẹ Tô và cha Tô đều rất đau khổ, sau đó cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ở bên này, sau khi Tô Nhiên nghe được cảm thấy êm ấm trong lòng, cha mẹ, là con gái bất hiếu, khiến cho cha mẹ phải lo lắng, sau này nhất định con sẽ đối tốt với mọi người hơn gấp bội, nhất định,...

Cảm giác mới mẻ ban đầu từ từ qua đi, trường học bắt đầu đi học, các hoạt động cơm miễn phí căn bản cũng đã kết thúc, cuộc sống đi về bình thản ở Philadelphia không có xe nửa bước cũng khó đi, Tần Trạch và Tô Nhiên mới đến, nào có dư tiền để mua xe, lại không muốn cưỡi xe đạp cho mất thể diện, cho nên ra khỏi trường học chỉ có thể đi nhờ người ta. Dẫn người đi dạo phố, ăn cơm, mua thức ăn bình thường là một đám đàn ông độc thân mới quen. Nhưng mà dù sao Tần Trạch cũng là một người đàn ông, cả đám đói khát này mang theo quà tặng để biếu lộ thành ý, mang nhiều, anh đành phải tìm lí do từ chối.

Tô Nhiên chê cười: “Tần Trạch, hòa đồng thực sự rất lớn nhá.”

Tần Trạch chỉ vào cái đầu thỏ của cô, cười cười nói: “Chỉ đồ sai giới tính của anh, không phải mỹ nữ, mà là một người đàn ông đầy đủ uy lực mười phần đẹp trai nhá.”

Tô Nhiên cười: “Anh đi trang điểm đi.”

Tần Trạch không cho là đúng, nhếch nhếch khóe miệng, mặt mày tươi vui như đang mùa xuân.

Nhìn vẻ mặt hả hê của anh, Tô Nhiên cười rất cứng chiều.

Chỉ là mấy ngày sau đó Tần Trạch liền không cười nổi nữa.

Ở nước Mỹ này, nếu ngày nào cũng vào tiệm ăn, thì tuyệt đối sẽ không chống đỡ được, chỉ là một bữa cơm đơn giản cũng phải từ mười mấy đến mấy trăm đô la, còn phải nộp thuế thu, đó là một gánh nặng đối với Tần Trạch, một tiểu tử nghèo mới đến.

Tần Trạch chắc là sẽ không nấu cơm, mặc dù anh cho rằng nó rất dễ. Bởi vì khi anh nhìn thấy Tô Nhiên nấu cơm, anh cảm thấy đây là một việc rất đơn giản. Dạy dày của Tần Trạch có chút soi mói, nguyên nhân chủ yếu là do tay nghề quá tốt của Tô Nhiên đào tạo ra. Mỗi sáng sớm ăn một đồng rau xà lách, hôm sau lại ăn salad và sandwich lạnh, Tần Trạch chỉ ăn một hôm liền không thể nuốt nổi nữa. Sau đó lại ăn mì ăn liền nấu với rau dưa, cuối cùng Tần Trạch quyết định, tự mình làm món ăn.

Tô Nhiên vừa nhìn thấy ngồi một bên kiêu ngạo nói mát: “Cuối cùng cũng biết tầm quan trọng của chị đi. Trước kia tiểu tử người muốn ăn điểm tâm hoa mai, để cho chị lâm vào nước sôi lửa bỏng, hắc hắc, hiện tại cuối cùng cũng bị báo ứng.”

Tần Trạch đưa ra bàn tay làm thành hình khẩu súng, dùng ngón giữa bắn vào đầu thỏ của Tô Nhiên: “Ngoan ngoan nhìn anh này, trên thế giới này không có chuyện gì mà anh đây không làm được nhá.”

Con thỏ nhỏ bị dính đạn nằm trên bàn, diiiiiễnnnnn đànnnnn llllê quuuuý đônnnn sau đó bất đắc dĩ nói: “Phải.”

Cuối cùng làm hỏng hai cái nồi đun nước, một ít rau, Tần Trạch cuối cùng cũng phát hiện ra, nấu ăn là một công việc không hề dễ: Thật ra thì, chính là XX sao XX, sau đó đem một món giống như món ăn mặn, và một món ăn giống như món rau dưa để cùng một chỗ, thêm chút muối, thêm chút đường, thêm chút bột ngọt, ra ngoài chính là một món ăn.

Tô Nhiên nhìn nồi món ăn được làm ra, đánh giá: tạm được.

Mà Tần Trạch cảm thấy mình có thể làm ra món ăn, để bản thân không bị chết đói cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Còn mới vợ chồng ông Henry lên lầu cùng nhau ăn cơm.

Sau đó bày ra một bàn, XX saoXX, màu sắc rất rực rỡ, nhìn qua ngược lại rất đẹp mắt.

Vợ chồng ông Henry sau khi ăn xong còn khen thật to món ăn Trung Quốc đúng là mỹ vị, điều này làm cho Tô Nhiên cảm thấy rất xấu hổ: Quả nhiên người Mỹ cả ngày đều ăn sandwich, khẩu vị cũng bị thay đổi, ngay cả chút đồ tùy tiện này cũng được coi là mỹ vị.

Hừ hừ, nhìn Tần Trạch đang đắc ý đến không chịu nổi.

“Tô Nhiên, anh cảm thấy, trên thế giới này không có chuyện gì mà anh không làm được cả, nhìn đi, nấu ăn, một chuyện quá là đơn giản nhé.” Miệng Tần Trạch vẽ thành hình vòng cung, nhưng cũng sắp biến thành vòng tròn rồi.

Con thỏ nhỏ nhìn trong thùng rác có nhét ba cái nồi, sau đó nhảy lên trên một quyển tập chí, tập chung nhìn lại. Trong lúc ngẩng đầu lên, không

mặn không lạt nói một câu: “Vậy sau này thức ăn trong nhà chúng ta anh cũng làm luôn đi.” Cô còn lười phải nấu cơm đây.

“Tốt.” Tần Trạch không cần suy nghĩ lập tức đáp.

Qua thật lâu cuối cùng Tần Trạch cũng nghĩ thông suốt vấn đề này, chẳng lẽ, ý Tô Nhiên là, sau này cô ấy sẽ không nấu ăn sao.

“Không được đâu....”

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đi Học, Không Chỉ Có Một Hình Thức Như Vậy...

Khi đủ các hoạt động kết thúc, trường học cũng chính thức khai giảng, lúc này Tô Nhiên và Tần Trạch mới biết, ở nước Mỹ bác sĩ thú y là một môn học giống như cấp cao vậy, chỉ khi lấy được văn bằng chính quy, hoặc học xong khoa bác sĩ thú y hệ dự bị đại học (3 năm), lúc bấy giờ mới có đủ điều kiện thi vào học viện thú y.

Hơn nữa sự cạnh tranh bên trong đó rất kịch liệt, tỉ lệ trúng tuyển để đỗ vào trường không cao, học phí ở đây cũng rất đắt, sau khi học xong bốn năm chương trình lí thuyết và huấn luyện lâm sàng mới có thể lấy được học vị DVM (Doctor's degree of Veterinary Medicine), ở trong nước có rất nhiều người đem học vị DVM là bác sĩ thú y, thực tế đó là sai lầm, thuận theo gọi là chuyên gia về ngành bác sĩ thú y.

Ở nước Mỹ chỉ khi có đạt được chuyên gia về bác sĩ thú y mới có thể xin được bằng bác sĩ thú y, lúc đó mới có thể khám và chữa bệnh cho động vật.

Điều này làm cho Tô Nhiên cảm thấy nhụt chí, mình ngủ say bốn năm, đó chính là bốn năm lãng phí thời gian nha. Sau này khi mình lên đại học, sau đó thi vào học viện thú y, trời ạ, 4+4+4, thời điểm đó mình phải là ba mươi tuổi rồi, lúc đó mình mới có thể học thành tài, lúc này lại vùi đầu vào xây dựng sự nghiệp, vậy việc trùng sinh này của tôi còn ý nghĩa gì nữa chứ, còn không bằng có hiệu suất của người bình thường nữa!

Oh my gad!

Ông trời ơi, ông không cần phải chơi tôi như vậy chứ.

Cô nghiêng đầu, buồn bã đứng cạnh chén nước trà, dùng sức đâm vào: “Dùng một lời chí lý để hình dung, tình cảnh của tôi hiện tại chính là túng quẫn nha, cuộc sống giống như một khay trà vậy, đồ đầy phong phú bên trong đó chính là bi kịch.”

Tần Trạch rời ánh mắt từ màn hình máy tính với những màu sắc rực rỡ của cổ phiếu nhìn sang với ánh mắt dịu dàng, dùng sức ấn cái đầu thỏ của cô xuống, sau đó cầm chiếc cốc lên, uống một hớp cà phê nói: “Chuyện kia xem ra, rất là thú vị nhé.”

Tô Nhiên không để ý đến anh, tự mình tiếp tục làm nhảm, nói: “30 tuổi a. Mình còn muốn ngâm kẹo dừa cháu sớm một chút đây. Mục tiêu này của mình lúc nào mới có thể đạt được chứ? Hơn nữa người phụ nữ tốt nhất nên hoàn thành mọi việc trọng đại trước năm ba mươi tuổi, mà mình đến năm ba mươi tuổi mới bắt đầu, mình không muốn làm gái ế, nhất quyết không cần đâu a.”

Che đầu, trong đầu là những suy nghĩ lộn xộn....

Tần Trạch cuối cùng cũng nghe được con đường rộng mở, dùng hai ngón tay kẹp lại chú thỏ đang lăn lộn không ngừng kia: “Chờ khi em tỉnh lại chúng ta lập tức kết hôn nhé.”

“A.” Chú thỏ nào đó ngơ ngác hỏi: “Vậy còn đứa bé thì làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là cùng nhau mang lên đại học nha.” Tần Trạch nhún nhún vai, cười vô cùng thoải mái nói.

“A...” Tô Nhiên nhìn Tần Trạch, hoàn toàn là ngây người.

Tần Trạch, em sống hai đời cũng không nhìn rõ tương lai bằng anh nha.

Vì vậy, sau nhạc đệm nho nhỏ đó, Tô Nhiên buồn bực theo Tần Trạch cùng đi học bài chuyên ngành___ Số học.

Từ ngày đầu tiên đi học, Tô Nhiên đã phát hiện ra, giáo dục ở nước Mỹ có rất nhiều chỗ không giống với giáo dục ở Trung Quốc. Đây là một việc đối với một người Trung Quốc đã tiếp nhận xong giáo dục cao đẳng cảm thấy khó có thể thích ứng được.

Ặc, Tô Nhiên cũng coi như là tiếp nhận hoàn toàn giáo dục cao đẳng trong người đi, ha ha.

Giáo trình ở nước Mỹ hoàn toàn khác với giáo trình ở Trung Quốc, giáo trình của Trung Quốc có khuynh hướng bồi dưỡng nhân tài đặc biệt, học sinh vừa vào cửa trường lập tức tập chung đầu tư vào học các bài học chuyên ngành, mà không rảnh để bận tâm xem bài chuyên ngành đó thu được những cái gì. Mà về phương diện này trường học cũng không có bất kì yêu cầu gì, vậy nên, đào tạo nên một thế hệ thiên tài mới.

Ở nước Mỹ, giáo trình bình thường là hình thức tổng hợp kiến thức đào tạo ra những học sinh chuyên nghiệp, bình thường muốn bản thân tự học về giáo trình của mình, nếu như là một học sinh học thiết kế kiến trúc công trình bằng gỗ, cũng vẫn có khả năng phải học thêm cả piano, các điệu múa, thậm chí là hí kịch. Thiết lập như vậy, mục đích cuối cùng là để đào tạo học sinh với năng lực tổng hợp, khiến cho học sinh trở thành nhân tài trong nhiều lĩnh vực.

Vậy nên, Tần Trạch ngoài chọn học tập số học chuyên nghiệp còn lựa chọn học thêm cả piano. Đối với một người từ nhỏ chưa từng có thiên phú về âm nhạc mà nói, đây quả là một chuyện phải cực khổ luyện tập.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch đầu đầy mồ hôi, cộng thêm tay chân luống cuống một trận âm thanh lạc loạn, thật sự không nhìn nổi nữa, thở dài nói: “Tần Trạch, anh buông tha cho sự lựa chọn này đi, anh chọn hí kịch ấy.”

Hồi tưởng cái gì đó, dễ dàng hơn nhiều so với piano mà.

Không ngờ Tần Trạch lại ngẩng gương mặt đầy mồ hôi lên, cười đến rức rồi nói: “Anh còn đang mong chờ sau này có thể hợp tấu với em đấy. Em kéo đàn vi-ô-lông, anh đánh dương cầm, ha hả, chỉ mới suy nghĩ một chút mà đã khiến cho anh cảm thấy ngứa ngáy trong lòng rồi.”

Trong lòng Tô Nhiên mềm nhũn, đứng lặng người nhìn Tần Trạch hồi lâu, sau đó nhìn vào gò má đang tập chung của anh, dịu dàng cười nói: “Vâng, em cũng rất mong chờ ngày đó.”

Sau này, em sẽ kéo đàn cho anh nghe.

Anh độc tấu đàn vì em.

Thật sự rất mong đợi nha....

Ở trong trường học có rất nhiều tiết học là cùng chung học tập nhiều môn chuyên nghiệp, làm như vậy, khiến cho các học sinh chuyên nghiệp có cơ hội cùng nhau trao đổi kiến thức, tất cả môn học chuyên nghiệp cũng cùng nhau ngồi trong một phòng nghe giảng.

Thầy giáo giảng bài không giống như bình thường giống như nhồi vẹt, mà là áp dụng hình thức giáo dục dẫn dắt, bình thường là nêu lên vấn đề cho học sinh đưa ra suy nghĩ đến các cách giải quyết khác nhau, sau đó để cho học sinh tự nêu ra các vấn đề mang đi học, thậm chí đi thăm các cuộc triển lãm nghệ thuật, học xem các buổi kịch vui, sau đó sẽ trả lời các vấn đề hoặc viết bài cảm nhận. Cứ như vậy đáp án nhận được là hai kết quả hoàn toàn khác nhau.

Mà cũng có lúc thầy giáo đứng trên lớp cho học sinh tự do phát biểu suy nghĩ cũng khiến cho học sinh phía dưới nhìn chăm chăm không nói lên lời vì kinh ngạc.

Có một lần trên khóa chính trị, một vị thầy giáo nói về suy nghĩ viễn vông không thiết thực của xã hội hiện nay, cũng để cho học sinh học lý luận chủ nghĩa Mac- Lê Nin tự mình đi học hỏi tìm hiểu về về một đại gia đình sinh hoạt chung tại một chỗ.

Điều này làm cho Tô Nhiên cảm thấy khó có thể tin được.

Dĩ nhiên, cũng có những tiết học khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Do giáo trình môn hóa học chính là do thầy chủ nhiệm tự mình đảm nhiệm giảng dạy. Thầy giáo viết rất nhiều sách, tài liệu giảng dạy trong trường học cũng là do thầy biên soạn, nhưng cuối cùng thầy vẫn yêu cầu dùng phương pháp giảng dạy kết hợp với tài liệu sâu sắc nhất, để giải thích kiến thức rõ ràng nhất, làm cho 99% số học sinh như đi lạc vào mây, không thể hiểu nổi thầy đang nói về cái gì.

“Tần Trạch anh có hiểu không?” Hai con mắt của Tô Nhiên sớm đã biến thành vòng tròn đồng tâm, cô sớm đã giơ cờ đầu hàng.

Tần Trạch hơi nâng cằm, cầm bút trong tay xoay vòng tròn, cười híp mắt nhìn vào đôi mắt đen lúng liếng của Tô Nhiên: “Nghe xong, một chút cũng không hề hiểu.”

“Có phải khả năng ngoại ngữ của chúng ta quá kém hay không?” Tô Nhiên cảm thấy nhức đầu hỏi lại.

Tần Trạch chỉ vào một đoàn người đầu óc cũng đang choáng váng ở bên cạnh.

Tô Nhiên kéo hai tai thỏ của mình xuống, đáp án quá rõ ràng, vấn đề không phải ở phía bọn họ, mà vấn đề là ở chỗ thầy giáo.

Tần Trạch đỡ Tô Nhiên lên, cười rục rịch lên một cái với cô, sau đó dịu dàng đem cô thả vào trong túi áo của mình: “Nhấn mạnh vào cuộc cạnh

tranh ở nước Mỹ, một vị trí công tác cũng phải chú ý đến hệ thống cuộc sống, đồng thời cũng phải chú ý đến thâm niên công tác.”

“Giáo sư đại học?” Tô Nhiên thử dò xét hỏi.

Tần Trạch gật đầu một cái, nâng cằm nhìn về phía bục giảng, chậm rãi nói về chuyện cũ: “Ở nước Mỹ vẫn còn tồn tại một loại chức vụ như vậy, một khi sự cố gắng đạt được chức vụ như vậy, thì có nghĩa là không lo cơm áo, không lo áp lực cuộc sống quá lớn. diễn đàn l~ê qu`ý đ#ôn Có làm công việc này hay không hoặc có hoàn thành tốt công việc này hay không, nó phụ thuộc vào phẩm chất cá nhân và tâm tình của người đó.”

Tô Nhiên như có điều suy nghĩ gật đầu: “Như vậy là góp một phần làm nhạt ý thức cạnh tranh giữa các giáo sư, không thích hoặc khinh thường làm xong công việc. Chủ nghiệm dạy môn hóa học là một ví dụ điển hình. Không trách được trong trường này có nhiều trợ giảng người Trung Quốc, Ấn Độ như vậy.”

“Tại sao?” Tần Trạch phối hợp nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên là bởi vì dưới chế độ như vậy, một mặt nhà trường không thể không chi rất nhiều tiền để nuôi một giáo sư, một mặt họ phải trả tiền để yêu cầu trợ lý quay trở lại giảng dạy, từ các trường đại học của nhà nước đến các trường đại học tư nhân nổi tiếng, đều có một số lượng không ít những người Trung Quốc, Ấn Độ, Hàn Quốc đảm nhiệm vai trò người trợ giảng, tạo nên hiện tượng ở nước Mỹ trong các trường đại học có rất nhiều các trợ giảng. Chính bởi vì như vậy, một số trường đại học ở Mỹ cũng không phải đã tốt hơn đại học ở Trung Quốc a.”

Cuối cùng, ánh mắt của Tô Nhiên lóe sáng, tình cảm yêu nước sâu đậm của cô tự nhiên phát sinh.

“Thật không hổ là Tô Nhiên nhà chúng ta, nhìn mọi việc đều sáng tỏ nha.” Tần Trạch cười híp mắt, trong âm thanh khàn khàn kia mang theo

một chút vị nịnh bợ.

Tô Nhiên trợn mắt nhìn anh một cái, chị đây bị cậu khen một chút lại cảm thấy không vui, chị sống nhiều hơn cậu bao nhiêu năm, hiện tại ngược lại bị cậu vượt qua, cô cảm thấy hơi tức giận.

Sau tiết học hóa học, còn lại đều là bài chuyên ngành của Tần Trạch.

Đi lên trên lớp, Tần Trạch và Tô Nhiên liền phát hiện ra một chuyện kì lạ.

Người đi học, gần như đều là người châu Á, trong đó chiếm đa số là du học sinh Trung Quốc.

Khi bắt đầu học, đi lên lớp là một thầy giáo người Trung Quốc.

Tô Nhiên và Tần Trạch trợn tròn hai mắt, đây quả là một tình huống thần kì.

Mấy học sinh dự thính người Mỹ, ở một bên chế nhạo nói: “Đến với tiết học toán, bạn phải học nói tiếng Trung, kèm theo đó là học thói quen ăn uống của người Trung Quốc mới được.”

Hai người nghe xong, ở trong lòng cười một tiếng, nhìn thế trận này, đúng là có chuyện như vậy thật.

Người Mỹ và người Trung Quốc cũng có những khác biệt rất lớn. 80% học sinh Mỹ không tìm hiểu những vấn đề họ không thích, nhưng những quan tâm đến việc học là sự ưa thích hàng đầu. Chuyện này rất khác biệt so với người Trung Quốc, vì người Trung Quốc là vì sự nghiệp mà học các bài chuyên ngành khác nhau.

Rất nhiều học sinh Mỹ vào thời điểm lựa chọn môn học chuyên ngành, thích chọn văn học, triết học, lịch sử, hí kịch, những môn này trong mắt

một ít người Trung Quốc là môn không mấy hữu ích trong vấn đề kiến thức chuyên ngành, những môn này trở thành những ngành nghề ít được quan tâm ở Trung Quốc.

Đa số người Mỹ không muốn lựa chọn toán học khô khan, điều này cũng chính là rất nhiều nhân tài về khoa học tự nhiên gốc Hoa đến nước Mỹ nổi danh, là nguyên nhân là đây là nơi tiêu thụ tốt. Cũng vì vậy một số trường Đại học ở Mỹ, tiếng Trung trở thành ngôn ngữ chính thức.

Hiển nhiên, đại học Vincent chính là một trường đại học như vậy.

Thầy giáo toán học có vóc người không cao, mà lại là một người đàn ông trung niên gầy gò.

Thầy vừa lên lớp, nhìn một vòng xung quanh, phát hiện quả nhiên tình trạng cũng giống như năm trước, hơn một nửa đều là học sinh trung Quốc. Còn lại cũng là người Ấn Độ, Nam Mỹ, một trường rộng lớn gồm nhiều quốc gia, tiếng Anh trở thành ngôn ngữ có lợi, gắn kết mọi người lại với nhau.

Mặt thầy rất nghiêm túc, cũng không nói nhiều về những chuyện khác, chỉ giới thiệu ngắn gọn, mình là người họ Trương, sau đó lại nói thêm một câu: “Mọi người khi ở trong trường học không thể nói tiếng mẹ đẻ, mà phải trao đổi với nhau bằng tiếng Anh.”

Sau đó lập tức bắt đầu giảng bài.

Tần Trạch và Tô Nhiên liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý cùng nhau cười một tiếng.

Đi học, nghe thầy Trương giảng bài, Tô Nhiên tự nhận là mình có thể hiểu được một phần ba, một phần ba nữa là do đoán ra, còn lại một phần ba là hoàn toàn không hiểu, cũng may trong lớp có bạn học người Mỹ, giáo viên đặt câu hỏi hoặc để cho mọi người đặt câu hỏi, mọi người vội vàng

như lửa cháy xém mộng, cho nên không lo lắng sẽ bắt những người không phải người Mỹ trả lời. Điều này làm cho đại đa số mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống của Tần Trạch cũng không khác biệt nhiều lắm so với tình huống của Tô Nhiên, nhưng mà ở trên lớp anh cũng có trả lời một lần, quan điểm của anh cũng khiến cho ánh mắt thầy Trương hơi thỏa mái hơn một chút.

“Em tên gì?” Vẻ mặt hài lòng, thầy Trương hỏi.

Tần Trạch cười cười: “Tần Trạch.” Giới thiệu tên với người Trung Quốc là một việc rất dễ dàng không cần tốn sức lực.

“Quan điểm tốt, tiếp tục cố gắng.” Thầy Trương nhẹ nhàng khen một câu, sau đó đánh dấu vào sổ điểm danh.

Khiến cho phần lớn sinh viên đại học hơi bị rung lên trong lòng, nói thế nào, trên lớp học này, cuối cùng không phải là người Mỹ độc quyền, còn khiến cho một người khó tính như thầy Trương cũng phải mở miệng khích lệ một câu.

Tô Nhiên nhìn mọi người đều là ánh mắt sung bái, thầm cảm thấy thoải mái trong lòng.

Người đàn ông của tôi chính là không giống với người khác, ha ha.

Buổi tối, khi trở về nhà trọ, Tô Nhiên quần lấy Tần Trạch, để cho Tần Trạch mang cô đi dự thính ở khoa bác sĩ thú y, Tần Trạch đang cầm một quyển sách thật dày, tay ngừng lại ghi chú, cười cười sờ đầu thỏ của Tô Nhiên.

“Được, được, ngày mai sẽ dẫn em đi, ngoan, anh còn mấy cái luận văn còn phải viết, ba ngày nữa có cuộc thi trong lớp số học, cuối tuần còn có

buổi thảo luận ở lớp học hóa học phải nộp báo cáo lên, thỏ ngoan, tự mình sang bên cạnh chơi đi.” Tần Trạch nói xong lại cúi đầu chăm chỉ học tập.

Thời gian của anh cũng rất vội vàng. Nhiệm vụ bên phía Trung Quốc kia cũng sắp phải hoàn thành rồi.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch ngoan ngoãn gật đầu, không đi làm phiền anh nữa.

Ai, thời điểm cô học đại học rất dễ dàng, mỗi ngày xem chút truyện, chơi trò chơi để vui đùa một chút, đâu có mệt mỏi như vậy chứ. Quả nhiên giáo trình ở nước Mỹ nặng hơn giáo trình ở Trung Quốc gấp trăm lần.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nước Ngoài Gặp Đồng Hương...

Hoàng hôn ngày thứ bảy, Tần Trạch mang theo Tô Nhiên đi tản bộ.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trên bầu trời có những đám mây ngũ sắc đang trôi, đại học Vincent nằm ở một thành phố ven biển, là một thành phố rất xinh đẹp mà cũng rất yên bình.

Mấy chú hải âu to gan đậu trên vai của Tần Trạch.

Tô Nhiên len lén bò ra ngoài, nhìn hai con hải âu trắng như tuyết, tâm tình vô cùng tốt hỏi: “Hello. How are you?” Con hải âu bị sợ hãi, vỗ cánh bay đi, mà ánh mắt của cô giống như không muốn xa rời đuổi theo chú hải âu bay đi, cho đến khi hình bóng của nó bị biến mất ở chân trời xa tít.

Tần Trạch dịu dàng nhìn Tô Nhiên, lại nhìn bầu trời hoàng hôn, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Số lượng xe chạy trên đường phố không nhiều lắm, xe bus lại càng ít, dĩ nhiên số người ngồi trên xe cũng rất ít.

Tần Trạch “một mình” đứng ở đầu trạm xe bus, dựa lưng vào lan can màu trắng, lười biếng mà lại tự tại. Tô Nhiên nằm bên trong túi áo của Tần Trạch, bọn họ là bộ tộc không có xe, tình hình này ở nước Mỹ rất thảm nha. Ở nước Mỹ, chỉ cần đủ tuổi trưởng thành, cho dù là một cậu thanh niên hay là một ông già thì cũng đều sở hữu ít nhất một cái xe.

Tới nước Mỹ còn chưa được một tháng, cô đã trải qua rất nhiều thời gian thần kì.

Ừ, thân thể người nước ngoài bên này thật đầy đặn a, kêu lên sợ hãi khi thấy một cái mông có thể lớn đến như vậy.

Người đàn ông này thật đẹp trai, ánh mắt sâu sắc, con người màu lam, thân hình cũng rất có da có thịt nha.

Chắc chắn, cô bé kia chắc chỉ 15, 16 tuổi đi, quần áo trên người chỉ có mấy khối vải, nhìn qua thật là sexy nha, khiến cho cô nhìn vào cũng cảm thấy gượng ngừng á.

“Tần Trạch, anh nói xem bọn họ là từ đâu đến đây? Muốn đi đâu? Bình thường họ làm gì được đây? Họ có trở về nấu cơm cho ông xã không? Hay là bọn họ sẽ đi hẹn hò?”

Cô lẩm bà lẩm bẩm, tự mình say mê vô tận suy đoán sao cho được đáp án chính xác.

Tần Trạch trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Tô Nhiên, có lúc anh cũng cảm thấy nghi ngờ vài chuyện, có phải là chỉ số IQ của một người sẽ không tỉ lệ với chiều cao của cô.

“Tần Trạch, mau nhìn kìa. Có một người châu Á giống chúng ta kìa.” Tô Nhiên kích động kéo lấy cổ áo của Tần Trạch.

Tần Trạch nhìn qua, ở phía xa có một cô bé mặc quần áo châu Á, cô bé kia chắc vừa đi mua đồ, sách theo túi lớn túi nhỏ, đang thở hồng hộc đi về hướng trạm xe bus.

Ở trên đường muốn thấy một người châu Á cũng không phải chuyện dễ dàng, không trách được Tô Nhiên lại kích động như vậy.

“Tần Trạch, anh đoán xem cô ấy là người Trung QUỐC, Hàn Quốc hay Nhật Bản đây?”

“Là người Trung Quốc.”

“Sao anh biết?”

“Trực giác của đàn ông.”

Trong lòng hai người đều có suy đoán, xe bus dừng lại, Tần Trạch thông dong lên xe, móc ra 60 đồng tiền xu từ trong túi đã sớm chuẩn bị ra bỏ vào hộp tiền, sau đó tùy tiện tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Tô Nhiên tò mò nhìn ra ngoài xe, cô gái kia có thể lên cùng chuyến xe với bọn họ hay không đây?

Cửa xe bus vừa muốn đóng lại chỉ nghe thấy một tiếng hô to: “Wait. Please wait. Please.” Sau đó trong cửa xe đặt thêm mấy cái túi đồ lớn nhỏ. Là cô ấy? Tô Nhiên thầm nghĩ. Quả nhiên theo sau đồng đồ lớn lớn nhỏ nhỏ là cô gái châu Á kia. Cô ấy vừa mới chạy lên xe thì cửa xe liền đóng lại. Cô gái còn chưa kịp thở lấy hơi đã vội vàng hỏi tài xế:

“Cô ơi xe mình có đến khu Mont không ạ?”

Nữ tài xế mập mạp người da đen đang nghe điện thoại, hàm hồ ừ một tiếng, để điện thoại xuống, khởi động xe.

Nghe khẩu âm anh văn của cô gái kia hình như là người Trung Quốc? Tô Nhiên nghĩ, lên xe mới hỏi đường? Thật là đủ liều lĩnh, nếu như trên xe đi đường khác thì sao, khi đó không phải ngay cả xuống xe cũng không có cơ hội hay sao?

Trên xe bus chỉ có mấy người, chỗ ngồi còn rất nhiều, ngồi rất thoải mái. Cô gái châu Á ngồi trước mặt Tần Trạch đang sửa sang lại đồng đồ của mình, chỉ nghe thấy thỉnh thoảng phát lên tiếng ‘sột soạt’. Cô gái đột nhiên quay đầu hướng ra phía cửa sổ. Không biết qua bao lâu, đột nhiên cô ấy kêu to:

“Stop. Please stop.” Một bên cô vừa nói, một bên vừa sách theo đồng hồ đứng ở cửa xe.

Nhưng nữ tài xế người da đen giống như không nghe thấy, căn cản là không có chút ý tứ nào là muốn dừng xe.

Cô gái nóng nảy: “Stop. Stop. Stop.” Cô ấy kêu to, căn bản không hề còn nhớ tí gì về ‘please’ nữa rồi.

“Thật xin lỗi, xin đứng ở phía sau đường trắng.” Nữ tài xế người da đen nói với cô ấy không có mấy phần thân thiện.

Cô gái bất đắc dĩ điều chỉnh chỗ đứng, tiếp tục nói:

“Tôi phải xuống xe ở chỗ này.”

“Cô không thấy dây màu vàng sao?” Nữ tài xế liếc mắt nhìn cô gái một cái, tiếp tục bình tĩnh lái xe.

“Cái gì? Mau dừng xe. Tôi muốn xuống xe. Dừng xe. Dừng xe.” Cô gái lo lắng đến nỗi giậm chân, giày cao gót phát ra tiếng ‘cộp cộp’.

Tô Nhiên thấy tiếng ‘cộp cộp’ phát ra từ giày cao gót kia giống như giẫm vào trên đầu tim của mình, cô bị cô gái kia làm cho trái tim cũng gấp gáp theo, cô dám khẳng định, cô gái kia nghe không hiểu lời của nữ tài xế. Nữ tài xế giống như muốn gây khó khăn cho cô gái kia, nữ tài xế rõ ràng biết cô bé kia muốn xuống xe, cũng biết rõ căn bản cô bé kia không hiểu quy củ ngồi xe bus ở đây. Vậy mà cô ta còn... Tô Nhiên cảm thấy rất khó chịu với nữ tài xế người da đen kia.

“Nếu như cô muốn xuống xe, xin kéo dây màu vàng ở chỗ ngồi kia.” Nữ tài xế lần nữa không nhanh không chậm vừa lái xe vừa nói.

Tô Nhiên cảm thấy mình rất không hài lòng với thái độ của nữ tài xế kia, càng ngày càng có chút không thể nhịn được nữa.

“Ai nha. Vội chết mất thôi.” Cô gái kia bật thốt lên một câu Trung văn.

Người Trung Quốc. Tô Nhiên cảm thấy trong lòng nóng lên, cô đưa ánh mắt đáng thương của con thỏ nhỏ nhìn về hướng Tần Trạch.

Tần Trạch đã sớm nghĩ tới Tô Nhiên sẽ như vậy, cười nhẹ, đẩy đầu thỏ trở về trong túi, đứng dậy, nhanh chóng kéo một cái dây màu vàng bên cạnh cửa sổ. Vì vậy, trên đầu xe hiện lên bảng hiệu có hàng chữ: ‘Cần dừng xe.’ Màu đỏ. Tài xế ngồi trước ngọn đèn nhỏ cũng sáng lên.

Tần Trạch rất có lễ nghi tiến lên dùng Anh văn lưu loát ôn hòa nói với tài xế.

“Thật xin lỗi, cô gái này muốn xuống xe, tôi kéo dây vàng thay cô ấy có được không.”

“Dĩ nhiên có thể.” Nữ tài xế người da đen hơi động đôi môi đầy, hàng lông mày thưa thớt cũng hơi cử động.

“Đến trạm trước mặt cô có thể xuống xe.” Tần Trạch quay đầu lại cười với cô gái kia, cố ý dùng trung văn để nói chuyện.

“Ai nha... anh cũng là người Trung Quốc....” Cô gái từ quá kinh ngạc chuyển sang vui mừng nhìn Tần Trạch, trong mắt cô hiện lên sự kích động đến rõ ràng, Tô Nhiên dám khẳng định nếu như không phải hai tay cô ấy đều mang bao lớn bao nhỏ, nhất định cô ấy sẽ nắm chặt lấy tay của Tần Trạch.

Lần đầu tiên đối diện với cô gái này ở khoảng cách gần như vậy, Tô Nhiên cảm thấy đây là một cô gái rất xinh đẹp, là một người đẹp phương

Bắc đúng tiêu chuẩn. Đôi mắt hạnh to tròn, bên trong là ánh mắt sáng rực rỡ, mái tóc dài màu đen, mềm mượt và thẳng đến tận eo.

“Đúng, tôi là người trung Quốc.” Tần Trạch cười dịu dàng, lễ độ.

“Tốt quá. Tôi đến nước Mỹ một tháng rồi, anh là người Trung Quốc đầu tiên tôi gặp đó. Oa, trên túi áo của anh có con rối hình con thỏ thật đáng yêu. Tôi có thể sờ một cái không?” Bị cô gái đột nhiên phát hiện ra khi Tô Nhiên đang len lén lộ đầu ra nhìn.

Tần Trạch nghe thấy Tô Nhiên ở trong lòng anh nói một câu: Được.

Vì vậy anh mỉm cười gật đầu: “Xin nhẹ tay một chút.”

Cô gái để đồ trên tay xuống cho rảnh tay, nhẹ nhàng sờ một cái lên cái tai của Tô Nhiên. “Thật mềm nha, lại còn có cảm giác âm ấm nữa chứ, con rối hình con thỏ này thật là thú vị. Giống như đang sống vậy. Anh mua ở đâu thế?”

Cô gái kia hưng phấn nói, Tô Nhiên và Tần Trạch bị một trận sợ hãi nho nhỏ, giống như đang sống?

“Thật xin lỗi, là lúc vẫn còn ở Trung Quốc, người lớn trong nhà cho tôi, nói này cũng không mua được.” Tần Trạch cười nói dối, vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ.

Nhìn thấy sắp đến trạm tiếp theo.

“Chúng ta có thể trao đổi phương thức liên lạc không?” Anh mắt của cô gái nhìn về phía của Tần Trạch, giống như đang nhìn thấy người thân duy nhất vậy.

Một cô gái một mình tha hương ở một đất nước xa lạ cũng không dễ dàng gì, hơn nữa bên người Tần Trạch cũng cần một người bạn.

Cô dùng cùi trỏ nhẹ nhàng đập vào lồng ngực của Tần Trạch.

Tần Trạch hiểu ý, lấy ra bút bi và máy tính bảng trong ba lô đang đeo sau lưng mình, thân thể khẽ dao động theo sự rung lắc của xe bus, sau khi anh viết xong phương thức liên lạc, lấy ra tờ giấy từ máy tính bảng, sau đó tùy tiện nhét vào trong một túi đồ mà cô gái kia đang cầm.

“Ấn sâu vào một chút, sâu một chút...” Cô gái nghiêm túc nói.

“Ừ.”

Cô gái cười rất ngọt ngào: “Tôi tên là Mary, còn anh?”

“Tần Trạch.”

“Tần Trạch_____ tôi nhớ rồi.”

Xe bus phát ra một tiếng ‘kít’ do phanh xe.

“Đến trạm của cô rồi.” Tần Trạch nhắc nhở Mary.

“Ai nha, sao lại nhanh như vậy.”

“Từ từ đi đừng nóng vội.” Tần Trạch có chút bất đắc dĩ, xem ra cô bé này là một người hấp tấp, mới vừa rồi còn vội vã muốn xuống xe, bây giờ lại không vội, thế mà mới chỉ vừa đứng không bao lâu.

“Anh không xuống sao?” Mary hỏi.

“Tôi còn mấy trạm nữa mới đến, sau này trước khi xuống xe nhớ phải kéo chiếc dây màu vàng kia.” Tần Trạch mỉm cười nhắc nhở.

Mặt Mary có chút ửng đỏ, ngượng ngùng gật đầu lia lịa.

“Nhanh lên đi. Nhanh lên đi.” Nữ tài xế người da đen không nhịn được lại lên tiếng.

“Biết rồi.” Mary một bên trả lời người tài xế đồng thời cũng bước xuống xe.

Cửa xe lại nhanh chóng ‘giận dữ’ đóng lại.

“Cám ơn anh Tần Trạch..... cám ơn....” Sau khi xuống xe, Mary đứng bên đường kêu to.

Tần Trạch ngồi vào vị trí, chẳng qua là hướng về phía cô gái lễ độ mỉm cười.

Đột nhiên Mary lại đặt toàn bộ đồ xuống đất, đưa tay lên miệng làm thành hình cái loa, hô to: “Buổi tối tôi sẽ liên lạc với anh..... cám ơn anh, Tần Trạch..... tạm biệt.....”

“Tần Trạch đứa bé kia sẽ không cứ như vậy mà thích anh chứ.” Tô Nhiên nhìn cách tạm biệt khoa trương kia nói đùa.

“Ai mà biết được. Nhưng mà lại có một con thỏ nhỏ ngốc nghếch, dám để cho anh để lại cách liên lạc, đây không phải là đang đem người đàn ông của mình đẩy ra ngoài hay sao?” Tần Trạch hơi nhú mi.

“Ha hả, không phải là chỉ do em muốn làm quen thêm với một người đồng hương Trung Quốc thôi hay sao?” Tô Nhiên cười.

“Cũng không sợ anh đứng núi này trông núi nọ à.” Một tay Tần Trạch đặt lên cửa sổ, một tay chống cằm mình.

“Em tin anh mà.” Ánh mắt của Tô Nhiên mang theo sự làm nũng, hắc hắc, hình như có chút tức giận nha.

“Em, cái con thỏ này...” Anh nhẹ nhàng vươn tay gõ lên đầu của Tô Nhiên.

“Đừng cho là em không đau thì có thể gõ đầu em. Con rồi cũng có tôn nghiêm mà.” Tô Nhiên lẩm bẩm.

Tân Trạch bật cười, nhìn về phía cửa sổ.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Lễ Tạ Ơn, Sự Vui Mừng...

Thời gian trôi qua thực sự rất nhanh, rất nhanh Tần Trạch và Tô Nhiên đã cùng nhau đón ngày lễ Tạ Ơn đầu tiên ở nước Mỹ, không nói tới chuyện Tô Nhiên có bao nhiêu vui vẻ, hưng phấn.

Ngay cả một người đàn ông như Tần Trạch cũng khó giấu được cảm giác vui vẻ ở trên mặt.

Lễ tạ ơn ở nước Mỹ cũng giống như lễ Trung Thu ở Trung Quốc vậy, anh em đoàn tụ, cả nhà cùng nhau hưởng thụ niềm vui tình thân trong ngày lễ. Tới ngày lễ Tạ Ơn, đường phố Vincent rất thừa thớt người đi qua lại, không phải chỉ có những người con vẫn đang sống chung :eat: nhà cha mẹ lớn lên, hay những người con đã chuyển ra ngoài sống độc lập, tất cả mọi người đều quay về nhà cha mẹ sum vầy.

Siêu thị khắp nơi đều dán quảng cáo giảm giá gà rán, trong cửa hàng cũng chật ních người dân thành thị đến mua.

Tần Trạch được vợ chồng ông Henry mời, mà Mary cũng thường gọi điện thoại cho Tần Trạch, cô ấy cũng đã tới nhà trọ này của Tần Trạch mấy lần, vợ chồng ông Henry cũng biết cô ấy, cũng mời cô ấy đến cho vui.

Hai cô con gái của ông Henry cũng cùng gia đình mình tới, cả gia đình đoàn tụ ở một chỗ, hai vợ chồng ông Henry rất vui mừng, bọn họ nói từ lâu rồi vẫn chưa được chứng kiến qua nhiều người cùng nhau vui vẻ ở một chỗ như vậy. Những người già đều rất thích náo nhiệt, chuyện này cho dù là ở Trung Quốc hay nước Mỹ thì đều giống nhau.

Để chiêu đãi Tần Trạch và Mary, từ sáng sớm Lily đã phải bận rộn, ngay cả ông Henry cũng mặc tạp dề vào trong bếp phụ giúp, không ngừng bôi nguyên liệu trên con gà, trong bụng con gà cũng được nhét rất nhiều mảnh vụn khác nhau.

Lily nói con gà lớn này là do sáng nay cô ấy phải tranh giành rất kịch liệt trong cửa hàng mới mua được, con gà lớn như vậy phải nướng ít nhất trong bốn tiếng đồng hồ mới có thể chín được. Mary là một người điển hình chỉ biết chơi đùa, sau khi Tần Trạch hỗ trợ quét dọn một lần ở trong phòng thì ngồi trên bàn ăn chờ đợi ăn cơm.

“Niềm vui của trời, thức ăn được mang ra rồi.” Trong âm thanh vui vẻ nhưng cũng là một tiếng hét rất to, ông Henry cuối cùng cũng bê con gà cực lớn thơm ngào ngạt kia lên, vừa đi vừa đóng cửa bước chân đi tới trước bàn ăn, cả gia đình bị hình ảnh hài hước của ông Henry làm cho phì cười.

Ông Henry có cháu ngoại nữ là Cathy, còn cháu ngoại trai là Bob, chúng đều là những đứa trẻ hoạt bát sáng sủa, lúc mới đầu khi chúng thấy Tần Trạch và Mary, vẻ mặt của chúng rất hưng phấn. Lúc mọi người ở phòng bếp nấu cơm thì bọn họ ở phòng khách và phòng bếp qua chạy lại chơi đùa rất vui vẻ, còn nhân lúc Tần Trạch và Mary không chú ý quan sát hai người.

Bất kể Mary có trêu chọc hai đứa bé như thế nào, chúng cũng nhất định không chịu nói một câu.

Mà hai người con gái của ông Henry thì cũng chồng của họ ngồi trước tivi nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện với Tần Trạch. Hai nhà bọn họ đều rất thoải mái, cũng không có đặc biệt chăm sóc Tần Trạch và Mary, họ chỉ trao đổi nói chuyện rất tự nhiên, điều này khiến cho Tần Trạch và Mary cảm thấy rất thoải mái.

Tô Nhiên vui mình ở trong túi của Tần Trạch, lảng lạng nhìn tất cả.

Cảm nhận sự vui vẻ ngày lễ, thỉnh thoảng dùng tâm linh nói chuyện với Tần Trạch.

Khi hai vợ chồng ông Henry mang những món ăn truyền thống trong lễ tạ ơn lên như: khoai tây viên có rắc đường đỏ, cùng với đậu phộng, khoai nướng, tỏi giã bánh bao đặt lên bàn, Mary và hai đứa trẻ đừng nói có bao nhiêu vui vẻ. tất cả mọi người cũng ngồi vào một chỗ. Chờ đợi ông Henry tuyên bố bắt đầu bữa tối.

Chỉ thấy hai gò má của ông Henry đỏ bừng, trên mặt mang theo sự ôn hòa mỉm cười, ông bê chén lên, nhìn qua cả gia đình, làm như thật lên tiếng: “Tôi thay mặt cho cả gia đình tôi hoan nghênh hai người bạn đến từ Trung Quốc, đây là lễ tạ ơn đầu tiên các bạn tham dự tại nước Mỹ, tôi cũng hi vọng đây là một ngày khó quên ở nước Mỹ của các bạn.”

“Cảm ơn chú Henry, và cô Lily, cháu yêu gia đình các bác.” Tần Trạch đứng lên, ôm ông Henry một cái thật chặt và hạ xuống hai cái hôn nhẹ nhàng lên má bà Lily.

Anh đứng trong không khí này, cảm thấy rất là cảm động, Henry và Lily cũng giống như người lớn trong nhà của anh vậy, dành cho anh rất nhiều sự chăm sóc, anh rất cảm ơn hai người họ.

Henry và Lily đều cười và ôm lại Tần Trạch.

“Chúng tôi cũng yêu các con.”

Mary ở một bên cảm động đến rơi nước mắt, sau đó cùng Tần Trạch giơ chén của mình lên, rồi rít cùng vợ chồng ông Henry và hai vợ chồng con gái của ông chạm cốc. Cathy và Bob mới ba, bốn tuổi cũng đứng lên, cầm theo cái chén lảo đảo lắc lư tham gia náo nhiệt, khiến cho mọi người đều cười ầm lên.

“Chúc cho hai người ở nước Mỹ học tập thật tốt, luôn luôn khỏe mạnh.” Mọi người đều vui vẻ đáp lễ.

“Cạn chén.” Tiểu Cathy tuy người nhỏ, nhưng lại là người đầu tiên uống xong, dĩ nhiên gần như một nửa số coca đều bị rơi vào trên quần áo của con bé.

“Có một vấn đề muốn đố mọi người.” Ông Henry lên tiếng dẫn đến chỗ mẩu chốt.

“Vấn đề gì vậy ạ.” Mary tò mò hỏi.

“Tại sao lễ Tạ Ơn nhất định phải ăn gà tây và bánh bí đỏ vậy?”

Mary không hiểu tại sao.

Tần Trạch khẽ cười nói: “Gà tây và bánh bí đỏ là món ăn đầu tiên trên lễ Tạ Ơn ở nước Mỹ mà Thanh giáo đồ và American indian hai anh em cùng nhau thưởng thức hai món này. Hai món ăn này thể hiện những kí ức của người Mỹ về những ngày tháng xây dựng và phát triển khó khăn, hồi tưởng lại những tâm khi xưa trong lễ Tạ Ơn. Vì vậy gà tây và bánh bí đỏ là tượng trưng cho lễ Tạ Ơn, lễ Tạ Ơn còn có tên gọi khác là ‘lễ gà tây’.”

“Ha ha, Trạch, thật đúng là không có chuyện gì làm khó được cậu.” Henry cười phá lên. “Đến đây, đến đây, đói bụng chưa, bắt đầu ăn đi nào.” Lily cười nhìn Henry, nói với mọi người trong gia đình.

Lily dẫn đầu một dao mổ bụng con gà, nhất thời một mùi thơm phức lượn lờ trong lỗ mũi, bọn họ cũng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của gà tây, vô cùng vui mừng tập chung vào món ngon mà mình thích, không chút khách khí nào triển khai thể tiến công. Các loại nguyên liệu trong bụng gà tây theo dòng chất lỏng chảy ra, trượt qua những thớ thịt tươi đẹp, nhìn ngon miệng biết bao nhiêu.

“Ăn ngon thật.” Tần Trạch và Mary lần đầu tiên được ăn món ngon trong lễ Tạ Ơn, bọn họ không nhịn được những tiếng than thở khen ngon.

Tô Nhiên nhìn đồ ăn phong phú như thế, nhìn qua, không không, tuyệt đối là những món này ăn rất ngon, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Tôi cũng muốn ăn, trời ơi, a a a, đợi sau này tôi tỉnh lại nhất định phải ăn cho đủ số này.” Dĩ nhiên Tô Nhiên chỉ có thể nhìn đồ ăn, nói cho đỡ thèm.

Tần Trạch nhìn sự thèm ăn của Tô Nhiên mà nảy sinh một ý nghĩ trong đầu.

Trong cuộc sống sau này ở nước Mỹ của Tần Trạch và Mary, kỷ niệm về lễ Tạ Ơn đầu tiên ở đây đã trở thành một kỷ niệm đẹp khó quên.

Buổi tối của Lễ tạ ơn, Mary tạm biệt Tần Trạch và Henry trở lại kí túc xá, trong lòng có một loại cảm giác không nói lên lời.

Trong đầu cô luôn nhớ đến sự ung dung bình tĩnh, vẻ mặt luôn mỉm cười của người đàn ông kia.

Trong trường học của Mary, cách ăn mặc của học sinh vô cùng thành thực. Hầu như tất cả các học sinh nữ đều mang đủ các loại nhẫn, vòng cổ vòng tay, trên bàn tay thì đủ thể loại sơn móng tay. Có nữ sinh lại thích hóa trang vô cùng đặc biệt, luôn thích tô cho môi mình thành màu tím đen. Trong trường học, giới tuyến giữa học sinh nam và học sinh nữ không rõ ràng, các học sinh nam và học sinh nữ ôm nhau là hiện tượng rất bình thường.

Các học sinh nam chủ yếu là mặc quần bò rộng và áo phông, loại quần bò dài rộng ấy là loại có thể nhét vừa thêm hai ba người với thân hình nhỏ vào nữa.

Học sinh nữ á? Hoặc là giống như học sinh nam, cũng mặc quần áo dài rộng, hoặc là phát huy đầy đủ tác phong tiết kiệm, quần áo rút gọn đến đáng sợ. Đặc biệt là vào mùa hè, phía trước thì hở rốn, phía sau thì hở mông, phía trên thì hở ngực, phía dưới thì lộ đùi, giống như sợ người khác không chú ý đến bộ dáng thướt tha của người con gái đang độ tuổi xuân.

Ngoài chuyện đó ra, bọn họ còn thường xuyên tạo một số lỗ trên cơ thể, giống như trên lông mày, lỗ tai, lỗ mũi, đầu lưỡi, đôi môi, trên rốn, đủ các thể loại, ở trên lỗ còn tạo thêm các loại vòng kim loại, vòng treo, để chứa đựng và bày ra bộ dáng khố của họ.

Thời điểm mới vào học, Mary nhìn thấy cái này cảm thấy giống như là đang tự ngược, thời gian dài, cô lại cảm thấy nó quá khố.

Nhưng mà cô vẫn không thể vừa mắt nổi.

Bởi vì cô đã biết thể nào mới là khố chân chính, phải giống như Tần Trạch vậy, luôn mặc một kiểu quần áo đơn giản nhưng lại vẫn rất anh tuấn, linh hoạt, phẩm chất bình tĩnh, mà không phải là như kiểu ăn mặc tục tũn kia.

Ở nơi đây, yêu đương phổ biến giống như một bữa ăn cơm thôi. Buổi tối, trên đường cái cạnh trường học, thường xuyên nhìn thấy những người yêu nhau nắm tay đi dạo đến tận nửa đêm.

Cô là một vị mỹ nữ, đây là điều cô vẫn tự biết, cho nên những người đàn ông độc thân tốp năm tốp ba ở bên đường vẫn thường hô to với cô: “Hey, stop! Come on! Join us!” (Này, dừng lại! Đến đây nói chuyện với chúng tôi đã,)

Mỗi ngày mỗi ngày đều có những chuyện như thế này xảy ra.

Nhưng cô lại chỉ thích người đàn ông cực kì ôn hòa kia, những người đàn ông đó lại luôn giữ lễ khách sáo với cô.

Lúc này, Mary nghe thất tiếng Tina đang thảo luận với một người đàn ông bên ngoài kí túc xá. Tina là một cô gái mập mạp, là người da trắng, mụn trứng cá mọc rải rác trên mặt cô ấy, rõ ràng tiết lộ hooc môn của cô ấy phân bố quá thừa. Từ đôi môi tím đen của Tina nhả ra một vòng khói, quần áo tiết kiệm vải không che nổi thân thể thiếu nữ phát triển đầy đủ của cô ấy.

Mary nhìn thấy người đàn ông da trắng kia đặt tay trên bộ ngực gợi cảm của cô ấy, tiếng cười của Tina qua dây thanh âm lên thẳng cổ họng, dứt khoát, khỏe mạnh.

Mary hiểu được, hôm nay cô sẽ lại bị Tina đuổi ra khỏi kí túc xá. Phòng kí túc xá của Mary thường bị Tina và bạn trai của cô ấy chiếm mất. Có đôi khi Mary đang vội vàng ôn tập chuẩn bị cho cuộc thi, Tina và bạn trai cô ấy cũng thờ ơ nhìn cô, sau đó lớn tiếng dùng tiếng Mỹ mà cô nghe không hiểu để nói gì đó. Kết quả, Mary chỉ có thể chấp nhận kết quả rời khỏi kí túc xá.

Nhiều lúc, khi Tina và bạn trai cô ấy ôm ấp nhau đi vào phòng ký túc xá, Mary liền tự động cầm theo túi rời khỏi phòng. Những lần như vậy cô sẽ dùng lực thật mạnh đóng cửa lại vang lên tiếng “âm”, đồng thời dùng một câu tiếng Trung mắng:

“Đồ không biết xấu hổ.”

Mary thường hay nghĩ: Nếu như chính mình và Tần Trạch trở thành người yêu, như thế chính mình và Tần Trạch có thể cùng Tần Trạch bắt đầu cuộc sống ấm áp trong nhà trọ, không lo không nghĩ mà học xong đại học, sau đó cùng nhau phấn đấu, nếu như gặp vận may tốt, như vậy có thể cùng nhau định cư ở Mỹ rồi.

Chỉ là không biết chính mình có thể gặp loại vận may này hay không, có thể theo đuổi được tới tay nha.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng: “Mẹ ơi, ở nước Mỹ này con vất vả quá. Nhưng mà con nhất định sẽ cố gắng. Nhất định con sẽ không khiến mẹ và cha phải mất mặt vì con đâu.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Về Nước, Chú Hai...

Thời điểm cuối tháng 12 năm 2009, ở nước Mỹ đang vào thời điểm lạnh nhất trong năm.

Cũng là thời điểm sang năm mới ở nước Mỹ, mọi gia đình đều đang chuẩn bị lễ Giáng sinh, mỗi gia đình đều trang trí một cây thông Nô-en trong nhà, trong căn phòng trọ nhỏ của Tần Trạch và Tô Nhiên cũng có trang trí một cây thông Nô-en rất đẹp.

Chương trình học của Tần Trạch ở kì học đầu tiên đã kết thúc, thành tích học tập trong kì đã có, thành tích của Tần Trạch cũng rất tốt, trừ bỏ môn Piano là xếp loại B, còn lại các môn khác đều xếp loại A.

Trương giáo sư giao cho Tần Trạch rất nhiều tài liệu để nghiên cứu trong ngày nghỉ, Tần Trạch cũng không nói gì, tiếp nhận toàn bộ.

Mấy ngày trước có một trận tuyết lớn, đây là trận tuyết lớn nhất mà Tô Nhiên được nhìn thấy từ lúc sinh ra đến giờ, so với trận tuyết tai họa trước kia ở phía Nam của Trung Quốc còn lớn hơn rất nhiều.

Trong nhà trọ chỉ có một người là Tô Nhiên, ngoài ra có một cây thông Nô-en bị bao phủ ở trong bóng tối.

Trong phòng không bật đèn tối đen, Tô Nhiên đứng trước cửa sổ nhìn tuyết rơi bên ngoài trời.

Trong tháng này, Tần Trạch thường xuyên phải chạy ra ngoài, thời điểm mỗi khi trở về cả người rất mệt mỏi, thế nhưng quần áo luôn rất sạch

sẽ, có một lần trong lúc vô tình vào ban đêm cô nhìn thấy trên cánh tay Tần Trạch có quần băng gạc.

Trong lúc nhất thời cô đã hiểu rõ mọi chuyện.

Tần Trạch ra nước ngoài học chủ yếu nhất là hoàn thành nhiệm vụ bí mật trung ương giao cho.

Mỗi lần anh ra ngoài luôn luôn không mang theo cô bên người, thực ra là do sợ có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với cô, anh không muốn để cho cô phải lo lắng, cho nên vẫn luôn nói dối cô. Chẳng qua là biết đến. Đã biết đến, nhưng mà cô cũng không có vạch trần anh, nếu sự lo lắng của cô làm cho anh phải chịu thêm trách nhiệm, vậy thì tại sao cô lại phải cho anh biết chứ?

Đang lúc Tô Nhiên suy nghĩ miên man, cửa phòng mở ra, cả căn phòng sáng bừng lên bởi ngọn đèn vừa được bật.

“Làm sao lại không bật đèn lên?” Tần Trạch cởi ra quần áo dính đầy tuyết, đứng ở cửa phòng rung bần bật, dùng giọng điệu ôn hòa hỏi Tô Nhiên.

“Như thế này có vẻ thú vị hơn.” Cả thân thể nho nhỏ của Tô Nhiên dính vào cửa sổ, giọng nói cực kì dịu dàng trả lời.

“Rất xin lỗi, để em một mình ở chỗ này.” Tần Trạch nói.

“Không có việc gì đâu, em quen rồi mà.” Tô Nhiên cố bày ra nụ cười thoải mái nói.

Tần Trạch ngạc nhiên, thói quen rồi sao? Tron ngực anh nổi lên trận đau đớn đến kịch liệt. Thói quen sao, ba chữ kia mang lực sát thương rất lớn, là cực kì to lớn. Nếu muốn một chuyện thành thói quen, vậy sẽ cần bao

nhiều thời gian, là khoảng thời gian anh vẫn luôn làm cô tổn thương, cô nhẹ nhàng nói, thói quen rồi, khiến cho anh quá xúc động thốt lên:

“Lần sau em cùng anh đi ra ngoài đi.” Trong giọng nói mang theo một chút run rẩy, một chút kích động.

Tô Nhiên có chút ngạc nhiên: “Cùng đi ra ngoài, như vậy có được hay không?”

“Được.” Tần Trạch bế Tô Nhiên lên, ánh mắt màu đen ôn nhu bao trùm cả người Tô Nhiên: “Anh không muốn cùng em tách ra nữa.”

“Tần Trạch... Ha ha, chúng ta bật đèn trên cây thông Nô-en lên đi, em muốn xem quá chờ không nổi nữa rồi.” Tô Nhiên quay đầu đi, cố ý nói sang chuyện khác.

Tần Trạch khẽ gật đầu đi bật đèn của cây thông Nô-en lên.

Tức khắc màu xanh của cây và ngũ sắc của ánh đèn, tạo nên sự đẹp đẽ đến cực kì.

Tần Trạch bế Tô Nhiên, nhìn phong cảnh đẹp đến mê người này, trong lòng cả hai người đều có chút say mê.

“Nhớ nhà quá à.” Tô Nhiên nhìn cây thông tượng trưng cho năm mới, trong lòng lại cảm thấy muốn gặp lại ba mẹ, còn có con khỉ nhỏ nữa, không biết mọi người thế nào rồi.

“Vậy chúng ta gọi điện thoại cho họ.” Tần Trạch biết suy nghĩ của Tô Nhiên, cầm điện thoại lên ấn số điện thoại của nhà Tô Nhiên, sau đó lại mở thêm loa ngoài ra.

Sau một thời gian rất dài đổ chuông cuối cùng ở đầu dây bên kia cũng có người nghe máy.

“Alo.” Là giọng nói của mẹ Tô Nhiên, mang theo một chút mệt mỏi, mang theo một chút khăn khăn.

Điều này làm cho Tô Nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, nghĩ rất muốn khóc nhưng lại không có nước mắt chảy ra.

“Mẹ Tô, là con Tần Trạch.”

“Là Tiểu Trạch à, lâu rồi không gọi điện thoại, cuộc sống của con ở nước Mỹ thế nào?” Mẹ Tô ở đầu bên kia điện thoại gượng cười vui vẻ.

“Mẹ Tô, không cần lo lắng, mọi chuyện bên này của con rất tốt, ngược lại là mẹ và ba Tô, mọi người có khỏe không ạ? Tô Nhiên... vẫn như trước hay sao ạ?”

“Đứa nhỏ này, vẫn luôn quan tâm đến chúng ta như vậy. Đời trước Tô Nhiên tích nhiều phúc mới có thể gặp được một người như con. Mẹ và ba con bé đều tốt... chỉ là...”

Tô Nhiên trở lên khẩn trương hơn, chỉ là cái gì chứ?

“Chỉ là, ai, bệnh xơ gan của chú hai tái phát, đã đi rồi.”

Trên mặt Tô Nhiên và Tần Trạch đều lộ lên vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó vẻ mặt Tô Nhiên rất nhanh lại trở về bình thường, Vào lúc này chú hai ra đi, cô đã có sự chuẩn bị tâm lí từ sớm, trong lòng cũng không cảm thấy quá đau đớn, chỉ là cô lo lắng cho cha, mẹ và bà nội liệu có thể chịu được đả kích này hay không?

Tần Trạch chú ý vẻ mặt phức tạp của Tô Nhiên, an ủi mẹ Tô vài câu rồi cúp điện thoại.

“Có chút nhớ nhà, Tô Nhiên đi với anh về thăm cha mẹ một chút nhé.”

Tô Nhiên ngẩng đầu, con mắt tỏ nhỏ nhìn Tần Trạch: “Ừ.” Chỉ cần nhìn một chút, nhìn người kia, liền hiểu, đây là anh suy nghĩ cho cô.

Anh vỗ vỗ đầu Tô Nhiên, hai người đứng cạnh cây thông Nô-en nhìn nhau mỉm cười.

Động tác của Tần Trạch rất nhanh chóng, ngày hôm sau đã mua được vé máy bay, buổi chiều liền về tới quê nhà Tô Nhiên.

Lá khô phủ kín cả vùng đất, từng dãy phòng ngói màu đen tối tăm đơn giản, đứng giữa mùa đông lạnh lẽo có vẻ như rất cô đơn, Tần Trạch dưới sự chỉ dẫn của Tô Nhiên, dừng lại trước một căn nhà rất lộng lẫy.

“Tần Trạch đừng đi vào, em chỉ cần đứng ngoài nhìn một chút là được rồi.”

Tô Nhiên ngồi trên vai Tần Trạch, giọng nói nhẹ nhàng.

“Được.”

Anh đi tới một chỗ có lối đi màu đen của lá khô mọc ra dưới cây đại thụ, lặng lẽ đứng thẳng, tầm mắt nhìn thấy đứng là chỗ vải trắng quay tròn. Từng trận nhạc buồn vang xa, Tô Nhiên lại không cảm nhận được sự bi thương, chỉ thấy sự vô cảm và lo lắng, còn có một chút sợ hãi.

Vô cảm chính là vì chuyện này xảy ra cách đây đã nhiều năm, rồi lại lần nữa âm dương xa cách. Con người dù cho có gặp lại, có tài giỏi bao nhiêu, thì cuối cùng cũng trốn không được cái chết, giống như cô hiện tại là đáng vẻ đang tồn tại nhưng cũng không tránh khỏi một số việc ngoài ý muốn.

Lo lắng là bởi vì tiếng khóc bi thương, bà nội sẽ có biết bao nhiêu đau lòng, kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, đang lúc đau lòng, còn phải lo liệu mọi chuyện tang sự, ba và mẹ lại như thế nào vừa lo liệu mọi việc vừa chịu

đựng sự đau buồn, Như thế, đối với việc cô nằm ở bệnh viện đã lấy đi bao nhiêu nước mắt của cha mẹ chứ?

Trong phòng có hai người đi ra, dựa vào nhau, chậm rãi đi qua trước mắt Tần Trạch, hai người dờ dãn nhìn về phía trước, cũng không chú ý tới Tần Trạch đứng cách đó không xa.

Là Triệu Xuân và Tô Tường.

Vẻ mặt hai người đều rất tiêu tụy, hốc mắt có chút hồng, có lẽ là vừa khóc xong, cũng có thể do thức đêm tạo thành.

Hình ảnh hai người bước đi vội vàng, nhưng những bước đi cũng rất vững vàng, tuy trên mặt có sự bi thương nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo sự kiên trì.

Cửa nhà chú hai mở ra, một người còng lưng và một đứa bé đi ra.

Là bà nội và con khi nhỏ.

Con khi nhỏ rất hiếu biết mà dìu bà đi, bà nội nhẹ nhàng nở nụ cười với con khi nhỏ, cầm một ít đồ vật ở trong tay, khẽ rắc trên nền đất đen, trên miệng bà có lẩm bẩm nói cái gì đó, Tô Nhiên nghe không rõ.

Nhưng Tần Trạch lại nhếch miệng mỉm cười.

Tô Nhiên đứng từ phía xa nhìn mọi người, lại cảm thấy giống như mọi người đang đứng trước mặt cô, mỗi ánh mắt, mỗi động tác của mọi người cô đều thấy được rất rõ ràng.

Nhìn mọi người hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau chống đỡ, cô biết, mọi người trong nhà nhất định sẽ vượt qua.

“Tần Trạch, chúng ta đi thôi.” Tô Nhiên kéo kéo vành tai Tần Trạch nói.

Tần Trạch cử động mang Tô Nhiên nhét vào trong túi áo khoác, xoay người đi trở về con đường vừa rồi mà bọn họ đi vào.

“Không cần lo lắng, mọi việc còn có ba em, mẹ em mà.”

“Vâng, em biết rồi. Anh có lạnh không? Thời tiết lạnh như vậy lại cùng em đứng trước gió lâu như thế.”

“Không lạnh, có em bên cạnh mà.”

Trên nửa đường trở về hai người gặp một thiếu niên khoảng 15, 16 tuổi, thiếu niên đi xe đạp, đưa mắt nhìn Tần Trạch lạnh lùng đi qua.

Ánh mắt Tô Nhiên nhìn về hướng thiếu niên đã đi qua, trong lòng có một sự vui mừng nhàn nhạt đi qua.

“Đứa bé kia, hiểu được đau khổ, biết hiểu chuyện rồi.”

Tần Trạch về nhà chào cha mẹ, đây là lần đầu tiên Tô Nhiên gặp qua cha Tần và mẹ Tần, cho nên trốn trong túi áo khoác của Tần Trạch thò đầu ra nhìn.

Hai đại nhân trong nhà đã sớm biết Tần Trạch muốn về qua nhà nên đã chuẩn bị xong một bàn đồ ăn lớn, cũng hỏi thăm một chút mọi việc của Tần Trạch khi ở nước ngoài.

Tần Trạch cùng ba mẹ anh nói chuyện, trên mặt mang theo nhiều nụ cười hơn, Tô Nhiên cảm thấy không khí này rất ấm áp, khiến cho tâm trạng của cô tốt hơn nhiều.

Không biết đề tài bị đưa đi như thế nào lại nói đến vấn đề kết hôn của Tần Trạch, vốn ở nông thôn mọi người đều kết hôn sớm, mà ba mẹ Tần Trạch cùng biết mọi chuyện về Tô Nhiên, khiến cho hai người không khỏi cảm thấy có chút lo lắng.

“Thằng nhóc, ở nước ngoài có quan hệ tốt với bạn nữ nào không?” Cuối cùng mẹ Tần Trạch cũng hỏi ra miệng, ba Tần Trạch thì ngồi một bên hút thuốc, ánh mắt rất tập chung xem ti vi.

Tần Trạch làm sao có thể không hiểu tâm sự của cha mẹ anh cơ chứ.

Lập tức liền tìm lí do, nói trong người mệt mỏi muốn đi nghỉ ngơi trước.

Không đợi cha Tần và mẹ Tần nói cái gì, người đã trốn mất, đợi cho Tần Trạch vừa chạy, cha Tần và mẹ Tần mới thở dài một hơi.

“Đứa nhỏ này, phải làm sao bây giờ? Thật là khiến cho người ta lo lắng mà.”

Trong lòng Tô Nhiên lại cảm thấy rất áy náy, đời này cô vẫn chưa thể sung anh thật tốt, mà lại lần nữa làm cho anh phải hao tổn tinh thần vì mình, Tần Trạch, chờ khi em tỉnh lại, em nhất định sẽ đối xử với anh tốt hơn gấp bội, nhất định là vậy.

“Con thô ngốc, lại suy nghĩ linh tinh cái gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là muốn chúng ta cùng ra ngoài mua cho cha mẹ anh ít đồ đi, mua mấy bộ quần áo tốt hơn một chút, cũng mua cho bọn họ một chút đồ ăn ngon. Em chắc rằng cha mẹ anh cũng giống như cha mẹ em, luôn luôn không dám bỏ tiền để mua cho bản thân quần áo mới hay tự mình đi ăn ngon một chút.”

“Được, nghe lời em.”

Tần Trạch ở lại nhà mấy ngày, giúp đỡ dọn dẹp nhà cửa trong nhà, vì cha mẹ xuống bếp nấu món XX sao XX, nhìn trên mặt cha mẹ anh tất cả đều là vui vẻ, lúc này anh mới biết, khi ở nước ngoài trong lòng anh có biết bao nhiêu là nhớ nhung cha mẹ, sau khi về nước, mới hiểu không thể nào

bỏ được bọn họ, ước gì có thể cho cha mẹ tất cả những gì anh có thể làm được.

Tô Nhiên nhìn Tần Trạch bận rộn càng cảm thấy khổ sở trong lòng, cô cũng cảm thấy rất nhớ những lúc cha mẹ mang theo vẻ mặt mỉm cười, cô cũng muốn vì cha mẹ mình bận rộn trước sau.

Mấy ngày này rất nhanh đã trôi qua.

Tần Trạch và Tô Nhiên lại lần nữa đến nước Mỹ, quay đầu lại nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ gương mặt của cha mẹ giống như tràn đầy nước mắt.

“Lại chỉ còn chúng ta.” Tô Nhiên cảm thán.

“Có em bên anh, như vậy là đủ rồi.” Tần Trạch mỉm cười, rất đẹp mắt

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tần Trạch Bộc Lộ Tài Năng...

Ở học kì thứ hai Tần Trạch trừ bỏ học ba môn chuyên ngành.

Anh còn chạy đi học khóa học thú y vì Tô Nhiên.

Điều này khiến cho Tô Nhiên hưng phấn ở trên bàn học lăn qua lăn lại.

Không nghĩ tới hình ảnh này lại bị người khác trông thấy, tò mò hỏi: “Đây là loại rô-bốt mới nhất hay sao, thật đáng yêu.”

Tần Trạch tất nhiên không thể nói cho người khác biết rõ chân tướng, chỉ có thể mỉm cười không nói. Mà ở trên bàn Tô Nhiên muốn ngừng cũng không được, chỉ có thể tiếp tục ở trên bàn diễn tiếp, mãi đến cuối cùng khi lương tâm Tần Trạch chỗi dậy, đem cô cầm lên, bỏ vào trong túi áo mới xong việc.

Sau khi chuyện này phát sinh, Tô Nhiên liền gặp bị kịch.

Luôn luôn có người quen biết với Tần Trạch, muốn nhìn Tô Nhiên ở trên bàn lăn qua lăn lại, mà Tần Trạch cũng luôn đồng ý với người khác, khiến cho cô hận đến ngứa cả răng.

Mỗi lần lúc diễn xong luôn làm cho cô lăn đến mắt nố đom đóm, nhưng bên cạnh lại luôn có cả đám người trầm trồ khen ngợi: “Đễ thương quá đi.”

Đại danh con tỏ biết lẫn lộn của cô cứ như thế mà nhanh chóng lan truyền đi xa.

Cùng lúc đó bên người Tần Trạch cũng xảy ra một việc lớn.

Bởi vì trường học thường xuyên mời đủ mọi người đến làm seminar, speech, trừ học thuật, lại vẫn có rất nhiều nhân văn, một dạng là ăn cơm, Tần Trạch thường xuyên đi, khi đó cơm cũng giải quyết luôn tại đó.

Tần Trạch tham gia hội học sinh, sinh viên chưa tốt nghiệp, trong đó có rất nhiều học sinh người Trung Quốc, cũng chưa nêu ra được biện pháp gì, mấy năm trước Tần Trạch luyện ra được miệng lưỡi nhà quan không tự chủ được nổi lên, đương nhiên sẽ trở thành đại diện tiêu biểu rồi.

Mỗi tuần trong buổi họp muốn nói lên một chút công việc từ đáy lòng của mình trong hội học sinh, khi trở về muốn nói lại với các bạn cùng học một chút các cơ hội trong trường học. Bởi vì là người đại diện, nằm trong hội lãnh đạo, tên cũng sẽ được đưa bản sao đi, trong nhóm giáo sư đều biết tới Tần Trạch, mọi người cảm thấy Tần Trạch là học sinh đi đầu, có việc gì cũng nói một tiếng với Tần Trạch.

Tần Trạch thường thường hay trêu ghẹo Tần Trạch: “Hắc hắc, trong trường học chúng ta đều thành người nổi tiếng rồi.”

Mr. Trương cực kì coi trọng Tần Trạch, định kì đều tới nghe một chút các báo cáo của Tần Trạch, cùng nhau nói chuyện một chút về chuyện này chuyện kia, từ Tần Trạch nghe một chút về suy nghĩ của học sinh, càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với thầy, thầy nói cho Tần Trạch rất nhiều chuyện xưa của thầy, về từng bước một kinh nghiệm thành công của thầy.

Hắn nói: “You can do better than me, if you keep up the good work.” (Em có thể không cần làm thật tốt mọi công việc tôi giao, chỉ cần em vẫn làm tốt mọi công việc.)

Những lời nói này của giáo sư khiến cho Tần Trạch và Tô Nhiên rất cảm động, đồng thời cũng cho họ sự cổ vũ mạnh mẽ.

Trong mấy tháng này, để bắt kịp với đại hội nghiên cứu học tập cả nước mở ra, tại cuộc họp, sau khi mọi người cùng trao đổi thống nhất, mọi người thống nhất cử ra một số gương mặt tiêu biểu, Tần Trạch được mọi người lựa chọn làm đại biểu cho học sinh trong trường học đi tham dự.

Hôm đó Tần Trạch mặc một bộ veston màu đen, bên trong mặc áo sơ mi trắng, một thân hình cao lớn, bắp thịt cường tráng, đây chính là loại hình giành được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ của các mỹ nữ tóc vàng.

Tô Nhiên cảm thấy rất là kiêu ngạo nha. Thân hình của người đàn ông kia so với thân hình của những người đàn ông nước ngoài thì tuyệt đối là number one.

Tần Trạch ngồi cùng các bạn học nước Mỹ, cùng nhau đi tới thành phố mở đại hội, cùng nhau đi tìm lãnh đạo địa phương, đi đến cửa nhờ sự trợ giúp của lãnh đạo đối với học sinh.

Ban đầu Tô Nhiên và Tần Trạch đều rất lo lắng, ở Trung Quốc muốn gặp được lãnh đạo thì rất khó khăn, ở nước Mỹ này chắc cũng là như vậy.

Không ngờ tới, tại nước Mỹ, ngày đầu tiên Tần Trạch đến trường đã gặp được hiệu trưởng, đi một chuyến đến nhà quốc hội lập tức có thể gặp được rất nhiều lãnh đạo, bất kể là những nhà chính trị, những con người có nội tâm rất thâm hiểm, nhìn qua mọi người đều rất nice, có một người lãnh đạo còn cho phép chụp một bức ảnh trong phòng làm việc của họ.

Cho dù Tần Trạch có thành thực như thế nào đi nữa thì cuối cùng cũng chỉ là một chàng thanh niên 20 tuổi đầy nhiệt huyết, xúc động gửi email cho Tiểu Hoàng và Từ Hải Dương, thiếu chút nữa làm oanh động cả Tiểu Hoàng, Từ Hải Dương và cả trường học.

Lúc này Tần Trạch và Tô Nhiên mới đột nhiên nghĩ tới, bọn họ có thể gửi mấy tấm bưu thiếp cho đám bạn tốt ở trung Quốc.

Mà lúc này Tô Nhiên cũng đột nhiên nghĩ ra một chút ý tưởng, cô có thể mua một chút đặc sản ở nước Mỹ gửi qua bưu điện cho người trong nhà. Khi mọi người nhìn thấy nhất định sẽ thấy rất vui vẻ.

Tần Trạch thể hiện tại đại hội vô cùng thành công, rất nhiều nhà lãnh đạo, các giáo sư, đối với kiến thức chuyên nghiệp và sự hiểu biết về kinh tế của Tần Trạch, đều cảm thấy xem vậy là rất tốt, lúc đại hội kết thúc, vội vàng hỏi: “Vị tiên sinh đứng đằng sau anh là ai?”

Mr.Trương, rất vui mừng nha. Dẫn theo Tần Trạch đi làm quen với rất nhiều vị giáo sư khác.

Đối với những trận chiến như thế này Tần Trạch cảm thấy khá là quen thuộc, anh đều lễ phép đối đáp với bọn họ, trong đó có một vị giáo sư lại là giáo sư về chuyên ngành thú y, điều này làm cho anh vô tình hay cố ý nói chuyện để lại những ấn tượng tốt nhất, cuối cùng hai người bọn họ còn để lại danh thiếp để tiếp tục trao đổi với nhau.

Ông ấy lại là giáo sư chuyên ngành thú y của đại học Nhĩ Mạn, nói đến đại học Nhĩ Mạn đó là đại học nổi tiếng đào tạo bác sĩ thú y của nước Mỹ, cùng với đại học Vincent của Mỹ là hoàn toàn khác nhau, Vincent là đại học có thêm một khoa đào tạo bác sĩ thú y chuyên nghiệp, mà ở đại học Nhĩ Mạn đó là đại học hoàn toàn là đào tạo bác sĩ thú y.

Mà danh tiếng của giáo sư Dane trong giới thú y học có thể sánh ngang với sự nổi tiếng của Viên Long Bình ở Trung Quốc lại tạo ra giống lúa nước, Tần Trạch tất nhiên muốn tạo một mối quan hệ tốt đẹp với ông ấy, đó cũng là vì trải một con đường tốt cho Tô Nhiên sau này.

Ha ha. Tô Nhiên ở trong lòng Tần Trạch đã sớm vỗ tay hoan hô: “Tần Trạch, thực sự là anh quá tuyệt vời đi thôi.”

Sau khi tham dự đại hội xong, Tô Nhiên và Tần Trạch cùng nhau đi dạo trên đường cái, mua rất nhiều đồ vật thú vị, nhưng vẫn có trong đó là một ít các đặc sản và quần áo, tất cả đều được đóng gói kĩ càng gửi về nước.

Lựa chọn bưu thiếp thì gặp phải nhiều phiền phức hơn, Tần Trạch để Tô Nhiên trên một đồng bưu thiếp, dùng chính cơ thể của mình để ngăn cản tầm mắt của người khác, như vậy Tô Nhiên liền có thể không cần kiêng nể chuyện gì thoải mái lựa chọn.

Mất trọn vẹn một buổi chiều, Tô Nhiên cuối cùng cũng chọn được bưu thiếp có Hải âu ở nước Mỹ, nữ thần Tự do, còn có một ít bưu thiếp là hình ảnh cuộc sống sinh hoạt hằng ngày ở nước Mỹ.

Tần Trạch viết bên trên mặt đều là những lời chúc phúc, và Tần Trạch cũng viết giúp cô những lời chúc phúc cho Lý Yến, Văn Phương, còn có Hải Dương và Tiểu Dực.

Những thứ này đều là cô gửi đến những người bạn, cô ở nơi tha hương rất nhớ những người bạn tốt này.

Nói đến bạn bè hai người lại không hẹn cùng nhau nghĩ đến Mary.

“Tần Trạch, Mary hẹn anh mùa hè này cùng nhau đi ven biển Seattle chơi sao?” Tô Nhiên giả vờ như đang vô ý hỏi Tần Trạch.

“Ừ.” Tần Trạch tùy ý trả lời.

“Anh đồng ý rồi sao?” Tô Nhiên có chút quan tâm.

“Không có đồng ý. Nhưng mà được cô ấy nhắc nhở anh cũng muốn đến bãi biển vui đùa một chút.” Tần Trạch nhìn Tô Nhiên, dùng âm thanh trầm thấp nói chuyện.

“Ven biển Seattle nghe nói rất đẹp.”

Tần Trạch đột nhiên đặt Tô Nhiên lên trên lan can, anh quỳ một chân trên đất, đón ánh mặt trời màu cam lúc hoàng hôn, nói: “Tiểu thư Tô Nhiên xinh đẹp, em có đồng ý cùng anh đến Seattle du lịch vào mùa hè hay không?”

Tô Nhiên cảm thấy rất vui vẻ, thân thể con thỏ nhỏ đứng nghiêm lên: “E hèm, thiếu gia Tần Trạch, bản tiểu thư không có chiều cao, không có dáng người, không có tính người, anh nguyện ý cùng một con rối như vậy đi du lịch ven biển hay sao?”

“Anh nguyện ý.”

“Nhưng cái gì em cũng không làm được bất cứ điều gì cả.”

Tần Trạch nhìn một chút chú thỏ trắng, suy nghĩ một chút, sau đó ánh mắt sáng lên, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa: “Nhìn một chút con thỏ mặc bikini, thật sự là một điểm tốt đó.”

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hoa Đào, Nở Rồi Lại Rơi Xuống...

Thời điểm nghỉ hè năm thứ nhất, Tần Trạch cùng Tô Nhiên đi tới ven biển Seattle.

Để tránh tầm mắt mọi người, hai người lựa chọn buổi tối làm một chuyện bí mật, hắc hắc, bọn họ phải lưu giữ lại một chút những kỷ niệm đẹp của năm đầu tiên làm du học sinh, để sau này còn có thể nhớ lại.

Mà kỉ niệm này là một câu chuyện vui vẻ và siêu nhiên.

Vai nam chính trong câu chuyện là một người đàn ông ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng tuyệt thế khốc ca, đương nhiên đó là Tần Trạch.

Nữ chính trong câu chuyện là một, chú ý một chút về từ ngữ, là một con vật đáng yêu vô địch, một con rối hình thỏ màu trắng mềm mại.

Hai người chạy hồng hộc đến trung tâm Thiên Kiều, Tần Trạch vác camera, khiêng chân đỡ.

Trong bóng đêm mờ lung, mọi người đã rời đi hết, Tô Nhiên có thể thoải mái chạy trên bờ biển.

Xung quanh ven biển, những tòa nhà cao thấp với ánh đèn neon nhấp nháy, giống như một cái chén kim cương với khóa, đường cao tốc với ánh sáng lung linh, rõ ràng là dòng sông uốn khúc đầy màu sắc, dưới nước có phản chiếu ánh sáng, là một hình ảnh tuyệt đẹp.

“Đẹp quá đi.” Tô Nhiên hưng phấn nhảy lên trên đầu Tần Trạch.

“Ừ.” Tần Trạch cũng bị cảnh đẹp ban đêm hấp dẫn, Tần Trạch chuẩn bị tốt chân máy quay, tạo ra một tư thế.

Tô Nhiên không được tự nhiên đứng ở đằng xa.

Tần Trạch cười xấu xa: “Con thỏ thân ái, anh đã mặc quần bơi, hi sinh nhan sắc, em cũng phải có một chút bày tỏ đi chứ.”

Dưới ánh trăng, dáng người Tần Trạch cao lớn, vòng ngực nở nang, còn có vật nổi trội giữa quần bơi, khiến cho ma quỷ trong lòng Tô Nhiên bắt đầu nhộn nhạo.

Đặc biệt, con bà nó, bà đây liều mạng, không phải chỉ là mặc bộ bikini thôi sao?

Dù sao cũng không phải mình mặc.

Là con rồi hình thỏ mặc mà thôi.

Cô vừa nhắm mắt lại, hạ quyết tâm, mặc bikini mềm mại vào người.

“Chị đây chiều tất, bất cứ giá nào, nếu anh yêu thích chụp hình thì cứ thoải mái đi thôi.”

Dĩ nhiên Tần Trạch sẽ không khách khí chút nào, anh muốn về sau nhớ lại sẽ mở ra xem.

Trên bãi biển, dưới ánh trăng trong suốt, con thỏ nho nhỏ, mặc trên người bộ bikini màu xanh, run run rẩy rẩy đứng trước gió biển, gian nan đi về phía trước trên bờ biển....

Tần Trạch nìn con thỏ lớn bằng khoảng một bàn tay, nhếch miệng cười đến thoải mái.

Tô Nhiên nghe thấy tiếng cười thanh thúy của Tần Trạch, ngừng lại, quay đầu về phía anh, oa, đẹp trai quá đi thôi. Ở dưới ánh trăng, cô say mê nhìn chàng trai với vẻ mặt nhu hòa, nhẹ nhàng.

Một cơn gió mạnh thổi đến...

“A...” Tô Nhiên cảm giác như mình bay lên, sau đó rơi vào biển rộng.

Thân thể con rối hút nước, cho dù Tô Nhiên có giãy dụa như thế nào thì cũng chỉ là vô dụng mà thôi.

Một tiếng ‘bùm’ vang lên, Tần Trạch bơi lội linh hoạt giống như một chú cá, chui ra từ trong nước, cười nói: “Thỏ, xem ra cho dù dáng vẻ của em có được thay đổi thì khả năng bơi lội cũng không hề có tiến bộ nha.”

“Tần Trạch, thiếu chút nữa là em bị chết đuối đó.” Tô Nhiên ngồi trên đầu Tần Trạch, giống như đang ngồi trên một tiểu đảo di động vậy.

“Có anh ở đây, em sợ cái gì chứ.” Tần Trạch đổi tư thế thành bơi ngửa, tóm lấy Tô Nhiên đang toàn thân ướt đầm đặt lên ngực mình.

Tô Nhiên vẫn tức giận như cũ, nhìn hai điểm hồng tươi trước ngực, hung ác véo xuống.

“Thỏ ngoan, không nên gấp, chờ khi chúng ta kết hôn, em muốn liếm, muốn vê, muốn vắn như thế nào cũng được hết.” Tần Trạch trôi lơ lửng trên mặt nước, đôi chân thon dài ở trong nước như ẩn như hiện với sóng nước.

Nếu như con rối cũng có thể vì câu nói mà đỏ mặt thì khẳng định rằng bây giờ mặt Tô Nhiên sẽ đỏ hết lên.

“Đi, mặc kệ anh, em muốn ngắm trăng.”

“Không khí ở nước Mỹ thật tốt, ánh trăng thật rõ ràng nha.” Tần Trạch cũng nhắm mắt lại hưởng thụ bầu không khí này.

Tần Trạch lại lấy tay vắt khô nước trên cơ thể con thỏ, hắc, lần này thật là khủng bố, cơ thể này sẽ bị vện thành bánh quai chèo rồi.

Đêm khuya, sau khi hai người về nhà, Tần Trạch và Tô Nhiên đi tắm rửa thật sạch.

Đương nhiên khi Tô Nhiên tắm là Tần Trạch giúp đỡ kì cọ rồi. Mà cho dù Tô Nhiên có cẩn thận đến thế nào, cũng mơ hồ thấy được dưới chiếc quần lót ướt át của Tần Trạch là tiểu Tần Trạch.

Che mặt~~~ sau đó, chảy nước miếng.

Đợi đến khi hai người đều khô ráo sạch sẽ, nhẹ nhàng thoải mái cùng nhau xem video quay được, phát hiện ra, ôi chao mẹ nó, video này không phải là tuyệt vời bình thường đâu nha.

Con thỏ nhỏ mặc bikini đi dạo, mà rơi xuống nước buồn cười nhất cũng được quay lại một cách rõ ràng, ai người cùng nhau nổi trên mặt nước biển được quay lại vô cùng đẹp mắt, mặc dù ở trong phim chỉ có một mình Tần Trạch đang nói chuyện, nhưng lại có thể nhìn ra vẻ mặt vô cùng ôn nhu. Hoàn mỹ nha.

Kiệt tác nha.

Tô Nhiên vui mừng đến phát khóc, chính mình thiếu chút nữa là bỏ mình hi sinh thật đáng giá.

Để ăn mừng video quay thành công, ngày hôm sau Tần Trạch mang theo Tô Nhiên đi nhìn trường quay.

Vài ngày sau, Tần Trạch nói với Tô Nhiên, con thỏ, anh kiếm được một chút tiền từ cổ phiếu, cho nên chúng ta có thể mua xe rồi.

Sau khi lựa chọn kĩ càng tại cửa hàng xe, bỏ ra mười nghìn USD để mua một chiếc Nissan Altima mới sản xuất cách đây hai năm, anh phải bỏ ra phần lớn tài khoản tiết kiệm của mình.

Tần Trạch rất có thiên phú về lái xe, trước kia chưa hề sờ qua tay lái lần nào, lão đạo học đi trong bãi đậu xe của trường học hai lần, sau đó lập tức đi trên đường, sau hai tuần lễ đã lấy được bằng lái xe.

Sau khi có xe thế giới lập tức trở nên rộng lớn hơn rất nhiều, thật ra thì thế giới vẫn rộng lớn như vậy không phải sao, chỉ là bạn có thể nhìn thấy được bao nhiêu thì nó là bấy nhiêu, hoặc là nói có khả năng bao nhiêu thì nhìn thấy được bấy nhiêu.

Năm thứ hai, Tần Trạch làm chủ tịch hội học sinh Trung Quốc, oai phong tổ chức mọi người đi tiếp đón tân sinh viên, nhìn xin tiền tài trợ sau đó tổ chức các hoạt động, bởi vậy trong trường có rất nhiều các ngành học đều trở nên quen thuộc, mà danh tiếng của Tần Trạch trong trường học cũng rất tốt.

Đại học Vincen rất có tiền, số tiền này chính là từ học sinh mà ra, cho nên bên trong có một khoản đặc biệt để lại cho học sinh tiêu dùng, Tần Trạch sẽ tìm lí do hợp lí để lấy nhà trường cũng sẽ cho anh, hơn nữa cho không hề ít tí nào, như vậy Tần Trạch đi làm những việc như thế thì tốt hơn, đó là lí do tại sao nó được lấy từ dân của nhân dân là một phần của nền dân chủ tại nước Mỹ.

Chuyện này cùng với chính phủ chi tiền là một đạo lí giống nhau, bạn nghĩ nộp thiếu một phần tiền thuế là rất khó khăn, so với việc bạn muốn tìm một cách để áp dụng cho một cây bút còn khó hơn. Những kinh nghiệm này khiến cho Tô Nhiên đi theo Tần Trạch khắc sâu hiểu được, ở nước Mỹ, có

rất nhiều cơ hội dạng này dạng kia, nhưng những cơ hội này sẽ không tự nhiên rơi xuống đầu bạn, mà phải do chính bản thân bạn đi tranh thủ thì mới được, bạn phải nói cho người ta biết là bạn muốn, nếu như có vài người khác nữa cũng muốn cơ hội này thì bạn phải nói cho người ta biết tại sao nên chọn bạn mà không phải là chọn người khác, vì sao ý tưởng của bạn lại có giá trị hơn của người khác, bất cứ chuyện gì, nếu có cạnh tranh đều phải tự thân vận động, bảo vệ ý tưởng của chính mình, nếu không cho dù tính trên thực tế chuyện có khả năng thành công hơn so với người khác nhiều bao nhiêu đi nữa thì cuối cùng vẫn chỉ là thất bại.

Tần Trạch giống như trước khi đến nước Mỹ đã hiểu được đạo lý này, cho nên anh luôn có tinh thần phấn đấu tranh thủ.

Có một lần ở Hawaii mở hội nghị trao đổi Phương Đông Phương Tây, Tần Trạch cảm thấy mình có thể đi nói một chút về việc tại hội học sinh làm sao để đẩy mạnh việc trao đổi văn hóa Trung Mỹ, bản thảo gửi đi trúng tuyển, sau đó trường học thông qua, ủng hộ anh đi tham dự hội nghị, cuối cùng thành công, điều này lại lần nữa khiến cho Tô Nhiên và Tần Trạch cảm thấy không có chuyện gì là không thể, quan trọng là ở chỗ bạn muốn làm hay không, vấn đề đi làm như thế nào.

Khi Tần Trạch nổi tiếng rồi, lại có thêm một chút rắc rối theo bên người, nói ví dụ những phiền não về mỹ nữ.

Có những mỹ nữ qua quan sát thì biết được, Tần Trạch luôn luôn ăn cơm một mình, một mình đi lại, một mình xem phim, một mình dạo phố.

Nữ sinh ở nước Mỹ luôn luôn rất cởi mở.

Luôn luôn đối với Tần Trạch nhiệt tình nhớ nhung, nhiệt tình vớt cho Tần Trạch ánh mắt, đôi môi đỏ mọng hôn lên: “Tần, buổi tối em đến chỗ anh ngủ nha.”

Hoặc là đổi cách nói: “Tần, tối nay không có chuyện gì, cùng đến khách sạn XX chơi suốt đêm nha.”

Mỗi một lần đều khiến cho Tô Nhiên bị phá hỏng hết tâm trạng.

Cũng khiến cho đầu Tần Trạch muốn nổ tung ra, phụ nữ ở nước Mỹ quả nhiên thẳng thắn nha... Đáng sợ quá đi!

Đại tiểu thư Mary nhìn thấy Tần Trạch được hoan nghênh, phát hiện nổi lên nguy cơ, cho dù có rảnh hay không rảnh, luôn chạy hướng về phía nhà trọ của Tần Trạch, hôm nay đến nấu cơm, ngày mai giúp giặt quần áo, như vậy Tô Nhiên và Tần Trạch có lí do kích thích để chuyển nhà rồi.

Một ngày, tiểu thư Mary không cẩn thận thấy được một CD được đóng gói cẩn thận từ trong quần áo của Tần Trạch, vừa nhìn qua đã biết chủ nhân đối với nó rất coi trọng.

Cô tò mò mở ra, sau khi màn ảnh lấp lờ, xuất hiện một con rối hình thỏ, đi dạo trên bờ biển.

A, con rối hình thỏ biết đi đường??

A, con rối hình thỏ biết bơi?? Mary nhìn con rối hình thỏ ở trong biển vùng vẫy hỏi.

Sau đó lại nghe thấy tiếng Tần Trạch tự lẩm bẩm lầu bầu, nghe tiếng cười sang sảng của anh, cô trầm mặc rồi.

Cuối cùng, Tần Trạch bế con rối hình thỏ, sủng nịnh cười nhu hòa với nó.

Cô giống như bị điện giật nhảy dựng lên.

Nhanh chóng chạy khỏi nhà trọ của Tần Trạch.

Cô.... Phát hiện ra một bí mật, một cái bí mật để cho cô đau lòng đến vậy.

Trong mắt cô Tần Trạch luôn luôn giữ lễ đối với cô, vậy mà lại có thể mỉm cười đối với một con búp bê vải. Tuy nhiên cô biết đoạn video này sử dụng kỹ năng đặc biệt của máy tính, đúng là trong mắt Tần Trạch tràn đầy tình yêu, còn có vẻ mặt tràn đầy nhu tình kia nữa, cô biết, tại sau lưng con rối hình thỏ kia nhất định sẽ có một người đặc biệt.

Một người đặc biệt.... Ở trong lòng anh.

Không trách được, cho dù bất cứ lúc nào anh cũng luôn mang con thỏ kia bên người.

Không trách được anh đối với cô lại lạnh nhạt như vậy.

Thì ra, anh đã sớm có người trong lòng.

Mary chạy đi, nước mắt tràn bờ mi.

Tần Trạch ở trong phòng nhìn thấy ti vi đang mở đoạn video kia, cảm thán một câu trong lòng, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình nha. Cuộc đời này của anh, để cho một con thỏ hành hạ cả tâm hồn lẫn thể xác quá mệt mỏi rồi, cho nên không có biện pháp nào để yêu người khác nữa.

Tô Nhiên nằm ở trong ngực anh, trong con mắt đen tràn đầy phức tạp....

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nụ Hôn Thức Tỉnh Mỹ Nhân Say Ngủ...

Năm thứ hai du học, Tần Trạch mua một chiếc xe.

Năm thứ ba du học, ở nước Mỹ đang trong giai đoạn kinh tế khủng hoảng, Tần Trạch nhân dịp thị trường không ổn định vay tiền mua một căn hộ với giá thấp, khoảng chừng 50 vạn đôla, với giá tiền này ở Trung Quốc có thể mua được mấy cái biệt thự với quy mô lớn rồi, Tô Nhiên nhìn biệt thự hai tầng với hoa viên phía trước này cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch giá phòng ở Trung Quốc và ở nước Mỹ qua các bài báo, quả thật là sự chênh lệch rất lớn nha.

Ở nước Mỹ với tiền lương trong một gia đình bình thường chỉ có thể mua được một ngôi nhà với một vườn hoa nhỏ phía trước như vậy, nhưng ở Trung Quốc với số tiền đó để mua biệt thự thì có thể là một phú ông.

Tô Nhiên rất hài lòng với ngôi nhà này.

Cô chỉ có hai yêu cầu đối với phòng ở.

Phải có một căn phòng hoàn toàn thuộc về cô, cô gọi căn phòng này là bao vây. Bên trong căn phòng này do chính cô thiết kế, người khác không thể đặt chân một chút nào vào căn phòng này, ngay cả Tần Trạch cũng không cho phép.

Những chuyện còn lại thì sao cũng được.

Tần Trạch tất nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu nho nhỏ này của Tô Nhiên.

Vì thế, sau nửa năm, Tần Trạch và Tô Nhiên cùng nhau chuyển đến căn phòng mới của bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng có một ngôi nhà thuộc về chính mình.

Tô Nhiên hỏi Tần Trạch: “Vì sao anh lại mua nhà sớm thế?”

Tần Trạch trả lời: “Thời điểm khi em tỉnh lại cũng là lúc anh cưới vợ.”

Năm thứ tư đi du học, Tần Trạch phát biểu luận văn tốt nghiệp của bản thân, luận văn lý luận về quan điểm tích phân kinh tế, bản luận văn này khiến cho giáo sư và những người trong giới kinh tế đều phải thốt lên kinh ngạc, những nhà số học nổi tiếng trên thế giới, nhà kinh tế học, cùng với một số học giả liên quan đến số học đều cùng nhau tìm kiếm vị du học sinh đến từ Trung Quốc này ____ Tần.

Thậm chí còn kinh động đến cả giới học thuật Trung Quốc.

Có thể nghĩ tới, ông lão Thành của chúng ta không có khả năng không biết chuyện này.

Đúng là, người mang tên Tần Trạch này, giống như là biến mất vậy, mọi người đều nghĩ mọi biện pháp để tìm kiếm anh ta, nhưng kết quả đều là tìm không thấy.

Thật ra lúc này, Tô Nhiên và Tần Trạch đang chìm trong mưa bom bão đạn, cửu tử nhất sinh.

“Tần Trạch, cẩn thận.”

Một viên đạn bay đến, bay qua vai của Tần Trạch đồng thời làm rơi nửa cánh tay của Tô Nhiên.

“Tô Nhiên.” Trong nháy mắt ánh mắt Tần Trạch trở nên đỏ ngầu.

Vung súng lục của mình, quay người một vòng truy kích người phía sau, sau khi tiếng súng vang lên, tất cả những người kia đều ngã xuống.

“Tần Trạch... Anh mạnh mẽ quá đi!” Tô Nhiên dùng cánh tay thỏ còn lại duy nhất của mình vỗ vỗ vào bả vai của Tần Trạch.

Tần Trạch rất không khách khí trừng mắt một cái nhìn Tô Nhiên: “Bị thương rồi đấy.”

Tô Nhiên tỏ ra như không có chuyện gì: “Có sao đâu, dù sao lúc này cũng đâu có đau.”

Tần Trạch tức giận nói: “Mỗi lần em bị thương, ngược lại người khổ sở lại là anh đấy.” Vừa nói vừa lấy ra kim chỉ trong ba lô đã sớm chuẩn bị tốt ra.

Tô Nhiên rất tự giác giơ cánh tay bị thương của mình lên trước mặt Tần Trạch.

“Tần Trạch, nhiệm vụ của anh hoàn thành chưa?”

“Ừ, hôm nay là trận chiến cuối cùng rồi, tài liệu cần thiết cũng đã lấy được rồi, cũng nên về nước nghe chỉ thị tiếp theo rồi.”

“Chớp mắt một cái đã bốn năm trôi qua rồi.”

“Em phải chịu uất ức rồi.”

“Không, có thể cùng anh sinh hoạt trong bốn năm không tách rời là những kỉ niệm đẹp nhất của em trong kiếp này rồi.”

“Lại nói linh tinh, về sau còn rất nhiều những kỉ niệm đẹp khác nữa.”

Trong lúc hai người nói chuyện, dưới kỹ năng may vá được rèn luyện trong bốn năm của Tần Trạch cánh tay bị gãy của Tô Nhiên đã hoàn hảo

như lúc ban đầu.

Tô Nhiên vẫy vẫy cánh tay, thở dài một hơi: “Cuối cùng cũng được quay lại thân thể trên nhân loại rồi.”

Tần Trạch chỉ chỉ vào đầu Tô Nhiên: “Con thỏ ngốc nghếch.”

Tô Nhiên cười khúc khích.

Bằng học vị của Tần Trạch tuyệt đối là hàng thật giá thật, rất nhiều giáo sư, trai đẹp, mỹ nữ, nhân vật phong vân trong trường học cùng chụp ảnh tốt nghiệp với Tần Trạch. Ngồi trên máy bay về Trung Quốc, Tô Nhiên chặc lưỡi hít hà: “Tần Trạch anh đi Mỹ bốn năm, thật là không lãng phí chút nào nha, được cả danh và lợi.”

“Đứa bé Mary kia, sau buổi bị anh đả kích kia trở nên thực tế hơn rất nhiều, lần trước nhìn thấy cô ấy đang quen biết với một thanh niên tên là Davy, ngược lại nhìn thấy rất xứng đôi nha.”

“Ừ, Davy là một người thanh niên tốt.” Tần Trạch nói tiếp một câu.

“Phụ nữ cứ nhất định phải tìm một người đàn ông làm mình đau lòng sau đó mới hạnh phúc hay sao?” Tô Nhiên nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu. Đôi mắt của Tần Trạch nhắm lại nhưng khóe miệng lại hơi cong lên.

Đột nhiên hai người lại nghe thấy một âm thanh vui mừng vang lên: “Tần Trạch.”

Tần Trạch nhìn theo hướng của giọng nói, thì ra là Từ Hải Dương và Thành Nhạc Ninh.

Sao lại khéo như vậy cơ chứ.

Tần Trạch tháo kính mắt xuống, nhìn hai người cùng trên máy bay, cũng có một chút kinh ngạc: “Hải, thật khéo.”

Từ Hải Dương nắm chặt nắm tay ấm nhẹ vào ngực Tần Trạch.

“Người anh em, lâu rồi mới gặp.”

Sau đó ba người nhìn nhau cười.

Sau một lúc ba người cùng nhau nói chuyện mới biết được, hóa ra Thành Nhạc Ninh và Từ Hải Dương cùng nhau trải qua bao nhiêu mưa gió cuối cùng cũng đến được với nhau, ông Thành đã đồng ý đám cưới của hai người rồi.

Hỏi ra ông lão cố chấp kia tại sao lại đồng ý?

Thành Nhạc Ninh xấu hổ đỏ cả mặt.

Vẻ mặt lạnh lùng của Từ Hải Dương cũng lộ ra vẻ mất tự nhiên nhưng đầy ngọt ngào.

Sau đó, Từ Hải Dương ôm lấy vai của Thành Nhạc Ninh: “Nhạc Nhạc có rồi.”

“Có? Có cái gì cơ?” Tần Trạch trong lúc nhất thời không hiểu được lời lẽ đầy ẩn ý kia.

Trái lại Tô Nhiên lập tức hiểu ý, cười ha ha nói: “Nhạc Nhạc có bảo bảo của Từ Hải Dương rồi.”

Lúc này Tần Trạch mới hiểu rõ, cười nói: “Đúng là chuyện tốt, chúc mừng hai bạn, khi nào tổ chức hôn lễ?”

“Sau lễ tốt nghiệp, Tần Trạch, đến lúc đó nhất định cậu phải đến từ sớm nha.”

Tần Trạch cười như trăm hoa đua nở: “Được, khi đó nhất định tớ sẽ đến, hơn nữa còn mang theo một người nữa cơ.”

“Người nào? Tô Nhiên sao?” Thành Nhạc Ninh và Từ Hải Dương đều vô cùng mẫn cảm, trong lúc nhất thời đều vô cùng kích động.

Tần Trạch bảo trì bí mật, không chịu nói: “Đến lúc đó sẽ biết thôi mà.”

Ở đối diện, Thành Nhạc Ninh và Từ Hải Dương đều nắm chặt tay nhau, hay bàn tay không khống chế được đều run nên nhẹ nhẹ.

Một ngày đẹp trời, cảnh liễu đung đưa, tiếng ve réo rắt.

Tần Trạch mặc một chiếc áo sơ mi đen, thân hình thon dài, thanh thản đứng trước một giường bệnh màu trắng, gió mùa hè thổi tới mát rượi cả căn phòng.

Vẻ mặt anh mang theo sự nhu hòa, tràn đầy tình cảm.

Đầu ngón tay đi qua gương mặt của cô gái trên giường bệnh, đi qua hàng lông mày như lá liễu, cái mũi thẳng, cuối cùng lưu luyến ở cánh môi màu hồng không chịu đưa đi.

Anh cúi đầu hôn lên bờ môi cô.

Dùng hết tất cả tình cảm, đem bốn năm tương tư chuyển hết thành lửa nóng của dục vọng.

Đầu lưỡi anh cạy ra hàm răng của cô, đảo loạn trong khoang miệng như hồ nước của thiếu nữ.

Cô gái nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt từ từ trở nên hồng nhuận.

Lông mi rung động nhẹ nhẹ, đôi mắt từ từ mở ra.

Anh và cô nhìn nhau, sau đó cả hai người cùng cười.

“Mỹ nhân say ngủ của anh, cuối cùng em cũng đã chịu thức dậy.”

“Hoàng tử điện hạ, khiến cho anh phải chờ đợi rồi.”

Âm thanh của hai người đều có vẻ trầm thấp, tại ngày màu hè gió mát lại có vẻ êm tai đặc biệt mê người.

Ngày này, đều khiến cho hai người khắc sâu.

Nụ hôn của anh, môi cô thơm ngát, cô cười, trái tim anh cũng nở hoa.

Tác giả có lời muốn nói: Hắc hắc, truyện về con thỏ đã xong, kế tiếp là cuộc sống gia đình ngọt ngào sau khi cưới. Mọi người cùng tôi vung cánh tay hô lên, cuối cùng cũng đến ngày này rồi.....

Kết hoon~~~~~ bánh bao~~~~~ haha~~~~~ ta mong đợi thật lâu thật lâu~~~~~

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Kết Hôn, Kết Hôn Nha...

Trong lòng Tần Trạch cảm thấy vô cùng đau khổ, anh mong chờ lâu như vậy, cô gái nhỏ của anh cùng anh vượt qua bốn năm rông gian khổ, vậy mà ngay sau hôn lễ, cô gái nhỏ của anh lại không cùng anh động phòng hoa chúc.

Thực sự là việc quá đau khổ rồi.

Vậy mà lí do của cô đưa ra là gì, cô nói, hôm trước cô đọc trong một quyển sách cảm thấy hôn lễ ở Đan Mạch rất thú vị, trước cứ sống thử đã sau đó mới tiến hành động phòng hoa chúc.

Đan Mạch, Tần Trạch nhìn trên đường cái toàn người nước ngoài, nhin không được thở dài.

Tô Nhiên, em thật sự là vô cùng không biết xấu hổ.

Cô gái này, còn dám nói là cảm thấy nhàm chán, thời điểm chú hai của cô đeo một sợi dây màu đỏ lên tay cô khiến cho cô cảm động đến khóc nước mắt thành tiếng.

Lúc Văn Phương, Lý Yến, Vương Dực, Từ Hải Dương, Nhạc Nhạc chúc phúc cho hai người bọn họ cô cũng không có nước mắt quanh tròng, anh nhìn thoáng qua Tô Nhiên trong cửa hàng đang chọn đông chọn tây từ rất lâu rồi đột nhiên lại nảy lên một chút hoài nghi.

Không lẽ cô gái gốc này đang sợ hãi lần đầu tiên hay sao?

“Tần Trạch, cầu hôn đi.”

Tô Nhiên cười híp mắt đi về phía anh dưới ánh mặt trời đưa cho anh một chiếc búa bằng gỗ.

Lại có thể yêu cầu anh cầm búa gỗ viết thơ tình ở chỗ này, đây thực sự là yêu cầu khó khăn cho một học sinh học khối khoa học tự nhiên như anh rồi.

Tần Trạch bất đắc dĩ gãi gãi đầu, nhận lấy chiếc búa bằng gỗ, suy nghĩ hồi lâu anh nói: “Tô Nhiên, hay là đầu tiên hôm nay chúng ta đi dạo Đan Mạch đi đã, không phải em rất muốn nhìn pho tượng Mĩ nhân ngư hay sao?”

Tô Nhiên liếc mắt nhìn Tần Trạch, cũng không phá vỡ mưu ma chước quỷ nhằm đánh lạc hướng của anh: “Được.”

Mặt trời bắt đầu mọc từ hướng đông, đi lên giữa, và lặn xuống ở hướng tây.

Trên tay Tần Trạch đều sách theo túi lớn túi nhỏ, trong đầu suy nghĩ đến ngàn vạn từ ngữ.

Tô Nhiên che miệng cười trộm, nhìn theo mặt trời đang lặn ở hướng tây.

Không dễ gì Tần Trạch mới có thể đánh lạc hướng được Tô Nhiên, đi đến hiệu sách, xem những cuốn sách bình thường anh không bao giờ đọc, anh đọc những quyển thơ tình lãng mạn chết người.

Tịch Mộ Dung, bút danh này nghe quen quá.

Mở ra đọc một chút, lông mày Tần Trạch dần dần nhíu chặt lại, hay rất hay, nhưng mà lại không phù hợp với tình hình ngọt ngào hiện nay của anh.

Đôi.

Liên tục đọc qua vài bài nhưng vẫn không có bài thơ nào phù hợp để anh chọn.

Đột nhiên anh lại nhìn thấy một bài thơ, bài này không tệ, rất phù hợp với hoàn cảnh của anh bây giờ.

Trong khách sạn.

Tần Trạch quỳ một chân xuống, chân thành tha thiết quỳ gối trước mặt Tô Nhiên, đem cây búa gỗ đưa lên trước mặt Tô Nhiên: “Tô Nhiên, gả cho anh đi.”

Trái tim của Tô Nhiên mạnh mẽ đập bình bịch.

Nhận lấy chiếc búa gỗ, vừa nhìn qua, trên mặt Tô Nhiên hiện ra nụ cười, giăng co một ngày thì ra là đi tìm một bài thơ.

Nhưng lại hoàn toàn là một bài thơ mà cô thích.

Em thấy hoặc không thấy,

Anh đang ở nơi nào,

Không buồn không thích,

Em nhớ hoặc không nhớ,

Tình ở chỗ nào,

Không đến không đi,

Em yêu hoặc không yêu,

Không tăng hoặc không giảm,

Bên em hoặc không bên em,

Tay anh luôn trong tay em,

Không tha không bỏ quên.

“Tô Nhiên, giống như bài thơ này vậy, tình yêu của anh đối với em sẽ không bao giờ thay đổi.” Ánh mắt của Tần Trạch nhìn thẳng vào ánh mắt của Tô Nhiên, ánh mắt là một phương thức biểu đạt chân thực nhất.

Tô Nhiên cười: “Vậy ngày mai chúng ta làm đám cưới thôi.”

Tần Trạch nghe xong, nhe răng cười: “Cô gái ngốc, ngày mai là ngày em sẽ phải chịu tội.”

Tô Nhiên cười: “Ngày mai anh mới là người phải chịu tội.”

Tại ngày tổ chức hôn lễ Từ Hải Dương và Tiểu Dục bí mật nói cho cô biết, hôn lễ ở Đan Mạch chú rể sẽ bị đeo một cái xích sắt, mặc một bộ trang phục của người ăn xin nghèo khổ, sau đó đeo ở trước ngực một tấm bảng viết: “Tôi muốn kết hôn.” Đồng thời bên cạnh chú rể còn để một chiếc bình lớn, đóng giả là bên trong đó có rượu.

Đây là cô đang thay đổi, khi cô là con rối hình thỏ, Tần Trạch cũng bắt nạt cô không ít, hôm kết hôn đó, cô mà không bắt nạt anh thật tốt cô sẽ cảm thấy không cam lòng.

Trong tiếng cười của hai người, bọn họ cùng nhau nghênh đón ngày thứ hai. Đáng ghét.

Tô Nhiên mặc trang phục của người ăn xin nghèo khổ, trên cổ cô còn đeo một tấm bảng viết: “Tôi muốn kết hôn.”, đi trên đường cái toàn người Đan Mạch, mọi người đều nhiệt tình đánh giá cô, còn có người huýt sáo

trêu chọc, tuy nhiên mọi người đều không có ác ý, nhưng mà Tô Nhiên vẫn bị một trận ngại ngùng đến muốn chui luôn xuống đất.

Từ Hải Dương!

Vương Dực!

Tôi phải giết các người.

Cách đó không xa có người đang cẩn thận theo dõi Tô Nhiên và Tần Trạch đột nhiên cảm thấy lạnh đến rùng mình, máy quay phim trong tay bị lung lay mạnh một cái.

“Hải Dương, có cảm thấy lạnh không?” Vương Dực chớp mắt một cái hỏi Từ Hải Dương bên cạnh.

Từ Hải Dương bình tĩnh nói: “Không sao đâu, sẽ không chết được.”

Vương Dực nuốt một nước miếng: “Để giải trí cho mọi người, hai chúng ta đành phải hi sinh vậy.”

Từ Hải Dương cười âm hiểm: “Không đùa nghịch khiến cho bọn họ khó chịu, làm sao có thể nguôi nổi hận trong lòng mọi người, cơn giận này của mọi người cũng đã kéo dài suốt bốn năm rồi.”

Trong đôi mắt ngây thơ của Vương Dực tràn đầy sự chính nghĩa: “Đúng, chúng ta là đang giúp mọi người giải hận.”

Hai người cùng nhau cố gắng, tiếp tục quay phim, trong lòng hai người bọn họ đã tưởng tượng ra cảnh đem băng hình thú vị này về nước, sẽ làm cho bọn bạn chuyên hại người kia vui vẻ đến thế nào. Hắc hắc.

Tô Nhiên cúi đầu trong tay cầm một quyển báo cũ, một số thứ hỏng và không dùng nữa, trời rất nóng, rao hàng ở mọi nơi.

Vật này làm sao có thể bán xong được cơ chứ, thần linh ời.

Còn có chuyện khiến cho mặt cô đỏ hồng lên chính là cô phải lấy được một cái hôn của người đi đường, cô, cô, không nói lên lời nha.

Bên kia, cả gương mặt của Tần Trạch cũng đỏ bừng lên, ợ, mà chỉ cần nhìn qua liền biết phân lượng trong chiếc bình kia, nhưng lại vẫn còn đến hơn nửa nữa.

Chỉ là người Đan Mạch cũng rất thiện lương.

Lúc mặt trời lặn về phía tây, đồ trên tay Tô Nhiên cuối cùng cũng bán xong, chỉ là yêu cầu người đi đường có một cái hôn, vẫn còn chưa hoàn thành xong.

Một người đàn ông đeo kính mắt che đi hơn nửa khuôn mặt, đi về hướng của Tô Nhiên.

Sau đó anh ta ồm ồm nói: “Cô dâu xinh đẹp, có phải cần một nụ hôn hay không?”

Cả ngày hôm nay Tô Nhiên cũng đã sớm bị dày vò đến kiệt sức, chỉ thầm nghĩ sớm một chút giải thoát cho xong, không phải chỉ là một cái hôn thôi sao? Coi như là bị con chó nhỏ liếm một cái là tốt rồi.

Cô hạ quyết tâm nói: “Đúng vậy, tiên sinh. Nếu như có thể, ngài có thể trao cho tôi một nụ hôn chúc phúc hay không?”

Cổ họng người đàn ông kia phát ra âm thanh ồm ồm, nói ra mang theo một chút không ổn: “Chúc cô cả đời hạnh phúc.”

Hôn hôn lên môi, vậy mà lại là nụ hôn trên môi, Tô Nhiên đột nhiên bị kinh ngạc đến tỉnh, không phải là một nụ hôn lên gương mặt hay sao?

Bên kia, cuối cùng Tần Trạch cũng uống xong rượu, lung lay đi đến và kinh ngạc chứng kiến một cảnh tượng như vậy.

Muốn đuổi theo nhưng người đàn ông kia đã nhanh chóng biến mất trong biển người.

Đại hỏa. Khiến người ta rất tức giận.

Mà Tô Nhiên nhìn chăm chăm bóng lưng người đàn ông đang rời đi kia, nhìn quen mắt quá đi mất.

Vương Dực đi tới nơi ẩn nấp, tháo mắt kính ra, thở dài một hơi nói: “Hoàn thành ước mơ lúc nhỏ của tôi rồi.”

Từ Hải Dương cười cười nói: “Thiệt thòi cho bạn nhiều rồi..... bao nhiêu năm như vậy.”

Vương Dực vỗ vỗ bờ vai của anh: “Ai, các bạn, những người này, các bạn đều đã kết hôn, hạnh phúc của tớ cuối cùng là ở chỗ nào nha! Không biết tại sao, mỗi lần có người phụ nữ có tình cảm tốt một chút với tớ, luôn luôn không hiểu tại sao đột nhiên lại không liên hệ với tớ nữa, bạn nói xem có phải là quá kì lạ hay không?”

Từ Hải Dương khép mắt lại, không nói.

Trong ánh hoàng hôn màu đỏ, đối với đôi vợ chồng mới cưới Tô Nhiên và Tần Trạch, đang cùng nhau nhận sự chúc phúc chân thật nhất của người Đan Mạch.

Một vò bia lớn lại được mang lên giữa hai người.

Tuy Tần Trạch đã bị ngấm đậm men say, Tô Nhiên phải đỡ anh, anh mượn một hơi bực tức khi vừa rời Tô Nhiên bị người khác hôn, một quyền tung ra đập nát bình bia.

Cả đám người nhiệt tình hoan hô.

Các cô gái chen lấn tranh nhau từng mảnh nhỏ, hoan hô nhảy nhót, những người cướp được một ít mảnh vụn thì vẻ mặt như là đưa đám.

Tô Nhiên mỉm cười nhìn những mảnh nhỏ trên tay các cô gái, chúc phúc: “Hi vọng tất cả mọi người đều có một kết quả tốt đẹp.

Những cô gái Đan Mạch kia đều mỉm cười gật đầu.

Tần Trạch dựa vào bờ vai của Tô Nhiên, thì thầm: “Đêm nay... em sẽ phải bồi thường cho anh.”

Tô Nhiên khó xử, luôn luôn phải đối mặt nha.

“Ừ.”

Tần Trạch đánh ợ lên một cái toàn hơi rượu, nhếch miệng nở nụ cười, đêm nay, đêm nay xem anh sẽ thu thập em thế nào, làm chúng ta chậm mười năm, nha đầu thối.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Động Phòng, Lần Đầu Tiên...

Trong khách sạn được bố trí vô cùng ấm áp.

Phong cách màu vàng nhạt, đây là phong cách Tô Nhiên vô cùng yêu thích.

“Đi tắm rửa trước đi đã, cả ngày hôm nay lăn qua lăn lại rồi.” Tần Trạch nghênh ngang cời cà vạt xuống, nằm xuống giường.

“Anh không đi tắm à?” Tô Nhiên nhìn Tần Trạch bắn thiu giơ dáy thì nhú mày một cái.

“Mệt chết đi được, em đi tắm trước đi. Phòng này có hai nhà vệ sinh, anh nghỉ một chút đã rồi sẽ đi, em mau đi tắm đi, ai, đầu choáng váng quá đi thôi.” Mặt Tần Trạch đỏ bừng, hữu khí vô lực (yếu ớt hay ỉu xìu đó) nói.

Tô Nhiên đi đến sờ vào chán Tần Trạch, có chút lo lắng: “Hình như có chút nóng?”

Tần Trạch mở mắt ra, cười nói: “Sao em còn không mau đi tắm đi, muốn tắm uyên ương hay sao?”

Tô Nhiên đỏ bừng hết mặt, vội vàng cầm theo quần áo chạy vào phòng tắm, vẫn không quên nói: “Anh cũng nhanh đi tắm đi cho thoải mái.”

“Biết rồi, rõ thật là dài dòng.” Tần Trạch nằm trên giường, cười cười phàn nàn.

Hơi nóng mù mịt, Tô Nhiên đang ngâm nước nóng, trong đầu toàn là suy nghĩ lộn xộn lung tung.

Một lát nữa thôi chính là lần đầu tiên của cô rồi.

Tim cô đập rất nhanh.

Cô cảm thấy vừa khẩn trương, vừa ngượng ngùng lại mang theo một chút mong đợi.

Nói thật, cô đã lớn như vậy rồi, cảm thấy tò mò với thân thể của người khác phái cũng là chuyện hết sức bình thường.

Hồi còn nhỏ, thấy con trai nhà hàng xóm giơ tiểu kê kê đi tiểu về phía cái cây, sau đó cô liền ảo tưởng chỗ đó của đàn ông chỉ nhỏ như thế thôi, đồng thời lại nhăn như vậy, dựa vào vật kia liệu có thể đưa vào lỗ nhỏ trong thân thể phụ nữ hay sao chứ.

Tô Nhiên vừa nghĩ tới đây thì cảm thấy mặt mình còn nóng hơn là bị đốt.

Cô thật là sắc quá đi, a a a!

Tô Nhiên vội vàng lắc đầu một cái, đem cái suy nghĩ không trong sáng kia ném ra khỏi đầu.

Khi đã tắm rửa sạch sẽ, lau khô thân thể, vừa mới mở cửa phòng tắm đi ra, Tô Nhiên lại nhìn thấy Tần Trạch đang lén lút xem cái gì đó, trên mặt hình như còn hồng hơn so với lúc này.

Tô Nhiên lặng lẽ đi tới, nhìn Tần Trạch đang đỏ mặt cúi đầu xem cái gì đó, Tô Nhiên vỗ mạnh lên vai anh: “Anh đang lén lút xem trộm cái gì vậy?”

Tần Trạch vừa bị Tô Nhiên vỗ, vừa bị Tô Nhiên gọi khiến cho anh bị hoảng sợ thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Mặt anh đã đỏ đến tận mang tai rồi, đồ vật anh đang nhìn lên bị anh vội vàng giấu xuống dưới hai chân của anh.

Tô Nhiên đương nhiên sẽ không dừng lại ở đó, nhân lúc Tần Trạch không chú ý, đẩy tập văn kiện kia ra vài phần.

Ha ha, giữa hai chân của Tần Trạch trong lúc đó đã hở ra một góc, tâm tính tò mò như mấy bà thím của Tô Nhiên đã bị ối thức tỉnh rồi.

Cô nở một nụ cười xấu xa, nắm chặt lấy tập văn kiện, bàn tay liền thò vào lấy tập văn kiện đã bị thò ra một góc dưới hai chân của Tần Trạch kia, thiếu chút nữa là phải hi sinh vinh quang vì nhiệm vụ giật sách kia, bởi vì quyển sách hơi nhỏ, mà Tô Nhiên lại thuận tiện túm lệch không tới được quyển sách kia, mà mấy ngón tay của Tô Nhiên lại bắt được một vật đang đội lên trong quần của Tần Trạch.

Tần Trạch bị bàn tay của Tô Nhiên nắm một cái, cả người mạnh mẽ run rẩy một cái.

“Anh... đi tắm.”

Tần Trạch bị kích thích, chạy thật nhanh vào nhà tắm, đóng cửa lại, không chút sức lực tựa vào tường, hơi thở ồ ồ nói: “Tiểu yêu tinh, dám đùa giỡn anh.”

Bàn tay to rộng của anh đưa lên trán mình lau đi mồ hôi, than thở, cô gái của anh, chính là không giống với những cô gái khác. Nhìn xem, cô ấy có bao nhiêu can đảm.

Bên ngoài phòng tắm, Tô Nhiên nhặt quyển sách Tần Trạch làm rơi trên đất lên, bình tĩnh nhìn xuống, mặt oanh một tiếng lại đỏ bừng lên.

Nhịn không được sự tò mò, Tô Nhiên mở quyển sách kia ra, ngay lập tức cô đã bị kinh hãi tại chỗ vì những hình ảnh trong sách kia.

Một người đàn ông đang tán tỉnh một người phụ nữ khoảng chừng bằng tuổi cô. Người đàn ông một tay vuốt ve cái đùi của người phụ nữ, một tay thì xoa nắn bộ ngực sữa của cô ấy, hình như người phụ nữ rất thích bởi vì vẻ mặt hiện lên sự vui sướng.

Tiếp tục mở sang trang tiếp theo, không quá mấy trang người đàn ông kia đã cởi sạch quần áo của người phụ nữ kia rồi, sau đó Lập tức đến việc kia rồi.

Tô Nhiên đã hiểu.

Tần Trạch của cô cũng chỉ như là đứa trẻ trong chuyện này, trước khi động phòng không trách khỏi muốn học tập một chút.

Cho nên, cô vỗ vỗ trái tim bé nhỏ của mình, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, không phải là..., sinh sôi nảy nở thôi mà...

Ừ, ừ, đây là một chuyện tự nhiên vô cùng bình thường, chuyện hết sức bình thường, cho nên cô phải tâm bình khí hòa (ôn hòa nhã nhặn), lòng yên tĩnh như nước, tâm sáng như gương...

Ha ha, hình như sử dụng sai thành ngữ rồi.

“Ăn nói lung tung.” Tô Nhiên gõ vào đầu chính mình, cười đến ỉu rù.

Lúc đi ra, Tần Trạch để trần nửa người trên, phía dưới được bao lại bởi một chiếc khăn tắm, anh nhìn thấy trên giường có một con sâu cuộn tròn trong chiếc chăn, đang vặn vẹo không yên.

“Chùm kín chăn thế kia cẩn thận không thở được đâu.” Tần Trạch cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, cô gái này vừa rồi còn to gan thế mà, sao

hiện tại lại xấu hổ thành như vậy rồi.

Từ trong chăn truyền ra giọng nói rầu rĩ của Tô Nhiên: “Bên ngoài lạnh quá, trong chăn ấm áp hơn.”

Tần Trạch nhìn điều hòa, 27 độ C, đây tuyệt đối là nhiệt độ thích hợp.

Anh lau mái tóc ướt nhẹp, tắt bóng điện to đi, chỉ để lại một bóng đèn mờ nhạt ở đầu giường.

Thân thể vẫn còn hơi ẩm ướt, cánh tay cường tráng đung vào Tô Nhiên, ôm cả người Tô Nhiên đang đưa lưng về phía anh vào lòng, giọng nói ôn nhu vang lên bên tai Tô Nhiên.

“Có thể ôm em trong lòng, cảm giác thật là hạnh phúc! Tô Nhiên, kiếp này em đã là vợ của anh rồi.”

Cả người Tô Nhiên lập tức cứng ngắc, khóe mắt có chút ướt át, Tần Trạch, rất xin lỗi, bốn năm qua anh đã phải vất vả rồi.

Cho nên, cho nên, anh muốn làm gì thì mau làm đi.

Tô Nhiên nín thở thật lâu, cũng không thấy bất kì hành động nào khác, cô nhẹ nhàng xoay người lại, thấy Tần Trạch đang ngủ trên đầu là mái tóc vẫn có chút ẩm ướt.

Cô đưa tay sờ sờ mái tóc của anh: “Anh chàng ngốc nghếch này, là một người đàn ông trưởng thành rồi mà còn không biết tự chăm lo cho bản thân mình, chưa sấy cho khô mái tóc đã bò lên giường đi ngủ rồi, sau này khi về già sẽ đau đầu thường xuyên cho xem.”

Cô nhẹ nhàng ôm lấy Tần Trạch, da thịt non mềm tựa sát vào thân hình cường tráng của anh.

Đột nhiên cô thấy một vật cứng ngăn đầu cô lại.

Cẩn thận nhìn vào mắt Tần Trạch, ừm, quả thật là ngủ rồi mà.

Cô nhuốt nước miếng một cái, Tần Trạch, anh quả thật là có thể dùng sắc đẹp thay cơm nha.

Tay không tự chủ được tiến vào trong chăn bông, đụng chạm đụng chạm.

Thô sáo, thật dài, Tô Nhiên hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng của việc đụng chạm thăm dò.

Lúc này đột nhiên lại nghe được một giọng nói: “Này, Tô Nhiên, cuối cùng là em muốn chơi đùa đến khi nào vậy hả?”

Giọng nói mặc dù không lớn, cũng không hề nghiêm nghị, nhưng Tô Nhiên lại cảm thấy giống như bị sét đánh vậy, nhất thời cô vội vàng rút tay lại, hơn nửa còn hốt hoảng ngã xuống mặt đất.

Không xong rồi...

“Em... em...” Tô Nhiên em em hồi lâu cũng không tìm ra được một cái cớ nào phù hợp, đầu óc cô đã bị sự khó xử kia che lấp mất rồi.

Tần Trạch cười ra tiếng: “Tô Nhiên không ngờ em lại còn có sở thích này nữa.”

Tô Nhiên cúi đầu, ngón tay trên mặt đất bắt đầu vẽ vòng tròn, anh lại muốn cười nhạo em, anh lại có thể cười nhạo em.

“Thật ra, chỉ cần em nói muốn anh, anh sẽ cho em ngay mà, sẽ cho em sờ đến khi thoải mái mới thôi, thế nào?”

Giọng nói khàn khàn của Tần Trạch làm tê dại trái tim của Tô Nhiên.

Oa nha, địch nhân bắt đầu tiến công, phòng thủ vững vàng là quan trọng nhất.

Tô Nhiên nhanh chóng tính toán trong lòng.

Cánh tay dài của Tần Trạch duỗi ra, đem Tô Nhiên kéo vào trong ngực, đôi môi tiến vào vai Tô Nhiên thổi khí.

Thổi khí....

Thổi khí.....

Toàn thân Tô Nhiên đều khô nóng, một dòng nước ấm chảy ra.

Đúng vậy, cô muốn anh, rất muốn, rất muốn.

“Em... muốn... anh.”

Chỉ có ba chữ nhưng uy lực của nó lớn vô cùng.

Rất lớn.

Nó khiến cho một người đàn ông lịch sự nhã nhặn biến thành một người đàn ông mạnh mẽ đói khát.

Xé rách quần áo của con mồi, gặm cắn từng tấc da thịt.

Bá đạo xâm chiếm địa bàn của con mồi.

“Tô Nhiên, anh muốn đi vào, em cố chịu đựng một chút nhé.”

Tô Nhiên lôi kéo cánh tay của Tần Trạch, hai chân cô giơ cao, người đàn ông cường tráng đang nằm phía trên của cô, ánh mắt của anh mềm mại như nước, rồi lại lóe lên ánh sáng rực rỡ.

“Ừm.”

Chậm rãi đẩy mạnh một cái, một cảm giác đau nhức ở toàn thân, khiến cho Tô Nhiên không thể không rên rỉ thành tiếng.

Trên trán Tần Trạch cũng lấm tấm mồ hôi, anh hôn lên trán, đôi má, bờ môi của Tô Nhiên, miệng thì thào nói: “Không sao đâu, một lúc nữa là hết đau ngay thôi.”

Cuối cùng, trải qua thời gian lặn qua lặn lại rất lâu, hai thân thể trẻ tuổi cuối cùng cũng dính vào một chỗ.

Theo sau tiếng kêu đau là tình hoa nóng bỏng, chôn sâu bên trong đó là sự ấm áp đến tận cùng, hai người đều ra mồ hôi ướt đẫm, hơi thở dồn dập mới ôm nhau đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Nhiên mệt mỏi tỉnh lại, hơi cử động, một trận đau nhức truyền đến.

Đặc biệt mẹ nó, những cuốn tiểu thuyết kia đều là lừa người, ai nói lần đầu tiên lúc đầu đau khổ, về sau sẽ khoái cảm, cả quá trình cô chỉ cảm nhận được một điều: Quá đau khổ.

Thiệt thòi cho cô vẫn luôn mong chờ nó.

Một cái mất thăng bằng khiến cô lại ngã xuống.

“Tô Nhiên, anh thần bột (cứng buổi sáng đó ạ) rồi.”

“Liên quan gì đến em.”

“Chúng ta Mai Khai Nhị Độ đi.” (Mình cũng chịu thôi. Ai biết bảo mình với.)

“Không được.”

Hiển nhiên, lập trường của Tô Nhiên vô cùng kiên định.

Sau đó lúc Tần Trạch cảm thấy mỹ mãn ôm cô ngủ, cô lại oán hận tiểu thuyết đều là lừa người, trời ơi, vì sao lần thứ hai rồi mà vẫn đau khổ như thế chứ.

Đồ đại lừa dối.

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bánh Bao Ra Đời...

Mùa hè, năm 2013.

Rừng mưa nhiệt đới ở Thái Lan.

“Tiểu đội thứ nhất nghiêng đối diện 36 độ, điều tra; tiểu đội thứ hai đi theo tôi tiến công trực diện, còn lại ở vị trí phòng thủ.” Cả người Tần Trạch đều ngụy trang màu xanh lá, trên mặt bôi đầy thuốc màu, dùng tay ra dấu cho cấp dưới thi hành mệnh lệnh.

Mấy chục người, đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong tay đều cầm súng, khom người tiến theo đội trưởng thi hành nhiệm vụ.

Phát hiện mục tiêu, là mấy người Thái Lan và mấy tên tóc vàng mắt xanh người Châu Âu đang tiến hành giao dịch, rõ ràng chính là phần trắng, đồng thời đó cũng chính là hê-rô-in.

Tần Trạch liếc mắt ra hiệu cho cấp dưới.

Cả đám người, chia ra ba đường, trong nháy mắt đã bao vây tiến đánh vào trong.

Dĩ nhiên lúc những người kia giao dịch cũng có canh gác và phòng thủ khá tốt.

Màu đỏ báo động đột nhiên vang lên.

Những người vây quanh thuốc phiện, trái tim cảnh giác cũng thường cao hơn, nghe thấy tiếng cảnh báo vang lên, tốc độ trốn chạy vô cùng

nhanh, đường chạy trốn cũng vô cùng kỳ diệu, giống như là thiết kế cho trăm ngàn lần.

Nhưng Tần Trạch đã làm đội trưởng bộ đội đặc chủng một năm, làm sao có thể để con mồi của mình trốn thoát cơ chứ.

Nổ súng!

Hừ.

“A.” viên đạn chính xác cắm vào chân một người đang chạy trốn.

Thở phì phò. Mấy phát liên tiếp, tất cả đều trúng mục tiêu, mà bên phía đội quân của Tần Trạch cũng dùng vũ lực vững vàng bao vây địa phương kia.

Ánh mắt anh sắc bén, súng trong tay xoay tròn một vòng, phát lực, nhắm vào năm người xung quanh bóp cò trong nháy mắt, phát tay, trong nháy mắt cây súng trong tay đã đánh bại năm người làm rơi những khẩu súng trong tay bọn họ.

“Phẳng.” Anh buồn rầu khẽ hừ, ngay tại chỗ lộn một cái, ấn núp vào một chỗ che dấu.

Trên cánh tay trái, một dòng máu đỏ đang từ từ chảy ra ngoài.

Tần Trạch cũng không kiểm tra vết thương của mình, tập trung toàn bộ tinh thần đưa mắt nhìn chiến trường, nhìn trên từng tán lá cây, phân tích quỹ đạo đạn bắn ra. X,y, &, từ từ, một loạt kí hiệu hiện lên trong đầu anh, ánh mắt của anh giống như chim ưng, sắc bén nhìn chăm chú vào họng súng trên đài cao.

“Tuyệt đối sẽ không có lỗi,” Tần Trạch ném một bao gai nặng trĩu về phía họng súng kia, sau đó nhanh chóng chạy lên, lúc bao gai rơi trên cánh

cửa, người của anh cũng đập cửa mà vào, súng, trong nháy mắt liền đánh vào một người mặc bộ quần áo đàn ông ngoại quốc.

Tần Trạch cẩn thận kiểm tra dung mạo người đàn ông kia, khóe miệng hiện lên nụ cười lãnh khốc.

“Anh đã không còn đường để chạy nữa rồi. Mạch Khắc Kiệt Khắc Tư Lợi, anh đã chính thức bị bắt về quy án.

Người da trắng kia suy sụp thở dài nói: “Tôi lại chủ quan xem thường người da vàng các anh rồi. Bắt đi.”

Tần Trạch cười lãnh khốc: “Chúng tôi là người Trung Quốc, anh nhớ kĩ cho tôi.”

Còng tay lạnh lẽo đeo vào tay anh ta đồng thời bên ngoài cũng vang lên âm thanh báo thắng lợi: “Thiếu tướng Tần, toàn bộ phần tử buôn lậu đã sa lưới, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi.”

Tần Trạch đem giao người da trắng kia cho cấp dưới của mình.

Vào nửa năm trước vượt qua tầng tầng lớp lớp các cuộc sát hạch tiến vào bộ đội đặc chủng, lại khéo hay không khéo đồng chí Tiểu Hoàng được phân vào tổ của Tần Trạch, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Không cho phép trong lòng anh vui vẻ quá lâu, nhiệm vụ lần này là ở rừng sâu núi thẳm đã kéo dài trong hai tháng rồi, nhiều lần hành động vô ích, cuối cùng lần này cũng hoàn thành một lưới tóm gọn, thật là có cảm giác vén đi mây mù sẽ thấy mặt trời.

Toàn thân vô cùng thoải mái.

Hoàng Tuấn Phong cười cười vỗ xuống bả vai của Tần Trạch: “Có thể chị dâu đã sinh rồi, bây giờ có thể mở máy.”

Tần Trạch cũng không thềm nhìn Tiểu Hoàng lấy một cái, vội vàng móc ra chiếc điện thoại di động từ trong túi ba lô đeo trên lưng, mở ra.

Lập tức, rất nhiều tin nhắn được gửi đến.

Tiểu Hoàng tò mò cúi đầu vào nhìn.

Sau đó dùng sức vỗ vào bả vai Tần Trạch: “Người anh em, cậu thật có phúc nha. Chị dâu đã sinh cho cậu một đứa con trai mập mạp rồi.”

Tần Trạch nhìn khuôn mặt mệt mỏi ướn át của Tô Nhiên trong điện thoại, còn có con trai của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, hai mắt nhắm chặt, sau đó tự nhiên mắt anh đỏ lên.

Anh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Tay nắm chặt khẩu súng.

Hô to: “Ông trời, cảm ơn ông, cuối cùng Tần Trạch tôi cũng đã có con trai.”

Có con trai á.

Có con trai á.

Âm thanh xuyên qua rừng cây, dọa sợ rất nhiều chim trong rừng.

Một cảm giác vui sướng trào lên từ đáy lòng, khiến cho khuôn mặt Tần Trạch bị phơi ở rừng mưa nhiệt đới thành đen nhem trở nên vô cùng sinh động, đặc biệt là ánh mắt vốn vô cùng lợi hại trong giây phút này trở nên vô cùng nhu hòa.

Tô Nhiên, Tô Nhiên, người vợ của anh, một người sinh cho anh một đứa con trai đáng yêu như vậy.

Cô phải chịu bao nhiêu là đau đớn đây.

“Chết tiệt.” Tần Trạch dùng sức đánh vào đầu mình.

“Cậu không cần phải đánh chính mình đâu nha.” Tiểu Hoàng nhìn cánh tay đầy máu kia sợ hãi đến mức phải găm thét lên.

Tần Trạch lạnh lùng nhìn, cắn răng nói: “Phía sau giao cho cậu đấy, tớ phải về nhà đây.”

Về nhà, về nhà, anh phải về nhà.

Vợ và con trai anh đều rất cần anh.

Anh sai bước đến máy bay trực thăng của bộ đội.

“Nước Mỹ.”

“A.” Tiểu binh điều khiển, lơ mờ, dùng của công vào việc tư, đúng là việc không nhỏ đâu nha.

Tần Trạch lạnh lùng nhìn thoáng qua tiểu binh điều khiển kia nói: “Đàm phán cùng với cảnh sát quốc tế ở nước Mỹ.”

Tiểu binh điều khiển cười gượng, tốt lắm, lí do khá chính đáng nha.

“Nhanh lên.” Áp suất thấp tàn sát bừa bãi. “Được, được, được.” Tiểu binh điều khiển bị sự lạnh lùng cảm thấy muốn khóc.

Hoàng Tuấn Phong hô theo chiếc máy bay: “Cậu bị ngu ngốc sao, mau đến bệnh viện đã, cậu mau chữa trị cho mình đi đã.”

Bệnh viện ở nước Mỹ.

Tô Nhiên nhìn người nho nhỏ.

Nhìn cái lông mày nhàn nhạt, cái miệng nho nhỏ, cái mũi nho nhỏ, ngũ quan không quá mức rõ ràng, nhưng lại có thể nhận ra, những chỗ này rất giống cô, còn những bộ phận khác lại vô cùng giống anh.

Cô nở nụ cười, năm đó khi mẹ cô sinh con khi nhỏ, cô luôn cười mọi người, ngũ quan của con khi nhỏ bé xúu thế kia, thế mà lại có thể biết được nó giống ai.

Hóa ra, ánh mắt của cha mẹ không giống với ánh mắt của những người khác.

Cái lông mi nhàn nhạt này vô cùng giống lông mi của Tần Trạch, cái mũi thẳng này cũng giống anh, may mắn không giống cái mũi tẹt của cô. Chỉ duy nhất có cái miệng nhỏ nhắn màu hồng rõ ràng rất giống cô.

Ha ha, con trai, con trai a.

Con nhận toàn bộ gen tốt của cha mẹ rồi.

Về sau nhất định con sẽ khiến cho một nhóm nữ sinh mê đảo.

Tô Nhiên đang đùa với tiểu bánh bao.

Một người đàn ông mặc một bộ quân phục xanh lá cây nhanh như gió ôm lấy hai mẹ con họ.

“Vợ ơi, em vất vả rồi.”

Tô Nhiên không còn hơi sức liếc nhìn Tần Trạch: “Chậm thôi.”

“Vợ ơi.....” đường đường là nam tử hán đứng trước mặt vợ lại hoàn toàn biến thành một chú chó trung thành.

Lè lưỡi, chính là đang lấy lòng chủ nhân nha...

Tô Nhiên quay đầu đi, xì mũi coi thường.

“Anh biết sai lầm rồi mà, vợ ời, em mau trừng phạt anh đi.” Tần Trạch nhìn Tô Nhiên, vuốt mấy sợi tóc rơi trên trán của cô lên, thấp giọng năn nỉ. Nếu dáng vẻ này của Tần Trạch bị tổ viên của anh nhìn thấy.

Những con người đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến kia nhất định sẽ bị hù dọa đến điên mất thôi.

Bọn họ chỉ quen nhìn thiếu tướng bén nhọn, lãnh khốc kiên cường, nhưng dáng vẻ nhu nhược không có cốt khí như vậy, đây chắc chắn là ngày tận thế nha.

Đang lúc Tô Nhiên và Tần Trạch mắt to trừng mắt nhỏ, ở giữa Tần Trạch và Tô Nhiên là tiểu quỷ kia đột nhiên mở mắt ra.

Sau khi ánh mắt đen lúng liếng kia nhìn một vòng.

“Oa oa....” Khóc.

Tô Nhiên nhìn tiểu quỷ đang khóc nhè, lại trừng mắt nhìn Tần Trạch, nhưng cái nhìn này lại bao hàm cả ôn nha và hờn dỗi.

“Bảo bảo khóc rồi, sao còn đứng đó không lại đây giúp em dỗ con.”

Tần Trạch vừa nghe thấy, lập tức hiểu rõ, Tô Nhiên hết giận anh rồi.

Phấn chấn a.Kích động a. Cao hứng. Bất kể là từ ngữ gì cũng không thể hình dung nổi tâm trạng vui sướng của anh lúc này.

Anh ôm lấy bảo bảo, hôn một cái thật mạnh.

Con trai, con quả đúng là áo bông nhỏ tri kỉ của cha nha.

Lại hôn một cái.

Thằng quỷ nhỏ này lá gan khá lớn, bị Tần Trạch với cách ăn mặc quái dị hôn lên miệng, hai mắt đen láy mở to, thu lại nước mắt, nở nụ cười.

Một tay trắng non mềm của cậu bé túm vào sợi dây đỏ trên tay Tần Trạch, một tay cậu túm vào sợi dây đỏ trên cổ tay của Tô Nhiên.

Cười khanh khách không ngừng.

Tần Trạch và Tô Nhiên kinh ngạc nhìn vào mắt nhau.

Bảo bảo, sao lại có cảm giác con đang giảng hòa đây.

Hoặc là, bảo bảo con là kẻ chơi xấu.

“Anh lại bị thương?” Tô Nhiên chú ý tới vết máu trên tay Tần Trạch.

Tần Trạch cảm thấy nhức đầu, vội vàng nói: “Không nghiêm trọng đâu, thực sự không nghiêm trọng.”

Mặt Tô Nhiên có chút đen đi: “Đi đăng kí.”

Tần Trạch cười ha ha: “Không quan trọng đâu, để cho anh nhìn bảo bảo đi, con cười thật đẹp.”

Tô Nhiên cười: “Không cần chọc em tức giận, sản phụ phải được duy trì cảm xúc thoải mái vui vẻ.”

Nụ cười này thật là khủng bố.

Tần Trạch sờ sờ đầu Tô Nhiên, lại điểm điểm cái mũi của bảo bảo: “ANH sẽ quay lại ngay, hơn nửa năm không ở nhà rồi, lần này nhất định phải ở nhà đến cả tháng.”

“Đàn ông luôn luôn đưa sự nghiệp lên hàng đầu nha.” Tô Nhiên nói.

“Để cho vợ và con trai hạnh phúc mới là sự nghiệp hàng đầu của anh.”
Tân Trạch mỉm cười nói.

Cảm động trong lòng, nhưng giọng nói lại vô cùng hung dữ: “Lại tiếp tục không nhìn tới cánh tay này, hay là phế đi, nhìn anh làm sao làm cho mẹ con em được hạnh phúc.”

Bảo bảo cũng y y a a hưởng ứng theo lời nói của Tô Nhiên.

Tân Trạch cười hì hì: “Thằng quỷ nhỏ, vừa rồi còn giúp cha, xem này, mới đó lại chạy theo mẹ, thực sự là gió chiều nào xoay chiều ấy nha.”

Tô Nhiên hôn nhẹ lên mặt bảo bảo: “Bảo bảo nhà chúng ta sẽ giúp cho ai có lí mà thôi.”

“Chính xác. Đúng vậy, anh đi nha.”

“Ừm.”

Tân Trạch đi trên hành lang, trên mặt mang theo một nụ cười ngốc nghếch.

“Có con trai giống như tri kỉ với Tô Nhiên hơn cũng không sao.”

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ba Năm Sau Khi Cưới...

Trong một ngôi biệt thự ở Mỹ, phía trước ngôi biệt thự có một chú chó nằm sấp trong sân ngủ, một chú gà mái đi dạo loanh quanh, trên mấy cây táo giống như có thấp thoáng những hình ảnh màu vàng óng.

Chú khỉ vàng.

Phía trước ngôi nhà của Tô Nhiên quả thực là vô cùng náo nhiệt, ở trong biệt thự cũng chẳng có bao nhiêu yên tĩnh.

Một con vẹt màu xanh đang bay khắp nhà, tiếng kêu “hu hu” giữa ngày hè càng khiến người ta khó có thể chịu đựng được.

Một đứa trẻ ba tuổi mặc một chiếc áo đầy màu sắc nhưng lại không mặc quần để lộ ra bờ mông, cậu bé đang lưu trữ nước miếng của mình lên vách tường, tay thì cầm bút vẽ nên những hình thù kì quái.

Tần Trạch đeo trên lưng là một chiếc túi du lịch to, cả người tràn đầy sự mệt mỏi mở cửa lớn đi vào, nhìn thấy khắp nhà đều là lông chim và những hình thù kì quái, anh có cảm giác mình sắp phát điên.

“Tô Nhiên...” Lông mi của Tần Trạch cũng dựng đứng lên.

Đứa nhỏ nghe thấy tiếng của người ba yêu quý đang cố gắng kìm nén tiếng “yêu” lập tức ném bút vẽ trong tay mình xuống, nhào vào trong lòng Tần Trạch, dùng cánh tay dính đầy thuốc màu của mình nắm chặt vào quần áo của Tần Trạch.

Tần Trạch nhìn chiếc áo sơ mi trắng của mình trong nháy mắt đã không thể nhìn ra màu sắc ban đầu kia.

Lông mày mạnh mẽ run rẩy.

“Ba ba, Thỏ Thỏ rất nhớ cha.”

Giọng nói ngọt ngào ngây thơ khiến cho Tần Trạch phải thay đổi thành một gương mặt cười ngay lập tức.

Anh ôm lấy đứa trẻ mập mạp, hôn một cái thật kêu: “Thỏ thỏ, ba ba cũng rất nhớ con.”

Đứa bé nhúu mày: “Ba ba nói dối, nhớ Thỏ Thỏ tại sao lâu như thế không về thăm Thỏ Thỏ.”

Tần Trạch cụng đầu vào đầu đứa trẻ, cười nói: “Tại vì ba ba bị lạc đường.”

Lông mày của đứa trẻ càng nhúu lại chặt hơn: “Vậy sao bây giờ ba lại chạy về được?”

“Bởi vì cuộc điện thoại của con thỏ là con nha, sau khi ba nghe thấy âm thanh của Thỏ Thỏ cuối cùng cũng tìm thấy đường ra từ trong rừng rậm. Thỏ Thỏ con chính là phúc tinh của ba nha.”

Tần Trạch sờ đầu đứa trẻ.

Đứa trẻ vui vẻ nói: “Ba ba, mẹ nói, Thỏ Thỏ là vật biểu tượng của cha và mẹ.”

“Đúng vậy, Thỏ Thỏ nhà chúng ta chính là vật biểu tượng phù hộ một nhà bình an hạnh phúc nha.” Tần Trạch ôm đứa trẻ nhưng ánh mắt lại tìm kiếm xung quanh ngôi nhà, “Thỏ Thỏ, mẹ con đâu?”

Một ngón tay mập mạp của đứa trẻ chỉ về một căn phòng đang đóng chặt cửa.

“Mẹ ở trong vòng giới, ngay cả cơm chưa cũng không nấu.” Giọng nói mang theo sự đáng thương và tội nghiệp.

Tần Trạch nhìn tấm bảng viết hai chữ vòng giới trên cánh cửa kia, trong ánh mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ, Tô Nhiên nhà anh, đã là mẹ nhưng vẫn giống như trước đây, một khi đã tiến vào vùng lãnh thổ của cô thì đều tập chung cao độ, sợ rằng ngay cả khi có động đất cũng khó có thể làm cho cô bị phân tâm được.

“Thỏ Thỏ, ba ba đi làm cơm rang trứng cho con ăn nha.”

Tần Trạch đặt đứa trẻ xuống đất, tự mình đi vào bếp.

“Ba ba đừng quên cũng phải chuẩn bị cơm cho Tiểu Bạch, Tiểu Hoàng, Tiểu Hồng, Nguyệt Lão nha.” Đứa trẻ đi đến trước cửa phòng bếp dặn dò cẩn thận. “Chân của Tiểu Bạch vừa mới tốt nên nó cần phải ăn thanh đạm, Tiểu Hoàng vừa mới được phẫu thuật ruột nên chỉ được uống nước thôi, Tiểu Hồng cần ăn nhiều rau dưa một chút, và Nguyệt Lão lớn tuổi rồi nên cần bổ sung caxi.”

Đứa trẻ nói ra một chuỗi dài vô cùng lưu loát.

Tần Trạch bị choáng váng: “Chuyện lung tung rối loạn gì vậy, nhà chúng ta có khách đến hay sao?”

Thỏ Thỏ lắc đầu, chỉ chỉ cả đám động vật trong sân: “Ba ba, cuối cùng thì ba ba có thể làm được không thế, nếu như ba không làm được thì cứ nói ra, tự con sẽ xử lí.”

Tần Trạch lau mồ hôi, anh lại bị một đứa trẻ khinh bỉ, mà đứa trẻ này lại còn chưa đến ba tuổi.

“Khụ khụ, ba ba đi nấu cơm, Thỏ Thỏ, con giúp ba đi cho chúng ăn được không?” Vừa nói anh vừa tỏ vẻ như mình đang rất bận rộn.

Đứa trẻ bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Vâng, ba ba, để con đi làm cái này đi.”

Tần Trạch nhìn đứa trẻ kích động chạy ra ngoài mới thở ra một hơi: “Tô Nhiên à, không phải em đang suy nghĩ để bồi dưỡng con trai chúng ta thành một nhân viên chăn nuôi chứ?”

Một lúc sau, cơm rang trứng đã được bê lên bàn.

Đứa trẻ đầu đầy mồ hôi chạy vào WC, rửa sạch sẽ tay của mình, sau đó lại đi ra bàn ăn ngồi ngay ngắn.

Tần Trạch nhìn đứa trẻ cười.

Con trai nhà anh là một người rất có lễ nghi nha.

Cái mũi của Tô Nhiên qua thực là vô cùng thính, cô ngửi thấy hương vị quen thuộc, lập tức có thể khẳng định chính là người bận rộn quanh năm suốt tháng không có mấy ngày ở nhà-Tần Trạch đã trở về.

Cô mở cửa, nhìn về phía hai cha con trên bàn ăn, cười: “Lại là cơm rang trứng à?”

Tần Trạch ngẩng đầu nhìn xuống vẻ mặt mỉm cười dịu dàng của Tô Nhiên, ngay lập tức một chút tức giận cũng không có, anh đi qua, ôm lấy eo của Tô Nhiên, cười nói: “Nhiều năm như vậy cũng chỉ có món này là tác phẩm anh uring ý nhất mà thôi.”

Tô Nhiên trợn mắt lườm anh: “Anh nha, chính là lười mà thôi, thời điểm khi học đại học cũng nấu được không ít món ăn đâu.”

“Những món ăn kia của anh sao có thể mang ra bên xấu trước mặt bậc thầy như em cơ chứ, bà xã đại nhân.” Tần Trạch kéo ghế dựa giúp Tô Nhiên.

Tô Nhiên ngồi xuống, vừa cầm đũa lên, đứa trẻ đã nói: “Mẹ, ba ba, trước khi ăn nhất định phải rửa tay nếu không sẽ bị tiêu chảy.”

Tô Nhiên và Tần Trạch đưa mắt nhìn nhau, sau đó cả hai cùng cười ha ha: “Xấu hổ quá, Thỏ Thỏ, ba mẹ quên mất, may mà có con ở bên cạnh nhắc nhở.”

“Về sau nếu ba mẹ vẫn còn quên con sẽ tiếp tục nhắc nhở hai người.” Trên gương mặt đáng yêu của Thỏ Thỏ tràn đầy sự nghiêm túc.

Cuối cùng ba người cũng đã ăn xong bữa cơm trưa bị bỏ lỡ, Tô Nhiên dọn dẹp bàn sạch sẽ, bê hoa quả lên gọt táo cho thỏ Thỏ.

Thỏ Thỏ dùng tăm cắm vào miếng táo vừa ăn vừa mở tivi, xem "Spongebob Squarepant".

Mà Tần Trạch và Tô Nhiên cũng cùng làm tổ trên ghế sofa nói chuyện tình cảm bị phân cắt hơn nửa năm.

Trò chuyện, trò chuyện nhưng ánh mắt Tần Trạch lại liếc qua những hình thù quái dị vẽ trên tường.

“Tô Nhiên, Thỏ Thỏ nhà chúng ta sẽ là một họa sĩ với danh tiếng vang xa nha.” Tần Trạch cắn một miếng táo nói mơ hồ không rõ.

Tô Nhiên cười híp mắt nhìn chăm chăm tivi, truyền đến âm thanh nho nhỏ: “Tại sao lại vẫn truyền đến anh chứ, để em đoán xem là ai nói với anh nha.”

Cô đảo trong con mắt, sau đó nói: “Là Nhạc Nhạc phải không?”

Tần Trạch cười ha ha: “Cũng không sai biệt lắm, là Hải Dương, thằng nhóc này, từ khi có vợ lập tức biến thành một người đàn ông tốt.”

“Minh Thụy nhà bọn họ cũng là một đứa trẻ thông minh, vừa mới ba tuổi, mà tay nhỏ đã có thể thể hiện tài năng trên đàn dương cầm rồi, em nghĩ về sau thành tựu âm nhạc của cậu bé nhất định sẽ không thấp một chút nào.”

“Muốn kết thân với em bé nhà người ta rồi à?” Tần Trạch ôm Tô Nhiên, đôi môi đỏ mọng hôn lên mặt cô.

“Cũng có suy nghĩ đó, Thỏ Thỏ và Thụy Nhi lớn lên có thể ở chung một chỗ, đây cũng là một chuyện tốt nha, ông lão Thành sợ là sẽ vui mừng nhất rồi.” Tô Nhiên đung chạm vào đầu Tần Trạch ôn nhu cười.

“Ông lão kia đến bây giờ vẫn còn oán hận anh. Bây giờ mỗi lần ông thấy Thỏ Thỏ và Thụy Nhi đều chỉ mong sao cho chúng nó nảy sinh tình cảm thật nhanh mà thôi.”

“Phốc.” Tô Nhiên cười: “Mấy tháng trước Phương Phương và Yến tử mới gọi điện cho em xong.”

“Khẳng định là chuyện tốt đúng không?”

“Không phải Yến Tử gặp một thầy giáo dạy trung học hay sao?”

Tần Trạch gật đầu từ chối cho ý kiến.

“Cô ấy kết hôn với giáo viên chủ nhiệm trường cô ấy, ngay tháng trước xong. Em còn đưa cả thỏ Thỏ đi cùng nữa.”

Tần Trạch ngửi mùi hương trên người Tô Nhiên có chút cảm giác không yên lòng rồi.

“Phương Phương vẫn còn ở lại Nhật Bản rèn luyện một thời gian, nhưng mà, cô ấy bị một ông chủ truyện manga nhìn trúng, cô gái nhỏ kia, đối với ông chủ này rất có ý tứ. Em cảm thấy rất hấp dẫn nha.”

“Nhưng mà lâu rồi em không có tin tức của cô Khâm rồi...”

Tô Nhiên con muốn nói tiếp đã bị một nụ hôn của Tần Trạch cắt ngang.

“Chuyện về sau, để sau này hần nói, hiện tại chúng ta đã ăn uống nó đủ cũng nên vận động một chút rồi.” Tần Trạch xấu xa thì thầm bên tai Tô Nhiên.

Tô Nhiên mặt đỏ bừng lên vì hít thở không thông, cô cũng không giữ ý tứ chút nào.

Kéo bả vai Tần Trạch, đi thẳng vào phòng ngủ.

“Ầm.” Cánh cửa phòng ngủ bị đóng lại.

Thỏ Thỏ nghiêng đầu nghĩ mãi không ra, vì sao mỗi lần ba mẹ gặp lại nhau đều đi ngủ rất sớm nha?

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Ha ha, mọi người vẫn còn tiếp tục nhìn xuống...

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi Người

Khi đến giờ giao thừa, Tô Nhiên nhận được cuộc điện thoại vượt đại dương của mẹ Triệu Xuân, cuối cùng cô quyết định mang theo Thỏ Thỏ về nước. Lại nói, những năm gần đây cô đã lãng phí thời gian bốn năm trời, cho nên cô phải cố gắng học tập, nghiên cứu, tuy nhiên cuối cùng hằng năm cô đều trải qua ở nước ngoài, cô đã đem khóa trình tám năm học trong vòng năm năm, nhưng bởi vì cô có thành tích xuất sắc, kết quả nghiên cứu nổi bật cho nên cô trúng tuyển vào sở nghiên cứu khoa học của nước Mỹ. Nhưng cho đến bây giờ cô vẫn chưa có thời gian về nước thăm mọi người.

Cứ như thế, trong mấy năm gần đây đều là Tần Trạch và cha mẹ hai bên thỉnh thoảng bay đến nước Mỹ thăm cô, nhưng thời gian ở lại không quá vài ngày đã lại vội vàng quay trở về.

Năm năm, cũng nên về nhà thăm mọi người rồi.

Tô Nhiên và Tần Trạch nhân dịp nghỉ xuân nửa tháng, đã đóng gói tốt hành lý để trở về.

Sau khi đem động vật nuôi trong nhà đến gửi tại viện thú y, thì một nhà ba người mới an vị trên máy bay về nước.

Thỏ Thỏ bốn tuổi vô cùng hoạt bát, từ lúc lên máy bay đến lúc xuống cũng không yên tĩnh một chút nào.

Tần Trạch và Tô Nhiên sợ Thỏ Thỏ đi lạc, mỗi người một bên nắm tay của Thỏ Thỏ đi ra khỏi sân bay.

Thỏ Thỏ mang theo ánh mắt tò mò nhìn ngó khắp nơi, nhìn kĩ thế giới vừa xa lạ vừa quen thuộc này, dọc theo đường đi miệng nhỏ cũng tò mò nói không ngừng nhưng cũng không hiểu cậu đang nói cái gì.

Tô Nhiên giúp cậu bé đội mũ len cho thật tốt, nhẹ giọng dặn: “Thỏ Thỏ, lát nữa khi thấy ông bà ngoại, ông bà nội nhớ phải chào hỏi nha.”

Đầu nhỏ của Thỏ Thỏ đang bận nhìn qua nhìn lại giữa đám người, đối với việc dặn dò của mẹ chỉ là đối phó qua loa.

“Con biết rồi, mẹ.”

Tô Nhiên cười mắng: “Con, cái đứa nhỏ này.”

Vẻ mặt trầm tĩnh mọi ngày của Tần Trạch mang theo nét tươi cười.

Ở nơi xa, đoàn người Tô Tường cũng đang chú ý tới ba người đi về hướng này. Người đàn ông cao lớn vững vàng, toàn thân phát ra khí chất anh hùng, người phụ nữ với gương mặt trắng nõn không nhìn ra dấu vết của năm tháng, ngược lại khiến cho khí chất uyển chuyển hàm xúc của người phụ nữ làm vợ làm mẹ tăng lên, đi giữa hai người là một đứa trẻ trắng nõn non mềm, đứa trẻ không mập không gầy, vẻ ngoài khéo léo, đặc biệt là đôi mắt đen vô cùng trong sáng.

“Nhiên nhiên, Tần Trạch, ở đây này.” Triệu Xuân lớn tiếng hô lên, lắc lắc tay chạy tới, đi phía sau bà là một thiếu niên cao gầy.

Ba người Tô Nhiên nghe thấy tiếng hô đều cùng nhau nhìn.

“Ba ba, mẹ, bà ngoại đang gọi kìa. Còn cả ông nội, bà nội và cả ông ngoại cũng đến nữa, mà anh trai đi đằng sau là ai vậy ạ?” Thỏ Thỏ kéo cánh tay của Tô Nhiên và Tần Trạch vừa vui vẻ vừa tò mò, vẻ mặt vô cùng phong phú.

Tô Nhiên cũng nhìn thiếu niên có vẻ mặt rất giống cô kia.

Con khi nhỏ, đã lớn như vậy rồi.

“Đó là cậu con.” Tô Nhiên dịu dàng nói.

Trong lúc Tô Nhiên vẫn còn chìm trong ký ức, Tô Tường và mọi người đã chạy đến trước mặt ba người.

Tần Trạch mỉm cười với mọi người: “Ba mẹ, bọn con về rồi ạ.”

Ba Tần vừa lên tiếng đã mắng luôn: “Còn biết trở về à, tại nước Mỹ ngồi không cũng ra vàng hay sao mà mãi không chịu trở về, không ai dạy dỗ con có phải không, cái tên tiểu tử này, cho nên mới khiến cho con không muốn trở về phải không.”

Ba Tần nặng nề đánh vào lưng Tần Trạch, nhưng trong lời nói còn mang theo một sự từ ái không cần nói mọi người cũng biết.

Tô Tường nhìn con gái mình, chỉ đơn giản vỗ vai Tô Nhiên, nhàn nhạt nói một câu: “Đưa hành lý cho ba, ba mang ra xe để cho con.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy nhưng lại khiến cho khóe mắt của Tô Nhiên ươn ướt.

Nhìn ba mẹ đã lâu không thấy, nhưng rõ ràng đã già hơn rất nhiều. Trong lòng Tô Nhiên mang theo sự áy náy vô cùng, chính mình ra nước ngoài sinh sống, khiến cho ba mẹ có bao nhiêu là nhớ thương, lại càng không thể chăm sóc cho ba mẹ, cô là một người con gái bất hiếu mà.

“Ba, tự con có thể chăm mà.”

“Ba con ngay cả một cái đầu trâu còn có thể bê được, chỉ với bấy nhiêu hành lý của con có gì mà phải băn khoăn.” Tô Tường tức giận, có tuổi rồi nên mang theo một chút tính tình ương ngạnh.

“Ba, con không có ý này mà.”

“Ba nghe ra chính là ý này.”

Tô Nhiên vô cùng bất đắc dĩ.

Tần Trạch tới giải vây: “Tô Nhiên em và ba cùng cầm ra đi.”

Câu nói của Tần Trạch chính là cấp cho Tô Nhiên và Tô Tường một cái bậc thang, hai người lúc này mới đồng ý cùng nhau cầm hành lí.

Hai ba con đều cùng nhau nở nụ cười.

Tần Trạch và Triệu Xuân đang đứng một bên cũng cười: “Hai ba con nhà này đúng thật là...”

Bên kia, sự chú ý của mẹ Tần đã sớm bị sự đáng yêu của Thỏ Thỏ hấp dẫn: “Thỏ Thỏ, con có nhớ bà nội không nào?”

“Rất nhớ ạ.” Thỏ Thỏ ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy Thỏ Thỏ có nhớ tới bà ngoại không vậy?” Triệu Xuân cũng vội vàng tiến lên tham gia.

“Con cũng rất nhớ bà ngoại.”

“Con nhớ bà ngoại nhiều hơn hay bà nội nhiều hơn?” Triệu Xuân và mẹ Tần lại muốn phân cao thấp rồi.

Tô Nhiên nghe xong nhin không được trợn trắng mắt, làm sao đã là bà ngoại rồi lại hỏi ra vấn đề ngây thơ như thế cơ chứ.

Thỏ Thỏ ngọt ngào giữ chặt tay của bà nội và tay bà ngoại nói: “Con đều nhớ hai bà như nhau.”

“Hô hô, miệng nhỏ của Thỏ Thỏ nhà ta rất ngọt nha.”

Tô Nhiên nghe xong cũng cười, đứa nhỏ này luôn khiến cho người ta vui mừng nha. Ánh mắt cô không tự chủ được lại rơi trên người Con Khi Nhỏ, lúc này cô mới phát hiện, đứa nhỏ này thế mà vẫn luôn yên lặng nhìn cô.

“Vinh Hoa, sao em cứ nhìn chị chăm chăm vậy?” Tô Nhiên mỉm cười sờ đầu thiếu niên cao hơn hẳn cô.

Thiếu niên có hơi ngại ngùng, mặt hơi ửng hồng.

Tô Nhiên nhìn Con Khi Nhỏ thật cẩn thận, nhìn hai gò má và cánh tay gầy gầy của cậu nói: “Làm sao lại gầy như vậy, em phải ăn nhiều một chút mới được đó.”

Mặt thiếu niên càng đỏ, anh vô cùng không tự nhiên gật đầu: “Vâng.”

Tô Nhiên cười, vỗ đầu thiếu niên: “Người con trai bạo lực cũng biết thẹn thùng rồi.” Nói xong mắt lại nhìn Tần Trạch, nhớ năm đó khi Tần Trạch 14,15 tuổi cũng đáng yêu như vậy.

Tần Trạch thấy Tô Nhiên cười nhìn anh, mỉm cười với cô như muốn hỏi: Vui vẻ không?

Tô Nhiên cũng mỉm cười gật đầu với anh.

Cách giao thừa mấy ngày, Tô Nhiên, Văn Phương và Lý Yến hẹn gặp nhau.

Nhóm con gái tình cảm thăm thiết từ thời trung học cơ sở, gặp lại nhau sau mười năm, đều đã là những người phụ nữ, những người vợ người ta.

Trong cửa hàng café, Tô Nhiên những người bạn tri kỉ sau bốn năm không gặp, tất nhiên trong bốn năm này bọn họ cũng có gọi điện thoại, chat

webcam, nhưng lại chưa từng có một lần nào giống như hiện tại cùng nhau ngồi một chỗ ăn cơm uống café.

Văn Phương và Lý Yên đều đến đây theo thứ tự trước sau.

Văn Phương cắt một mai tóc ngang vai trung tính, đeo một chiếc kính đen, khuôn mặt tròn tròn, vẫn giống như vẻ mặt trong trí nhớ của Tô Nhiên, rất đáng yêu, vô cùng trẻ tuổi.

Làn da của Lý Yên đã đen đi rất nhiều, dáng người lại được bảo dưỡng rất tốt, cả người đều toát ra sức sống thanh xuân.

Ba người gặp nhau không tránh được sự hưng phấn, sau khi sự hưng phấn qua đi mới cùng nhau tán gẫu về những chuyện trong bốn năm này.

“Lý Yên, cậu mới sinh bảo bảo hồi đầu năm, cậu có mang theo ảnh chụp không?”

Lý Yên khi nghe tới bảo bảo nhà mình, trên mặt mang theo một sự kiêu ngạo của người làm mẹ: “Thằng nhóc nhà mình phiền muốn chết, chưa tới một tuổi những luôn khiến cho cả nhà không được yên ổn, mẹ chồng mình và mình đều luôn luôn không có biện pháp để trị thằng nhóc này.”

“Con trai luôn rất ngang bướng, Thỏ Thỏ nhà mình luôn mang vách tường làm bàn vẽ, hiện tại vách tường trong nhà như là đang mở triển lãm vậy.” Tô Nhiên cười oán giận.

Văn Phương nghe, bàn tay vuốt ve bụng mình, trên mặt mang theo sự vui mừng.

Tô Nhiên và Lý Yên là thần thánh phương nào, tất nhiên sẽ hiểu được biểu tình trên mặt bạn mình: “Ha ha, Phương Phương, muốn nói hay không

nha. Năm kia nghe nói cậu và La gì gì đó, tốt lắm, hiện tại cũng đã là hai năm rồi nha.”

Văn Phương bình tĩnh cười: “Những ngày độc thân của mình sợ là sắp kết thúc rồi.”

Tô Nhiên và Lý Yến trao đổi một ánh mắt, hiểu rõ: “Có rồi.”

Đây hoàn toàn là một câu trần thuật mà không phải một câu nghi vấn.

Văn Phương hạnh phúc gật đầu.

Ba người phụ nữ vui vẻ ngồi nói chuyện, bên ngoài bắt đầu mưa nhỏ.

Di động của ba người đều vang lên.

Cũng là cùng nói một nội dung, bà xã (thân ái), trời mưa rồi anh tới đón em nhé.

Cụp điện thoại ba người cùng cười lên ha ha.

“Chúng ta đúng là cả ba người đều bị sét đánh trúng. Có một cái hạnh phúc đầy đủ khiến cho không biết bao nhiêu người hâm mộ ghen ghét, bây giờ còn là cả ba người đều hạnh phúc, lại là ba người chúng ta đều là bạn tri kỉ, rõ thật là...” Lý Yến tùy tiện nói.

Tô Nhiên nói: “Đó là nhờ tích đức từ đời trước đó.”

Văn Phương mỉm cười gật đầu.

Cánh cửa mở ra, hai người đàn ông đi vào.

Trong đó có một người đàn ông mập mạp, nhìn qua cũng biết là một người đàn ông có tính tình rất tốt. Một người đàn ông khác lại cao gầy trầm ổn, có một dáng vẻ của người đàn ông thành công. Hai người đều nhìn qua

đám người, sau cùng ánh mắt đều rơi vào trên người Lý Yến và Văn Phương.

“Yến nhi, anh đến rồi.” Người đàn ông béo mang theo giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Phương.” Người đàn ông mang theo dáng vẻ thành công nhìn Văn Phương, bày ra vẻ mặt tươi cười đối lập hoàn toàn với áp lực vô hình của anh.

Hai người phụ nữ kia đều đi vào sự ôm ấp của người đàn ông của mình, nói hẹn gặp lại với Tô Nhiên sau đó đi vào trong làn mưa.

Tô Nhiên nhìn bóng lưng hai người vô cùng vui mừng.

Khóe mắt hơi động, đột nhiên thấy một âm thanh quen thuộc, hình như là Trần Khâm Cơ.

Ngồi đối diện cô ta là một người đàn ông quen thuộc, người đàn ông kia lẳng lơ mà lộng lẫy. Tô Nhiên cố gắng tìm trong hồi ức rất lâu, cuối cùng nhớ ra, hóa ra là Phong Vân vẫn luôn ở vị trí số một ở trung học. Lý Dực Quân.

Cô vô cùng tò mò, sao hai người lại ngồi cùng một chỗ.

Đoạn nói chuyện của hai người cũng bay vào tai Tô Nhiên.

“Dực Quân, anh là chồng em sao anh lại có thể ra ngoài tìm người phụ nữ khác cơ chứ.” Trần Khâm Cơ yếu ớt chỉ trích.

“Chắc, chuyện của tôi không cần cô quan tâm.” Lý Dực Quân hình như rất không bình tĩnh.

“Nhưng...”Trần Khâm Cơ còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Lý Dực Quân cắt đứt.

“Ban đầu là cô phá bỏ đứa bé của tôi cho nên tôi mới phải cưới cô, chúng ta là có con mới cưới. Cô nhớ kỹ cho tôi, cô không phải người phụ nữ tôi yêu, cưới cô cũng không phải điều tôi muốn, tôi chỉ muốn đòi đứa con mà thôi.” Lý Dực Quân lạnh lùng nói.

“Dực Quân, chẳng qua là em quá yêu anh, lúc trước phải phá bỏ đứa bé đi em cũng đau khổ muốn chết.”

“Hừ, không phải chính cô không có lòng tự trọng hay sao, tôi chỉ nói vớ vẩn hai ba câu, cô lập tức bò lên giường tôi, nói đến cùng còn không phải vì tiền bạc vì hư vinh hay sao?” Lý Dực Quân thực sự không còn kiên nhẫn, hắt đứng dậy, lập tức rời đi, để lại Trần Khâm Cơ yên lặng rơi lệ.

Tô Nhiên nhìn Trần Khâm Cơ, lạnh lùng xoay người rời đi.

Đây chính là cuộc sống của cô ta, cô không có quyền hỏi đến.

Thà rằng ngồi trên xe đẹp yên lặng rơi lệ cũng không ngồi trên xe đạp cười vui, đây chính là cuộc sống mà cô ta đã chọn.

Dưới làn mưa, Tần Trạch bung dù đi tới, Tô Nhiên vui vẻ cười.

Tần Trạch kéo Tô Nhiên vào dưới ô, bả vai rộng lớn mạnh mẽ chặn gió lạnh.

Trần Khâm Cơ ngẩng đầu, vừa lúc thấy người quen trong màn mưa, ngực cô ta cảm thấy chua xót, nước mắt lại càng chảy nhiều hơn.

Cô hối hận rồi...

Một ngày trước giao thừa, Tô Nhiên nhận được một phong thư đặc biệt.

Đây là một phong thư xin lỗi.

Mặt trên chỉ viết ba chữ: Rất xin lỗi.

Tô Nhiên đưa thư cho Tần Trạch xem, Tần Trạch cười nói: “Thật ra, anh vẫn luôn muốn cảm ơn anh ta, bởi vì có anh ta thì hai chúng ta mới có một đoạn kỉ niệm đẹp kia.”

“Ừ, Tần Trạch, em có chút nhớ nhung con rồi hình tỏ rồi.”

“Đáng tiếc, sau khi em tỉnh lại thì bà bà đã đến thu lại rồi, dù sao đây cũng không phải vật của người phạm chúng ta.”

“Chúng ta đặt cho Thỏ Thỏ cái nhũ danh này cũng là để nhớ đến nó. Bởi vì nó cho nên bốn năm đại học của chúng ta mới có thể thú vị như vậy, để cho em có thể trở lại như cũ.”

“Tô Nhiên, Thỏ Thỏ còn có một hàm nghĩ sâu xa khác nữa.”

“Cái gì cơ?”

“Twotwo, nhị nhị, tần gia chúng ta con nối dõi vẫn luôn là đơn bạc, gọi là tiểu nhị hi vọng để cho hai chúng ta có duyên dày một chút với đứa con.”

Tô Nhiên nhìn vẻ mặt khát khao của Tần Trạch.

“Cũng có thể cố gắng nhìn xem nha.”

Mấy ngày sau đó, Tô Nhiên và Tần Trạch cũng đi tham gia hội gặp mặt bạn cũ, trong khi tham gia cũng nghe được một chút chuyện về Vương Dực Và Vương Ưu.

Nghe nói, trên hội nghị quốc tế, Vương Ưu thể hiện vô cùng xuất sắc, đoạt được đến mấy cái giải thưởng lớn liền.

Còn nghe nói, Vương Dực và Vương Ưu tranh cãi ầm ĩ một trận, Vương Dực một mình ra nước ngoài du học, đã đi rất lâu mà chưa về nhà rồi.

Cũng nghe nói, Vương Ưu từ sau khi cãi nhau với Vương Dực đến bây giờ vẫn chưa dậy nổi, râu ria xồm xàm, ngay cả hội diễn xướng cũng không mở.

Tần Trạch và Tô Nhiên suy nghĩ đủ các biện pháp mới có thể liên lạc được mới Vương Dực.

Giọng nói của Vương Dực vẫn trong suốt như cũ, nhưng trong ánh mắt của anh đã lảng động không ít những suy nghĩ gì đó không ai hiểu được.

Anh cười với Tần Trạch và Tô Nhiên, nói: “Không sao đâu, không cần lo lắng cho mình, mỗi quốc gia mình đều đi thăm quan một chút, khi đã vui chơi mệt mỏi mình sẽ học các cậu, tìm một người phụ nữ yêu thương mình, yên tĩnh cùng nhau nắm tay nhau đi hết nửa quãng đời còn lại.”

Cuối cùng Tô Nhiên cũng không hỏi, đã xảy ra chuyện gì giữa cậu ấy và anh trai cậu ấy.

Nhìn ánh mắt của Tiểu Dực, Tô Nhiên biết cậu ấy đều biết mọi chuyện, cô cũng tin tưởng cậu ấy có thể giải quyết thỏa đáng những chuyện đó.

Cuối cùng cũng đến đêm giao thừa.

Nhạc Nhạc và Từ Hải Dương cũng gửi thiệp chúc mừng năm mới đến đây, nhìn ảnh chụp một nhà ba người trong thiệp chúc mừng, Tô Nhiên cười nói: “Hiện lên tất cả đều là tình yêu nha.”

Tần Trạch vừa nghe xong lập tức gửi lại cho Từ Hải Dương một tấm thiệp chúc mừng khác, trong tấm thiệp này là hình ảnh ba người trong gia đình nhà họ cười vô cùng hạnh phúc, không chỉ vậy mà bên trong đó có trọn vẹn mười tấm ảnh.

Tô Nhiên vừa nhìn xong không khỏi nở nụ cười.

Tần Trạch và Từ Hải Dương đã bắt đầu đấu với nhau từ hồi trung học, cho tới bây giờ vẫn tiếp tục so sánh với nhau, hơn nữa cách thức so sánh càng ngày càng gay gắt.

Ra khỏi phòng, đến phòng khách, trên bàn mọi người trong gia đình đã ngồi đủ.

Bạch Tuyết, Vũ Lộ, Vinh Hoa và cả những người họ hàng thân thích khác nữa.

Mọi người cùng nhau ăn bữa cơm tất niên nóng hôi hổi, cùng nhau nói cười vui vẻ.

Trong bữa ăn, dì hai cũng nói về chuyện của Bạch Tuyết, nha đầu kia đẹp thì đẹp thật, mặc dù cũng rất lanh lợi nhưng lại không tập chung cho việc học, tốt nghiệp một trường đại học loại ba, sau đó cũng không tìm được công việc thích hợp.

“Nhiên Nhiên, chuyện công việc của Tiểu Tuyết cháu có cách nào không?” Giọng điệu của dì hai vô cùng khách khí.

Tô Nhiên có chút khó xử: “Dì ơi, dì cũng biết cháu và Tần Trạch đều làm việc ở nước ngoài, muốn giúp đỡ công việc trong nước e là có chút khó khăn.”

Ông ngoại và bà ngoại cũng góp thêm chút công sức: “Nhiên Nhiên, cháu nghĩ cách giúp em đi.”

Tần Trạch và Tô Nhiên hai mặt nhìn nhau.

Tần Trạch đọc hiểu được suy nghĩ trong mắt Tô Nhiên, cười nói: “Dì à, cháu sẽ nghĩ cách liên lạc với địa phương một chút, xem có thể tìm cho Tiểu Tuyết một công việc nhàn nhã một chút hay không.”

Có câu nói này, giống như chuyện công việc của Bạch Tuyết đã là chắc chắn rồi, trên bàn ăn lại trở về một mảnh tiếng cười tiếng nói.

Bạch Tuyết nghịch ngợm cười với Tô Nhiên.

Vũ Lộ đưa nhỏ này mới chỉ vừa vào đại học, nhưng nụ cười lại mang theo một chút thật thà phúc hậu.

“Ánh mắt của Tô Nhiên thật là tốt. Thằng bé Tần Trạch này đúng là một người tốt khó tìm đó.”

“Năm đó khi Tô Nhiên hôn mê bốn năm trời, Tần Trạch cũng không hề bỏ qua, Tô Nhiên, về sau nhất định phải đối xử tốt với Tần Trạch nha.”

Mọi người đều là người một câu, tôi một câu, khen ngợi Tần Trạch hết lời, khiến cho Tô Nhiên có chút đắc ý trong lòng.

Tần Trạch, là người có cô làm bạn từ nhỏ đến lớn, đương nhiên sẽ phía ưu tú như vậy rồi.

Cô dịu dàng nhìn Tần Trạch, con mắt đen láy của Tần Trạch cũng nhìn cô.

Thời điểm 15 ngày sau tết, Tô Nhiên đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, đến bệnh viện kiểm tra lại thu được một kết quả khiến cho người ta vui mừng.

“Chúc mừng cô, cô mang thai năm tuần rồi.”

Điều này khiến cho Tô Nhiên dở khóc dở cười, nhưng lại khiến cho Tần Trạch tươi cười cả tháng trời.

Quả nhiên tên ở nhà của Thỏ Thỏ là đặt chính xác rồi.

Thỏ, thực sự là biểu tượng của gia đình bọn họ nha.

Một năm sau Tô Nhiên sinh ra một đôi long phượng thai.

Bởi vì tên của Thỏ Thỏ là Tần Nhất Sinh, cho nên người con trai thứ hai gọi là Tần Nhất Thế, cô con gái út tên là Tần Song Nhân.

Ý muốn nói: Nhất sinh nhất thế nhất song nhân. (Một đời một kiếp một đôi người.)

Hai đứa trẻ đều vô cùng sinh đẹp.

Đặc biệt là cậu con trai thứ hai Nhất Thế, có một đôi mắt đào hoa sáng như ngọc lưu ly, sau này lớn lên nhất định sẽ là một thiếu niên tuấn tú nha.

Trái ngược với anh trai tuấn tú, em gái Song Nhân lại mang một vẻ đẹp tự nhiên ngây thơ, càng khiến cho mọi người đều yêu thích không buông tay.

Nhìn ba đứa trẻ, Tô Nhiên và Tần Trạch cười đến vô cùng thoải mái.

Cả đời chúng ta cùng làm bạn với nhau, không chia lìa.

Ừ, cả đời có anh(em) làm bạn cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Pháo hoa sáng lạng trong giây lát ở nhân gian.

Tình yêu của chúng ta là một tình yêu dài lâu từ kiếp trước tới kiếp này.

Suy nghĩ của tác giả: cuối cùng cũng viết đến kết cục~~~

SỐNG LẠI CÓ ANH BÊN EM LÀ ĐỦ

Liều Như An

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại Truyện: Nhật Kí Năm Mười Tuổi Của Thỏ Thỏ...

Mẹ tôi vô cùng ngốc, ba tôi bề bộn nhiều công việc, em trai của tôi lại vô cùng phiền phức, em gái tôi lại vô cùng ngốc.

Đây là tổng kết của tôi về gia đình trong mười năm qua.

Mẹ tôi rấy yêu thích những loài động vật nhỏ, cho nên trong nhà tôi có rất nhiều động vật, rõ ràng chú khỉ lông vàng gọi là Tiểu Hoàng nhưng mỗi lần mẹ đều gọi nó là tiểu Tiểu Kim. Mỗi lần tôi nhắc mẹ, Tiểu Hoàng chứ không phải là Tiểu Kim, phải gọi nó là Tiểu Hoàng, mẹ luôn cười nói với tôi: “Mẹ biết rồi, nhớ rồi.” Nhưng mà lần tiếp theo mẹ vẫn sẽ gọi Tiểu Hoàng thành Tiểu Kim.

Tôi thừa nhận y thuật của mẹ tôi rất cao minh, bất kể những con động vật nhỏ kia có thương tổn gì đi nữa thì mẹ tôi đều có thể chữa trị cho chúng thật tốt. Nhưng trí nhớ của mẹ quả thật là vấn đề khiến tôi lo lắng, nếu như có một ngày mẹ đi ra ngoài mua đồ ăn rồi lạc đường không về nhà được thì sao.

Mẹ có một căn cứ bí mật.

Cái căn cứ kia tên là “Rào đất”, chỉ cần mẹ đi vào bên trong thì cho dù tôi có gào khóc thế nào, nháo đến như thế nào, mẹ cũng sẽ không đi ra.

Nhưng mà có một biện pháp có thể khiến cho mẹ đi ra khỏi căn cứ “Rào đất” của mẹ.

Chỉ cần đứng ở cửa hô lớn: “Ba đã trở về.”

Không đến vài giây nhất định mẹ sẽ mở cửa đi ra, nhìn ra hướng cửa, thật lâu mới phát hiện ra không có động tĩnh gì, mới một lần nữa trở lại khu căn cứ của mẹ.

Mẹ quả thực ngốc vô cùng, rõ ràng đã bị lừa gạt rất nhiều lần, nhưng mỗi lần sau đó mẹ lại vẫn mắc mưu như cũ.

Mỗi lần, mỗi lần chỉ cần tôi và em trai, em gái hô câu này, nhất định mẹ sẽ đi ra nhìn xung quanh.

Ba bề bộn nhiều công việc, vội vàng đến mức một năm không được mấy lần trở về nhà.

Mỗi lần cũng đều là vội vàng về, rồi lại vội vàng đi.

Ba bề bộn nhiều công việc, mỗi lần về nhà đều vội vàng vào phòng ngủ với mẹ, ngủ rất lâu, lâu đến mức quên nấu cơm cho ba anh em chúng tôi.

Ba bề bộn nhiều công việc, bởi vì mẹ rất ngốc, luôn vứt đồ đạc lung tung, ba liền đi theo sau lưng mẹ giúp mẹ thu dọn cục diện rối rắm phía sau.

Ba luôn rất vội vàng, đôi khi việc nhà còn chưa xử lý xong, ba lại đi đánh piano với tiếng đàn lung tung lộn xộn, còn mẹ tôi thì kéo violon ở bên cạnh, mỗi khi như thế này chúng tôi luôn tự gọi điện mua đồ ăn bên ngoài, bởi vì lúc này ba sẽ làm cho mẹ vội vàng theo nên đêm nay sẽ không thể nấu cơm rồi.

Thật ra tôi rất muốn nói, ba ơi, ba đừng bận rộn, tiếng đàn piano của ba còn không bằng một phần mười tiếng đàn của một đứa trẻ, thực sự là không cần phải phí công sức.

Nhưng trong nhà, tôi rất hiểu biết mọi người, cho nên, tôi không thể kích thích ba tôi, nếu không khẳng định ba tôi sẽ rất đau lòng.

Em trai tôi thì cả ngày chỉ biết gây rắc rối.

Rõ ràng một gương mặt đáng yêu xinh đẹp, thế nhưng lại nghịch ngợm đến vô cùng.

“Keng~~~” Khẳng định em trai tôi lại phá hỏng thứ gì đó.

“Oa oa oa... Hu hu” Tiểu Bạch lại đang khóc, chắc là em trai tôi lại chọc ghẹo nó rồi.

Ngẫu nhiên đi qua mặt cỏ nát bướm trong bụi hoa, sẽ thấy một gương mặt như thiên sứ đang nở nụ cười tà ác.

Em trai à, thực sự không cần để anh nhìn thấy em xông ra, anh thực sự bị em làm cho phiền vô cùng rồi.

Em gái tôi rất ngốc.

Gọi em ấy, phải gọi đến hai, ba lần em ấy mới từ từ quay lại hỏi: “Anh ơi, anh đang gọi em sao?” Tôi coi như không có gì, bởi gì tôi biết hai lần trước bởi vì tư tưởng của em tôi còn đang đi du lịch chưa kịp trở về.

Mẹ và em gái rửa bát trong phòng bếp, nhưng rửa chưa được một nửa thì em ấ đã làm vỡ hơn chục cái rồi.

Mẹ ngốc nghếch ở một bên vẫn nói, không sao cả, không sao, em gái vụng về cũng không sao, sau đó em gái tôi sẽ tặng mẹ tôi một nụ cười ngơ ngác.

Ai, nhà tôi chính là cần tôi quan tâm cả ba, mẹ, em trai và em gái, tôi là anh cả trong gia đình, trọng trách rất lớn nha. Nhưng mà tôi nhất định sẽ

làm tốt công việc của tôi, sẽ dạy dỗ thật tốt những người nhà không hiểu biết kia.

~~~~~HẾT TRỌN BỘ~~~~~

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Sống Lại, Trở Lại Năm 12 Tuổi . . .
- Chương 2: Tần Trạch, Anh Bị Rơi Vào Bẫy Của Em Rồi . . .
- Chương 3: Ác Quỷ, Người Nổi Tiếng
- Chương 4: Ngày Bé, Buôn Bán Lời Một Ít
- Chương 5: Trước Đây, Tần Trạch Đã Yêu Tô Nhiên Như Vậy Đây
- Chương 6: Kiếp Trước, Bất Mí Một Ít Khuyết Điểm Của Tô Nhiên...
- Chương 7: Hẹn Hò, Lần Đầu Tiên Ở Kiếp Này...
- Chương 8: Xếp Hạng, Tần Trạch Nổi Giận...
- Chương 9: Chị Họ, Chị Mới Không Thích Anh Chàng Kia
- Chương 10: Duyên Phận, Bốn Người Cùng Đạo Chơi
- Chương 11: Tần Trạch, Anh Thật Không Hiểu Chuyện Tình Cảm
- Chương 12: Thư Tình, Bị Người Hăm Hại
- Chương 13: Bùng Nổ, Lời Thề Của Tô Nhiên
- Chương 14: Sự Thật, Xuất Hiện Mạnh Mối
- Chương 15: Lời Đồn, Ấm Áp Trong Vòng Tay Tần Trạch
- Chương 16: Nước Mắt, Bước Ra Trước Che Chắn Và Bảo Hộ...
- Chương 17: Lễ Giáng Sinh, Chàng Trai Oai Phong...
- Chương 18: Chú Hai Bệnh Xơ Gan Tái Phát.
- Chương 19: Tết Âm Lịch, Em Họ Muốn Kết Hôn Với Tôi . . .
- Chương 20: Khải Giảng, Nhớ Đến Valentine Cầu Huyết. . .
- Chương 21: Cầu Cầu, May Mắn May Mắn . . .
- Chương 22: Mẹ, Sóng Gió Mang Thai. . .
- Chương 23: Tim Đập, Chạm Nhẹ Bên Mũi . . .
- Chương 24: Tổ Tình, Xem Như Thế Đi . . .
- Chương 25: Bất Ngờ, Gặp Phụ Huynh
- Chương 26: Ước Hẹn. . .
- Chương 27: Cường Hôn, Thiếu Niên Piano Vương Dực . . .
- Chương 28: Con Khi Nhỏ, Nhật Ký Vinh Quang Khi Trưởng Thành . . .

[Chương 29: Đổi Chỗ, Một Ít Chuyện Kỳ Quái. . .](#)
[Chương 30: May Mắn, Jq. . .](#)
[Chương 31: Hoảng Sợ, Bí Mật Từ Hải Dương . . .](#)
[Chương 32: Ước Định Giữa Những Người Đàn Ông](#)
[Chương 33: Cậu Hai, Nhớ Lại](#)
[Chương 34: Con Ngựa, Dắt Dây Đỏ Tới . . .](#)
[Chương 35: Năm Tháng Vội Vã, Nửa Năm Trôi Qua](#)
[Chương 36: Nụ Hôn Đầu, Danh Phận Xác Định.](#)
[Chương 37: Cao Trung, Rất Nhiều Điều Mới . .](#)
[Chương 38: Đêm Trăng, Tần Trạch Tới Chơi . .](#)
[Chương 39: Đêm Trăng, Tần Trạch Tới Chơi . \(2\)](#)
[Chương 40: Huấn Luyện Quân Sự, Té Xiu, Rong Huyết . .](#)
[Chương 41: Huấn Luyện Quân Sự, Con Cọp Phát Uy . . .](#)
[Chương 40.2](#)
[Chương 43: Nay, Mời Em Đi Ăn Đi](#)
[Chương 41.2](#)
[Chương 45: Kích Động, Ngày Biểu Diễn Quốc Khánh. . .](#)
[Chương 46: Diễn Tấu, Chỉ Vì Một Minh Anh . . .](#)
[Chương 43.2](#)
[Chương 48: Vào Thu, Một Đồng Việc Vặt...](#)
[Chương 49+45, Tình Dịch, Phải Không?](#)
[Chương 50: Ở Chung, Ước Hẹn, Năm Tay....](#)
[Chương 46.2](#)
[Chương 52: Cơn Ác Mộng, Hoa Bì Ngạn](#)
[Chương 47.2](#)
[Chương 54: Cả Nhà, Hạnh Phúc...](#)
[Chương 55: Đã Sớm Muốn Ăn Em](#)
[Chương 49.2](#)
[Chương 57: Cảm Mạo, Chuyện Lý Thú, Thăm Bệnh Lẫn Nhau . . .](#)
[Chương 58: Cảm Mạo, Chuyện Lý Thú, Thăm Bệnh Lẫn Nhau \(2\)](#)
[Chương 59: Bác Sĩ Thú Y, Tiểu Thí Ngưu Đạo *. . .](#)
[Chương 51.2](#)

[Chương 61: Vết, Lại Thêm Thành Viên Mới...](#)
[Chương 62: Muốn Tự Học, Nơi Cưu Trú Nhỏ Trách Nhiên](#)
[Chương 63: Cho Anh, Người Cuối Cùng Ôm](#)
[Chương 54.2](#)
[Chương 65: Tô Nhiên, Âm U...](#)
[Chương 55.2](#)
[Chương 55.3](#)
[Chương 68: Ngoại Truyện Nhỏ](#)
[Chương 69: Truy Hồn, Đường Âm Dương.\(Ngoại Truyện\)](#)
[Chương 56.2](#)
[Chương 71: Hóa Thân Con Rối Lên Đại Học \(Phiên Ngoại\)](#)
[Chương 72: Kỳ La, Ngày Thứ Nhất Du Học Tại Mỹ...](#)
[Chương 73: Xào Rau, Chính Là Xx Sao Xx](#)
[Chương 74: Đi Học, Không Chỉ Có Một Hình Thức Như Vậy...](#)
[Chương 75: Nước Ngoài Gặp Đồng Hương...](#)
[Chương 76: Lễ Tạ Ơn, Sự Vui Mừng...](#)
[Chương 77: Về Nước, Chú Hai...](#)
[Chương 78: Tần Trạch Bộc Lộ Tài Năng...](#)
[Chương 79: Hoa Đào, Nở Rồi Lại Rơi Xuống...](#)
[Chương 80: Nụ Hôn Thức Tỉnh Mỹ Nhân Say Ngủ...](#)
[Chương 81: Kết Hôn, Kết Hôn Nha...](#)
[Chương 82: Động Phòng, Lần Đầu Tiên...](#)
[Chương 83: Bánh Bao Ra Đời...](#)
[Chương 84: Ba Năm Sau Khi Cưới...](#)
[Chương 85: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi Người](#)
[Chương 86: Ngoại Truyện: Nhật Kí Năm Mười Tuổi Của Thỏ Thỏ...](#)